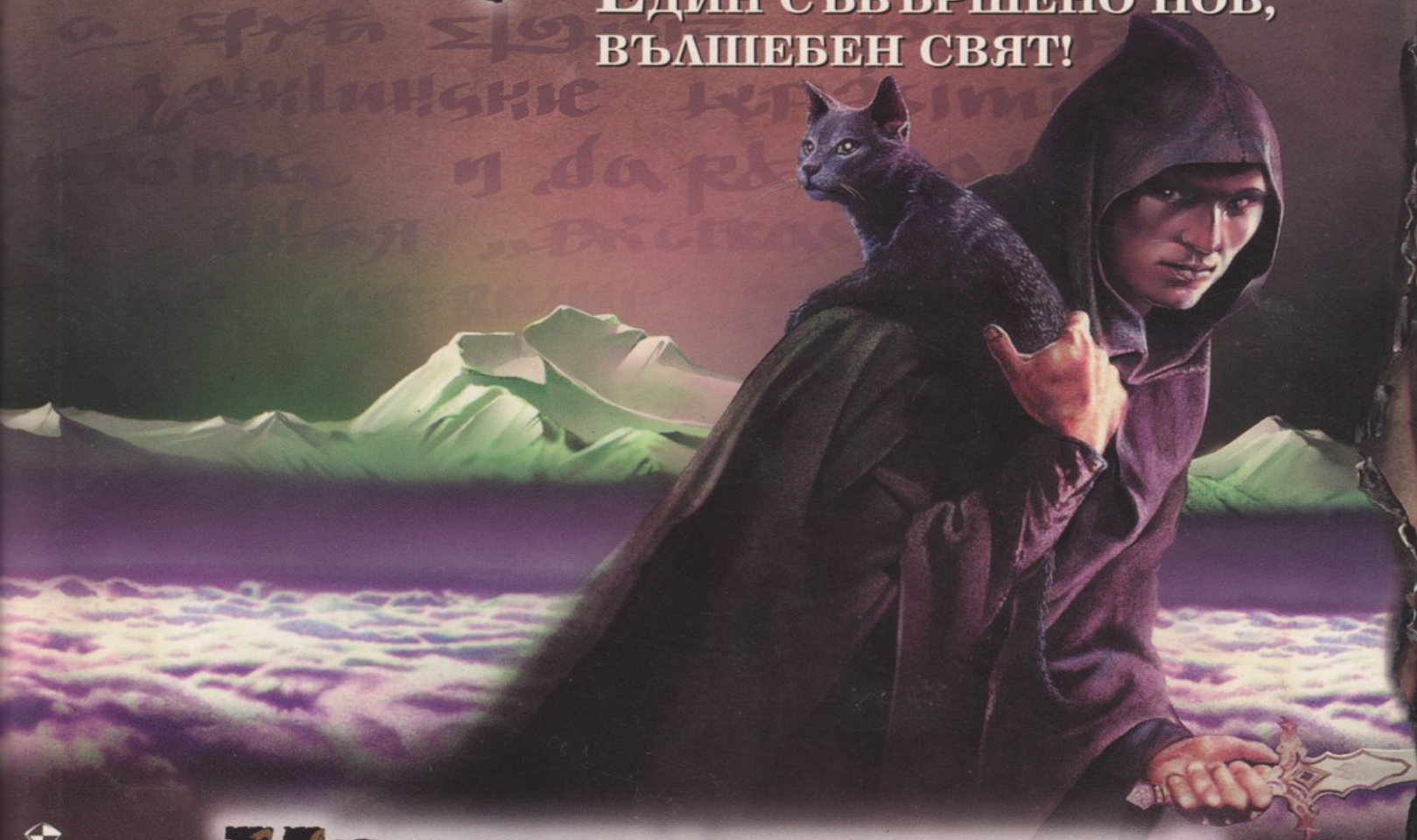

ФЕНТЪЗИ

ДЕЙВИД И ЛИЙ ЕДИНГЪ

ЕДИН СЪВЪРШЕНО НОВ,
ВЪЛШЕБЕН СВЯТ!

ИЗКУПЛЕНИЕТО НА АЛТАЛ

ДЕЙВИД ЕДИНГС, ЛИЙ ЕДИНГС ИЗКУПЛЕНИЕТО НА АЛТАЛ

Превод: Венелин Мечков

chitanka.info

В този самостоятелен том ви предлагаме едно съвършено ново и цялостно епическо повествование на съвременните майстори на фентъзи Дейвид и Лий Едингс. Мащабните действия, описани в „Изкуплението на Алтал“, се развиват в един съвършено нов и вълшебен свят.

Тайнственият и облечен с наметало непознат на име Генд възлага на Алтал — крадец, разбойник, та дори и убиец — да открадне една книга. Алтал се запътва към Дома на края на света, където се намира книгата, като преди това открадва наметалото на Генд. В края на краищата, иде зима.

Когато се озовава в Дома на края на света, в същата стая, където се намира описаната от Генд книга, открива и говореща котка. Но после не успява да намери вратата, през която е влязъл в Дома...

Изумително и великолепно повествование за Изкуплението на Алтал, разбойникът, който успява да спечели сърцата и умовете на читателите!

*Посвещаваме на сестрите
Лори и Линет,
които направиха живота ни толкова по-приятен.*

*Благодарим ви, благодарим ви, благодарим ви,
благодарим ви, благодарим ви, благодарим ви!!!!!!*

ВЪВЕДЕНИЕ

Преди Началото нямаше Време, а царуваха единствено Хаос и Мрак. Небесният Бог Дейвос обаче се събуди и заедно с пробуждането му започна Времето. Дейвос огледа Хаоса и Мрака и сърцето му се изпълни със страстен копнеж. И той се изправи и направи всичко, което е направено. И тази направа освети със светлината си пустотата на неговия родственик, демона Дейва. След време Дейвос се умори от усърдието си и си потърси място за почивка. Само със силата на мисълта си изгради висок замък на предела, който отделя Светлината от Мрака и царството на Времето от мястото, където не съществува Време. И Дейвос беляза този ужасяващ предел с огън, за да опази хората от пропадането в пропастта на Дейва, а после остана в замъка си и се уедини с Книгата си, докато времето не секваше величествения си ход.

Демонът Дейва люто се разгневи от нахлуването на родственика си Дейвос в неговите мрачни владения и душата му се изпълни със силна омраза, тъй като Светлината му причиняваше болка, а бодрият ход на Времето — безкрайни страдания. И тогава той се уедини, седнал върху мрачния си трон в безмълвната пустота на нищото. И душата му се изпълни с помисли за мъст срещу Светлината, срещу неговия родственик и срещу самото Време.

А през това време сестра им наблюдаваше всичко това, но нищо не рече.

Из „Небето и Бездната“
(Митология на древния Медиио)

В защита на Алтал трябва да отбележим, че той се намираше в твърде затруднено финансово положение, а и бе доста пийнал, когато даде съгласие да се заеме с кражбата на Книгата. Ако бе напълно трезвен и ако не бе достигнал дъното на кесията си, по всяка

вероятност щеше да зададе повече въпроси за Дома на края на света и съвсем определено щеше да прояви по-голям интерес към собственика на Книгата.

Би било нелепо да се опитаме да премълчим същинската природа на Алтал, тъй като неговите недостатъци са легендарни. Както е известно на всички, той е крадец, лъжец, понякога и убиец, самохвалко и човек, лишен дори от капчица чест. Отгоре на всичко е и пияница, лакомник и покровител на дами, които не са по-добри от него.

От друга страна, той е очарователен разбойник, с бърза мисъл и забавен. В някои среди дори подхвърляха, че ако Алтал пожелае, би могъл да накара дърветата да се кикотят, а планините — да се смеят на глас.

Пъргавите му пръсти обаче са по-чевръсти дори от разума му, и разумните хора никога не забравят да си стискат кесията, докато се смеят на шегите на остроумния крадец.

Откакто се помнеше, Алтал винаги си беше крадец. Никога не бе познавал баща си, а и не можеше да си спомни името на майка си. Бе израсъл сред крадци в разбойническите крайгранични земи и още като дете благодарение на остроумието си бе приет в средите на хората, които се препитаваха чрез прехвърлянето на правата на собственост върху ценни предмети. Успя да си спечели уважение със своите шегички и остроумия, а в замяна на това и в знак на благодарност крадците го хранеха и го научиха на занаята си.

Благодарение на пъргавия си мозък той не остана сляп за слабостите на своите учители. Някои от тях бяха грамадни мъже, които се сдобиваха с това, което им трябваше, с помощта на груба сила. Други бяха дребни и пъргави и крадяха с хитрост. Когато Алтал започна да възмъжава, си даде сметка, че никога няма да стане великан. Огромното туловище определено бе нещо, което нямаше от кого да наследи. Разбра също, че когато порасне, вече няма да може да се промушва през малки отвори в интересни помещения, в които се съхраняват интересни неща. Очертаваше се да бъде среден на ръст, обаче той се закле, че заради това няма да стане жертва на посредствеността. Съобрази, че неговият ум по всяка вероятност е нещо по-ценно от бичата сила и мишата хитрост, и реши да заложи именно на него.

Първоначално славата му се разнесе единствено из планините и горите на границите на цивилизования свят. Другите крадци започнаха да се възхищават от неговата съобразителност. Най-показателни за това са думите, казани от един крадец една вечер в кръчма в земята Хуле: „Обзалагам се, че Алтал би могъл да убеди пчелите да му носят мед, а птиците да снасят яйцата си в неговата чиния на закуска. Знайте, братя, че това момче ще отиде далеч.“

И Алтал наистина отиде далеч. Не обичаше уседналия живот и изглежда, бе благословен — или прокълнат — с безкрайно любопитство, което винаги го отвеждаше от другата страна на хълмовете, планините и реките, които се озоваваха на пътя му. Любопитството му обаче не се ограничаваше единствено с географията, тъй като му бе също така интересно какво улегналите хора държат в къщите и в кесиите си. Вследствие на тази любознателност, съчетана с почти инстинктивен усет за времето, в което си струваше да се задържи в определено място, той непрестанно бе на път.

И така, той успя да се запознае с прериите на Плаканд и Векти, с хълмовете на Ансу и с планините на Кагвер, Арум и Кверон. Дори от време на време бе правил набези в Регвос и в южен Некверос, независимо от хорските приказки за ужасните неща, криещи се в планините отвъд границата.

Това обаче, което най-много отличаваше Алтал от другите крадци, бе удивителният му късмет. Винаги печелеше, когато хванеше зарове в ръка, а и където и да отидеше, съдбата неизменно бе благосклонна към него. Случайните срещи и разговори почти винаги го отвеждаха направо към най-заможния и най-малко склонен към подозрения местен човек и се създаваше впечатлението, че всички следи, по които тръгва, дори избраните наслуки, го отвеждат към шансове, на които останалите крадци не се радваха. И наистина, Алтал бе по-известен с късмета си, отколкото със своята съобразителност и сръчност.

С времето той стана зависим от този късмет. Реши, че съдбата ще е винаги благосклонна към него, и ѝ се довери напълно. Дори започна да мисли, че тя провежда разговори с него в тайното мълчание на разума му. Неизменният му усет за момента, когато трябваше бързо да напусне едно или друго селище, според него бе именно гласът на

съдбата: тя мълчаливо го предупреждаваше, че на хоризонта започват да се появяват неприятни неща.

Благодарение на съчетанието от ум, съобразителност и късмет той постигаше успехи. Когато обаче обстановката изискваше това, можеше да бяга бързо като кошута.

Ако един професионален крадец иска да продължава да се храни редовно, той трябва да прекарва голяма част от времето си в кръчми и да подслушва чуждите разговори. В занаята на крадеца осведомеността е от основно значение. От ограбването на бедняци особена полза няма. Алтал не по-малко от всеки друг обичаше да има пред себе си чаша отлежала медовина, но рядко я използваше така, както я използват останалите посетители на кръчмите. Човекът със замъглен разум прави грешки, а крадец, който прави грешки, обикновено не живее дълго. Алтал умееше безпогрешно да открива в кръчмите човека, разполагащ с най-полезна информация, и с помощта на щедри почерпки и на шегите обикновено успяваше да го убеди да сподели тази информация с него. Почерпването на разговорливи мъже в кръчмите е нещо като бизнесинвестиция. Алтал винаги имаше грижата собствената му чаша да се изпразва едновременно с чашата на събеседника му. Поради някаква странна причина обаче по-голямата част от медовината в чашата на крадеца се оказваше излята на пода, вместо в неговия корем.

Непрестанно бродеше от едно селище в друго, посвещаваше няколко дни на шегите и почерпването на местните постоянни посетители на кръчмите и след като си набележеше богатите хора в града или селото, ги посещаваше към полунощ, а на следващата сутрин вече се оказваше далеч, по пътя към някое друго гранично селище.

Макар Алтал да се интересуваеше главно от информация от местно естество, в кръчмите научаваше и други неща. Например разкази за градовете в долините на Екверо, Треборея и Перквейн, цивилизованите южни земи. Някои от тези разкази възприемаше с дълбок скептицизъм. Едва ли по света имаше хора, които да са толкова глупави, че да павират улиците на родния си град със злато. Колкото до фонтаните, от които струят елмази вместо вода, навярно бяха красиви, но едва ли изпълняваха основната си функция.

Тези разкази обаче винаги възбуждаха въображението му и той неизменно си обещавахе, че някой ден ще посети градовете в равнината, за да ги огледа със собствените си очи.

Крайграничните селища бяха построени най-вече от дърво, но за градовете в южните земи се говореше, че са каменни. Може би това само по себе си бе достатъчно основание да се оправдае едно пътуване до цивилизования свят, обаче Алтал всъщност не се интересуваше от архитектурата, така че непрестанно отлагаше посещението си в него.

Това, което в крайна сметка го накара най-сетне да се реши, бе една забавна история, която чу в една кръчма в Кагвер. Ставаше дума за упадъка на Дейканската империя. Излизаше, че основна причина за този упадък била колосална грешка. Грешка толкова голяма, че Алтал не можеше да допусне, че човек със здрав разум ще я направи. При това не веднъж, а цели три пъти.

— Да ми изпопадат всичките зъби, ако те лъжа — каза му разказвачът. — Хората в Дейка имат толкова високо мнение за себе си, че когато научили, че в Кагвер има злато, решили, че това злато било предназначено от Бог именно за тях. Само дето той направил грешка и го оставил в Кагвер, вместо да го остави при тях, та да могат да го приберат просто като се наведат. Поразсърдили се малко на Бог заради това, обаче били достатъчно благоразумни, за да не му се скарат. Вместо това изпратили в планините армия, която да попречи на невежите планинци да приберат всичкото злато, което Бог бил предназначил за тях, за дейканците. Е, след като армията се озовала там и започнала да слуша колко много злато има по местните земи, войниците решили, че армейският живот всъщност не им е по сърце, и цялата армия зарязала военните занимания и започнала да работи за своя сметка.

Алтал се засмя и каза:

— Е, това е доста бърз начин да се лишиш от армия.

— Най-бързият — съгласи се веселият му събеседник. — Тогава сенатът, който ръководи правителството на Дейка, се разочаровал от тази армия и изпратил втора армия, която да постави на мястото ѝ първата и да я накаже заради неизпълнението на военския дълг.

— Не говориш сериозно! — възкликна Алтал.

— Съвсем сериозно говоря. Сенатът направил точно това. Е, и втората армия решила, че не е по-глупава от първата, и войниците

също захвърлили мечовете и униформите и започнали да търсят злато.

Алтал направо зави от смях.

— По-смешна история от тази не бях чувал.

— Сега ще чуеш най-забавното — продължи ухиленият събеседник. — Имперският сенат просто не могъл да повярва, че цели две армии ще пренебрегнат войнския си дълг. Нали в края на краищата всеки от войниците получавал за труда си по една медна монета на ден? Сенаторите започнали да произнасят речи, докато мозъците им се изтощили, след което глупостта им достигнала своя връх. Изпратили трета армия, за да провери какво се случило с първите две.

— Той сериозно ли говори? — обърна се Алтал към един друг постоянен клиент на кръчмата.

— В общи линии именно това се случи, страннико — отговори човекът. — Мога да се закълна, че това е самата истина, тъй като бях сержант от втората армия. Градът-държава Дейка властвуваше над почти целия цивилизован свят. След като обаче хвърли цели три армии в планините на Кагвер, не му останаха достатъчно войски, за да патрулира собствените си улици, да не говорим за улиците на другите цивилизовани страни. Нашият сенат и до ден днешен прокарва закони, които другите земи трябва да съблюдават. Вече обаче никой не се подчинява. Нашите сенатори, изглежда, все още не могат да схванат това и продължават да приемат закони за данъци и за какво ли още не, обаче хората въобще не им обръщат внимание. Така славната ни империя се превърна в славна шега.

— Изглежда, че твърде дълго съм отлагал посещението си на цивилизования свят — каза Алтал. — Ако в Дейка живеят такива глупаци, човек с моята професия просто е длъжен да ги посети.

— Каква е професията ти? — попита бившият войник.

— Крадец съм — призна си Алтал. — Един град, пълен с богати и глупави хора, може би в най-голяма степен отговаря на представата, която един добър крадец има за рая.

— Пожелавам ти всичко най-хубаво, приятелю — рече му дезертьорът. — Никога не съм изпитвал особено топли чувства към сенаторите, които посвещават цялото си време на измислянето на все нови и нови начини да ме убият. Бъди внимателен обаче. Сенаторите закупуват длъжностите си в августейшият сенат и това означава, че са богати хора. Богатите сенатори измислят закони, с които да защитават

богаташите, а не обикновените хора. Ако в Дейка те хванат да крадеш, не бих искал да съм на твое място.

— Никога не са ме залавяли, сержанте — увери го Алтал. — Аз не само съм най-добрият крадец на света, но и най-големият късметлия. Ако от това, което чух, е вярно поне половината, късметът на Дейка ще е залязъл, а пък моят ще изгрее още по-ярко. Ако някой реши да се обзалага относно изхода на моето пътешествие, заложи на мен, тъй като в ситуация като тази аз просто не мога да загубя.

След тези думи Алтал допи чашата си, поклони се любезно на останалите посетители на кръчмата и въодушевено се отправи към чудесата на цивилизацията, които реши да види със собствените си очи.

ПЪРВА ЧАСТ
ДОМЪТ НА КРАЯ НА СВЕТА

ГЛАВА 1

Алтал се спуска цели десет дни по пътя от планините Кагвер към имперската столица Дейка. Докато слизаше по един хълм, премина покрай кариера за варовик, където нещастни роби прекарваха целия си живот под камшика на надзиратели в усърдно изрязване на строителни блокове от варовика с помощта на тежки бронзови триони. Алтал естествено бе чувал за съществуването на робство, но дотогава не бе виждал роби. Докато продължаваше пътя си към равнините на Екверо, проведе кратък разговор по въпроса със своя късмет. Помоли го, ако наистина го обича, да направи всичко възможно, за да не допусне собственикът му да попадне в робство.

Град Дейка бе разположен в южния край на голямо езеро в северната част на Екверо и великолепието му надминаваше това, което бе известно от славата му. Бе обграден от висока стена, изградена от варовикови блокове. Сградите зад стената също бяха каменни.

Широките улици на Дейка бяха павирани с каменни плочи, а обществените сгради се извисяваха към небесата. Всички обитатели на града, които се смятаха за важни, бяха облечени във великолепни ленени роби. Всеки частен дом бе украсен със статуя на собственика си. Обикновено изображението бе така идеализирано, че всякаква прилика на статуята с изобразявания се оказваше случайна.

Алтал бе облечен с дрехи, подходящи за граничните области на държавата, така че неведнъж стана обект на неодобрителните погледи на минувачите, докато се възхищаваше на великолепието на имперския град. Скоро това го отегчи и той се насочи към един квартал, където минувачите имаха по-прости дрехи и не така надменни изражения.

Най-сетне реши да се отбие в една рибарска кръчма до брега на езерото и да послуша какво си говорят посетителите. Знаеше, че в цял свят рибарите са разговорливи. Уедини се в един ъгъл с чаша кисело вино в ръка, докато изцапаните с катран мъже около него си чешеха езиците.

— Май не съм те виждал досега тук — каза му един от мъжете.

— Не съм от този град — отвърна Алтал.

— Така ли? Откъде си тогава?

— Дойдох от планината. За да огледам цивилизования свят.

— Е, и хареса ли ти нашият град?

— Впечатлява, не ще и дума. Хареса ми почти толкова, колкото някои от богатите граждани харесват самите себе си.

Един от рибарите се засмя презрително и каза:

— Обзалагам се, че си минал през форумата.

— Ако става дума за мястото, където са най-лъскавите здания, наистина минах оттам. Мога да те уверя, че не са ми притрябвали.

— Не те ли впечатлиха нашите богаташи?

— Личи си, че са хора, изпитващи уважение към себе си, не ще и дума. Хората от нашата черга би трябвало да избягват богаташите, когато могат. Рано или късно бихме могли неволно да им увредим зрението.

— Какво имаш предвид? — попита друг рибар.

— Ами, всички богаташи на форумата, за тези, дето са облечени с нощници ми е думата, до един обръщаха носове, когато ме видеха. Ако оглеждаш всички хора по този начин, рано или късно ще станеш кривоглед.

Рибарите се засмяха и обстановката в кръчмата стана по-ведра и приятелска. Алтал умело поде темата, най-драга на сърцето му, и заедно със събеседниците си прекара целия остатък от следобеда в разговор за градските богаташи. Когато настъпи вечерта, вече бе запаметил няколко имена. После задели още няколко дни на пресяването им и накрая се спря на един богат търговец на сол, казваше се Квесо. После посети облицованата с мрамор обществена баня, отиде на централния пазар и измъкна от кесията си малко пари, с които си купи дрехи, в по-голяма степен подходящи от неговите на модата в Дейка. Съвършено ясно е, че за крадец, който си подбира работно облекло, най-важното е дрехите му да не привличат чуждото внимание. След това се прехвърли в богатския квартал на града и посвети няколко дни и нощи на оглеждането на обградения с каменен зид дом на търговеца. Самият Квесо бе розовобузест плешив дебеланко с приветлива усмивка. Алтал дори успя да се доближи няколко пъти до него, за да чуе гласа му. Дебеланкото дори му стана симпатичен, и в това няма нищо учудващо. Замислим ли се, и на вълка вероятно сърните също са му симпатични.

Алтал успя да научи името на един от съседите на Квесо и една сутрин с делови вид отиде до дома на търговеца и почука на вратата. След малко един слуга отвори.

— Да?

— Бих искал да поговоря с господин Мелгор — учтиво каза Алтал. — По делови въпроси.

— Боя се, че сте объркали къщата, господине. Домът на господин Мелгор е през две врати. — каза слугата.

Алтал се плесна по челото.

— Колко съм несъобразителен! Наистина много съжалявам, че ви обезпокоих.

Очите му междувременно съвсем не безделничеха. Бравата на вратата на Квесо не изглеждаше много сложна, а зад гърба на слугата се виждаше антре с няколко врати.

— Надявам се, че не съм смутил спокойствието на господаря ви — продължи тихо Алтал.

Слугата се усмихна.

— Не ми се вярва. Спалнята на господаря е на горния етаж, в задната част на къщата. А и той и без това по това време вече е буден.

— Слава Богу — каза Алтал. Очите му продължаваха да шарят. — Та, казахте, домът на Мелгор е през две врати?

— Да. — Слугата се подаде през вратата. — Онази къща там. Със синята врата. Няма как да я объркате.

— Много ви благодаря, приятелю, и още веднъж ме извинете за безпокойството.

След това Алтал се обърна. Усмихваше се. Късметът му продължаваше да го притиска плътно към гърдите си. От номера с „объркването“ на къщата бе получил повече информация, отколкото бе очаквал. Късметът му бе поощрил слугата да му съобщи ценни сведения. Часът бе все още много ранен. Следователно, щом Квесо вече бе буден по това време, той нямаше как и да не си ляга рано. Следователно към полунощ щеше да е потънал в дълбок сън. Градината около дома му бе стара, с големи дървета и гъсти храсталаци, зад които човек можеше лесно да се укрие. Влизането в дома нямаше да е проблем, а освен това Алтал вече бе научил къде се намира спалнята на Квесо. Значи трябваше само да се шумугне в дома в полунощ, да отиде направо в спалнята, да го събуди и да опре бронзов

нож в гърлото му, за да го подтикне към сговорчивост. Цялата операция щеше да приключи съвсем бързо.

За нещастие обаче събитията съвсем не се развиха по този начин. Зад чипоносото благо лице на търговеца на сол очевидно се криеше много по-остър ум, отколкото бе предполагал Алтал. Малко след полунощ хитрият крадец се прехвърли през оградата на дома на търговеца, прекоси градината и безмълвно се вмъкна в дома. Задържа се за миг в антрето и се ослуша. Ако се изключеха похъркванията от стаите на слугите, домът бе потънал в тишина. Тихо като сянка Алтал отиде до стълбите и започна да ги изкачва.

Точно в този момент домът на Квесо се изпълни с шум. Трите кучета бяха големи като телета и от лая им стените чак затрепериха.

Алтал незабавно преразглежда плана си. Чистият въздух на нощната улица внезапно му се стори много привлекателен.

Кучетата обаче очевидно имаха други планове. И смущаващо големи зъби.

Откъм горния етаж се чува крясъци и някой започна да пали свещи.

Алтал изчака кучетата да се доближат до него и с неподозирано от самия него акробатическо умение скочи високо над тях, стигна до стълбището и побягна навън.

Докато тичаше през градината — кучетата бяха по петите му, — чу покрай лявото си ухо тихо избръмчаване. Някой от обитателите на дома — или Квесо с измамно добродушното лице, или някой от добре възпитаните слуги — очевидно умееше да стреля добре с лък.

Алтал бързо се закатери по оградата. Кучетата ръмжаха по петите му, няколко стрели се удариха в нея в непосредствена близост до главата му и го засипаха с късчета мазилка.

Прехвърли се от другата страна на оградата и краката му започнаха да тичат още преди да достигнат плочника. Събитията не се бяха развили така, както ги бе планирал. При бягството си от къщата се бе натъртил и ожулил на много места. При прехвърлянето си през оградата бе успял да изкълчи единия си глезен. Бързо закуцука, изпълвайки въздуха с проклетия.

А после някой от обитателите на дома на Квесо отвори портата и оттам излетяха кучетата.

Алтал реши, че това е прекалено. Бе признал поражението си, като бе побягнал. Квесо обаче очевидно не се удовлетворяваше само с победа. Искаше и кръв.

След известно тичане и прескачане на огради крадецът успя да се отърве от преследващите го кучета, прекоси града, за да се отдалечи от източника на безпокойство, и се устрои удобно на една обществена пейка, за да обмисли случилото се. Цивилизованите хора очевидно не бяха толкова кротки, колкото изглеждаха, а и Алтал реши, че в град Дейка вече не е останало нещо друго за гледане. Най-много обаче бе озадачен от това, че късметът му не го предупреди за кучетата. Дали не се бе успал? Май щеше да му се наложи да си поговори с него по въпроса.

Алтал — в много лошо настроение — се бе укрил в сянката до входа на една кръчма в хубавата част на града. Изчака двама добре облечени нейни посетители да излязат на улицата с неустойчива походка и убедително им даде да разберат, че трябва да си подремнат, като сръчно ги удари в тиловете с тежката дръжка на късия си бронзов меч. След това прехвърли собствеността върху съдържанието на кесиите им, както и върху няколко пръстена и една доста хубава гривна върху себе си. Остави и двамата кротко да си подремнат в канавката.

Ограбването на пияни мъже на улицата не бе в неговия стил, обаче му трябваха пари за път. Двамата мъже бяха първите клиенти, които напуснаха кръчмата, а пък операцията бе добре отработена, така че не криеше особени рискове. Алтал бе решил, че ще е добре да избягва всякакви рискове, преди да проведе продължителен разговор с късмета си.

Докато вървеше към главната порта на града, претегли с ръка двете кесии. Изглеждаха доста тежки, така че реши да предприеме стъпка, за която иначе въобще нямаше да помисли. Напусна град Дейка и продължи да куца по пътя, докато не го настигна зората, и накрая спря до впечатляваща с вида си селска къща. Там си купи кон. Именно купи, тъй като наистина даде пари за него. Това нещо бе в разрез с принципите му, но той наистина бе решил да не поема рискове преди да е поговорил с късмета си.

Яхна коня и без дори да поглежда назад, тръгна на запад. Колкото по-бързо напуснеше Екверо и Дейканската империя, толкова по-добре. Дали бе възможно географията по някакъв начин да въздействува върху хорския късмет? Например в определени места той да не сработва? Тази мисъл бе доста смущаваща и го измъчва цял ден.

След два дни Алтал стигна в град Кантон в Треборея. Задържа се известно време пред градските порти — искаше да се увери, че прословутата и явно безкрайна война между Кантон и Остос не се е развихрила отново. Не видя обсадни машини около града, така че влезе в него.

Форумът на Кантон доста приличаше на форума на Дейка, обаче богатите хора, които идваха тук да слушат речи, не изглеждаха толкова обременени от мания за величие, като аристократите на Екверо. Алтал реши, че не трябва да приема тяхното съществуване като обида. Дори веднъж се застоя на форума, за да послуша речи. Те обаче се оказаха най-вече разобличителни слова, насочени срещу града-държава Остос в южна Треборея, и оплаквания от неотдавнашното повишаване на данъците, така че не бяха интересни.

След това реши да посети кръчма в някой от по-скромните квартали. Влезе в едно донякъде западнало заведение и установи, че късметът му отново е проработил. Двама от клиентите спореха разгорещено кой е най-богатият човек в Кантон.

— Омесо е къде-къде по-богат от Вейкор — каза високо единият. — Има толкова много пари, че не може да ги преброи.

— Има си хас и да няма, глупако. Омесо не може дори да брои до десет, ако преди това не си е свалил обувките. Наследи всичките си пари от чичо си, без самият той да е спечелил стотинка. Вейкор започна от нула и неговите пари са спечелени, а не са му поднесени на тепсия. Парите на Омесо намаляват, тъй като той знае само да ги харчи, докато парите на Вейкор се множат. Да знаеш от мен, че след десет години Вейкор ще може да си купи и самия Омесо, стига да поиска, макар и да не знам защо някой би трябвало да го купува.

Алтал се извърна и излезе от кръчмата, без дори да си поръча питие. Бе получил точно тази информация, която му трябваше. Значи

късметът бе започнал отново да му се усмихва. Изглежда, географията наистина имаше някакво отношение към пръста на съдбата.

Броди два дни из Кантон, като разпитваше за Омесо и Вейкор. Накрая постави на челно място в списъка си Омесо — най-вече, защото Вейкор имаше репутацията на човек, умеещ да пази спечелените си с труд пари. Алтал определено не изпитваше желание по време на работа да се среща отново със свирепи кучета.

Номерът със „сбърканата“ къща отново сработи и му предостави възможност да огледа бравата на вратата на Омесо. След неколкодневни допълнителни проучвания Алтал разбра, че Омесо почти никога не се прибирал у дома преди зазоряване и че по това време вече бил толкова пиян, че не бил в състояние да забележи в къщата си дори и пожар. Слугите му естествено били наясно с привичките на господаря си, така че и те прекарвали нощите си извън града. Още при свечеряване домът на Омесо бил почти винаги пуст.

И така, в една топла лятна нощ Алтал безшумно се промъкна в къщата и започна огледа си.

Почти веднага забеляза нещо, в което просто не пожела да повярва. Домът на Омесо изглеждаше великолепен отвън, обаче бе мебелиран с овехтели и разбити маси и столове, които биха засрамили и просяк. Завесите бяха парцаливи, килимите протрити, а най-красивият свещник в дома бе от потъмнял месинг. Мебелировката по-ясно от всякакви думи даваше да се разбере, че това не е домът на богат човек. Омесо очевидно вече бе успял да пропилее наследството си.

Въпреки това Алтал упорито продължи огледа. Прекрати го едва след като провери всички стаи. В целия дом нямаше нищо за крадене.

Все още имаше пари, така че се задържа в Кантон още няколко дни. Веднъж, съвсем случайно, се озова в кръчма, посещавана от занаятчийи. Както и повечето кръчми в равнината, и тази не предлагаше медовина, така че бе принуден да си поръча кисело вино. Огледа се. Занаятчиите по начало имаха немалко възможности да надничат в домовете на богатите хора.

— Господа, дали някой от вас не би могъл да ми обясни нещо? — попита Алтал. — Преди няколко дни имах възможността да посетя по работа дома на Омесо. Всички граждани твърдяха, че бил много богат, обаче още като влязох в къщата му, не можах да повярвам на очите си.

В дома на този човек имаше столове само с по три крака, а някои от масите бяха толкова паянтови, че можеше да се разпаднат от едно кихане.

— Това е най-новата мода в Кантон, приятелю — отговори му един оцапан с глина грънчар. — Аз вече не мога да продам свястно гърне, кана или бутилка. Всички искат съдове, които или са нацърбени, или са без дръжки.

— Ако това те учудва, ела да видиш какво има в моята работилница — включи се в разговора един дърводелец. — Някога имах сметище, където изхвърлях повредените мебели. Откакто обаче въведоха новото законодателство, вече не мога да продам нова мебел. Но пък благородниците са готови да заплатят всякаква цена за един стар счупен стол.

— Нищо не разбирам — призна Алтал.

— Няма нищо трудно за разбиране, страннико — каза един хлебар. — Предишният владетел управляваше с помощта на данък върху хляба. Всеки, който ядеше хляб, издържаше правителството. Старият Арио обаче миналата година умря, а синът му, младият Арио, който зае престола, е много образован млад човек. Бе ученик на философи със странни идеи. Те го убедиха, че данъкът върху печалбата е по-справедлив от данъка върху хляба, тъй като повечето хляб го купуват бедните, а повечето печалби ги прибират богатите.

— Това какво отношение има към разнебитените мебели? — попита намръщено Алтал.

— Мебелите са за пред хора, приятелю — обади се един опръскан с вар зидар. — Богаташите ни се опитват да убедят бирниците, че са много бедни. Бирниците естествено не им вярват, така че от време на време правят внезапни проверки. Ако някой богат жител на Кантон е достатъчно глупав, за да държи в дома си дори и една-единствена скъпа мебел, бирниците веднага изпращат отряди, които да изкъртят плочите на пода.

— Защо пък трябва да се разрушава подът?

— Защото той е мястото, където е най-удобно да се крият пари. Хората изваждат една-две плочи от пода и на тяхно място изкопават дупка, която облицоват с тухли. После укриват в нея парите, които твърдят, че не притежават. После връщат плочите на мястото им и ги замазват. В началото го правеха много грубо, така че всеки можеше да

познае къде се е копало. Днес обаче вместо да зидам стени, уча хората как да си приготвят по-хубави замазки, и така печеля доста повече пари. Печеля толкова добре, че неотдавна и на самия мен ми се наложи да си направя скривалище под пода.

— Защо в такъв случай вашите богаташи не наемат професионалисти да свършат тази работа?

— В началото го правеха, обаче бирниците започнаха да ни предлагат награди, ако им съобщим къде в града се слагат нови плочи. — Зидарят се засмя цинично. — Пък и това си бе наш патриотичен дълг, в края на краищата, а и наградите съвсем не бяха малки. Днес всички богаташи в Кантон са зидари любители. Колкото и да е странно, нито един от учениците ми не носи някое познато ми име. Ако съдя по имената, които ми съобщават, всичките упражняват някакви почтени професии. Струва ми се, че се опасяват да ми кажат истинските си имена, за да не би да ги издам на бирниците.

Алтал отдели много време и усърдие за осмислянето на тази информация. Данъчните закони на философски настроения владетел на Кантон можеше да го доведат до фалит. Щом човек е достатъчно съобразителен, за да успее да укрие парите си от бирниците и от техните добре оборудвани проверяващи екипи, какви можеха да бъдат шансовете на един порядъчен крадец? Можеше лесно да проникне в домовете им, но от мисълта, че можеш да се разхождаш цял ден около изпочупената овехтяла мебелировка, а богатството да е скрито само на сантиметри от краката ти, нямаше как да не те побият тръпки. Отгоре на всичко, къщите на богатите бяха така плътно прилепени една към друга, че само един писък щеше да разбуди целия квартал. Тук умението да станеш невидим и заплахата с насилие вероятно щяха да се окажат безполезни. Мисълта, че богатството е едновременно толкова близо и толкова далеч от него, започна да го измъчва. Реши, че ще е най-добре веднага да си тръгне, преди да се е поддал на изкушението да остане в града. Този град, както се оказа, бе по-лош даже и от Дейка.

Напусна Кантон още на следващата сутрин и пак пое на запад. Докато яздеше през богатите ниви на Треборейя към Перквейн, мислите му бяха определено мрачни. Не ще и дума, че тук, в цивилизования свят, наистина имаше несметни богатства. Хората обаче, които бяха проявили достатъчно съобразителност, за да ги натрупат, проявяваха

не по-малка съобразителност и в опазването им. Алтал започна да изпитва носталгия по родния си край и да съжалява за деня, когато бе научил думата „цивилизация“.

Прекоси реката и се озова в Перквейн, богатия равнинен селскостопански район, за който говореха, че земята била толкова плодородна, че не трябвало дори да се засява. Всяка пролет перквейнските селяни обличали най-хубавите си дрехи, отивали на нивата и казвали „Пшеница, ако обичате“. Или: „Ечемик, моля“. И след това се прибирали и си лягали. Алтал бе сигурен, че в тези думи има някакво преувеличение, но тъй като не разбираше нищо от селско стопанство, допускаше, че в тях може и да има зрънце истина.

За разлика от обитателите на останалия свят, перквейнците се кланяха на женско божество. Това се възприемаше като нещо напълно противоестествено от повечето хора както в цивилизования свят, така и в глухата провинция, обаче не бе лишено от логика. Цялата култура на Перквейн се основаваше върху обширните житни поля, така че в манията на перквейнците на тема „плодородие“ нямаше нищо учудващо. Когато стигна до Магу, Алтал установи, че най-голямото и най-великолепно здание в целия град е храмът на Двейя, богинята на плодородието. Спря за миг, за да надникне в него, и му се стори, че гигантската статуя на богинята на плодородието се гласи едва ли не да скочи върху него. Реши, че скулпторът, който я е изваял, очевидно е бил или съвсем ненормален, или обхванат от религиозен екстаз, за да сътвори това чудовищно нещо. Макар и неохотно, Алтал не отрече, че творението свидетелствува за наличието на определена, макар и извратена логика. Плодородието предполагаше майчинство, а майчинството предполагаше кърмене. Статуята създаваше впечатлението, че богинята Двейя е в състояние да кърми едновременно стотици младенци.

Перквейн бе заселен сравнително по-неотдавна от Треборей и Екверо. Поради това перквейнци страдаха от известна недодяланост, която ги уподобяваше повече на обитателите на граничните райони, отколкото на надутите жители на Изтока. Кръчмите в най-сиромашките квартали на Магу бяха по-западнали от тези в Дейка и Кантон, обаче това не смути особено Алтал. Той пообиколи града, докато най-сетне не попадна на заведение, в което посетителите не се

караха, а разговаряха. Седна в един ъгъл и се заслуша в разговорите им.

— Касата на Друигор буквално бъка от пари — разказваше един посетител на кръчмата на приятелите си. — Завчера се отбих в сарафницата му, и вратата ѝ бе широко отворена. Имаше толкова много пари, че направо не можеше да се затвори.

— Това е логично — съгласи се друг посетител. — Друигор наистина умее да се пазари и да извлече максимална изгода от всяка сделка.

— Говорят, че щял да се кандидатира за сената — рече един мършав човечец.

— Побъркал се е — отвърна презрително първият събеседник. — Няма благородническа титла.

Мършавият човечец присви рамене и каза:

— Ще си купи. Благородници с големи титли и празни кесии вече има под път и над път.

Разговорът се прехвърли на други теми, така че Алтал стана и безмълвно излезе от кръчмата. Навън спря един добре облечен минувач.

— Извинете за безпокойството — започна учтиво. — Търся сарафницата на Друигор. Дали случайно знаете къде се намира?

— Че в Магу всички знаят къде е дюкянът на Друигор — отвърна човекът.

— Не съм тукашен — каза Алтал.

— А, ясно. Близко е до западната порта. Идете в този квартал и всеки ще ви упъти.

— Много ви благодаря, господине.

Кварталът до западната порта бе изпълнен главно с големи складове. Един любезен гражданин посочи на Алтал този на Друигор. Изглеждаше оживен. Непрестанно влизаха и излизаха хора, а на рампата чакаха реда си каруци, натоварени с издути чували. Алтал задели известно време на огледа му. Потокът от хора, движещи се в двете посоки, свидетелствуваше, че бизнесът на Друигор върви много добре. Това му хареса.

Тръгна по-нататък по улицата и се отби в друг, не така оживен склад. Там един запотен човек влачеше по пода тежки чували и ги подреждаше до стената.

— Прощавай, мой човек, кой е собственикът на този магазин? — попита Алтал.

— Гарвин — отвърна запотеният човек. — Обаче го няма.

— Жалко, че съм го изгървал. Ще се отбия по-късно — каза Алтал. Излезе и се запъти отново към дюкяна на Друигор. Влезе в него и се присъедини към хората, които чакаха реда си за разговор със собственика.

Накрая Алтал влезе в претрупана с вещи стая. Мъж със суров поглед седеше зад една маса.

— Да? — рече мъжът със суровия поглед.

— Виждам, че сте зает човек — каза Алтал. Очите му огледаха цялото помещение.

— Вярно е, така че говорете по същество.

Алтал вече бе видял това, което искаше да види. В ъгъла на стаята имаше масивна бронзова каса със сложна брава.

— Казаха ми, че сте надежден човек, господин Гарвин — рече Алтал с най-любезния възможен тон, на който бе способен. През това време очите му не престанаха да шарят.

— Имате грешка — рече човекът зад масата. — Аз съм Друигор. Дюкянът на Гарвин е на четири или пет врати оттук.

Алтал разпери ръце.

— Знаех си, че човек не бива да се доверява на пияници. Човекът, който ми каза, че тук е дюкянът на Гарвин, едва се държеше на краката си. Като изляза оттук, ще имам грижата да разбия мутрата на този нещастник. Моля да ме извините за безпокойството, господин Друигор. Ще имам грижата да накажа този пиян идиот.

— Гарвин по работа ли ви трябва? — В гласа на Друигор имаше любопитство. — Кажи-речи няма стока, за която да не мога да предложа по-добра цена от неговата.

— Ужасно съжалявам, господин Друигор, но този път ръцете ми са вързани. Тъпият ми брат е обещал някои неща на Гарвин, които, ща не ща, ще трябва да изпълня. Струва ми се, че след като се върна вкъщи, ще трябва да зазидам устата на брат си. Може би ще успеем да си поговорим с вас при следващото ми идване в Магу.

— Много ще се радвам на това, господин...?

— Квесо — Алтал назова първото име, което му дойде наум.

— Да не сте случайно роднина на търговеца на сол от Дейка?

— Пада се братовчед на баща ни — излъга хладнокръвно Алтал.
— Напоследък обаче не другаруват много-много. Семейни разправии, нали разбирате. Както и да е, господин Друигор, вие сте зает човек, така че няма да ви отнемам повече време. Първо ще се оправя с пияницата, а после ще се отбия при господин Гарвин, за да разбера каква част от семейното имущество е успял да пропилее моят брат.

— Значи договорихме се да се видим при следващото ви идване в Магу, нали?

— Точно така, господин Друигор — каза Алтал, поклони се и излезе.

Доста след полунощ Алтал отвори вратата на склада на Друигор, тихо прекоси ухаещото на пшеница помещение и стигна до стаичката, в която бяха разговаряли. Вратата ѝ, не ще и дума, бе заключена, но това не беше проблем. Щом влезе, Алтал бързо запали с огнивото си свещта, оставена върху масата, и внимателно огледа сложната брава на масивната бронзова каса. Както винаги, сложността на бравата бе обусловена най-вече от желанието да се обезкуражат хората, способни да проявят любопитство към съдържанието на касата. Конструкцията на бравата бе добре позната на Алтал, така че той я обезвреди за броени мигове.

Отвори касата и бръкна в нея с треперещи от възбуда пръсти.

В касата обаче нямаше монети. Имаше само късове хартия. Алтал взе една шепа и започна да ги разглежда. Върху всичките бяха изобразени рисунки, чийто смисъл не разбра. Хвърли ги на пода и взе друга шепа. И върху тях имаше рисунки.

Алтал отчаяно прерови цялата каса, но ръцете му не напипаха нищо, което да наподобява пари.

Цялата работа му се стори безсмислена. Кой би си направил труда да държи под ключ късове непотребна хартия?

След четвърт час Алтал прекрати усилията си. За миг се замисли дали не си струва да събере всички тези парчета хартия на пода и да ги подпали, но се отказа от тази идея. Огънят щеше да се разпространи, а един горящ склад щеше да привлече хорското внимание. Промълви няколко тихи, но съдържателни ругатни, и излезе.

Замисли си дали не си струва да посети отново кръчмата, в която бе влязъл в първия ден на престоя си в Магу, и да не си поговори с постоянния ѝ клиент, който бе възхвалил така красноречиво съдържанието на касата на Друигор. Отказа се и от тази мисъл. Поредицата разочарования, които бе изпитал през това лято, го бе направила избухлив. Не бе сигурен дали ще е в състояние да се контролира, ако реши да наказва някого. В сегашното му състояние някои хора можеше напълно основателно да възприемат разбиранията му за наказание като опит за убийство.

Върна се сърдит в странноприемницата и прекара остатъка от нощта, седнал на леглото с поглед, вперен в късчето хартия, което бе взел от касата на Друигор. Рисунките върху хартийките не бяха красиви. Защо по дяволите Друигор си бе направил труда да ги заключва? На сутринта събуди съдържателя, за да се разплати, бръкна в джоба си и каза:

— А, сетих се нещо. Вчера намерих това парче хартия на улицата. Имаш ли представа какво представлява?

— Разбира се. Това са пари — отговори съдържателят.

— Пари ли? Не мога да те разбера. Парите са направени от злато или сребро. Понякога от мед или бронз. А това е просто хартия. Нищо не струва.

— Ако я занесеш в менителницата зад Сената, за нея ще ти дадат сребърна монета.

— Защо ще ми я дават? Та това е само къс хартия!

— Защото върху този къс хартия е положен печатът на Сената. Значи все едно че е сребро. Не си ли виждал книжни пари?

Алтал бе напълно смазан. Късметът го бе изоставил. Не си спомняше да е имал толкова лошо лято. Очевидно късметът му не желаше той да остане тук. В равнинните градове наистина имаше несметни богатства, но независимо от усърдието си той не бе успял дори да ги докосне. Докато се качваше на коня си, той се поправи. Всъщност тази нощ бе докоснал толкова много пари, колкото едва ли щеше да види до края на живота си, но ги бе оставил, тъй като не беше разбрал, че са истински пари.

С мъка си призна, че няма работа тук. Неговото място бе в крайграничните райони. Животът тук бе прекалено сложен за него.

Отиде до централното тържище на Магу, за да замени дрехите си на гражданин с други, по-подходящи за земите, където щеше да тежи на мястото си.

Продавачът го измами, но Алтал повече или по-малко бе очаквал това. В равнината в нищо не му вървеше.

Когато излезе от магазина, не бе особено учуден от това, че някой междувременно бе откраднал коня му.

ГЛАВА 2

Обзет от чувство за поражение, Алтал прояви известна грубост към първия човек, който късно през следващата нощ премина покрай мястото, където крадецът бе застанал в засада. Алтал се измъкна от мрака, хвана нищо неподозиращия човек за туниката и с все сила го блъсна в каменната стена. Омекналото тяло на човека се отпусна безсилно в ръцете му и това разгневи Алтал още повече. Поради някакви неведоми причини му се искаше човекът да окаже поне мъничко съпротива. След като изпадналата в безсъзнание жертва се свлече в канавката, Алтал бързо отрязва кесията ѝ. После, по причини, които също не можа да си обясни, завлече отпуснатото тяло на човека в сенките и открадна всичките му дрехи.

Докато вървеше по тъмната уличка, се сети, че това, което току-що бе направил, всъщност е глупаво. И все пак нещо го караше да мисли, че е постъпил правилно, тъй като по този начин бе дал израз на мнението си за цивилизацията. Странно защо осъзнаването на нелепостта на положението го накара да се почувствува по-добре.

След като извървя още известно разстояние обаче вързопът с дрехи под мишницата му започна да му пречи и той го захвърли, без въобще да си направи труда да провери дали някои от дрехите не му стават.

За негов късмет, градските порти бяха отворени, така че Алтал спокойно напусна Магу. Беше почти пълнолуние, така че светлината бе предостатъчна, и той тръгна на север, като с всяка измината стъпка се чувствуваше по-добре. Когато се зазори, вече бе на няколко километра от Магу. На розовата утринна светлина видя в далечината снежните върхове на Арум.

От Магу до подножието на Арум разстоянието бе много голямо, но това не смути Алтал. Колкото по-бързо напуснеше цивилизования свят, толкова по-добре. Въобще целият този замисъл да посети равнината се бе оказал голяма грешка. И не защото не се бе облагодетелствувал от пътуването си. Алтал така или иначе пропиляваше всяка придобита стотинка. Това, което го разтревожи, бе

видимото отчуждение, настъпващо между него и късмета му. Парите не значеха нищо, късметът значеше всичко.

Към края на лятото достигна подножието на планините. В един златен следобед спря до порутена крайпътна кръчма. Не защото бе много жаден, а защото изпитваше желание да си поговори с хора, които можеше да разбере.

— Нямаш представа колко е дебел — обясняваше на кръчмаря един полупиян човек. — Пък и защо да не е? Може да си позволява да яде колкото си иска. И без това вече сигурно е събрал половината богатства на Арум.

Тези думи незабавно привлякоха вниманието на крадеца, така че той седна близо до разговорливия клиент с надеждата да чуе още нещо.

— Какво искаш, приятелю? — попита кръчмарят.

— Медовина — отвърна Алтал.

От месеци не бе изпил дори и чаша сваятна медовина — жителите на равнината очевидно не умееха да я приготвят.

— Прощавайте, че ви прекъснах — каза любезно Алтал на разговорливия човек.

— Няма нищо — отвърна човекът. — Тъкмо обяснявах на Арек колко е богат един племенен вожд от Севера. Има толкова много пари, че още не са измислили число за назоваването на броя им.

Човекът имаше червеното лице и лилавия нос на закоравял пияница, обаче Алтал не се интересувахе от външността му. Неговото внимание бе привлечено от наметалото му от вълча кожа. По някаква неведома причина шивачът бе оставил вълчите уши на качулката на наметалото. Алтал реши, че е много красиво.

— Та как казваш му беше името на този вожд? — попита.

— Гости Големия търбух. Сигурно заради това, че единственото му телесно движение е мърдането на ченето. От сутрин до вечер непрекъснато яде.

— Ако съм те разбрал добре, е в състояние да си го позволи.

Пияният продължи обстойно да описва богатствата на дебелия племенен вожд. Алтал си даде вид, че това му е много интересно, и не престана да поръчва нови чаши медовина. Към залез-слънце човекът вече бе съвсем пиян, а на пода до Алтал имаше голяма локва от излята медовина.

След залез в кръчмата започнаха да влизат други клиенти. Колкото по-тъмно ставаше навън, толкова по-шумно ставаше вътре.

— Не знам как се чувствуваш ти, приятелю, но на мен вече ми се ще да изхвърля част от тази медовина — каза дружески Алтал. — Хайде да излезем навън и да се порадваме на звездите.

— Чудесна идея — съгласи се пияният. — И моята медовина иска да погледа звездите.

Станаха от масата и Алтал хвана клатушката се мъж за ръката и каза:

— Дръж се, приятелю.

Излязоха навън.

— Най-добре да отидем ей там — каза Алтал и посочи една близка борова горичка.

Мъжът само изръмжа и се заклатушка към дърветата. Дишаше тежко. Спря и се подпря на един бор.

— Нещо ми се вие свят — рече, и главата му започна да клюма.

Алтал бързо измъкна от пояса си тежкия си къс бронзов меч и го хвана откъм острието.

— Приятелю, чуваш ли ме добре?

— Ъ?

Човекът го погледна тъпо.

Алтал го удари в средата на челото с тежката дръжка на меча и човекът се килна напред.

Докато падаше, Алтал го удари и по тила и човекът се свлече на земята.

Алтал коленичи до него и леко го раздруса.

Човекът започна да хърка.

— Май е готов — промърмори Алтал. После остави меча и се зае с работа. Първо смъкна наметалото от вълча кожа от изпадналата в безсъзнание жертва, а после прибра кесията ѝ. Не бе тежка, но затова пък обувките на непознатия си ги биваше. В резултат на дългото пътуване от Магу обувките на Алтал почти се бяха разпаднали, така че подмяната им с нови беше добре дошла. Мъжът имаше и почти нова бронзова кама, така че Алтал оцени цялата операция като доходна. Завлече жертвата си на още по-усойно място, после обу здравите обувки и се загърна с великолепно наметало.

— Свърши се с неизброимите богатства — въздъхна Алтал. — Май пак ще трябва да започна да крада дрехи и обувки. Е, щом късметът ми е пожелал да правя това, няма как да не го послушам.

После се обърна към хъркащата си жертва, леко ѝ се поклони и си тръгна. Не бе преизпълнен от щастие, но все пак настроението му бе по-добро отпреди.

Тръгна с бърза крачка, тъй като му се искаше да се озове в земите на следващия род, живеещ в северна посока, преди предишният собственик на хубавото ново наметало да се събуди. На следващата сутрин вече бе уверен, че е далеч извън обсега на вчерашната си жертва, така че се отби в кръчмата на едно малко селце, за да отпразнува видимата промяна в късмета си. Наметалото с вълчи уши значително се отличаваше от несметните богатства в дюкяна на Друигор, но все пак бе добро начало.

Именно в тази кръчма той отново чу да се говори за Гости Големия търбух.

— Чувал съм за него — каза той на постоянните посетители. — Не мога обаче да си представя защо един племенен вожд ще позволява на хората си да го наричат така.

— Би трябвало да го познаваш, за да разбереш — отвърна един мъж. — По начало си прав. В смисъл, че един подобен прякор би се възприел като обида от повечето племенни вождове. Гости обаче наистина се гордее с шкембето си. Дори се смее доволно, когато се хвали, че от години не е виждал краката си.

— Чувал съм, че бил богат — каза Алтал, за да насочи разговора към темата, която го интересуваше.

— Което е вярно, вярно си е. Наистина е богат — потвърди думите му друг посетител.

— Да не би родът му да е попаднал на златна жила?

— Почти позна. След като баща му загина по време на последната междуплеменна война, Гости стана вожд на племето, въпреки че повечето мъже от собствения му род нямаха особено високо мнение за него, тъй като бе много дебел. На Гости обаче му помогна един негов братовчед, Галбак — висок е два метра и е по-зъл от змия. Така или иначе, Гости реши, че един мост през реката в неговата долина може да му улесни живота и връзките с другите родови старейшини. Така че нареди на хората си да построят мост.

Мостът не чини много-много, паянтови е и човек си рискува живота, когато минава по него. Реката обаче е от тези, които един благоразумен човек не би дръзнал да прекоси през брод. Течението е толкова силно, че може да те отнесе заедно със сянката ти, докато мигнеш. Заради това този мост е не по-малко доходоносен от златна мина. Използуването му е единственият начин да си спестиш пет дни по заобиколен път и хората, които са с всичкия си, използват моста. Галбак пък ги кара да заплащат безбожна пътна такса. Именно благодарение на нея Гости присвоява голяма част от свободните пари в долината.

— Интересно — рече Алтал.

Различните земи изискват различни подходи. Тук, в платата на Арум, стандартният план за действие на нашия герой винаги предполагаше влизането под кожата на влиятелните и могъщи мъже с помощта на весели истории и забавни анекдоти. Разбира се, подобен подход щеше да се окаже неуместен в равнинните градове, където анекдотите бяха забранени и смехът се възприемаше като проява на крайно лош вкус.

Алтал много добре знаеше, че кръчмарските истории са по начало преувеличени. Историите за богатството на Гости Големия търбух обаче се оказаха достатъчно широко разпространени, за да го наведат на мисълта, че дебелакът има пари, оправдаващи времето и усилията за едно пътуване до неговите земи. Поради това се отправи към земите на рода на Гости Големия търбух, за да се запознае с проблема по-отблизо.

Докато пътуваше на север, към планините на Арум, от време на време чуваше странен жаловит вой от далечните хълмове. Не можа веднага да определи какво точно животно издава този звук. Тъй като обаче воят се разнасяше от достатъчно голямо разстояние и не представляваше заплаха, реши на първо време да не му обръща внимание. Понякога обаче нощем воят сякаш се разнасяше отблизо и тогава Алтал настръхваше.

Стигна до паянтовия дървен мост и го спря як, зле облечен събирач на такси. Ръцете му бяха украсени с татуировки на рода на Гости. Алтал насмалко не се задави, когато чу от татуирания мъж размера на таксата, обаче си плати, тъй като приемаше този разход като инвестиция.

— Много хубава дреха имаш, приятелю — каза събирачът на данъци, след като огледа със завист наметалото с вълчите уши.

— Пази ме от лошото време — каза Алтал и повдигна рамене.

— Къде се сдобих с нея?

— В Хуле — отвърна Алтал. — Попаднах на вълк, който реши да ми разкъса гърлото, за да ме изяде на вечеря. Открай време много обичам вълците, защото много хубаво пеят, но никога не съм ги обичал чак толкова, че да им осигурявам вечеря. Особено когато аз ще съм основното ястие. За щастие, разполагах с тези два зара и успях да убедя вълка, че ще е много по-интересно да решим проблема чрез игра на зарове, вместо да се търкаляме по земята и да се опитваме да си прегризем гърлата. И така, зложихме каквото зложихме и започнахме да хвърляме заровете.

— Какво зложихте? — попита брадатият мъж.

— Моето месо и неговата кожа, разбира се.

Събирачът на данъци започна да се смее.

— Както и да е — продължи Алтал, решил да бъде многословен. — По една случайност аз съм най-добрият играч на зарове на света. Освен това играехме с моите зарове, а аз тях отдавна съм ги обучил да правят точно това, което искам от тях. Накратко, вълкът не извади късмет и сега аз се топля с неговата кожа, а самият той трепери гол в горите на Хуле.

Татуираният мъж започна да се смее още по-гръмко.

— Виждал ли си гол вълк, с кожа, настръхнала като на оскубана кокошка? — попита Алтал дружелюбно. — Много жалка гледка. Стана ми тъжно за него, разбира се, обаче облогът си е облог и той го изгуби. Съвсем не вървеше да му върна кожата, след като я спечелих с честна игра, нали си съгласен?

Събирачът на такси вече бе започнал да се превива от смях.

— И все пак ми стана малко жал за клетото животно. Пък и ми бе малко съвестно. Ще ти призная, че все пак няколко пъти измавих вълка по време на играта. За компенсация обаче проявих човещина и му позволих да запази опашката си.

— Много весела история ми разказа, приятелю — каза събирачът на такси и потупа Алтал по гърба с месестата си ръка. — Гости непременно трябва да я чуе!

След това настоя лично да преведе Алтал през паянтовия мост и през унилото селище от дървени къщи със сламени покриви. Оттам го поведе към внушителна дървена крепост, разположена на най-високото място, за да има обзор над селището и над моста, пресичащ пенливата река.

Влязоха в задимено преддверие. Алтал бе посещавал много подобни жилища на племенни вождове от възвишенията на Арум и небрежният подход на тези хора към чистотата и реда му бе добре известен. В приемната на Гости обаче мръсотията бе издигната до степен на изкуство. Както повечето подобни помещения, и това бе с под от отъпкана пръст и с огнище в центъра. Подът бе застлан с рогозки от тръстика, които обаче май не бяха сменяни десетки години. В ъглите се търкаляха кокали и друг изискан боклук, сред който дремеха кучета и прасета. Всъщност Алтал за пръв път научи, че и прасетата могат да бъдат възприемани като домашни любимци. В предната част на помещението имаше грубо скована маса, на която бе седнал най-дебелият човек, когото Алтал бе виждал — тъпчеше се с храна с две ръце. Не бе необходимо да пита кой е този човек, тъй като прякорът Големия търбух наистина му отиваше. Имаше малки свински очички, а долната му устна провисваше почти под брадичката му. На омазнената маса пред него имаше печен свински бут и той лакомо късаше мръвки и ги тъпчеше в устата си. Непосредствено до него бе застанал едър мъж със суров недружелюбен поглед.

— Редно ли е да го обезпокояваме по време на обяд? — попита тихо Алтал водача си.

Татуираният мъж се засмя.

— Не. При Гости е трудно да се определи кога обядва, вечеря или закусва, тъй като времето за ядене при него някак си се слива. Гости яде непрестанно, Алтал. Някои хора се кълнат, че се храни и по време на сън, макар да трябва да призная, че самият аз не съм бил свидетел на това. Ела да те запозная с него и с братовчед му Галбак.

Доближиха се до масата.

— Здравей, Гости! — изкрещя татуираният, за да привлече вниманието на дебелака. — Искам да ти представя Алтал. Накарай го да ти разкаже как се е сдобил с това наметало с вълчи уши.

— Добре — отвърна Гости с плътен дрезгав глас и отпи глътка медовина от един рог. После погледна Алтал с малките си свински

очички.

— Нали нямаш нищо против да продължавам да се храня, докато ми разказваш историята?

— Ни най-малко, Гости — отвърна Алтал. — Едно малко петънце под нокътя на лявото ти кутре издава, че си започнал да слабееш. Не бих искал да гледам как се стопяваш пред очите ми.

Гости примигна и след това избухна в смях, като опръска цялата маса с мазни слюнки. Галбак обаче дори не се и усмихна.

Алтал разкраси историята за играта на зарове с вълка така, че тя зазвуча като епос. Още преди настъпването на вечерта вече се бе настанил удобно в креслото до огромния дебелак. След като разказа няколко различни версии на историята, за да развесели облечените в кожи членове на племето, които непрестанно прииждаха в помещението, започна да измисля нови, за да поддържа настроението. Въпреки всичките си усилия обаче Алтал не съумя да предизвика дори и сянка от усмивка върху лицето на надвисналия над масата Галбак.

Така или иначе, изкара зимата там. Бе винаги добре дошъл на отрупаната с ястия и медовина маса на Гости Големия търбух, тъй като непрестанно измисляше нови истории и шеги, от които коремът на Гости не преставаше да се тресе от смях. От време на време се обаждаше и Гости, обаче приказките му очевидно бяха омръзнали на неговите съплеменници, тъй като по правило се свеждаха до хвалби за златото му. Хората от племето очевидно се бяха наслушали до насита на тези хвалби и ги знаеха наизуст. Алтал обаче ги намираше за вълнуващи.

Зимата свърши и настъпи пролет. Алтал вече бе опознал всички кътчета на дома на Гости Големия търбух.

Помещението, в което държеше богатствата си, не бе трудно за откриване, тъй като пред него имаше охрана. Намираше се в другия край на коридора и към яката врата водеха три стъпала. Масивната бронзова ключалка навеждаше на мисълта, че зад нея се крият ценни предмети.

Алтал забеляза, че пазачите от нощната смяна не приемат задълженията си много сериозно. Към полунощ обикновено вече бяха

потънали в дълбок сън. Нещо обичайно за хора, които застъпват на смяна с огромни кани медовина в ръка.

Сега само трябваше да изчака снегът да се стопи. До този момент Алтал щеше да остане в компанията на Гости и на неговия братовчед, великана с вечно киселото лице. На Алтал щеше да му се наложи много да побърза, когато напуснеше селото. Галбак бе дългокрак и на Алтал никак не му се искаше да забавя хода си, като гази в дълбоки преспи.

Алтал често се разхождаше по двора, за да проследява доколко е напреднало топенето на снеговете. След като и последната следа от сняг изчезна от близкия проход, реши, че вече е време да си тръгва.

Оказа се, че складовото помещение на Гости не е чак толкова надеждно охранявано, колкото бе предполагал. В една нощ, когато огънят в средата на помещението се бе превърнал в тлееща жарава, а Гости и съплеменниците му хъркаха пиански по ъглите, Алтал отиде до склада, прекрачи спящите стражи, справи се набързо с простата брава и влезе. В центъра на стаята имаше грубо сковани маса и скамейка, а в единия ъгъл се търкаляха кожени кесии, пълни с нещо тежко. Алтал взе една, сложи я на масата и се зае с преброяването на новите си богатства.

Кесията беше колкото човешка глава. Алтал бързо я развърза, бръкна и извади шепа монети.

Погледна ги и сърцето му се сви. До една бяха медни. Извади друга шепа. Този път сред тях имаше и няколко с жълт цвят, обаче се оказаха бронзови, а не златни. Накрая Алтал направо изсипа кесията върху масата.

Злато нямаше.

Взе факлата и огледа стаята. Може би Гости държеше златото си в друга кесия. Развърза още няколко кесии и изсипа и тях на масата. Тя се изпълни с мед, сред която тук-там блещукаха късчета бронз.

Алтал бързо развърза всички останали кесии. Не откри дори една-единствена златна монета. Гости го бе измамил. Така, както бе измамил всички останали жители на Арум.

Алтал започна да ругае. Бе изгубил цяла зима само и само за да наблюдава как един дебелак се тъпче с храна. Кое то бе по-лошо, бе повярвал на всичките лъжи на този дебелак. Едва успя да удържи желанието си да се върне в гостната и да забие камата си в гърдите му.

Вместо това се зае да събира бронзовите монети. Чудесно знаеше, че няма да го възмездят за времето, което бе изгубил, обаче все пак бяха за предпочитане пред нищо.

След като прибра всички бронзови монети, погледна презрително масата, покрита с малоценни късчета мед, събори я и си тръгна отвратен.

Мина по коридора, мина и през калния двор, а после и през сиромашкото селище, като се сърдеше на собствената си наивност. Бе го яд, че не се бе сетил още в началото да се вмъкне в стаята, за да се увери в истинността на хвалбите на дебелака.

Въпреки горчивото си разочарование ускори ход. Не бе оставил всичко в изрядно състояние и дебелака скоро щеше да разбере, че са го обрили. Кражбата не бе особено голяма по размери, но все пак нямаше да е зле да прекоси землищата на още няколко рода, за да се окаже в безопасност. Галбак имаше вида на човек, който не си оставя каруцата в калта, така че Алтал реши да набере значителна преднина спрямо братовчеда със суровото лице.

След няколко дни ускорен преход Алтал реши, че вече е в безопасност и може да си позволи да се отбие в някоя кръчма, та най-сетне да се нахрани като хората. Както и всички останали обитатели на граничния район, той имаше прашка, умееше да си служи с нея и от време на време убиваше зайци и катерички. Бе крайно време обаче да се нахрани пълноценно.

Спря пред една схлупена селска кръчма, но изведнъж чу разговора, който се водеше в нея — за човек с наметало от вълча кожа с вълчи уши.

Застана до вратата и се заслуша.

— Та Гости Големия търбух насмалко не получил удар — каза един глас. — Онзи, Алтал, цяла зима му ял храната и му пил медовината, а после да вземе за благодарност да се вмъкне в съкровищницата му и да отнесе две големи кесии, тъпкани догоре с жълтици...

— Ужас! Та как казваш изглежда този крадец?

— Ами, доколкото разбрах, среден на ръст и с черна брада. Това обаче може да се каже за половината мъже в Арум. Издава го обаче наметалото с вълчите уши. Галбак, братовчедът на Гости, предлага голяма награда за главата му, ама да си я държи. На мен са ми по-

интересни двете кесии с жълтици, които е отмъкнал този Алтал. Ще го проследя и ще го хвана, да знаеш! И хич няма да си правя труда да му режа главата и да я продавам на Галбак. — Последва циничен смях. — Аз не съм алчен човек, приятели. Мен две кесии с жълтици ми стигат.

Алтал се скри от другата страна на кръчмата и изруга. Най-обидна му бе абсурдността на положението. Гости отчаяно желаше всички в Арум да го смятат за богат. Това нелепо обещание за награда не бе нищо друго освен поредна хвалба на дебелака. В този момент Гости най-вероятно пак се тъпчеше и навярно си умираше от смях. Алтал бе откраднал само шепа бронзови монети, а сега трябваше да се спасява, за да не изгуби живота си. Гости щеше отново да се прослави, а по петите на Алтал бяха тръгнали всички мъже от Арум.

Очевидно щеше да му се наложи да се раздели с великолепно си наметало. Отиде до вратата и надникна в кръчмата, за да огледа мъжа, който току-що бе описал външността му. Виновен за случилото се бе Гости, но тъй като в момента го нямаше, наказанието щеше да отнесе бърборивият кръчмарски плъх.

Алтал запомни как изглежда човекът, излезе от селото и зачака.

По здрач човекът излезе от кръчмата с несигурна походка. Държеше късо копие с широк бронзов връх. Подсвиркваше си безгрижно.

Престана да си подсвирква, когато Алтал със силен удар на тоягата си го събори на земята.

После го завлече в храсталаците край пътеката и го обърна по гръб.

— Останах с впечатлението, че ме търсиш — каза иронично. — Какво според теб трябваше да обсъдим?

Съблече мъжа, свали и собственото си великолепно наметало и го хвърли върху лицето на кандидат-убиеца. Навлече неговото опърпано наметало, прибра кесията му и копие то му и си тръгна.

Не остана с особено високо мнение за човека, когото току-що бе ограбил. Бе уверен, че идиотът наистина ще започне да носи вълчето наметало и че това ще спомогне още повече за объркването на следите. От думите му бе разбрал, че е запомнен като черноброд, така че на следващия ден спря при едно горско езерце, в което можеше да види отражението си, и се обръсна с бронзовата си кама.

След като реши и тази задача, прецени, че вероятно ще е по-разумно да се придвижва на север по хребетите, а не по падините. Обръснат и с други дрехи, вероятно щеше да успее да укрие самоличността си от хората, търсещи човек с черна брада и с наметало с вълчи уши. Докато беше живял при Гости обаче, там се бяха отбили немалко хора, които можеха да го разпознаят. А дори и те да не успееха, Галбак, братовчедът на Гости, със сигурност щеше да го познае. Алтал познаваше достатъчно добре арумските планини и бе убеден, че преследвачите му ще го търсят долу, в падините. Катеренето по хребетите бе неудобно, а и по тях нямаше много кръчми, където човек да си почине и да се освежи. Алтал бе съвсем сигурен, че е абсолютно невъзможно да се открие истински планинец на по-малко от километър от най-близката кръчма.

Бе изпълнен с горчивина. Не ще и дума, бе успял да избяга. Бе твърде умен, за да позволи да го заловят. Душата му обаче страдаше от това, че неговото бягство щеше да придаде по-голяма убедителност на самохвалството на Гости. Дебелакът щеше да затвърди репутацията си на най-голям богаташ в планините на Арум благодарение на факта, че най-големият крадец на света бе пътувал до селото му специално за да го ограби. Алтал тъжно заключи, че лошият късмет продължава да го преследва.

На хребета имаше влажни останки от зимните преспи и това донякъде го забави. Въпреки това той продължи упорито да върви на север. На тази височина нямаше много дивеч, така че нерядко прекарваше цели дни, без да има какво да яде.

Още веднъж чу странния вой, който бе чул предната есен, когато се бе запътил към селото на Гости. Очевидно създанието, което го издаваше, беше наблизо. Алтал се замисли дали по някаква неведома причина то не е решило да го преследва. Каквото и да представляваше, бе доста шумно. Ехото на жаловития му вой, разнасящо се сред планинските скатове, започна да го изнервя.

Беше убеден, че съществото не е вълк. Вълците се движеха на глутници, а това същество бе самотно. И воят му бе изпълнен с отчаяние. Алтал предположи, че може би е настъпил любовният му сезон и че жаловитият му стон просто е уведомление, че би се радвало на компания. Каквато и да бе истината, Алтал започна страстно да

желае съществото да си потърси компания другаде. Неземните звуци, изпълнени с отчаяние, започваха да обтягат нервите му.

ГЛАВА 3

Алтал бе в мрачно настроение. Естествено и преди бе имал неуспехи. Човек не може да е непрестанно в печеливша позиция. Порано обаче късметът му бързо се бе завръщал. Сега обаче се бе получило нещо различно. Всяко начинание, с което се заемеше, неизменно се проваляше. Късметът му не просто го бе изоставил. Късметът му сякаш усърдно се бе заел да провали всичко, което предприемеше. Да не би да бе направил нещо, което бе превърнало любовта на късмета му в омраза? Така и не бе успял да се освободи от това съмнение, когато се спусна от планината и навлезе в гъстите гори на Хуле.

Хуле беше убежище на мъже, станали злощастни жертви на неразбирателства в околните земи. Любезни мъже, готови винаги „да ти поразведем коня, за да се поразтъпче“, или „да ти вземем за малко сребърните монети, за да ти ги върнем излъскани“. Тези мъже неизменно намираха убежище в Хуле. Хуле бе земя, където не съществуваше нищо, наподобяващо правителство или закони. А пък в земя, където няма закони, няма как да има и закононарушители.

Алтал продължаваше да е в лошо настроение и когато се оказа в Хуле. Същевременно изпитваше голямо желание да пообщува с хора. С хора, с които можеше да е съвсем откровен. Поради тази причина се запъти към сравнително постоянното убежище на Набжор. Набжор умееше да приготвя хубава медовина, която продаваше на достъпна цена. Освен това разполагаше с няколко възпълни млади дами, готови да развличат или да утешават самотни клиенти.

Обширните гори на Хуле са добре известни. Дърветата в тази далечна северна земя са великани и пътникът може да броди цели дни под безкрайната сянка на техните клони, без дори да види слънцето. Повечето дървета са иглолистни и игличките им образуват плътен влажен килим, заглушаващ стъпките на пътника. В Хуле няма пътеки, тъй като дърветата непрестанно ръсят повърхността с мъртви иглички, които замитат всякакви следи от преминаването на човек или звяр.

Убежището на Набжор бе разположено на малка поляна до брега на ромолящо поточе, което весело си пробиваше път през кафяви скали. Алтал бе предпазлив. Човек, който е набеден, че носи две натъпкани със злато кесии, няма как да не проявява предпазливост преди да влезе в каквото и да било заведение. След като наблюдава известно време постройката, укрил се зад ствола на едно паднало дърво, Алтал реши, че наоколо няма жители на Арум, и се изправи.

— Здравей, Набжор! Аз съм, Алтал! Не се бой! Аз съм!

Набжор винаги държеше подръка тежка бронзова брадва, с чиято помощ поддържаше реда и се пазеше от наглеци, склонни да му задават неудобни въпроси, така че бе разумно да не го изненадва.

— Здравсти, Алтал! — изрева Набжор. — Добре дошъл! Тъкмо бях започнал да мисля, че в Екверо или Треборея отдавна са те заловили и са те обесили.

— Не успяха! — отвърна със смях Алтал. — Успях да удържа краката си на земята, макар и да не бе лесно. Готова ли ти е медовината? Последния път, когато се отбих при теб, не струваше.

— Ела я опитай — покани го Набжор. — Този път стана добра.

Алтал се появи на поляната и изглежда стария си приятел. Набжор бе плещест здравеняк със сивокафеникава коса и брада. Имаше голям месест нос и хитри очички и бе загърнат с опърпано наметало от меча кожа. Набжор бе честен търговец — продаваше качествена медовина и даваше дами под наем. Освен това купуваше неща от хората, които се препитаваха с кражби, без да им задава въпроси.

Двамата сърдечно си стиснаха ръцете.

— Сядай, приятелю — каза Набжор. — Ще донеса медовина, а ти пък ще ми опишеш великолепието на цивилизования свят.

Алтал седна на един пън до огнището, над което цвърчеше печаш се бут от зубър, а Набжор напълни две големи глинени чаши с пенлива медовина.

— Та кажи, как прекара там? — попита Набжор, след като се върна при огъня и подаде на Алтал едната чаша.

— Ужасно — навъсено отвърна Алтал.

— Наистина ли? — Набжор седна на един пън от другата страна на огъня.

— Ужасно, че даже и по-зле, Набжор. Не вярвам някой да е успял да измисли думи, с които да може да се опише това, което преживях.

Алтал отпи голяма глътка медовина.

— Виждам, приятелю, че този път се е получила много хубава.

— Радвам се, че ти харесва.

— Цената същата ли е?

— Днес не мисли за цената, Алтал. Днес ще полеем нашето приятелство.

Алтал отново вдигна чашата си.

— Да пием за приятелството в такъв случай. В цивилизования свят и медовина не могат да правят. В кръчмите там дават само вкиснато вино.

— И това за цивилизованост ли го смятат? — удиви се Набжор и поклати глава.

— Върви ли бизнесът? — попита Алтал.

— Не е зле — отвърна доволно Набжор. — Заведението ми се сдоби с добра слава и кажи-речи цяло Хуле вече знае, че ако човек иска да изпие чаша хубава медовина на разумна цена, трябва да се отбие при Набжор. Че ако иска да се порадва на компанията на хубава дама, трябва да дойде при мен. Че ако е попаднал на нещо ценно, което иска да продаде, без да му се задават невъзпитани въпроси, с удоволствие ще го изслушам.

— Живееш си весело и ще умреш като богат човек, Набжор.

— Ако нямаш нищо против, бих предпочел да си поживея като богат човек. Както и да е. Разкажи ми какво се случи с теб там долу. Цяла година не сме се виждали, така че навярно имаш да разказваш много неща.

— Пригответи се да се разочароваш, Набжор — предупреди го Алтал. — Няма нищо весело за разказване.

След това му описа подробно патилата си в Екверо, Треборея и Перквейн.

— Та това е ужасно! — каза Набжор. — Нямаше ли поне едно нещо, което да се получи както трябва?

— Нямаше. Така не ми провървя, че ми се наложи да причаквам хората, излизащи от кръчмите, за да се сдобия с пари за следващия си обяд. Късметът ми ме напусна, Набжор. Всичко, до което се докоснах през изминалата година и половина, се превърна в пепел. По някое време си помислих, че късметът ми е решил да не ме придружава в

равнината, но нещата не тръгнаха по-добре и след завръщането ми в Арум.

После описа на приятеля си патилата си в дома на Гости Големия търбух.

— Ти май наистина имаш сериозен проблем, Алтал — отбеляза Набжор. — Открай време си известен най-вече с късмета си. Трябва да измислиш нещо, за да го накараш да се върне при теб.

— Ще се радвам да го направя, Набжор, но не знам как. Досега късметът ми толкова много ме обичаше, че успях да го задържа в джоба си без никакви усилия. Готов съм да открадна нечия коза и да му я предложа като жертвоприношение. Както обаче са тръгнали нещата напоследък, козата сигурно ще ми строши черепа с копито, преди да съм успял да ѝ прережа гърлото.

— Недей така, Алтал, не унивай. Сигурен съм, че късметът ти пак ще проработи.

— Надявам се. По-лошо от това, което е сега, не може да бъде.

Точно в този миг Алтал отново чу познатия му жаловит вой, раздаващ се нейде далеч в планината и попита:

— Имаш ли представа що за животно е способно да издава такива звуци?

Набжор се приведе напред и се заслуша, после каза:

— Не мога да го разбера. Дали не е мечка?

— Не ми се вярва. Мечките реват по-различно. Този звяр го чувах всеки ден, след като пристигнах в Арум.

— Може би е чул лъжите на Гости и те преследва, за да ти отнеме златото.

— Много смешно — кисело каза Алтал.

Набжор се засмя, взе чашите и ги напълни отново.

— Заповядай — рече, когато отново седна до огъня. — Развесели сърцето си с тази чаша и не се бой от животните. Те се страхуват от огъня, така че каквато и твар да вие в гората, едва ли ще дойде при нас, за да ни прави компания.

Двамата приятели изпиха по още няколко чаши медовина, след което крадецът забеляза, че при Набжор се е появила нова госпожица. Погледът ѝ бе нахален, а походката — предизвикателна. Алтал реши, че няма да е зле да я поопознае по-отблизо. Точно сега много се нуждаеше от приятелско отношение.

И така, Алтал остана в заведението на Набжор доста време, и се порадва на достъпните там забавления. Набжор разполагаше с много медовина, на огнището непрестанно се печеше месо, а госпожицата с нахалния поглед се оказа много надарена. Отгоре на всичко в заведението непрестанно се отбиваха други крадци, стари приятели на Алтал, и той прекарваше с тях дълги часове в размисли или игра на зарове. След последната година Алтал наистина се нуждаеше от малко отпускане, за да възстанови доброто си настроение и да успокои нервите си. Негова специалност бяха шегите и остроумията, а един раздражен човек не може да е добър разказвач.

Скромните му запаси от бронзови монети обаче не бяха неизтощими и не след дълго кесията му изтъня. Той с мъка реши, че е време отново да се заеме с работа.

Някъде в края на лятото, в един мрачен ден, когато облаците закриваха слънцето, в кръчмата на Набжор пристигна мъж, яхнал мършаво сиво конче. Конникът имаше хлътнали очи и дълга права мазна коса. Смъкна се от гърба на умореното животно и се доближи до огъня, за да стопли ръцете си. После извика с дрезгав глас:

— Медовина!

— Не те познавам, приятелю — каза недоверчивият Набжор и стисна дръжката на тежката си брадва. — Първо ми покажи парите си.

Погледът на странника сякаш се втвърди и той безмълвно показва тежка кожена кесия.

Алтал започна дискретно да оглежда пришълеца. Мъжът носеше бронзов шлем, стигащ до раменете му, а черната му кожена дреха бе общита с тежки бронзови плочки. Имаше и дълго черно наметало с качулка, което изглеждаше скъпо. Алтал реши, че това наметало ще му е тъкмо по мярка, стига странникът да пийне повече от медовината на Набжор преди да заспи. На колана на мъжа висяха тежък меч и тънка бронзова кама.

В чертите на пришълеца имаше нещо старовремско, нещо сякаш недовършено. В интерес на истината, Алтал не се загледа особено старателно в лицето му. Това, което се опитваше да открие с поглед, бяха родовите татуировки на жителите на Арум. Точно в този момент Алтал смяташе, че ще е разумно да избягва компанията на жителите на Арум. По ръцете на пътника обаче нямаше никакви татуировки, така че крадецът се отпусна.

Тъмнокосият странник седна на един пън до огнището и впери пронизателен поглед в Алтал. В резултат вероятно на някаква игра на светлината пламъците на огъня се отразяваха в очите на пришълеца и Алтал се почувствува неловко. Не всеки ден срещаш човек с очи, изпълнени с огън.

— Виждам, че най-сетне те открих — каза странникът. Говореше някак странно.

— Търсил си ме? — попита Алтал с колкото се може по-спокоен глас. Мъжът бе въоръжен, а доколкото бе известно на Алтал, в Арум все още предлагаха награда за главата му. Внимателно отмести ръката си така, че да е по-близо до меча.

— Да, от доста време — отвърна странникът. — Попаднах на следите ти в Дейка. Там все още разправят колко бързо можеш да бягаш, когато те гонят кучета. После разбрах, че в Треборея си посетил град Кантон, а в Перквейн си се отбил в Магу. Друигор все още недоумява защо си захвърлил всичките му пари върху пода и не си взел нищичко.

Алтал трепна.

— Не си разбрал, че това са пари, нали? — попита дяволито странникът. — Както и да е, след Магу отидох в Арум. Там има един дебел мъж, чието желание да те срещне бе не по-малко от моето.

— Това не ми се вярва — отвърна Алтал. — Гости иска хората да го смятат за богат, а аз съм може би единственият човек, който знае, че в така наречената му съкровищница има само медни монети.

Странникът се засмя.

— И на мен неговият разказ за това, как си го ограбил, не ми прозвуча много убедително.

— За какво си ме търсил през цялото това време? — Алтал реши да говори по същество. — От дрехите ти виждам, че си от Некверос. Изминаха много години, откакто за последен път бях там. Сигурен съм, че скоро не съм открадвал нещо от теб.

— Успокой се, Алтал, и остави меча си на мира. Иначе ще ти изтръпнат пръстите. Не съм дошъл да ти взимам главата, за да я нося на Гости. Смяташ ли, че би проявил интерес към едно делово предложение?

— Зависи какво е.

— Казвам се Генд и ми трябва опитен крадец, който да познава добре тези земи. Познаваш ли добре земята на кагверците?

— Ходил съм там няколко пъти — отвърна предпазливо Алтал. — Нямам особено високо мнение за кагверците. Имат лошия навик да подозират всеки пришълец в желанието да ограби златните им мини. Какво искаш да открадна за теб? Изглеждаш ми човек, който може сам да се справя с такива неща. Защо ти е да плащаш на някой друг да открадне нещо, което ти трябва?

— Алтал, не си единственият, за чиято глава е обявена награда — отвърна Генд и се намръщи. — Не вярвам тъкмо сега да бъда посрещнат с почести в Кагвер, ако река да се отбия там. Както и да е, в Некверос има човек, комуто съм задължен, и не е от хората, които бих искал да разочаровам. В Кагвер има нещо, което много му трябва, и той ми каза да отида и да го взема. Вярвам, че разбираш моите притеснения. И ти би се оказал в такова положение, ако някой ти каже да отидеш в Арум именно сега, за да му набавиш нещо оттам. Не си ли съгласен?

— Съгласен съм. Разбирам проблема ти. Искам обаче да те предупредя, че моите услуги не са евтини.

— Не очаквах да са евтини, Алтал. Това, което иска моят приятел от Некверос, е доста голямо и доста тежко. Готов съм да ти дам злато със същата тежест, ако успееш да го откраднеш и да ми го донесеш.

— С тези думи ти си спечели моето внимание, Генд.

— Славата ти на велик крадец наистина ли е оправдана? — попита Генд и очите му сякаш започнаха да светят по-ярко.

— Аз съм най-добрият — отвърна Алтал и небрежно повдигна рамене.

— Казва ти самата истина, страннико — потвърди Набжор, който донесе на Алтал нова чаша с медовина. — Алтал може да открадне всичко, което има два края и горна и долна част.

— Това е малко преувеличено — каза Алтал. — Една река има два края, но никога не съм открадвал река. Едно езеро има горна и долна част, но и езеро не съм открадвал. Какво точно иска човекът от Некверос, че е готов да заплати тежестта му в злато? Някакво украшение или нещо от този род?

— Не е украшение — отвърна Генд. — Това, което желае и което е готов да заплати със злато, е една Книга.

— Генд, ти току-що произнесе повторно вълшебната дума „злато“. Бих могъл да те слушам цял ден, ако ми говориш за злато. Стигаме обаче до трудната част. Какво по дяволите представлява една книга?

Генд отново го стрелна с поглед, при което светлината на огъня пак се отрази в очите му и те засияха с червен отблясък.

— Сега разбирам защо си захвърлил парите на Друигор на пода. Не си разбрал, че са пари, защото не умееш да четеш.

— Четенето го оставям на жреците, Генд, а аз открай време избягвам взимане-даване с тях. Няма жрец, с когото да съм се срещал, който да не ми е обещавал място на трапезата до своя бог. Стига, разбира се, да му дам всичко, което имам в кесията си. Сигурен съм, че трапезите на боговете са много богати, обаче за да получиш покана да вечеряш със съответния бог, трябва преди това да умреш. А пък аз никога не съм бил чак толкова гладен.

Генд се намръщи.

— Работата май се очертава да стане по-сложна, отколкото предполагах. Книга значи събрани заедно страници, които хората четат.

— Умението да чета не ми е необходимо, Генд. Важното е да е по силите ми да я открадна. За целта трябва да знам къде се намира и как изглежда.

Генд го изгледа въпросително. Хлътналите му очи продължаваха да сияят.

— Всъщност може и да си прав — каза сякаш на себе си. — По една случайност имам една Книга. Ако ти я покажа, ще знаеш какво да търсиш.

— Правилно — каза Алтал. — Защо не извадиш тази книга, за да я погледна? Нали си съгласен, че не е задължително да знам какво пише в нея, за да мога да я открадна?

— Не е — съгласи се Генд. — Съвсем не е задължително.

После се изправи, отиде до дисагите си, които беше внесъл, и извади оттам нещо четвъртито и доста голямо. След това се върна при огъня.

— По-голяма е, отколкото предполагах — каза Алтал. — Това е нещо като кутия, нали?

— Важното е това, което се намира в кутията — отвърна Генд, вдигна капака ѝ, извади шумолящ лист от материя, наподобяваща суха кожа, подаде го на Алтал и каза:

— Ето така изглежда писаното слово. Когато намериш кутия като тази, първо я отвори, за да се убедиш, че в нея има такива листове, а не например копчета или инструменти.

Алтал взе листа, огледа го и попита:

— Кое животно има толкова тънка кожа?

— Взима се телешка кожа и се разцепва на тънки слоеве — обясни Генд. — После те се притискат с тежести и се изсушават. После върху тях се пише, за да могат едни хора да прочетат това, което са написали други.

— Жреците само ни усложняват живота — каза Алтал и огледа внимателно знаците, подредени в стройни редици върху листа. — Приличат на картинки.

— Това са писмена — обясни Генд. Взе една клечка и изписа с нея дъга върху пръстта до огъня. — Този знак например означава „крава“, тъй като се предполага, че наподобява кравешки рога.

— Досега си мислех, че да се научиш да четеш е трудно — каза Алтал. — Говорим си за писменост едва от няколко минути, а вече знам как да чета.

— Можеш да прочетеш само думата „крава“ — поправи го тихо Генд.

— На тази страница нищо не пише за крави — каза Алтал.

— Това е, защото я държиш наопаки.

— Разбирам — каза Алтал. Обърна страницата и отново я разгледа. Някои от символите, грижливо изобразени върху пергамента, изпълниха сърцето му с необясним хлад.

— Нищо не мога да разбера — призна Алтал. — Това обаче не ми е и необходимо. Достатъчно ми е да знам, че трябва да търся черна кутия, пълна с кожени листове.

— Кутията, която ни трябва, е бяла — поправи го Генд. — При това е малко по-голяма от тази.

Повдигна своята Книга. Върху корицата ѝ бяха изобразени в червен цвят символите, които бяха накарали сърцето на Алтал да се свие.

— Колко по-голяма от твоята е книгата, която ни трябва? — попита Алтал.

— На дължина и широчина е като ръката ти до лакътя. Дебелината ѝ е като дължината на стъпалото ти. При това е доста тежка.

После взе пергамента от Алтал, прибра го в кутията с почитително движение и попита:

— Е, проявяваш ли интерес към моето предложение?

— Бих искал да науча повече подробности. Къде точно се намира книгата и как се охранява?

— Намира се в Кагвер, в Дома на края на света.

— Знам къде е Кагвер — отвърна Алтал. — Не ми беше известно обаче, че там се намира края на света. Къде точно в Кагвер се намира това място? В каква посока?

— На север. В онази част на Кагвер, където през лятото слънцето не залязва, е през зимата няма ден.

— Много интересно място за живеене.

— Така е. Собственикът на Книгата обаче вече не живее там. С други думи, няма да има кой да ти пречи, когато влезеш и откраднеш Книгата.

— Това ме устройва. Можеш ли да ми посочиш някои ориентири? Ще стигна по-бързо до къщата, ако знам накъде трябва да вървя.

— Просто върви по ръба на света. Когато видиш къща, ще знаеш, че си стигнал. Друг дом на Края на света няма.

Алтал отпи от медовината си и каза:

— Всичко изглежда много просто. Добре, а след като открадна книгата, как да те открия, за да си получа парите?

— Аз ще те открия, Алтал. — Хлътналите очи на Генд загоряха с още по-силен пламък. — Повярвай ми, ще те открия.

— Добре. Ще обмисля предложението ти.

— Значи си съгласен?

— Казах, че ще си помисля. Междувременно защо не си пийнем още малко медовина? Нали ти плащаш?

На другата сутрин Алтал не се чувствуваше много добре, но няколко чаши медовина успокоиха треперещите му ръце и угасиха огъня в стомаха му.

— Набжор, ще се наложи да те напусна за известно време — каза той на приятеля си. — Кажи на момичето с палавите очи, че му изпращам много здраве и някой ден пак ще дойда.

— Значи реши? реши да откраднеш книгата, за която говореше Генд?

— Виждам, че си чул разговора ни.

— Разбира се, че го чух. Сигурен ли си, че тази работа наистина си струва? Генд не престана да споменава думата „злато“, но не си спомням да съм видял да ти го покаже. Много е лесно да кажеш „злато“. Виж, да го покажеш е малко по-трудничко.

Алтал вдигна рамене и каза:

— Ако не си плати, няма да получи книгата. — След това погледна Генд, който се беше завил с прекрасното си черно вълнено наметало.

— Когато се събуди, кажи му, че съм тръгнал за Кагвер, за да открадна книгата, която му трябва.

— Ти имаш ли му доверие?

— Почти — отвърна Алтал и се изсмя. — Цената, която ми обеща, ме кара да си мисля, че когато настъпи моментът да си поискам парите, около нас ще има мъже с ножове. А и по начало, когато някой ми предложи да ми плати, за да открадна нещо и да му го дам, винаги съм сигурен, че то струва поне десет пъти повече. Не вярвам на Генд, Набжор. Вчера той няколко пъти ме погледна, след като огънят отдавна бе угаснал, и очите му все още горяха. Горяха с яркочервена светлина, огънят им не бе отражение на пламъци. А и в листа изсъхнала кожа, който ми подаде, също имаше нещо странно. Повечето знаци бяха обикновени, обаче някои горяха със същия червен пламък, който излъчва погледът му. Каза, че знаците изобразявали думи. Не бих искал никой да изрече пред мен думите, изобразени с тези знаци.

— Щом мислиш така, защо въобще се заемаш с тази работа?

Алтал въздъхна.

— При нормални обстоятелства никога не бих се заел с такова нещо, Набжор. Нито вярвам на думите на Генд, нито ми е симпатичен. Късметът ми обаче ме изостави, така че ще трябва да се заема с всичко, което ми попадне. Поне докато късметът ми не реши да се завърне отново при мен. Работата, която ми предлага Генд, на пръв поглед изглежда съвсем лесна. Трябва просто да отида в Кагвер, да

открива една празна къща и да взема една бяла кожена кутия. Това би могъл да го направи всеки глупак, но Генд се спря именно на мен. Работата е лесна, а парите си ги бива. Не би трябвало да ми е трудно да я свърша. Тогава може би късметът ми ще се върне и ще започне отново да ме обожава.

— Много странна религия изповядваш, Алтал.

Алтал се ухили.

— Тази религия напълно ме устройва, Набжор. Забележи, че не ми трябва и посредничеството на жрец, който да прибере половината печалба.

После отново погледна спящия Генд.

— Боже мой, насмалко щях да забравя да си прибера новото наметало!

Отиде при Генд, внимателно взе наметалото му, загърна се и попита Набжор:

— Какво ще кажеш?

— Така добре ти стои, сякаш ти е правено по мярка — засмя се Набжор.

— Нищо чудно да е било точно така и Генд да ми го е откраднал в някой момент, когато съм се разсеял.

Алтал извади от кесията си шепа бронзови монети, подаде ги на Набжор и каза:

— Направи ми една услуга. Снощи Генд изпи доста медовина и забелязах, че не носи много на пиене. Когато се събуди, няма да се чувства особено добре, така че ще му е необходимо малко лекарство. Дай му толкова, колкото може да изпие, а пък ако утре отново се почувствува зле, дай му още. Ако пък реши да те пита какво се е случило с наметалото му, смени темата.

— Ще откраднеш ли и коня му? По-лесно е да се язди, отколкото да се върви пешком.

— Когато някой ден краката ми отслабнат до такава степен, че да не мога да вървя, ще застана край пътя и ще прося. Един кон само би ми пречил. Ако ти е по силите, поддържай пиянството на Генд поне седмица. Бих искал в момента, когато изтрезнее, да съм високо в планините на Кагвер.

— Той каза, че го е страх да ходи в Кагвер.

— Не му вярвам и за това. Той знае пътя до тази къща, но според мен изпитва страх само от нея, а не от целия Кагвер. Никак не ми се иска да се укрива нейде из близките храсталаци, когато изляза от къщата с книгата под мишница. Накратко, постарай се да поддържаш пиянството му колкото се може по-дълго, за да не успее да ме проследи. Помогни му да се почувствува добре, когато се събуди.

— Алтал, та нали за това съм тук — каза Набжор благочестиво. — Приятел съм на всички жадни и болни хора. Хубавата ми медовина е най-доброто лекарство на света. Сигурен съм, че ако успея да накарам някой мъртвец да си пийне няколко глътки от нея, и той ще се съживи.

— Красиво се изразяваш — рече Алтал с възхищение.

— Винаги си казвал, че имам дар слово.

— Имаш и умениято да вариш медовина. Сприятели се с Генд, Набжор, и го откажи от всякакви евентуални опити да ме преследва. Не обичам някой да върви по петите ми, когато работя. Положи усилия да си остане тук жив, здрав и пиян, за да не ми се налага да го убивам някъде в планините.

ГЛАВА 4

Беше краят на лятото и това помагаше на Алтал да се придвижва в гористите планини на Хуле по-бързо, отколкото в друго годишно време. Огромните дървета поддържаха вечен полумрак, а килимът от иглички бе много плътен и улесняваше вървежа.

Алтал винаги проявяваше предпазливост, когато се движеше из Хуле, но този път, когато прекосяваше гората, бе дважд по-предпазлив. Човек, напуснат от късмета си, е длъжен да взима допълнителни предпазни мерки. Гората прекосяваха и други хора и макар и да бяха негови братя по съдба, сиреч разбойници, Алтал ги отбягваше. В Хуле не съществуваха закони, но съществуваха правила за поведение, чието несъблюдаване бе много нездравословно. Ако един въоръжен човек ти е дал да разбереш, че не иска компания, не бива да му се натрапваш.

Когато наближи западната част на земята на кагверците, Алтал се сблъска с някои от създанията, които обитаваха горите на Хуле, и тази му среща породил известно напрежение. Глутница вълци усети миризмата му. Алтал така и не можа да си обясни поведението на вълците. Повечето животни не си губят времето за плячка, която не е лесно да бъде настигната и изядена. Вълците обаче, изглежда, имат вкус към предизвикателствата и понякога са готови да преследват някого цели дни, просто ей така. Алтал обичаше смешните истории за вълци, но остана с чувството, че вълците на Хуле нямат особено чувство за хумор.

Накратко, изпита известно облекчение, когато стигна кагверските възвишения. Там гората се разреде, вълците нададоха вой за последно сбогом и го оставиха на мира.

В Кагвер имаше злато и това правеше жителите му необщителни. Алтал бе забелязал, че златото променя хората по странен начин. Човек, който има в кесията си само няколко медни монети, може да е най-големият веселяк и добряк на света. Достатъчно е обаче да му дадеш само малко късче злато, и той веднага се изпълва с подозрителност и мнителност и почти непрестанно се събужда от мисълта за крадци и разбойници.

Кагверците бяха измислили очарователен начин да държат пришълците далеч от своите мини и от потоците, на чието дъно редом с кафяви камъчета се търкаляха гладки кръгли късчета злато. Когато някой пришълец видеше забучен в земята кол, украсен с череп, разбираше веднага, че наближава забранена земя. Някои от черепите бяха животински. Повечето обаче бяха човешки. Посланието бе съвършено ясно.

Що се отнасяше до Алтал, златните мини на Кагвер нямаше защо да се боят от него. Измъкването на злато от планините бе съпроводено от продължителен изнурителен труд, за който си имаше по-подходящи хора. Алтал в края на краищата бе разбойник и искрено вярваше, че да се изхранваш с труд е неиздържано от етична гледна точка.

Указанията на Генд не бяха много конкретни, но Алтал бе запомнил, че първо трябва да попадне на края на света. Проблемът бе, че нямаше представа как може да изглежда края на света. Може би бе мъглива местност, в която непредпазлив пътник можеше просто да се подхлъзне в пропаст и да пада за вечни времена в царството на звездите, които дори нямаше да го забележат. Думата „край“ обаче навеждаше на мисълта за някаква разделителна черта. Може би линия, разделяща земната твърд от звездите. Може би края на света представляваше стена от звезди. Или пък звездно стълбище, водещо към трона на местния бог на Кагвер.

Алтал всъщност не изповядваше ясно определена религиозна система. Бе му известно, че е дете на съдбата, и се надяваше, макар и в момента да не бе в напълно добри отношения с нея, не след дълго отново да си извоюва нейната благосклонност. Колкото до Владетеля на Вселената, възприемаше го като нещо далечно. Отдавна бе решил, че трябва да остави Бог — каквото и да му бе името — да си гледа работата, тоест да се оправя със залезите и изгревите, с годишните времена и с фазите на луната, без да му дава акъл. Накратко, между Алтал и Бог имаше добри отношения, тъй като не си пречеха един на друг.

Генд бе казал, че края на света е на север, така че когато Алтал се озова в Кагвер, зави наляво, вместо да продължи направо към планините, където се намираха златните мини, охранявани от войнствените кагверци.

Срещна неколцина просто облечени брадати мъже, които поради някакви свои съображения не пожелаха да му обяснят къде се намира краят на света. Очевидно им бе забранено да водят разговори на тази тема. Алтал и по-рано се бе сблъсквал с такова поведение и то винаги го бе дразнило. Ако откажеш да говориш за нещо, то няма да престане да съществува. Ако пък наистина съществува, никаква словесна акробатика няма да го накара да изчезне.

Продължи да върви на север. Въздухът стана по-хладен, а разстоянието между селищата започна да се увеличава. По някое време те съвсем изчезнаха и Алтал се озова съвсем сам в пустоша на далечния север. Една нощ, както бе седнал пред догарящата жарава на огъня, на който бе сготвил храната си, плътно увит се с новото си наметало, забеляза на север нещо, което го наведе на мисълта, че е на прав път.

Над източните планини се спускаше мрак, но на север, където нощта отдавна бе започнала, небето гореше.

Небесният пожар приличаше на дъга — многоцветна, но отличаваща се от дъгите, които се образуват след дъжд. Беше като пулсираща завеса от многоцветни светлини, които проблясваха и се смесваха в северното небе. Алтал не бе суеверен, обаче гледката на запаления небосвод не е нещо, което човек може да пренебрегне ей така.

Реши да внесе корекции в плановете си. Генд му бе описал края на света, но бе пропуснал да му каже за запалените небосводи. В този небесен пожар бе имало нещо, което бе уплашило Генд, а той нямаше вида на човек, който лесно може да бъде уплашен. Алтал реши, че няма да се отказва от намерението си. Ставаше дума за злато и, което бе по-важно, за възможността да се раздели с лошия късмет, преследвал го повече от година. Така или иначе, небесният пожар го накара да бъде нащрек. Бе настъпил моментът да обръща много по-голямо внимание на нещата, които ставаха около него. Ако започнеха да се редуват нови необичайни събития, може би щеше да е разумно да си намери работа другаде. В Ансу или в южните равнини на Плаканд.

На другата сутрин непосредствено преди настъпването на изгрева го събуди човешки глас, който го накара да си измъкне изпод наметалото и да посегне към копието си. Гласът бе само един, но този,

който говореше, очевидно водеше някакъв разговор: задаваше въпроси и изслушваше отговори.

Говорещият беше сгърчен старец с измъчен вид — ходеше едва-едва и се подпираше на тояга. Косата и брадата му бяха мръснобели. Всъщност целият бе мръсен и бе облечен с полуизгнили парчета кожа, неумело съшити с лико и жили. Лицето му бе покрито с бръчки, а съзливите му очи бяха изпълнени с безумие. Размахваше ръка и често поглеждаше към бледите небеса.

Алтал въздъхна облекчено. Този човек не представляваше заплаха за него, пък и състоянието му не бе дотам необичайно. Алтал знаеше, че на хората им е отредено да живеят определено време, но че ако някой случайно пропусне мига, в който е редно да умре, разумът му се променя. Това се случваше най-често при много старите хора, но от него страдаха и млади хора, безгрижно пропускали момента, когато е трябвало да се срещнат със смъртта. Някои смятаха, че лудите са обладани от демони, но нещата едва ли бяха чак толкова сложни. Алтал предпочиташе да се придържа към собствената си теория по въпроса. Лудите бяха просто обикновени хора, живели прекалено дълго. Да продължаваш да вървиш по земята, след като би трябвало отдавна да си легнал удобно в гроба, бе нещо, от което всеки щеше да полудее. Затова и те започваха да разговарят с хора или с други събеседници, които всъщност не съществуваха, и да виждат неща, които никой друг не можеше да съзре. Не представляваха опасност за никого, така че Алтал ги оставяше на мира. Хората, неспособни да се занимават със своята си работа, винаги се дразнеха от лудите. Алтал обаче отдавна бе решил, че повечето хора по начало са повече или по-малко луди, така че отношението му беше еднакво към всички.

— Ей, ти — подвикна той на лудия старец. — Не се плаши от мен, нищо лошо няма да ти направя.

— Кой си ти? — попита старецът и вдигна тоягата с две ръце, за да се защити.

— Пътник. Изглежда, съм се заблудил.

Старецът отпусна тоягата и каза:

— Из нашите краища няма много пътници. Нашето небе май не им харесва.

— Видях небето ви. Защо е такова?

— Защото там се намира края на света — обясни старецът. — Защото тази огнена завеса в небето е мястото, където всичко свършва. Откъм нашата страна всичко е създадено: и планини, и дървета, и птици, и буболечки, и хора, и зверове. Завесата бележи мястото, откъдето не започва нищо.

— Нищо?

— Нищо, пътниче, нищо. Господ още не се е заел с него. От другата страна на завесата няма нищо.

— Значи не съм се заблудил. Точно това търся — края на света.

— Защо?

— Защото искам да го видя. Чух за него и пожелах да го видя със собствените си очи.

— Няма нищо за гледане.

— Ти самият виждал ли си го?

— Много пъти. Живея тук. Краят на света е най-отдалеченото място, до което мога да стигна, когато пътувам на север.

— Как да стигна дотам?

Старецът посочи с тоягата си.

— Върви натам и след половин ден път ще стигнеш.

— Лесно ли се разпознава?

— Няма начин да не го видиш — каза старецът. — Трябва да внимаваш много. Направиш ли една погрешна стъпка, когато стигнеш до края на света, пътешествието ти ще продължи много повече от половин ден. Ако наистина желанието ти да го видиш е чак толкова силно, тръгни между тези два хълма. Ще видиш едно голямо изсъхнало дърво. По-далеч няма да можеш да отидеш, освен ако не ти поникнат криле.

— Е, щом съм толкова наблизо, ще отида да му хвърля един поглед.

— Това си е твоя работа. Самият аз имам по-сериозни занимания от това да зяпам нищото.

— С кого разговаряше преди малко?

— С Бога. С него си говорим непрекъснато.

— Наистина ли? В такъв случай при следващия ви разговор му предай много здраве от мен.

— Стига да не забравя.

След тези думи старецът продължи пътя си, без да престава да говори с празното пространство около себе си.

Алтал се върна при огъня, прибра нещата си и тръгна към двата ниски закръглени хълма. Слънцето изгря иззад заснежените върхове на Кагвер и започна да разпръсва нощния хлад.

Хълмовете бяха покрити с тъмни гори, между които се виеше тясна пътечка, отъпкана от горски животни. Алтал вървеше предпазливо и оглеждаше следите. Местността изглеждаше особена и нямаше да има нищо странно, ако тук живееха особени същества. А особените същества често имаха особени хранителни навици, така че човек трябваше да е предпазлив.

Вървеше бавно и често спираше, за да се оглежда и ослушва. Единствените звуци, които чуваше, бяха птичи песни и ленивото бръмчене на насекоми, току-що пробудили се след хладната нощ.

Когато стигна края на пътеката, спря и се загледа на север. Не защото там имаше нещо за гледане, а защото нямаше. Пътеката свършваше при тясна тревна ивица до изсъхналото дърво, споменато от лудия старец. Отвъд това дърво нямаше нищо. Нямаше нито далечни планински върхове, нито облаци. Имаше само небе.

Сухото дърво беше бяло като кост и изкривените му клони сякаш отправяха безмълвна молитва към безразличното утринно небе. В тази гледка имаше нещо тягостно и Алтал усети, че се изпълва с напрежение. Тръгна много бавно към тревната ивица, като често се извъръщаше. Досега наистина не бе видял нищо застрашително, но мястото бе много особено и не му се искаше да рискува.

Стигна до дървото, хвана се за него и предпазливо надникна над ръба на нещо, което наподобяваше пропаст.

Долу не се виждаше нищо освен облаци.

Много пъти бе изкачвал планини и често бе посещавал места, намиращи се над облаците, така че гледката не му се стори съвсем необичайна. Тези облаци обаче се простираха без прекъсване на север и целостта им никъде не се нарушаваше от някой извисяващ се над тях планински връх. Да, светът наистина свършваше тук и не се виждаше нищо друго освен облаци.

Отстъпи крачка назад и се огледа. Взе един камък, върна се при дървото и хвърли камъка с все сили колкото се може по-надалеч в бездната. После застина неподвижно и се заслуша.

Слуша дълго, но не чу никакъв звук.

— Добре. Това ще да е мястото — промърмори.

Отдръпна се на известно разстояние от края на света и тръгна на североизток.

Тук-там имаше свлачища и Алтал се замисли дали тези свлачища не са смутили спокойствието на звездите. Тази мисъл, странно защо, му се стори забавна. Мисълта, че звездите, подобно на уплашено ято пъдпъдъци, могат да се разбягат във всички посоки, го развесели. Хладното безразличие на звездите понякога го дразнеше.

В късния следобед извади прашката си и събра няколко кръгли камъка от изсъхналото русло на един ручей. Наоколо имаше зайци, както и лалугери, големи като бобри. Реши, че ще е добре да си разнообрази вечерята с малко прясно месо. Определено щеше да е за предпочитане пред жилавото сушено месо, което носеше.

Ловът не продължи дълго. Лалугерите са любопитни животни и имат навика да застават на задните си крака до дупките си и да наблюдават какво става наоколо. А Алтал имаше точно око и умееше да борава много добре с прашката си.

Отиде до една малка борова горичка, накладе огън и изпече един лалугер. След като приключи вечерята си, остана до огъня и продължи да наблюдава пулсиращата многоцветна светлина, запалена от Бог в северното небе.

По-късно, малко след като луната изгря, пак отиде до края на света.

Някъде долу в низините луната нежно галеше мъглявата повърхност на облаците. Алтал и преди бе наблюдавал това явление, обаче тук гледката бе различна. По време на нощната си разходка луната изсмуква всички цветове от земята, морето и небето. Не можеше обаче да изсмуче цветовете на Божия огън, които също се отразяваха върху повърхността на ниските облаци. Стори му се, че вълните многоцветна светлина си играят с облаците и че бледата светлина на луната поощрява любовната игра на небесния огън. Омагьосан от блясъците и движенията на цветната светлина, която го обкръжаваше почти отвсякъде, Алтал остана да лежи върху тревата, подпрял брадичка с ръце, и да наблюдава играта на луната с Небесния огън.

Далеч отвъд остриите планински зъбери отново чу самотния вой, който бе чул първо в Арум, а после в гората край убежището на Набжор. Изруга, изправи се и се върна при огъня. Каквото и да бе виещото създание, то очевидно го преследваше.

Тази нощ не спа добре. Огънят, запален от Бог в северното небе, и воят, разнасящ се от гората, по някакъв начин се сляха в съзнанието му в едно цяло, чийто смисъл той така и не успя напълно да разбере, макар и да се постара. Някъде призори цветовете и воят бяха заменени от друг сън.

Косата ѝ имаше цвят на есен, а крайниците ѝ бяха толкова съвършени, че сърцето му се сви. Бе облечена в къса старовремска туника, а есенната ѝ коса бе старателно сресана. Чертите ѝ, изразяващи съвършено спокойствие, бяха някак си извънземни. По време на неотдавнашното си пътуване в цивилизованите южни земи Алтал бе успял да види много древни статуи и реши, че лицето на посетителката на съня му наподобява в много по-голяма степен някогашните лица, отколкото лицата на неговите съвременници. Челото ѝ бе широко и високо и носът сякаш започваше направо от него. Чувствените ѝ сочни устни приличаха на череши. Очите ѝ бяха големи и много зелени и му се стори, че с тях тя надникна право в душата му.

На устните ѝ се появи едва доловима усмивка и тя му подаде ръка.

— Ела — каза му тя нежно. — Ела с мен. Аз ще се грижа за теб.

— Бих искал, но ми е много трудно — отвърна Алтал и се ядоса на собствените си думи.

— Дойдеш ли с мен, никога няма да се върнеш тук — каза тя с някак трептящ глас. — Ще се разхождаме заедно сред звездите и късметът никога повече няма да ти изневери. Дните ти ще бъдат изпълнени със слънце, а нощите ти — с любов. Ела с мен, мили мой. Ще се грижа за теб.

И му даде знак да я последва. Напълно объркан, той я послуша. Тръгнаха по облаците, а луната и Божият огън ги приветствуваха и благословиха тяхната любов.

Събуди се с чувство за абсолютна празнота. Целият свят му се стори изпълнен с горчицина.

През следващите няколко дни продължи на североизток. По някое време му се прииска от равното облачно покритие да се подаде планински връх или поне някаква сянка, за да му докаже, че тук не е краят на света, че тук не е мястото, където всичко свършва. Постепенно обаче, макар и с голяма неохота, се видя принуден да признае пред самия себе си, че стръмният ръб на пропастта, по който се движеше, е наистина краят на света, отвъд който не съществува нищо друго освен изпълнена с облаци пустота.

Докато продължаваше да върви по ръба на края на света, дните започнаха да стават по-къси, а нощите — по-хладни. Замисли се дали няма да му се наложи да преживее една много неприятна зима. Ако не успееше скоро да открие дома, описан му от Генд, щеше да е принуден да се върне и да си намери някъде храна и убежище за презимуване. Реши, че веднага след като първата снежинка докосне лицето му, ще тръгне на юг и ще си намери място, където да дочака пролетта. Продължи да върви по ръба на света, но започна често да отклонява поглед на юг в търсене на планински проход.

Може би именно заради това раздвояване на вниманието забеляза постройката едва в момента, когато вече бе съвсем близо до нея. Сградата бе каменна, нещо твърде необичайно в този граничен район, където повечето постройки бяха дървени. Нещо повече — каменните къщи, които бе виждал в цивилизования свят, бяха направени от варовик. Тази къща обаче бе изградена от гранитни блокове. А гранитът бе материал, който веднага изхабяваше бронзовите триони, с които робите разрязваха камъка.

Досега Алтал не бе виждал подобна сграда. Гранитната къща на края на света бе огромна. Бе по-голяма дори от дървената крепост на Гости Големия търбух и от храма на Апвос в Дейка. Бе по-голяма дори от няколкото съседни хълма. Едва след като видя прозорците, той реши, че наистина вижда къща. Защото природата понякога създава образувания с квадратна форма. Възможни ли бяха обаче природни образувания с прозорци? Едва ли.

Беше привечер. Алтал предпазливо се приближи до сградата. Генд му бе казал, че е необитаема. По всяка вероятност обаче не бе идвал тук. Алтал продължаваше да е убеден, че Генд изпитва страх от къщата.

Безмълвната постройка бе разположена върху издатина, стърчаща от самия край на света. До нея можеше да се стигне единствено по подвижен мост, спуснат над дълбоката бездна, която отделяше дома от тясното плато, бележещо края на света. Ако къщата бе наистина безлюдна, собственикът ѝ определено щеше да е вдигнал моста по някакъв начин. Мостът обаче бе спуснат и сякаш подканваше възможните посетители да влязат. Всичко това се стори на Алтал много странно, така че той се скри зад една обрасла с мъх скала и започна да гризе ноктите си и да обмисля бъдещото си поведение.

Денят вече бе към края си, така че трябваше бързо да реши дали да влезе направо, или да изчака нощта. Нощта бе най-удобното време на денонощието за всички крадци, обаче дали при тези обстоятелства нямаше да е по-безопасно да мине по моста на дневна светлина? Не познаваше вътрешността на дома. Ако вътре наистина имаше хора, през нощта те щяха да бъдат нащрек и щяха да знаят как най-лесно да го нападнат, ако се осмелеше да влезе без разрешение. Дали нямаше да е най-добре просто да мине по моста и да потропа на вратата? Това може би щеше да убеди незнайните обитатели, че няма лоши намерения. Бе сигурен, че може да говори достатъчно бързо, за да успее да ги убеди да не го хвърлят веднага в бездната.

— Може би си струва да опитам — каза на глас. Ако домът бе необитаем, щеше да му се наложи да изхаби най-много гласа си, а глас не му липсваше. Един опит да се промъкне в дома скришом, през нощта, можеше да му струва скъпо. Най-добрият подход в момента съвсем определено щеше да е демонстрацията на дружелюбно простодушие.

След като взе това решение, Алтал се изправи, взе копието си и тръгна към моста. Ако в дома имаше някой, нямаше как да не го забележи. А и бавното му минаване по моста щеше да свидетелствува по-добре от всякакви думи, че няма лоши помисли.

Мостът водеше към масивна арка. Точно под нея имаше широк плочник. Тук-там между плочите растеше трева. Алтал стисна по-силно копието си и викна:

— Ей! Чувате ли ме?

Никакъв отговор.

— Има ли някой тук? — извика той отново.

Тишината бе потискаща.

Вратата бе масивна. Алтал удари по нея няколко пъти с копието си, но тя не помръдна. Ако къщата действително бе изоставена от дълго време, както бе казал Генд, вратата щеше да е изгнила. На това място обикновеният здрав разум обаче като че ли беше безполезен. Алтал бутна вратата, отвори я и извика пак:

— Има ли някой?

Изчака, но пак не чу отговор.

Широк коридор водеше към вътрешността на дома. На равни интервали от него се разклоняваха други коридори, по всеки от които имаше много врати. Търсенето на книгата очевидно щеше да му отнеме повече време, отколкото бе предполагал.

Светлината в дома започна да отслабва и Алтал си даде сметка, че вече се здрачава. Значи трябваше да открие място, където да прекара нощта. Огледа на къщата можеше да остави за другия ден.

Надникна в един от страничните коридори и видя в дъното му закръглена стена, очевидно основата на кула. Стая, разположена в кула, щеше да е по-сигурно място от помещение на приземния етаж. Реши, че в момента най-важното нещо за него е сигурността.

Тръгна с бързи стъпки по коридора, спря пред една врата, малко по-голяма от останалите, и почука по нея с дръжката на меча си.

— Има ли някой?

Естествено и този път никой не му отговори.

Вратата бе затворена с бронзово резе, чийто език влизаше в отвор, издълбан в каменната стена. Алтал отмести резето с дръжката на меча си, промуши острието между вратата и стената, с рязко движение отвори и отскочи назад, стиснал меча и копието си.

Нямаше никого. Имаше обаче стъпала, водещи нагоре.

Алтал реши, че тези стъпала съвсем не се намират тук случайно. Умният крадец изпитва дълбоко недоверие към случайностите. В случайностите винаги се крият капани. А ако в този дом имаше капани, то щеше да има и някой, който ги е поставил.

Междувременно дневната светлина вече бе отслабнала съвсем, а Алтал не изпитваше желание да се сблъска с някого на тъмно. Пое си дълбоко дъх, след това силно натисна първото стъпало с тъпия край на копието, за да се убеди, че тежестта на крака му няма да задействува някаква тежест, която да се стовари отгоре му. По този начин човек не се изкачва много бързо, но пък е по-сигурно. Първите десет стъпала

можеха да се окажат надеждни, обаче това съвсем не означаваше, че единадесетото няма да го убие. Като имаше предвид състоянието на късмета си напоследък, Алтал съвсем не намираше тези допълнителни предпазни мерки за неуместни.

Най-сетне стигна до вратата в горния край на стълбите. Този път реши да не чука. Прибра меча под лявата си мишница и бавно измъкна резето. След това отново стисна меча и блъсна вратата с коляно.

И видя стая. Голяма, кръгла и с под, гладък като лед. Къщата по начало му се бе сторила странна, но тази стая беше още по-странна. Стените ѝ бяха гладки и полирани и в горната си част се извиваха и образуваха купол. Алтал никога не бе виждал такова помещение.

Следващото нещо, което забеляза, бе, че стаята е топла. Огледа се, но не видя никъде огнище или камина.

Разумът му говореше, че стаята не би трябвало да е топла, тъй като никъде нямаше огън, а имаше четири широки прозореца, разположени един срещу друг. През тези прозорци — а те бяха без стъкла — би трябвало да нахлува студен въздух. Обаче не нахлуваше. Това му се стори съвсем противоестествено. Наближаваше зима и въздухът навън беше студен. Поради някаква невеста причина обаче този въздух не влизаше в помещението.

Алтал продължи да оглежда внимателно кръглата стая. Срещу вратата имаше нещо, което приличаше на много голямо каменно легло. Беше покрито с тъмни бизонски кожи. Върху каменен пиедестал в центъра на помещението имаше маса, също изработена от полиран камък. До нея пък имаше изящно изваяна каменна пейка.

В самия център на блестящата полирана маса се намираше Книгата, описана от Генд.

Алтал внимателно се доближи до масата, подпря копието си на нея и после, стиснал меча в дясната си ръка, с лявата колебливо посегна към Книгата. Начинът, по който Генд бе докосвал Книгата в черната кутия в кръчмата на Набжор, бе навел Алтал на мисълта, че с книгите трябва да се борава с крайна предпазливост. Докосна с пръсти меката бяла кожа, с която бе обвита кутията, в която се намираше Книгата, и веднага отдръпна ръката си и посегна към копието, тъй като чу слаб звук.

Звукът бе наистина съвсем слаб и изглежда, идваше откъм покритото с кожи легло. Не бе равен и ту се засилваше, ту отслабваше.

Наподобяваше дишане.

Преди обаче да си изясни източника на звука, вниманието му бе привлечено от нещо друго. Навън се спускаше мрак, който обаче не проникваше в стаята. Отправи нагоре поглед, изпълнен с удивление. Куполът бе започнал да сияе. Сиянието се засилваше със същата скорост, с която навън се спускаше мракът. Единственият източник на светлина освен слънцето, луната и трептящата светлинна завеса на Бога на края на света, който Алтал познаваше, бе огънят. Куполът над главата му обаче не гореше.

Звукът, разнасящ се от леглото, стана по-силен. Светлината, излъчвана от купола, също се засили и Алтал успя да види източника на звука. Примига от удивление и после изпита желание да се разсмее. Звукът бе издаван от една котка.

Бе много тъмна, почти черна на цвят. Не я бе забелязал при влизането си, тъй като цветът на козината ѝ почти се сливаше с цвета на бизонските кожи. Котката бе легнала по корем и главата ѝ бе изправена, макар очите ѝ да бяха затворени. Бе протегнала предните си лапи напред и лекичко ги помръдваше. Звукът, който така бе изненадал Алтал, бе мъркане.

После котката отвори очи. Повечето котки, които Алтал бе срещал, имаха жълти очи. Очите на тази котка обаче бяха яркозелени.

Котката се изправи, прозина се, изви лениво гръбнак и навири опашка. После приседна и погледна Алтал с пронизващия си зелен поглед така, сякаш го бе познавала цял живот.

— Доста се позабави, докато дойдеш — каза котката с определено женски глас. — Защо не затвориш тази врата? През нея влиза студен въздух, а аз направо ненавиждам студа.

ГЛАВА 5

Алтал не можеше да повярва на ушите си. Накрая тъжно въздъхна и унило се отпусна на пейката. Късметът му не се бе задоволил със злините, които му бе сторил досега. Бе решил наистина да го довърши. Алтал проумя причината, поради която Генд си бе потърсил наемен крадец, вместо сам да открадне Книгата. Домът на края на света въобще не се нуждаеше от стражи или от хитро заложи капани, за да го защитават. Той се защитава сам. Защищаваше и самия себе си, и Книгата от крадци, като лишаваше от разум всеки, осмелил се да проникне в него. Алтал отново въздъхна и погледна укорително котката.

— Да? Какво има? — попита го тя с отвратително надменния тон, присъщ на всички котки.

— Няма защо да ми говориш. И ти, и този дом се справихте успешно със задачата си. Напълно обезумях.

— За какво говориш?

— Котките не могат да говорят. Просто е невъзможно. Всъщност, ти не ми говориш, а ако се замисля повече, вероятно въобще не съществуваш. Виждам те и чувам думите ти само защото съм обезумял.

— Ставаш смешен.

— Всички луди са смешни. По пътя си срещнах един луд, който разговаряше с Бога. Много са хората, които се обръщат към Бога, но единствено този клет старец си бе повярвал, че Бог му отговаря.

Алтал въздъхна страдалчески и добави:

— Сигурно скоро всичко ще приключи. След като вече се лиших от разум, навярно не след дълго ще скоча през прозореца и ще падам безкрайно сред звездите. Лудите постъпват именно така.

— „Ще падам безкрайно“. Какво искаш да кажеш с тези думи?

— Нали домът се намира точно на края на света? Скоча ли през прозореца, просто ще падам безкрайно през нищото, което се намира отвън.

— Откъде ти дойде наум тази смехотворна мисъл? Че това е краят на света?

— Всички го казват. Хората от Кагвер дори не искат да разговарят на тази тема, защото ги е страх. Погледнах натам и видях, че има само облаци. Облаците са част от небето, а това означава, че ръбът на тази пропаст бележи мястото, където светът свършва и започва небето. Не съм ли прав?

— Не — отвърна котката и разсеяно облиза първо едната си лапичка, после другата. — Въобще не си прав. Долу има нещо. Наистина, то е много, много далеч оттук, обаче го има.

— И какво е то?

— Вода, Алтал. А това, което си видял, когато си надникнал отвъд ръба на пропастта, е мъгла. Мъглата и облаците са кажи-речи едно и също. Само дето мъглата е по-близо до повърхността на земята.

— Ти знаеш името ми?

Това го изненада.

— Разбира се, че го знам, глупако. Изпратиха ме тук, за да те посрещна.

— И кой те изпрати?

— Виждам, че все още ти е доста трудно да убедиш самия себе си, че си с всичкия си. Не ме карай да избързвам и да ти разказвам неща, които все още не си в състояние да разбереш. По-добре ще е вместо това да започнеш да свикваш с мен, Алтал. Предстои ни да прекараме много време заедно.

Алтал се отърси от вцепенението си и каза:

— А не. Струва ми се, че разговаряхме достатъчно. Разговорът с теб бе наистина много приятен, обаче ще те помоля да ме извиниш. Просто ще прибера Книгата и ще си тръгна. Наистина би ми доставило удоволствие да си побъбрим повечко, обаче се задава зима и не искам да зъзна по обратния път.

— Как точно възнамеряваш да излезеш от този дом? — попита го спокойно котката и започна да се чеше по ушите.

Той рязко се извърна. Вратата, през която бе влязъл, вече я нямаше.

— Как успя да направиш това?

— Тази врата няма да ни е потребна. Поне за известно време. Пък и оттам влизаше студен въздух. Теб те домързя да я затвориш,

когато влезе.

Крадецът се паникьоса. Осъзна, че е попаднал в капан. Книгата го бе подмамила в този дом, а сега котката го бе пленила и оставила без изход.

— Ще взема да се самоубия — скръбно каза той.

— Няма да се самоубиеш — отвърна съвсем спокойно котката, докато пригладваше козината по коремчето си. — Ако искаш, може и да се опиташ, обаче нищо няма да се получи. Не можеш да излезеш от стаята, не можеш да скочиш през прозореца, не можеш и да се нараниш с меч или копието си. Ще трябва да свикнеш с тази мисъл, Алтал. Ще останеш да ми правиш компания, докато свършим това, което трябва да свършим.

— Тогава ще мога ли да си тръгна? — попита той обнадеждено.

— Тогава ще ти бъде наредено да си тръгнеш. Някои неща ще трябва да свършим тук, а други — на други места.

— А тук какво ще правим?

— От мен се очаква да те уча, а от теб — да усвояваш това, на което те уча.

— Какво трябва да усвоя?

— Книгата.

— Искаш да кажеш, че трябва да се науча да я чета?

— Това е част от учението — отвърна котката и започна да почиства опашката си, като я доближи с лапичка към лицето си. — Първо ще се научиш да я четеш, а после — да я използваш.

— Да я използвам ли?

— И до това ще стигнем. Засега толкова информация ти стига. Виждам, че все още ти е трудно да осмислиш дори само това, което вече ти казах.

— Аз пък ще ти кажа нещо, което е добре да ти стане ясно още отсега. Няма да се подчинявам на заповедите на една котка — отвърна той разгорещено.

— Ще се подчиняваш, и още как. Разбира се, ще ти отнеме известно време да свикнеш с тази мисъл, но това не е проблем, защото разполагаме с безкрайно много време.

Котката опъна лапичките си и се прозина. След това се огледа.

— Така, вече съм спретната и чистичка — каза тя доволно, отново се прозина и добави:

— Имаш ли да ми казваш някакви други глупости? Аз вече ти съобщих всичко, което трябваше да ти съобщя.

Светлината в купола над главите им започна да отслабва.

— Какво става? — попита сърдито Алтал.

— Става това, че вече си почистих и огладих козината и ще си подремна.

— Та ти съвсем наскоро се събуди.

— Нима това има отношение към съня ми? След като ти все още очевидно не си готов да направиш това, което се очаква от теб, не виждам защо да не си подремна.

След тези думи котката легна на кожата и затвори очи.

Алтал продължи да недоволствува, но спящата котка не реагира дори с потрепване на ухо. Накрая той се отказа да протестира, зави се с наметалото, легна близо до мястото, където се бе намирала вратата, и също заспа.

Успя да издържи цели няколко дни, обаче поради професията си бе по начало напрегнат и принудителното безделие започна да му лази по нервите. Обиколи няколко пъти стаята и надникна през прозорците. Установи, че може без никакви усилия да подаде през тях главата си или ръцете си, но когато се опита да подаде туловището си, нещо невидимо го спираше. Каквото и да бе това нещо, то не допускаше в стаята да нахлуе студеният въздух отвън. В тази стая имаше много неща, на които крадецът не можеше да даде никакво обяснение. Най-сетне любопитството в него надделя.

— Добре, предавам се. Ти победи — каза на котката една сутрин, когато дневната светлина започна да разпръсква мрака.

— Разбира се, че победих — отвърна котката, отвори яркозелените си очи, прозина се и лениво се протегна. — Няма ли да дойдеш при мен, за да си поговорим? — попита.

— Мога да разговарям с теб и оттук — отвърна Алтал. Не му се искаше да се доближава твърде много до котката. Бе разбрал, че тя притежава умения отвъд неговото разбиране и не му се искаше да му направи нещо.

Ушите ѝ леко трепнаха.

— В такъв случай извести ме, когато бъдеш готов да приемеш предложението ми — рече котката и отново затвори очи.

Той промърмори няколко ругатни и накрая реши да се откаже от упорството си. Стана от пейката, отиде до покритото с кожи легло, седна, посегна колебливо към котката и докосна с пръсти косматия ѝ гръб, сякаш за да се убеди, че тя наистина съществува.

— Бързо реагираш — каза котката, отвори очи и започна да мърка.

— Нямаше особен смисъл да продължавам да упорствувам. Очевидно тук ти контролираш положението. Та каза, че искаш да разговаряме.

Тя докосна ръката му с муцунка.

— Радвам се, че ме разбра. Не те извиках при себе си току-така, Алтал. Засега съм котка, а котките се нуждаят от допир. Държа да си близо до мен, когато разговаряме.

— Какво излиза? Че не винаги си била котка?

— Ти колко говорещи котки си срещал в живота си?

— Боя се, че не мога да си спомня коя беше последната.

Тя се засмя и той усети удовлетворение. Това, че бе способен да я разсмее, означаваше, че тя не контролира положението напълно.

— Всъщност, Алтал, с мен никак не е трудно да се общува — каза котката. — Просто трябва от време на време да ме галиш и да ме чешеш зад ушите, и ще се разбираме чудесно. А сега ми кажи: има ли нещо, от което да се нуждаеш в момента?

— Няма да е зле да изляза за малко, за да убия някакъв дивеч. Трябва да се нахраним — каза той с престорена небрежност.

— Гладен ли си?

— Точно сега не съм, но съм сигурен, че скоро ще огладнея.

— Аз ще имам грижата да ти осигурявам храна, когато си гладен — отвърна котката и го стрелна с поглед. — Всъщност ти наистина ли повярва, че можеш да се измъкнеш така лесно?

В отговор той се ухили.

— Заслужаваше си да направя опит. — После взе котката и я вдигна в скута си.

— Вече никъде няма да ходиш без мен, Алтал. Свикни с мисълта, че ще бъда заедно с теб до края на живота ти, а той наистина ще бъде много дълъг. Ти бе избран, за да извършиш някои неща, а аз бях избрана, за да ти обясня как точно да ги извършиш. Животът ще ти се стори много по-лесен, когато свикнеш с тази мисъл.

— И как така избраха именно нас? Кой ни избра?

Котката докосна бузата му с меката си лапичка.

— И за това ще си поговорим. По-нататък. Е, защо да не започнем занятията си?

Тя слезе от леглото, отиде до масата и без никакво усилие скочи върху полираната ѝ повърхност.

— Време е да се заемем с работа, приятелю. Седни тук, за да почна да те уча на четмо.

Урокът представляваше превод на стилизирани рисунки, подобни на рисунките в книгата на Генд. Рисунките изобразяваха думи. Усвояването на конкретни понятия като „дърво“, „камък“ или „прасе“ бе лесно. По-трудно бе осмислянето на понятия като „истина“, „красота“ и „порядъчност“.

Алтал по начало лесно се нагаждаше към промяната в обстановката — това е задължително качество за един крадец, — но тук това нагаждане донякъде го затрудни. Когато огладнееше, храната просто се появяваше на масата. Първите няколко пъти това го изненада, но после той въобще престана да му обръща внимание. И чудесата стават банални, когато започнат да се случват често.

На края на света започна зимата, слънцето се скри и повече не се появи и настъпи вечна нощ. Котката търпеливо му обясни това явление, но той го разбра само в основни линии. С разума си успя да схване, че земята кръжи около слънцето, а не то около нея, но му бе трудно да свикне с тази мисъл. Когато започна безкрайната нощ, той престана да брой дните. Реши, че те просто са престанали да съществуват. Престана и да поглежда през прозорците. Почти непрестанно валеше сняг, а снегът го потискаше.

Постигна напредък в четенето. След като попаднеше няколко пъти на една и съща дума, накрая започваше да я разпознава. Думите привлякоха цялото му внимание.

— Нали не винаги си била котка? — попита той веднъж, когато и двамата лежаха върху бизоновите кожи, след като се бяха нахранили.

— Струва ми се, че веднъж ти отговорих на този въпрос.

— А какво си била преди това?

Котката го изгледа продължително със сияещите си зелени очи.

— Все още не си подготвен за такава информация, Алтал. Засега се справяш добре с учението. Никак не ми се иска да започнеш отново

да се блъскаш в стените както в деня, когато пристигна.

— Преди да се превърнеш в котка имаше ли име?

— Да, имах. Едва ли обаче би могъл да го произнесеш. Защо питаш?

— Не ми се иска да продължавам да те наричам „котка“. Все едно че те наричам „магаре“ или „кокошка“. Имаш ли нещо против да ти измисля име?

— Не, стига да е хубаво. Чух някои от думите, които изричаш, когато мислиш, че съм заспала. Те не ми харесват.

— Заради изумрудените ти очи бих могъл да те нарека Есмералда.

— Да. Това е приемливо име. Пък и навремето имах много красив изумруд. Това бе преди да дойда тук. Обичах да го държа на слънчевата светлина и да наблюдавам сиянието му.

— Значи преди да се превърнеш в котка си имала ръце — хитроумно заключи той.

— Да, имах. А сега ще започнеш ли да гадаеш колко са били на брой и по кои части на тялото ми са били прикрепени? Престани да хитруваш на дребно, Алтал. Някой ден ще узнаеш коя съм в действителност, и това може да те изненада. Не е необходимо обаче да го узнаваш още сега.

— Може и да е така — отвърна той лукаво. — От време на време обаче неволно ми казваш нещо за себе си, и аз не го забравям. Скоро ще науча доста неща за теб. За това каква си била преди.

— Ще ги научиш едва когато аз пожелаая, Алтал. Сега за теб е най-добре да се съсредоточиш върху учението. Ако се появя в този Дом в истинския си облик, това няма да ти бъде по силите.

— Толкова ли си страшна?

Котката се отри в него и замърка.

— Ще видиш и това, приятелю. Когато му дойде времето.

Независимо от надменното си държане, за което Алтал заподозря, че е част от нейната истинска същност, Есмералда бе мило същество, стремящо се непрестанно към близък физически допир с него. Когато той спеше върху меките кожи, тя винаги се свиваше до него и мъркаше доволно. В самото начало той се противеше на тази близост — завиваше се с вълненото си наметало и го затягаше плътно около врата си. Есмералда мълчаливо го гледаше, застанала до леглото.

После, когато той се унасяше в сън, тихо се качваше на леглото и се наместваше до главата му. Ловко докосваше шията му с влажното си хладно носле, при което Алтал автоматически се отдръпваше. Точно в този миг тя се шмугваше под наметалото, наместваше се удобно до гърба му и започваше да мърка. Мъркането ѝ му действуваше успокояващо, така че присъствието ѝ не го дразнеше. Тя очевидно се развличаше от тази игра, така че Алтал продължи да затяга наметалото около врата си, за да ѝ дава възможност да го изненадва всяка вечер. На него това не му струваше нищо, а пък нея я развличаше.

Тя обаче имаше една привичка, която определено не му харесваше. От време на време сякаш проявяваше неудържимо желание да измие лицето му — обикновено когато той бе потънал в дълбок сън. Внезапно отваряше очи и осъзнаваше, че котката е обгърнала с лапички шията му, за да не му позволява да избяга, и облизва цялото му лице, от брадичката до челото, с грапавото си влажно езиче. Първите няколко пъти се опита да се отърси от нея, но още при първите му помръдвания тя помръдваше леко лапички и от тях се подаваха ноктите ѝ. Той веднага схвана смисъла на този намек. Всъщност тези импровизирани измивания не му пречеха чак толкова и той се научи да ги изтърпява. Когато две същества създават общо домакинство, винаги се налагат някакви взаимни компромиси. Ако се изключеха няколко нейни лоши привички, Есмералда всъщност бе напълно поносима.

Макар вечната нощ, покриваща далечните северни земи, да бе заличила всякаква представа за понятието „ден“, Алтал бе убеден, че дневното им разписание по всяка вероятност повече или по-малко съвпада с часовете на изгревите и залезите в южните земи. Нямаше причини да мисли така, нито му бе възможно да провери истинността на предположенията си, но те му се струаха логични.

Неговите „дни“ преминаваха на масата. Пред него бе разтворена Книгата, а до нея бе клекнала Есмералда и го наблюдаваше. Разговорите им се свеждаха най-често до въпроси и отговори. Той попадаше на непознат символ и питаше: „Това какво значи?“, тя му отговаряше и той продължаваше да чете, докато не попаднеше на друг непознат символ. Пергаментовите листове в бялата кожена кутия не бяха подшити един към друг и Есмералда много се тревожеше, когато

той объркваше подреждането им. „Стават съвсем безсмислени, когато ги разбъркаш“, неизменно му казваше сърдито в такива случаи.

— Много от тях и без това изглеждат безсмислени.

— Постави ги в реда, в който си бяха.

— Добре, добре, няма защо да махаш с опашка.

Тази негова реплика винаги предизвикваше шеговито скарване. Есмeралда прилягаше на предните си лапи, присвиваше уши, повдигаше задната част на тялото си и започваше да маха с опашка. След това скачаше върху ръката му и я захапваше. Никога обаче не изваждаше ноктите си и макар и да ръмжеше сърдито, така и не го ухапа.

В такива случаи той реагираше, като със свободната си ръка старателно разрошваше козината ѝ. Това очевидно не ѝ бе приятно, тъй като после ѝ отнемаше много време да се приведе в ред с помощта на езичето си.

Тъй като Есмeралда бе котка, поне в момента, и имаше силно развито обоняние, настояваше Алтал да се къпе редовно, едва ли не непрестанно. До леглото им внезапно се появяваше огромна облицована с плочки вана с топла вода. Алтал, в началото с въздишка, ще не ще трябваше да стане и да започне да се съблича. По-късно установи, че му е по-лесно да се изкъпе, отколкото да спори с нея. След време кисненето в топла вода преди вечеря дори започна да му доставя удоволствие.

През тази зима в главата му се появи странна мисъл, предизвикана може би от непрестанния мрак. Все още не бе съвсем сигурен дали не е обезумял. Дали подобно на човека, който разговаряше с Бога, не бе пропуснал момента на смъртта си. Сега обаче допусна и друга възможност. Дали пък този момент не бе настъпил? Дали пък някъде в Хуле или в планините на Кагвер някой не се бе прокраднал зад него и не бе разцепил главата му с брадва? Ако бе станало много бързо, той въобще нямаше как да разбере тази работа и неговият призрак щеше да продължи пътя си. Тялото му може би лежеше някъде с разцепена глава, от която се стичаше мозък, а призракът му бе продължил пътя си към този Дом, без въобще да си даде сметка, че собственикът му е мъртъв. В такъв случай не Алтал се бе срещал с безумеца, който разговаряше с Господа, и не Алтал бе достигнал края на света и наблюдавал огъня на Бога. Всичко това го бе

измислил неговият призрак. Този призрак бе стигнал до последното си местоназначение и сега щеше да остане заключен в тази стая с Есмералда и с Книгата за вечни времена. Ако тази теория бе правилна, той вече се бе оказал в отвъдния свят. А на всички е добре известно, че отвъдният свят е изпълнен с най-странни неща, така че няма никакъв смисъл да се удивляваш на стая, която е топла и добре осветена без помощта на огън, нито пък да започнеш да си казваш, че нещо е невъзможно, всеки път, когато станеш свидетел на странно явление. Работата бе ясна — той се бе озовал в собствения си задгробен живот.

Ако обобщеше всичко обаче, този задгробен живот не бе чак толкова лош. Не студуваше, бе добре нахранен и си имаше Есмералда за компания. Е, наистина нямаше да е зле от време на време да се появи медовината на Набжор или някоя от сестрите на момичето с палавите очи от неговото заведение, но с течение на времето тези неща започнаха да му се струват все по-маловажни. Алтал бе слушал някои доста ужасяващи неща за задгробния живот, обаче нямаше никакви признаци, че положението му ще се влоши. Реши, че трябва да свикне с мисълта, че е мъртъв. Изразът „да свикне да живее с тази мисъл“ за случая бе съвсем неподходящ. Единственото, което го измъчваше, бе абсолютната невъзможност да издири човека, който го бе убил. Тъй като сега бе нематериален призрак, нямаше да може да насече този мръсник на парчета. После обаче съобрази, че би могъл да се явява като привидение на неизвестния нападател и че това дори ще е по-добре, отколкото просто да го заколи.

Замисли се дали ще му е по силите да убеди Есмералда да се съгласи с този му замисъл. Можеше да ѝ обещае, че след като изтормози убиеца си до смърт, ще се върне при нея в техния съвместен задгробен живот. Бе обаче почти сигурен, че тя няма да повярва на обещанията на призрака на човек, известен с безкрайните си лъжи. След като обмисли по-внимателно идеята си, реши да не я споделя със своята космата съжителка.

После обаче над покрива на света отново изгря слънцето и заедно с него изчезнаха и подозренията му, че е мъртъв. Продължителният мрак добре пасваше на разбиранията му за задгробен живот, обаче завръщането на слънцето го накара да повярва, че е жив.

Вече се справяше доста добре с Книгата, която започна да му се струва все по-интересна. Една мисъл обаче се загнезди в главата му и един пролетен следобед той сложи ръце върху Книгата и погледна Есмералда — тя лежеше на масата и се правеше, че спи.

— Кое е истинското му име? — попита Алтал.

Тя сънено отвори зелените си очи.

— Чие име?

— Името на този, който е написал Книгата. Никъде в нея не се казва открито кой е той.

— Той е Бог, Алтал.

— Да де, знам. Но кой именно бог? Всяка страна, която съм посещавал, си има собствен бог. Или собствени богове. И всичките си имат различни имена. Да не би да е Хердос, богът на народите на Векти и Плаканд? Или Апвос, богът на Екверо? Как всъщност се казва?

— Дейвос, естествено.

— Дейвос? Богът на медите?

— Разбира се.

— Есмералда, медите са най-глупавият народ на света.

— Това каква връзка има с името на Бог?

— Човек би могъл да очаква, че хората, които се кланят на истинския Бог, са по-свестни.

Тя въздъхна.

— Бог е само един, Алтал. Не успя ли да го разбереш досега? Народите на Векти и Плаканд го наричат Хердос, защото за тях най-важни са стадата им от говеда и овце. Народът на Екверо го нарича Апвос, защото поминъкът му е свързан най-вече с езерата. Колкото до медите, те са най-древният народ в тази част на света. Донесли са името на Бог със себе си още при идването си тук.

— Откъде са дошли?

— От юг, след като се научили да сеят пшеница и да отглеждат овце. След като поживели известно време в Медии, се разпръснали из другите места, а след време тамошните жители променили името на Бога.

Котката се протегна, прозина се и предложи:

— Нека вечеряме с риба.

— Риба ядохме снощи. И по-предната вечер.

— Какво от това? Аз много обичам риба. Ти не обичаш ли?

— Е, обичам. Малко ми поомръзна обаче, след като от три седмици ядем риба три пъти дневно.

— Тогава сам си пригответи вечеря.

— Чудесно знаеш, че все още не ми е по силите да направя това.

— В такъв случай, ще се задоволиш ли с това, което ще предложи аз?

— Пак ли риба? — попита той страдалчески.

— Прекрасна идея, Алтал! Как се радвам, че се сети!

В Книгата имаше много понятия, които Алтал не разбираше, така че с Есмералда прекарваха дълги вечери в разговори за тях. Голяма част от времето си посвещаваха на игри. Есмералда в крайна сметка беше котка, а котките са игриви. По време на игрите тя проявяваше престорена сериозност, която я правеше страшно очарователна. Котката запълни повечето празноти в неговия живот. Понякога по време на игрите правеше глупости и почти наподобяваше човешко същество. Алтал реши, че глупаци могат да бъдат само хората. Животните по правило изпитваха твърде голямо себеуважение, за да могат дори да допуснат, че могат да станат за смях.

Веднъж, когато се бе вгълбил в Книгата, с крайчеца на окото си забеляза леко движение и разбра, че котката се прокрадва към него. Когато не ѝ обръщаше особено внимание, тя се развличаше, като му напомняше за съществуването си. Котката бавно се прокрадваше по полирания под, но той вече бе разбрал, че се е запътила към него, така че когато тя скочи, той се извърна и я улови във въздуха. Последва обичайната игра на сърдене, след което той я придърпа към себе си и я притисна до лицето си.

— Да знаеш само колко много те обичам, Еми!

Тя се отдръпна от лицето му.

— Еми? — изсъска. — ЕМИ!?!

— Това е присъщо на хората — опита се да ѝ обясни. — Когато живеят дълго време заедно, си измислят галювни имена.

— Пусни ме!

— Моля ти се, не се дръж глупаво.

— Еми!? Веднага ме пусни, инак ще ти издера ухото!

Той бе сигурен, че тя няма да го направи, но все пак я сложи на пода и я потупа по главата.

Тя се извърна, с прибрани уши и настръхнала козина, и изсъска.

— Еми, бива ли да се държиш така? — рече той с престолено удивление. — Направо съм изненадан от държането ти.

Котката го наруга и той вече се изненада истински.

— Май си ми сърдита, а?

Тя отново изсъска и той ѝ отвърна със смях:

— Еми, Еми, Еми. — Каза го гальовно.

— Какво има, Алти, Алти, Алти? — отвърна тя презрително.

— Алти ли?

— Да, Алти! — каза котката, качи се на леглото и замълча.

Тази вечер той остана без вечеря, но и с чувството на победител. Вече бе разбрал как трябва да реагира спрямо котката, когато тя започне да се държи надменно. Щеше да е достатъчно да каже „Еми“, за да я накара да промени високомерното си изражение и да предизвика гнева ѝ. Реши, че този похват може да му е от полза в бъдеще.

На другия ден сключиха примирие и животът се върна в нормалното си русло. Вечерта тя му устрои банкет. Стана му ясно, че по този начин му предлага да се помирят, така че не пропусна да похвали всичките поднесени ястия.

След като си легнаха, тя дълго близа лицето му. Накрая измърка:

— Ти вчера сериозен ли беше, когато ми каза това нещо?

— Кое нещо имаш предвид?

Котката присви уши.

— Каза, че ме обичаш. Сериозно ли го каза?

— А, това ли имаш предвид? Разбира се, че го казах сериозно. Въобще не беше необходимо да ме питаш.

— Не ме ли лъжеш?

— Нима смяташ, че съм способен на такова нещо?

— Разбира се, че си способен. Ти си най-големият лъжец на света.

— Благодаря ти за тези думи, мила.

— Не ме ядосвай, Алтал — предупреди го тя. — В момента съм обхванала главата ти с четирите си лапи, така че се дръж добре с мен. Освен ако не желаеш лицето ти да се окаже на гърба ти.

— Ще се държа добре — обеща той.

— В такъв случай повтори го.

— Какво да повторя, мила?

— Знаеш какво.

— Добре, малко мое котенце, много те обичам. След тези думи чувствуваш ли се по-добре?

Тя отри лице в неговото и започна да мърка.

Сезоните отново започнаха да се редуват. Тук, на края на света, лятото бе кратко, а зимата — дълга. След като се смениха няколко пъти, миналото на Алтал започна да избледнява в паметта му. Дните му, посветени на борбата с Книгата, минаваха незабелязано. Започна да прекарва все по-голяма част от времето си, вперил поглед в сияещия купол, докато размишляваше над странните неща, които бе научил от Книгата.

— Какъв ти е проблемът? — запита веднъж раздражено Есмералда, когато видя, че Алтал, макар да бе седнал на масата, дори не поглежда към Книгата. — Дори не си правиш труда да се престориш, че четеш.

Алтал положи ръка върху Книгата.

— Опитам се да осмисля нещо, което не разбирам.

— В такъв случай попитай мен — отвърна му тя с изпълнен с примирение глас. — Това не значи, че непременно ще ме разбереш, но все пак ще се опитам да ти го обясня.

— Знаеш ли, че можеш да бъдеш много язвителна?

— Разбира се, че знам. Правя го нарочно. Но ти въпреки това продължаваш да ме обичаш, нали?

— Предполагам, че да.

— Само предполагаш, така ли?

Той се засмя.

— Успях да те разсъня, нали?

Тя присви уши и изсъска.

— Дръж се добре — каза ѝ той и я почеса зад ушите. После отново погледна смущаващия го текст. — Ако съм разбрал добре, тук е казано, че всички неща, създадени от Дейвос, имат еднаква ценност в неговите очи. Това означава ли, че за него един човек не е по-ценен от, да кажем, някоя песъчинка или буболечка?

— Не съвсем — отвърна котката. — Означава, че Дейвос не се замисля върху отделните части на това, което е сътворил. За него важно е цялото. Човек играе твърде малка роля в цялото творение и

всъщност не се задържа тук за дълго време. Ражда се, живее и умира. Всичко това става за толкова кратко време, че планините и звездите въобще не забелязват неговото появяване.

— Много мрачна мисъл. Какво излиза — че ние не означаваме нищо? Че Дейвос няма да забележи отсъствието ни дори и след смъртта на последния от нас, така ли?

— Вероятно ще го забележи. Имало е и други живи същества, които днес не съществуват, но Дейвос ги помни.

— Защо в такъв случай е позволил да измрат?

— Защото са извършили всичко, за което са били предназначени. Заради това Дейвос им е позволил да изчезнат. Освен това, ако всичко, съществувало някога на този свят, продължаваше да съществува и днес, нямаше да има място за новите създания.

— Излиза, че това рано или късно ще се случи и с хората, така ли?

— Това не е съвсем сигурно, Алтал. Другите създания приемат света такъв, какъвто е, докато човекът го променя.

— А Дейвос напътствува ли ни, когато го променяме?

— Защо му е да се занимава с това? Дейвос не се занимава с дреболии, мили. Той просто задвижва нещата и ги оставя да се движат сами. Всички грешки, които допускате, са си изцяло ваши. Не винете Дейвос за тях.

Алтал разроши козината ѝ.

— Ще се радвам да престанеш да правиш това — каза тя. — Отнема ми много време да се среща отново.

— Е, поне има с какво да запълваш времето между сънищата си, Еми — отвърна ѝ той и отново се вгълби в Книгата.

ГЛАВА 6

Колкото повече Алтал постигаше съдържанието на Книгата, толкова по-бързо миналото избледняваше в паметта му. Той вече я бе прочел толкова пъти, че можеше да цитира големи откъси от нея наизуст. Колкото повече Книгата проникваше в паметта му, толкова повече променяше схващанията му за света. Неща, които бе възприемал като много важни, преди да дойде тук, в Дома на края на света, сега му се струаха съвършено нищожни.

— Нима наистина съм бил толкова незначителен, Еми? — попита той другарката си една вечер. Току-що бе започнала една от многото поредни есени на безкрайно точещите се години.

— Какво точно имаш предвид, приятелю? — попита тя, докато разсеяно пригладяваше ушите си.

— Бях убеден, че съм най-великият крадец на света. Сега ми се струва, че съм бил обикновен разбойник, удрящ хората по главата, за да им открадне дрехите.

— Да, това е доста близо до истината. Какво те вълнува?

— Не мислиш ли, че можех да изживея живота си по по-добър начин?

— Точно заради това сме тук, приятелю. Независимо дали го желаеш, или не, сега ще живееш по по-добър начин. Аз ще имам грижата за това.

После го изгледа със загадъчните си зелени очи и каза:

— Струва ми се, че вече е време да се научиш да използваш силата на тази книга.

— Да използвам силата ѝ? Какво имаш предвид?

— С помощта на Книгата можеш да накараш някои неща да се случат. Откъде според теб идва вечерята, която получаваш всеки ден?

— За това имаш грижата ти, Еми. Нали си съгласна, че от моя страна не би било възпитано да любопитствувам?

— Възпитано или не, ще се научиш да правиш това, Алтал. Някои от думите в Книгата обозначават действия. Например „сека“, „копая“ или „режа“. Би могъл да се научиш да правиш тези неща с

Книгата, вместо с мускулите си, стига да знаеш как да я използваш. Не ще и дума, че в началото ще трябва да докосваш Книгата, когато вършиш тези неща. След като обаче натрупаш известен опит, и това вече няма да е необходимо. За тази цел ще ти бъдат достатъчни само нещата, които си научил от Книгата.

— Книгата завинаги ли ще остане тук?

— Позна, мили. Книгата трябва да остане тук. Не би било безопасно да бъде изнесена извън Дома, особено там, където ти предстои да свършиш много работи.

— Така ли? Какви работи имаш предвид?

— Дреболии. Да спасиш света. Да задържиш звездите в небосвода, където им е мястото. Да гарантираш, че ходът на времето няма да бъде прекъснат. Това имам предвид.

— Ти шегуваш ли се, Еми?

— Не. Както и да е, с тези неща ще се занимаем по-нататък. Сега нека се заемем с лесните задачи. Събуй си обувката и я хвърли върху леглото. После ѝ заповядай да се върне.

— Не вярвам тя да ме послуша, Еми.

— Ще те послуша, стига да използваш правилната дума. Трябва само да поставиш ръка върху Книгата, да погледнеш обувката и да кажеш „гвем“. Все едно че викаш кученце.

— Това е съвсем старовремска дума, Еми.

— Така е. Тя е една от първите думи. Езикът на Книгата е майка на твоя собствен език. Твоят език се е развил от него. Просто се опитай да направиш това, приятелю. За развитието на езика ще поговорим друг път.

Той с известно съмнение събу едната си обувка и я хвърли върху леглото. После постави длан върху Книгата и каза „гвем“, но с малко унил глас.

Нищо не се случи.

— Нищо не се получи — промърмори Алтал.

— Заповядай ѝ да го направи, Алти — каза Есмералда малко раздражено. — Едно кученце ще ти обърне ли внимание, ако му говориш с такъв тон?

— „Гвем!“ — изкомандува той строго.

Не бе очаквал и този път нещо да се случи, така че обувката го удари право в лицето.

— Добре че не започнахме опитите с копието ти — отбеляза Еми. — Алтал, добре е, когато издаваш тази заповед, винаги да протягаш ръце напред. Така обувката ще разбере къде точно искаш да отиде.

— Наистина се получи! — възкликна удивено той.

— Естествено, че се получи. Нима не ми повярва?

— Повярвах ти, разбира се. Просто не бях очаквал да се получи така бързо. Предположих, че обувката ще се придвижи по пода. Не очаквах, че ще полети.

— Просто ѝ го заповяда малко по-строго, отколкото трябваше. Тонът, който се използва, е от голямо значение при издаването на такива заповеди. Колкото по-висок глас и по-строг тон използваш, толкова по-бързо се изпълнява заповедта.

— Ще запомня това. Такова нещо — собствената ти обувка да те ритне в лицето — не се забравя лесно. Все пак защо не ме предупреди?

— Защото не слушаш какво ти говоря, Алти. Предупреждението щеше да е просто загуба на време. Сега опитай още веднъж.

През следващите няколко седмици обувката прелетя доста километри, а Алтал постепенно усвои уменията да регулира тона на гласа си. Освен това научи, че различните заповеди карат обувката да върши различни неща. Думата „деу“ например я караше да се издигне от пода и просто да застане във въздуха пред него. Думата „дреу“ пък я спускаше на пода.

Един ден в края на лятото, докато той продължаваше да отработва тези команди, изведнъж му дойде наум една глупава мисъл. Погледна Есмералда, която лежеше на леглото и внимателно почистваше ушите си. Съсредоточи вниманието си върху нея, сложи ръка върху Книгата и каза „деу“.

В следващия миг Есмералда се възнесе на равнището на очите му. Продължи да чеше ушите си, сякаш нищо не се бе случило. След това го погледна и зелените ѝ очи му се сториха изпълнени със строгост и студенина. А после остро каза „благ!“

Ударът ѝ улучи Алтал точно в брадичката и той падна на пода. Дойде сякаш от нищото и го разтърси целия, чак до пръстите на краката.

— Нали няма да си погаждаме такива номера? — каза му тя не без известно удоволствие. — А сега ме спусни.

Алтал все още не бе в състояние да фокусира погледа си. Закри едното си око с ръка, за да може с другото да я види, и произнесе думата „дреу“ с тона на човек, който се извинява.

Есмералда бавно се спусна върху леглото.

— Така е по-добре — каза тя. — Ти ще станеш ли, или ще си починеш известно време пода?

След това пак се зае с почистването на ушите си.

В този момент той разбра, че има правила, които е по-добре да не нарушава. Разбра освен това, че тя му бе преподала и следващия урок. Въобще не беше в близост до Книгата, когато го просна на пода.

Той продължи да се упражнява с обувката. Нямаше собствена вещ, която да познава така добре, и освен това лишена от остри ръбове. За да провери новопридобитите си умения, ѝ измисли крилца и тя запърха из стаята и започна да се блъска в стените. Хрумна му, че една хвърката обувка ще предизвика сензация в кръчмата на Набжор или в покоите на Гости Големия търбух. В тези места бе ходил много отдавна. Порови се из паметта си и се опита да се сети колко години бе прекарал тук, в Дома. Поради някаква неизвестна причина не успя да го направи.

— Откога съм тук, Еми? — попита другарката си.

— От доста време. Защо питаш?

— Просто от любопитство. Вече не мога да си спомня времената, когато не бях тук.

— В този Дом времето не означава нищо, приятелю. Ти си тук, за да се учиш, а някои от нещата, написани в Книгата, са много трудни. На твоя разум му потръбва много време, за да ги разбере. Когато се сблъскахме с такива неща, обикновено карах очите ти да заспиват, докато разумът ти оставаше буден. Така бе по-спокойно. Ти спореше с Книгата, не с мен.

— Не знам дали съм те разбрал добре. Да не би да искаш да кажеш, че е имало случаи, когато съм спал седмица или повече?

Тя му отвърна с надменния поглед, който винаги го дразнеше.

— Месец? — попита той с колебание.

— Повече — каза тя.

— Да не би да си ме приспивала за цели години? — почти изкрещя той.

— Спането ти се отразява добре, мили. Най-хубавото е, че не хъркаш.

— За колко време си ме приспивала, Еми? Колко време съм изкарал с теб?

— Достатъчно, за да се опознаем добре.

След това продължи с една от добре познатите му страдалчески въздишки.

— Алтал, време е да се научиш да се вслушваш в това, което ти говоря. В този Дом ти задели немалко време, за да се научиш как да четеш Книгата. Истински много време обаче ти отне усвояването на уменията да я разбираш. Все още не си приключил това, но краят му вече се вижда.

— Това какво означава? Че съм много стар ли? — Алтал хвана кичур от косата си и го премести пред очите си, за да го види. — Не може да съм чак толкова стар! Косата ми дори не е побеляла.

— Защо пък трябва да е побеляла?

— Не знам. Просто знам, че когато човек остарее, косата му побелява.

— Е, Алтал, работата е там, че не си остарял. В този Дом нищо не се променя. Ти си на същата възраст, на която бе в деня, когато дойде тук.

— А ти? И ти ли си на същата възраст?

— Не го ли казах току-що?

— Ако си спомням добре, веднъж ми каза, че не винаги си била тук.

— Така е. Преди много време бях другаде, но после дойдох тук, за да те посрещна.

Тя хвърли поглед през рамо към планинските върхове, които се виждаха от южния прозорец и каза:

— Когато дойдох тук, тези планини още ги нямаше.

— Аз пък си мислех, че планините са вечни.

— Нищо не е вечно, Алтал. С изключение на мен, разбира се.

— Светът ще да е бил много различен в дните преди да се появят тези планини — каза той. — Къде са живели хората тогава?

— Никъде. Тогава нямаше хора. Имаше други създания, но те измряха. Бяха изпълнили предназначението си и Дейвос им позволи да изчезнат. Обаче все още му липсват.

— Открай време говориш за Дейвос така, сякаш го познаваш лично.

— Вярно е, с него се познаваме много добре.

— Как се обръщаш към него, когато разговаряте? „Дейвос“ ли му казваш?

— Понякога. Когато обаче искам да привлека вниманието му, му казвам „братко“.

— Да не би да си сестра на Бога? — удиви се Алтал.

— В известен смисъл — да.

— Не смятам, че имам желание да те разпитвам повече по този въпрос, Еми. Да се върнем към това, за което говорехме. Колко време съм изкарал тук? Назови ми някакво число.

— Миналата седмица се навършиха две хиляди четиристотин шестдесет и седем години.

— Просто си измисляш, нали?

— Не. Защо да го правя?

Той преглътна.

— Излиза, че някои от тези дремки са били доста продължителни, отколкото си мислех. В такъв случай не съм ли най-старият човек на света?

— Не съвсем. Един мъж, казва се Генд, е доста по-стар от теб.

— Генд? Не ми се стори да е толкова стар.

Зелените й очи се разшириха.

— Ти познаваш Генд, така ли?

— Разбира се, че го познавам. Именно той ме нае да дойда тук и да открадна Книгата.

— Защо не ми каза? — почти изкрещя тя.

— Сигурно съм ти го казал.

— Не си. Работата е там, че не ми го каза. Глупак! Пропуснал си да ми кажеш това през последните две хилядолетия и половина!

— Еми, успокой се. Няма да стигнем доникъде, ако не се отърсиш от тази истерия.

После я изгледа спокойно и продължително.

— Струва ми се, че вече е време да ми обясниш какво точно става тук, Еми. И много те моля да не отклоняваш въпроса ми с обяснението, че няма да те разбере или че още не съм готов да осмисля някои неща. Искам да знам какво става тук и защо е толкова важно.

— Не разполагаме с време за такива обяснения.

Той се отпусна на пейката.

— В такъв случай ще трябва да го намерим, малко мое котенце. От доста време се отнасяш с мен като с домашно животинче. Не знам дали си забелязала, но нямам опашка. А и да имах, нямаше да я размахвам всеки път, когато ми щракнеш с пръсти. Не си успяла да ме опитомиш напълно, Еми. Заявявам ти съвсем ясно, че няма да правя нищо повече, докато не ми обясниш какво точно става тук.

Погледът ѝ се изпълни с хлад.

— Какво точно искаш да знаеш?

Гласът ѝ бе почти недружелюбен.

Той сложи ръка върху Книгата.

— Не знам. Защо не започнеш от самото начало? После ще продължим по-нататък.

Тя не откъсна поглед от него.

— Нека си спестим големите и страшни тайни, Еми. Започвай да говориш. Ако нещата са наистина толкова сериозни, за каквито ги намиращ, бъди сериозна и ти.

— Всъщност може би вече си в състояние да разбереш какво става — съгласи се тя. — Какво знаеш за Дейва?

— Това, което е написано в Книгата. Преди да дойда тук въобще не бях чувал за него. Предполагам, че е много сърдит на Дейвос. Той, от своя страна, изглежда, съжалява, че Дейва изпитва такива чувства към него, обаче е решил да продължава да върши това, с което се е заел, независимо дали то се харесва на Дейва, или не. Вероятно понеже се чувства длъжен да го направи.

— Това е едно доста свежо тълкувание — каза тя и известно време се замисли над чутото. — Замисля ли се, откривам в него доста истина. Ти всъщност даваш ново определение на схващането за зло. Според теб злото е просто несъгласие относно състоянието на нещата. Дейвос смята, че трябва да бъдат едни, а според Дейва трябва да бъдат други.

— Струва ми се, че преди малко казах точно това. Спречкването между тях е било предизвикано именно във връзка с направата на съществуващите неща, нали?

— Думите ти биха могли да се приемат и като опростенчество, обаче са доста близо до истината. Дейвос създава неща, защото трябва

да ги създаде. По-рано светът и небето не бяха завършени. Дейвос разбра това, но Дейва не се съгласи с него. Когато Дейвос сътворява неща, за да придаде на небето и света завършен вид, той ги променя. Дейва смята, че това е нарушение на естествения ред на нещата. Той не иска те да се променят.

— Жалко. Е, доколкото разбрах, той не може много да попречи на това, нали? След като нещо вече е променено, няма какво да се прави. Дейва не може да се върне в миналото и да върне света назад, нали?

— Изглежда, смята, че може.

— Времето се движи само в една посока, Еми. Ние не можем да се върнем в миналото и да променим нещо, което се е случило тогава, само защото не ни харесва как се е получило.

— Дейва смята, че може да го направи.

— В такъв случай колелата на колесницата му са се изхлузили от осите. Времето няма да започне да тече назад само защото това му се е прищяло. Морето може да пресъхне, а планините да се превърнат в прах, обаче времето тече в посока от миналото към бъдещето. Това вероятно е единственото нещо, което не може да бъде променено.

— Нека се надяваме, че си прав, Алтал, защото ако не си прав, Дейва ще победи. Ще разруши всичко, сътворено от Дейвос, и ще върне земята и небето в първоначалното им състояние. Ако е в състояние да накара времето да тече назад, нещата, които прави сега, ще променят нещата, които са се случили в миналото. Ако успее да промени значителна част от миналото, ние ще престанем да съществуваме тук.

— Какво отношение има Генд към всичко това? — внезапно попита Алтал.

— Генд бе един от първите хора, които дойдоха в тази част на света преди около десет хиляди години. Това стана във времето, когато хората още не знаеха как да разтапят някои скали, за да се сдобият с мед, или как да смесват медта с калая, за да получат бронз. Всичките им сечива и оръдия бяха направени от камък. Племенният вожд на Генд го накара да сече дървета, за да разчисти място за ниви, на които племето да посее пшеница. На Генд това не му бе приятно, така че Дейва се свърза с него и го убеди да се откаже от Дейвос и вместо това да боготвори него, Дейва. Дейва може да бъде много убедителен,

когато пожелае това. Генд е върховен жрец на Дейва и абсолютен господар на Некверос.

Есмералда внезапно отмести поглед от Алтал, пъргаво скочи от леглото, пробяга по пода и с един скок се озова на перваза на северния прозорец.

— Трябваше да се сетя — каза раздражено. — Той пак почна.

— Какво почна?

— Ела виж сам.

Той стана и отиде до прозореца. Не можа да повярва на очите си. Бе се появило нещо, което не трябваше да го има. Светът вече не изглеждаше безкраен.

— Какво е това? — попита, втренчил поглед в нещо, което наподобяваше бяла планина.

— Лед — отвърна тя. — Това не го прави за пръв път. От време на време Дейва и Генд се опитват да забавят развитието на света по този начин. Обикновено го правят в моментите, когато смятат, че Дейвос много ги е изпреварил.

— Това е много лед, Еми. Когато пристигнах тук, облаците бяха разположени много ниско. Да не би водата, която е била долу, да е започнала да се издига?

— Не. Просто водата е замръзнала много отдавна. Всяка година пада сняг, който после не се топи. Когато се натрупа много сняг, повишава плътността си и се превръща в лед.

— Каква е дебелината му?

— Около четири километра. Може би и пет.

— Питам за дебелината му, Еми. Не за разстоянието, на което се намира оттук.

— Разбрах въпроса ти. Когато ледената покривка стане достатъчно дебела, ще се издигне над равнището на това, което ти възприемаш като край на света. Тогава ледът ще започне да се движи, ще смели планините и ще ги превърне в прах, който ще разпилее по долините. Нищо няма да може да го спре и хората вече няма да могат да живеят в тази част на света.

— Виждала ли си и по-рано подобно нещо?

— Няколко пъти. Това е кажи-речи единственият начин, по който Дейва и Генд могат да смутят труда на Дейвос. Алтал, боя се, че ще се наложи да променим планове си.

— Чак сега научавам, че сме имали планове.

— Имаме си план, приятелю. Просто не го бях споделила с теб. Смятах, че разполагаме с повече време.

— Ти вече използва за целта две хиляди и петстотин години, Еми. Колко още време щеше да ти бъде необходимо?

— Може би още две хиляди и петстотин. Ако се бе сетил да ми разкажеш за Генд по-рано, може би щях да внеса някои промени в действията си. Сега ще ни се наложи да послъгваме. Надявам се Дейвос да не ми се разсърди.

— Брат ти е ужасно зает, Еми — каза съчувствено Алтал. — Не си ли съгласна, че би било съвсем безтактно да го занимаваме с разни дребни и незначителни подробности?

Тя се засмя.

— И аз така си мисля, приятелю. Виждам, че сме създадени един за друг.

— Едва сега ли успя да разбереш това? Вероятно най-простият начин да изхитруваме би било аз да отида в Некверос и да убия Генд, не мислиш ли?

— Изразяваш се ужасно грубо, Алтал.

— Аз съм пряк човек, Еми. Цялото това туткане е чиста загуба на време. Нали всъщност в крайна сметка ще се стигне именно до това? Генд ме изпрати тук да открадна Книгата, за да може да я унищожи. Ако аз го убия, ще можем да унищожим неговата Книга, така че Дейва ще се види принуден да започне всичко отначало.

— Ти откъде разбра за съществуването на Книгата на Дейва — сопнато попита тя.

— Генд ми я показва още в кръчмата на Набжор.

— Значи носи тази книга със себе си, в действителния свят? Какво крои?

— Не ме питай какво крои някой друг, Еми. Предполагам, че му е било известно, че дотогава не бях виждал никаква книга, и я донесе, за да имам представа какво да търся. Рисунките в неговата книга обаче бяха различни от рисунките в нашата.

— Ти не я докосна, нали?

— Самата книга — не. Той обаче ми подаде една от страниците.

— Книгата — това са нейните страници, Алтал! И си я докоснал с голи ръце? — попита тя с разтреперан глас.

— Да. Това има ли някакво значение?

— Книгите са абсолюти, Алтал. Те са източник на сила в чист вид. Нашата Книга е въплъщение на силата на чистата светлина. Книгата на Генд е въплъщение на силата на абсолютния мрак. Когато си докоснал страница от неговата Книга, би трябвало този допир напълно да те е покварил.

— Аз си бях доста покварен и преди това, Еми, но не можем ли да обсъдим тази тема по-нататък? Какво мислиш за моето предложение? Ще прекося границата с Некверос, без никой да ме усети. След като очистя Генд, ще изгоря неговата Книга и с това ще приключи всичко, не си ли съгласна?

— Боже мой! — въздъхна тя.

— Това е най-простото решение, Еми. Защо да усложняваме нещата, без да е необходимо?

— Защото няма да успееш да навлезеш на повече от километър в Некверос. Не забравяй, че Генд те изпреварва с около седем хиляди и петстотин години. Той знае как да използва своята Книга по начини, които не можеш дори да си представиш. Използуването на една Книга е много сложен процес. Трябва да си в такава степен погълнат от нея, че думите ѝ да ти идват наум автоматично.

После го огледа изпитателно.

— Алтал, наистина ли ме обичаш?

— Разбира се, че те обичам. Не е необходимо да ме питаш. Какво общо обаче има това с нашия разговор?

— Алтал, това е от изключително значение. Любовта ти трябва да е всеотдайна. Иначе нищо няма да се получи.

— Какво няма да се получи?

— Струва ми се, че открих начин, по който да изхитруваме. Имаш ли ми доверие, приятелю?

— Да ти имам доверие? След като толкова пъти скочи върху мен, като се промъкна скришом иззад гърба ми? Не ставай смешна.

— Какво искаш да кажеш?

— Че си хитруша, малко котенце. Много те обичам, мила моя, но не съм толкова глупав, че да ти имам доверие.

— Това бе само игра, така че въобще не трябва да му обръщаш внимание.

— Какво общо имат любовта и доверието с отърваването от Генд и от Книгата му?

— Знам как трябва да се използва нашата Книга, а ти не го знаеш. Затова пък в твоя свят ти умееш да вършиш неща, които на мен не са ми по силите.

— Това е доста точна формулировка на проблема. Как ще го решим?

— Трябва да разрушим бариерите между нас, но това предполага да си имаме пълно доверие. Трябва да получа достъп до разума ти, за да мога да ти казвам какво да правиш и коя дума от Книгата трябва да произнесеш, за да го направиш.

— А после какво? Да те прибера в джоба си и да отидем заедно да убием Генд?

— Нещата са малко по-сложни, Алтал. Според мен ще ме разбереш по-добре, след като разрушим преградата между твоя и моя разум. Първото нещо, което трябва да направиш, е да разтвориш своя. Разтвори го, за да проникна в него.

— Какво имаш предвид?

— Мисли си за светлина. Или за мрак. Или за пустота. Просто изключи разума си.

Алтал се опита да изпразни разума си от мисли, обаче това почти никога не се получава. Разумът е като непослушно дете. Ти му казваш да спре, а то започва да тича още по-бързо.

— Ще трябва да опитаме друг начин — каза Есмералда и ушите ѝ прилепнаха от раздразнение. — Да видим например... — тя се поколеба. — Иди до южния прозорец и се вгледай в планините на Кагвер. Започни да броиш дърветата по най-близката от тях.

— Да броя дърветата ли? Защо?

— Защото аз ти казвам. Не ми задавай повече глупави въпроси. Почвай да броиш.

— Добре де, Еми, не се вълнувай чак толкова — отвърна Алтал и отиде до южния прозорец. Най-близката планина се намираше на около километър и нещо от Дома. Алтал започна да брои покритите със сняг дървета. Снегът почти напълно заличаваше контурите им и броенето бе трудно.

— Отдалечи се малко от мен.

Гласът ѝ сякаш се обади точно зад дясното му ухо и той изненадано извърна глава. Знаеше, че тя не се е покатирила на рамото му, обаче почти усещаше горещия ѝ дъх до лицето си.

Есмералда продължаваше да седи на леглото на няколко метра от него.

— Помолих те да се отдалечиш малко, приятелю. — Гласът ѝ сякаш прозвуча в самата му глава. — Трябва ми малко повече пространство.

— Какво правиш всъщност? — възкликна той.

— Тихо. Работя.

Стори му се, че в главата му нещо започва да се движи.

— Престани да шаваш — чу гласа ѝ. — Не заемам чак толкова много място.

После усещането, че някой е нахълтал в тялото му, започна да избледнява и разумът му усети нежното ѝ мъркане.

— Вече си мой — тържествуващо каза мъркащият глас.

— Какво става? — попита разтревожено Алтал.

— Вече няма да е необходимо да разговаряме на глас, приятелю. — Той усети дъха ѝ върху разума си. — След като вече се настаних тук, съм в състояние да чувам мислите ти. А и ти можеш да чуеш моите, стига да си направиш труда да се вслушаш.

— Как го направи?

— Вече просто произнасяй думите наум, Алтал. Когато едновременно мислиш и произнасяш мислите си гласно, се появява много неприятно ехо.

— Ти сега наистина ли си тук? — помисли си той.

— Съзнанието ми е вече в теб. То се намира също и върху леглото, но да присъствуваш с разума си едновременно на две места е съвсем лесно. Тук има повече пространство, отколкото очаквах. По-умен си, отколкото предполагах. Че си и поетична душа, отгоре на всичко.

— Ти ще престанеш ли да си пъхаш носа насам-натам?

— Съвсем нямам такова намерение, приятелю. Ти не знаеше ли, че котките са любопитни животни?

— Как успя да проникнеш така бързо в главата ми? Мислех си, че това ще отнеме много време.

— Аз също, признавам го най-чистосърдечно. Започнах да руша преградата още преди да почнеш да броиш. Нищо не се получи обаче. Щом започна да броиш, преградата веднага се срина.

— Това означава ли, че винаги, когато пожелаея да събеседваме по този начин, ще трябва да броя: едно, две, три...

— Съвсем не, приятелю. Сега съм в теб и вече няма да се отървеш от мен.

— Ще ми трябва известно време, за да свикна с това. Досега никой не бе влизал в главата ми.

— Това наистина ли е толкова неприятно?

— Всъщност, не е.

— Сега вече винаги ще бъде с теб, където и да си.

— Не мислех да си тръгвам без теб, Еми. Тъкмо исках да си поговорим за това. Няма да тръгна за никъде без теб, котенце, та ако ще и светът да се сгромоляса. Светът за мен не е важен. Ти си важната.

— Моля те, Алтал, не говори така.

Гласът ѝ, който чуваше в главата си, сякаш се топеше.

— Като говориш такива неща, затрудняваш мислите ми — поясни тя.

— Забелязах. Ако ще говорим по същество обаче, стана ясно, че това ще се получи, още в момента, когато пристигнах тук. Ти тогава ме заговори на глас, а една говореща котка не е нещо естествено в този свят. Сега просто направихме поредна стъпка напред. Такава стъпка, че няма да ти се наложи да пропилееш още няколко хиляди години, за да ме научиш как да ползвам Книгата. Бихме могли да тръгнем още сега, ако не идваше зима.

Той я изгледа и повдигна въпросително вежди.

— След като вече отвори вратата, през нея започнаха да проникват всякакви неща — каза той на глас. — Не бих искал да ме възприемеш като критикар, Еми, но ако питаш мен, не би трябвало да си мислиш такива неща.

Тя го погледна за миг, след което скочи от леглото и се отдалечи.

— Да не би да се засрами, Еми? — попита я той кротко.

Тя се обърна към него и изсъска.

ВТОРА ЧАСТ

СЪБИРАНЕТО

ГЛАВА 7

— Не влизай там, Алтал! Какво има там не е твоя работа!

— Тази врата ти я отвори, Еми — отвърна кротко той. — Сигурно ти е ясно, че през нея може да се преминава в двете посоки.

— Просто си гледай работата и престани да надничаш. Ще трябва да започнеш да внимаваеш повече, когато ти говоря. Когато ти назовавам думата, която трябва да използваш, аз ти изпращам картинен образ на това, което ще направи тази дума. Длъжен си да задържиш в главата си както образа, така и самата дума. Думата, взета сама по себе си, е просто звук, приятелю. Ако просто започнеш да предизвикваш шум, нищо няма да се получи. А сега опитай отново.

— След колко време ще тръгнем на път?

— След месец. Най-много след месец и половина. Настъпи ли пролетта, ще тръгнем веднага, независимо дали си готов, или не.

— Ще трябва ли да вземем нещо от Арум?

— Да, Ножа.

— Кой нож? Този, с който ще убия Генд ли?

— Ще престанеш ли?

— Нали това е смисълът на цялата работа? Генд пречи на делата на Дейвос и заради това аз ще трябва да освободя света от него. Това занимание не ми е съвсем непознато, Еми. Правил съм го и преди. Аз съм преди всичко крадец, но извършвам и убийства, стига да са добре заплатени. Предположих, че точно това имаш предвид.

— Съвсем определено не!

— Решението е съвсем просто, Еми, и дори няма да ти се наложи да изцапаш малките си лапички. Ще отидем в Арум и ще приберем ножа. След това ще отидем в Некверос и аз ще прережа гърлото на Генд с него.

— Ножът няма такава функция, Алтал. Върху неговото острие е написано нещо. Има някои хора, които ще ни бъдат потребни. Ще можем да разберем кои са благодарение на това, че ще им е по силите да прочетат текста.

— Това не ти ли се струва малко странно? Защо по-добре не се свържеш с брат си и не го попиташ кои са тези хора? Той ще ти каже, и след това ще ги издирим.

— Не се действа така, Алтал. Обстановката се променя. Ако събитията се развият по един начин, ще ни трябват едни хора. Развият ли се по друг начин, ще са ни необходими други. Именно обстоятелствата ще определят кои точно хора ще ни бъдат необходими.

— Това какво означава? Че текстът върху острието на ножа ще се променя според обстоятелствата?

— Не, текстът няма да се промени, приятелю. Ще се промени прочитът му.

— Почакай малко. Нима текстът не се възприема по един и същ начин от всички?

— Разбира се, че не. Всеки, който прочете какъвто и да било текст, го разбира по свой начин. Когато ти погледнеш текста върху острието, ще съзреш определена дума. Други хора ще видят други думи. Трети въобще няма да съзрат думи — ще приемат знаците само като украса. Хората, които са ни нужни, ще видят дадена дума и ще я произнесат на глас.

— Откъде ще можем да разберем, че са я прочели правилно?

— Ще разберем, приятелю. Повярвай ми, ще разберем.

Зимата продължи още месец и нещо, след което една нощ от югозапад появя топъл вятър и веднага започна да стопява снега. Алтал, застанал пред южния прозорец, гледаше мътните кафяви поточета, които се стичаха от склоновете на кагверските планини.

— Ти ли направи това, Еми?

— Кое?

— Ти ли докара вятъра, който разтапя снега?

— Аз не се занимавам с климата, Алтал. На Дейвос не му е приятно, когато правим това.

— Ако не му кажем, може и да не забележи. И без това вече прибъгваме до хитрости. С какво ще ни навреди още една малка лъжа? Може би си заслужава да поработим в тази насока. Ти ще ме учиш как да използвам Книгата, а пък аз ще те науча как да лъжеш, мамиш и крадеш.

И се ухили.

— Това съвсем не е смешно, Алтал! — отвърна тя възмутено.

— На мен ми беше приятно да го правя. Искаш ли да се обзаложим кой от нас пръв ще поквари другия?

— Не.

— Покварата е много забавно нещо, Еми. Сигурна ли си, че не искаш да я опознаеш?

— Престани!

— Добре, Еми. Помисли си все пак по въпроса и ако размислиш, кажи ми го.

През следващата седмица и двамата не бяха в особено добро настроение, тъй като им се наложи да изчакат отслабването на пролетното пълноводие. След като планинските потоци се прибраха в руслата си, двамата започнаха да се подготвят за път.

Той облече наметалото си и се огледа. После каза:

— Готов съм. Струва ми се, че това място ще ми липсва. Преди това не бях имал постоянен дом. Допускаш ли, че някой ден ще се върнем тук?

— Струва ми се, че да. Ще тръгваме ли?

Той я вдигна и разтвори качулката на наметалото си.

— Имаш ли нещо против да пътуваш там, Еми? След като излезем, ще е добре и двете ми ръце да са свободни.

— Добре — чу гласа ѝ в главата си. Тя се покатери на рамото му и се настани в качулката. — Удобно е.

— Ще могат ли други хора да те видят, когато излезем?

— Ако желаем това — да. Ако не го желаем, няма да ме видят.

Той огледа извитата стена и видя, че Еми е върнала вратата на мястото ѝ.

— Имаш ли въпроси? — попита тя.

Той усети разочарование в безмълвно произнесените думи.

— Ах, Еми, прощавай, как щях да пропусна!

Направи крачка назад и се престори, че е удивен.

— Изумително! — възкликна. — Някой е пробил дупка в стената! Дори я е запушил с врата! Представяш ли си!

В отговор тя изсъска в ухото му.

Той се засмя, отвори вратата и започна да слиза по стълбището.

— Не забравяй да загасиш лампата — каза ѝ, докато слизаха.

На подвижния мост си спомни още нещо.

— Еми, когато ти кажа нещо, което според теб е маловажно, винаги се сърдиш. Има една работа, която искам да споделя с теб. Още когато идвах насам, някакво животно ме преследваше. Така и не го видях, но през цялото време го чувах.

— Какъв звук издаваше?

— Виеше, но не като вълк. През цялото време слушах воя му.

— Отчаяние ли изразяваше? Наподобяваше ли вика на човек, падащ от скала?

— Донякъде. Но воят определено не беше човешки.

— Да, и аз не вярвам да е бил човешки.

— Според теб дали не е трябвало да се скрия някъде и да го изчакам да се появи, за да го видя как изглежда?

— Едва ли е щяло да ти бъде приятно да видиш това същество. Според мен е някакво създание, на което Генд е наредил да те следи. Искал е да е сигурен, че си се отправил към мястото, където те е изпратил.

— През някой от близките дни ще си поговорим с Генд и по този въпрос. Дали това създание продължава да ни чака от другия край на моста?

— Напълно е възможно. Едва ли обаче бихме могли да му направим нещо.

— Мога да го убия.

— Не можеш. То е призрак. Убийството винаги ли е първият ти отговор на всеки проблем?

— Не на всеки. Мога обаче да убивам разни същества, включително и хора. При това не се просълзявам. Това е част от професията ми. Ако си върша работата добре, не ми се налага да убивам никого. Ако обаче нещата не се получат както трябва, как да ти кажа...

— Алтал, ти си ужасен човек.

— Знам. Нали затова ме нае?

— Аз да съм те наемала?

— Ти искаш нещо да се направи и искаш да го направя аз. Някой от тези дни ще трябва да си поговорим за възнаграждението ми.

— За възнаграждение ли?

— Аз не работя безвъзмездно, Еми. Това би било непрофесионално.

Алтал продължи по моста, стиснал копието си.

— Предполагам, че ще поискаш злато — рече тя насмешливо.

— Може и злато, не ще и дума. Все пак бих предпочел да ми се заплати с любов. Тя не може да се преброи и вероятно поради това е по-ценна от златото.

— Объркваш ме, Алтал.

— Такава беше целта ми.

— Да не си решил да ме дразниш?

— Аз да те дразня? Аз да си позволя подобно нещо спрямо теб?

Стигнаха края на моста и Алтал спря. Вслуша се внимателно с надеждата да чуе воя на пратеника на Генд, но гората и планината бяха безмълвни.

— Сигурно му е омръзнало да ни чака — каза накрая.

— Може би си прав. — Гласът ѝ издаваше известно съмнение.

Той се извърна, за да погледне за последен път Дома, но него вече го нямаше.

— Ти ли направи това? — попита Алтал.

— Не. Той сам се грижи за себе си. Когато ти се появи тук, успя да го видиш, защото именно това се очакваше от теб. Не бе предвидено други очи да могат да го виждат, затова и остана невидим за тях — каза тя. — Време е да тръгваме за Арум, приятелю.

След тези думи се намести удобно в качулката на наметалото му и заспа.

През този ден изминаха около двадесет и пет километра, като вървяха по ръба на пропастта, която Алтал все още продължаваше да възприема като край на света, макар на север от нея вече да стърчаха върховете на ледници. Наближи вечерта и двамата се подслониха в горичка хилави дръвчета. Алтал накладе огън, а Еми му съобщи думите, които ги снабдиха с хляб и печено пиле.

— Не е зле — рече тя, като отхапа късче пилешко месо. — Не е ли все пак малко по-препечено, отколкото трябва?

— Досега не съм се произнасял критично за твоите ястия, Еми.

— Не те критикувах, просто изказах предположение.

Той се облегна на едно дърво и опъна крака към огъня.

— Има нещо, което бих искал да споделя с теб, Еми — каза след известно колебание. — Непосредствено преди Генд да ми възложи кражбата на Книгата, късметът ми съвсем ме бе напуснал. Може би сега вече всичко е наред, обаче тогава нищо не се получи така, както го бях замислил.

— Да, знам. Ако питаш мен, поставянето на книжни пари в касата на Друигор не бе лишено от хумор, не си ли съгласен?

Той я погледна.

— Това ти ли го направи? Ти ли си причината за този мой лош късмет?

— Естествено. Ако късметът ти не се бе отвърнал от теб, ти въобще нямаше да се замислиш върху предложението на Генд. Не съм ли права?

— Добре, а преди това да стане, твоє дело ли беше добрият късмет, с който бях известен?

— Естествено, че бе мое дело. Ако дотогава не ти беше вървяло, как щеше да разбереш после, че късметът ти е обърнал гръб?

— Еми, да не би да си богиня на съдбата?

— Това го върша между другото, приятелю. Всички ние си играем с късмета на някои хора. Това е начин да ги накараме да бъдат сговорчиви.

— Значи дълги години съм те боготворял.

— Знам, и това ми бе много приятно.

— Почакай малко — възрази той. — Ако съм запомнил добре, ти ми каза, че не ти е било известно, че именно Генд ми възложи да открадна книгата. След като през цялото време си била кацнала на рамото ми и си се забавлявала с моя късмет, как можеше това да не ти е известно?

— Алтал, не съм била чак толкова близо до теб. Знаех, че някой ще ти възложи да откраднеш Книгата, но не ми бе известно, че това ще е самият Генд. Предполагах, че той ще се опита да ти възложи това чрез някой от подчинените си. Арган или Хном например. Сигурна съм, че нямаше да изпрати Пехал.

— Кой са те?

— Те са слугите на Генд. Сигурна съм, че ще се запознаеш с тях преди всичко това да приключи.

— Знаеш ли, че в Екверо ти насмалко не ме уби? Някои от стрелите прелетяха съвсем близо до мен, когато бягах през градината на Квесо.

— Но не те улучиха, нали? Приятелю, нямаше да позволя да ти се случи нищо лошо.

— А книжните пари са твоя измислица, нали? Човек трудно би повярвал, че хартията може да струва нещо.

— Тази идея съществува доста отдавна. Хората, занимаващи се с покупки и продажби, си разменят малки бележки. Тези бележки всъщност са обещания за бъдещо плащане и не са толкова тежки и неудобни като златото. Идеята я осъществиха жителите на Магу.

— Ти ли накара Гости Големия търбух да ме излъже за съдържанието на касата си?

— Не. Това вероятно е дело на Генд. Той имаше не по-малко основания от мен да се лишиш от късмета си.

— Виждам, че нямам причини да се чудя защо тогава въобще не ми провървя. И двете воюващи страни са имали интерес да се лиша от късмета си.

— Не ти ли е приятно, че си бил предмет на такова голямо внимание?

— Да смятам ли, че отново съм се сдобил с късмет?

— Разбира се, Алтал. Отсега нататък твоят късмет съм аз и ще те обичам безкрайно. Разбира се, докато правиш точно това, което ти казвам.

И погали бузата му с топлатата си лапичка.

След няколко дни достигнаха изсъхналото дърво.

— Още ли е тук? — учуди се Алтал.

— Да, приятелю. Използуваме го като ориентир.

На това място завиха на юг и около седмица вървяха през Кагвер. В един късен следобед видяха бедно селце, сгушило се в съседната долина.

— Какво ще кажеш, Еми? — попита Алтал. — Дали не си заслужава да се отбием там и да си поговорим с местните хора? От доста време съм изгубил допир със света, така че може би не би било зле да проверя какво става в него.

— Нека не оставяме спомени за нашето преминаване, приятелю. Генд има очи и уши навсякъде.

— Права си — съгласи се той. — Нека в такъв случай преспим тук. Утре преди изгрев ще заобиколим селцето.

— Алтал, не ми се спи.

— Оставаше и да ти се спи. Ти и без това спиш по цял ден. Аз обаче през това време вървя и сега съм уморен.

— Добре, добре. Дай в такъв случай малко почивка на клетите си малки крачета.

Алтал в действителност не бе чак толкова уморен. В селото обаче имаше нещо, което веднага привлече вниманието му — в южната част имаше заградено място, където се разхождаха коне, а на самата ограда бяха закачени няколко седла. До Арум оставаше още много път, който с езда можеше да се измине по-лесно и по-удобно, отколкото пешком.

Реши да не занимава Еми с плана си. Можеше да открадне кон, без да се нуждае от ничия помощ. Или коментар.

Погрижи се за вечерята и след като се нахраниха, се сгушиха под наметалото му и се унесоха в сън.

— Какво си решил? — попита го безмълвно заспиващата Еми, след като разбра, че е решил да тръгне отново на път малко след полунощ.

— Реших, че ще е разумно да станем рано и да заобиколим селото преди жителите му да са се събудили. Пътуването през нощта е най-добрият начин да не бъдеш забелязан.

— Нали няма да имаш нищо против, ако аз си поспя малко по-дълго?

— Ни най-малко, Еми. Просто се намести удобно в качулката и спи.

Когато той стана, тя се размърда в качулката и след леко мъркане заспа пак.

Събуди се обаче внезапно, тъкмо в момента, когато Алтал пришпори новия си кон в галоп.

— Трябваше да се сетя — промърмори тя.

— Еми, нали сме се отправили на свещен поход? — реши да се оправдае той с благородни подбуди. — След като сме тръгнали да

спасяваме света, не е ли редно и другите хора да ни подпомогнат мъничко?

— Алтал, ти смяташ ли някога да се промениш?

— Вероятно няма да се променя, Еми. Сега най-добре си поспи. Всичко е наред.

Вече се придвижваха по-бързо. Само два дни след като Алтал се сдоби с коня, напуснаха Кагвер и навлязоха в обширните гори на Хуле.

В тези гори вече се бяха появили селища и това раздразни Алтал. Хуле по начало трябваше да си остане пустош, но ето че се бяха появили малки опърпани човечета, които замърсяваха гората с присъствието си. Селищата бяха сиромашки — колиби, вдигнати направо в калта и заобиколени от купища нечистотии. Сами по себе си бяха неугледни, не ще и дума, обаче Алтал се възмути най-вече от пъновете. Проклетите пришълци бяха започнали да изсичат дърветата.

— Цивилизация! — промърмори той презрително.

— Какво? — попита Еми.

— Започнали са да изсичат дърветата, Еми.

— Тази дейност е присъща на хората, приятелю.

— Искаш да кажеш, на хорицата. На малките човечета, които се страхуват от мрака и откриват начини да говорят за вълци, без да произнесат думата „вълк“. Хайде да се махаме оттук. Гледката на това сметище ми разваля настроението.

Докато пътуваха на юг, минаха покрай още няколко подобни селища, при което мнението на Алтал за обитателите им не стана по-добро.

Настроението му се подобри, когато започнаха да изкачват хълмовете на Арум. Бе уверен, че колкото и да се цивилизоват хората, едва ли могат да успеят да унищожат и самите планини.

Продължиха на юг. След два дни, когато започна да се свечерява, Алтал се отби от пътя и започна да подготвя място за нощувка на една малка поляна.

— Бихме ли могли да си хапнем риба, приятелю? — попита Еми, след като той накладе огъня.

— Мислех си за говеждо.

— Говеждо ядохме снощи.

Той понечи дай отговори, но вместо това се разсмя.

— Не сме ли водили и по-рано подобни разговори? Доколкото си спомням, спорехме с часове дали си струва да се вечеря едно и също по цяла седмица.

— Тогава беше различно.

— Права си, мила. Добре, щом желаеш риба, ще имаме риба за вечеря.

Тя започна да мърка в радостно очакване.

През нощта Алтал спа добре. Непосредствено преди зазоряване обаче внезапно се събуди. Един полузабравен инстинкт го предупреди, че наблизо се таи опасност.

— Някой се е запътил насам, Еми — предупреди я той.

Зелените ѝ очи веднага се разтвориха и той почувствува бързите ѝ мисли. След това тя засъска.

— Какво има? — попита той.

— Това е Пехал! Пази се, Алтал, той е много опасен!

— Нали той беше един от хората на Генд?

— По-точно би било да кажеш, че е едно от животните на Генд. В Пехал не е останало почти нищо човешко. Сигурна съм, че ще се опита да те убие.

— Мнозина са се опитвали да го направят, Еми — отвърна той. Измъкна се изпод наметалото и посегна към копието си.

— Не се опитвай да се биеш с него, Алтал. Той е пълен дивак и е много жесток. Ще се опита да отклони вниманието ти с приказки, за да те подмами в обсега на меча си. Предполагам, че и без това си търси закуска.

— С хора ли се храни? — възкликна Алтал.

— Това е една от най-милите му привычки.

— Струва ми се, че знам как да го задържа на разстояние — каза Алтал и се усмихна.

Чу се пукот на счупени съчки и Алтал се скри зад едно дърво.

Човекът бе огромен, а скотското му лице бе лишено от човешки черти. Пробиваше си път през гората, като размахваше огромен меч, който очевидно не бе направен от бронз.

— Къде си? — изрева с груб животински глас.

— Неиде тук — отвърна Алтал. — Според мен не би трябвало да се доближаваш повече.

— Покажи се!

— Защо?

— Защото искам да те видя!

— Не съм чак толкова привлекателен.

— Покажи се! — изрева повторно звярът.

— Е, щом си рекъл, ще се покажа — отвърна любезно Алтал, излезе иззад дървото и се вгледа внимателно в тежко въоръжения дивак. След това каза „деу“.

Дивакът се извиси във въздуха и изрева от изненада.

— Това е само малка предпазна мярка, приятелю — поясни възпитано Алтал. — Струва ми се, че тази сутрин не си в настроение. Може би храносмилането ти не е наред.

— Свали ме на земята!

— И защо? Там си си добре.

Оскотелият дивак заразмахва меча си, сякаш се опитваше да разруши това, което го държеше във въздуха.

— Нали няма да възразиш, ако го огледам? — попита Алтал, протегна ръка напред и каза „гвем“.

Огромният меч се измъкна от ръката на великана и послушно полетя към Алтал.

— Бива си го! — каза той, след като претегли с ръката си тежкото оръжие.

— Върни ми го!

— Съжалявам. На теб и без това няма да ти трябва повече.

Алтал забучи тежкия меч в земята и след това прибра и камата и кесията на скота.

Пехал започна да реве, дивашкото му лице се разкриви от гняв.

Алтал отново повдигна ръка и повтори „Деу“.

Пехал се издигна на още десетина метра във въздуха. Лицето му побеля, очите му се разшириха и той престана да мърда.

— Каква е гледката оттам? — попита Алтал. Цялата тази история започна да му доставя удоволствие. — А дали пък не би искал да огледаш света от малко по-голяма височина? От няколко километра, да кажем? Само пожелай и веднага ще го изпълня.

Пехал го погледна с очи, изпълнени с внезапен ужас.

— Разбрахме ли се, приятелю? — попита Алтал. — Когато видиш отново Генд, предай му много здраве от мен и му кажи да

престане с тези игрички. Вече не работя за него, така че няма право на никакви претенции към мен.

Алтал взе новите си придобивки. Кесията прибра в джоба си, измъкна новия си меч от земята и го удари с дръжката на камата. Мечът изкънтя. Той прокара пръст по острието. Изглеждаше много по-остър от бронзовия.

— Много мило — промърмори Алтал, после погледна Пехал.

— Искам да ти изразя моята благодарност, приятелю — каза му с насмешка. — В замяна за тези дарове мога да ти дам старото си оръжие. Тъй като си много по-благороден от мен, едва ли ще ми се разсърдиш.

Захвърли бронзовите си оръжия на земята и каза:

— Някой от тези дни ще трябва пак да си поиграем. Сигурен съм, че днешният ще ти се стори много приятен.

— Да не би да си решил да го оставиш там горе? — попита с укор Еми.

— Е, тази нощ ще залезе едновременно със слънцето. Или ако не точно тази нощ, то следващата. Или по-следващата. Не е ли по-добре да закусим и да продължим пътя си?

Тя се опита да сдържи смеха си, но без особен успех.

— Ужасен си!

— Всичко това не ти ли се струва забавно? Наистина ли този глупак е един от най-добрите служители на Генд?

— Генд използва Пехал, когато трябва да се демонстрира груба сила и диващина. Другите са много по-опасни.

— Добре, че е така. Иначе може да ни налегне скука — каза Алтал, после извади камата и я огледа. — Какъв е този метал?

— Хората го наричат стомана. Научиха се да го произвеждат преди около хиляда години.

— Точно тогава бях зает. Навярно заради това съм пропуснал да го видя. От какво се добива?

— Нали си виждал червените скали на Плаканд?

— Разбира се. Целият Плаканд е почервенял от тях.

— Те съдържат метал, наречен желязо. Хората съумяха да го извлекат от тези скали едва когато се научиха да кладат по-горещи огньове. Желязото е по-твърдо от бронза, но е крехко. За да могат от

него да се произвеждат оръжия и сечива, трябва да му се добавят други метали.

— Да разбирам ли, че напълно е заменило бронза?

— Почти напълно, да.

— Вероятно е по-качествено от бронза, но не е така красиво. Този сив цвят ми действа потискащо.

— Цветът има ли някакво значение?

— Въпрос на естетика, Еми. По начало се стремим да изпълваме живота си с красота.

— Не мога да съзря никаква красота във вещь, замислена за убийството на хора.

— Във всичко има красота, Еми. Просто трябва да знаеш как да я откриеш.

— Ако ще ми изнасяш проповеди, по-добре да се свия на кълбо и да заспя.

— Прави каквото искаш, Еми. Да не забравя: знаеш ли у кой от родовете на Арум се намира ножът, който търсим? Ако се наложи да претърсим всички хора в тези планини, това би ни отнело доста време.

— Знам къде е, приятелю. Ти вече си бил там. Дори се ползуваш с известност в рода, който притежава Ножа.

— Аз ли? Та аз се стремя да избягвам известността по всякакви начини!

— Интересно защо. Нали не си забравил пътя към селото на Гости Големия търбух?

— Там ли се намира Ножът?

— Да. Притежание е на сегашния вожд на рода. Той няма представа откъде го има и не разбира неговата стойност. Заради това го държи в помещението, където е складирано и останалото му оръжие.

— Това съвпадение ли е? Имам предвид факта, че ножът е в дома на Гости.

— Вероятно не.

— Би ли ми обяснила защо?

— Не. Не знам защо, но думата „съвпадение“ винаги предизвиква спорове от религиозно естество.

През следващите няколко дни вървяха по пътя, по който някога Алтал бе избягал от Гости. Най-сетне стигнаха прохода над каньона, разположен над селото на Гости. Сега на мястото на дървената крепост се издигаше голям каменен замък. Някогашният паянтов мост, послужил за източник на оскъдните приходи на Гости, бе заменен от голям каменен мост с няколко арки. Алтал пришпори коня си, отклони се от пътя и се върна в гората.

— Няма ли да се спуснем? — попита Еми.

— Вече почти се е стъмнило, Еми. Нека да го направим утре сутрин.

— Защо?

— Защото инстинктът ми говори, че така трябва. Нали не възразяваш?

— Добре, добре — отвърна му тя с пресилен сарказъм. — В края на краищата трябва да се доверяваме на инстинктите си, нали?

— Дръж се възпитано — промърмори Алтал, слезе от коня, отиде до края на горичката и отново огледа селището около замъка. Нещо му се стори странно. — Защо всички мъже са облечени с поли?

— Това не са поли, а фустанели, Алтал.

— Полата си е пола, Еми. Защо не харесват панталоните? Като моите, например?

— Защото предпочитат фустанелите. Не повеждай обаче с тях разговори за облеклото им. Запази собственото си мнение за себе си.

— Слушам, госпожо. Какво ще желаете за вечеря? Предполагам, риба?

— Ако не ви затруднява.

— А ако ме затрудни?

— По-добре ще е да не те затрудни.

ГЛАВА 8

На следващата сутрин Алтал и Еми се събудиха рано, но изчакаха да мине известно време и селяните да се пораздвижат. После Алтал пое по пътеката надолу.

Стигнаха до селището тъкмо в момента, когато някакъв мрачен мъж с мръсна фустанела излезе от една от къщите до стената на замъка. Протягаше се и се прозяваше, но когато Алтал го доближи, очите му внезапно се изпълниха с тревога.

— Ти си чужденец — каза мъжът.

— На мен ли говориш? — попита невинно Алтал.

— Щом не живееш тук, значи си чужденец, нали?

Алтал се огледа и каза:

— Странна работа, изглежда, си прав. Не е ли още по-странно това, че самият аз не го бях забелязал?

Подозрителността в погледа на мъжа отслабна и той се засмя.

— Нещо смешно ли казах? — попита Алтал и си придаде невинно изражение.

— Веселяк си, както виждам.

— Старая се. Намирам, че малко веселие отслабва напрежението в моментите, когато се запознавам с някого. Така хората разбират, че не съм чужденец, а просто приятел, с когото се срещат за пръв път.

— Ще трябва да запомня тази приказка — отвърна мъжът и се ухили. — Как се казваш, приятелю, с когото се срещам за пръв път?

— Алтал.

— Това шега ли е?

— Не го бях замислил като шега. Защо, какво му е на името?

— Нашият род пази едно много старо предание за мъж на име Алтал. Да не забравя, казвам се Дегрур.

Човекът протегна ръка. Алтал се ръкува с него и каза:

— Приятно ми е. Кое е забавното в историята, свързана с другия Алтал?

— Ами, оказало се, че бил крадец.

— Наистина ли? Какво е откраднал?

— Доколкото си спомням, пари. Тогава старейшината на рода се казвал Гости Големия търбух. Бил най-богатият човек на света.

— Боже мой!

— Така било. Стаята, където Гости държал парите си, била препълнена догоре със злато. Именно тогава се появил онзи Алтал, който с шегите си успявал да разсмее даже и стените. Та една вечер, след като всички се изпонапили и заспали, Алтал се промъкнал в стаята и откраднал всичкото злато на Гости, до последната монета. Според преданието му се наложило да открадне цели двадесет коня, за да успее да го отнесе.

— Това е много злато.

— Така е. Предполагам, че с течение на времето разказвачите са допуснали известно преувеличение. Нищо чудно в стаята да не е имало чак толкова много злато.

— Сигурен съм, че си прав, Дегрур. Аз пък веднъж слушах легенда за човек, който бил голям като планина.

— Имам работа в замъка — каза Дегрур. — Защо не дойдеш с мен, за да те представя на нашия вожд? Вярвам, че ще му е приятно да се запознае с човек, който се казва Алтал.

— Навярно, за да ме държи под око. Виждам, че тук името ми би могло да събуди известни подозрения.

— Не се безпокой, приятелю. Никой вече не вярва в тези стари легенди.

— Дано да си прав.

— Ще се разтревожиш ли, ако ти кажа, че от качулката на наметалото ти наднича една котка?

— Не. Знам, че е там. Дойде при мен в планината, докато си почивах. Вероятно, за да краде храна. Допаднахме си обаче и от известно време пътуваме заедно. Как се казва вашият вожд?

— Алброн. Млад е, но според нас се справя добре с работата си. Баща му, Баскон, прекарваше по-голямата част от времето си, потопил глава в най-близката бъчва с бира. Един пиян родов старейшина нерядко допуска грешки.

— Защо, какво стана с него?

— Една нощ се напи до козирката, качи се на най-високата кула в замъка и предизвика Бога на двубой. Някои говорят, че Бог го бутнал

от кулата, но според мен просто не е успял да запази равновесие. Падна в двора и се уби.

— Е, всички ще умрем.

Влязоха в двора на каменния замък. Алтал забеляза, че е павиран така, както бе павиран дворът на Дома на края на света. Дегрур го поведе по стълбище, водещо към масивна врата. Влязоха и се озоваха в осветен с факли дълъг коридор, водещ към столовата.

Там разположили се около дълга маса брадати мъже закусваха от дървени чинии. Алтал се огледа. Мрачните каменни стени бяха украсени с бойни знамена и оръжия. Цепениците, горящи в камината, пукаха весело. Каменният под очевидно бе пометен тази сутрин, а в ъглите на помещението не се криеха кучета, ръфаци кокали.

— Чистотата наистина е хубаво нещо — промърмори одобрително Еми.

— Вероятно по принцип си права, но едва ли е чак толкова важна — отговори той.

В най-далечния край на масата седеше мъж с фустанела, умни очи и бръснато лице.

— Княже — рече му Дегрур. — Този пътник преминава през нашите земи. Реших, че може би ще пожелаеш да го видиш, тъй като е много известен.

— Така ли? — попита старейшината на рода.

— Всеки го знае, господарю. Казва се Алтал.

— Шегуваш се!

Дегрур вече се хилеше.

— Поне на мен така ми каза, княже Алброн. Разбира се, може и да ме е излъгал, за да приспи бдителността ми.

— Това ми звучи безсмислено, Дегрур.

— Княже, та аз съвсем преди малко се събудих. Трябва ли в такъв момент да търсиш смисъл в думите ми?

Алтал направи крачка напред и елегантно се поклони.

— За мен е чест да се запозная с вас, княже Алброн. Виждам, че от деня на последното ми идване тук са настъпили значителни подобрения — добави, след като огледа помещението.

— Идвали сте тук и по-рано, така ли? — рече Алброн и присви вежда.

— Да, преди доста време. Тогавашният вожд държеше в гостната си прасета. Прасенцата са наистина мили животинчета, добри към майките си и така нататък, обаче ми е трудно да ги възприема като домашни любимци. Пък и гостната едва ли е най-подходящото помещение, където да се отглеждат. Освен ако човек не държи месото, с което се храни, да е наистина съвсем прясно.

Алброн се засмя.

— Наистина ли се казвате Алтал?

Алтал въздъхна с престорена скръб.

— Уви, княже Алброн, това е моето име — отвърна театрално. — Бях предположил, че вашият род вече ме е забравил. Славата си има и своите неудобства. Не мислите ли така, княже? Както и да е, след като ужасната ми тайна вече е разкрита и ми се струва, че в момента не сте зает, бихме могли да си поговорим делово. Откакто за последен път бях тук, успя ли вашият род да събере достатъчно злато, за да ви оберат повторно?

Старейшината Алброн примига, после избухна в смях.

— Щом вече знаете ужасната ми тайна, няма смисъл да го увъртам — продължи Алтал. — Кой според вас би бил най-подходящият момент да ви ограбя? Знаете, че подобни действия често са съпроводени от крясъци, суетня, потери и други подобни неща. Обирът може да бъде много досадно занимание.

— Изглеждате много добре за възрастта си, господин Алтал — отбеляза старейшината с усмивка. — Според приказката, която научих още в детството си, вие сте ограбили Гости Големия търбух преди почти три хиляди години.

— Толкова много? Боже мой, как лети времето!

— Защо не закусите заедно с нас, господин Алтал? — покани го Алброн. — След като така или иначе сте решили да ме лишите от всичкото ми злато, ще ви трябват няколко десетки коня, за да отнесете плячката. Бихме могли да обсъдим този въпрос по време на закуска. Разполагам с няколко излишни коня, някои от които дори са запазили всичките си четири крака. Вярвам, че бихме могли да ги спазарим. Нали сте съгласен, че желанието ви да ни ограбите не бива да пречи на съвместния ни бизнес?

Алтал се засмя и се присъедини към групата хранещи се мъже. След като си побърбориха и се нахраниха, младият княз предложи на

Алтал халба, пълна с течност, наречена „бира“.

— Внимавай — промърмори гласът на Еми.

— Не би било възпитано да откажа, Еми — отвърна ѝ безмълвно Алтал, надигна халбата и отпи.

Наложи му се да използва цялото си самообладание, за да не изплюе ужасната течност на пода. Съвсем друго си бе хубавата медовина. Течността, която му предложи Алброн, бе толкова горчива, че Алтал насмалко не се задави.

— Предупредих те — прозвуча самодоволният глас на Еми.

Алтал внимателно остави халбата на масата.

— Гостуването при вас е много приятно, княже Алброн, но бих искал да ви задам един въпрос.

— Какъв? Откъде точно да избягате, след като ме ограбите?

Алтал се засмя.

— Съвсем не, ваше височество. Ако бях наистина онзи Алтал, щях да съм планирал бягството си още преди да дойда тук. Както вероятно сте забелязали по дрехите ми, не съм от Арум.

— Предположих това, господин Алтал.

— Дойдох откъм изтока, от Ансу. От няколко години се опитвам да открия една вещ.

— Нещо ценно ли е?

— За друго едва ли, но на мен ми е необходима, за да предявява претенции върху едно наследство. По-големият брат на баща ми е аркхайн на нашия район.

— Аркхайн?

— Това е благородническо звание, ваше височество, приблизително съответствува на вашата собствена титла. За нещастие моят братовчед, единственият син на чичо ми, преди няколко години влезе в спор с една мечка. Малко са мъжете, които излизат победители в такива спорове, тъй като в Ансу мечките са много големи и злонравни. Както и да е, моят братовчед загуби спора, и тъй като чичо ми няма други синове, въпросът за наследяването на титлата му остана открит.

— И ще я наследите вие? Поздравявам ви, господин Алтал — каза Алброн.

— Нещата, уви, не са така прости, ваше височество — каза мрачно Алтал. — Имам още един братовчед, син на по-малкия брат на

баща ми. С него се родихме в едно и също лято. В Ансу не разполагаме с надежден календар, така че не се знае кой от двамата ни е по-възрастен.

— Заради такива неясноти избухват войни.

— Моят чичо аркхайнът също знае това, ваше височество. Заради това ни извика заедно с братовчед ми в своя замък и ни нареди съвсем недвусмислено да престанем да набираме войски и да сключваме съюзи. После ни разказа една история. Преди много години един от нашите прадеди притежавал много красива кама. По време на една от многото малки войни, които редовно избухват в Ансу, бил убит. След залез-слънце разбойниците, които се навъртат като лешояди около полесражението, отишли на бойното поле, за да ограбят труповете.

— Да, така е — съгласи се мрачно Алброн.

— Сигурен съм, че и вие сте били свидетел на подобни неща. Както и да е, един от тези мерзавци откраднал камата на нашия прапрапрадядо. Не била украсена със скъпоценни камъни, но била така изящно изработена, че мръсникът решил, че си заслужава да бъде открадната и продадена. Чичо ми каза и на двамата ни, че ни предлага състезание. Щял да завещае титлата си на този от нас, който успее да открие камата и му я занесе.

Алтал въздъхна театрално и продължи.

— Оттогава посветих всичките си дни на това търсене. Просто няма да ми повярвате колко интересен може да е животът, когато с едно око търсите древен предмет, а с другото следите да не ви открият убийци.

— Убийци ли?

— Братовчед ми е доста ленив човек, ваше височество. Мисълта, че трябва да си губи времето да обикаля света в търсене на едно древно оръжие, определено не му се нрави. Очевидно е решил, че би му било много по-лесно да организира убийството ми, отколкото да се състезава с мен. Както и да е, преди време попаднах на човек, който ми разказа, че някога посетил вашата оръжейна. Беше почти сигурен, че е виждал там нож като този, който му описах.

Алтал погледна вожда. Очакваше историята, която току-що бе съчинил, да разпали неговото въображение. С удоволствие констатира, че не е сгрешил.

Княз Алброн се изправи и предложи:

— Нека се разходим до оръжейната, аркхайн Алтал.

— Все още не съм аркхайн, ваше височество — поправи го Алтал.

— Ще станете аркхайн, стига тази кама да е в оръжейната ми, господин Алтал. Вие сте човек с изящна реч и чувство за хумор, а това са качества на благородник. Колкото до вашия братовчед, той е жалък слуга. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да ви помогна да наследите титлата на чичо си.

Алтал направи дълбок поклон.

— Вие ми оказвате голяма чест, ваше височество.

— Малко не преигра ли? — попита гласът на Еми.

— Познавам жителите на Арум, Еми, така че знам какво точно трябва да им разказвам. Всъщност историята, която съчиних, много си я бива. Съдържа всичко: опасност от гражданска война, герой, злодей, плюс изпълнена с опасности битка. Какво повече ѝ трябва на една приказка, за да бъде красива?

— Може би една капчица истина нямаше да ѝ навреди.

— Не обичам да развалям красивите приказки с истини, Еми. Не смяташ ли, че по такъв начин бих изневерил на творческата си същност?

— Боже мой! — въздъхна тя.

— Довери ми се, малко котенце. Смятай, че ножът е вече в ръцете ми. Даже няма да ми се наложи да давам пари за него. Алброн направо ще ми го подари, че и дори ще ме благослови, отгоре на това.

Оръжейната на Алброн представляваше стая с каменни стени в дъното на замъка. Бе пълна с какви ли не мечове, брадви, пики, шлемове, ками и ризници.

— Това е моят оръжейник Ройд — каза Алброн на Алтал, като му представи набит мъж с фустанела и набола червена брада. — Опишете му ножа, който търсите.

— Дълъг е около половин метър, уважаеми оръжейнико — започна да обяснява Алтал на червенобрадия мъж. — Има и много странна форма, наподобява лавров лист. Върху острието му има рисунка. Доколкото успях да разбера, всъщност тя представлява надпис на древен език, който никой вече не разбира.

Ройд се почеса по главата.

— Аха! — рече след малко. — Сещам се. Значи, става дума за оня нож. Много красив, наистина, обаче прекалено елегантен за моя вкус. Самият аз предпочитам оръжия с по-делови вид.

— Значи е тук, така ли?

— Ами, доскоро беше тук. Младият Елиар, преди да тръгне на война в Треборея, се отби при мен. Хареса този нож и му го дадох.

Алтал погледна озадачено Алброн.

— Нима сте се скарали с някого в Треборея, ваше височество?

— Съвсем не. Става дума за сделка. Още от древни времена жителите на равнината постоянно се опитват да образуват съюзи с князете на Арум. Съюзи, при които ние си проливахме кръвта, докато печалбите оставаха за тях. Преди около петдесет години всички князе на Арум провели събор, на който решили да не сключват повече такива съюзи с жителите на равнината. Взело се решение, ако те наистина се нуждаят от войници, да си плащат за тях.

— Да си плащат?

— Това ни устройва, господин Алтал. По време на тези войни не се съюзяваме с никого, така че няма опасност да бъдем измамени при делбата на пляката. Отношенията ни с жителите на равнината вече са поставени на делова основа. Ако им трябва войници, трябва да си платят за тях, и то предварително. При това не приемаме ценни книжа или книжни пари. Плащат в злато, и то преди нашите мъже да тръгнат на война.

— Те как приемат това ваше решение?

— Доколкото разбрах, отначало надали възмутен писък до небесата. Князете на Арум обаче проявили твърдост, така че жителите на равнината или си плащат, или сами си водят войните.

Алброн се почеса замислено по брадичката.

— Жителите на Арум сме воинствени. Имало е времена, когато война между отделните родове е могла да избухне по най-незначителни поводи. Това обаче отдавна е приключило. От близо четиридесет години в Арум не са се водили войни.

Алтал се усмихна.

— Съвсем правилно. Защо трябва да подпалваш дома на съседа си за удоволствие, когато можеш да подпалиш Перквейн и Треборея срещу заплащане? Кой треборейски град ползува в момента услугите на младия Елиар?

— Ройд, не беше ли Кантон? — попита Алброн. — Не мога да ги запомня всичките. Понякога наши хора участвуват едновременно в няколко войни.

— Да, господарю — отвърна Ройд. — Тъй като на младия Елиар това му е за пръв път, ти го изпрати на една по-лека война, за да набере опит. Войната между Кантон и Остос се води от десет века и никой отдавна не я приема сериозно.

— В такъв случай очевидно ще трябва да отида в Кантон — рече Алтал. — Всъщност това ще ми дойде добре.

— Така ли? Защо? — попита Алброн.

— Треборея е равнинна страна без гори. Не искам да ви обиждам, ваше височество, но в Арум има прекалено много дървета за моя вкус.

— Не обичате ли дърветата?

— Не и когато зад всяко от тях могат да се крият убийци, изпратени от братовчед ми. Знам, че равнинните и обезлесени страни са скучни, обаче малко скука може би ще се отрази добре на нервите ми. В последно време бяха опънати като лък. Как изглежда Елиар?

— На вид е жилав — започна червенобрадият оръжейник. — Само на петнадесет години е, така че още расте. Ако остане жив, по всяка вероятност ще стане впечатляващ воин. Не изглежда прекалено умен, но може би ще поумнее. Изпълнен е с ентузиазъм и се смята за най-великия воин на земята.

— В такъв случай ще е добре да побързам — каза Алтал. — Младият Елиар, изглежда, е от хората, които са препълнени догоре с преливаща смъртност.

— Красиво го казахте, господин Алтал — рече с възхищение Алброн. — Такава характеристика би могла да се даде на почти всеки юноша в Арум.

— Това обаче се отразява добре на бизнеса, нали, княже?

— Естествено — доволно отвърна Алброн. — За такива младежи по правило искам двойна цена.

На следващата сутрин Алтал и Есмералда напуснаха замъка на Алброн и се отправиха на юг.

— Знаеш ли пътя за Кантон? — попита го Еми, когато навлязоха в едно дефиле.

— Разбира се, Еми. Известни са ми поне по няколко пътища до всеки град на света.

— Сигурно и по още няколко, по които да се измъкнеш?

— Естествено. При моята професия е добре да умееш да се измъква бързо.

— Да бе.

— Дръж се възпитано, Еми. Къде трябва да отидем, след като вземем Ножа от Елиар?

— Нямам представа.

— Какво?!

— Успокой се, Алтал. Това ще разберем от текста върху Ножа.

— Бях останал с чувството, че от думите, изписани върху Ножа, ще разберем кои са ни необходимите хора.

— Прав си, но ще разберем и други неща. Текстът върху острието е много сложен, приятелю, и при това се променя в зависимост от обстоятелствата. От него ще разберем къде да отидем, кого да открием и каква да бъде следващата ни стъпка.

— Говориш така, сякаш става дума за Книгата.

— В известен смисъл си прав. Книгата обаче, за разлика от Ножа, не се променя. Да вървим, Алтал, че ни чака дълъг път.

Спуснаха се в равнината на Перквейн и след около седмица стигнаха Магу. От последното посещение на Алтал в Магу бяха настъпили много промени, обаче древният храм все още продължаваше да бъде най-забележителната сграда в града. Когато минаха покрай него, Алтал бе удивен от реакцията на Еми. Както винаги, тя пътуваше в качулката на наметалото му. Когато видя храма, присви уши и изсъска.

— Това пък защо? — попита той.

— Ненавиждам тази сграда! — отвърна раздражено тя.

— Защо?

— Защото е гротескна!

— Малко е претенциозна на вид, наистина, обаче не се отличава много от другите храмове, които съм виждал.

— Алтал, имам предвид не сградата, а статуята в нея.

— Да не би да имаш предвид статуята с многото гърди? Та това е просто местната богиня, Еми. Не би трябвало да я възприемаш толкова сериозно.

— Възприемам я съвсем сериозно, Алтал!

Той усети лошото ѝ настроение и бързо се извърна. Изведнъж му дойде нещо наум и реши да надникне в тази част от разума ѝ, която тя бе обявила за лична и забранена за пришълци. Остана изумен от откритието си.

— Всъщност това наистина ли си ти? — възкликна удивено.

— Не ми се говори по този въпрос, Алтал!

— Значи ти си Двейя? Прав ли съм?

— Браво. Дори успя да произнесеш името правилно.

Тонът ѝ бе язвителен. Тя определено не бе в добро настроение.

— Защо досега не ми каза коя си в действителност?

— Не е твоя работа коя съм.

— Ти в истинския си облик така ли изглеждаш?

— Питаш ме дали приличам на свиня за разплод? Или на цяло стадо свине?

— Не, не, имах предвид лицето ти, а не тези допълнителните...

— той се запъна, тъй като не успя да открие дума, която да не прозвучи обидно.

— И в лицето няма прилика.

— Богиня на плодородието? Че какво общо има плодородието с нашите занимания?

— Би ли формулирал въпроса си другояче, докато все още си здрав и читав?

— Не, може би ще е по-добре да не го задавам.

— Мъдро решение.

Излязоха от Магу. Алтал все още се опитваше да осмисли откритието си. Всъщност нещата започнаха да се избистрят.

— Еми, не ми се сърди, но бих искал да си изясня някои работи. Нали нямаш нещо против? Дейвос създава нещата, нали така?

— И какво от това?

— Значи първо ги създава, а след това се заема със създаването на други неща. Тези, които вече е сътворил, предава на теб. Ти пък се грижиш за оцеляването им, като им осигуряваш потомство.

После му дойде наум друга мисъл.

— Нали заради това мразиш Дейва толкова силно? Той иска да разруши всичко, сътворено от Дейвос, докато ти искаш да го запазиш. Случайно ли е, че имената и на трима ви започват с един и същ звук? Дейвос, Двейя и Дейва? Означава ли това, че ти си сестра и на Дейвос, и на Дейва?

— Нещата са малко по-сложни, Алтал, макар и да се доближаваш до ръба на истината. Виж, на пътя има някакви хора.

— По-добре се скрий в качулката, докато разбере кои са — каза Алтал.

Когато ги доближиха, Алтал видя, че са с фустанели. Мнозина бяха омотани с кървави превръзки, други се придвижваха с помощта на импровизирани патерици.

— От Арум са — промърмори Алтал. — От шарките на фустанелите им се вижда, че са от племето на Алброн.

— Какво правят тук, в Перквейн?

— Нямам представа, Еми. Ей сега ще ги попитам.

Алтал се доближи с коня си до ранените.

Човекът, водещ групата им, бе висок, строен и тъмнокос. Главата му бе увита с окървавен бинт, а на лицето му бе изписано раздразнение.

— Както виждам, господо, сте доста далеч от дома — каза Алтал вместо приветствие.

— Сега се опитваме да се доближим до него — отвърна мъжът.

— Вие сте от рода на Алброн, нали?

— Откъде разбра?

— От шарките на фустанелите ви, приятелю.

— Нямах вид на арумец.

— Наистина не съм арумец, но познавам обичаите ви. Май сте си имали неприятности?

— Така е. Княз Алброн ни изпрати да воюваме като наемници в Треборей. Мислехме си, че става дума за обикновена спокойна малка война, а пък тя излезе изпод контрол.

— Да не би да става дума за разправиите между Кантон и Остос?
— попита Алтал и усети как стомахът му изстива.

— Значи знаеш за тази война?

— Ние съвсем наскоро гостувахме на княз Алброн.

— Ние?

— Аз и котката ми — обясни Алтал.

— Една котка е твърде странен спътник — отбеляза стройният мъж, след това огледа измъчените си подчинени и нареди:

— Почивка! — Седна на тревата до пътя и каза: — Ако разполагаш с малко време, бих искал да чуя какво ни чака напред.

— Разбира се — каза Алтал и слезе от коня. — Между другото, казвам се Алтал.

Раненият воин го погледна удивено.

— Чисто съвпадение е — побърза да поясни Алтал. — Не съм оня Алтал.

— Въобще не допуснах това. Аз пък се казвам Халор. Аз съм Древен на остатъците от тази група.

— Не ми се виждаш чак толкова древен.

— „Древен“ в случая е треборейска титла, приятелю Алтал. Когато идваме в равнинните страни, за да водим войни вместо техните жители, приемаме титлите им. Когато съм си у дома, съм просто сержант. На път от планината попадна ли на групи въоръжени мъже?

— Не видях нищо извън обичайното, сержант Халор. Просто неколцина ловци. Според мен ще се приберете без никакви затруднения. Доколкото разбрах от вашия княз, родовете в южен Арум живеят в относителен мир помежду си. Какво се случи с теб и с хората ти?

— Преди половин година Алброн ни изпрати като наемници в Кантон. Както вече ти казах, предполагаше се, че става дума за една малка спокойна война. Мислехме, че от нас се очаква само да отидем в местностите, където могат да ни видят войските на Остос, да размахаме мечове и брадви и да надаваме бойни викове. Въобще да вършим всички глупости, които очакват от нас жителите на равнината. Но слабоумният глупак, който заема трона на Кантон, ни заповяда да нахлуем в Остос.

При тези думи сержантът поклати възмутено глава.

— Не можахте ли да го убедите да не го прави?

— Опитах се, Алтал. Бог ми е свидетел, че наистина се опитах. Казах му, че сме твърде малко и че ще трябва да наеме поне десет пъти повече хора, преди да предприеме нашествие, обаче този глупак въобще не ми обърна внимание. Много е трудно да обясняваш военните дела на жител на равнината.

— И те ви разгромиха, ако съм разбрал добре?

— „Разгромиха“ е меко казано. Ако искаш да знаеш истината, направо ни смазаха. За нещастие, изненадахме жителите на Остос, когато прекосихме границата им.

— Защо „за нещастие“?

— Защото не бяха очаквали, че ще направим такова нещо, и ги сварихме неподготвени. Вследствие на това кантонският идиот се главозамая и ми заповяда да обсадя самия град Остос. Аз нямах достатъчно хора, за да образувам даже рехав обръч около града, но глупакът от Кантон не пожела дори да ме изслуша.

Алтал започна да ругае.

— Когато речникът ти започне да се изчерпва, ще можеш да чуеш от мен много нови неща за бившия ми работодател. През последните две седмици и половина се занимавам изключително с измислянето на нови ругателства специално за него. Виждам, че приемаш тази работа много присърце.

— Така е, и имам основания за това. От дълго време търся един младеж, който е под твоето командване. Казва се Елиар. Да не би случайно да е сред ранените, които са с теб?

— Боя се, че не, Алтал. Предполагам, че отдавна е мъртъв. Освен ако малката дивачка от Остос не продължава и сега да го реже на малки парченца.

— Какво се случи?

— Елиар се включи много въодушевено в тази война. Знаеш как се държат младите, когато за пръв път отиват на война. Владетелят на Остос — титлата му е „арио“ — бе наредил на войските си винаги при сблъсък с нас да се оттеглят. Елиар и още неколцина от нашите новобранци решиха, че насреща си имат страхливци, а не мъже, ръководени от умен водач. Когато стигнахме стените на града, жителите му просто затвориха портите и ни призоваха да се опитаме да влезем, ако можем. Нашите ентусиазирани новобранци с пяна на уста настояха да им разреши да се опитат да щурмуват стените. Най-много шум вдигаше Елиар, така че му възложих командването и му наредих да щурмува портата. Искях да видя колко от хората му ще бъдат убити.

— Доста грубо се изразяваш.

— Това е единственият начин да се разбере дали един млад човек има качества на командир. Елиар бе мило момче и останалите младежи му се подчиняваха. Това също е част от работата ми. Едно от задълженията ми е да следя хората с качества на водачи и да ги вкарвам в ситуации, при които те разкриват дали притежават, или не качества на командири. Човешките жертви са част от цената, която неизбежно трябва да се плати за такава проверка. Накратко, Елиар и останалите хлапаци се устремиха през полето към стените на града, като надяваха писъци и кръсъци, сякаш си мислеха, че от това те ще се сринат сами. Когато обаче бяха на около петдесет стъпки от портите, те се разтвориха и оттам излезе ариото на Остос. Бе решил лично да поведе войските си, за да даде урок по добри обноски на моите млади варвари.

— С ръцете си, предполагам — вметна мрачно Алтал.

— И с краката си. Първо стъпкаха моите момчета. Елиар се оказа в самия център на битката и се справяше доста добре. Поне до момента, когато се изправи срещу самия арио. Той пък по случайност бе въоръжен с брадва. Елиар замахна лудешки с меч към главата му, но той спря удара с брадвата си. Мечът му се счупи и аз реших, че с момчето е свършено. То обаче ме изненада, а вероятно още по-изненадан остана владетелят — Елиар захвърли остатъка от меча в лицето му, измъкна ножа си, нахвърли се върху него и започна да му нанася удари. Поне двадесетина, като при всеки удар му нанасяше рана, в която можеше да се провре ръка. Дотогава не бях предполагал, че тази декоративна кама може да бъде опасна, обаче тя наистина оставя много големи рани в човешкото тяло, стига човек да я използва както трябва. После хората на владетеля се нахвърлиха върху Елиар, взеха него и някои от другите младежи в плен и ги отведоха в града.

— А коя е жената, която спомена преди малко?

— Тя е дъщеря на покойния владетел. Девойка, която вероятно с гласа си може да реже стъкло от километър разстояние. Чухме я съвсем ясно, когато войниците ѝ занесоха тялото на убития ѝ баща. Чухме как заповяда на войниците да излязат от града и да ни накълцат на парченца. Не бях вярвал, че истински войници ще се подчинят на заповедите на жена, обаче Андина има глас, който не можеш да пренебрегнеш. Още продължава да кънти в ушите ми. Не вярвам някога да си чувал такъв глас. Оттогава изминаха две седмици и

половина, обаче никак не бих се учудил, ако и сега продължава да крещи и да обяснява по колко метра от червата ни трябва да бъдат омотани около всяко дърво в околността.

— Андина ли се казва? — попита Алтал.

— Да. Хубаво момиче с хубаво име. Само дето мислите му са много грозни.

— Виждал ли си я?

— Да. Бе застанала на градската стена и наблюдаваше как войниците ѝ се разправят с нас. При това размахваше във въздуха ножа на Елиар. Абсолютна дивачка, но днес е владетелка на Остос.

— Въпреки че е жена? — Алтал изрази недоумението си.

— Тя не е обикновена жена, Алтал. Направена е от стомана. Бе единственото дете на владетеля, така че сега навярно всички ѝ се кланят и я величават като „Ариа Андина“. Ако Елиар е извадил късмет, сигурно са го убили веднага. По-вероятно обаче е да е започнала да изрязва парченца от него със собствения му нож и да му нарежда да ги изяде, докато го наблюдава. Не бих се учудил също и ако чуя, че е открила начин да изреже сърцето му и да го изяде, докато той е все още в съзнание и може да я гледа. Стой по-далеч от нея, Алтал. Изчакай да минат поне четиридесет или петдесет години, докато се поуспокои.

ГЛАВА 9

— Защо трябва да ни е грижа дали тя ще го убие, или не? — попита Алтал. — Нали нас ни интересува Ножът, а не някакво си хлапе от Арум?

— Алтал, кога ще се научиш да виждаш по-далеч от носа си?

В гласа ѝ имаше повече снизхождение, отколкото желание да уязви.

— Престани да ми говориш така, Еми — отвърна ѝ сопнато той.

— Съжалявам — извини се тя. — Разбирам, че думите ми не ти харесват. Това, на което искам да ти обърна внимание, е, че всичко е взаимно свързано. Нищо не трябва да се разглежда единствено само по себе си. Елиар навярно е някакъв груб и необразован варварин от селата на Арум. Факт е обаче, че именно той е взел Ножа, който ни интересува, от оръжейната на Алброн. Възможно е това да е било само прищявка, но така или иначе ще трябва да го проверим. Ако той не успее да прочете текста, написан върху острието, ще го потупаме по главата и ще му кажем да се прибере у дома. Ако обаче успее, ще трябва да дойде с нас.

— Представи си, че знае толкова, колкото знаех аз преди да вляза в Дома. Тогава не можех да прочета дори собственото си име.

— Не съм забравила. Дали той знае, или не знае да чете в случая не е важно. Ако е един от избраниците, ще разбере смисъла на текста.

— Как ще можем да сме сигурни, че го е разбрал правилно?

— Ще разберем, повярвай ми.

— Защо не ми обясниш за какво става дума? Кажете ми какво пише върху острието.

— Различни неща. Всеки, който ги прочете, ще ги възприеме по различен начин.

— Еми, не мога да открия никакъв смисъл в това, което ми казваш. Една дума е неизменна, нали? Всяка дума си има съвсем конкретен смисъл.

— Думата „дом“ има ли конкретен смисъл?

— Разбира се. Означава мястото, където човек живее. Или мястото, където се е родил.

— В такъв случай смисълът на тази дума ще е различен за всеки отделен човек, не си ли съгласен?

Той се намръщи.

— Не се вълнувай от това, приятелю. Думата, изписана върху острието на Ножа, е заповед. На всеки един от хората, които трябва да открием, заповядва нещо различно.

— В такъв случай думата не може да бъде само една.

— Не съм казала, че е само една. Всеки обаче ще я прочете по различен начин.

— В такъв случай тя променя ли се?

— Не. Неизменна е. Самото изписване е неизменно. Различен е единствено прочитът.

— Не мога да проумея нищо, Еми.

— Не е и необходимо, Алти. Нещата ще ти станат по-ясни, след като Ножът се окаже в ръцете ни. Нашият проблем сега е как да отнемем Ножа от Андина. И Елиар, разбира се.

— Струва ми се, че вече открих решение на този проблем, Еми. Просто ще ги откупя.

— Ще ги откупиш?

— Да, ще ѝ дам пари, за да ми ги даде.

— Алтал, Елиар е човек. Хората не се купуват.

— Грешиш, Еми. Елиар е военнопленник, а това ще рече, че сега е роб.

— Това е отвратително.

— Права си, но такъв е животът. Ще ми се наложи първо да ограбя неколцина богаташи, тъй като за Елиар и за Ножа ще ми потрябва доста злато. Ако сержант Халор се окаже прав относно намерението на ариа Андина да убие Елиар по най-жесток начин, ще ми трябват купища злато.

— Може би си прав — промърмори Еми. — А може и да не си. Може би ако използваме Книгата както трябва, тя ще ни го продаде с най-голямо удоволствие.

— Еми, повярвай ми, наистина ще ни потрябват купища злато. И друг път съм попадал на отмъстителни жени. Ако сержант Халор е прав, точно сега кръвта на Елиар много ще ѝ се услади. Значи първо

ще трябва да открия дома на някой богаташ. После ще го ограбя и след това ще отидем при Андина.

— Алтал, има и други начини за сдобиване със злато.

— Известни са ми. Например копането на земята. Не горя от желание да копая. По планинските склонове на Кагвер съм виждал много изкопани дупки. Както са ми казвали, шансът да се открие дори и люспа злато в тях е едно към сто.

— Бих могла да увелича тази вероятност.

— Дори и при това положение не искам да копая. От копаенето ме заболява гърбът.

— Това е, защото си се обездвижи. Добре, да продължим по пътя си. Ще изминат няколко дни до момента, когато ще трябва да копаяш.

— В низините няма злато, Еми.

— Има, стига да знаеш къде да го търсиш. Хайде, пришпорвай коня.

През следващите няколко дни продължиха на юг през прегорелите от слънцето ниви на Перквейн. Три дни след срещата със сержант Халор Алтал спря коня и слезе.

— Защо спираме? — попита Еми.

— Защото конят е преуморен. Ще се разходя малко, докато си почине. — Алтал огледа нивите и каза: — Никак не я бива.

— Какво имаш предвид?

— Реколтата. Както я гледам, тази година едва ли ще си струва да се жъне.

— Това е заради сушата. Почти не вали.

— Би трябвало да се доближим до брега, Еми. Там винаги вали.

— Сега бреговата линия е далеч от мястото, където е била някога, приятелю. Не си ли спомняш, че разговаряхме за това в Дома? С всяка година ледовете сковават все по-голяма част от водата на света. Именно това причинява сушата и спадането на морското равнище.

— Можем ли да променим нещата?

— Какво искаш да кажеш?

— Можем ли да стопим ледовете, за да се върне светът в предишното си състояние?

— Защо хората винаги искат да променят естествения ход на нещата?

— Когато нещо се повреди, поправяме го и толкоз.

— Какво те наведе на нелепата мисъл, че светът се е повредил?

— Не е такъв, какъвто беше, Еми. От наша гледна точка това значи, че е повреден.

— Каж ми сега кой от двамата ни разсъждава като Дейва?

— Пресушаването на океаните и превръщането на света в пустиня не го прави по-добър, Еми.

— Промяната не означава непременно подобрене, Алтал. Промяната си е просто промяна. Изразите „по-добре“ и „по-лошо“ са измислени от човека. Светът непрестанно се променя и никакви оплаквания не могат да попречат на това.

— Бреговата ивица не би трябвало да се променя — повтори заинатено Алтал.

— Можеш да й наредиш да престане да се променя, ако желаеш. Тя може и да те послуша, но на твое място не бих се обзаложила, че ще стане така.

Еми се огледа и каза:

— Утре ще стигнем до мястото, което ни трябва.

— Нещо специално ли търсим?

— Да. Мястото, където ще трябва да се потрудиш, за да си изкараш хляба.

— Това ми звучи противоестествено.

— Но ще ти се отрази добре, любов моя: чист въздух, физически упражнения, здрава храна...

— По-скоро бих предпочел отрова.

Прекараха вечерта в една рядка горичка и призори отново се отправиха на път.

— Ето го — каза Еми след около два часа.

— Кое?

— Мястото, където ще положиш малко честен труд.

— Бих се радвал да престанеш да ми натякваш това — отвърна Алтал. Огледа се и видя малка могила в средата на отдавна изоставена нива. Бе покрита с рядка изсъхнала трева. — Това ли е?

— Да, това е.

— Откъде разбра, че е точно това? Досега минахме покрай десетки такива могили.

— Тази не е обикновена. Това са развалините на древна къща, покрити с пръст.

— Кой я е покрил с пръст?

— Вятърът. Почвата сега е изсъхнала. Вятърът вдига прахта и я разнася, докато достигне някаква преграда. Тогава прахта се отлага.

— По този начин ли са се образували всички могили?

— Не всичките.

Алтал огледа могилата, присви очи и каза:

— Струва ми се, че ще ми трябват инструменти. Ако много настояваш, Еми, ще копая. Няма обаче да ровя с голи ръце.

— Ще имам грижата за това. Ще ти кажа коя дума трябва да използваш.

— Все още си мисля, че ще ми е по-лесно да ограбя някого.

— В тази могила ще откриеш повече злато, отколкото в цяла дузина богаташки къщи. Нали каза, че за да откупиш Елиар и Ножа от Андина, ще ти трябва злато. Е добре, ето ти златото. Просто трябва да копаяш.

— Откъде знаеш, че тук има злато?

— Знам. Толкова много злато на едно място едва ли си виждал досега. Хайде, раздвижи се.

— Всичко това започна да ми омръзва, Еми.

— Ако направиш това, което ти казвам, няма да ми се налага да ти го повтарям. Така или иначе в определен момент ще го направиш. Защо не се заемеш с работа веднага, вместо да продължаваш да спориш с мен?

— Добре, мила — предаде се Алтал.

— Радвам се, че ме разбра — рече одобрително тя.

Даде му указания как да се сдобие с лопата чрез произнасянето на една-единствена дума и след това му посочи място, разположено на около петдесет стъпки от върха на могилата, откъм южната част на склона. На път за натам той видя няколко блока от варовик, наполовина заровени в пръстта. Очевидно по времето на

построяването на дома бяха имали правилна форма, но вятърът и стихииите бяха заоблили краищата им до такава степен, че трудно можеха да бъдат отличени от обикновените камъни.

— Кога е била изоставена тази къща? — попита Алтал.

— Преди около три хиляди години. Човекът, който я построил, бил обикновен орач. После станал първият човек от селото, който отишъл в Арум. Не търсел злато, но въпреки това го намерил.

— Вероятно защото пръв е отишъл в Арум. Защо все пак го е направил, след като не е знаел дали там има злато?

— В селото му се стигнало до конфликт при изясняването на собствеността върху едно прасе. Съселяните му били малко раздразнени, така че той решил да поживее известно време в планините, докато се успокоят. Вярвам, че си ме разбрал. Това е мястото, приятелю. Хайде, слизай от коня и почвай да копаяш.

Той слезе от коня, измъкна Еми от качулката и я сложи върху седлото. След това свали наметалото, нави ръкавите си и попита:

— Колко дълбоко трябва да копая?

— На около метър и половина. Ще стигнеш до няколко каменни плочи, които ще трябва да отместиш. Под тях има малко подземие, където се намира златото.

— Сигурна ли си?

— Престани да си губиш времето и започвай да копаяш, Алтал.

— Добре, мила — въздъхна той и с неохота заби лопатата в пръстта.

Копаянето не се оказа толкова трудно, колкото бе предполагал.

— На твое място не бих изхвърляла пръстта толкова надалеч по склона — каза след малко Еми. — След като приключиш работата си, ще трябва да я върнеш на мястото ѝ и да запустиш отвора.

— Защо?

— За да не открие някой друг златото, което ще оставиш тук.

— Не смятам да оставям никакво злато.

— С какво ще го пренесеш?

— Ти си седнала върху него, любов моя. Кончето е яко.

— Едва ли е чак толкова яко.

— Колко злато има долу?

— Повече, отколкото може да се натовари на коня.

— Наистина ли? — Алтал започна да копае по-бързо.

След половин час попадна на каменните плочи, споменати от Еми, разчисти ги, подпря лопатата на стената на дупката, коленичи и започна да търси процепи между тях с помощта на блестящата си стоманена кама.

— Какво точно трябва да търся, Еми? Тези плочи са така плътно прилепнали, че не мога да вкарам дори върха на ножа в процепите.

— Продължавай да търсиш. Плочата, която ни интересува, е похлабава.

Той продължи да търси и накрая я намери. Пръстта, натрупала се в течение на векове в процепите, се бе уплътнила. Наложил му се да положи доста усилия, за да я изчегърта. След това с помощта на лопатата повдигна плочата.

Тя излезе сравнително лесно. Лъхна го застоял въздух. Под плочите имаше дупка, но вътре бе твърде тъмно, за да се види нещо. Извади още една плоча, за да влезе в подземиято повече светлина.

Видя старателно подредени една до друга купчини тухли, покрити с дебел слой прах. Заля го вълна от разочарование. Защо обаче собственикът бе положил такова старание, за да укрие обикновени тухли? Посегна и избърса праха от една от тях.

Не можа да повярва на очите си. Тухлата, скрита под слой вековен прах, бе яркожълта.

— Боже мой! — възкликна Алтал и започна да почиства праха от другите тухли.

— Бог точно сега е зает, Алтал. Да му предам ли нещо?

— Тук сигурно има тонове злато!

— Нали ти казах — отвърна доволно тя.

Златото се оказа излято в тежки продълговати кюлчета с дължината на човешка ръка и малко по-дебели от нея. Алтал усети, че ръцете му треперят, когато започна да ги изважда от отвора и да ги слага върху плочите.

— Не се увличай — предупреди го Еми.

— Двадесет ще стигнат ли? — попита той с неохота.

— Кончето едва ли ще може да носи повече.

Алтал се видя принуден да се задоволи с двадесет кюлчета. После постави плочите на мястото им, върна всичката пръст в отвора, изкорени няколко близки храсталаци и грижливо ги засади, за да скрие входа към частната си златна мина.

След това натовари коня, яхна го и започна весело да си подсвирква.

— Нещо си много весел — отбеляза Еми.

— Вече мириша на богатство, Еми — отвърна той въодушевено.

— Колкото до миризмата, усетих я още преди няколко дни.

Отдавна трябваше да се изкъпеш.

— Не тази миризма имах предвид, котенце.

— А би трябвало. Такава воня е способна да вкисне и мляко.

— Вече ти казах, че физическата работа не е за мен, Еми — напомни й той.

Късно следобед прекосиха река Остос и си устройха бивак откъм треборейската страна. За да има мир, Алтал се изкъпа, изпра дрехите си и дори обръсна едномесечната си брада. Еми решително одобри всичко това.

След три дни зърнаха отдалеч крепостните стени на Остос.

— Внушителни са — отбеляза Алтал.

— Вярвам, че твоята оценка ще им допадне. Как смяташ да проникнеш в двореца?

— Все ще измисля нещо. Коя беше думата за „не се приближавай“?

— „Бхойд“. Всъщност тя означава „да накараш някого да осъзнае нещо“. В случая обаче ще ти свърши работа. Защо питаш?

— Защото ще трябва да повървя доста пеша, за да успея да се срещна с някои управници. Никак не ми се ще през това време някой разбойник да открадне коня ми. В последно време много ми домиля.

— И защо ли?

По съвет на Еми Алтал превърна пет златни кюлчета в монети, върху които бе изобразен житен клас — валутата на Перквейн. Отиде в града, отби се при един продавач на дрехи и си купи умерено елегантни одежди, които да прикрият селския му произход. Еми не каза нищо, когато го видя да излиза от магазина.

Той отново яхна коня си и се запъти към обществените сгради край двореца. Бе решил, че е най-добре да се послуша и да задава въпроси именно там.

— На твое място сега не се бих доближавал до нея, страннико — каза му един висш придворен с посребряла коса в отговор на въпроса му как може да получи аудиенция при ариа Андина.

— Защо? — попита Алтал.

— Още преди смъртта на баща ѝ бе трудно да се общува с нея. Сега вече не е трудно. Направо е невъзможно.

— За съжаление, има делови въпроси, които трябва да обсъдя. Възнамерявах да разговарям с баща ѝ. Не знаех, че е умрял. Как стана това?

— Мислех си, че е известно на всички. Преди месец ни нападнаха кантонци, които изпратиха наемническата си войска да обсади града ни. Благородният арио изведе войската ни извън стените, за да прогони ревящите варвари, и един от тези разбойници го уби.

— Боже мой!

— Убиецът естествено бе заловен.

— Чудесно. Ариа Андина нареди ли да го екзекутират?

— Не, все още е жив. Ариа Андина още не е решила как точно да го умъртви. Сигурен съм обаче, че непременно ще измисли някакъв ужасен начин, по който да го направи. Ти с какво се занимаваш, приятелю?

— Аз съм трудов посредник — отвърна Алтал.

Царедворецът с посребрелите коси го погледна озадачено.

— „Трудов посредник“ определено звучи по-приемливо от „търговец на роби“, не си ли съгласен? Разбрах, че градът ви е бил щурмуван и че вашите войници са пленили мнозина нападатели. Реших, че мога да се отбия до града ви и да ви отърва от тях. В момента собствениците на солни мини в Ансу плащат добри пари за здрави и яки роби. Пленените войници се котират много добре в солните мини, а аз съм готов да заплащам за тях чисто злато. Смяташ ли, че ариа Андина би проявила интерес към такава сделка?

— Думата „злато“ определено ще привлече вниманието ѝ — каза царедворецът. — Вероятно няма да пусне Елиар, младежа, който уби баща ѝ, но останалите ще ти продаде. Как ти е името, приятелю?

— Казвам се Алтал.

— Много древно име.

— Родителите ми бяха консервативни хора.

— Защо не се отбием в двореца, господин Алтал? — предложи царедворецът. — Там ще те запозная с нашата невъзможна ария.

Старият господин го поведе към портите на двореца, където ги пропуснаха, без да им задават въпроси.

— За коня ти ще се погрижат войниците, господин Алтал — каза мъжът с посребрените коси. — Да не забравя, аз съм Дакан. Все забравям, че чужденците не ме познават.

— Радвам се на нашето запознанство, господин Дакан — каза Алтал и любезно се поклони.

Еми, която до този момент кротуваше на седлото на коня, тихо скочи върху каменния под на двореца.

— Това твоя домашна любимка ли е, господин Алтал? — попита Дакан.

— По-скоро тя ме възприема като свой домашен любимец — отвърна Алтал. — Такъв е характерът на котките.

— Самият аз имам костенурка — каза Дакан. — Не е много пъргава, но същото може да се каже и за мен.

Остос бе древен град и тронната зала бе наистина великолепна. Помещението с мраморен под бе оградено с внушителни колони. В дъното имаше подиум, украсен с пурпурни завеси. Върху него бе поставен изящно изработен трон. Върху трона се бе разположила царствената Андина, ариа на Остос. Съвсем очевидно тя не обръщаше абсолютно никакво внимание на гръмката реч на един набит възпълен човек с бяла тога. Речта представляваше дипломатически упрек към младата ариа, че не обръща достатъчно внимание на държавните дела. Андина бе млада. Всъщност съвсем млада. Алтал реши, че е на не повече от петнадесет години. Всички останали в тронната зала бяха хора с побелели коси. Изключение правеше един младеж с фустанела от Арум, окован с вериги за една колона до трона. Цялото внимание на царствената Андина бе съсредоточено именно върху този младеж — тя го гледаше право в лицето с огромните си черни очи и разсеяно си играеше с голям нож с формата на лавров лист.

— Това е Ножът, приятелю — възкликна безмълвно Еми.

— Да не би човекът, окован за колоната, да е убиецът? — прошепна Алтал на Дакан.

— Той е — отвърна Дакан. — Нашата славна, но малко своеволна владетелка не го изпуска от поглед още от момента, когато

го плениха.

— Невъзможно е да не разполага с тъмница.

— Разполага, разбира се. Всички останали пленници са там. Поради някаква неведома причина обаче момиченцето се радва на гледката на младия разбойник. Не му казва и дума, но не откъсва поглед от него и през цялото време си играе с този нож и го наблюдава.

— Той изглежда малко нервен.

— Нима на негово място ти би бил спокоен?

Еми раздвижи изящно опашка, пъргаво прекоси мраморния под и тръгна към подиума.

— Какво правиш? — попита я удивено Алтал.

— Не ми пречи, приятелю — отвърна му гласът ѝ.

Андина отклони за миг поглед от пленника и се взря в зеленооката котка, застанала до коляното ѝ.

— Какво мило котенце! — възкликна тя. — Откъде се взе, котарано?

— Моля ваше величество да ме извини — каза Алтал и направи крачка напред. — Еми, ела тук.

Ариа Андина го погледна озадачено, после каза:

— Струва ми се, че не те познавам. — Гласът ѝ бе плътен и звучен. От онези гласове, от които мъжките сърца се разтуптяват.

— Извинете ме, ваше величество — каза Дакан, направи крачка напред и се поклони. — Това е господин Алтал. Искане да обсъди с вас един делови въпрос.

Еми измяука умолително.

— Искаш ли да седнеш в скута ми, котенце? — попита Андина, наведе се, вдигна Еми и я погледна. — За Бога, та ти си възхитителна! — каза с прекрасния си глас. После я сложи в скута си. — Да, какво желаете, господин Алтал?

Еми замърка.

— Господин Алтал е делови човек, ариа Андина — поясни Дакан. — Търгува с пленници и тъй като е научил за неотдавнашното нападение срещу нашия град, се е отбил, за да проучи възможността да откупи тези варвари от Арум. Предлагам да го изслушате, ваше величество.

— И за какво са ви потрябвали, господин Алтал? — попита Андина с любопитство.

— Ваше величество, имам връзки в Ансу — отвърна Алтал. — Собствениците на солните мини непрестанно се нуждаят от здрави млади мъже. В тези мини хората се изхабяват твърде бързо.

— Да разбирам ли, че сте търговец на роби?

Алтал повдигна небрежно рамене.

— И това е поминък, ваше величество. Робите са ценна стока. Купувам ги от места, където само създават грижи, и ги отвеждам на други места, където могат да бъдат накарани да работят, за да покрият разходите по изхранването си. Така всички са доволни. Хората, които ми ги продават, се сдобиват със злато, а хората, които ги купуват, се сдобиват с работници.

— А самите роби каква полза извличат от тази сделка?

— Изхранват ги, ваше величество. Един роб не трябва да се тревожи за прехраната си. Дори и реколтата да е слаба и рибата да не кълве, той пак не остава гладен.

— Според нашите философи робството е зло.

— Не се занимавам с философия, ваше величество. Приемам света такъв, какъвто е. Готов съм да заплатя по десет златни перквейнски класове за всеки здрав пленник, когото сте готова да ми продадете.

Тя го погледна удивено.

— Това е много добра цена, господин Алтал.

— Когато купувам първокачествена стока, ваше величество, плащам първокачествена цена. Не търгувам със старци или млади жени. Купувам само млади, здрави и силни мъже, които могат да работят здравата.

Погледна младия арумец, окован към колоната и добави:

— С ваше разрешение, ваше величество. — После отиде до стълба, където окованият с вериги Елиар унило бе седнал на пода и викна: — Стани!

— Ти пък кой си? — попита го навъсено Елиар.

Алтал го хвана за косата и го изправи.

— Когато ти нареждам да направиш нещо, ще го правиш! А сега си отвори устата, искам да ти видя зъбите.

Елиар стисна устни.

— Малко е опърничав, господин Алтал — каза Андина. — Опитвам се да го излекувам от това.

— Необходимо е да се прояви малко твърдост, за да се пречупи духът на един роб, ваше величество — каза Алтал, извади камата си и с нейна помощ разтвори устата на Елиар. — Хубави, здрави зъби — отбеляза. — Това е много добре. Робът с лоши зъби е непълноценен.

Елиар се опита да се нахвърли върху Алтал, но веригите му попречиха.

— Малко е глупав — отбеляза Алтал. — Човек обаче винаги може да бъде излекуван от тази болест. Момче, твоят сержант никога ли не ти е обяснявал, че е глупаво да нападаш въоръжен мъж с голи ръце? Особено когато си окован?

Елиар се напъна и се опита да скъса веригите.

— И мускулите му са в добро състояние — отбеляза одобрително Алтал. — Ваше величество, специално за този съм готов да запламя по-висока цена.

— Точно този не е за продан — отвърна Андина малко троснато. Гласът ѝ стана твърд като стомана, а в черните ѝ очи блесна пламък.

— Всичко е за продан, ваше величество — засмя се цинично Алтал.

— Не действуй прибързано, Алтал — зазвуча в главата му мъркащият глас на Еми. — Все още я обработвам.

— Смяташ ли, че можеш да я убедиш?

— По всяка вероятност да. Тя е млада и податлива на пориви. Поискай да видиш другите пленници. Сигурно ще трябва да ги купиш всичките, за да получиш и Елиар.

— За този бихме могли да си поговорим по-късно, ваше величество — каза Алтал на владетелката. — Бихте ли позволили да огледам останалите?

— Разбира се, господин Алтал — отвърна Андина. — Княз Дакан, покажете му тъмницата.

— Веднага, ваше величество — отвърна възрастният благородник.

— Последвайте ме, господин Алтал.

Двамата излязоха от тронната зала.

— Вашата ария е много красива — отбеляза Алтал.

— Това е единствената причина, поради която я търпим, Алтал. Прощаваме ѝ недостатъците само заради хубостта ѝ.

— След време ще миряса, Дакан. Съветвам ви да я омъжите. Като народи няколко дечица, ще се успокои.

В тъмницата имаше девет млади арумци с фустанели. Неколцина от тях все още страдаха от раните си, получени в битката. Алтал се престори, че ги оглежда.

— Общо взето, бива ги — каза на Дакан, когато пак тръгнаха към тронната зала. — До сделка обаче няма да се стигне, ако не ми продаде и онзи, който е прикован към колоната. Той е най-добрият. Ако успеем да я убедим да го продаде, ще взема и тези. Ако не даде съгласието си, боя се, че ще трябва да отида другаде.

— Ще поговоря с нея — обеща Дакан. — Може би няма да е зле да ѝ обясниш условията, при които живеят робите в мините в Ансу. Ако малко поукрасиш нещата, няма да навреди. Малкото момиченце е жадно за мъст. Нека я убедим, че животът на един роб в солна мина е по-лош и по-страшен от всичко, което тя би могла да му стори тук. Точно това трябва да направиш. Бъди красноречив, Алтал. Наблегни върху неописуемите ужаси, които ги очакват там. Андина е изпълнена със страсти, а хората, изпълнени със страсти, взимат прибързани решения, като се поддават само на поривите си. Аз ще ти помогна в това, доколкото ми е по силите. Искам да махна младия Елиар от Остос и особено от полезрението на Андина. Ако тя откаже да ти го продаде, ще възложи на мен да предложи начина, по който да го убие. Заради това съм изпълнен с желанието да се отърва от него.

— Разчитай на мен — успокои го Алтал. — Когато става дума за покупко-продажби, няма по-добър от мен.

После се свърза мислено с Еми и попита:

— Успя ли вече да я обработиш?

— Напредвам.

— Опитай се да пробудиш у нея интерес към солните мини.

— Защо?

— За да ѝ разправа някои ужасни неща.

— Пак ще лъжеш, така ли?

— Не, този път ще разкажа самата истина. Освен ако нещо не се е променило, солните мини на Ансу са по-лоши от най-дълбоките зандани в Некверос. Дакан смята, че този номер може да мине. Постарай се да я убедиш. Ако тя откаже да ни продаде Елиар, Дакан ще трябва да организира убийството му.

Когато Алтал и Дакан се върнаха в тронната зала, видяха, че Андина е сложила ножа с острие като лавров лист до трона и е съсредоточила цялото си внимание върху Еми. Усмиваше се с усмивка, наподобяваща изгряващо слънце. Бе красива дори и когато гледаше намръщено Елиар. Сега, когато се усмиваше, красотата ѝ насмалко не подкоси коленете на Алтал.

Дакан отиде до трона и тихо започна да обяснява нещо на младата владетелка, като се държеше все пак на известно разстояние. После даде на Алтал знак да се доближи и той отиде до трона.

— Струва ми се, че вече бихме могли да пристъпим към разговор по същество, господин Алтал — каза Дакан. — Какво е вашето предложение?

— Давам по девет перквейнски златни житни класа на парче за онези, които са в тъмницата — отвърна Алтал.

— Преди малко каза десет! — раздаде се внезапно гласът на Андина. Алтал реши, че сержант Халор е проявил голяма сдържаност в характеризирането на този глас и вдигна ръка.

— Цената може да бъде предмет на договаряне, ваше величество. Ако сте съгласна да продадете и Елиар, ще я увелича. Ще ви платя общо осемдесет и една златни монети за деветимата пленници в тъмницата. Ако се съгласите да прибавите към тях Елиар, ще ви платя сто монети за всичките.

— Това е с цели деветнадесет жълтици повече. Та той не струва толкова! — Тя отново повиши глас.

— Той е първокачествена стока, ваше величество. Когато отида в Ансу, именно него ще изложа на челно място за продан. Сигурен съм, че собствениците ще са готови да закупят цялата партида само и само за да се сдобият с него. Аз разбирам от добра стока. Показа ли на купувачите Елиар, мога да пласирам дори и сакати в комплект с него.

— А какво правят в солните мини? — попита тя. — Можеш ли да ги опишеш?

Алтал се престори, че изтръпва от ужас, и каза:

— Бих предпочел да не правя това, ваше величество. На изток, във Векти, Плаканд и Екверо, осъдените на смърт престъпници молят да ги екзекутират, когато разберат, че ще бъдат изпратени в солните мини като наказание за извършени от тях убийства и други тежки престъпления. Изпращането в тези мини е много по-страшно от

смъртната присъда. Ако един роб извади лош късмет, може да се измъчва и цели десет години в мините. Щастливците умират само след няколко месеца.

— Защо не ми опишете това по-обстойно? — Андина почти замърка.

Алтал започна да описва подробно живота в солните мини. Всъщност почти без преувеличения. Разказа за бързата загуба на зрението и за честите злополуки, при които щастливите роби веднага намираха смъртта си. Не пропусна да спомене и мрака, постоянния студ, праха и жестоките надзиратели и техните бичове.

— Накратко, убийците постъпват мъдро, когато предпочитат обесването пред изпращането на работа в мините — заключи той.

— Значи казваш, че изпращането в солните мини е съдба, по-злочеста от смъртта? — попита Андина и красивите ѝ очи засияха.

— Така е — увери я Алтал. — Много, много по-злочеста.

— Струва ми се, че ще можем да се спогодим, господин Алтал. Значи, вие предложихте сто златни житни класа за всичките, нали така?

— Да, ваше величество, това е моето предложение.

— Съгласна съм. Стига да добавите и котката.

— Моля?

— Това мило малко котенце много ми хареса. Ако ми го дадете, смятайте, че сме се договорили и за останалото.

ГЛАВА 10

— Кажи й, че си съгласен, Алтал — разнесе се гласът на Еми в главата му.

— В никакъв случай! — отвърна й той.

— Моля ти се. Не ми казвай, че според теб тя би могла да ме задържи тук. Поискай обаче да ти даде и Ножа.

— Как да го направя?

— Не знам. Измисли нещо. Нали за това ти плащам? Да не забравя — когато ти даде Ножа, просто го пхни в пояса си и въобще не го поглеждай.

— Защо?

— Не можеш ли просто да изпълняваш това, което ти казвам, без да задаваш въпроси? Не искам изобщо да поглеждаш Ножа преди да сме се махнали оттук. Прави каквото ти казвам и престани да ми възразяваш.

Алтал капитулира.

— Добре, мила — отвърна й безмълвно.

— Какво решавате, господин Алтал? — попита го Андина, докато нежно галеше мъркащата котка, свила се в скута й.

— Ваше величество ме изненада. Аз много обичам котката си — отвърна той и се почеса по брадичката. — Това поставя цялата сделка върху една съвършено различна основа. Робите са просто стока. Включването на Еми в сделката обаче променя характера й. Струва ми се, че е редно и аз от своя страна да поискам да добавите нещо към робите, преди да се разделя с котката си.

— Какво например?

— Не знам.

Алтал си даде вид, че размишлява, после каза:

— Би трябвало да бъде някакво ваше лично притежание. Много обичам котката си, за да я включа в някаква обикновена търговска сделка. Ако просто я продам, ще изпитвам угризения на съвестта.

— Странен човек сте, господин Алтал. — Ариа Андина втренчи в него сияйния си поглед. — Какво мое притежание би могло да

удовлетвори вашата чувствителна душа?

— Не е задължително да е нещо, представляващо ценност само по себе си, ваше величество. За Еми не съм плащал нищо. Просто я намерих на пътя и я взех със себе си. Тя е майстор в намирането на път към хорските сърца.

— Забелязах — каза Андина и инстинктивно повдигна котката и я притисна към лицето си. — Просто съм влюбена в тази котка — добави със звънкия си глас. — Хайде, господин Алтал, решете се. Кажете каква цена искате за котката.

Алтал се засмя.

— Не би трябвало да се изразявате така, ваше величество. — Ако не бях честен търговец, можеше да се опитам да се възползувам от внезапната ви привързаност към котката ми.

— Назовете цена. Тази котка просто трябва да бъде моя.

— Не знам, не знам... Впрочем, какво ще кажете за ножа, с който си играете? Виждам, че сте привързана към тази вещ. За мен това е важното — привързаността.

— Изберете нещо друго. — В погледа на Андина се появи смущение.

— Не, ваше величество, не съм съгласен. Съгласен съм да ви дам котката си, ако вие ми дадете ножа. Вие няма да я цените, ако не ми дадете в замяна нещо, което да ви е мило.

— Виждам, че обичате да се пазарите, господин Алтал — рече недоволно Андина.

Еми посегна с лапичка и нежно погали бялата като алабастр буза на владетелката.

— Добре! Добре! — каза Андина и отново притисна Еми до лицето си. — Вземете ножа, господин Алтал. Вземете го. Не ми трябва. Вземете каквото искате. Тази котка просто трябва да бъде моя!

После хвърли ножа на мраморния под.

— Ако ваше величество не възразява, аз ще се погрижа за подробностите — каза любезно среброкосият Дакан. Очевидно именно той движеше делата на Остос.

— Благодаря, Дакан — каза Андина и стана, притискайки Еми към гърдите си.

— Да се държиш добре, Еми — каза Алтал, докато се навеждаше да вземе ножа. — Не забравяй — никакво хапане!

— Ама тя хапе ли? — попита Андина.

— Само понякога — каза Алтал, докато пъхаше ножа в пояса си. — Не много силно обаче. Обикновено само когато се поувлече в играта. Достатъчно е обаче да я ударите по носа и веднага ще престане. Да не забравя, ваше величество — не се изненадвайте, ако реши да ви оближе лицето. Езикът ѝ наистина е малко грапав, но след известно време се свиква.

— Коя е любимата ѝ храна?

— Роба, разбира се — каза Алтал и се поклони. — За мен бе същинско удоволствие да си имам работа с ваше величество.

Дрънченето на дългата верига започна да дразни Алтал още преди да излезе заедно с десетте арумци от главната порта на Остос. То бе постоянно напомняне, че вече не е сам, и това никак не му харесваше.

След като излязоха от града, Алтал изпрати една мисъл към двореца. През последните двадесет и пет века не се бе отдалечавал на такова голямо разстояние от Еми и това никак не му харесваше.

— Точно сега съм заета, Алтал — отвърна му нейната мисъл. — Не ме безпокой. Иди на мястото, където направихме монетите, и ме чакай там.

— Имаш ли представа колко време ще отсъствуващ?

— Довечера ще бъда при теб, Алтал. Задръж Елиар и пусни останалите пленници.

— Току-що платих много пари за тях, Еми.

— Лесно се сдобих с тези пари, лесно и ще се разделиш с тях. Обясни им накъде се намира Арум и им кажи да се прибират у дома. Само ще ни пречат.

Крепостните стени на Остос все още се виждаха, когато Алтал се отби с коня си от пътя, тръгна през полето и стигна малката дъбова горичка, където с Еми бяха превърнали петте златни кюлчета в монети. През цялото време не престана да се вслушва внимателно в това, което си говореха пленниците.

— ...Той е сам — чу шепота на Елиар. — Когато се отдалечим от града, ще се нахвърлим всички едновременно върху него и ще го

убием. Предай това на другите. Да изчакат да им дам знак. Дотогава да бъдем покорни. Ще станем непокорни, когато останем насаме с него.

Алтал се усмихна. Учуди се, че на Елиар му бяха потрябвали цели няколко часа, за да се реши на такова действие. Бе предполагал, че ще го направи по-рано. Очевидно щеше да му се наложи да предприеме мерки, с които да обезкуражи затворниците.

Когато стигнаха до горичката, Алтал слезе от коня и каза на пленниците си:

— Чуйте ме, господа. Сега искам да седнете и да ме изслушате внимателно. На път сте да вземете едно прибързано решение и ми се струва, че преди това би трябвало да ви покажа нещо.

Извади ключа от веригите им и освободи крайния пленник.

— Ела тук и застани пред другите — каза му. — Ще направим едно малко представление на твоите приятели.

— Решил си да ме убиеш, нали? — попита момчето с треперещ глас.

— След като дадох за теб толкова пари? Не бъди глупак.

Отведе момчето на поляната до горичката.

— А сега гледайте внимателно — каза на останалите и протегна ръка с длан нагоре към треперещото момче. „Деу“, рече и бавно повдигна ръката си.

Пленникът започна да се издига и нададе удивен писък. Продължи да се издига все по-високо, докато Алтал с театрален жест продължаваше да повдига ръката си. След малко младежът се превърна в точица в небето над главите им.

— Я ми кажете сега — обърна се Алтал към зиналите от удивление пленници. — Какво усвоихте от този урок? Какво според вас ще стане с нашия приятел, ако го пусна да падне от тази височина?

— Ще падне ли? — попита глухо Елиар.

— Позна, Елиар. И какво според теб ще му се случи, ако падне?

— Вероятно ще загине.

— Елиар, думата „вероятно“ в случая е съвсем неуместна. Направо ще се пръсне като презрял пъпеш. Това е днешният ни урок, господа. Вие не желаете да се спречквате с мен. Вие, напротив, сте готови да изминете дори много дълъг път, само и само за да не се спречквате с мен. Някой има ли въпроси?

Всички с енергично кимане дадоха да разберат, че нямат въпроси.

— Чудесно. След като вече всички сте наясно с обстановката, смятам, че бихме могли да приземим вашия приятел.

След това Алтал каза „дреу“ със същия тон, с който го бе казвал преди време на обувката си в Дома на края на света, и внимателно спусна ръката си.

Момчето се отпусна безсилно на земята и запелтечи нещо.

— Престани, моля те. Нищо лошо не съм ти направил — каза му Алтал. След това взе ключа и се зае с освобождаването на пленниците. Не отключи единствено оковите на Елиар. Накрая посочи с ръка на север.

— Арум се намира натам, господа! Приберете развълнувания си приятел и си тръгвайте. Да не забравя — когато пристигнете, кажете на княз Алброн, че съм намерил Ножа, който търсех, и че Елиар за известно време ще ми прави компания. Кажете му също, че ще уредя сметката за тази услуга при следващата ни среща.

— За какво става дума? — попита Елиар.

— С твоя княз се разбрахме известно време да поработиш за мен — каза Алтал и стрелна с поглед останалите младежи. — Нали ви казах да си тръгвате? Защо сте още тук?

В следващия миг те побягнаха.

— Няма ли да ме освободиш от оковите? — попита Елиар.

— Нека не избързваме.

— Ако наистина си се договорил с нашия княз, няма защо да ме държиш окован. Аз няма да изневеря на дадената от него дума.

— Елиар, с тази верига ще ти е по-лесно. Докато си окован с нея, няма да ти се наложи да водиш трудна вътрешна борба с моралните си принципи. Гладен ли си?

— Не — отговори мрачно младежът. Очевидно му отиваше да е сърдит. Независимо от намусения си вид, бе красив млад човек, висок и русокос. Въпреки младостта си имаше широки рамене, а краката под фустанелата му бяха мускулести. Не бе трудно да се разбере защо другите младежи от войската на сержант Халор го бяха приели за свой водач.

Алтал нави веригата на Елиар около един дъб, заключи я и след това се излегна върху покритата с листа трева.

— Съветвам те да се опиташ да подремнеш — каза на младежа.
— Очаква ни дълъг път, и то скоро. Не след дълго времето за сън едва ли ще ни достига.

— Къде ще ходим? — попита Елиар, у когото любопитството явно бе започнало да надделява над гнева.

— Нямам представа — призна Алтал. — Предполагам, че Еми ще ни каже, щом дойде.

— Коя Еми? Твоята котка ли?

— Не трябва да се подвеждаш по външния вид на нещата, Елиар. Опитай се да поспиш по-добре.

— Можеш ли да ми дадеш малко хляб или нещо друго за ядене?

— Бях останал с чувството, че не си гладен.

— Размислих. Малко храна би ми дошла добре.

Елиар извика един хляб и го подхвърли на пленника.

— Как го направи? — възкликна Елиар.

— Просто трик, който усвоих преди няколко години. Нищо особено.

— За пръв път виждам такъв трик. Ти май се отличаващ от другите хора, нали не греша?

— Не много, Елиар, не много. По-добре си изяж вечерята и се опитай да поспиш.

Малко след полунощ Еми се вмъкна безмълвно като призрак в дъбовата горичка и завари Алтал тъкмо в момента, когато се събуждаше.

— Не се ли държиш малко безотговорно, приятелю? — смъмри го тя.

— Защо?

— Бях останала с чувството, че ще пазиш Елиар.

— Той няма да избяга, Еми. Освен ако не е решил да понесе това дърво със себе си.

— Трудно ли ти бе да убедиш приятелите му да си тръгнат?

— Не особено. Е, на път за това място се опитаха да заговорничат, но успях да ги убедя, че това не е добра идея.

— Така ли? Как?

— Избрах наслуки един и направих с него това, което направихме с Пехал. Веднага схванаха какво искам да им кажа. След това ги освободих и им казах да си вървят. Тръгнаха си много бързо.

— Панаирджийски номер.

— Еми, познавам много добре начина на мислене на арумците. У тях чувството за дълг е много развито, така че се видях принуден да направя нещо много впечатляващо, за да им помогна да го преодолеят. Не вярвам, че би искала да ни устроят засада в някой храсталак. Наистина бях убедителен.

— Ножът у теб ли е?

— Да.

— Излез на лунната светлина — каза тя и го поведе.

— Какво ще правим?

— Ще прочетеш какво е написано върху Ножа.

— Еми, аз приемам заповеди от теб, не от тази антика.

— Това е просто предпазна мярка, Алтал. Ножът ще ти помогне да не изгубиш интерес към нашето дело.

— Какво става? Нямах ли ми доверие?

— На теб ли да имам доверие? — отвърна му тя със смях.

— Еми, това изобщо не е възпитано от твоя страна.

— Хайде, взимай Ножа и чети, Алтал. Трябва да приключим с това.

Той извади Ножа от пояса си и го погледна на лунната светлина. Надписът върху острието бе много сложен — начупени линии, преплитачи се една в друга. Писмеността определено се различаваше от пиктограмите, които Алтал бе видял в Книгата, и знаците сякаш преминаваха един в друг. При все това той с лекота откри една дума, тъй като тя сияеше с бледа светлина.

— Каква дума откри? — попита напрегнато Еми.

— „Търси!“ — отговори той веднага.

Разнесе се тих мелодичен звук, който след малко се засили и започна да го обгръща. Възприе го почти като ласка. Звукът бе толкова красив, че Алтал внезапно се просълзи.

— Сега вече си мой — рече тържествуващо Еми.

— И без това вече бях твой, Еми. Ножът наистина ли умее да пее?

— Да.

— Защо?

— За да ме уведоми, че си един от избраниците. И че ще продължаваш да изпълняваш точно това, което ти казвам. — Тя го погледна лукаво. — Седни, Алтал.

Той веднага седна.

— А сега стани.

Той незабавно се изправи и каза сърдито:

— Стига, Еми!

— А сега танцувай.

Той заподскача по ливадата.

— Да знаеш, някой ден ще ти го върна тъпкано!

— Няма. Можеш вече да спреш да танцуваш. С това исках само да ти покажа могъществото на Ножа. И ти ще можеш да го използваш по същия начин, стига Елиар или някой от другите избраници, които предстои да издирим, да не излезе изпод контрол.

— Това е хубаво — каза Алтал и огледа острието на Ножа по-отблизо. — Това е единствената дума, която успях да разчета. От двете ѝ страни има плетеници.

— Въпросните „плетеници“, както им казваш, са предназначени за други.

— Защо не мога да ги прочета аз?

— На никого не е по силите да прочете целия текст, Алтал. Някои от тези думи са били предназначени за хора, живели преди хиляди години. Други предстои да бъдат прочетени от хора, които ще се родят след хиляди години. Сегашната ни криза не е единствената в историята на света. Мислех, че си наясно с това.

— Е, Ножът наистина успя да привлече вниманието ми. Разбра ли от него къде трябва да отидем сега?

— Това ще разберем след като Елиар прочете указанието, предназначено за него. Всяко нещо трябва да се върши в подходящото време и на подходящото място.

— Разбрах те, мила — отвърна Алтал и се намръщи. — Нека сега си изясня дали съм те разбрал правилно. Текстът върху Ножа може да бъде прочетен само от някои хора, така ли?

— Точно така.

— А всички останали ще възприемат плетениците единствено като безсмислена рисунка, така ли?

— Вече го казах.

— А какво ще се получи, ако покажа Ножа на Генд? Или на Пехал или Хном?

— Вероятно ще нададат отчаяни писъци. Самото показване на Ножа причинява неопишуема болка на слугите на Дейва.

Алтал се ухили.

— При това положение може би ще е по-добре да не го използвам за рязане на сланина.

— Само да си посмял!

— Пошегувах се, Еми. Този Нож ще ни бъде наистина много полезен. Струва ми се, че ще го пазя много старателно.

— Съжалявам, приятелю. Не е предвидено да го носиш ти.

— А кой?

— Вероятно Елиар.

— Ти сигурна ли си? Този човек е наемен убиец, Еми. Ако му дам Ножа, може веднага да ми разпори корема.

— Човек не може да е абсолютно сигурен в нищо, Алтал. Такъв е животът.

— Благодаря ти, Еми — отвърна ѝ той саркастично.

— Спокойно можеш да се обзаложиш за противното. Шансът да те убие е не по-голям от шанса слънцето тази сутрин да изгрее от запад.

— Е, бих могъл да рискувам малко пари за такъв облог. Защо не събудим Елиар, за да прочете текста?

— Нека си поспи. След като прочете думата, ще разберем къде трябва да отидем, и при това ще се наложи да тръгнем на път незабавно. Няма смисъл да пътуваме в мрака.

— Ти командуваш, Еми — каза Алтал и сви рамене. После я огледа с любопитство. — Как успя да влезеш под кожата на Андина? Тя всъщност нямаше желание да ми продаде Елиар.

— Внуших ѝ обич към мен, по-силна от омразата към него.

— Не знаех, че подобно нещо ти е по силите.

— Не аз предизвиках тази ѝ обич, приятелю. Тя си съществуваше. Аз просто я стимулирах. Андина е млада и изпълнена със страсти. Когато обича и мрази, прави го от цялото си сърце и душа, с цялото си същество. При това при нея обичта е по-силна от омразата.

Наложи се просто да разчистя пътя за обичта ѝ, така че да прерасне в обожание. Вероятно не си забравил, че притежавам това умение.

— Май не си съвсем искрена, Еми.

— Не те лъжа. Андина е много красива и мирише много приятно. Освен това е мека и топла, а гласът ѝ е като звънче. Лесно е да бъде обикната, а тя пък отвърща на тази обич. Не съм измамила и нея, Алтал. Обикнах я и продължавам да я обичам.

— Аз пък си мислех, че обичаш само мен.

— Що за смехотворна идея? Това, че я обичам, не означава, че обичта ми към теб е отслабнала. Моята обич е безгранична, както знаеш.

— Обаче избяга от нея. Измамихме я: само за един ден я лишихме и от Елиар, и от Ножа, и от теб. Струва ми се, че трябва да се махаме отгук, Еми. При това веднага.

— Погрижих се тя да се събуди чак сутринта. След това първата ѝ работа ще е да нареди да претърсят целия дворец, за да ме открият. Чак по-късно ще се сети, че може да изпрати войниците си да ни търсят.

— Сигурна ли си?

— Казвам ти самата истина, повярвай ми.

Елиар се събуди малко преди зазоряване. Очевидно бе забравил, че е окован за дървото, защото веднага се опита да се откачи от веригата.

— Спри! — викна Алтал. — Така само ще се нараниш!

Елиар вдигна ръка, раздрънка веригата и каза:

— Няма нужда да ме държиш повече окован. Нощес размислих и реших, че щом наистина си се договорил с моя княз, ще трябва да правя това, което ми наредиш. Ако пък се окаже, че ме лъжеш, ще си понесеш отговорността пред него.

— Виждам, че започна да говориш разумно — каза одобрително Алтал. — Мислех си, че може да ми се наложи да положа доста усилия, за да ти обясня как стоят нещата в действителност.

— Аз съм съвестен войник и трябва да изпълнявам заповедите на командира си. Не ми е нужно да разбирам нищо. Просто трябва да изпълнявам това, което ми се заповяда.

— Като гледам, ще постигнем разбирателство — каза Алтал. — Дай си ръцете. Време е да те освободя от тези глупави вериги.

Елиар протегна ръце и Алтал му свали веригите. Младежът се изправи и се разкърши. После каза:

— Тези глупави вериги подрънкваха при всяко мое помръдване. Заради това не спях добре. Как трябва да се обръщам към теб? „Сержант“ ли да ти казвам? В никакъв случай обаче няма да те назова „господарю“.

— Само да си ми казал „господарю“, ще ти счупя главата. Казвам се Алтал.

— Наистина ли? В нашия род има стара легенда за човек на име Алтал.

— Това ми е известно. Княз Алброн реши, че става дума просто за съвпадение, обаче сгреси — каза Алтал. След това се усмихна лукаво. — От тази легенда единственото вярно е моето име. Всичко останало е най-голямата лъжа, която съм чувал. При това знай, че съм се наслушал на доста лъжи. Ще бъда искрен с теб, Елиар. Аз съм същият този Алтал, който преди две хилядолетия и половина ограби Гости Големия търбух. Гости обаче нямаше никакво злато, в съкровищницата му намерих само медни и малко бронзови монети. Той искаше хората да вярват, че е най-големият богаташ на света, и заради това разпространи невероятни лъжи за това колко злато съм бил откраднал от него. Едва ли ще разбереш какви неприятности си имах заради това.

— Никой не може да живее толкова дълго — възрази младежът.

— И аз мислех така, обаче Еми ме излекува от недоверието ми. Толкова по този въпрос. Знаеш ли да четеш?

— Войниците не си губят времето за такива глупости.

— Има нещо, което ще трябва да прочетеш.

— Току-що ти казах, че не знам да чета, Алтал. Ще трябва ти да ми го прочетеш.

— Ако се опитам да го прочета аз, няма да се получи нищо — отвърна Алтал. След това измъкна Ножа от пояса си, вдигна го пред очите на Елиар и му посочи сложния рисунък върху острието. — Какво пише тук?

— Казах ти, че не мога да чета.

— Първо го погледни, Елиар. Ако не го погледнеш, наистина няма как да го прочетеш.

Елиар погледна острието с форма на лавров лист и рязко отметна глава назад.

— Пише „Води!“ — възкликна той. — Наистина успях да го прочета! — И се свлече на земята, тъй като чу песента на Ножа.

— Красиво усещане, нали? — попита Алтал.

Застаналата наблизко Еми, която ги наблюдаваше, отиде при тях и погледна право в лицето Елиар. После каза:

— Заповядай му да направи нещо, Алтал. Трябва да се увериш, че си в състояние да го контролираш, преди да му дадеш Ножа.

Алтал даде знак, че е разбрал, и викна:

— Елиар, стани!

Младежът се изправи, олюля се и се пипна по челото.

— Все още съм малко замаян...

— Танцувай! — нареди му Алтал.

Елиар започна да подскача.

— Спри.

Елиар застина неподвижно.

— Вдигни си ръцете над главата.

— Защо? — попита момчето, докато изпълняваше нареждането му.

— За да се уверим, че всичко е наред. Можеш да си свалиш ръцете. Усети ли нещо странно?

— Ти ми нареди да направя неща, които ми се сториха глупави — отвърна Елиар.

— Щом са глупави, защо ги направи?

— Аз съм войник, Алтал. Винаги изпълнявам това, което ми нарежда моят командир. Ако ми нареди да правя глупости, той е глупакът, не аз.

— Това май престана да бъде забавно, Еми — каза Алтал. — Ножът ли накара Елиар да подскача, или разбирането му за дисциплина?

Елиар погледна удивено Еми и попита:

— Как котката ти успя да избяга от Андина?

— Тя е голяма хитруша.

— Андина страшно ще се ядоса. Най-добре ще е бързо да се махнем оттук. Веднага след като закусим.

— Гладен ли си?

— Винаги съм гладен, Алтал.

— Е, тогава защо пък да не хапнем? — каза Алтал и подаде Ножа на момчето. — Заповядай. Именно на теб е възложено да носиш това нещо. Пъхни го в пояса си и не го губи.

Елиар сложи ръце зад гърба си.

— Алтал, вероятно си разбрал, че в нощта, преди да се опознаем, бях намислил да те убия. Може би е добре да се замислиш още веднъж дали трябва да ми върнеш ножа.

— Добре де, нали вече няма да се опитваш да ме убиваш?

— Вече не.

— Защо?

— Защото вече си командир. Договорката ти с княз Алброн те прави мой командир. Добрите войници никога не убиват началниците си.

— В такъв случай няма за какво да се тревожа. Вземи Ножа, Елиар, и да хапнем. Прясна шунка ли предпочиташ или пушена?

— Все едно ми е. Тази, която ще се появи по-бързо.

Алтал поръча шунка и един черен хляб. И голяма чаша мляко. Елиар започна да нагъва така, сякаш не бе ял цяла седмица. Алтал поръча още храна.

— Колко време може да продължи закуската му? — обърна се безмълвно към Еми.

— Нямам представа — отвърна му също така безмълвно тя, без да сваля поглед от Елиар. Големите ѝ зелени очи бяха изпълнени с удивление. — Опитай се да го поразсееш и да го накараш да ми покаже Ножа. Искам да разбера къде трябва да отидем.

— Елиар, яж си, но покажи Ножа на Еми — каза Алтал.

Елиар промърмори нещо.

— Не говори с пълна уста — каза Алтал. — Просто извади Ножа и ѝ го покажи.

Елиар премести парчето шунка, което ядеше, в лявата си ръка, избърса мазнината от дясната си ръка в тревата, извади Ножа и без да спира да дъвче, го тикна пред очите на Еми. Тя стрелна с поглед острието и каза:

— Авес.

— Това не са ли някакви развалини? — попита Алтал.

— И така да е, какво от това?

— Просто попитах. Ще отида да оседлая коня.

Еми продължаваше да наблюдава дъвчещия Елиар.

— Няма за къде да бързаме, Алтал. — От начина, по който изрече тази безмълвна реплика, му се стори, че ѝ е забавно. — Ако не греша, нашето момче тепърва започва да закусва.

ГЛАВА 11

— И къде точно се води тази война? — попита Елиар, който подтичваше покрай коня на Алтал. — Какво знаеш за хората, срещу които ще се бием?

— За каква война говориш? — попита Алтал.

— Хората не наемат войници току-така, Алтал. Сержант Халор винаги ни е казвал, че трябва да се стремим да научим колкото се може повече неща за хората, срещу които ще се бием.

— Сержантът ти е бил много умен човек, Елиар.

— Уважавахме го, макар че понякога беше много дребнав. Често ни мъмреше по цял ден за едно петно от ръжда върху меча.

— Е, така е във войската — каза Алтал. — Лично аз не обръщам особено внимание на подобни работи. Човек може еднакво успешно да бъде убит и с ръждясала, и с излъскана сабя.

— Май ще се разбираме с теб — отвърна Елиар и се ухили. — Кажи ми все пак: срещу кого ще се бием?

— Войната, в която ще се включим, не е обикновена война. Или поне все още не е. Още не сме си изяснили кои са армиите и къде са бойните полета.

— Значи още не сме решили на чия страна да застанем?

Алтал примига, после се засмя.

— Думите ти доста точно описват положението.

— Внимавай какво говориш — смъмри го мислено Еми. Изглеждаше леко раздразнена.

Алтал се засмя пак, после каза на младежа:

— Точно заради това ни бе необходим Ножът, Елиар. Само той може да ни обясни кои са на наша страна. С нас са тези, които могат да прочетат надписа. На други това не е по силите. Еми може да прочете повече, отколкото ти и аз, и освен това научава от Ножа къде трябва да търсим хората, които ни трябват.

— Значи тя не е обикновена котка? И майка ми има котка, обаче тя само спи, яде и лови мишки. Ако Еми наистина е толкова важна, ти

се изложи на голям риск, когато я замени срещу Ножа. Андина е много странна. Добре че не се сети да върже Еми за леглото си.

— Така, както бе оковала теб към стълба в тронната си зала?

Елиар потрепери.

— Това беше много неприятно преживяване, Алтал. От погледа ѝ кожата ми настръхваше. Играеше си с часове с ножа ми и ме гледаше право в очите. Жените са много странни същества, нали?

— Прав си, Елиар. Наистина са много странни същества.

Малко преди пладне Алтал забеляза в далечината някаква ферма, отклони се от пътя и пое към нея.

— Да вървим, Елиар. Трябва да ти намерим кон.

— Мога да вървя и пеша, Алтал.

— Прав си, но все пак ни очаква дълъг път. Ще поговоря със стопанина и ще видя какво може да ни предложи.

Докато Алтал разговаряше с бедно облечения селянин, Елиар огледа конете зад къщата и каза:

— Ей този. — И поглади зад ушите един голям кафяв кон. Селянинът понечи да възрази, но размисли, щом Алтал развърза кесията си.

— Много пари му даде — каза Елиар, когато си тръгнаха.

— Парите са без значение.

— Парите никога не са без значение. Освен ако не ги създаваш така, както създаваш храната, която ядем. — После го погледна в очите. — Нали и сега постъпи по този начин? Просто махна с ръка и изведнъж се появи купчина злато. Нали така направи?

— Не, аз всъщност... — започна Алтал и спря по средата на изречението. Очите му внезапно се разшириха. — Това нещо по силите ли ми е? — отправи безмълвно въпрос към Еми, която продължаваше да дреме в качулката му.

— Вероятно да.

— Защо в такъв случай ме накара да копая?

— Защото малко честен труд нямаше да ти навреди. Пък и работата не е толкова проста. Храната е едно нещо, а минералите съвсем друго.

— Защо?

— Просто защото е така, Алтал. Има някои баланси, които е по-добре да не нарушаваме.

— Би ли ми обяснила какви?

— Не.

Продължиха да яздят бързо още два дни, докато не се отдалечиха от Остос. След това забавиха ход, за да дадат на конете възможност да си починат. Изсушените от лятното слънце пустинни земи на Треборея действаха на Алтал потискащо и заради това той отклони вниманието си от тях, като запълни времето си с дълги разкази за приключенията си в дните преди да се озове в Дома на края на света. Подобно на всички арумци, Елиар обичаше такива истории. Алтал се радваше най-много на такива слушатели.

Все пак от време на време бе принуден да прибегва до малки хитрини. Когато забележеше, че Елиар започва да се разсейва, веднага привличаше вниманието му с помощта на пилешка кълка или на парче топъл хляб. Това даваше резултат.

Колкото до Еми, поради неведоми причини тя предпочиташе дрямката пред изслушването на дълги истории.

Когато спираха за нощувка, за конете се грижеше Елиар. Алтал набавяше необходимите овес и сено, а нерядко и вода. Колкото до Елиар, той имаше грижата да ги храни, и конете го обикнаха. Алтал беше доволен от това разпределение на задълженията.

След няколко дни минаха покрай стените на град Левкон, прекосиха река Кантон и се оказаха в земите на Екверо. Осеяната с езера страна не бе така пострадала от сушата, както земите на Перквейн и Треборея, и жителите ѝ не бяха принудени да се струпат покрай бреговете на бавно пресъхващи езера и реки.

Прекосиха Екверо за десет дни, след което навлязоха в Медио, древната люлка на човечеството. След пет дни стигнаха мястото, където река Медио се раздвояваше. Там се намираха развалините на древния град Авес.

— Какво е станало тук? — попита Елиар, докато изчакваха на западния бряг на реката сала, който срещу заплащане прехвърляше

пътниците на другия бряг, където се намираха развалините.

— Доколкото ми е известно, тук се е водила война — отвърна Алтал. — В онези времена Медю и околностите му били управлявани от жреци. Те обаче станали много алчни, така че в един момент военните решили, че светът ще стане по-приятно място, ако броят на духовните лица малко се съкрати. После навлезли в страната, за да решат този проблем. Жреците обаче разполагали със собствена войска, така че двете армии провели доста продължителни дискусии по улиците на Авес.

— Това сигурно е станало много отдавна. По улиците са поникнали грамадни дървета.

— Алтал, време е да си поговоря с Елиар — промърмори Еми. — Ще се наложи да ми послужиш с гласа си. Ще ми е по-лесно, ако той ме държи, докато разговаряме.

— Защо?

— Просто направи каквото ти казвам, Алтал — отвърна му тя. — И престани да ми задаваш глупави въпроси.

Алтал я извади от качулката си и я подаде на младия си спътник.

— Вземи я — каза. — Искате да си поговорите с теб.

— А, не — възрази Елиар.

— Направи каквото ти казвам. Вземи я.

— Не разбирам езика на котките, Алтал — запротестира Елиар, но все пак взе Еми.

— Сигурен съм, че ще я разбереш.

— Хайде, Алтал, престани да се месиш — каза гласът на Еми. — Брой дървета или прави нещо друго от този род, защото ще използвам гласа ти и не искам да се обаждаш.

След това Алтал чу как собственият му глас произнася: „Елиар, чуваш ли ме?“ Гласът му бе станал по-напевен и малко по-писклив.

— Разбира се, че те чувам, Алтал — отвърна Елиар. — Нали си до мен. Гласът ти обаче звучи малко странно.

— Не съм Алтал, Елиар — произнесе гласът, излизащ от устата на Алтал. — Аз просто използвам гласа му. Гледай мен, не него.

Елиар погледна удивено Еми. Тя смръщи нос и каза:

— Време ти е да се изкъпеш.

— В последно време бях доста зает, госпожо — отвърна младежът.

— Ако искаш, можеш да ме погалиш — каза тя.

— Да, госпожо — отвърна Елиар и започна да я потупва.

— Не така силно.

— Прощавайте, госпожо.

— Много мило момче — промърмори тихо Еми с взетия на заем глас. — Добре, Елиар, слушай ме внимателно. На другия бряг по всяка вероятност ще се сблъскаме с врагове. Ти как постъпваш с враговете?

— Убивам ги, госпожо.

— Правилно.

— Еми! — възкликна Алтал, за миг възвърнал контрола си върху собствения си глас.

— Не се обаждай, Алтал. Този разговор засяга само мен и момчето. Елиар, отгатък реката ще се срещнем с жреци. Искам да покажеш Ножа на всеки от тях. Можеш ли да се направиш на глупак?

Елиар се ухили.

— Госпожо, та аз съм селско момче от арумските планини. Тази дума — „глупак“ — сме я измислили ние.

— Бих предпочела да ме наричаш Еми, Елиар. Няма защо да се държим толкова официално. Значи искам от теб следното: когато срещнем жрец, ще се направиш на най-големия тъпак и ще му покажеш ножа. После ще го попиташ: „Прощавай, ама можеш ли ми каза какво пише на този нож?“

— Е, не бива да се увеличаваме чак толкова, Еми — каза Елиар и се ухили. — Нима има по света чак толкова простодушни хора?

— Би се изненадал от броя им, Елиар. Запомни този въпрос и се постарай да не се кикотиш, когато го задаваш. Повечето жреци няма да разберат нищо от надписа. Или ще си признаят, че не могат да го прочетат, или ще се престорят на заети. Човекът, когото търсим, ще прочете надписа така, както го прочете и ти, и ще чуе песента на Ножа, когато произнесе думата на глас.

— И аз предположих, че ще се случи нещо подобно, Еми. Каква връзка обаче има това с враговете?

— Ако случайно покажеш Ножа на враг, той ще изкрещи и ще се опита да закрие очите си.

— Защо?

— Защото самото попадане на Ножа пред взора му ще му причини такава болка, каквато не е изпитвал през целия си живот. Ако

някой реагира по този начин, забий Ножа право в сърцето му.

— Добре, Еми.

— Въпроси имаш ли?

— Не, Еми. Никакви. Тук командуваш ти. Ако ми наредиш да направя нещо, ще го изпълня. Сержант Халор винаги ни е казвал, че трябва да изпълняваме заповедите незабавно и без да задаваме тъпи въпроси. Твоята заповед е наистина съвсем ясна: ако някой изкрещи, когато му покажа Ножа, ще бъде мъртъв още преди гласът му да е заглъхнал.

Еми посегна с мека лапичка, погали го по бузата и измърка:

— Браво, Елиар, харесваш ми.

— Благодаря, Еми. Ще се постарая.

— Алтал, надявам се да си слушал внимателно. Може би си струва да се замислиш над някои неща. Нямах представа колко време се пести, когато хората просто изпълняват заповеди, без да задават глупави въпроси. За разлика от някои мои познати.

— Мога ли вече да си ползвам гласа?

— Можеш. Повече не ми трябва, поне засега. Потрябва ли ми пак, ще те предупредя.

Прекошиха западния ръкав на река Медио със сала и се озоваха сред развалините на града. Жреците, които живееха в него — всичките облечени с наметала с качулки, — си бяха построили груби колиби сред развалините. Между отделните групи имаше различия. Тези, които обитаваха северната част на развалините, бяха с черни раса. Живеещите в централната част бяха облечени в бяло, а тези, които се бяха разположили най-близо до реката, — в кафяво. Алтал забеляза, че не разговарят много-много помежду си. Но пък спореха.

— Нищо не си разбрал — обясняваше един облечен с черна дреха жрец от северната част на града на някакъв дебел жрец с бяло расо. — Когато това се случи, Вълкът бе в деветата клетка, не в десетата.

— Изчисленията ми са правилни — отвърна разгорещено дебеланкото. — Тогава слънцето вече се бе преместило в четвъртата клетка, така че Вълкът нямаше как да не бъде в десетата.

Алтал зададе безмълвен въпрос към Еми.

— За какво разговарят?

— За астрология. Тя е крайъгълен камък на религията.

— На коя религия?

— На повечето религии. Религиите са основани върху желанието да се узнае бъдещето. Астролозите смятат, че то се контролира от звездите.

— Прави ли са?

— Какво общо имат тук звездите? Освен това повечето звезди, за които спорят жреците, вече не съществуват.

— Не те разбирам, Еми.

— Звездите са огньове, а огньовете все някога изгасват, нали?

— Ако вече са изгаснали, защо все още спорят за тях?

— Защото не знаят, че са изгаснали.

— За целта им е достатъчно да погледнат нагоре, Еми.

— Нещата не са така прости, Алтал. Звездите са много по-далеч от нас, отколкото си мислят обикновените хора, и на тяхната светлина е необходимо много време, за да достигне до нас. Вероятно половината звезди, които виждаш на нощното небе, вече не съществуват. Нека се изразя иначе: жреците се опиват да предсказват бъдещето с помощта на призраците на мъртви звезди.

— Е, поне си уплътняват времето — каза Алтал и огледа още веднъж разрушените сгради и изпълнените с развалини улици. Облечените в раса жреци се движеха на малки групи или поединично. В Авес обаче имаше и хора, облечени в светски дрехи. Алтал видя един мъж, направил до полускринатата стена нещо като магазин. Пред него имаше грубо скована сергия с паници, тигани и чайници.

— Заповядайте — каза човекът и потри ръце. — Продавам най-качествените паници и чайници в цял Авес. Никъде няма да намерите по-ниски цени.

— Внимавай, Алтал — промърмори Еми. — Това е Хном. Той работи за Генд.

— Значи Генд знае, че сме тук?

— Вероятно не знае. По-скоро е наредил на агентите си да ни търсят. Запомни лицето на Хном. Вероятно ще се срещнем с него отново.

— Търсите ли нещо определено? — попита любезният търговец. Бе дребен човек и старателно избягваше да погледне Алтал в очите.

— Само малко информация — отвърна Алтал. — Не знам кой се разпорежда с имотите в Авес. Мога ли да си отворя магазин в която и

да било необитавана сграда?

— Това не би било разумно — отвърна търговецът. — Повечето сделки в Авес се сключват тук, в централната част на града. Белодрешковците, които я контролират, искат от всеки, който реши да се заеме с бизнес, да им направи „дарение“.

— Искаш да кажеш, да им даде рушвет?

— Не бих използвал тази дума пред тях. Добре ще е в такъв случай да се престориш на верующ наивник. Всички жреци обичат слабоумните миряни — отвърна Хном и погледна изкосо Алтал, за да разбере как ще реагира на светотатствените му думи.

Алтал не промени изражението си, но попита:

— Как биха реагирали, ако си устроим бивак зад магазина?

— Това не би им харесало. Пък и не би трябвало да го правиш. Непрестанно се молят, и при това молитвите им са шумни. Деловите хора, които сме останали тук, живеем от лявата страна на развалините на източната стена на града.

— Откъде жреците намират пари?

— Продават хороскопи на наивниците, които вярват в подобни глупости, и при това на висока цена.

— Добре. Щом те мамят миряните, ние ще измамим тях. Много обичам да сключвам сделки с хора, които са твърдо убедени, че са поумни от мен. Благодаря за информацията.

— Радвам се, че можах да ти бъда полезен. Трябват ли ти паници или чайници?

— В момента не. Благодаря.

— Той знае кой си, Алтал — предупреди го гласът на Еми.

— Разбрах. Признавам че е умен, обаче не е търговец.

— Откъде разбра?

— Не ме попита какво продавам. Това е първият въпрос, който задава всеки търговец. Никой търговец не иска да му се появи конкурент точно от другата страна на улицата. Трябва ли да се отървем от него? С Елиар можем да го убием веднага.

— Не. Не на вас двамата е отредено да се справите с Хном. Просто се пази от него и толкова.

— Къде ще отидем сега? — попита Елиар.

— До източната стена — отвърна Алтал. — Ще си устроим бивак там и утре още призори ще започнем да търсим необходимия ни

човек.

— Можеш ли да ми намериш сапун? — попита Елиар, докато водеха конете по обсипаната с развалини улица.

— Мога. Защо ти е?

— Защото Еми ми каза да се изкъпя. Дали това е първата мисъл, която винаги се появява в един женски ум? Винаги, когато се прибирам у дома, това са първите думи, които казва майка ми.

— Ако съм те разбрал добре, май не обичаш много къпането. Така ли е?

— Не, винаги се къпя, когато е необходимо, но веднъж на седмица според мен е достатъчно, не мислиш ли? Разбира се, стига междувременно да не си чистил обори.

— Еми има много остро обоняние, Елиар. Хайде да не я обиждаме.

— Ти също се изкъпи, Алтал — промърмори гласът на Еми.

— Не се нуждая от баня, Еми — възрази той безмълвно.

— Грешиш. Съвсем определено се нуждаеш. След няколко седмици езда миришеш направо на кон. Изкъпи се, и то бързо, ако обичаш.

Започнаха работа рано на следващата сутрин и след няколко първоначални неумели опита Елиар започна да се справя със задачата си. Откритото му младежко лице го улесни в установяването на контакт с качулатите жреци. Алтал забеляза, че повечето от тях отказват да признаят, че не са в състояние да разчетат непознатите знаци, които им показваше Елиар. Най-честият им отговор бе „нямам време за такива глупости“. Неколцина обаче по принцип не възразиха да преведат текста — само че срещу заплащане. Един фанатик с празен поглед ги прокле, като заяви, че всеки шрифт, който не можел да разчете, нямало как да не е дело на самия дявол.

— Задава се още един — каза Алтал. — Може би е време да започнем да се обзалагаме какво ще ни кажат, когато им показваме Ножа. Този ми изглежда да е от типа на „нямам време за такива глупости“.

— По-скоро бих го поставил в групата на „ще трябва да ми платиш“ — отвърна Елиар.

— Кое те кара да мислиш така?

— Кривоглед е. Едното му око шари по небето с надеждата оттам да се покаже Дейвос, а другото наблюдава земята, за да не пропусне някоя изгървана дребна монета.

— Надявам се да не е като последния. Ако още един окачества Ножа като инструмент на дявола, направо ще му смачкам физиономията.

Жрецът, който се приближаваше към тях, беше неприветлив и мрачен. Разногледите му очи и чорлавата му коса му придаваха вид на безумец. Опърпаното му кафяво наметало бе мръсно, и освен това вонеше.

— Моля ваше благочестие да ме извини — започна учтиво Елиар, като се доближи до разногледия духовник. — Току-що купих този нож и ми се струва, че на острието му е написано нещо. Тъй като така и не се научих да чета, не мога да разбера какво е. Бихте ли ми помогнали?

— Дай да видя — отвърна жрецът с груб стържещ глас.

Елиар вдигна острието пред лицето му.

Жрецът внезапно изкрещя и ехото от ужасения му вик отскочи от разрушените стени на околните сгради. Той отстъпи крачка назад, закри очи с ръце и продължи да крещи, сякаш го бяха потопили в казан с вряща смола.

— Моля ви да не се обиждате, ваше благочестие — каза Елиар и заби Ножа право в сърцето му.

Писькът внезапно спря и мъртвецът се свлече на земята, без дори да потрепне.

Алтал се огледа. За щастие никой не ги беше видял.

— Скрый го някъде! — викна той на Елиар. — Бързо!

Елиар бързо прибра ножа, хвана тялото за китките и го замъкна зад една близка стена. Върна се и попита задъхано:

— Видя ли ни някой?

— Мисля, че не — отвърна Алтал. — Остани на пост. Искам да претърся тялото.

— Защо? — попита Елиар. Ръцете му все още леко трепереха.

— Стегни се — каза му Алтал.

— Нищо ми няма — отвърна Елиар. — Той просто ме изненада с този внезапен писък.

— Ти защо му се извини преди да го убиеш?

— Просто исках да се държа възпитано. Майка ми винаги ме е учила на добри обноски. Знаеш какви са майките.

— Наблюдавай улицата. Ако забележиш нещо, което ти направи впечатление, предупреди ме — каза Алтал. След това набързо претърси тялото. Нямаше представа какво точно трябва да търси, обаче джобовите на мъртвеца така или иначе бяха празни. Нахвърли с крак малко отпадъци върху тялото и се върна при Елиар.

— Намери ли нещо? — попита младежът.

— Успокой се — рече му Алтал. — Ако ще правиш нещо, прави го както трябва. Нервните хора допускат грешки.

На улицата се появи друг жрец — с черно расо — и се запъти към тях. Беше млад мъж с тъмнокестенява коса. Тъмните му очи горяха от възмущение.

— Видях какво направихте! — каза той. — Вие сте убийци!

— Не намирате ли за редно да ми обясните на какви основания отправяте такива обвинения към нас? — попита го спокойно Алтал.

— Вие го убихте най-хладнокръвно!

— Кръвта ми не бе особено хладна — отвърна Алтал. — Твоята беше ли хладна, Елиар?

— Не особено — отвърна Елиар.

— Този човек не беше жрец, ваше преподобие — каза Алтал. — Бе тъкмо обратното. Освен ако в последно време Дейва не е решил да си създаде собствено духовенство.

— Дейва!? — възкликна младият жрец. — Откъде знаете това име?

— Нима то е тайна? — попита простодушно Алтал.

— Населението не трябва да има достъп до тази информация. Обикновените хора няма да могат да я разберат.

— Обикновените хора може би са по-мъдри, отколкото предполагате, ваше преподобие — отвърна Алтал. — Няма семейство, в което да не се открият няколко черни овце. В това действително няма нищо необичайно. На Дейвос и Двейя не им е приятно, че брат им е тръгнал по лош път, но те въобще не са виновни за това.

— Вие сте жрец, така ли?

— Карате ме да възприемам тези думи едва ли не като обвинение — отвърна Алтал с усмивка. — С Елиар наистина работим за Дейвос,

но би било малко пресилено да се каже, че сме негови жреци. Човекът, когото уби Елиар, бе един от хората, работещи за Дейва. Убихме го веднага щом установихме това. В момента се води война, ваше преподобие. Елиар и аз сме войници и няма да бягаме от тази война.

— Аз също съм войник на Дейвос — каза жрецът.

— Това все още не е доказано. Преди това би трябвало да преминете през едно малко изпитание. Видяхте какво се случи тук. Човекът, който сега лежи зад оная стена, не го издържа, и заради това Елиар го уби.

— Звездите не са ми казали, че има война.

— Може би още не са научили новината.

— Звездите знаят всичко.

— Възможно е. Нищо чудно в такъв случай да им е било наредено да не споделят информацията си. Ако аз водех война, едва ли щях да изписвам военните си планове върху небосвода всяка нощ. А вие?

В погледа на жреца се появи смущение.

— Вие нападате самата сърцевина на религията!

— Не е така. Аз просто разкривам една заблуда. Вие наблюдавате нощното небе и ви се струва, че там виждате рисунки. Има ли ги обаче наистина? Там има единствено несвързани помежду си точки светлина. На небосвода няма нито Гарван, нито Вълк, нито Змия, въобще няма никакъв измислен образ. Войната се води тук, а не там горе. Впрочем, всичко това няма отношение към нашата мисия. Нека проверим дали наистина сте един от воините на Небесния бог.

— Дал съм обет да му служа — каза страстно жрецът.

— А той някой път казвал ли ви е дали приема този обет? — попита лукаво Алтал. — Нищо чудно да е сметнал, че сте недостоеен за това.

В очите на младия човек се появи още по-силно смущение.

— Ще сгреша ли, приятелю, ако кажа, че сте изпълнен със съмнения? — попита го съчувствено Алтал. — Това чувство ми е много добре познато. Понякога вярата ти отслабва и всичко, в което искаш да вярваш, започва да ти се струва измама и подигравка, нещо като зловеща шега.

— Аз искам да вярвам! Правя всички възможни усилия, за да мога да вярвам!

— С Елиар ще ти помогнем — увери го Алтал. — Елиар! Покажи му Ножа!

— Веднага — отвърна послушно Елиар и погледна смутения жрец. — Не се притеснявайте, ваше преподобие. Сега ще ви покажа моя Нож. Не ви заплашвам с него. Върху острието му има знаци, които очакваме да разчетете. Ако не успеете, ще се разделим като приятели. Ако пък откриете върху острието една дума, ще се присъедините към нас. Това е изпитанието, за което говори Алтал.

— Просто му покажи Ножа, Елиар. Не е необходимо да му обясняваш — каза Алтал.

— Понякога е ужасен мърморко — каза Елиар на вече съвсем изумения жрец. — Той е най-старият човек на света, а старците са по начало мърморковци. Добре е да започнем преди да е започнал да подскача и да бълва пяна.

— Елиар, покажи му Ножа! — почти изкрещя Алтал.

— Разбрахте какво имам предвид, нали? — попита Елиар и извади Ножа от пояса си и посочи сложния рисунък върху острието. — Трябва да се опитате да прочетете това. Думата просто ще се появи в съзнанието ви, така че дори няма да са ви необходими усилия.

— Елиар! — повтори Алтал заплашително.

— Просто се опитвам да му помогна, Алтал — Елиар извъртя Ножа така, че острието да се окаже непосредствено пред бледото лице на жреца. — Та какво пише тук, ваше преподобие?

Младоликият жрец пребледня още повече и на лицето му не остана и капка кръв.

— Пише „Просветлявай!“

Произнесе думата почтително, сякаш се молеше. Ножът в ръката на Елиар запя радостна песен.

— Знаех, че е един от нас, Алтал — каза уж небрежно Елиар. — Точно заради това се опитах да го улесня. Ти си добър сержант, но понякога си малко груб. Би трябвало да се замислиш над това, ако нямаш нищо против.

— Благодаря — отвърна Алтал с хладен, почти враждебен тон.

— Това е мое служебно задължение, Алтал — отвърна Елиар, докато затъкваше Ножа в пояса си. — Аз съм нещо като твой непосредствен заместник, така че ако ми се стори, че нещо може да се направи по-добре, съм длъжен да го споделя с теб. Разбира се, ти не си

длъжен дори да ме изслушваш, обаче аз бих постъпил непочтено към теб, ако не ти го кажа, не си ли съгласен?

— Не му отговаряй, Алтал — нареди безмълвно гласът на Еми.

— Няма, мила — въздъхна примирено Алтал.

ГЛАВА 12

Младият жрец с кестенявата коса се бе отпуснал неподвижно върху един покрит с мъх камък и не откъсваше изпълнения си с изумление поглед от земята.

— Добре ли си? — попита Елиар новия им спътник.

— Видях Божието слово — отвърна жрецът с треперещ глас. — Дейвос разговаря с мен.

— Прав си — отвърна Елиар. — И ние го чухме.

После обаче реши да се поправи.

— Всъщност ние чухме Ножа. Но тъй като този Нож принадлежи на Бога, все едно че сме чули самия Него.

— Защо Ножът издаде такъв звук? — попита жрецът. Треперещият му глас все още бе изпълнен с удивление.

— Според мен Бог по този начин реши да ни обясни, че ти си човекът, когото търсим. Името ми е Елиар.

— Аз се казвам Бейд — отвърна жрецът и погледна озадачено младия арумец.

— Приятно ни е да се запознаем с теб, Бейд — каза Елиар и стисна ръката му.

— Не си ли твърде млад за жрец? — попита Бейд. — Повечето жреци, които познавам, са доста по-възрастни.

Елиар се засмя.

— Никой досега не ме е възприемал като жрец, а и наистина не съм жрец — рече той. — Аз съм просто войник, който по случайност в момента работи за делото на Бога. Не знам какво всъщност става, но това не ме смущава. Един войник не е длъжен да разбира. Просто трябва да изпълнява заповеди.

Бейд понечи да се изправи, но Елиар постави ръка върху рамото му и каза:

— Може би ще е по-добре първо да си починеш. И аз се чувствах така, когато прочетох думата върху Ножа. В момента вероятно си отпаднал. Гласът на Бога е много силен. Навярно вече си забелязал това.

— Така е — отвърна разпалено Бейд. — А сега какво трябва да правим?

— Питай Алтал. Само той може да разговаря с Еми, а решенията ги взима тя.

— Коя е Еми?

— Доколкото разбираме, тя е сестра на Бога, но в момента има облика на котка и непрестанно дреме в качулката на наметалото на Алтал. Малко ми е сложно да ти го обясня. Еми е по-стара от слънцето и е много мила, обаче ако неволно я излъжеш, веднага ще те одраще по носа.

Бейд се обърна към Алтал и попита:

— Това момче наред ли е?

— Елиар ли? Да. От два часа обаче не е ял нищо, така че може би заради това говори така разпалено.

— Абсолютно нищо не разбирам — призна Бейд.

— Прекрасно. Това е първата стъпка към мъдростта.

— Алтал, ако съставя хороскопи на двама ви, някои неща биха могли да ми се изяснят. Тогава вероятно ще ми стане ясно кои сте.

— Ти наистина ли вярваш в хороскопи, Бейд? — попита Алтал.

— Астрологията е сърцевината на всяка религия — отвърна Бейд. — Дейвос е изписал нашата съдба върху звездите. Дълг на духовенството е да ги изследва, за да може да съобщи на хората словото Божие. Кой е твоят знак? Кога си роден?

— Роден съм много отдавна, Бейд — отвърна Алтал. — Не вярвам да ти бъде лесно да ми съставиш хороскоп, тъй като оттогава звездите много се измениха. Не само имената им бяха различни, но и хората, които тогава наблюдаваха небето, ги виждаха в свършено други съчетания. Половината от Вълка тогава бе част от друго съзвездие, което тогавашните астролози наричаха Костенурката. Другата ѝ част бе това, което днес наричат Глигана.

— Това е светотатство! — възкликна Бейд.

— Бейд, на твое място не бих се вълнувал от тези работи. Тези астролози отдавна измряха, така че днес няма да има кой да те обвини.

— Не това имах предвид.

— Разбрах де, но не си ли съгласен, че те биха възприели думите ми именно по този начин? Повярвай ми, Бейд. Върху небосвода наистина няма рисунки. Както ти казах, рисунките, образувани от

звезди, ги съставяме самите ние. Това обаче и ти вече си го разбрал, нали? Заради това именно имаш проблеми с вярата си. Искат ти се да повярваш, че там горе наистина са изобразени Вълк, Глиган и Дракон, обаче когато погледнеш, не ги съзираш. Не е ли така?

— Старая се — почти проплака Бейд. — Старая се с все сили, обаче не мога да ги открия.

— Всички събития вече са препоредени, Бейд. Вече няма да ти се налага да поглеждаш към небесата, защото Елиар разполага с Ножа на Дейвос. Той ще ни каже къде трябва да отидем.

— Ще напуснем ли Авес?

— Сигурен съм, че ще трябва да го направим. Че ще ни чака дълъг път.

— Губиш си времето, Алтал — рече гласът на Еми в главата му. — По-добре ще е с Бейд да поговорите за звездите по време на обратното пътуване до Остос.

— Остос? Та нали вече бяхме там?

— Знам. Сега ще трябва да се върнем.

— Ти сега с Еми ли разговаря? — попита Елиар. — В Остос ли трябва да ходим? Не мога да се върна там, Алтал. Направя ли го, Андина ще нареди да ме убият.

— Проблем ли има? — попита Бейд. Гласът му изразяваше недоумение.

— Току-що научихме маршрута си. На Елиар не му харесва.

— Защо? Нещо важно ли съм пропуснал?

— Еми току-що ми каза, че трябва да отидем в Остос.

— Боя се, че все още не ми е ясно коя е тази Еми.

— Еми е пратеник на Дейвос. Всъщност нещата са по-сложни, но нека засега не ги усложняваме допълнително. Дейвос съобщава на Еми какво трябва да се направи. Тя го съобщава на мен, а аз го предавам на вас.

— Какво излиза? Че изпълняваме заповедите на една котка? — попита изумено Бейд.

— Не. Изпълняваме нарежданията на Бога. За това обаче е по-добре да поговорим по време на пътуването до Остос. Еми настоява да тръгнем незабавно.

Алтал се огледа и добави:

— Нека нахвърляме малко камъни върху този мъртвец, за да не бие толкова на очи. После ще приберем нещата ти и ще ти купя кон. Ще трябва да отпътуваме още на зазоряване.

Затрупаха тялото и се отправиха към развалините в северния край на Авес.

— Коя е тази Андина, която спомена? — попита Бейд Елиар.

— Тя е владетелката на Остос и иска да ме убие — отвърна младежът.

— Защо?

— Как да ти кажа... — започна Елиар. — Всъщност аз убих баща ѝ, но това стана по време на война, а на война такива работи се случват. Просто си вършех работата, но Андина възприе постъпката ми като лична обида. А пък съвсем нямах намерение да я обиждам. Просто изпълнявах заповеди, обаче тя май не успя да разбере това.

Бейд погледна удивено Алтал.

— Ти нещо разбра ли от всичко това?

— Историята е доста сложна — отвърна Алтал. — Нека по-добре да я обсъдим на път за Остос.

Отидоха в северния край на Авес, където живееха жреците с черни раса, прибраха одеялата и малкото други лични вещи на Бейд и се върнаха в бивака. После Елиар и Алтал отидоха при най-близкия търговец на коне и след малко доведоха кон за най-новия член на групата.

— Алтал, страшно съм гладен — рече с въодушевление Елиар. — Може ли днес да поднесеш за вечеря говеждо вместо риба?

— Ще наклада огън — предложи Бейд.

— Няма нужда — отвърна му Алтал и след миг им поднесе доста голямо парче печено говеждо и два хляба.

Бейд подскочи от удивление и бързо произнесе някакво заклинание.

— Първия път ти настръхват косите, нали? — попита развеселеният Елиар. — Първия път дори се поколебах дали да ям храната, получена по такъв начин, но после установих, че наистина си я бива.

След тези думи Елиар въодушевено започна да се храни.

— Как постигаш това? — обърна се Бейд към Алтал с разтревожен глас.

— На това нещо Еми му казва „използуване на Книгата“. Научи ме да го правя в Дома на края на света, където се намира тази книга.

— За коя Книга говориш?

— За Книгата на Дейвос, разбира се.

— Искаш да кажеш, че си видял Книгата на Дейвос?

— Да съм я видял? — Алтал се засмя. — Бейд, та аз живях с тази Книга цели двадесет и пет века! В състояние съм да я декламирам от начало докрай, отляво или отдясно. Или дори отзад напред, ако желаеш да я чуеш по този начин.

— И как точно Книгата на Дейвос ти помага да вършиш чудеса?

— Книгата е всъщност словото Божие, Бейд. Написана е на древен език, който прилича на днешния, но не е същият. За да се случат нещата, които желаеш, трябва да произнесеш думи от древния език. Ако например просто кажа „говеждо“, няма да се случи нищо. Ако обаче произнеса „гвоу“, ще се сдобием с вечеря. Е, има още някои процедури, но най-важното е това. Наизустяването на Книгата ми отне много години.

Алтал докосна челото си.

— Сега Книгата е тук и не се налага да я нося със себе си. Всъщност това не е и разрешено. Книгата трябва да си стои в Дома. Изнасянето ѝ в реалния свят не би било безопасно. А сега по-добре се нахрани преди вечерята да е изстинала.

Бяха в Авес. Алтал бе сигурен, че е именно Авес, обаче нямаше сгради. Можеше ясно да се види мястото, където река Медиос се разклоняваше, но там, където имаше развалини, сега имаше вековна гора. Той се разходи под клоните на могъщите дъбове, после погледна на запад и в далечината видя хора. Докато гледаше как прекосяват полето и се приближават, чу глух стон. Бе изпълнен с мъка и отчаяние, които разкъсваха душата му.

Хората, дошли от другата страна на реката, вече бяха наблизко и той успя да ги огледа по-добре. Бяха облечени в животински кожи и имаха копия с каменни върхове.

Той се обърна на другата страна, промърмори нещо под одеялото и се опита да напипа камъка, който се бе забил в бедрото му. Най-сетне го откри, захвърли го встрани и отново потъна в сън.

Сред дърветата имаше примитивни колиби и между тях се движеха облечените с кожи хора. И си шепнеха боязливо. „Той иде — казваха. — Дайте му път, защото той е Бог.“ По лицата на едни хора бе изписана възбуда, по лицата на други — ужас. И не преставаха да шепнат: „Той иде, той иде, той иде“.

И сред тях се появи Генд и шепнеше ли, шепнеше. А хората се отдръпваха от него и на лицата им бе изписан страх. А Генд не обърна внимание на страха им и очите му продължаваха да горят.

И Генд вдигна лице и погледна Алтал с пламтящ поглед. И погледът на Генд обгори душата на Алтал. И Генд проговори и рече: „Бягай, Алтал, бягай, жалък крадецо. Ще те преследвам нощи и години, и Книгата не ще ти помогне, защото ще те изправя пред трона на Дейва. И ти ще му служиш безкрайни еони. Така, както му служа аз. А когато еоните свършат, ще започнем отново, от самото им начало. И сетне ще започнем всичко пак, и знай, че те няма да бъдат като предишните.“

Стенанието премина в ужасяващ писък.

Алтал се събуди, плувнал в пот и разтреперан, и възкликна:

— Боже мой!

— Кой беше той? — разнесе се ужасеният глас на Бейд в мрака.
— Кой беше този мъж с огнени очи?

— И вие ли го видяхте? — попита Елиар. Неговият глас също трепереше.

— Не се обаждай, Алтал. — Гласът на Еми, който се разнесе в главата му, бе категоричен. — Трябва да поговоря с тях.

Алтал реши, че го пренебрегват по съвсем безцеремонен начин.

— Елиар — продължи гласът на Еми. — Кажи на Бейд коя съм.

— Слушам, госпожо — отвърна Елиар. — Бейд, това е гласът на Еми. Тя от време на време ни се обажда. Ти мислиш, че слушаш Алтал, но всъщност тя използва неговия глас.

— Котката ли? — недоверчиво попита Бейд.

— Самият аз не я възприемам като котка — отвърна Елиар. — Тя просто е приела облика на котка, за да скрие от нас своята същност. Струва ми се, че ако ни се разкрие в истинския си облик, ще ни заслепи.

— Престани, Елиар — каза му нежно Еми.

— Слушам, госпожо.

— Това, което току-що всички изживяхте, не бе сън — рече им Еми. — Алтал вече се е срещал с Генд, така че ще може да ви разкаже нещо повече за него. Естествено, след като престана да ползувам гласа му. Та значи това, което току-що видяхте, не бе сън. Не бе обаче и действителност. Това е нещо, което Генд и Дейва искат да превърнат в действителност.

— Кои бяха хората, които видяхме? — попита Бейд с треперещ глас.

— Медите. Първите хора, появили се в тази част на света преди десет хиляди години. Когато дойдоха тук, те се кланяха на Дейвос. Дейва обаче иска да промени това. Искане да промени нещата по такъв начин, че първите меди да се кланят на него, а не на Дейвос.

— Но това е невъзможно — опита се да възрази Бейд. — След като нещо вече веднъж се е случило, то не може да се промени.

— Запомни добре тази своя мисъл, Бейд — посъветва го тя. — По-нататък би могла да се окаже полезна. Дейва обаче не е съгласен с теб. Той смята, че е в състояние да промени миналото, ако промени настоящето. Затова именно и се събираме. От нас се очаква да предотвратим това, което е намислил Дейва. Това, което видяхте, ще се повтори. Ще видите неща, които в действителност не са се случили, и при това не винаги ще сте потънали в сън, когато ги видите.

— Това вече не е забавно, Еми — оплака се Елиар. — Ако такива сънища започнат да се появяват от нищото, подобно на този, откъде ще знаем кое е реално и кое — не?

— Това ще ви стане ясно благодарение на стенанието — отвърна тя. — Чуете ли това стенание да се разнася в далечината, това е сигурен признак, че Генд се опитва да промени миналото. Когато стенанието започне, ще знаете, че вече не сте в настоящето. Можете да се окажете в миналото или в бъдещето, но в никакъв случай в това, което наричаме „сега“.

Алтал погледна на изток, където първите лъчи на новия ден вече докосваха хоризонта.

— Зазорява се. Да си събираме нещата и да се подготвяме за път.

— Нали преди това ще закусим? — попита разтревожено Елиар.

— Да, Елиар, ще закусим — въздъхна Алтал.

Слънцето тъкмо изгря, когато ладията ги прехвърли през реката и поеха на запад. След като изминаха няколко километра, Бейд се доближи до Алтал и попита:

— Можем ли да поговорим?

— Предполагам, че вече е разрешено — отвърна Алтал.

— Ти как успя да разбереш къде се намира Книгата на Дейвос? — попита Бейд. — От дълги години съм слушал за нея. За съществуването ѝ се спори от векове. Повечето от моите учители твърдяха, че Книгата се намира на нощното небе. Според други тя обаче действително съществува. Очевидно именно те са били прави.

— Така е. Книгата действително съществува — отвърна Алтал.

— Как успя да я откриеш? Бог ли ти се яви в някое видение?

Алтал се засмя.

— Не, не се яви Бог. Яви ми се Генд.

— Генд?

— Той ме издири и ме нае, за да открадна Книгата. Именно той ми обясни къде се намира Домът.

— Че как би могъл един честен човек да приеме такава поръчка?

— Един честен човек не би приел такава поръчка, Бейд. Пред мен обаче не стоеше такъв проблем. Аз съм крадец.

— Крадец?

— Точно така. Човек, който незаконно присвоява разни неща. Вероятно съм най-добрият крадец на света. Поне репутацията ми е такава. Генд ме намери и ми каза, че ще ми даде пари, ако открадна Книгата и му я занеса. След това ми обясни къде се намира.

— В Дома на края на света?

— Така му казват. Построен е на ръба на скала в северен Кагвер. Най-голямата сграда, която съм виждал. Почти напълно празна е обаче. В нея има само една мебелирана стая и там се намира Книгата. Разбира се, там открих и Еми. Когато пристигнах, тя ми се скара,

задето съм закъснял, и реших, че съм обезумял. Тя обаче ми каза да не се правя на глупак и после ме научи да чета.

— Книгата на Дейвос ли? — попита почтително Бейд.

— Там друга книга няма.

— Как изглежда?

— Представлява кутия, покрита с бяла кожа. Листовете, от които се състои Книгата, се намират в кутията. Еми много се дразнеше, когато обърквах страниците. Така или иначе, научих се да чета Книгата и после с Еми открихме начин да събеседваме, без да използваме гласовете си. После излязохме от Дома и започнахме да търсим Ножа. Разбрахме, че е у Елиар. Той е наемник и тогава участвуваше във войната, която водят помежду си Кантон и Остос от четиридесет или петдесет поколения насам. При схватка пред стените на Остос Елиар бе убил неговия арио, владетеля на града. Андина, дъщеря му, съвсем не бе във възторг от това и обмисляше най-различни мъчения, на които да го подложи. Престорих се на търговец на роби и го откупих. После дойдохме тук, за да те открием. Сега пътуваме към Остос, за да открием още някого.

— Това кога се случи? Имам предвид времето, когато Генд те потърси?

— Еми каза, че се било случило преди две хиляди и петстотин години. Обясни ми, че в Дома хората не стареят. Това е хубаво. Ако не беше така, сега щях да имам бяла брада, дълга двадесет километра.

— Еми наистина ли е сестра на Бога?

— Поне така ми каза. Името ѝ е Двейя и по нейните думи съвсем не прилича на статуята в храма в Магу.

— Ти боготвориш женска богиня? — Очите на Бейд се изпълниха с възмущение.

— Не я боготворя, Бейд. Обичам я, обаче не я боготворя. Боготворенето предполага абсолютно послушание и доста раболепие. Аз най-често изпълнявам това, което Еми ми казва, но не падам на колене. Всъщност непрестанно спорим. Еми обича да спори не по-малко, отколкото обича да ме следи.

— Мога ли да я докосна? — попита Бейд почтително.

— Еми! — провикна се Алтал през рамо. — Събуди се! Бейд иска да те почеше зад ушите.

Еми подаде сънлива муцунка от качулката и промърмори:

— Това е много мило.

Алтал я измъкна от качулката и я подаде на Бейд.

— Заповядай, Бейд. Тя ще открадне душата ти, разбира се, но защо ли пък трябва да се различаваш от Елиар и от мен?

Бейд отдръпна ръката си като опарен.

— Само се пошегувах — каза Алтал.

— Сигурен ли си в това, приятелю? — попита Еми и в зелените ѝ очи се появи лукавство.

Ръцете на Бейд все още трепереха, когато я пое от Алтал. Когато обаче тя започна да мърка, той се успокои.

— Кога ще спрем, за да обядваме? — чу се зад тях гласът на Елиар.

Прекошиха западната част на Медио, като избягваха главните пътища. От внезапната поява на разногледия мъж в Авес стана ясно, че Генд има свои агенти навсякъде. Алтал знаеше, че може да се справи с тези агенти, обаче излишните убийства бяха в разрез с принципите му. Един добър крадец не трябва да убива хора.

В средата на лятото наближиха моста над левия ръкав на река Остос. Алтал благоразумно се отклони от пътя и отведе Елиар и Бейд в една близка горичка.

— Еми — каза безмълвно, след като слязоха от конете — Кажете ми сега кого точно трябва да издирим в Остос?

— Познай — отвърна тя закачливо.

— Моля те, без такива приказки — смъмри я той.

— Ти вече си я срещал, приятелю.

Той примигна.

— Не можеш да казваш това сериозно. — Насмалко не изрече тези думи на глас.

— Съвсем сериозно го казвам.

— И как ще влезем в двореца ѝ?

— Ти си крадец, Алтал. Щом можеш да крадеш каквото ти попадне, би трябвало да ти е по силите да откраднеш едно малко момиче.

— Еми, дворецът ѝ се охранява от цяла армия. Достатъчно е да изписка и върху мен веднага ще се нахвърлят тридесетина въоръжени

стражи.

— В такъв случай не би трябвало да ѝ позволяваме да пищи, нали? — каза Еми и се замисли. — Може би ще е най-добре да оставим Елиар и Бейд тук. Също и коня ти. Аз съм котка, а ти — крадец. Знаем как да се движим безшумно. За разлика от тях.

— Ти откога знаеше, че и Андина ще се присъедини към нас?

— Още от момента, когато Елиар прочете думата върху Ножа.

— Защо тогава не я взехме с нас преди да заминем за Авес?

— Защото щяхме да нарушим последователността на събитията.

Всяко нещо трябва да се прави, когато му дойде времето.

Алтал погледна Елиар и си спомни как го гледаше Андина.

— Брат ти има доста нащърбено чувство за хумор, Еми.

— Алтал, изненадана съм от думите ти. Направо съм смаяна.

Някъде след полунощ Алтал и Еми се промъкнаха в двореца на Андина. Този път Еми предпочете да върви сама. Тръгна на няколко крачки пред крадеца и от време на време го предупреждаваше. Накрая го отведе до покоите на владетелката.

— Заспала е — каза Еми. — Пред вратата ѝ има двама стражи. Прикани ги да си подремнат.

— Как?

— Произнеси думата „леб“.

— Ще свърши ли работа?

— Досега винаги е свършвала работа. След като излезем обаче, отново ги разсъни. Хората ще се изненадат, ако разберат, че са спали петдесет или шестдесет години. В Дома ти спеше горе-долу по толкова време.

— Ти така ли ме приспиваше?

— Разбира се. Почвай да действуваш, Алтал. Нощта няма да продължи вечно.

Двамата стражи до вратата на Андина все още бяха изправени, но главите им бяха клюмнали върху гърдите и те леко похъркваха. Алтал ги отмина и хвана дръжката на вратата.

Точно в този момент Еми изсъска.

— Какво има? — прошепна той.

— Арган!

— Какво е арган?

— Арган не е нещо, а е някой. Арган е стражът, застанал от лявата страна.

— Това име трябва ли да ми говори нещо?

— Веднъж го споменах. Арган е един от слугите на Генд.

— Това е хубаво — отвърна Алтал и понечи да извади камата си.

— Прибери това нещо — ядосано каза Еми.

— Еми, това е едно просто и удобно решение.

— И така да е. Как обаче би решил проблема, който ще възникне после?

— За какъв проблем ти е думата?

— Как ще го съживиш преди момента, когато трябва да е жив и здрав?

— Не мога да те разбера.

— Аз и не очаквах да ме разбереш. Прибери ножа си, Алтал. Не ти си този, който трябва да се справи с Арган. Така, както не от теб се очакваше да се справиш с Пехал или Хном. Просто го остави на мира.

— Почакай малко, Еми. Това не означава ли, че нашето идване тук е известно на Генд?

— Вероятно му е известно.

— Как е успял да разбере?

— Вероятно го е научил от Дейва.

— Той пък как го е научил?

— Научил го е така, както го научих и аз. Алтал, ние с него виждаме неща, които ти не можеш да видиш. Аз знам за съществуването на хора като Хном, Пехал и Арган. Дейва пък знае за съществуването на хора като Елиар, Бейд и Андина. Те са важни хора, а важните хора излъчват звук, който ние можем да чуем. Остави Арган на мира. Трябва да приберем Андина и да се махнем оттук преди да се е събудил.

ГЛАВА 13

Имаше пълнолуние и лъчите на бледата лунна светлина, проникнали през отворения прозорец на спалнята, падаха върху лицето на спящото момиче. Тъмните му коси бяха разпилени върху възглавницата. Сънят бе смекчил царственото изражение на девойката и тя изглеждаше уязвима и много, много млада.

Тиха като сянка, Еми скочи на леглото и седна до главата на спящото момиче. Зелените ѝ очи, оглеждащи лицето на бившата ѝ господарка, бяха изпълнени с тайнственост. После започна да мърка.

— Как ще се измъкнем оттук? — попита безмълвно Алтал. — Предполагам, че бих могъл да я нося, обаче...

— Тя сама ще върви — отвърна Еми. — Намери някакви дрехи и тъмно наметало.

— Не трябва ли да е будна, за да може да върви? Няма ли да се разпищи още преди да отвори очи?

— Знам какво правя, Алтал. Довери ми се. Хайде, потърси някакви дрехи.

Алтал се порови из помещението и откри подходящи дрехи, ботуши и едно добре скроено наметало. Когато се извърна, видя, че Андина е седнала на леглото. Големите ѝ очи бяха отворени, но очевидно не виждаха нищо.

— Дрехите ги вземи ти — каза Еми. — Ще я накарам да ги облече сама, когато излезем от града. Засега наметалото е достатъчно.

Андина стана, все още с празен поглед, и гушна Еми. Алтал я загърна с наметалото.

— Колко време можеш да я задържиш в това състояние? — обърна се към Еми.

— Колкото е необходимо.

— Може би ще е добре това да продължи поне месец-два. Ако първото лице, което види, е това на Елиар, обстановката може да стане доста шумна.

Еми се замисли, после промърмори:

— Май си прав. Ще направя необходимото. Ще тръгваме ли?

Поведоха спящата си пленница в коридора. Алтал за миг се спря до спящия Арган и огледа внимателно лицето му. Слугата на Генд имаше жълта коса и правилни черти.

— Какво правиш? — попита Еми.

— Искам да го запомня, за да го позная веднага, когато го видя пак — каза мрачно Алтал.

След като завиха по друг коридор, Алтал разсъни Арган и другаря му и после мълчаливо поведе владетелката на Остос извън двореца.

Прекошиха мълчаливо тъмните улици, Алтал приспа стражите пред градската порта с думата „леб“ и излезе от града.

— Струва ми се, че си прав, Алтал — каза Еми, докато Андина се обличаше с несръчни движения. — Може би ще е по-добре разумът ѝ да се пробуди едва когато пресечем границата с Перквейн. Утре по пладне войниците ѝ вероятно ще започнат да претърсват всички храсталаци в Треборея.

Скоро стигнаха при Елиар и Бейд. Елиар се взря внимателно в лицето на младата жена, която навярно все още гореше от желание да го убие.

— Добре ли е? — попита загрижено. — Нали не се наложи да я нараните?

— Еми я приспа — отвърна Алтал. — Може би ще е по-добре да продължава да спи, докато се измъкнем от Треборея.

— В това състояние тя няма да може да язди — каза Бейд.

— Аз ще се погрижа за нея — каза Елиар. — Ще я сложа на моето седло, пред мен. Ще я придържам и няма да падне.

— Добре, ти поемаш отговорността за нея — каза Алтал. — Хайде да се махаме. Искам утре сутрин вече да сме далеч от Остос.

Два дни по-късно пресякоха река Магу на север, непосредствено до перквейнския град Гаган, и навлязоха в поразената от сушата селска местност. През цялото това време ариа Андина не се събуди. Елиар не престана да показва изненадваща загриженост за нея. Придържаше я, докато яздеха, и бе много внимателен, когато я сваляше от коня. Лично я хранеше, когато настъпеше време за обяд или вечеря, като при това собственият му апетит значително спадна.

— Дали аз си внушавам, или той действително се държи малко странно? — попита Бейд, когато прекосиха реката.

— Елиар се отнася много сериозно към всички свои задължения — отвърна Алтал. — Винаги е готов да помогне с каквото може. Вероятно след време ще му мине.

Бейд тихо се засмя.

— Ако съм те разбрал добре, не би трябвало да е близо до Андина, когато тя се събуди. Ако тя наистина го ненавижда така силна, както ми каза, вероятно ще се опита да го удуши или да изтръгне сърцето му веднага щом дойде в съзнание.

— Надявам се скоро да разберем това. Тази нощ Еми ще събуди нашето малко момиченце и ние с теб вероятно ще трябва да сме нащрек, когато Елиар ѝ поднесе Ножа за прочит. Нищо чудно да възприеме това като покана.

Същия следобед се приютиха в развалините на някаква отдавна изоставена къща и Алтал поднесе за вечеря говеждо преди Еми да успее да поръча риба. Елиар, вече свикнал със задълженията си, нарязва храната за Андина и внимателно я нахрани. Тя седеше безметежно с ръце, сгънати в скута, и отваряше уста, за да поема поредните хапки, така, както я отваря врабче.

След като се нахраниха, Еми отново използва гласа на Алтал, за да им даде указания.

— Елиар, искам да си застанал точно пред нея, като Ножът бъде непосредствено пред очите ѝ. Така, след като я събудя, първо ще види Ножа, а едва после теб. След като прочете думата върху острието, тя повече или по-малко ще се чувства задължена да прави това, което ѝ се казва. Може и да бесува известно време, но няма да се опита да те убие.

Елиар сложи пленницата да седне върху един квадратен камък до огнището, извади Ножа и застана пред нея така, че острието да е пред очите ѝ. Еми скочи в скута ѝ, гушна се и измърка.

Огромните тъмни очи на владетелката отново се изпълниха с живот.

— Ваше величество, можете ли да ми кажете какво пише тук? — попита Алтал и посочи Ножа.

— „Подчинявай се“ — отвърна Андина почти автоматично. Ножът радостно запя и Еми замърка още по-силно.

Андина изглеждаше едновременно удивена и замаяна. Изведнъж усети, че Еми е в скута ѝ, и я притисна към себе си.

— Лошо котенце! — скара ѝ се. — Друг път да не бягаш така! Къде беше?

После се огледа и видя развалините. Ножът продължаваше да пее.

— Къде съм? — попита удивено Андина.

— Ваше величество, по-добре не ставайте — каза Алтал. — Вероятно все още сте малко замаяна.

Владетелката обаче не му обърна внимание. Бе втренчила поглед в Елиар.

— Това си ти! — изкрещя тя, хвърли котката и се хвърли върху младия арумец, за да му издере очите. — Убиец!

Изгуби равновесие и насмалко щеше да падне, ако Елиар не я бе задържал.

— Внимавайте, ваше величество! — възкликна младежът. — Ще се нараните!

— Нека аз се погрижа за нея, Елиар — предложи Бейд. — Нека се опитаме да я успокоим.

— Сам ще се справя, Бейд — възрази Елиар. — Тя не може да ми направи нищо лошо.

— Възможно е да си прав, но пък твоето присъствие навярно ѝ причинява болка. Сигурен съм, че в крайна сметка ще се успокои, но може би няма да е зле на първо време да стоиш по-далеч от нея.

— Вероятно е прав, Елиар — съгласи се Алтал. — Тя очевидно е малко емоционална натура.

— Малко? — попита Елиар и въздъхна със съжаление. — Всъщност може би сте прави. Може би наистина ще е добре на първо време да стоя по-далеч от нея.

Алтал и Бейд върнаха Андина на мястото ѝ до огнището и Еми отново се настани в скута ѝ.

— Къде сме? — попита Андина със звънкия си глас.

— В Перквейн, ваше величество — отвърна Алтал.

— В Перквейн? Това е невъзможно!

— На ваше място не бих бързал да използвам тази дума, ваше величество — каза Бейд. — Алтал е в състояние да извърши много неща, а Еми още повече.

— Струва ми се, че не те познавам — каза му Андина.

— Аз съм Бейд — представи се той. — Жрец съм. Или по-скоро, бях, преди Алтал да ме призове.

— Какво става тук, господин Алтал? — попита момичето. — Доколкото разбрах, трябваше да отведете в солните мини на Ансу робите, които купихте от мен.

— Малко ви поизлъгах, ваше величество — призна Алтал. — Трябваше ми само Елиар. Останалите ги пуснах да си вървят.

— Крадец! — викна тя.

— Характеристиката ви е точна — съгласи се Алтал. — А сега, нека си изясним обстановката. Вие току-що постъпихте на служба при Дейвос.

— Това е нелепо!

— Андина — твърдо каза той. — Какво прочете върху Ножа?

— „Подчинявай се!“ — отвърна тя.

— Така. А сега замълчи и не ме прекъсвай. Аз съм учител, а ти — ученичка. От мен се очаква да те науча на нещо. От теб се очаква да мируваш и да гледаш тъпо.

— Как смееш!...

— Млъкни, Андина!

Очите ѝ се разшириха и тя се опита да възрази, но от устата ѝ не излезе нито дума.

— Струва ми се, че от време на време такъв подход е полезен — промърмори Бейд, сякаш говореше на себе си.

— Млъкни, Бейд — каза му Алтал.

— Извинявай.

Алтал търпеливо обясни обстановката на ученичката си и тя го изслуша, макар и с неохота.

— След известно време човек свиква с това — каза ѝ той. — Когато Еми за пръв път ме докосна с лапички, си помислих, че съм обезумял. След време обаче свикнах. Навярно и ти вече си разбрала, че тя владее някои малки хитрости.

— Какво искаш да кажеш? — попита момичето.

— Събуди се, Андина. Нима ти наистина щеше да ми продадеш Елиар, ако нещо много силно не бе докоснало с лапички твоего сърце? Та единственото нещо, което ти желаеше в деня, когато влязох в двореца, бе да го убиеш! Точно тогава Еми се озова в скута ти и

започна да мърка. След около половин час ти щеше да бъдеш готова да ми предложиш град Остос за нея, не си ли съгласна?

— Как да ти кажа... — Андина погледна безсилно котката в скута си. — Та тя е наистина толкова мила... — След което вдигна Еми и притисна лице към косматата завоевателка на сърцето си.

— Значи вече си забелязала това — отбеляза Алтал сухо. — Не се опитвай да й противоречиш, защото тя винаги излиза победителка. Просто й се отдай с цялата си любов и прави това, което ти казва. Знай обаче, че тя е готова да излъже, когато реши да направи това, което си е наумила.

— Достатъчно, Алтал — разнесе се в главата му строгият глас на Еми.

— Добре, мила — отговорни той. — Ти успя ли да разбереш какво каза Ножът, когато Елиар го показва на Андина?

— Разбира се.

— Сега къде трябва да отидем?

— В Хуле.

— Хуле е голяма страна, Еми. Не успя ли случайно да разбереш името на човека, който ни трябва?

— В този случай името му няма да ни е нужно. Той сам ще те намери.

— Вие двамата сега разговаряте, нали? — попита Елиар с известно учудване.

— Тя току-що ми даде поредните указания. Трябва да тръгнем към Хуле.

Очите на Елиар се изпълниха с надежда.

— В такъв случай ще минем през Арум, нали? Ще мога ли да се отбия да видя майка си? Тя много се тревожи за мен.

— Струва ми се, че ще уредим тази работа — даде съгласието си Алтал. — Не трябва обаче да й казваш с какво се занимаваме.

Елиар се усмихна.

— Това го умея. Като бях малък, правех много неща, за които не й казвах нищо. Разбира се, никога не съм я лъгал. Едно момче никога не бива да лъже майка си. Просто понякога забравях да й кажа някои неща.

— Разбирам те — засмя се Алтал. — И аз непрестанно забравям някои неща.

— Малко съм гладен, Алтал — каза Елиар. — Напоследък от много грижи за нейно величество пропуснах няколко вечери. Направо умирам от глад.

— По-добре го нахрани, Алтал — каза Бейд. — Не искам да го слушам как мрънка.

— Няма да е зле да попитате и нейно величество дали и тя не би хапнала нещо — добави Елиар. — По време на последния обяд не можах да я накарам да поеме почти нищо.

Андина ги погледна учудено.

— Ах, да, Андина, това навярно не ти е известно — каза Бейд лукаво. — След като Еми те приспа, Елиар през цялото време се грижеше за теб така, както квачка се грижи за единственото си пиленце. Задели повече време, за да храни теб, отколкото за да се храни самият той. Точно в този момент храната е много важна за младия Елиар. Ако се вгледаш в него, ще забележиш, че расте почти пред очите ти.

— Какво искаш да кажеш? Та той е голям мъж.

— Не, той е още момче — поправи я Бейд. — Вероятно не е много по-голям от теб.

— По-едър е от всеки мъж в Остос.

— Арумците са по начало по-едри от треборейците — каза Алтал. — Колкото по на север отиваш, толкова по-високи стават хората. Вероятно за да могат да надничат иззад високите преспи.

— Щом е момче, защо е отишъл на война?

— Защото войната е в основата на неговата култура. Става дума за култура, по-ранна от тази на цивилизованите народи. Това бе първата му война и се очакваше да протече без проблеми. Полуидиотът, който заема трона на Кантон, обаче се увлякъл и заповядал на войниците, които наел от племенния вожд на Елиар, да нахълтат в територията на баща ти. Това е било глупаво и въобще не е трябвало да става. С други думи, той е виновен за смъртта на баща ти, а не Елиар. Той просто е изпълнявал заповеди. Цялата тази история е наниз от глупави грешки. Такива, впрочем, ако не се лъжа, са всички войни. Замислиш ли се всъщност по-дълбоко, една война не може да бъде спечелена. Искаш ли да хапнеш нещо? Не си длъжна да го правиш, разбира се. Елиар обаче наистина е разтревожен от това, че по време на пътуването ни от Остос дотук си яла твърде малко.

— Защо пък трябва да се тревожи?

— Защото му бе възложено да отговаря за теб, а той се отнася към задълженията си много сериозно.

— Поверили сте ме на грижите на това чудовище? — Гласът ѝ се извиси. — Добре, че не ме е убил!

— Той нямаше в никакъв случай да го направи, Андина. По-скоро е вярно друго. Ако някой те бе застрашил по време на пътуването, Елиар щеше да го убие или да загине за теб.

— Лъжеш!

— Попитай го сама.

— По-скоро ще умра, отколкото да го заговоря.

— Не говори така, Андина. Все някой ден ще трябва да го направиш.

— Престани, Алтал — каза му гласът на Еми. — Тя още не е готова за това. Нека засега не общуват. Нека на първо време с нея се занимава Бейд. Ще имам грижата да ѝ помогна да преодолее тези си чувства.

— Да ѝ купя ли кон?

— Нека първо се поуспокои.

— Дали няма да се опита да избяга?

— Ножът няма да ѝ позволи да избяга, приятелю. Тя обаче още не иска да приеме истината за Елиар и това би могло да ѝ причини голяма болка. Нека засега с нея се занимава Бейд и да ѝ помага, доколкото му е по силите. Ти пък не позволявай на Елиар да се доближава много до нея. Нека бъдем по-внимателни с децата, докато се успокоят.

Продължиха на север през опустошените от сушата поля на Перквейн. Алтал и Бейд се стараеха да държат Андина на разстояние от Елиар. Алтал скоро установи, че младият жрец с кестенявата коса е много умен. След като се излекува от заблудата си относно възможностите на астрологията, той започна да използва ума си по много по-полезен начин.

— Алтал, не знам дали не си внушавам, но ми се струва, че между децата като че ли започва да възниква нещо — рече му един следобед, когато бяха останали сами. — Никога не се поглеждат в

лицето, но поради някакви неведоми за мен причини непрестанно се следят с поглед.

— Това е от възрастта, Бейд — отвърна Алтал.

— Не те разбирам.

— И двамата са юноши, а това е възраст, заредена с изпитания. Боя се, че те могат да засегнат дори и нас двамата.

— Прав си — съгласи се Бейд. — Има такова нещо.

— И двамата сега изпитват силни желания. Най-простият начин да се реши проблемът е едно бракосъчетание. След това бихме могли да им предоставим седмица, за да разберат каква е разликата между момчетата и момичетата, и да се заемем отново с работа.

Бейд се засмя.

— Струва ми се, че би било малко трудно да убедим Андина да направи това. Прилича ми на чайник, чийто капак може да отхвъркне във всеки момент.

— Сравнението е удачно, Бейд — каза Алтал. — Елиар е съвсем просто устроен, докато Андина е негова противоположност. Предполагам, че Еми вече има някакви планове за тях.

— Казала ли ти е нещо?

— Не, а и не е необходимо. С Еми вече общуваме от доста време и усещам намеренията ѝ. Събирането на момчета с момичета е част от природата ѝ. Не забравяй това, Бейд. Предполагам, че вече ти търси жена.

— Аз съм жрец, Алтал. Мъжете от моя орден не се женят. Дал съм обет.

— Може би в такъв случай няма да е зле да се запишеш в друг орден. Ако Еми реши да те ожени, непременно ще го направи, независимо дали го желаеш, или не.

Когато доближаваха Магу, Еми отправи внезапно безмълвно предупреждение към Алтал. „Внимавай!“

— Какво има?

— Човекът от лявата страна на пътя се казва Коман. Бъди нащрек. Ще се опита да проникне в разума ти.

— И той ли е някой от слугите на Генд?

— Да. И при това може би най-опасният. Вмъкни се между него и Елиар. Момчето още не знае как може да се справи с него.

— А аз какво да правя?

— Застани между него и останалите. Погледни го в лицето и започвай да броиш дърветата.

— Пак ли трябва да броя дървета, Еми? — запита той отегчено.

— Не съвсем. Пропускай някои числа.

— Не мога да те разбера.

— От шест премини направо на осем. После се върни към три. Въобще, объркай числата така, както се бъркат яйца.

— Какво очакваш да се получи?

— Това ще го разсее и ще провали усилията му. Той ще се опита да проникне в разума ти. Ако ти нарушиш естествения ред на числата, той няма да може да се съсредоточи и да проникне нито в твоя разум, нито в разума на останалите. Ще се опита да получи информация, обаче ние няма да му я предоставим. Просто ще блокира, Алтал.

— Надявам се да си права, Еми. Добре поне че не поиска отново да ти имам доверие.

Човекът, застанал до пътя, имаше грубо лице и къса брада. Алтал забеляза, че очите му светят така, както бяха светили очите на Генд в кръчмата на Набжор. Спря коня си и погледна човека право в лицето.

След това започна да брои наум.

— Едно, две, три, четири, деветстотин четиридесет и две, осем, девет, дванадесет.

Човекът започна да мига, после разтърси глава, сякаш искаше да се освободи от нещо.

— Деветнадесет, осемдесет и четири, две, четири, шест, петдесет и две.

Коман го погледна с нескрита омраза.

— Забавно ли ти е? — попита го сухо Алтал и продължи да брои. — Единадесет милиона и четвърт, тринадесет, деветдесет и седем цяло и седем осми, четиридесет и три...

Коман си тръгна, като мърмореше нещо под носа си.

— Радвам се, че успяхме да си поговорим, приятелю — подвижна Алтал зад гърба му. — Вероятно скоро пак ще се срещнем.

— Дробите бяха наистина гениално хрумване — измърка весело гласът на Еми.

— Помислих, че това може да ти достави удоволствие.

— И как така успя да се сетиш?

Той вдигна рамене.

— Просто ми дойде наум. Сетих се, че щом целите числа го дразнят, то дробите направо ще го подлудят.

Спряха до една селска къща в покрайнините на Магу и Алтал купи една кротка кобила за Андина — въпреки уверенията на Еми, че девойката се е примирила с положението си, за всеки случай благоразумно реши да купи кон, който не може да тича прекалено бързо.

Напуснаха Перквейн и продължиха през хълмовете на Арум. Бейд и Андина яздеха един до друг и жрецът с кестенявите коси задели цели дни, за да ѝ обясни защо снегът по върховете на арумските планини не се топи дори и през лятото. Учителите на Андина вероятно бяха вярвали прекалено в логиката, тъй като независимо от гледката на заснежените върхове тя продължи да обяснява на Бейд, че след като планините са по-близо до слънцето, то няма как в горната им част да не е по-топло.

След три дни подобни аргументи Бейд се отказа да спори.

В един прекрасен летен ден стигнаха долината, където се намираше замъкът на княз Алброн, и Алтал каза на Елиар:

— Гледай да не се задържаш прекалено дълго при майка си, Елиар. Нали знаеш вира до водопада?

— Разбира се. Там ходехме да плуваме — отвърна Елиар.

— Е, там ще спрем. Постарай се да се присъединиш към нас преди да се е стъмнило.

— Ще дойда навреме — обеща Елиар, после пришпори коня си и препусна към долината.

— Повече няма да го видим — каза Андина иронично.

— Защо мислиш така? — попита я Алтал.

— Защото ще избяга и ще се скрие.

— Не ми се вярва.

— Досега беше с нас само защото ти имаш някакъв контрол върху него. Той е убиец, а на убийците не трябва да се вярва. Отгоре на всичко му даде и ценния Нож, който ти е толкова необходим. Можеш да забравиш и него.

— Всичките ти страхове са неоснователни, Андина. Елиар е войник, а един войник изпълнява заповедите, които са му дадени. Ще бъде отново при нас преди да се е стъмнило, а колкото до Ножа, той е човекът, комуто е отредено да го съхранява. Просто иска да види майка си.

— Омръзна ми да слушам за майка му — сопна се Андина.

— Те са много близки, Андина — обади се Бейд. — Често съм разговарял с Елиар за нея. Баща му е бил убит в една война преди няколко години и сега Елиар е единственият, който издържа семейството. Бил е твърде млад, за да ходи на война, дори за арумец, обаче майка му се е нуждаела от войнишката му заплата. Колкото и странно да ти се стори, Елиар отишъл на война, за да засвидетелствува уважение към майка си и към паметта на баща си. Баща ти, за свое нещастие, се е озовал на пътя му тъкмо когато момчето е демонстрирало почитта си към родителите си. Нима ти не си била готова да направиш същото, като го убиеш, преди да се появи Алтал?

— Става дума за различни неща, Бейд — отвърна тя сърдито. — Баща ми беше владетел на Остос. Бащата на Елиар е бил прост войник.

— Наистина ли вярваш, че Елиар обича по-малко своите родители, отколкото ти — твоите? Всички почитаме родителите си, Андина. Знай, че един селянин или прост войник тачи родителите си и скърби за тях не по-малко от един благородник. Може би няма да е зле да се позамислиш върху думите ми преди да си произнесла следващата си тирада.

Спряха на бивак в еловата горичка до водопада. Андина прекара следобеда сама, седнала върху един пън и с поглед, втренчен в пенещите се води.

— Може би си засегнал някоя нежна струна в душата ѝ, Бейд — каза Алтал. — Нашата малка владетелка може би преоценява някои от предубежденията си.

— Класовите различия са препятствие за разбирателството между хората, Алтал — каза Бейд. — Всичко, което пречи на това разбирателство, трябва да се отхвърли.

— Може би не трябва да споделяш тази своя мисъл с всекиго, Бейд — предупреди го Алтал. — Има среди, където тя никак няма да се хареса.

Както предсказа Алтал, Елиар се върна при тях по залез-слънце. Ариа Андина, изглежда, се бе заредила с хапливи думи, обаче кратката проповед на Бейд очевидно я бе подтикнала към размисъл. Заяви, че много я боляла главата, и заради това ще си легне да спи.

Лятото вече отиваше към своя край. Напуснаха северните хълмове на Арум и навлязоха в гъстите гори на Хуле. Независимо от всичко, случило се дотогава, Алтал се радваше, че се връща там. Веднъж бе казал на Еми, че Домът на края на света е най-близкото нещо, което може да възприеме като собствен дом. Сега обаче си даде сметка, че тогава не е бил съвсем прав. Колкото и надалеч да пътуваше, винаги се чувствуваше добре, когато се завърнеше в Хуле. Даде си сметка, че ако някъде има място, където може да се почувствува у дома си, това е именно Хуле.

След като навлязоха под величествените дървета, Алтал с удоволствие и с известна изненада установи, че все още е в състояние да се ориентира из гората. Поради някаква неизвестна причина не бе изненадан, когато откри, че една местност, която познаваше много добре, все още си е на мястото и още не е омърсена от по-късните заселници на Хуле и техните грубо сковани колиби и кални улици.

— Ще спрем тук — каза Алтал на другарите си.

— Има много време до мръкване, Алтал — отбеляза Бейд.

— Още по-добре. Тъкмо ще си починем. Това е най-подходящото място.

— Не те разбирам — каза Бейд.

— Ножът ни каза да отидем в Хуле, Бейд. Това е Хуле.

— Не изминахме ли последните петнадесетина километра вече в Хуле? След още петнадесет километра няма ли пак да сме в Хуле?

— Не съвсем. Нека да чуем какво мисли и Еми, обаче съм сигурен, че именно това е най-подходящото място. Тук започна всичко,

драги приятелю. Именно тук Генд ми предложи да отида в Дома на края на света и да открадна Книгата на Дейвос. Именно тук бе кръчмата на Набжор. Когато бях в Дома, с Еми дълго разговаряхме за съвпаденията. Така и не постигнахме еднакво мнение по въпроса, но имам силното чувство, че някои неща, които на пръв поглед са съвпадения, съвсем не са такива. Те са неща, които са били предварително замислени. Когато Еми погледна Ножа и ми каза, че на него е изписано „Хуле“, това бе първото място, за което се сетих. Предполагам, че идването ни тук не е случайно. Мястото е важно, Бейд, така че нека останем тук за известно време и да проверим дали важните събития се случват на важни места.

— Виждам, приятелю, че започна да се вживяваш в нашето начинание — безмълвно го похвали Еми.

Алтал реши да се поразходи из околностите и да провери дали вековете са оставили някакви следи от заведението на Набжор. Стигна тясното дефиле между двете големи скали, където някога Набжор бе варил медовината си. В дъното на дефилето имаше купчина камъни, върху която лежаха корозиралите остатъци от голяма бронзова бойна брадва. Алтал веднага я позна и въздъхна.

— И все пак някой те е обичал достатъчно, за да ти направи прилично погребение, скъпи приятелю — рече той. После се усмихна и добави: — Набжор, ако сега беше тук, щях да ти разкажа една много интересна история. Ти много обичаше интересните истории. Жалко, че те няма. Няколко чаши от твоята медовина сега щяха да ни дойдат много добре. Може би някой ден, след като всичко приключи, ще седнем на някой облак с чаша медовина в ръка и ще ти разкажа всичко за Дома на края на света.

После отново въздъхна.

— Спи спокойно, стари приятелю.

Беше малко след полунощ и огънят вече догаряше. Алтал не се изненада, когато уж притъпените му инстинкти му дадоха да разбере, че някой се опитва да се промъкне в лагера. Тихо се измъкна изпод одеялото и се скри в тъмните сенки.

— И ти ли го чу? — разнесе се шепотът на Елиар иззад сянката на едно гигантско дърво.

Дори и това не изненада Алтал.

— Мисля, че това е човекът, когото очакваме — прошепна в отговор. — Може да се опита да избяга. Залови го, но без да го нараниш.

— Добре.

Продължиха да чакат със затаен дъх. След малко Алтал чу съвсем слаб пукот, раздаващ се от гората и прошепна на Елиар:

— Не го бива за тази работа.

— Какво прави?

— Опитва се да се промъкне в лагера ни. Вероятно за да открадне каквото успее да докопа. Съвсем неук е, щом не може да се придвижва по-тихо. Ще отиде при конете.

— Мислиш, че ще се опита да ги открадне?

— Вероятно. Мини от онази страна и го следи откъм гърба. Аз ще отида при конете. Той няма да ме види, така че ще го изненадам. Ако успее да ми избяга, ще го заловиш ти.

— Добре — отвърна Елиар и изчезна в сенките.

Залавянето на неопитния крадец не се оказа трудно. Когато той стигна мястото, където бяха вързани конете, Алтал вече го очакваше в сенките, а Елиар бе само на метър зад него. Хванаха го почти едновременно.

— Та той е съвсем малко момче, Алтал! — каза Елиар, като държеше с лекота мятация се пленник.

— Забелязах — каза Алтал. Хвана детето за яката и го повдигна пред огъня.

— Нищо лошо не съм направил! — протестира детето с пискливо гласче и се опита да се откопчи.

— Вероятно защото си много несръчен за тази професия — отбеляза Алтал. — Как се казваш?

— Алтал се казвам — отговори момчето прекалено бързо.

Елиар внезапно се запревива от смях.

— Избери си друго име, момче! Истинският Алтал е човекът, който в момента те държи за яката.

— Тъй ли? — попита удивеното хлапе. — Аз пък си мислех, че това е само легенда.

— Кое е истинското ти име, момче? — попита Алтал. — И не ме лъжи повече.

— Казвам се Гер, господин Алтал — каза момчето и спря да се съпротивлява.

— Покажи му Ножа, Елиар — каза Алтал. — Струва ми се, че Гер е този, когото очаквахме.

Елиар извади Ножа и попита:

— Какво пише на острието на този Нож, момче?

— Не мога да чета, господине.

— Все пак опитай.

Гер погледна острието.

— Струва ми се, че пише „Измамвай!“ — каза с известно съмнение. — Това ли очаквахте?

Ножът вече бе започнал да пее радостната си песен.

— Мисля, че да — каза Елиар и се обърна към най-новия член на групата. — Добре дошъл при нас, Гер.

ГЛАВА 14

— Животът ми стана доста труден, откакто миналата година баща ми умря от препиване — каза Гер. — Върших дребни услуги на Двени, който държи кръчма недалеч оттук. Той ми позволяваше да изяждам огризките от масата и да спя под един навес зад кръчмата. Кръчмата на Двени се посещава от много крадци и често слушам техните истории, но никога не задавам въпроси. В какво сгреших, когато се опитах да се промъкна във вашия бивак, господин Алтал?

— Някога не ти ли е идвало наум, че в такива случаи не трябва да вдигаш шум?

Момчето се оклюма.

— Мислех си, че всички сте заспали.

— И така да е, пак не трябваше да вдигаш толкова много шум. Стъпваше като пияна мечка.

— В такъв случай дали бихте могли да ми дадете някои полезни съвети? — попита обнадеждено Гер.

— Ще видим.

Гер имаше мръсна сплъстена и чорлава руса коса. Бе облечен в дрипи, които се бе опитал да позакърпи, но без особен успех. Дрехите му бяха мръсни. Лицето и ръцете му не бяха по-чисти.

— Ти нямаш ли роднини? — попита Елиар.

— И да имам, не ги познавам. Баща ми, преди да умре, вече много-много не помнеше. Нищо чудно и да е имал братя и сестри, обаче никога не ми е говорил за тях. Вечно беше пиян и не можеше да говори смислено.

— Какво знаеш за майка си?

— Не знам дали въобще съм имал майка.

Елиар леко се изкашля и попита:

— Не се ли чувствуваш леко замаян?

— Не. Трябва ли?

— Аз се почувствувах замаян, когато разчетох надписа върху Ножа.

— Чувствувам се добре. Ти за господин Алтал ли работиш?

— Би могло да се каже, че да.
При огъня дойде Бейд и каза:
— Чух песента на Ножа. — След това погледна Гер. — Този ли е най-новият ни спътник?
— Според Ножа е той — отвърна Алтал.
— Та той е още дете! — възрази Бейд.
— Това може да го обясниш на Ножа, Бейд, стига да имаш такова желание. Не ги избирам аз. Аз само ги издирвам. Казва се Гер.
— Каква дума прочете?
— „Измамвай!“ Нали така, Алтал? — каза Елиар.
— Аз поне така го разбрах.
Бейд се намръщи.
— „Търси!“, „Води!“, „Просветлявай!“, „Подчинявай се!“ и „Измамвай!“ Последното някак си не се връзва. Не мога да разбера логиката на редуването.
— Еми може да я обясни — каза Елиар. — Еми може да обясни всичко.
— Какво правите? — попита сърдито Андина. — Смятате ли, че е възможно да се спи при цялата тази шумотевица?
— Андина, тъкмо мислехме да ти представим нашия най-нов спътник — каза Алтал.
— Този ли? — попита тя и погледна Гер с пренебрежение. — С този ли ще трябва да работим?
— Всичко ще се изясни, когато му дойде времето — каза Бейд с престорено благочестие.
— Бейд, по-добре иди да си изнасяш проповедите другаде! — избухна тя. След това отново погледна Гер. — Изпод някой камък ли е изпъзлял? Или се е измъкнал от най-близката помийна яма?
— Длъжен ли съм да търпя такива приказки, господин Алтал? — попита разгорещено Гер.
— Позволи му да ѝ отговори, Алтал — прошепна гласът на Еми.
— Ако го направя, нощта дали няма да стане малко шумна? — опита се да възрази той.
— Просто го направи.
— Добре, Еми, ще го направя — каза Алтал и погледна момчето.
— Гер, имаш свободата да ѝ отговориш. Подготви се добре обаче. Нашата мила Андина има много изразителен глас. И много силен.

— Какво искаш да кажеш? — попита Андина; гласът ѝ се извиси с няколко октави.

— Много харесваме гласа ви, ваше величество — отговорни той. — Заслужава си обаче малко да поработите върху кресчендото. Не би било зле да опитате с дълбоко дишане. Да тренирате така гласа си, че да не преминава от шепот в писък с такава бързина. Ще стане много по-впечатляващ, след като се научите да го контролирате.

После се обърна към Гер.

— Ти имаш ли нещо да добавиш, момче?

— Искам само да ѝ кажа, че изобщо не може да ме обиди с надутите си приказки — каза Гер и погледна Андина в очите. — Добре де, госпожа, хванали са ме от гората. Какво от това? Ако не ти харесвам, не ме гледай. Нямам майка и баща и съм облечен с парцали, защото нямам други дрехи. Това обаче не е твоя работа. Аз се чудя как да оцелея и нямам време да мисля за дрехи. Ако не ти харесвам, това е твой проблем.

— Отмести се, Алтал — каза властно Еми. — Трябва да свърша една работа.

Той почувствува как тя изтласква съзнанието му. Андина бе зяпнала от удивление.

— Никой не си позволява да разговаря така с мен!

— В лицето може и да не ти казват нищо — отвърна Гер. — Обаче ако си затвориш устата и от време на време слушаш какво говорят другите, може и да разбереш какво наистина мислят за теб. Ти обаче не искаш да научиш това, нали? Мен не са ме възпитавали в дворец като теб. Израснал съм на сметище и затова нямам възпитани обноски.

— Не съм длъжна да слушам това!

— Може и да не си длъжна, но няма да ти навреди! И аз като тебе дишам, а ти не си собственик на въздуха. Остави ме на мира, че ми става лошо, като те гледам!

Андина избяга.

— Ти ли направи това? — попита безмълвно Алтал.

— Разбира се — отвърна Еми. — Казах ти, че в такива случаи трябва да прибегвам до твоето посредничество. Гер ще се справи, Алтал... Няма да е зле обаче малко да го поизмиеш.

Останаха на мястото на старата кръчма на Набжор няколко дни, за да запознаят Гер с новото му положение. Момчето схващаше бързо и при други обстоятелства Алтал охотно щеше да го вземе за чирак, тъй като показваше големи заложби. Срећна известни трудности само докато убеди Гер в ползата от редовното къпане. С помощта на Еми Алтал набави нови дрехи за новобранеца и той вече престана да прилича на живо плашило.

Андина избягваше Гер с едва ли не религиозно усърдие. На четвъртия ден обаче се появи пред него с решителен израз и с ножица и гребен в ръце.

— На теб говоря! Сядай там, и то веднага! — каза тя и му посочи един пън.

— Какво ще ми правиш?

— Ще те подстрижа. Косата ти прилича на купа сено.

— Мога да я пригладя, ако това те дразни.

— Млъквай и сядай.

Гер погледна Алтал.

— Трябва ли да изпълнявам заповедите й?

— На твое място бих се подчинил. Важното е да има мир в семейството.

— Ти как можеш изобщо да гледаш през тази коса? — попита Андина, като стисна перчема, закриващ лицето на Гер. После започна да го подстригва с намръщено от съсредоточаване лице. По някакви неизвестни причини възприемаше работата си много сериозно.

Гер очевидно не бе свикнал да го стрижат, така че непрестанно мърдаше, а Андина го сгълчаваше. Сресва го и го подстригва близо час, като от време на време правеше крачка назад, за да огледа резултатите от труда си.

— Готово! — рече най-сетне и отрязва едно непокорно косъмче. После погледна Алтал. — Какво ще кажеш?

— Чудесно — отвърна той.

— Та ти дори не го погледна!

Гласът й се извиси с една октава.

— Добре, добре. Ще го погледна. Не се сърди.

Рошавата коса на Гер сега бе старателно подстригана и сресана. Андина бе оголила челото му, а останалата част от косите на детето бе

подстригана до яката му, както бе модно в Остос.

— Съвсем не е зле, ваше величество. Откъде усвоихте това умение? — попита Алтал.

— Подстригнах баща си. Видя ли несресана коса, започват да ме сърбят пръстите.

— Поне вече не прилича чак толкова на овчарско куче — отбеляза Бейд.

Андина стисна Гер за брадичката, погледна го право в очите и каза:

— Вече имаш съвсем друг вид, Гер. Вече си чист, с нови дрехи и нова прическа. Когато си играеш, внимавай да не се изцапаш.

— Ще внимавам, госпожо — отвърна Гер и я погледна почти стеснително. — Страшно сте красива — добави. — Съжалявам за онези неща, които ви наговорих.

— Вярвам ти — каза тя и му кимна. После го погали по косата и го целуна по бузата. — Хайде, Гер. Бягай да си играеш, обаче си пази косата и дрехите.

— Добре, госпожо — обеща момчето.

Андина огледа останалите, като разсеяно щракаше с ножиците и попита:

— Искат ли още някой да го подстриже?

В този следобед Еми каза на Алтал:

— Отиваме в Кверон. Оттам трябва да приберем още един човек. И не е зле да побързаме.

На следващия ден тръгнаха през вековната гора на северозапад. Андина настоя Гер да се качи при нея, на кротката ѝ кобила.

— Останах с чувството, че при запознанството си май много-много не си допаднаха — каза Елиар на Алтал и Бейд. — Да не би междувременно да се е случило нещо, което не ми е известно?

— Гер ѝ каза нещо, което очевидно я нарани — обясни Бейд. — Сигурен съм, че той е първият човек от народа, с когото е разговаряла. Вероятно въобще си няма представа колко нещастен е животът на повечето обикновени хора. Гер пък е малко цапнат в устата и нашата

малка принцеса, изглежда, бе изненадана от факта, че той въобще може да говори. Като го подстрига и го покани да язди при нея, тя всъщност му се извини за обидата.

— Имаш малко прекалено радикални възгледи за духовник, Бейд — каза Алтал.

— Човечеството трябва да се стреми към справедливост, Алтал. Със сърцата си хората искат да бъдат справедливи и добри, но някои неща им пречат. Задължение на духовенството е да води хората по правилния път.

— Не е ли малко ранен часът за философски дискусии? — попита Алтал.

— Никой час не е ранен или късен, за да научиш нещо, сине мой — отвърна назидателно Бейд.

— Тези думи наистина са обидни.

— Радвам се, че ти допаднаха — отвърна Бейд с усмивка.

В Кверон бе настъпило началото на есента и листата на трепетликите и брезите бяха започнали да окапват. Алтал не бе посещавал тези планини много често, защото по времето, когато бе срещнал Генд и бе отишъл в Дома на края на света, в Кверон не живееха много хора. Селищата тук бяха малки и примитивни, а обитателите им изглеждаха наплашени и затворени.

— Какво ще кажете? Май не са много дружески разположени към непознати, нали? — попита Елиар, докато вървяха по калната главна улица на поредното селце. — У нас, минат ли непознати, цялото село идва да ги види. Тук обаче хората се крият.

— Кверонците имат славата на суеверни хора — каза Бейд. — Чувал съм, че се сърдят, когато ги докосне чужда сянка. Предполагам, че това се дължи на близостта с Некверос. Според легендите откъм Некверос от време на време се промъкват ужасни създания.

— Еми каза ли ти къде точно отиваме? — обърна се Елиар към Алтал.

— Сигурен съм, че ще ми го каже, когато му дойде времето — отвърна Алтал.

През следващата седмица продължиха да яздят на запад, прекосиха планините и стигнаха до брега на дългия тесен залив, който бележеше западния край на Кверон. Заливът, както и прилежащото към него море, бе пълен с лед.

— Вече приближаваме, Алтал — промърмори гласът на Еми в един късен следобед. — Нека се върнем отново за малко в гората. Имай грижата за лагера, а сетне тримата — Бейд, ти и аз — ще посетим две от крайбрежните селца.

— Кого търсим, Еми?

— Една вещица.

— Не говориш сериозно, нали?

— Местните хора я наричат вещица, но тя, естествено, не е. Ще ни се наложи да поговорим с жреците в тези селца, а това Бейд най-добре го умее. Не използвай обаче думата „вещица“ пред други хора. Тя е от тези думи, от които много хора се плашат.

Върнаха се в гората, Алтал поговори с Бейд и после нареди на Елиар, Андина и Гер да ги чакат.

— С Бейд ще се наложи да разузнаем едно-друго — каза им. — Кверонците са доста странни хора. Бих предпочел да не нахълтваме всичките едновременно в тези села.

Алтал и младият жрец напуснаха бивака.

— Трябва да си поговоря с него — каза Еми на Алтал. — Защо не си починеш за малко?

— Много смешно.

— Просто се отдръпни за малко, Алтал. Можеш да ни слушаш, ако желаеш, но не взимай участие в разговора.

След тези думи Еми отново изтласка съзнанието му и попита:

— Бейд, чуваш ли ме?

Бейд втренчи поглед в Алтал и удивено попита:

— Еми, ти ли си?

— Да. Ще се наложи известно време отново да се държиш като жрец и да си припомниш знанията си по астрология. Когато отидем в тези села, искам да се запознаеш с местните жреци. Представи им се и им кажи, че си дошъл, за да провериш нещо, което си прочел с помощта на звездите.

— Би трябвало да бъдеш малко по-конкретна, Еми.

— В такъв случай им кажи, че ако си разчел звездите правилно, в най-близко време тук ще има големи свличания на земни маси.

— Ще има ли наистина такива свличания?

— Почти мога да ти ги гарантирам, Бейд. Ако се наложи, Алтал може да събори цяла планина. Искам да се престориш, че си много разтревожен. Да кажеш, че си пропътувал половината свят само и само за да ги предупредиш. Покажи, че си възбуден. Използвай думата „природно бедствие“ под път и над път. После Алтал ще смъкне няколко акра скали от някой планински склон и всички ще те възприемат като истински спасител и ще ти повярват.

Бейд изглеждаше озадачен.

— Какво точно целим тук, Еми?

— В едно от селата е окована жена, която мнозина смятат за вещица. Имат намерението да я изгорят на клада и по този повод да организират голямо тържество. Длъжен си да ги убедиш вместо това да ти я предадат. Можеш да им кажеш, че трябва да я отведеш в Авес, за да я разпиташ.

— Това може да се окаже доста трудно — каза той с известно съмнение.

— Не си прав. Кажи им, че в Авес трябва да узнаят какви са замислите на Дейва, за да ги провалят. Наговори каквото си знаеш за съдбата на света, вечния мрак, дяволите, излизащи от преизподнята, и други подобни дивотии. Аз пък ще имам грижата Алтал да придаде повече убедителност на думите ти с помощта на мълнии и земетресения, а може би и на небесни фанфари.

— Еми! — протестира той.

— Какво? Някакъв проблем ли има?

— Еми! Това, което предлагаш, е чисто мошеничество!

— Какво от това?

— Аз съм жрец, Еми, не шарлатанин. Не мога да постъпвам така.

— Защо да не можеш?

— Длъжен съм да казвам истината.

— Та това е самата истина, Бейд. Просто трябва да опростиш нещата, за да те разберат и обикновените хора.

— Жената, която ще спасяваме, наистина ли е вещица?

— Разбира се, че не е. Тя е една от нас. Или по-точно, ще стане една от нас, след като прочете текста върху острието на Ножа. Тя ни е

нужна на всяка цена, Бейд. Без нея ще се провалим.

— Караш ме да нарушавам един от най-свещените си обети.

— Съжалявам. Впрочем, можем да постъпим и по друг начин. Можем да избием всичко живо в тази част на Кверон. Ще си потънал в кръв, но душата ти ще е чиста и красива. Би ли се гордял с това?

— Това, което казваш, е чудовищно!

— От теб зависи как да постъпим, Бейд. Ще трябва да бъдеш или измамник, или касапин. Хайде, Бейд, решавай! Ако ще трябва да убиваме, по-добре да почваме веднага.

— Не си ли прекалено жестока към него? — обади се тихо Алтал от едно ъгълче на главата си.

— Трябва да се научи да изпълнява това, което му казвам, приятелю. Посланията, които всеки един от вас прочита върху острието, са валидни за всички ни. Ти не си единственият, който търси, а Андина не е единствената, която трябва да се подчинява. Всичките търсим и всичките се подчиняваме.

После Еми се обърна на глас към смутения млад жрец.

— Добре, Бейд, какво предпочете? Лъжите или кръвта?

— Нима имам избор? — каза той безпомощно. — Ще трябва да ги излъжа.

— Чудесно — рече Еми с одобрение.

Спуснаха се в бедното селище. Вероятно някога, преди замръзването на залива, то беше било рибарско. Алтал слезе от коня и попита един селянин — брадат мъж, който водеше кротък вол.

— Извинете. Знаете ли къде мога да открия местния жрец?

— Храмът е ей там. Нищо чудно обаче жрецът още да не се е събудил.

— В такъв случай ще го събудя — каза Алтал. — Господарят ми трябва да си поговори с него.

— Той не обича да го будят.

— Още по-малко пък ще обича да го погребат жив.

— Да го погребат жив ли? — възкликна брадатият мъж.

— Да. Да се окаже под лавината.

— Каква лавина?

— Тази, която скоро ще се свлече от склона на планината. Благодаря ти за информацията, приятелю. Приятен ден.

— Не биваше да казваш това, Алтал — изсъска Бейд, когато се отдалечиха от разтревожения мъж.

— Това е предварителна подготовка, Бейд — обясни му Алтал. — В такива случаи ужасните слухове много помагат.

Местният жрец бе висок мъж със занемарена външност и тъжни очи. Казваше се Теркор.

— Боя се, че не съм се занимавал достатъчно с астрология, братко — каза той на Бейд. — Тук сме в един затънт край, далеч от цивилизацията. Грижа се за болните, успокоявам тъжните и се стремя да разрешавам местните конфликти. Не ми остава много време за учение. Какво ти казват звездите?

— Драконът се е преместил в седмата клетка — отговори хладнокръвно Бейд. — Има и пълнолуние, така че опасността от природно бедствие е много голяма. Сигурен съм, че разбираш за какво става дума.

— Приемам думите ти на доверие, братко — каза Теркор. — Говориш за неща отвъд пределите на моите познания.

— Драконът е един от трите земни знака — обясни Бейд. — Луната пък има признаци на нестабилност. Би могла да предизвика земетресения, срутвания и какво ли не. Като гледах движението на Мечката, стигнах до извода, че това е най-вероятно да се случи тук, в Кверон. Бях длъжен да дойда и да те предупредя. Заедно с моя слуга веднага се отправихме насам. Слава Богу, че успяхме да дойдем навреме.

— Благороден човек си, братко. Повечето ми познати не биха си направили такъв труд.

— Това е мой дълг, братко. Нали заради това чета звездите. За да мога да помагам на хората, когато предстои тези неща да се случат. Повечето от моите познати в Авес съставят хороскопи срещу заплащане. Аз пък предпочитам да следя звездите, за да разбера кога приближава опасност.

— Успя ли да разбереш какво точно бедствие ни застрашава?

— Положението на луната ме навежда на мисълта, че най-вероятно е част от планинския склон да се свлече.

— Боже мой!

— Така мисля аз. Някои от братята в Авес смятат, че в земята ще се блъсне комета. На мен обаче това не ми се вярва. Петелът не е в

подходящата клетка за комета.

— Комета или срутване... Има ли значение, братко? При всички положения ще загинат много хора.

Бейд се огледа, сякаш за да се увери, че са сами, после попита:

— Братко Теркор, в последно време тук случвало ли се е нещо необичайно? Усещам присъствието на голямо зло недалеч от нас. Звездите, изглежда, се преподреждат, за да му се противопоставят.

— От другата страна на залива се намира Некверос — сухо отвърна Теркор. — За друго зло не ми е известно.

— Не, братко Теркор, има нещо тук. В Кверон. Нещо, което обаче сигурно се укрива.

— Нищо чудно това да е вещицата, която брат Амбо наскоро откри в село Петелея, на два километра на юг оттук. Брат Амбо обича да лови вещици.

— Вещица ли? — възкликна Бейд с престорен ужас.

— Според брат Амбо е вещица. Ако питаш мен, доказателствата му не се особено убедителни. Казва се Лейта и брат Амбо е решил утре при изгрев слънце да я изгори на клада.

— Ще го накарам да размисли — мрачно каза Бейд.

— Не ми се вярва. Брат Амбо е абсолютен фанатик, когато става дума за вещици.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че решението на миналогодишния събор още не е известно тук? — попита Бейд. — Съборът, в който участваха духовници от всички вери, взе единодушно решение: всички вещици да бъдат изпращани в Авес, за да бъдат разпитани. Какво прави вашият екзарх? Това решение трябваше отдавна да бъде оповестено навсякъде!

— Кверон е доста далеч от Авес, братко Бейд — отвърна Теркор. — Съмнявам се нашият екзарх въобще да знае къде точно се намира Авес. Защо трябва да изпращаме вещиците там, вместо да ги изгаряме?

— Защото трябва да ни се предостави възможност да ги разпитаем, братко Теркор. Вещиците са в съюз с Дейва. Ако успеем да ги убедим да говорят, ще разберем какви са планове на демона. Нищо чудно съдбата на цялото човечество да зависи от научаването на тези отговори.

— Досега не съм срещал вещица, която да си признае, че е вещица.

— Това е, защото не знаете как да ги разпитвате. В Авес има свещени предмети. Нито един от слугите на злото не се осмелява да ги погледне. Болката, която изпитват от гледането на тези свещени предмети вещиците и останалите слуги на Дявола, е толкова силна, че те са готови да разкажат всичко, което им е известно, само и само за да не ги гледат. Чрез това можем да научим най-съкровени помисли на Дейва.

— Нашият любим екзарх очевидно не е смятал, че трябва да бъдем осведомени за това — каза Теркор.

— Длъжни сме да отидем в Петелея и да убедим брат Амбо да ни предаде тази прокълната жена, за да я отведе в Авес за разпит. Нищо чудно съдбата на човешкия род да зависи от това.

— Отивам да оседлая коня си — каза Теркор и излезе.

— Много добре се справяш, Бейд — каза с възхищение Алтал.

— Беше ми неприятно — отвърна Бейд. — Теркор е добър човек.

— Прав си — съгласи се Алтал. — Ти обаче всъщност не го излъга. Напълно е възможно съдбата на човечеството да зависи от това, което правим. Той върши нещо правилно на основата на погрешни съображения. Важното обаче е, че е правилно.

— Братко Бейд, ще трябва да бъдеш наистина много красноречив, за да успееш да убедиш брат Амбо да ти предаде Лейта — каза Теркор, докато яздеха на юг. — Той има репутацията на човек, който обича да изгаря хората, без да си е направил труда да събере убедителни доказателства, че наистина са вещици и вещири. Достатъчно му е да се сдобие с едно-две обвинения и веднага започва да приготвя кладата. На твое място бих наблегнал върху това, което са ми казали звездите. Ако съм те разбрал правилно, възможно е между бедствието и вещицата от Петелея да има някаква връзка.

— Нищо чудно да си прав, Теркор — съгласи се Бейд. — Звездите понякога ни разкриват такива връзки. Техните послания са предупреждения, в които често пъти са обяснени начините за предотвратяване на бедствията.

Бейд бръкна под наметалото си и извади свитък с картата на звездното небе.

— Трябва да я разгледам още веднъж.

— Ако не съответствува напълно на това, което казваш, измисли съответствието — промърмори тихо Алтал.

— Разбрах те — отвърна шепнешком Бейд. — Предупреди Еми, че след малко може да ми се наложи да я помоля да изтърколи няколко скали от планината, за да съм по-убедителен.

Жрецът на Петелея бе мършав човек с вид на мъртвец. Върху лицето му сякаш бе залепен израз на възмущение. Благодарение на изгарянето на вещици се радваше на широка известност в западен Кверон. Идеята, че трябва да предаде пленницата си на Бейд, съвсем не съответствуваше на разбиранията му за добре свършена работа.

— Съборът на Авес няма никаква власт над мен, Бейд — заяви той с почти войнствен тон.

— Възможно е и да няма, Амбо — отвърна хладно Бейд. — Звездите обаче имат власт над теб. Виждам, че си готов да пренебрегнеш предупреждението им и да се погубиш. Под кой знак си роден?

— Под знака на Глигана — отвърна малко нервно Амбо.

— Така си и помислих. Звездите ни учат да се пазим от хората, родени под знака на Глигана.

— Имаш наглостта да обиждаш моя знак, така ли? — ококори се Амбо.

— Глиганите сте опърничави хора — студено каза Бейд. — Понякога на звездите се налага да започнат да падат покрай ушите ви, за да успеят да привлекат вниманието ви.

След това вдигна ръце и каза високо:

— Аз сторих това, което ми наредиха звездите. Щом си решил да не ме слушаш, няма да нося отговорност за това, което може да се случи.

— Думата, която трябва да произнесеш, е „твай“, приятелю — прошепна Еми на Алтал. — Когато я произнасяш, мисли си за силен тътен. Все пак прояви известно чувство за мярка.

Алтал погледна планината, извисяваща се над селото и промълви:

— Твай.

Тътенът се разнесе на километри под земната повърхност. Бе толкова силен, че хората по-скоро го усетиха, отколкото чуха. Заглъхна бавно в северозападна посока.

— Какво беше това? — възкликна Амбо.

— Склонен съм да мисля, че това бе последното предупреждение, което ти бе отправено — отвърна Бейд. — Бих предложил да се помириш с Бога. Не ми се вярва да доживеем до залеза, ако продължаваш да отказваш да ми предадеш вещицата.

— Това бе съвпадение — каза презрително Амбо.

— Съвпадения няма, братко мой. Всичко, което се случва, е следствие на Божия помисъл. Решавай какво ще правиш, Амбо. Животът на всички живи същества в Петелея зависи от твоя избор.

Алтал раздвижи земната твърд още веднъж. Този път малко по-силно.

По стръмния скат започнаха да се търкалят скали.

— Следващите вече ще ни улучат — каза спокойно Алтал и погледна към планината. — Сбогом, господарю Бейд. Ако извадим късмет, камъните ще ни убият на място. Самият аз не понасям мисълта, че мога да бъда погребан жив.

— Вземайте я! — почти изкрещя Амбо. — Прибирайте си вещицата и я водете в Авес!

— Бях сигурен, че по някое време ще дадеш съгласието си — каза Алтал.

ГЛАВА 15

Вещицата Лейта имаше ленена коса, сякаш изпълнена с вътрешна светлина. Кожата ѝ бе много светла, с цвят като на мрамора, така харесван от скулпторите. Бе висока и стройна, а очите ѝ — големи, сияещи и изпълнени с мъдрост — бяха наситеносини. Бе окована с верига за каменен стълб в центъра на Петелея. Стълбът бе почернял от предишните клади.

Лицето ѝ беше студено, но погледът ѝ бе изпълнен с обида.

— Това е само отсрочка, вещице — каза грубо Амбо, докато отключваше веригата. — Жреците от свещения град Авес ще те разпитат най-строго и ще те накарат да си признаеш всичко за връзките си със зловещия си господар. След това ще те изгорят на клада.

— Аз нямам господар, Амбо — отвърна тя спокойно. — Надникнах в душата ти, жрецо, и тя е пълна с низост. Пламъците в нея са твое, а не мое дело. Не са дело и на всички онези, които ти изгори на кладата. Единственото зло нещо в нея е твоята похот, а ти не можеш да унищожиш тази похот, като изгаряш предметите на нейните възжелания. Нарушаваш своя обет с всяка своя мисъл и пламъците, в които ще гориш, са далеч по-страшни от пламъците, в които изгаряш нас. Махни се и се опитай да пречистиш душата си.

Амбо я погледна. На намусеното му лице внезапно се изписа чувство на вина и на погнуса от самия себе си. Той се обърна и бързо се отдалечи.

Алтал плати безбожна цена за един кон за Лейта, сбогува се с Теркор и се запътиха към планините. Когато се отдалечиха от селото, спря коня си и каза:

— Нека се отървем от тези вериги още сега. — Помогна на Лейта да слезе от коня, огледа пренебрежително примитивния катинар, с който бяха вързани ръцете ѝ, и го отключи. Свали веригите и във внезапен прилив на гняв ги захвърли с все сила в храсталаците.

— Благодаря ти, Алтал — тихо каза тя.
— Знаеш името ми? — изненада се той.
— Вече го знам.
— Боже мой! — промърмори Еми.
— Какво има? — попита той смутено.
— Двейя разбра, че мога да чета мислите ти, Алтал — каза Лейта с лека усмивка. — Струва ми се, че това я смущава.
— Значи наистина можеш да правиш това? — възкликна Бейд.
— Да. Винаги ме е озадачавало, че другите не могат.
— И значи заради това Амбо искаше да те изгори!
— Не. Амбо е дал обет за целомъдрие, а главата му е непрестанно изпълнена с мисли, нарушаващи този обет. И е решил, че трябва да обвинява за това не себе си, а хората, които неволно предизвикват тези мисли. Доколкото съм успяла да забележа, много други хора постъпват по същия начин.
— Това е голяма дарба, Лейта.
— Може и да си прав, ако трябва да приемем това качество като дарба. Бих се радвала да я споделя с теб, ако можех. Безмълвието вероятно е нещо чудесно.
После Лейта впери поглед в Еми и каза:
— Няма смисъл да се прикрива такова качество, Двейя. Всички рано или късно узнават за него. В Петелея направих грешката да се опитам да го укривя, и виж какво щеше да ми се случи.
— Махни се от пътя ми, Алтал — заповяда Еми.
— Мога да те чуя и без помощта на неговия глас, Двейя — каза Лейта. — Не мисля, че изпитвам желанието да се присъединя към вас.
— Мисля, че нямаш избор.
Лейта въздъхна и тъжно промълви:
— Може и да си права.
— Какво става? — обърна се Бейд към Алтал.
— Дамите започнаха разговор — отвърна Алтал и се потупа по челото. — Разговарят тук. Главата ми е вече доста пренаселена. Да вървим, че скоро ще се мръкне.

Когато стигнаха при Елиар, Андина и Гер, вече се здрачаваше.
— Тя ли е избраницата? — попита Гер.

— Според Еми е тя — отвърна Алтал.

— Много е хубава, нали?

— Хубава е, наистина. Насмалко щяха да я изгорят жива. Жрецът от нейното село има навика да изгаря хубавите момичета на клада. Хубавите момичета предизвикват у него палави мисли и той смята, че може най-лесно да се отърве от тях с помощта на огън.

— Уби ли го? — попита сърдито Гер.

— Дойде ми наум такава мисъл, обаче Еми ме разубеди. Много обичам Еми, но тя понякога е твърде неразумна. Не одобрява убийството на създания, които не смяташ да изядеш.

— Ако искаш, мога да уредя тази работа с помощта на Елиар. Ти ще разсееш Еми, а ние с Елиар през това време ще проникнем в селото и ще убием жреца.

— Тя после ще разбере това и ще ни се кара цяла седмица — отвърна тъжно Алтал.

— Чух какво каза, Алтал — разнесе се недоволният глас на Еми.

— Това никак не ме учудва, Еми. Ако не си пъхаш носа в неща, които не те засягат, ще си спестиш много неприятности.

— Смяташ ли, че ти е по силите да озаптиш Гер? Той е абсолютно диваче.

— Харесва ми такъв, какъвто е. Лейта тази вечер ли ще прочете надписа върху Ножа?

— Ще изчакаме до сутринта. Мисля, че е добре преди това да поговоря с нея. Тя наистина няма никакво желание да участва в това, което правим.

— Нима някой друг от нас е изпитал подобно желание?

— Дръж се добре, приятелю.

— Добре, мила.

Гората бе мрачна и гъста, а небето бе стоманеносиво. Алтал се бе заблудил и не можеше да си спомни откъде точно бе минал преди да навлезе в тази мрачна гора. Разумът му бе разсеян и всеки път, когато се опитваше да се съсредоточи, кухият звук на стенанието объркваше мислите му и го оставяше да броди безцелно из храсталаците. Струваше му се, че тази прокълната гора няма край, но въпреки това с безсилно примирение продължи да върви напред.

Разумът му внезапно се пробуди и той се опита да си пробие път през мислите си, объркани като горските дебри. Тъкмо тогава стенанието отново го захвърли в глъбините на подобния на черна паяжина свят, който Генд бе изтъкал около него.

„Тя иде“, запяха дърветата. „Тя иде“, отвърнаха им дивите лози. „Падни пред нея по лице и признай жалкото си поражение!“

И Генд прекоси още веднъж гората и равнината, когато настъпи изгревът. „Как ще я поздравяш, крадецо?“, попита Генд и очите му се изпълниха с огън.

„Ще я предизвикам — отвърна Алтал. — Така, както отправям предизвикателство към теб. Така, както отправям предизвикателство към твоя Господар.“

„Жалката ти напереност е съвършено неуместна, Алтал“, отвърна Генд с горящите очи. „Гелта, кралицата на нощта, ще те надвие. Аз, слугата на мрака, ще те хвърля в бездната. Дейва, Господар на всичко съществуващо, ще прибере душата ти.“

Алтал му се присмя. „В илюзията ти няма истина, Генд. Придържай се обаче към нея, щом си длъжен да го направиш. Притисни илюзията към гърдите си с цялото старание, на което е способен човек. Въпреки всичките ти усилия аз ще изтръгна тази илюзия от ръцете ти и слънцето отново ще поеме по своя път. Времето няма да се върне в отправната си точка. Илюзиите ти са глупави, а проклятията ти — безплодни. Хвърлям ръкавица в лицето на Кралицата на мрака. Хвърлям ръкавица в твоето лице, Слуга на мрака. Хвърлям ръкавица в лицето на този, който е твой Господар, но никога няма да бъде мой.“

Тогава Генд изкрещя...

...и Алтал се събуди.

— Полудя ли? — извика Еми и гласът ѝ затрептя в главата му.

— Не знам, Еми — отвърна ѝ спокойно той. — Нали лудите не знаят, че са луди? Ако си спомням добре, по този въпрос вече

разговаряхме няколко пъти в Дома. Знаеш ли, дойде ми наум, че би трябвало да се заемем с Генд. Той се опитва да си играе с реалността, обаче и аз съм майстор в това. Известни са ми множество начини, по които мога да променя правилата на играта, както и да ги състави.

— Това не би трябвало да те изненадва, Двейя — промърмори тихият глас на Лейта. — Нали в крайна сметка го нае именно заради това?

— Лейта, нямаш работа тук! — рече остро Еми.

— Просто любопитствувах, Двейя — отвърна Лейта. — Пък и няма как да ме изгониш оттук, добре знаеш това.

— Уважаеми дами, не бихте ли могли да проведете разговора си другаде? — попита Алтал. — Иска ми се да поспя, а вие вдигате много шум.

Рано сутринта Алтал, Елиар и Бейд направиха кратък оглед на околността.

— Това не е точно приятелска територия, господа — предупреди ги Алтал. — Кверонците сами по себе си не представляват особена заплаха, но се намираме прекалено близо до Некверос за моя вкус.

Реши да не им казва нищо за нощното посещение на Генд.

Когато се върнаха в лагера, видяха, че Андина и Лейта оживено спорят. Гер, седнал наблизо, ги наблюдаваше отегчено. Момчето засия, когато ги видя и попита обнадеждено:

— Открихте ли нещо?

— Видяхме само една сърна — отвърна Елиар. — Хора нямаше.

— Да нахраним конете, господа — предложи Алтал. — След това ще се погрижа за закуската.

— Тъкмо бях започнал да си мисля, че си забравил за нея, и щях да ти напомня — каза Елиар.

— За какво разговарят дамите, Гер? — попита Бейд, когато отидоха при конете.

— Главно за дрехи — отвърна Гер. — Преди това, за прически. Изглежда, се разбират добре. Естествено Еми лежи в скута на Андина, за да ги опазва от спорове.

— Еми е женска котка, Гер — каза му Елиар. — Тя може би също се интересува от дрехи и прически.

След като нахраниха конете, се върнаха при дамите и Алтал поднесе закуска.

— Досега виждали ли сте нещо толкова странно? — обърна се Елиар към Лейта.

— Странно е, настина — съгласи се тя, като не скри удивлението си от ентусиазма, с който Елиар се зае със закуската.

— Той все още расте — обясни й Бейд.

След като Елиар най-накрая се наяде, Еми се обърна към Алтал и каза:

— Време е да покажем на Лейта Ножа, приятелю. Почти съм сигурна относно следващото ни местоназначение, но нека да играем по правилата.

— Няма нищо страшно, Лейта — каза Андина на новата си приятелка. — Просто ще усетиш лека изненада, и толкова. Лично мен малко ме замая, но на Гер въобще не се отрази. Можеш ли да четеш?

— Да — отвърна Лейта. — Писмеността, която знам, не е като вашата, но не вярвам това да ми попречи.

Елиар избърса устата си с ръкав и извади Ножа.

— Не мисли, че те заплашвам, Лейта — опита се да я успокои той. — Просто върху острието има дума, която трябва да прочетеш.

— Разбрах. Покажи ми го — каза тя.

Елиар поднесе Ножа пред очите ѝ с лявата си ръка.

— Обърнал си го наопаки — каза му тя.

— Вярно, прощавай — каза той и го премести в другата си ръка. — Какво ти казва?

— „Слушай!“ — отвърна тя протичко.

Песента на Ножа този път зазвуча някак си по-наситено и по-силно. Елиар изглеждаше малко изненадан. Лейта посегна и го хвана за китката.

— Не го прибирай. — Не откъсваше поглед от блестящото острие. След това започна да трепери и се олюля, сякаш щеше да изгуби съзнание.

— Не прави това, Лейта — скарай се Еми с гласа на Алтал.

— Извинявай, Двейя — отвърна ѝ Лейта с треперещ глас. — Бях длъжна да го узная. Там са написани толкова много неща...

— Прекалено много, за да ги осмисли човек само за миг, мила — отвърна Еми. — Значи, Алтал, отгатнах. Време е да се прибираме у

дома.

— Много сме далеч от дома си, Еми — каза с известно съмнение.
— А и зимата вече тропа на вратата.

— От най-сигурно място ми бе казано, че ще пристигнем там без проблеми, приятелю.

— В Петелея съвсем улесних работата на Амбо — разправяше Лейта на Андина, докато прекосяваха планините. — Развличах останалите селски момичета, като им предсказвах съдбата. Знаех какво мислят и какво искат, така че обещавах на всичките богати съпрузи, хубави къщи и много деца. Амбо се възползува от това и убеди селските старейшини, че съм вещица.

— Какво изпитваш, когато прочиташ мислите на другите? — попита с любопитство Андина.

— Преди всичко смущение — отвърна Лейта. — Между мислите и думите на хората няма съответствие. Много по-близо сме до животните, отколкото смеем да си признаем.

Огледа се, за да се убеди, че Елиар е далеч и не може да чуе разговора им.

— Чувствата ти към него са много смесени, нали, Андина? От една страна, иска ти се да го убиеш, защото е убил баща ти. От друга страна, намираш го за много привлекателен във физическо отношение.

— Не е вярно! — възрази енергично Андина и веднага порумения.

— Вярно е, Андина — усмихна се Лейта. — Ти не си виновна за това. Точно това имах предвид, когато казвах, че у всички ни има нещо животинско. Може би някой ден ще трябва да си поговорим на тази тема с Двейя. Именно тя е отговорна за това, или поне аз така съм разбрала.

Лейта погледна Еми, която се бе настанила на обичайното си място в качулката на Алтал и ги наблюдаваше с интерес и я попита невинно:

— Няма ли да се включиш в разговора, Двейя?

— Не, благодаря.

— Защо използваш това име, когато се обръщаш към Еми? — попита Андина.

— Защото то е истинското ѝ име, Андина — каза Лейта. — Тя в действителност не е котка. В действителния си облик прилича много на нас. Само дето е много по-красива.

— Тя обича да хитрува.

— Разбира се, че хитрува — отвърна Лейта. — Не хитруваме ли всичките? Не мажем ли миглите си със сажди, за да изглеждат по-дълги? Не щипем ли бузите си, за да изглеждат по-розови? Двея е момиче, също като теб и мен. Само дето хитрува много по-умело от нас.

— Стига, Лейта — отсече твърдо Еми.

— Защо, не съм ли права? — попита Лейта и я погледна с невинните си сини очи.

— Казах — стига.

— Слушам — отвърна Лейта и се засмя.

— Не искам да слушам и твоите остроумия, Алтал.

— Та аз нищо не съм казал, Еми.

— И не го казвай.

Прекосиха планините на Кверон и навлязоха в Хуле без проблеми. Независимо от уверенията на Еми, Алтал бързаше. Мисълта, че в северен Кагвер може да ги застигне снежна буря, не му се виждаше особено привлекателна. Пък и щеше да е добре да пристигнат седмица по-рано, отколкото половин година по-късно.

Заобиколи малкото селища в Хуле и спечели време. Макар че на думи не обичаше „цивилизацията“, Алтал признаваше, че пътищата наистина правят пътешествията по-удобни и по-бързи.

Когато стигнаха хълмовете на Кагвер, вече бе дошъл краят на есента. Бяха пътували около месец. Всичките вече бяха свикнали с гласовите изяви на Андина и с непрестанния интерес на Елиар към храната. Алтал и Бейд успяха да поогладят някои от грапавините в обноските на Гер и няколко пъти използваха дарбата на Лейта, особено когато искаха да избегнат срещите с местните жители. Меланхолията на Лейта вече не бе така силно изявена и освен това между нея и често избухливата Андина се установиха приятелски отношения.

Завиха на североизток към неизяснената граница между Хуле и Кагвер и продължиха по пътя, извървян от Алтал преди две хиляди и петстотин години, при първото му пътуване до Дома на края на света.

— Светът тогава бе доста по-различен — каза той един ден на Бейд. Вече приближаваха пропастта, някога възприемана от Алтал като края на света.

— Това е било доста отдавна, Алтал — отбеляза Бейд.

— Знаеш ли, прав си — отвърна Алтал с престорена изненада.

— Добре, добре — каза Бейд и се засмя. — Не знам защо, но понякога изпитвам силно желание да държа проповеди.

— Когато отидем в Дома, Книгата ще те излекува от това желание — каза Алтал. След това се сети за нещо. — Бейд, ти продължаваш ли все още да наблюдаваш звездите всяка нощ?

— Да, това ми е навик. Все още не мога да се отърся от мисълта, че звездите контролират съдбата ни.

Алтал повдигна рамене.

— Всъщност това е едно чисто и безобидно занимание, така че наблюдавай нощното небе колкото си искаш. Би трябвало да му обърнеш по-голямо внимание, когато се озовем по на север. Струва ми се, че северното небе може би ще ти поднесе някои изненади. И то не след дълго.

— Познавам много добре тази част от небето, Алтал. Не вярвам там да има нещо, което да ме изненада.

— Ще видим — каза Алтал. — Добре ще е да потърсим място за нощувка. Слънцето скоро ще залезе.

Стигнаха „края на света“ след два дни.

— Как си могъл да допуснеш, че светът свършва тук, Алтал? — попита Андина. — Виж какви големи бели планини има там.

— Тогава ги нямаше, ваше величество — обясни Алтал.

— Вече те помолих да не се обръщаш към мен по този начин.

— Старая се да поддържам добрите си обноси, Андина.

— Добре, но не го прави пред мен. Няма защо вечно да ми напомняш каква глупачка съм била.

Спряха за нощувка до мъртвото дърво на края на света и Алтал поднесе за вечеря риба.

— Пак ли риба? — оплака се Гер.

— Трябва да поддържахме доброто настроение на Еми, Гер — отвърна Елиар. — Пък рибата е полезна и за теб.

— Защо не им каза нищо, приятелю? — обърна се Еми към Алтал.

— Защото искам да ги изненадам, котенце — отвърна той невинно.

— Държиш се детински.

Той повдигна рамене.

— Това навярно ще да е от напредналата възраст. Моля те, не се намесвай. Искам да видя лицата им, когато това се случи.

— Кога ще пораснеш, Алтал?

— Никога, надявам се.

— Елиар, защо с Гер не съберете още малко дърва? — каза Алтал. — Сутринта ще ни потрябват.

— Добре — каза младият арумец и се изправи. — Да вървим, Гер.

Двамата тръгнаха по тясна затревена ивица и се отправиха към близката горичка. След малко Гер извика пискливо:

— Алтал! Небето се е запалило!

— Я виж ти. Не може да бъде — отвърна спокойно Алтал.

— Това беше жестоко, Алтал — смърри го Лейта. — Защо не им каза нищо за северното сияние?

— Реших, че ще му се зарадват повече, ако го открият сами — отвърна Алтал.

Всичките не откъснаха очи от гледката, естествено. Огънят на Бога тази нощ бе особено ярък. Сияеше и се спускаше в северното небе на големи трепкащи пелени.

— Какво представлява това? — попита Андина малко уплашено.

— Има много имена и хората намират различни обяснения за него — отвърна Лейта. — Някои от тези обяснения са твърде неразбираеми. Почти винаги са свързани с религията.

Бейд наблюдаваше светлините със зинала уста.

— Та в коя точно астрологическа клетка се намира според теб това нещо, Бейд? — попита лукаво Алтал.

— Не... Не знам — заекна Бейд. — То непрестанно се движи.

— Да не би да е някаква поличба?

— Той те дразни, Бейд — каза Лейта на младия жрец. — В северен Кверон отдавна никой не обръща внимание на тези светлини.

— Те в цялото северно небе ли могат да се видят? — попита Бейд с треперещ глас.

— Очевидно да. Не знаех, че и тук могат да се видят така добре, както в Кверон.

— Всяка нощ ли се появяват?

— Когато е облачно, не се виждат така добре. В някои сезони са много по-ярки.

— Ти знаеше, че това ще стане, Алтал. Нали? — попита с укор Бейд.

— Бях почти сигурен, че светлините ще се появят — отвърна Алтал. — Самият аз навремето ги намерих за доста интересни.

После си спомни нещо, за което отдавна не се бе замислял.

— Видях огъня, когато отивах към Дома на края на света, за да открадна Книгата. Тогава бях доста суеверен и отначало реших, че Бог ми изпраща този огън, за да ме предупреди да се махам. Една нощ отидох до края на света, подадох си главата и надникнах надолу. Луната бе изгряла и под ръба на пропастта се виждаха само облаци. Легнал в тревата, наблюдавах как лунната светлина и огънят на Бога се отразяват в горния слой на облаците. Вероятно това е най-красивата гледка, която съм виждал. Същата нощ ми се яви на сън прекрасна дама, която ми каза, че ако я последвам, ще се грижи за мен за вечни времена. Така си и останах с някои подозрения относно източника на този сън — каза и погледна към Еми.

— Нима аз, бабичката, бих могла да направя такова нещо? — попита невинно Еми.

Лейта се засмя.

— Домът вече близо ли е, Алтал? — попита Елиар след три дни. Бе студена и облачна вечер. — Започва да ми мирише на сняг.

— Вече сме доста близо — отговори Алтал и зави на юг. — Тези планини ми се струват доста познати.

— Какво е това? — възкликна Андина, когато познатият на Алтал вой се раздаде иззад планинските върхове.

— Да спрем тук — каза Алтал. — Това е Генд. Никак не ми се иска да се доближаваме до него точно сега.

— Самият Генд ли? — попита Бейд разтревожено.

— Може би да, може би не. Във всеки случай, чуеш ли този вой, знай, че Генд или някой от слугите му е недалеч от нас.

— Съвсем близо е — каза Лейта. — Самата тя има впечатляваща външност, но изглежда, не може да удържи коня си.

Алтал рязко се извърна към бледото момиче от Кверон.

Отвъд ръба на края на света се бяха образували облаци. Мръсносиви облаци, движени от въздушните течения. Върху един от тези облаци бе застанала тъмна фигура, яхнала черен кон.

Фигурата съвсем определено бе женска. Това личеше от блестящия плътно прилепващ метален нагръдник. Черната коса на жената се развяваше от вятъра. В ръката си жената държеше древно копие, а в пояса си бе затъкнала огромен меч с широко закривено острие. Чертите ѝ бяха груби и лицето ѝ излъчваше студенина.

— Аз съм Гелта, Кралицата на нощта — викна тя глухо.

— Ти си само образът на Гелта — поправи я Лейта. — При това си един съвсем нематериален образ. Върни се при Генд и му кажи друг път сам да си носи посланията.

— Внимавай какво говориш, пиявицо на мисли — сопна се тъмната фигура. — Не разговаряй така с мен, защото ще те накарам да съжаляваш за думите си.

— Ние сме се отправили към Дома на края на света — отвърна Лейта съвсем спокойно. — Ако искаш да продължим този разговор, посети ни там. Стига да смееш, разбира се.

— Я опитай думичката „дреу“, приятелю — предложи Еми. — Може и да не смути Гелта, но на коня ѝ може и да въздействува.

Алтал примлясна, погледна Кралицата на нощта и каза:

— Дръж се!

След това произнесе „дреу“.

Конят изцвили и заедно с ездачката си пропадна под облаците.

— Е, тя е последната — доволно каза Еми. — Все очаквах кога най-сетне ще се появи и тя.

— Ти си знаела, че ще я видим, така ли? — попита Лейта.

— Естествено, Лейта. Това е въпрос на симетрия. Досега вече срещнахме всички останали. Генд нямаше да пропусне да ни покаже и Гелта.

— Това, че те са на брой са колкото нас, съвпадение ли е? — попита Алтал.

— Не, разбира се — отвърна Еми и се нагласи по-удобно в качулката.

— Да разбирам ли, Двейя, че ни предстоят нови срещи с тях? — попита Лейта.

— Естествено — отвърна Еми. — Цялата история е свързана с това, драга.

— Еми, когато стигнем Дома, ще си възвърнеш ли способността да говориш на глас? — попита Алтал.

— Да. Защо?

— Просто исках да разбера. Бих се радвал, ако вие, дамите, престанете да използвате главата ми като заседателна зала.

Елиар бе вперил замислен поглед в Лейта. После каза:

— Радвам се, че сте с нас, госпожо. Вие май от никого не се плашите, нали?

— Почти от никого.

— Да вървим — каза Алтал. — Когато се озовем в Дома, Генд вече няма да може да ни поднася изненади.

Стигнаха до Дома в една хладна утрин. Още от сутринта от разкъсаните облаци се сипеха снежинки.

— Та той е огромен! — възкликна Бейд, като видя масивната гранитна сграда.

— Това е къщичката, която с Еми възприемаме като свой дом — отвърна Алтал. — Да влизаме, че вятърът се засили.

Минаха по подвижния мост. Копитата на конете им глухо затропаха по дебелиите дъски.

— Защо на излизане не сте вдигнали подвижния мост? — попита Елиар. — Спуснат той направо кани хората да влязат.

— Не съвсем — възрази Алтал. — Домът може да бъде видян единствено от хората, на които се позволява да го видят.

— Алтал, та той е съвсем на открито!

— Не и за хората, на които е забранено да го видят — каза Алтал, после поведе спътниците си към двора и слезе от коня.

— Алтал, нали не си забравил къде е конюшната? — попита Еми със собствения си глас.

— Та тя може да говори! — възкликна Андина.

— Права си — потвърди Алтал. — Но съм сигурен, че скоро може би ще съжаляваш за това.

— Погрижете се за конете, Алтал — властно рече Еми. — Аз ще имам грижата да настаня дамите.

После безшумно се измъкна от качулката на наметалото, скочи на плочника и продължи:

— В конюшната има прясно сено. Разседлай конете и ги нахрани. После ела при нас. Ще те чакаме в кулата.

— Добре, мила — отвърна Алтал.

Еми раздвижи елегантно опашка и поведе Андина и Лейта към къщата. Алтал и останалите поведоха конете към обора.

— Май ще ни се наложи да свикнем с доста нови неща — отбеляза Бейд.

— Така е — съгласи се Алтал. — Когато за пръв път дойдох в Дома, реших, че съм изгубил разума си. Всъщност дори и сега не съм съвсем сигурен дали главата ми е наред.

Алтал поведе Бейд, Елиар и Гер първо по коридора, а после по стълбището към върха на кулата. Усети позната миризма.

— Тук е доста топло — каза Бейд и разкопча наметалото си. — И няма никакво течение.

— Който и да е построил тази къща, построил я е добре — съгласи се Елиар.

— Струва ми се, че би му станало приятно, ако разбере, че я харесваш, Елиар — каза Алтал.

— Ти знаеш ли кой я е построил?

— Вероятно някой, който е живял в нея. Той обича сам да сътворява всичко. Или поне така пише в Книгата му.

Стигнаха до вратата и Алтал почука и попита:

— Може ли да влезем?

Вратата се отвори. Очевидно сама.

— Защо трябваше да чукаш? — попита Еми.

— Елиар напоследък ме учи на добри обноски.

Еми, Андина и Лейта се бяха нагласили на бизонските кожи, покриващи леглото. Куполът над главите им бе започнал да свети.

— Приятно е да се завърнеш у дома — каза Алтал и започна да разкопчава наметалото си.

— Не бързай да се събличаш, приятелю — каза Еми. — Този път настаняването няма да е както преди.

— Какво лошо има в това да живеем тук, както си живеехме?

— Случайно да си забелязал, че в нашата малка група има два различни вида хора? Има хора-жени, които ще останат при мен, и хора-мъже, които ще са с теб.

— Добре — каза Алтал.

— Ти досега не си ли забелязвал различията между хората-жени и хората-мъже?

— Вече ти казах „добре“, Еми.

— Прието е хората-жени и хората-мъже да не спят заедно, ако не са спазени известни формалности, приятелю. Това не ти ли бе известно?

— Тя често ли се държи така? — попита Гер.

— Непрекъснато — отвърна смръщено Алтал.

— Слез долу, Алтал — каза доволно Еми. — От дясната страна на коридора има голяма стая. Там ще спят хората-мъже. Не се опитвай да отваряш вратата от лявата страна на стълбището, защото там ще спя заедно с хората-жени. Ако се опиташ да го направиш, ще ти издера цялата глава.

Помещението от дясната страна на стълбището бе голямо и добре мебелирано. Алтал бе надникнал в него още преди векове, по време на първото си идване, и то тогава беше съвсем празно. Сега, когато Еми използваше Книгата сама, а не с неговото посредничество, бе дала пълна свобода на творческите си пориви. Подът на стаята бе покрит с килим, на прозорците имаше завеси и цялото помещение бе

пълно с тежки красиви мебели. Креватите бяха големи и постлани с одеяла и възглавници, а в средата на помещението имаше голяма масивна маса с четири стола. В камината весело пращеше огън, а в един от ъглите на стаята, както Алтал очакваше, имаше голяма вана.

— Не бях предполагал, че Еми ще е толкова... — Бейд така и не успя да открие нужната дума.

— Толкова предвидлива, искаш да кажеш? — притече му се на помощ Алтал. — Така е, Еми е образец на предвидливост. Кажете, господа, какво ще желаете за вечеря?

— Всичко друго, но не и риба — бързо каза Гер.

— Аз бих си хапнал говеждо — рече Алтал. — В големи количества.

Алтал се измъчваше от безсъние. Наистина, бе се завърнал в Дома. Но без Еми, мъркаща и свила се на кълбо до него, не можеше да заспи.

Накрая се отказа от по-нататъшни опити да заспи, отметна одеялото и излезе в коридора. Домът не се бе променил, но без Еми му се струваше празен. Той се качи по стълбището и отиде в добре познатата му стая в кулата.

Застана до северния прозорец с поглед, втренчен в ледовете, и усети как започват да го изпълват мрачни предчувствия.

После чу тих звук зад гърба си и отново всичко бе както трябва. Мъркането на Еми му напомни, че си е у дома.

— Ела — чу гласа ѝ. — Ела при мен, приятелю, и ще се погрижа за теб.

Той се обърна и ахна от изумление.

Върху покритото с кожи легло до масата с Книгата на Дейвос бе легнала девойката от някогашния му сън.

— Ела при мен, мили мой Алтал — измърка тя. — Ще се погрижа за теб.

ТРЕТА ЧАСТ ДВЕЙЯ

ГЛАВА 16

Лицето ѝ бе все още лицето, изпълвало спомените му повече от две хилядолетия. Лице, изразяващо древно и спокойно съвършенство. Тя стана и зелените ѝ очи проникнаха в душата му още преди закръглените ѝ ръце да се протегнат към него и да го стиснат в страстна прегръдка.

Всичките му сетива бяха задействувани от близостта с нея и той потъна в целувката ѝ.

Така и никога нямаше да узнае колко време е продължила прегръдката им. Притиснал я до себе си, чу познат звук, който го изпълни с почуда. Богинята, обитавала сънищата му, непрестанно го бе придружавала тук, в Дома, и животът и на двамата се бе превърнал в едно цяло. Много неща, които преди не бе успявал да си обясни, сега му станаха ясни.

— Правиш това, за да ми напомниш, че никога не сме се разделяли, нали? — попита я той.

— За какво говориш, Алтал?

— Та ти мъркаш, Еми.

— Разбира се, че не мъркам! — възкликна тя и мъркането спря. Алтал се усмихна мислено и запамети този факт. Значи тяхната игра очевидно още не бе приключила.

— Вероятно съм си въобразил — каза той, после пак целуна меките ѝ съвършени устни и тя отново замърка.

— Говори ми, Алтал — каза тя, като го придърпа към себе си.

— За какво?

— Започваме да се увличаме.

— Стори ми се, че тъкмо това желаш.

— Не сега, любими. По-късно ще разполагаме с неограничено време за това. Сега обаче главите ни трябва да са ясни.

Обля го гореща вълна от разочарование. Успя обаче да надвие чувствата си.

— Права си. Трябва да си поговорим.

Тя прокара пръсти през косата си и попита:

— За какво по-точно?

— Нали ти наистина си Двейя? Поне това ми каза, когато прекосявахме Магу.

— И ти дори си го запомнил. Изненадваш ме.

— Дръж се възпитано — каза ѝ той по навик. — Това, което искам да разбера, е дали и останалите ще те възприемат така, или ти ще бъдеш Двейя за мен, но ще си останеш Еми за пред тях.

— Това би било малко трудно, Алтал. Вероятно бих могла да го направя, но — дали ще има смисъл?

— Тази ти външност е прекалено впечатляваща. На другите им предстои да вършат разни неща, върху които ще трябва да съсредоточат вниманието си. Дали твоят божествен облик няма да ги разсее?

Тя се засмя със сребърния си глас и го прегърна.

— Много си мил. — И отново го целуна. — Искаш да ме запазиш само за себе си, така ли?

— Как да ти кажа... — започна той. — Може и да си права, но все пак си заслужава да обсъдим този въпрос. На всеки ще му е много трудно да се съсредоточи, когато ти си пред взора му, Двейя.

— Благодаря ви, любезни господине — отвърна тя с престорена скромност.

— Не можеш ли да се държиш сериозно? Може да възникне проблем и е по-добре да обмислим нещата още сега. Андина и Лейта вероятно ще позеленеят от завист, когато те видят, а да се опитвам да обяснявам нещо на Елиар или Бейд, когато ти си наблизо, ще е равносилно на разговор със стена. Самата ти външност ще ги побърка.

— Не го правя нарочно, любими. С братята си съществуваме на различно равнище на реалността и това, изглежда, винаги проличава, дори когато се опитваме да го прикрием. Замислиш ли се за това, вероятно ще си спомниш, че то проличаваше на моменти дори и когато бях котката Еми. Любвеобилна съм по природа и това винаги се усеща.

— Все още продължавам да мисля, че може би ще е добре да се покриеш отново с козина, Еми. Така децата няма да изгубят способността си да разсъждават. Нещо, което едва ли ще им е по силите в присъствието на един несекващ изгрев.

— И това е едно от нещата, които трябва да бъдат преодоленни, Алтал. Трябва да свикнат с мен. По-добре е новият ми облик да предизвика изненада у тях тук, а не някъде другаде в разгара на криза.

— Може пък и да си права — отвърна Алтал с известно колебание. — Няма ли да привлечеш прекалено силно хорското внимание, когато излезем от Дома? Струва ми се, че ще биеш твърде много на очи.

Тя повдигна рамене.

— В такъв случай пак ще се превърна в котката Еми.

— Това твоя идея ли бе, или брат ти е ти забранил да се появяваш навън в истинския си облик?

— Да ми забрани? — Гласът ѝ изрази удивление, дори враждебност.

— Ами... все пак си е Бог.

— И аз съм богиня, Алтал, и никой не може да ми нарежда. Котката Еми я измислих аз, не брат ми. Използвам я, когато искам да остана незабелязана. Това желание би трябвало да ти е ясно. То е присъщо не само на твоята, но и на моята професия. Братята ми няма защо да знаят какво правя и така и не го узнават.

Тя се засмя и добави:

— Понякога наблюдавам Дейвос без да се усети.

— Много сте близки с Дейвос, нали?

— Не бих казала. Имаме различни интереси, така че няма много за какво да разговаряме. Поздравяваме се, когато се видим, и толкова.

— Навярно е много самотно да си бог.

— Не е. Винаги се радваме на компанията на собствените си мисли — каза тя и го погледна изпитателно. — А сега вече освен с мислите си разполагам и с теб, нали?

— Така е. И при това никога няма да се отървеш от мен — каза той. После се сети за нещо. — Я ми кажи, след като ти и братята ти сте свършени, защо Дейва е решил да промени всичко? Каква изгода очаква от това?

— Всичко това започна много отдавна, Алтал — отвърна тя замислено. — Дейва наистина руши. Но той руши единствено нещата, които ние с Дейвос му позволяваме да руши. Това няма как да не понижи статута му. Превърнал се е във вехтошар на вселената, като събира около себе си онези, които ние отхвърлихме. В известен смисъл

се е превърнал в Бог на Нищото и заради това блуждае самотен из пустотата и мрака. Дейвос изпитва щастие от съзиданието, а аз — от грижите за това, което е създал. В пустотата обаче няма щастие, така че когато Дейва се почувствува непоносимо самотен, издири Генд и му възложи да намери хора, с които да я запълни. Струва ми се, че брат ми направи грешка, когато се спря на Генд.

— На теб май ти е жал за него, Двейя. Нали?

— Малко ми е жал, наистина. Известна съм със своето мекосърдечие.

Алтал надникна през източния прозорец, видя, че утринната звезда е изгряла, и каза:

— Време е да събудим децата. — После се почеса по брадичката. — За отделните спални вероятно си права, съгласих се. Няма ли обаче да е разумно да има едно неутрално помещение, например столова, където да се срещат? Когато поставиш високи стени между хората-момчета и хората-момичета, те прекарват по-голямата част от времето си в мисли как да преодолеят тези прегради. Ако им позволим да се срещат тук по време на храна, за да общуват помежду си, биха могли да обърнат внимание на нещата, които си решила да им преподаваш. Такова едно общуване, контролирано, разбира се, би могло да помогне за сдържането на някои страсти. Нали разбираш какво искам да ти кажа?

— Идеята ти е много разумна, Алтал. Понякога ме изненадваш. Защо в такъв случай не се заемеш ти с устройването на столова в близост до спалните ни? Заеми се с тази работа, а аз ще те изчакам. По този начин може би донякъде ще ги подготвиш предварително за срещата с новата Еми.

— Права си.

— Да не забравя: тъй като наближава времето за закуска, има още нещо, което бих искала да ти кажа.

— Какво?

— Когато седна на трапезата, не искам да виждам риба.

— Бях останал с чувството, че обичаш риба.

— Еми обича риба, Алтал. Самата аз не мога да я понасям.

Алтал „направи“ за бъдещата столова доста луксозни мебели. Всъщност това не се оказа по-трудно от направата на груби маси и столове. Реши, че една по-приятна обстановка ще подтикне „децата“ да се отпуснат и да общуват свободно. Мислеше, че ако успеят да се сплотят преди отново да минат по подвижния мост, начинанията им ще се осъществяват по-лесно. За да им хареса още повече помещението, пригответи закуска, достойна за крал.

Събуди ги, като почука на вратите им, а после зае позиция в коридора пред новата столова, подобно на нетърпелив ханджия.

— Побързайте — каза им, когато заизлизаха от спалните. — Еми ни очаква горе, а знаете много добре, че се дразни, когато закъсняваме.

— Тя няма ли да закуси с нас? — попита Елиар.

— Този път не — отвърна Алтал. — Помоли ме да предупредя всички ви, че вече не е Еми котката.

— Защо? — попита обидено Елиар. — Котката много ми харесва.

— След малко ще я видиш променена.

— Тя да не би да е приела истинския си облик? — попита със затаен дъх Лейта.

— Прие го — отвърна ентусиазирано Алтал. — Вече е самата Двейя и според мен ще трябва да положите доста усилия, за да свикнете с нея.

В същия миг Алтал усети как някой докосва мислите му.

— Боже мой! — възкликна Лейта и прехапа устна.

— Какво има? — попита Андина.

— Тя наистина ли изглежда така? — попита Лейта Алтал.

— Вероятно да. Имам набито око за подробностите.

— Боже мой! — възкликна отново Лейта.

— Какво имаш предвид, Лейта? — попита озадачено Андина.

— Пред нея ще приличаме на гарги, Андина!

— Нима наистина е толкова красива?

— Дори повече.

— Не може ли да разискваме този въпрос по време на закуска? — попита Елиар. Гладният му поглед шареше по претрупаната маса.

— Елиар е прав — каза Алтал — Нека изядем закуската си преди да е изстинала. После ще отидем горе и ще ви запозная с Двейя.

— Нещо нямам апетит — въздъхна Лейта.

След закуска всички нервно последваха Алтал по стълбището към кръглата стая на върха на кулата.

Двейя бе седнала на мраморната маса с ръка, небрежно положена върху Книгата. Бе облечена с бяла туника с древна кройка, която оголваше ръцете ѝ до раменете. Косата ѝ, с цвят на залез, бе спусната свободно върху гърба ѝ. Съвършеното ѝ лице бе загадка.

— Добро утро, деца! — поздрави ги тя.

Настъпи странно мълчание. Всички впериха поглед в нея.

— Нима ти наистина си нашата Еми? — попита най-сетне Гер.

— Да, Гер — отвърна му нежно тя. — Известно време се крих зад облика на Еми, но това вече не е необходимо, така че престанах да се крия.

После погледна към Алтал и продължи:

— Нашият славен вожд бе разтревожен от тази промяна. Бе убеден, че от моето съвършенство ще обезумеете.

Направи кратка пауза, сякаш се вслушваше в нещо. После каза:

— Странно. Струва ми се, че не чувам никакви лудешки брътвежи. Дали Алтал не е бил прав? Дали пък случайно не е недооценил способността ви да приемате реалността?

— Добре де, не бях прав — съгласи се неохотно Алтал. — Не е необходимо да го натякваш.

— Естествено. Натякването е по твоята част, нали?

— Ти наистина ли си сестра на Бога? — попита Бейд с треперещ от благоговение глас.

— Зависи от гледната точка, Бейд — отвърна Двейя с лека усмивка. — Спрямо мен Дейвос е брат на Богинята. Уверена съм, че той възприема връзката между нас иначе, но това си е негов проблем, нали? И тримата — Дейвос, Дейва и аз — възприемаме действителността от леко различаващи се позиции. От моя гледна точка Дейвос създава разни неща, за да има какво да обичам, а Дейва изхвърля боклука.

— Това са много любопитни определения, уважаемо божество — отбеляза Лейта. — Споделяли ли сте ги в последно време с братята си?

— Това би било чиста загуба на време, Лейта. И двамата ми братя са твърде впечатлени от собствените си личности, за да могат да

възприемат нещата такива, каквито са.

Двейя изгледа присъстващите и леко присви очи.

— Виждам, че вече привикнахте към новата обстановка, така че може би няма да е зле да се заемем с работа. Алтал, направи малко мебели. Няма защо да не поживеем при известни удобства.

— Ей сега, Двейя.

— Уважаемо божество, не бихте ли могли да си сложите на лицето малко лунички? — попита Лейта. — Иначе вашето съвършенство много ще измъчва и клетата Андина, и самата мен.

— Ние всъщност не се конкурираме, Лейта — любезно каза Двейя.

— Това съвсем не бе светски отговор — промърмори Андина.

— Как да се обръщаме към вас? — попита Бейд, след като всички седнаха на удобните столове, направени от Алтал.

— Трудно ли ти е да произнесеш името „Двейя“, Бейд? — попита Лейта с престорено любопитство.

— Някои наши ордени смятат, че е забранено да се произнася името на Бога — обясни Бейд.

— Грешат — каза му Двейя. — Дребните умове се опитват да прикрият незначителността си с безсмислени формалности и безкрайни спорове за още по-безсмислени баналности. Ти си се издигнал над тези неща, братко Бейд, иначе нямаше да си тук. Имам си име и те моля да го използваш. Много е досадно, когато някой впери взор в небесата и каже: „Боже мой!“ С братята ми не можем да разберем към кого точно от трима ни се обръща — каза Двейя и се засмя. — Спомням си, че по този повод в Плаканд възникна нова религия. Когато и тримата се обърнахме едновременно към един жрец, той прие това за откровение и скоро в Плаканд започнаха да се появяват триглави идоли.

— Някои ордени отричат изображенията на Бога — смутено каза Бейд. — Казват, че никому не е по силите да види неговия лик.

— Добре де, Бейд, ти ме виждаш, нали? — попита Двейя. — Ще призная, че статуите много-много не ни вълнуват. Ако изключим онова чудовищно изображение в храма в Магу, естествено.

Двейя направи кратка пауза, без да вдига ръка от Книгата. После каза:

— Струва ми се, че избързваме. Най-добре ще е нещата да вървят по естествения си ред и всички да започнем от една и съща отправна точка. Между другото, и тримата — Дейвос, Дейва и аз — съществуваме открай време и рядко е имало въпрос, по който да сме на едно мнение.

— Искаш да кажеш, че Боговете воюват помежду си? — попита Елиар.

— Ние сме само трима, Елиар, така че трудно би могло да се говори за война. Докато съществувахме само тримата, различията ни водеха в някои случаи само до интересни спорове, но до нищо повече. Винаги се държахме много възпитано един с друг, когато се срещаме, което не ставаше често, и с това всичко приключваше. Нещата обаче напълно се промениха, когато се появи човекът. Останалите създания възприемат света такъв, какъвто е. Впрочем, така го възприема и по-голямата част от човечеството. Има обаче едно малцинство от хора, изпълнено с желанието да прави промени. Някои от тези промени са добри, а други не. Природата на човеците обаче ги кара да ги правят, за да проверят какъв ще е резултатът.

— Кога се случи всичко това? — попита Бейд.

— Ако става дума за споровете, те се водят открай време. Човекът обаче се появи на света преди около десет хиляди години. Търсеше открити пространства, на които да сее жито. Вероятно нищо не промени света толкова силно, колкото го промени пшеницата. Тя осигури оцеляването на човека и му даде възможност да се задържи по-дълго време на едно и също място, така че той се зае с построяването на села и градове. Така възникна цивилизацията. Първите хора дойдоха от юг, откъм Меуза и Плаканд. В прародината им имаше обширни тропически гори. Мисълта, че ще трябва да изсекат огромните дървета с каменни брадви, за да открият простор за селскостопански земи, никак не им се стори привлекателна. В търсенето на открити пространства се отправиха на север.

— Това преди десет хилядолетия ли се случи? — попита Бейд.

— Да. Приблизително. Тогава хората не разполагаха с добри календари, а пък аз и братята ми не обръщаме особено внимание на времето. Случи се така, че един от първите заселници в Медио бе Генд.

Той имаше много високо мнение за себе си и това дразнеше племенния му вожд, така че когато трябваше да се свърши някоя особено мръсна и неприятна работа, вождът винаги се сещаше за него. Колкото и да се стараеше Генд да изпълнява съвестно заповедите на вожд, той никога не намираше работата му за удовлетворителна. Постепенно неприязънта на Генд към вожд, подобно на старателно поливано растение, прерасна в люта ненавист. Това е тъжна история, повтаряла се многократно през вековете. Раздутото самочувствие на Генд понякога му пречеше да разбере абсурдността на собствените му действия. Струва ми се, че ако той бе способен да се присмее над самия себе си, нещата щяха да се развият другояче. Генд обаче бе лишен от тази способност и именно заради това стана плячка на Дейва. Това не му отне много време. Дейва предложи на Генд слава, власт и безсмъртие и Генд охотно ги прие. После, за да закрепил още по-силно властта си над душата на Генд, Дейва го отведе в Нагараш и там го поквари още повече.

— Само не и там! — възкликна уплашено Лейта.

— А къде другаде можеше да го отведе? — попита Двейя. — В края на краищата центърът на властта на Дейва се намира в Нагараш.

— Не си спомням да съм чувал за този град — каза Елиар.

— Нагараш се намира в Некверос — каза Лейта. — Намира се дълбоко под земната повърхност и е неописуемо ужасно място.

— Става ужасно само по желанието на Дейва, Лейта — поправи я Двейя. — Дейва се опита да пороби Генд и заради това му даде всичко, което той поиска. Колкото до самия Генд, той възприе Нагараш като изключително приятно място. В началото Дейва едва ли не слугуваше на Генд, но след като плени душата му, нещата се промениха. Ходът на времето не означава нищо в Нагараш, а Дейва има безкрайно търпение. Когато Генд напусна Нагараш, вече бе слуга. Господарят бе Дейва.

— Очите му наистина ли горят така, както когато се яви в съня ни в Авес? — попита Елиар.

— Да — отвърна Алтал. — Генд може да осветява пътя си и в най-гъстата гора само с помощта на очите си.

— Това е Знакът на Дейва — каза Бейд.

— Не съвсем — възрази Двейя. — Огънят в очите на Генд си е негов собствен, а не на Дейва. Както и да е, след като установи плен

контрол над Генд, Дейва го изпрати в Медии със същата задача, която Ножът възложи на Алтал.

— Да търси? — попита Алтал. — Какво трябваше да търси?

— Това, което трябваше да търсиш и ти, мили — отвърна Двейя. — Дейва се нуждаеше от някои хора, и изпрати Генд да ги издири. Ние вече се срещнахме с тях, така че ги познавате.

— Пехал и другите?

— Да. Пехал бе първият и неговото спечелване не представляваше особена трудност. Генд напусна Нагараши и се завърна в Медии преди около девет хиляди години. Тогава Пехал бе убиец, навъртащ се около селата в централната част на Медии. Убиваше заради дрехи, заради храна, заради оръжие, заради какво ли не. Понякога убиваше и хора, които не притежаваха нищо. Ако беше гладен.

— Не говориш сериозно! — възкликна Андина.

— Андина, в онези времена това бе нещо съвсем обичайно, а Пехал бе абсолютен дивак. С помощта на своята Книга Генд подчини този скот и след това го спечели на своя страна с помощта на развлечения, за които е по-добре да не говорим тук.

— Ти виждал ли си този Пехал, Алтал? — попита Гер.

— С Еми се срещнахме с него в Арум, когато търсех Ножа — отвърна Алтал. — Не останах с чувството през тези хилядолетия да е станал по-добър.

— Трябвало е да го убиеш, ако си имал такава възможност.

— Беше ми наредено да не го правя. Доколкото разбрах, убийството му не влизаше в планове на Еми.

— Чудесно знаеш, че причината бе съвсем различна — каза Двейя.

— Права си, мила — отвърна смирено Алтал. — Кой бе следващият, когато Генд вербува, след като установи контрол над Пехал?

— Следващият бе Хном — отвърна тя. — Това обаче стана след като медите заселиха Векти, Плаканд и Екверо. Дотогава изминаха хиляда и петстотин години, обаче Генд е търпелив и изчака. Хном живееше в Екверо, в град Ледан, и бе известен мошеник. Търгуваше главно с лен, но в балите с лен, които продаваше, имаше твърде много обикновени плевели. Накрая жителите на Ледан го изгониха от града и

известиха и съседните градове, че на този човек не може да се има доверие. Пред Хном се затвориха всички порти, а през това време шансовете за оцеляване на човек, прокуден от обществото, бяха много малки. Генд и Пехал го откриха в един върбалак до езерото, вече умиращ от глад. На Генд въобще не му бе трудно да го вербува, тъй като Хном нямаше при кого да отиде.

— Спомням си, че продаваше паници и тенджери в Авес, когато го видяхме с Алтал — вметна Елиар.

— Само се правеше, че продава паници и тенджери — поправи го Алтал. — Всъщност задачата му бе да ни следи.

— Хном е голям хитрец и може само за миг да променя изражението и говора си — каза Двейя. — Може да бъде много мил и очарователен, обаче само един глупак би му се доверил.

— Историята става много интересна! — възкликна Гер. — Кой е следващият от лошите, вербувани от Генд?

— Гелта.

— Онази с желязната ризница, дето конят ѝ беше стъпил върху облаците?

— Точно тя. Преди шест хиляди години беше вожд на войнствен род в Ансу.

Бейд се намръщи и попита:

— Това не е ли малко странно? Доколкото ми е известно, в Ансу мъжете не възприемат жените като човешки същества.

— Ти вече я видя, Бейд — напомни му Двейя. — Едра е като мъж и много свирепа. Тя е простовата жена със сипаничаво лице и голям нос. Израснала е сред войниците на баща си и разсъждава повече като мъж, отколкото като жена. Проляла е много кръв, за да извоюва престола си, и всеки човек, който е повдигал въпроса за нейния пол, не е доживявал да види залеза.

— И как успя Генд да вербува такава жена? — попита Бейд.

— Предложи ѝ власт, Бейд. Гелта обича много неща, но жаждата за власт е най-силната ѝ страст. Генд ѝ предложи царства и владения, ако в замяна му даде душата си, и тя се съгласи. При това бе убедена, че е сключила изключително изгодна сделка.

— Кой е следващият? — попита Елиар.

— Изминаха цели хиляда години преди да открие следващия — отговори Двейя. — След религиозните войни и упадък на Медиио

започна възходът на дейканската империя. В началото на шестото хилядолетие в град Дейка живееше жрец, почитащ екверския бог Апвос. Казваше се Арган и не криеше несъгласието си с първожреца относно някои много заплетени проблеми на астрологията. Накрая първожрецът му заповяда да се покае, но Арган не се подчини. Тогава първожрецът използва властта си и изгони Арган от храма.

— За Бога, та това е ужасно! — възкликна Бейд.

— И Арган мислеше така. Животът му бе лишен от смисъл и той бе обзет от абсолютно отчаяние. Генд го вербува със същата лекота, с която се откъсва презрял плод.

— Има ли наистина бог на име Апвос? — попита Гер.

— Това име е вариация на „Дейвос“ — обясни Двейя. „Апвос“ означава „Бог на водата“ така, както „Хердос“ означава „Бог на добитъка“. Погледът на медите е обърнат към небето. На екверците — към езерата им. На вектите и плакандците — към техните стада овце и крави. Използват различни имена, но имат предвид един и същ бог.

— Това известно ли им е?

— В действителност, не — отвърна Двейя и повдигна рамене. — Мен например ме наричат с поне десетина имена, откакто започна всичко. Както и да е, последният човек на Генд живееше в Регвос преди около три хиляди години. Има дарбата на Лейта.

— Не бих я нарекла „дарба“ — възрази Лейта.

— Коман е на друго мнение. Регвос е размирна земя. Била е колонизирана от остосите, обаче почвата не я бива, а и златото там е малко.

— Все още има няколко наши селища по крайбрежието ѝ — добави Андина. — Разходите по тях са много по-големи от приходите. Те са бремене за хазната.

— Коман използваше дарбата си, за да научава тайни, които после продаваше — продължи Двейя. — Срещата му с Генд бе случайна и това, което Коман видя в главата на Генд, много му хареса. Не се наложи да го вербуват, той предложи услугите си доброволно. — Двейя ѝ се усмихна. — Алтал постъпи ужасно с клетия Коман, когато го срещнахме. От всички ви Лейта най-добре ще оцени чувството му за хумор.

— Еми ме предупреди, че Коман ще се опита да се вмъкне в мислите ми — поясни Алтал. — Каза ми, че за да не го допусна там, е

най-добре да почна да броя, като обаче наруша естествения ред на числата: например, като броя „едно, две, три, седемнадесет, девет, четиридесет и три“ и така нататък. За да стане по-забавно, добавих и дробни: седем цяло и пет осми, деветдесет и две и дванадесет тридесети и така нататък. Странно, но Коман не успя да оцени шегата ми.

Очите на Лейта внезапно се разшириха и тя потрепери.

— Алтал, моля те! Обещай ми, че никога няма да ми погодиш този номер!

— Това наистина ли би било толкова неприятно? — обърна се Анди на към приятелката си.

— Направо ужасно! — Лейта пак потрепери. — Алтал, как реагира Коман, когато направи това с него?

— Тръгна по пътя и започна да си говори сам. Използуваше доста цветист език.

— Не е ли време за обяд? — внезапно попита Елиар.

— Минаха само няколко часа, откакто закусихме — напомни му Андина. Гласът ѝ бе изпълнен с учудваща доброта. Нямаше и следа от обичайната надменност или враждебност, които проявяваше към младия арумец.

— Знам, че на останалите може би ви е досадно от това, че непрестанно говоря за храна — каза Елиар, сякаш се извиняваше. — Работата е там, че просто не мога да се сдържа. Само час след като съм ял, отново изпитвам вълчи глад.

— Няма ли да е по-добре да натъпчеш джобовете си с храна? — попита Гер. — По този начин винаги ще имаш нещо за хапване подръка, когато огладнееш.

Елиар го изгледа смаяно.

— Не мога да направя това, Гер! Да се храня сам пред вас би било страшно невъзпитано.

Андина избухна в смях, който запълни кулата като музика.

ГЛАВА 17

На останалите Домът се струваше странен, но Алтал го възприемаше като домашно огнище и се радваше, че е там. Двейя продължи да дава уроци по история на света, обаче Алтал слушаше разсеяно. Смяташе, че вече знае достатъчно за света. Щом Двейя бе решила да си губи времето с уроци по история, това си беше нейна работа. Пък и Алтал знаеше, че ще останат в Дома най-късно до пукването на пролетта.

След няколко седмици обаче се сети за нещо интересно и когато остана насаме с Двейя, я попита:

— Този Дом нали го е построил Дейвос?

— Правилната дума в случая е „направи“. Разликата е съществена.

— Той подари ли ти го?

— Не, аз го обсебих.

— Двейя!

Тя се засмя.

— Това нямаше как да не привлече вниманието ти, нали? След като Дейвос сътвори и звездите, дойде тук да обмисли някои неща. А после напусна Дома. Тъй като той не го използваше, в него се настаних аз. В облика на котката Еми.

— Ами ако той реши, че трябва да му го върнеш?

— Това не би било красиво, Алтал. Домът вече е мой. Ако на Дейвос отново му е потребвал Дом, нека си го построи другаде. Ако ще и на луната.

— Това твое становище известно ли му е?

— Би трябвало. Доста пъти съм му дала да го разбере. Той сътвори този свят и го засели с хора. От него друго не се и очакваше. Той сега е мой и Дейвос вече само би ми пречил.

— Преди настъпването на пролетта няма да тръгваме на път, нали?

— На това място сезоните не са особено важни, приятелю. Би трябвало отдавна да си разбрал това. Ще тръгнем на път, когато станем

готови.

— Еми, не можем да пътуваме посред зима.

— Сериозно? — попита тя лукаво.

— Скоро снегът ще стане пет метра дълбок, а слънцето въобще ще се скрие. При това положение не можем да излезем оттук.

— Не е съвсем така, Алтал. Просто наблюдавай какво става около теб и се учи.

— Дразниш ме, Еми.

— Радвам се, че го разбра — отвърна доволно тя.

— Господин Алтал, цялата тази история ще продължи ли още дълго? — попита Гер след няколко дни.

— Какво имаш предвид, Гер?

— Всичко тези приказки за това кой какво е направил преди хиляда години в места, за които не съм и чувал. Може и да не споделяш думите ми с Еми, но това ми се вижда ужасно скучно. Кого може да го е грижа какво се е случило в дейканската империя преди пет хиляди години?

— Бил съм и там — каза Алтал на момчето. — Това стана преди да дойда тук и Еми да ме докопа с лапите си. Дейканските търговци бяха много богати, но лишени от здрав разум. Реших, че това предоставя големи възможности на хората от нашата професия. Мисълта за глупави богаташи винаги ми сгрява сърцето.

— И какво стана? — възбудено попита Гер.

Алтал му разказа силно разкрасена версия на приключението в дома на Квесо. Гер се оказа превъзходен слушател и Алтал бе в много добро настроение — докато Двейя не ги подсети, че е време за учение.

Когато тръгнаха нагоре по стълбите, Алтал видя на лицето на Андина лека усмивчица. Подобна усмивка се таеше и върху устните на Двейя. Очевидно се кроеше нещо.

— Има нещо, което ми е трудно да разбера — каза Бейд, когато Двейя отново им разказа историята на Треборея. — Ти няколко пъти даде да се разбере, че бреговата линия на южното море се променя.

— Да, променя се.

— Какво може да предизвика такава промяна? Винаги съм мислил, че планините и бреговете са вечни и неизменни.

— Не е така, Бейд — отвърна Двейя и се засмя. — Те непрестанно се променят. Целият свят постоянно се променя. Планините се появяват и изчезват, също като приливите и отливите, а най-малката промяна на климата е в състояние да промени стотици километри брегова ивица. Отделният човек живее твърде кратко, за да е в състояние да забележи тези промени, но те стават непрестанно. През последните две хилядолетия сушата се уголемява.

Двейя посочи северния прозорец и добави:

— Причината за това е ей този лед.

— Как е възможно ледът в далечния север да се отрази върху състоянието на южното крайбрежие?

— Ледът е замръзнала вода, нали?

— Разбира се.

— Количеството на водата е неизменно. Част от нея се намира в моретата, друга част във въздуха, като облаци например, а трета част е застинала в ледниците. Климатът периодично се променя. Става по-студено и ледниците започват да растат. Все по-голяма част от земната вода се превръща в ледници, а в моретата и облаците остава все по-малко вода. Валежите вече не са така чести, а равнището на морето започва да спада. Именно този спад променя бреговата линия. Южното море открай време е било плитко, така че когато водата отстъпва, сушата се увеличава.

— Чудни са делата Господни! — рече вдъхновено Бейд.

— Сигурна съм, че на брат ми му би било приятно да чуе тези думи — сухо каза Двейя.

— Дейвос е нашият Бог.

— Имах предвид другия си брат.

Бейд я погледна ужасено.

— Тази конкретна промяна на климата е дело на Дейва — обясни му Двейя. — Времената са интересни. Дейва събра своите хора, а аз — моите. Намираме се пред прага на доста хубава война, Бейд, и Дейва прави всичко възможно, за да постави Генд в по-добра позиция. Моретата пресъхват, а ледниците, когато се раздвижат, ще стрият планините на прах. Засушаванията ще предизвикат масов глад и империите ще се разпаднат.

— Та това би било краят на света! — възкликна Бейд.

— Ако ние победим, той няма да настъпи.

— Бейд, нали това ти помага да усетиш собствената си значимост? — лукаво попита Лейта. — Хайде, момче, спасявай света, и то по-бързо!

— Стига, Лейта! — смъмри я Дейва.

— Бе твърде удобна възможност да му го кажа, Двейя.

— Не е ли време за... — започна Елиар.

Андина, която седеше до него и през цялото време не откъсваше поглед от младия арумец, докосна китката му и му подаде голямо парче сирене. Елиар механично го взе и почна да яде.

Лицето на Андина грейна като слънце.

Двейя стрелна с поглед Алтал и безмълвната ѝ мисъл замърка в главата му.

— Видя, нали? — попита тя.

— Разбира се — отвърна ѝ той също така безмълвно. — Това твоя идея ли беше?

— Не, нейна. Под стола си държи торбичка с храна и отсега нататък винаги, когато стомахът на Елиар започне да стърже, ще има грижата да засища глада му. Ако се вгледаш по-внимателно, вероятно ще забележиш, че той дори не забелязва, че се храни. Андина твърди, че прави това, та Елиар да престане да прекъсва останалите. Според мен обаче работата е по-дълбока. Бих я свързала и с желанието на Андина да подстриже Гер.

— Не намираш ли, че Андина е доста сложно девойче?

— Вярно е — съгласи се Двейя. — Забавно е обаче.

— От колко време сме тук, Алтал? — попита Елиар след няколко дни, докато изкачваха стълбището към стаята в кулата.

— Поне от месец — отвърна Алтал.

— И аз така си помислих. Навън да не би да става нещо странно?

— Какво имаш предвид?

— Дните би трябвало да стават по-къси. Доколкото обаче мога да преценя, това не се случва.

— Вероятно е работа на Двейя.

— Не разбирам.

— И аз не разбирам. Или поне не разбирам всичко. Двейя си играе с хода на времето. Най-вероятното е в момента да изживяваме непрестанно все един и същ ден. Въпреки, че при всяко поредно изживяване се случват различни неща.

— Ако ти кажа, че това е невъзможно, ще има ли полза от думите ми?

— По всяка вероятност не особена. Навън действа Генд и винаги, когато реши да направи нещо, трябва да имаме готовност да пъхнем пръти в колелата му. Работата е там, че още нямаме такава готовност. Именно заради това Двейя ни доведе в този Дом. Тук времето тече така, както тя намери за добре. Ако за подготовката ни бъдат потребни години, тя ще ни ги даде. Когато обаче излезем навън, ще се окаже, че е изминал само ден.

— С тази разлика, че всички ще сме по-стари.

— Мисля, че не си прав, Елиар.

— Нищо не мога да разбера.

— Не само ти си в това положение.

— Ще престанеш ли да надничаш насам-натам, Лейта? — попита Двейя.

— Не мога да контролирам мислите си — призна Лейта и въздъхна. — Винаги, щом погледна някого или го чуя да говори, моето умение, или както и да го наричате, веднага се задействува. После някой друг каже нещо и то се задействува и спрямо него. Не го правя нарочно и дори не го искам — умението ми се проявява инстинктивно.

Двейя разтвори Книгата и каза:

— Няма да е зле да вземем някои мерки още сега. Дарбата ти, ако решим да назовем това твое умение така, се проявява съвършено безконтролно.

Прелисти първите страници на Книгата и след малко очевидно успя да открие необходимата.

— Ето, тук пише как Дейвос се е справил с този проблем — каза тя. — Подходът към решаването му е малко по-прост от моя, така че ще е най-добре да го прочетеш още сега. По-късно пък ще ти обясня как самата аз се справям с този проблем.

— Готова съм на всичко, Двейя — отвърна Лейта разгорещено.
— Самата аз не желая това нещо постоянно да затормозва разума ми.

После взе напукания пергаментов лист от Двейя, погледнато и се намръщи.

— Не мога да го прочета. Въобще не мога да разбера буквите.

— Това е древна азбука, Лейта — каза Двейя. — Има обаче и по-бърз начин да прочетеш текста. Просто сложи листа върху Книгата и после сложи ръката си отгоре.

— Да го прочета с ръката си? — попита с недоумение Лейта.

— Освен ако не предпочиташ да го прочетеш с крак. Направи каквото ти казах, Лейта.

Бледата русокоса девойка с известно съмнение нагласи страницата върху бялата Книга и я притисна с длан. В следващия миг сините ѝ очи се разшириха.

— Не може да е толкова лесно! — възкликна тя.

— Защо не се опиташ и не се убедиш сама? — предложи Двейя.

Лейта седна и затвори очи. На лицето ѝ се изписа почти нечовешко спокойствие. След това очите ѝ широко се разтвориха и тя рязко си пое дъх.

След това внезапно изкрещя.

— Отиде твърде далеч, Лейта — каза ѝ Двейя. — Не биваше да бързаш толкова.

— Всичко е така пусто! — каза Лейта с треперещ глас. — Тук вече няма нищо!

— Ти се извиси прекалено много, мила. Искаш да се извисиш над това, но не трябва да отиваш чак толкова нависоко. Практиката ще ти помогне да се справиш по-добре. Всъщност сега ти се опитваш да придаваш насоченост на дарбата си. Искаш да я насочиш малко над главите на хората около теб. Пак ще чуваш непрестанното тихо мърморене, което си чувала цял живот, обаче вече няма да чуваш самите мисли. Когато самата ти пожелаеш да ги чуеш, ще е достатъчно да насочиш дарбата си към човека, когото искаш да чуеш.

Лейта отново потрепери и попита:

— Каква беше тази ужасна пустота?

— Звученето на нищото, Лейта. Ти бе насочила дарбата си към тавана.

— Някой от вас разбра ли нещо? — попита Елиар озадачено.

— Работата е съвсем проста, Елиар — каза Гер. — Лейта си има втори комплект уши. С него може да чува това, което мислим, дори когато не иска. Еми току-що я научи как да насочва тези уши в други посоки. Всичко е съвсем ясно.

Лейта погледна удивено момчето и попита:

— Ти как разбра това?

— Нищо не съм разбрал — каза Гер. — Просто това обяснение ми се стори разумно. Разбира се, аз започнах да ти бягам още от първата ни среща.

— Да бягаш?

— Усещах какво правиш, така че се отмествах и бръмченето ти минаваше покрай мен.

Погледът на Двейя, вперен в момчето, издаваше абсолютно удивление.

— Я виж ти — промърмори Алтал.

— Какво искаш да кажеш? — попита го Двейя.

— Нищо, мила — отвърна невинно Алтал. — Абсолютно нищо.

— Не е ли време за... — започна Елиар.

Андина му подаде един плод и той млъкна.

— Забавлявай ги за известно време, любими — каза Двейя на Алтал. — Аз пък ще ги привиквам един по един, за да им обясня някои неща.

Той я погледна озадачено.

— Така ще спестим време, Алтал. Когато са насаме с мен, ще разкрият сърцата си. Трудно биха го направили пред останалите. Всеки човек има слабости, които предпочита да не разкрива пред всички.

— Не споделяш идеята за открита изповед, така ли?

— Това е една от най-глупавите човешки идеи, Алтал. Публичното обявяване на собствените грехове е ексхибиционизъм. Безцелно е, и при това си е чиста загуба на време.

— Бях останал с чувството, че разполагаме с безкрайно много време.

— Не. Не чак с толкова много.

— За какво си говорят, господин Алтал? — попита Гер и кимна към Бейд и Двейя, които седяха пред разтворената Книга.

— Предполагам, че Двейя разчиства мозъка на Бейд от разни предубеждения. Той е учил за жрец и астролог. Главата му е пълна с глупости и сега Двейя се опитва да ги разчисти.

— Има ли хора, които сериозно вярват в астрологията? — попита Гер.

Алтал повдигна рамене.

— Хората искат да знаят какво ще се случи. Смятат, че астрологията ще им го каже. Най-често грешат, но въпреки това продължават да вярват.

— Това не ти ли се струва глупаво?

— Умерено глупаво, бих казал. Повечето хора обаче изпитват потребността да вярват в нещо. Има едно малцинство, което не вярва, но такива хора не са много.

— Аз самият много-много не вярвам. Слънцето по всяка вероятност утре ще изгрее, а след зимата настъпва пролетта. Всичко останало обаче според мен става случайно.

— Струва ми се, че си доста близко до истината. Аз някога вярвах в късмета си, но Двейя ме излекува от тази вяра.

Гер внезапно се усмихна и каза:

— Андина отново го нахрани. Според мен Елиар даже не си дава сметка, че го храни. Как мислиш?

— Вероятно не си дава — съгласи се Алтал. — Елиар е много мило момче, но душевността му не е особено сложна. Докато тя му подава храна, няма да задава въпроси. Вероятно и не обръща особено внимание на действията ѝ.

— Не мога обаче да разбера защо го прави. Когато се присъединих към вас, тя въобще не го понасяше. Сега обаче непрестанно се грижи за него.

— Държи се майчински, Гер. На жените това често им се случва. В началото го мразеше, но сега нещата се промениха.

— Радвам се, че си избра него, а не мен — каза Гер. — Мразя да ме подстригват.

След няколко дни Двейя остави Бейд да се занимава сам с Книгата и насочи цялото си внимание към Андина. Много от събеседванията им можеха да бъдат чути и от останалите. Владетелката на Остос бе красива млада дама с тъмна коса и огромни тъмни очи, обаче емоциите ѝ бяха взривоопасни. Ножът я бе инструктирал „да се подчинява“, а това никак не ѝ допадаше.

За да не пречи, Алтал бе преместил стола си близо до вратата. Прекарваше по-голямата част от времето си в наблюдения на останалите. Стараеше се и това му занимание много да не бие на очи.

— С какво се занимаваш, Алтал? — попита го Двейя един късен следобед, когато бяха останали сами в кулата.

— Наблюдавам, Еми. Наблюдавам и се уча. Нали именно това очакваше от мен?

— И какво научи?

— Мило мое котенце, събрахме доста странна колекция от хора. Те съвсем не са такива, каквито изглеждат на пръв поглед. Ако изключим Гер, останалите не са много щастливи от това, което се очаква да направят. Андина определено ненавижда думата „подчинявам се“, а колкото до Елиар, не му е приятно, че трябва да „води“, тъй като му е добре известно, че още не е готов да командува армия.

— Думата „води“ при тези обстоятелства означава съвсем друго нещо, приятелю. За това ще поговорим по-нататък. Какво научи за другите?

— Струва ми се, че ти прояви известна грубост към Бейд. След като му отне астрологията, той остана съвсем без опора. Не знае вече в какво да вярва и е на път да престане да вярва в каквото и да било. Сигурен е, че „просветлявай“ означава, че трябва да проповядва. Навярно е доста трудно да се съчини проповед, в която да те призоват да не вярваш в нищо.

— И той все още не е разбрал всичко, Алтал — отвърна Двейя.
— Когато му дойде времето, ще разбере. Какво ще ми кажеш за Лейта?

— Именно тя ме смущава най-много. Гледа умно и прави умни бележки, обаче е прочела върху Ножа нещо, което вероятно не е трябвало да прочита. Останалите не разбират напълно какво точно иска Ножът от тях. Лейта го знае. Лейта знае съвсем точно какво трябва да направи и на кого трябва да го направи. Това не ѝ е приятно,

Еми. Животът досега е бил суров към нея и тя е почти сигурна, че ще стане още по-суров.

— Много е по-силна, отколкото изглежда, Алтал. В определен момент ще ѝ потрябва помощ, така че стой близо до нея. Бъди винаги готов да ѝ я дадеш.

— Много загадъчно се изразяваш, Еми — упрекна я той.

— Алтал, на теб ти бе наредено да „търсиш“. Сигурна съм, че ще откриеш начин да ѝ помогнеш. Стига да се постараяш, разбира се.

Двейя и Гер бяха седнали до източния прозорец и си говореха. До южния прозорец Елиар разказваше на Андина военни истории, а тя се преструваше, че се възхищава от тях, и в същото време му подаваше късчета храна. Лейта и Бейд, седнали пред мраморната маса, се бяха задълбочили в Книгата. Алтал така или иначе бе останал сам. Стоеше до северния прозорец и наблюдаваше ледените планини отвъд края на света. Независимо от казаното му от Еми продължаваше да възприема ръба на северната пропаст като край на всичко. Това, че светът си имаше съвсем ясно определена граница, го устройваше. Смисълът на думата „безкрайност“ не го интересуваше.

— Все още ли ме възприемаш като вещица, Бейд? — попита Лейта младия жрец.

— Естествено, че не! — отвърна Бейд. — Защо мислиш така?

— Знам, че не ме харесваш.

— Това е смехотворно, Лейта. Много те харесвам. Ти си един от другарите ми.

— Караш ме да се чувствавам като неодушевен предмет.

— Не мога да разбера накъде биеш.

— Ти си единственият мъж, когото познавам, който май не отчита факта, че съм жена.

— Давам си сметка за това, Лейта. Това няма връзка с нещата, които ни предстои да направим, обаче бъди сигурна, че си давам сметка.

— Не се замисляш върху това обаче — въздъхна тя. — Още в края на детството ми всички мъже от селото започнаха да ме оглеждат и да си мислят разни неща.

— Имаш предвид нещата, за които си е мислел Амбо?

— Да. Всички мъже в селото си мислеха такива неща, когато ме видеха.

— Ти наистина си много красива, Лейта.

— Благодаря ви, любезни господине — каза му тя подигравателно.

— Кое те кара да мислиш, че не те харесвам?

— Не събуждам у теб такива мисли, каквито събуждам у другите мъже.

— Тези мисли са нечестиви, Лейта. Жреците са длъжни да ги потискат.

— Може и да си прав, Бейд, обаче това много ме смущава. Ти презираш тези нечестиви мисли, но след като ги потиснеш, усещам само омраза. Тя е насочена към тези мисли, обаче аз я възприемам като омраза, насочена към мен.

— Съвсем определено не съм целял такова нещо.

— Струва ми се, че мога да предложа решение на проблема.

— Ще се радвам да го чуя, Лейта.

— Престани да потискаш чак толкова силно тези нечестиви мисли и пусни някои от тях на свобода.

— Какво?

— Не най-нечестивите, разбира се — така и двамата бихме се почувствували неловко. Няколко палави мисли обаче не биха навредили никому.

Лейта се засмя и вдигна палец и показалец.

— Ако бъдат само ей тоничко нечестиви, ти няма да нарушиш обета си, обаче пък аз ще знам, че ме възприемаш като жена. Бих използвала израза „умерено нечестиви“. На теб това не би ти струвало нищо, а аз бих се чувствувала много по-добре.

Бейд я погледна, после се усмихна.

— Добре, Лейта. Струва ми се, че ще мога да се справя с няколко „умерено нечестиви“ мисли, щом те ще ти помогнат да се почувствуващ по-добре. Нали приятелите трябва да си помагат?

Тя му отвърна със сияйна усмивка.

— Не подслушвай, Алтал — разнесе се мъркащият глас на Двейя.

— Добре, мила.

— Нарастването на ледниците предизвика суша, която причинява големи смутове в южните земи — обясни им Двейя след няколко дни. — Богатството, силата и могъщите градове стават безсмислени, когато няма какво да се яде. Очевидно именно това лежи в основата на плановите на Генд. Негов съюзник е хаосът, а ледниците пораждат именно хаос.

— Ако не се лъжа, ти веднъж каза, че това вече се е случвало — каза Алтал.

— Така е. Този е четвъртият ледников период през последните няколко милиона години. Досегашните се дължаха на промени на климата или на промени в движението на океанските течения. Това последно заледряване обаче е причинено от Дейва. Планът на Генд е да наруши толкова силно функционирането на южните империи, че народът да последва всекиго, който му обещае стабилност. Цивилизацията вече е на прага на разрухата, а на хоризонта се очертава всеобща революция.

— Моят народ никога не би въстанал срещу мен! — възкликна Андина.

— На твое място не бих била така уверена в това, мила — възрази Двейя. — Генд точно сега предизвиква смутове сред гражданите на Остос, а и вашата война с Кантон улеснява работата му.

— Не ние започнахме тази война.

— Знам. Когато с Алтал пътувахме от Арум за Остос, срещнахме Халор, командира на Елиар. Той ни описа владетеля на Кантон като полуидиот. Сигурна съм, че ако се поразровим в случилото се, ще установим, че някои от военните решения на кантонския владетел са му били подсказани от слугите на Генд.

— Сержант Халор никак не хареса тази война — обади се Елиар. — И се изрази много неласкаво за владетеля на Кантон.

Андина присви големите си очи и попита:

— Да разбирам ли, че в крайна сметка именно Генд е виновен за смъртта на баща ми?

— Да. В крайна сметка отговорен за тази смърт е именно той — потвърди Двейя.

— Елиар? — Андина вложи в гласа си целия си чар и обаяние.

— Да, Андина?

— Имаш ли желание да работиш за мен?

— Какво имаш предвид?

— Нуждая се от опитен професионален войник. Ще го възнаградя много богато — и с пари, и с други неща.

При тези думи Андина положи ръка върху голото му коляно.

— Ще трябва да поискам разрешение от командира си, Андина, но съм сигурен, че ще намерим някакво решение. Какво точно очакваш да направя?

— Ще ти бъда страшно благодарна, ако откриеш Генд и го заколиш. При това искам да гледам как го колиш. Искam кръв, Елиар, много кръв. Искam да чуя и страшни писъци. Колко според теб би могло да ми струва това?

— От теб въобще не бих взел пари за такова нещо, Андина! — увери я той. — Сега вече сме приятели и въобще не би било възпитано от моя страна да взимам пари от теб за такава дребна услуга. Не си ли съгласна?

Андина изпищя от радост, прегърна Елиар и страстно го целуна, после викна на другите:

— Не е ли най-милото момче, което сте виждали?

На следващата сутрин Двейя изглеждаше замислена. Седна до мраморната маса, положи ръка върху Книгата и зелените ѝ очи издадоха, че е потънала в размисъл.

Алтал и останалите безмълвно заеха обичайните си места.

— Сега искам от вас да ме слушате много внимателно — каза Двейя. — Вече знаете как трябва да се „използува“ книгата и как Елиар „използува“ Ножа. Настъпи моментът да се научите как да се „използува“ Домът.

Тя се изправи и ги погледна.

— Това може да ви се стори трудно, а и няма да ви е лесно да усвоите някои от нещата, които ще чуете, но ще трябва да ми имате доверие. Няколко пъти подметнах, че Домът в действителност не е тук, но това не е съвсем точно. Домът се намира тук, но в същото време се намира и навсякъде другаде.

— Да не би да искаш да кажеш, че се движи? — попита недоверчиво Гер.

— Не съвсем — отвърна тя. — Не е необходимо да се движи, Гер. Той се намира навсякъде, и то в един и същи момент. Предполагам, че вече всички сте забелязали колко е голям.

— Така е — потвърди Алтал. — Когато дойдох тук, за да открадна Книгата, реших, че ще ми потрябват седмици, за да успея да претърся всички стаи.

— Дори и след цели векове търсене, Алтал, пак щеше да си докоснал само повърхността. Бих могла да кажа, че Домът е всъщност светът, но това би било опростенчество. Той е всъщност доста по-голям. Когато казвам, че се намира навсякъде, това означава наистина навсякъде. Когато Дейвос го направи, нямаше друга стая освен тази. Той излезе от нея, за да сътвори всички останали места, и направи и врати, които да водят до тях. Именно благодарение на това Домът стана по-голям. Именно поради това важното в този Дом са не стаите, а вратите. Ако Андина пожелае сега да се отбие в тронната си зала, за да си поговори със своя върховен управител княз Дакан, би трябвало да яхне коня си, да пресече Кагвер и да мине покрай Кантон, и едва тогава ще се озове в Остос. Може да стигне дотам обаче и по друг начин. Достатъчно е да тръгне по южния коридор и да отвори една врата в Дома, и ще стъпи направо в тронната си зала.

— Не може да е толкова просто! — възкликна Бейд.

— Прав си, не е просто. Тя трябва не само да отвори правилната врата, но и да вярва, че именно тя е правилната врата. Ключът на тази врата е вярата.

— А ако не вярва? — попита Гер.

— Ако не вярва, просто ще влезе в една празна стая. Когато казах, че ключът е вярата, имах предвид точно това.

— Значи това е въпрос на вяра? — попита Бейд.

— Да. Ние създаваме нещата, като вярваме, че ги създаваме.

— Еми, извън Дома е пълно с хора, които вярват в много странни неща — каза Елиар. — Можем ли да кажем, че тези неща стават истински, защото хората вярват в тях?

— За тях са истински.

— Точно заради това е най-добре да не вярваш в нищо, Елиар — каза Гер. — Така няма опасност да се объркаш.

— В такъв случай светът не би ли станал твърде самотно място? — попита Елиар.

— С това се свиква.

— Човечеството трябва да вярва в нещо, Гер — каза Бейд на момчето.

— Защо?

— Защото... — Бейд се запъна.

— Предстои ни да изминем дълъг път заедно с Гер, нали? — попита Лейта.

— Бих казал, че да — съгласи се Алтал. — Той обаче е много добро момче, така че ще има добрината да ни го посочва.

— Не това имах предвид, Алтал.

— Разбирам, но все ще трябва да тръгнем по този път.

— Стига, Алтал — твърдо каза Двейя.

— Добре, мила.

Гер се намръщи и попита:

— Нали и на Генд му е по силите да прави същото? Разбрах, че си има къща в Некверос и че и тя си има врати също като на нашия Дом, нали така?

— Да. Неговият дом се казва Нагараш.

— Значи именно с помощта на тези врати той и неговите хора могат да се появяват навсякъде, сякаш от нищото, нали? Цялата тази работа ще стане много интересна.

— Обясни ми какво разбираш под „интересно“ — каза му Двейя.

— Ще бъде весело — отвърна Гер. — Генд ще се появи на едно място, ние — на друго. Никой няма да знае къде е другият или с кого ще е, когато се появи. Това ще е най-зъбавната игра, която е съществувала.

— „Зъбавна“? — каза Елиар. — Доколкото ми е известно, такава дума не съществува.

— Ти нали разбра какво искам да кажа? — попита Гер.

— Да, но...

— Щом си ме разбрал, значи такава дума съществува. Не съм ли прав?

— Струва ми се, че с това дете ще си имам главоболия — каза Двейя.

— Това е Остос! — възкликна Андина, когато Елиар отвори вратата в дъното на един от дългите слабо осветени коридори в южното крило на Дома.

— Само погледай, Андина — нареди ѝ Двейя. — Не влизай. Нямаме време да те търсим.

Алтал забеляза, че прагът на вратата е с неясни очертания — но отвъд него всичко бе съвсем ясно и видимо. Виждаше се павирана улица, от двете страни на която бяха разположени някои от магазините, познати му от последното му пътуване в Остос. Улицата завиваше към хълма, водещ към двореца на Андина.

— По-добре затвори вратата, Елиар — каза Двейя. — През нея изтича времето.

— Как така, госпожо? — попита озадачено Елиар.

— Сега не трябва да разместваме хода на времето. Още не сме готови за това. Предстои ни да направим доста приготовления и не бива да допускаме ходът на времето да се наруши преди да сме приключили с тях.

— Еми, така и не те разбрах — каза Елиар, след като затвори вратата.

— Засега не е и необходимо да ме разбираш.

— Говориш за времето, сякаш говориш за климата, божество — отбеляза Лейта.

— Те си приличат, Лейта — каза Двейя и изгледа с любопитство бледото момиче от Кверон. — Защо така упорито продължаваш да ме наричаш „божество“?

— По този начин давам израз на уважението си, божество — каза Лейта. Сините ѝ очи гледаха съвсем невинно.

— Това не е вярно, Лейта. Ти не уважаваеш никого. Правиш го, за да ме дразниш.

— Никога не бих си позволила да дразня едно божество, Двейя — протестира Лейта.

— Би си го позволила, разбира се. Това никак не ме дразни, но мислех, че трябва да сме наясно по този въпрос.

— Така дразненето престава да е забавно — възрази Лейта.

— Нямам нищо против закачките, Лейта. Възприемам ги като игра. Освен това доста дълго бях Еми котката, така че разбирам от игри. В близките дни ще ти го докажа.

— Ще се държа добре — обеща Лейта.
— Съмнявам се. Елиар, покажи ни Кантон.

Заделиха цяла седмица за проучване на възможностите на вратите. Или поне им се стори седмица. Алтал вече бе решил да не търси различия между това, което е станало, и онова, което му се е сторило.

Водач им бе Елиар. Двейя не им обясни подробно как се осъществява този процес, но Алтал реши, че той има някаква връзка с Ножа. Елиар винаги ги отвеждаше безпогрешно до необходимата врата, докато Двейя понякога грешеше.

— Изобщо нямам представа как го правя — призна Елиар. — След като Еми каже „агвеси“, веднага знам коя врата трябва да отворя. А в повечето случаи дори и не знам в кои страни са местата, които назовава.

— Това не ти е и необходимо, мило момче — рече му гальовно Андина. — Нали Ножът ти каза да „водиш“, а ти правиш точно това? Няма защо да променяш нищо. Обичаме те такъв, какъвто си — каза и нежно го погали по бузата. Поради някакви неведоми причини Андина непрестанно се стремеше към допир с Елиар.

Двейя предложи да се върнат в класната стая и като насядаха, каза:

— Вече повече или по-малко усвоихме всичко, което трябваше да усвоим тук. Научихме се как да използваме Дома, поне частично, и усвоихме и някои други неща. Време е да се подготвяме за излизане.

— Частично ли? — попита хитро Гер. — Това означава ли, че Домът е способен не само да ни отвежда на едно или друго място, но и да върши други неща?

— Нека засега не разговаряме по този въпрос — отвърна Двейя.

— Наистина ми е интересно да разбера, Еми — отвърна момчето. — Хрумнаха ми някои работи и бих искал да ги споделя с всички, ако това не те дразни.

— Не е лесно да бъда раздразнена, Гер. Казвай. Споделяй.

— Ти каза, че Домът си играе с времето. Искам да кажа, че времето тече или не тече в зависимост от твоите желания.

— Така е.

— А Домът си играе с разстоянията, като използва вратите, нали така?

— Нещата са малко по-сложни, но в общи линии си прав.

— Щом Домът си играе така с разстоянията, не може ли и да си играе с времето по същия начин? Ти ни каза, че Домът се намира навсякъде в един и същ момент.

— Така е. Продължавай.

— Следователно той съществува не само навсякъде, но и винаги, през цялото време. Това, което предполагам, е, че тук, в Дома, би могла да се открие врата, водеща към миналата седмица или към следващата година. Не съм ли прав?

В погледа на Двейя се появи смущение.

— Гер, все още е рано да задаваш такива въпроси.

— Еми, ти току-що каза „все още“ — каза гордо момчето. — Това означава ли, че след време ще научим отговора и на този въпрос?

Двейя присви очи.

— Сега е мой ред да ти задам един въпрос, Гер.

— Едва ли ще мога да ти отговоря, Еми. Не забравяй, че съм просто селско момче.

— Добре де, нека проверим. Разстоянието е равно на пространство, нали така?

— Ами... всъщност да.

— Каква е разликата между пространството и времето?

Гер се намръщи.

— Според мен няма никаква разлика. Те не са ли едно и също нещо?

Двейя си пое дълбоко дъх.

— С кого си разговарял в последно време, Гер? Откъде ти дойде наум тази мисъл?

— Просто ми хрумна. Когато ти каза „пространство“ вместо „разстояние“, направих връзка между някои неща. Еми, да не би да казах нещо нередно? Извинявай, ако съм те разтревожил.

— Не ме разтревожи, Гер. Просто ме изненада. Единството между пространството и времето е нещо, все още осъзнато от твърде малко хора.

— Започнах да си мисля за всичко това още откакто Елиар ми разказа за общия ви сън в Авес — обясни Гер. — Когато по-късно

започнахме да използваме вратите, за да прескачаме из пространството, ми дойде наум, че може би Генд използва своите врати, за да прескача из времето. И след като прескачането е винаги едно и също, не би трябвало да е от значение дали го вършиш в пространството, или във времето. Нещо ми подсказа, че между тях разлика няма, че те са едно и също нещо. В началото това не изглеждаше много смислено, но сега вече е ясно. Като се замислиш върху това единство, то обяснява много неща, нали?

— Мили Боже! — извика разтревожено Бейд.

— Да, какво има? — попита Двейя.

— Аз всъщност не исках... — смутено започна Бейд.

— Не би трябвало да използваш с такава лекота думата „Бог“, Бейд — скара му се тя. — Това го разсейва. Да не би поради някаква причина да те смуцава това, което току-що каза Гер?

— Това дете човешко същество ли е? — попита Бейд разтревожено. — Мислите му толкова много изпреварват моите, че мога да разбера само половината от това, което казва.

— Вярно е, че е малко необикновен — съгласи се Двейя.

— Необикновен или не, той си е нашият Гер — каза Андина и игриво разроши косата на Гер. — Той е просто рошаво малко момче, което съвсем определено трябва да се изкъпе.

— Миналата седмица се къпах — протестира Гер.

— Време е да се изкъпеш пак.

— Вече?

— Това няма да ти навреди, Гер — каза Андина и се засмя и прегърна момчето.

ГЛАВА 18

— Те няма да ти повярват, братко Бейд — каза Елиар на жреца.
— Арумците са възпитавани да не вярват в нещата, които им казват хората от долината. Не вярваме във вашите войни. Не вярваме във вашите обичаи. Не вярваме и във вашите богове.

— В такъв случай животът ви е празен.

— Тази празнота се запълва с пари. Поне така съм чувал от сержант Халор.

— Навярно е много лош човек.

— Гресиш, Бейд — възрази Алтал. — Сержант Халор е много добър войник, познава достатъчно живота и не вярва на хората, които му обещават царство небесно, вместо да му платят в аванс. Арумците работят само за пари и това опростява нещата.

— Откъде ще намерим пари, за да наемем всички арумци?

— Имам една тайна малка златна мина, Бейд — отвърна Алтал.
— В състояние съм да закупя цял Арум. Дори да го заплащам няколко пъти. Арумците са най-добрите войници на света и знаят как да обучават и други хора да се бият добре. На нас ни трябва точно такова нещо. Парцаливите армии на останалия свят се бият за вярата си, а тя може да се промени с всеки сезон. Арумците воюват за злато, което е неизменно. Взвод арумци може да обучи цяла армия за два месеца. Могат да научат тази армия и на стратегия и тактика. Елиар е само на петнадесет години, обаче вече разбира повече от тактика от повечето генерали от долината.

Елиар леко се намръщи.

— Когато ти преподава сержант Халор, щеш не щеш, слушаш го. Първото, което научаваш, е, че трябва да правиш точно това, което той ти нарежда. Възпитава главно с помощта на юмрук.

— Това е жестоко! — възкликна Андина.

— Не, не е — възрази Елиар. — Това всъщност е израз на обич. Сержантът ни учи как да оцеляваме, а това е именно проява на обич. Във войните загиват хора. Сержантът ни учи как да не се оказваме между загиналите.

— Това да не би да е нещо като любов?

— Чак любов не бих го нарекъл. Той държеше да оцелеем, за да разполага с достатъчно бойци за следващата битка. За всеки стратег най-важното е да запази хората си. Ако той се грижи за тях, те ще се грижат за него.

— Приключихме ли вече работата си в Дома, Двейя? — попита Алтал.

— Засега да.

— В такъв случай, най-добре ще е да поговорим с княз Алброн. Неговият род не е най-големият в Арум, но той ни познава, така че ще можем да започнем разговор по същество без досадни встъпления.

— Нашият княз е високо уважаван от вождовете на останалите родове, Алтал — каза Елиар.

— Сигурен съм, че е така, и отгоре на това с него се разбираме. Разбира се, малко го поизлъгах за Ножа, но вярвам, че ще можем да изясним този въпрос без усилия. Най-важното в случая е, че единствено един княз може да свика съвета на князете от Арум, а няма да разполагаме с време да посещаваме всеки отделен род в страната. Трябва да разговаряме с всичките едновременно, като Алброн ще има грижата за това.

— Най-добре ще е да минем през оръжейната, Елиар — каза Алтал на младия арумец по време на вечеря. — Струва ми се, че не би било разумно да се появим внезапно на улицата пред замъка на твоя княз. Генд вероятно има свои очи и уши навсякъде. Смяташ ли, че ще се справиш?

— Мисля, че да — отвърна Елиар. — Все още не съм се опитвал да правя това, не ще и дума, обаче имам чувството, че бих могъл сам да избира частта от помещението, в което искаме да влезем.

— Позволявате ли и аз да вметна нещо? — попита Лейта.

— Аз нямам нищо против — отвърна Елиар и отново напълни чинията си.

— Това е моя грижа, Елиар — възрази Андина. — Върни тази храна, аз ще ти напълня чинията.

— Прощавай — извини се той.

— Хората няма ли да се изненадат, ако изведнъж всичките се появим просто ей така, от нищото? — попита Лейта.

— Има ли някакъв заобиколен път? — попита Алтал.

— А защо да не влезем направо през вратата? Така или иначе ще минем през врата, така че това ще е по-естествено и за нас, и за хората от другата страна.

— Един вид, отсамната страна на вратата да е тук, а другата от противоположната страна, така ли? — попита Гер.

— Добре го каза, Гер — похвали го Лейта.

— Благодаря — отвърна Гер и леко присви рамене. — Нищо чудно обаче при други обстоятелства да е по-добре да се появим внезапно, сякаш от нищото.

— Защо?

— Защото ще е по-зъбавно — ухили се Гер. — Ще ми е много приятно да видя как всички ще се ококорят. — После се обърна към Алтал. — Така би било много лесно да се ограбват хората, нали, господин Алтал? Появяваш се изведнъж от нищото, грабваш нечия кесия и изчезваш. Така можем да ограбим безброй хора по света. При това без да напускаме Дома.

— Знаеш ли... — започна Алтал замечтано. — Всъщност...

— Няма нужда да обсъждаме тази тема — отсече сухо Двейя.

Андина сложи пълна чиния пред Елиар и каза:

— Яж, преди да е изстинало.

— Да, Андина — отвърна Елиар и взе лъжицата си.

В изражението на Андина, докато наблюдаваше как Елиар се храни имаше нещо, което накара Алтал да отмести поглед встрани.

— Ха, Елиар, ти кога се върна? — попита червенобрадият Ройд, когато влязоха в оръжейната.

— Току-що, Ройд — отвърна Елиар.

Алтал усети лек световъртеж, когато премина през вратата. Изпитваше странно чувство при мисълта, че по този начин прекосява хиляди километри.

— Отпусни се, Алтал — измърка нежно котката Еми, заела обичайното си място в качулката на наметалото му. Алтал си даваше

сметка, че е смешно, обаче котката Еми наистина му бе липсвала през последните няколко седмици.

— Не бях сигурен дали опитът ще е успешен, Еми. Едно е да гледаш през вратата към местност, разположена на стотици километри, съвсем друго е да ги изминеш с една-единствена крачка.

— Не ми ли вярваше?

— Разбира се, че ти вярвах Еми, но...

— Само си се преструвал, че ми вярваш.

— Еми, едно е да се каже нещо, друго е да се направи.

— Ще свикнеш с това, Алтал. А сега внимавай. Страх ме е Елиар да не издаде някоя тайна.

— Виждам, че сте се срещнали с нашето момче, господин Алтал — каза Ройд. — Открихте ли ножа, който търсехте?

— Да. Работата се оказа малко по-сложна, отколкото предполагам, но вече всичко е наред.

— Май вече не пътувате сам — отбеляза Ройд, поглади червената си брада и погледна Андина и Лейта.

— Това са мои приятели, с които отдавна не се бях срещал — отвърна Алтал. — Княз Алброн дали в момента е в трапезарията?

— Би трябвало — отвърна Ройд. — Обикновено закуската му продължава дълго. Казва, че може да свърши половината работа за деня, преди да стане от масата. Убийците, изпратени от братовчед ви, създадоха ли ви неприятности в долината?

— Не особено големи — отвърна Алтал. — Успях да им се изплъзна.

— Бихте могли да благодарите на нашия вожд за това — отвърна Ройд. — Той нареди да бъдат задържани всички хора, които разпитват за вас или за странния нож. Определено станяхте симпатичен на княз Алброн, господин Алтал.

— Струва ми се, че си допаднахме. Той успя ли да залови мнозина от агентите на братовчед ми?

— Е, неколцина се явиха — отвърна Ройд. — Яви се един здравеняк с чело два пръста, който създаде на нашите хора известни проблеми, доколкото успях да разбера. Наложило се да се съберат десет души, за да успеят да го укротят.

— Нима?

— Казва се Пекал или нещо от този род.

— Да не би да е Пехал?

— Точно така, май беше Пехал. Та хората, които го плениха, му сложили желязна халка на врата и впрегнали шест вола, за да го довлекат дотук. Впрягът от два вола се оказал недостатъчен.

— Той все още тук ли е, Ройд? — попита с интерес Елиар.

— Не. Успя да избяга. Някои казват, че изгризал вратата със зъби. Извадили сте късмет, че не сте попаднали на това създание, господин Алтал. Приличаше повече на животно, отколкото на човек.

— Знам — каза Алтал. — Срещал съм го. Приятно ми беше да си поговорим, Ройд. Ще се опитам да се обадя на княза преди да е приключил закуската си. Имам едно малко делово предложение за него.

— Алброн винаги е готов за делови разговори.

Алтал и спътниците му излязоха в коридора.

— Любопитна работа — каза Бейд. — Алтал, сигурно много си ядосал Генд, щом е изпратил по петите ти главния си палач.

— Това не е сигурно, Бейд. Възможно е Пехал да е действувал на своя глава. При последната ни среща не се отнесох много мило с него. Нищо чудно да ми е лично обиден.

— Може ли да понося Еми? — попита Андина. Големите ѝ тъмни очи бяха изпълнени с очакване.

Алтал внезапно изпита неоправдана ревност и изсумтя:

— По-добре да си остане на мястото. Може да ми даде някакви указания, докато разговарям с княза.

— Това е несериозно обяснение — отвърна сърдито Андина.

— О, не ме занимавай повече с това — сопна ѝ се Алтал.

Влязоха в трапезарията. Княз Алброн още не бе станал от масата.

— Дали не ме лъжат очите? Това, изглежда, наистина е господин Алтал! — възкликна князът и стана от масата.

— За мен е голямо удоволствие да те видя отново, княже — каза Алтал и изящно се поклони.

— Сега може би вече ще разберем какво се е случило в Остос — каза Алброн. — Виждам, че Елиар е все още с теб.

— Да, той ми бе от голяма полза. Да не забравя — все още не съм ви заплатил за неговите услуги.

— Нека оставим това за после. Какво си направил там? Хлапетата, които върна тук, разправяха невероятни глупости.

— Може би ще е по-добре да обсъдим това насаме, княже — отвърна предпазливо Алтал. — Има много неща, които искам да споделя с теб, а някои от тях наистина са странни.

— Елиар, ти забрави ли задълженията си? — чу се строг глас от другия край на масата и Елиар примигна и бързо каза:

— Извинявайте, сержант Халор. Не исках да преча на разговора.

— Това не е никакво извинение. Докладвай!

— Слушам! — каза Елиар, изпъна се и отдаде чест на княз Алброн. — Редник Елиар се явява по служба.

Князът отвърна на поздрава му и каза:

— Виждам, че все още растеш, Елиар. И че доста си пораснал.

— Тъй вярно.

— Свободно, момче — каза Алброн и се усмихна. — Майка ти ми каза, че в края на миналото лято си я навестил. Защо не се обади тогава?

— Аз му наредих да не го прави, Алброн — намеси се Алтал. — Тогава изпълнявахме секретна задача и не исках никакви вражески очи да забележат момчето. Това е едно от нещата, за които искам да си поговорим, когато останем насаме.

— Ти съвсем определено разбуди любопитството ми, Алтал. Защо не отидем в кабинета ми, където ще може да разговаряме по-свободно? Имам усещането, че ми предстои да чуя дълга и интересна история. А и бих се радвал да ми представиш тези две очарователни млади дами.

— Ако не възразяваш, може би ще е добре и сержант Халор да присъствува на разговора — каза Алтал. — Струва ми се, че не след дълго той ще бъде привлечен към работата ни, така че вероятно би било добре да чуе историята от самото й начало.

Алброн повдигна въпросително вежда.

— Наемам войници, княже — каза Алтал. — Това представлява ли интерес за теб?

— Винаги имам готовност за делови разговори, Алтал — каза Алброн и потри ръце.

— Какво всъщност се случи в Остос, Елиар? — попита сержант Халор, докато всички следваха княз Алброн по дългия осветен с факли

коридор. — Другарите ти бяха много объркани, когато пристигнаха.

— Самият аз не съм съвсем наясно с това, сержант Халор — призна Елиар. — Случиха се много неща, които тогава не успях да разбера, а и днес все още не мога да си обясня напълно. Алтал откупи мен и останалите от Андина. Каза й, че ще ни продаде в Ансу като роби, които да бъдат изпратени в солните мини.

— Доколкото си спомням, Андина искаше да ти изпие кръвта. Кое я накара да промени решението си?

— За това се погрижи Еми.

— Коя е Еми?

— Тя работи при Алтал. Струва ми се, че ще е по-добре той да ви обясни това. Ако се опитам да го направя аз, всичко ще объркам. Казах ви, че все още има много неща, които не мога да разбера.

Кабинетът на княз Алброн се оказа просторно удобно помещение с голяма камина и под, застлан с рогозки. На един рафт имаше доста книги и няколко свитъка.

— Обичаш ли да четеш, Алтал? — попита младият княз.

— Наложил ми се доста да уча, Алброн. Най-вече от една голяма и дебела Книга. Виждам, че и ти си събрал тук доста книги.

— Това е моя слабост. Напоследък се увлякох по треборейската поезия.

— Кой е любимият ви поет? — попита Андина.

— Допада ми мащабният епос на Сендри, госпожо — отвърна Алброн. — Той е един от най-великите поети на Кантон.

— Губите си времето, княз Алброн — отвърна тя разгорещено. — Кантонската поезия струва по-малко от пергамента, върху който е написана.

— Нашата скъпа ария е категорична в оценките си, княз Алброн — каза Лейта и се усмихна.

— Ария?

— Колко съм разсеян! — каза Алтал. — Княже, тъмнокосата млада дама с мелодичния глас е ария Андина, владетелката на Остос. Русокосата дама, която говори умно, е Лейта, вещица от Кверон.

— Вещица? — възкликна изненадано Алброн.

— Алтал, ще ми платиш за това — рече Лейта и после се обърна към княза, — Княже, всъщност става дума за недоразумение. Местният ни жрец бе изпълнен с неблагочестиви страсти и като свят

човек реши, че всяка млада жена, която ги разпалва, непременно е вещица. Искаше да ме използва вместо дърва за горене, обаче Алтал и Бейд го убедиха да не го прави.

— Вашето посещение е чест за моя дом, уважаеми дами — каза Алброн и се поклони.

— Младият Бейд е жрец на Дейвос от град Авес, в Медиио — продължи Алтал. — Момчето се казва Гер. То е от Хуле и сега го въвеждам в занаята на крадците.

— Свитата ти е доста пъстра, Алтал. Да не забравя: откри ли ножа, който търсеше?

— Да, за щастие. Сега е затъкнат в пояса на Елиар.

— Бях останал с чувството, че трябваше да го занесеш на чичо си в Ансу.

— Това, което ти разказах при предишното си посещение, не бе съвсем вярно — каза Алтал с известно неудобство. — Ако трябва да бъда съвсем точен, бе изцяло измислено. Ако ти бях обяснил още тогава за какво всъщност ми трябва този нож, щеше да ме сметнеш за опасен луд и да наредиш да ме оковат във вериги. Неприятно ми е да го призная, но сега върша една божествена работа.

— Ти ми се стори прекалено разумен човек, за да се занимаваш с такава работа, Алтал. Сериозно ли говориш?

— Да. Нямах такова намерение, но Богинята винаги намира начини да убеди хората да правят това, което им нарежда.

— Богинята?

— Нещата са доста сложни.

Алброн поклати глава и на лицето му се изписа съмнение.

— Имах по-добро мнение за теб, Алтал — каза той. — Боя се, че няма да извадиш късмет в Арум. Ние не участвуваме в религиозни войни. От една страна, много са объркани. От друга, не желаем след това младите ни мъже да се завръщат от война с глави, претъпкани с глупости. Ние воюваме за пари, не заради религии.

— Аз плащам пари, Алброн, и не очаквам от никого да повярва в каквото и да било, за да работи за мен — каза Алтал, пхна ръка под наметалото си и извади две кюлчета злато. — Тези неща представляват ли интерес за теб?

Алброн претегли кюлчетата на ръка и на лицето му се изписа широка усмивка.

— Виждам, че наистина има за какво да разговаряме, Алтал.

— Радвам се, че приемаш предложението ми. Предлагам злато, Алброн, а не вечен живот или място на трапезата на Господа. Води се война, за която ми трябва войници, а не верующи.

— Ако постоянствуваш в този подход, всички родове в Арум ще те последват.

Алтал прибра двете кюлчета.

— Искам да се знае, че се отнасям сериозно към финансовите въпроси. Защо не използваме случая, за да уредим сметката за Елиар? Колко ти дължа за неговите услуги, оказани ми през миналото лято?

— По колко вървят тези услуги днес, сержант Халор? — попита Алброн.

— Две жълтици би трябвало да са достатъчно, княже — отвърна офицерът с фустанелата.

— Цели две? — протестира Алтал. — Та той е още момче!

— Притежава обаче командирски качества, Алтал.

— Аз не купувам това, което ще прави в бъдеще, Халор. Купувам това, което прави сега. Една сребърна монета би трябвало да е достатъчно. След време може да стане и генерал, но сега не е.

— Ти го взе със себе си, без да искаш разрешение от княз Алброн — отбеляза Халор. — За това трябва да заплатиш известна надценка.

— Той тогава бе пленник и Андина се канеше да го нареже на парченца.

— Това е вярно — съгласи се Халор. — Ти наистина имаш известен принос за спасяването на живота му. Заради това съм готов да намаля сумата на една жълтица.

— Ще ти дам половин и нищо повече.

— Петнадесет сребърни гроша — контрира Халор.

— Дванадесет.

— За да си запазим приятелството, защо не дадеш тринадесет?

— Ще знам, че никога не трябва да купувам коне от вас, сержант Халор — кисело каза Алтал. — Добре, тринадесет.

— Май е време сержант Халор да бъде повишен в звание — промърмори под носа си Алброн.

— Не знам дали е необходимо още отсега да ти разказвам всичко в подробности, княже — каза Алтал след малко. — Ако трябва да се изложи цялата работа накратко, водим война не толкова в защита на нашата религия, колкото против една чужда религия. Има един мъж, казва се Генд, който иска да накара целия свят да се кланя на неговия Бог. Ние няма да допуснем това. Малки тайни групи от привърженици на Генд в страните от равнината сеят размирици. Официалните армии на тези страни стават главно за паради. Умеят да лъскаят доспехите си, но не ги бива много в битките. Това е причината да дойда тук. Арумците са истински войници и искам да ги наема да обучат жителите на равнината да воюват сами. Поне в тази война.

— Искаш от мен да фалирам, Алтал — възрази Алброн.

— Не е така. След като разгромим войските на Генд, нещата ще се върнат в нормалното си русло. Князете от равнинните страни няма да прекратят дразгите си и щат не щат, ще трябва отново да потърсят в Арум професионални войници, които да се бият за тях. Това е въпрос на икономика, Алброн. Обучението и поддържането на професионална армия е много скъпо нещо. Трябва да храниш войниците дори и в мирно време. В крайна сметка на тези князе ще им излиза по-евтино да наемат арумци.

— С каква хазна разполагаш, Алтал? — попита Алброн.

— С достатъчно пълна, надявам се. Колко време според теб ще е необходимо, за да се съберат родовите вождове на съвет? Бих искал да разговарям с всички едновременно.

— Това може да стане най-рано следващата пролет — отвърна Алброн. — След като проходите се покрият със сняг, никой в Арум не пътува.

Алтал си даде вид, че се замисля и зададе беззвучен въпрос към котката:

— Това устройва ли ни, Еми?

— Отговорът не е неочакван за мен, Алтал — отвърна тя. — Познавам арумците достатъчно добре и знам, че им отнема доста време да почнат каквото и да било. Генд обаче също не е готов. Бих казала, че войната ще започне чак някъде в средата на следващото лято.

Студените бистри реки течаха в каньоните. Из висините се рееха орли, а в горите бродеха вълци.

Планините и горите бяха потънали в безмълвие. После се раздаде воят, изпълнен с крайно отчаяние. След това откъм запад заприиждаха хора. Бяха облечени бедно, в полуизгнили животински кожи. Сечивата и оръжията им бяха червени мотики и брадви, направени от мед.

А сред хората бродеше Генд и шепнеше. И очите му горяха с червения цвят на медта.

И хората се страхуваха.

И Генд ги накара да отидат при реките, и те отидоха при реките, за да търсят злато. И Генд им заповяда: „Търсете злато, хора, и го дарете на Дейва, защото той е вашият Бог, а златото радва очите на Дейва и той ще ви благослови, когато му го дадете!“

И хората започнаха усърдно да се трудят и да търсят жълто злато във водите на реките. През цялото време воят не престана да се разнася откъм планините и хората бяха изпълнени със страх.

— Доста неприятна нощ, нали? — обърна се Алтал към смутения княз Алброн на следващата сутрин.

— И теб ли те измъчваха кошмари? — попита Алброн.

— Да. И не само мен, а вероятно и всички останали. В това няма нищо странно. От едно недобре сварено парче месо в яхнията могат да пострадат всички пируващи. Този кошмар обаче не бе предизвикан от недоварено месо. Бе ни подарък от Генд. Ти какво сънува? Уплашени хора, облечени в кожи, нали?

— Откъде знаеш?

— Защото сънувах същото, Алброн. По всяка вероятност и всички останали хора в замъка са го сънували. Генд и преди е правил това. Той се опитва да промени реалността. Това е и причината за тази война. Генд се опитва да промени някои неща, които ние не искаме да се променят, и заради това ще трябва да го спрем.

— Нима е възможно да бъде спрял човек, притежаващ такива способности? — попита Алброн. Лицето му бе пребледняло, а ръцете му трепереха.

— Аз пък си мислех, че мога да го убия. Поне мъничко. Хората стават по-сговорчиви, след като ги убиеш.

— Искаш ли да ти услужа с меча си? — предложи Алброн, после попита: — Докато сънуваше, чу ли ужасяващ вой?

— Чух го! — отвърна разгорещено Алтал. — Когато чуеш този вой, знай, че Генд се опитва да погоди разни номера на разума ти. И че това, което виждаш в момента, го е измислил той.

— Откъде знаеш?

— Едва ли искаш да ти отговоря на този въпрос, Алброн. Ти си убеден скептик и ако ти кажа откъде имам тази информация, би могъл да се усъмниш, че искам да те обърна в своята вяра. Не съм мисионер и не се меся във вярванията на останалите. Двея не ме нае заради това. Нае ме, защото съм най-добрият крадец на света.

— Плащат ли ти за тази работа?

— Разбира се. Би било съвсем непрофесионално да работиш даром. Да не забравя: през следващите няколко дни ще отсъствам. Ще трябва да посетя набързо златната си мина, освен ако ти и останалите князе на Арум не сте готови да ви подпиша полица. С удоволствие бих я подписал, но... — Алтал така и не довърши мисълта си и на лицето му се изписа широка усмивка.

— Ако ти е все едно, приятелю, не е ли по-добре разплащането да става в брой? — отвърна Алброн.

— Бях сигурен, че ще предпочетеш този начин на разплащане. Може би името ми е причината за това. Нали една от божииите заповеди в арумската религия е да не се хваща вяра на човек, който се казва Алтал?

— Така е. И това е първата божия заповед, приятелю.

— Перквейн? — Елиар не се опита да скрие недоверието си, когато на следващата сутрин заедно с Алтал и Бейд се завърнаха в Дома. — Алтал, в Перквейн няма никакво злато.

— Зависи къде ще го търсиш — отвърна Алтал. — Нямам предвид природни златни залежи, Елиар. Става дума за съкровищница, скрита под развалините на една древна къща.

— Как я откри? — попита Бейд.

— Еми ми я показва, когато пътувахме из Остос. Какви подробности ти е необходимо да знаеш, за да откриеш правилната врата, Елиар?

— Не ми трябва много подробности — отвърна Елиар. — С Еми практикувахме доста, преди да отидем в замъка на моя княз. Ти си длъжен да знаеш къде точно искаш да отидем. Не е необходимо аз да го зная.

— Това ми звучи безсмислено, Елиар — възрази Бейд.

— Знам. Казах това на Еми, но тя ми доказа, че именно аз греша, а не тя. За това играе някаква роля Ножът. Ако в разума на Алтал се появи изображение на мястото, Ножът ще го регистрира и ще ми посочи необходимата врата. Предполагам, че Ножът прави това, което прави и Лейта. Извлича необходимата му информация от чуждия разум. После ми казва къде да отиде. Еми не ми обясни съвсем точно начина, по който функционира. Знаете, че понякога е потайна. Каза ми, че на мен не ми трябва да зная как функционира. Достатъчно било, че функционира.

— Такава си е Еми — съгласи се Бейд. — Освен това съм сигурен, че има много други неща, свързани с този Нож, за които не ни е казала нищо.

— Някой ден може и да си поговорим с нея по този въпрос — каза Алтал. — Сега обаче е по-добре да вземем лопати, защото ни предстои да копаем злато.

Елиар ги поведе по коридор в южното крило на Дома и в средата на коридора спря пред една врата, която по нищо не се отличаваше от останалите.

— Тази е — каза и я отвори.

Непосредствено пред вратата имаше път и от дясната му страна Алтал видя добре познатия му хълм.

— Правилно — рече той. — Точно тук трябваше да дойдем.

След това мина през вратата и с лопатата си направи голям знак в пръстта непосредствено до пътя.

— Защо направи това? — попита Елиар.

— За да знаем къде точно се намира вратата.

— Аз знам къде е, Алтал.

— Не искам да рискувам. Изгубим ли тази врата, ще трябва да бием доста дълъг път до Дома.

Отидоха на южния скат на хълма и Алтал ги поведе към мястото, където бе копал предната пролет.

— Тук е. Почвайте да копаете. Трябва да стигнем дълбочина от метър и половина. Не изхвърляйте пръстта много надалеч — ще ни потрябва, за да зарием дупката, преди да си тръгнем.

— Защо? — попита Бейд.

— За да скрием златото, което ще остане тук.

— Няма ли да вземем всичкото злато?

— Надявам се, че не. Едва ли ще ни е нужно чак толкова много, за да платим на арумците.

— Колко злато има там?

— Нямам точна представа. При предишното си идване извадих около петдесет килограма. Вече знаем пътя дотук, така че ако ни потрябва още, ще дойдем пак. Да почваме.

След петнадесетина минути стигнаха до плочата, Алтал я повдигна, бръкна в дупката и извади едно кюлче. Издуха праха от него и показа на другите тъмножълтия метал.

— Боже Господи! — възкликна Бейд.

— Красиво е, нали? — каза Алтал. — Дръжте го за малко, докато направя факла. Нямам представа какви са размерите на това подземие. Там долу е наистина тъмно.

Подаде кюлчето на Бейд, произнесе думата „лап“ и в ръката му се появи факла. Той я запали, скочи долу и я вдигна.

Подземието бе дълбоко около три метра и навсякъде се виждаха купчини злато.

— Боже мой! — тихо промълви Алтал.

— Има ли достатъчно? — попита го Елиар отгоре.

— Едва ли скоро ще свърши — отвърна Алтал. — Ще ви подавам кюлчетата, а вие ги трупайте до отвора. Бейд, ти ги брой. Двеста и петдесет би трябвало да покрият текущите ни разходи.

— Толкова ли много злато има? — попита развълнувано Бейд.

— Тези кюлчета ще са съвсем нищожна част от него, братко Бейд. Тази сутрин ще забогатеем, господа. Искам това злато да е в Дома и дупката да е зарита преди залез-слънце.

ГЛАВА 19

— Защо не го оставим на кюлчета? — попита Елиар, след като тримата вече бяха в кулата и внимателно разглеждаха богатството, което току-що бяха вкарали в Дома.

— Повечето хора не са виждали златни кюлчета — обясни Алтал. — Затова пък монетите им са добре познати, тъй като ги ползуват ежедневно.

— Навярно си прав — съгласи се Елиар. — Защо обаче трябва да са именно перквейнски монети?

— Перквейнските монети се възприемат като стандартни в целия свят — каза Бейд. — Чувал съм, че теглото им напълно съответствува на обявеното, и освен това в перквейнските монети от благородни метали няма примеси, за разлика от монетите на други страни.

Елиар огледа кюлчетата и попита:

— Това няма ли да ни отнеме доста време?

— Няма — успокои го Алтал. — Последния път, когато го направих, Еми ме научи на някои хитрини.

— Кога беше това?

— Непосредствено преди да те откупя от Андина — каза Алтал и си почеса ухото. — Първо обаче ще направя малко здрави бурета. Двадесет хиляди златни монети са твърде много, за да ги прибера в кесията си.

— Сега зает ли си, Алброн? — обърна се Алтал към младия княз на следващия ден, след като приключиха закуската.

— Не. Защо питаш?

— Има нещо, което бих искал да ти покажа.

— Добре. Къде е?

— Не е много далеч оттук — отвърна неопределено Алтал.

— Сигурно вече си видял, че навън вали сняг.

— Това няма значение. Ще тръгваме ли?

В коридора до оръжейницата на Ройд ги очакваха Елиар и Бейд. Елиар застана мирно и отдаде чест на княза.

— Какво кроиш, Алтал? — попита Алброн. В гласа му се бе прокраднало съмнение.

— Искam да ти докажа, че наистина разполагам със средствата, необходими за наемането на родовете на Арум.

— Да не би да криеш златото си в моята оръжейна?

— Не съвсем. Ще трябва обаче да минем през нея, за да стигнем до мястото, където го съхранявам. Преведи ни през вратата, Елиар.

— Слушам — каза Елиар и отвори вратата.

Прекрачиха прага и се озоваха в стаята в кулата на Дома.

— Това не е оръжейната ми! — възкликна Алброн и се огледа удивено.

— Това е наистина друго място, Алброн. Не се вълнувай. Тук си в безопасност.

— Просто използвахме един пряк път, за да дойдем тук, ваше височество — каза Елиар. — Тук няма опасности. Това е вероятно най-безопасното място на света.

— Алброн, поканих те тук, за да ти покажа ей това. — Алтал посочи дървените бурета, подредени до извитата северна стена. — След като видиш какво има в тези бурета, ще се върнем в замъка ти.

Алброн, все още удивен от видяното, продължаваше да държи ръката си върху дръжката на меча си.

— Що за... — започна, но гласът му секна внезапно, когато Бейд вдигна капака на едно от буретата и извади оттам шепа жълтици. После разтвори пръсти и дрънчащите монети се изсипаха отново в бурето.

— Красиви са, нали? — промърмори Алтал.

— Да не би всички тези бурета да са пълни със... — Алброн отново не довърши мисълта си, защото Бейд извади от бурето още една шепа златни монети и пак ги пусна да издрънчат вътре.

— Защо не се увериш сам, Алброн? — подкани го Алтал. — Ако искаш, отвори всички бурета и изсипи съдържанието им на пода. Нали заради това дойдохме тук? Не е важно как сме дошли. Това е дребна подробност, която няма защо да те вълнува. Целта на тази сутрешна екскурзия е да ти докажа, че не се опитвам да измамя нито теб, нито останалите вождове. Наистина разполагам със злато и наистина съм

готов да го похарча. Провери монетите. Ако искаш, захапи ги, ако искаш, удари ги в стената, за да се увериш, че наистина са златни. Бе ми наредено да те запозная със своите пълномощия и реших, че това е най-бързият начин да го направя.

Алброн замислено огледа една златна монета, после каза:

— На тегло е наред. При това е сечена съвсем скоро. Всичките ли са еднакви?

— По-добре се убеди сам. Може да ти отнеме известно време, но не бързае.

Алброн пусна монетата в бурето, после отвори няколко други бурета и зарови ръце в жълтиците.

— Пълномощията ти са много убедителни, Алтал — каза накрая и се засмя. — Чувствувам се като малко момче в магазин за сладкиши. Толкова много злато може да те замае.

Алброн продължи с наслаждение да пъха ръцете си в златото.

— Много е приятно на допир.

— Нали вече се убеди, че ти казвам самата истина? — попита Алтал.

— Убедих се, естествено — каза Алброн, измъкна ръцете си от буретата с известна неохота и погледна към северния прозорец. Там се виждаха ледените планини отвъд края на света.

— Не сме в Арум, нали?

— Не, не сме. Далеч сме от Арум — засмя се Алтал. — Алброн, не си мисли, че можеш да обсадиш този замък. Просто няма да го видиш.

— Е, не си помислих такова нещо. Или поне не си го помислих сериозно. Алтал, не е разумно да се показва на един арумец толкова много злато, събрано на едно място.

— Би ли искал да огледаш и други части на Дома?

— Струва ми се, че да. Ти успя да разпалиш любопитството ми.

— Добре. Нека първо направим една обиколка и докато се разхождаме, ще обсъдим сделката.

— Ние ще ви изчакаме тук — каза Бейд.

— Тъкмо щях да ви помоля за това — отвърна Алтал и поведе Алброн към вратата.

Спуснаха се по стълбите и Алтал показва на обличения във фустанела арумски княз столовата и спалните.

— Разкошни са — отбеляза Алброн.

Алтал повдигна рамене и каза небрежно:

— А, това са просто помещения за хранене и спане.

— Днес май си в особено настроение, приятелю — отбеляза Алброн.

— Домът променя настроението ми — отбеляза Алтал и поведе Алброн по един дълъг коридор. — Настроението ми винаги се променя, когато съм тук.

— Често ли посещаваш това място?

— Сега идвам за трети път. Първите ми две посещения обаче бяха доста продължителни.

— Отговорът ти е неясен.

— Това ми е известно. Няма как обаче да говоря иначе. Домът е нещо като храм и ми бе категорично наредено да не говоря много за него.

— Кой ти дава заповеди? Младият жрец ли?

— Не. Той е мой подчинен. Заповедите, предназначени за мен, идват от най-високо място. Ти си скептик, Алброн, и ми бе наредено да не поставям под въпрос твоя скептицизъм. Не те доведох тук, за да се опитвам да те привлека към своята вяра.

Продължиха да вървят по коридора и да надничат в стаите. Всички до една бяха празни.

— Тази къща е много особена — каза Алброн. — Сякаш няма край, а почти всичките й стаи са празни.

— Празни са само тогава, когато не са ми потребни. Ако дойдат гости, мога да ги обзаведа.

— Имаш ли прислуга?

— Не. Не ми е потребна.

— Получаването на информация от теб може да се сравни с изцеждането на камък, Алтал — укори го Алброн.

— Съжалявам, но в момента съм скован от редица ограничения. Пазене на фирмени тайни и така нататък. Вярвам, че ме разбираш.

Алброн се замисли, после каза:

— Всичко това би трябвало да ме кара да бъда нащрек, приятелю, но поради някаква необяснима причина съм спокоен. Нямам представа къде съм и как се озовах тук, но това ни най-малко не ме смущава. Освен това започнаха да ми идват наум някои странни идеи.

— Така ли?

— Дойде ми наум, че може и да си истинският Алтал.

— Нима вече из околностите броди някакъв фалшив Алтал?

— Много забавно — отвърна сухо Алброн. — Всъщност, когато за пръв път ми каза името си, ти не се пошегува. Нали съм прав?

— В известен смисъл, да.

— Ти си същият този Алтал, който е обрал Гости Големия търбух преди три хиляди години, нали?

— Всъщност оттогава изминаха само около две хиляди и петстотин години. Не ги прави повече, отколкото са в действителност.

— Как успя да живееш толкова дълго?

— Научиха ме да усъвършенствувам дишането си — сухо отвърна Алтал. — Сигурен ли си, че наистина желаете да научиш какво действително се случи?

— Разкажи ми, пък аз после сам ще преценя в каква степен да ти вярвам.

— Добре, Алброн. Аз бях крадец. Това бе във времената, когато хората още не умееха да произвеждат стомана. Моят късмет ми бе обърнал гръб и много страдах от това. Преминавах през Арум и чух, че Гости бил много богат. Отидох в неговата крепост и цяла зима го развличах с най-различни шеги и истории. Когато настъпи пролетта и снеговете започнаха да се топят, го ограбих. Повярвай ми обаче, че в случая съвсем не става дума за двадесет бурета със злато. Гости се оказа дебел самохвалко, който искаше хората да мислят, че е богат. Прословутите му богатства се оказаха почти изключително медни монети.

— И аз съм се съмнявал в слуховете за богатствата му — призна Алброн.

— Вече няма защо да се съмняваш повече. Както и да е, след като успях да избягам, попаднах на един човек на име Генд, който ме нае да открадна една Книга. Тя се намиреше в този Дом, така че дойдох тук. Когато пристигнах, се оказа, че тук ме очаква богинята Двейя. Тогава не знаех, че е богиня, защото имаше облика на котка.

— Да не би да е същата котка, която се гуши в качулката на наметалото ти?

— Точно тя е. Нарекох я Есмералда, защото очите ѝ са зелени като изумруд. Когато започна да ми говори, си помислих, че съм

обезумял. После тя ме научи да чета. Прекарах дълги години в изучаване на Книгата, която Генд ми бе наредил да открадна. Благодарение на това, че дълги години изучавах Книгата, успях да се сдобия с много умения, които останалите хора не притежават. През миналата пролет с Есмералда, или Еми, както ѝ викам, напуснахме Дома, тъй като трябваше да открием някои хора. Става дума за Елиар и за останалите ми спътници. След като ги открихме, се върнахме в Дома, за да получат образование. Тогава Двейя ни разкри истинския си облик.

— Просто не мога да повярвам, че слушам всичко това — каза Алброн и разтърси глава. — Което обаче е по-лошо, почти ти вярвам.

Алтал го стрелна с поглед.

— Аз съм превъзходен разказвач, Алброн. Това ми помагаше да намирам достъп до богатите. Развличах цяла зима дебелака Гости, за да го ограбя.

После се огледа. Коридорът изглеждаше празен. Той обаче бе сигурен, че не е празен.

— Вероятно ще си имам неприятности — рече. — Като възпитан човек, съм длъжен да споделя с теб нещо: този разговор с положителност е манипулиран.

— Манипулиран? Как?

— И аз не знам как, но ти ми задаваш уместни въпроси, а аз ти давам верни отговори. Когато Двейя тази сутрин ми каза да те доведе тук, реших, че иска само да ти покажа буретата със злато. Вече не съм съвсем сигурен в това. Може би златото е послужило само като примамка, за да те доведе тук, за да можем да проведем точно този разговор. Сега съм почти сигурен, че тя е някъде наблизо и те захранва с въпроси, а мен — с отговори. Поради някакви причини тя иска ти да узнаеш какво се е случило тук. Няма намерението да те привлича към своята вяра, но иска да разполагаш с определена информация.

— Не ставаш ли прекалено мнителен, Алтал?

— Разсъди сам, Алброн. Нормален човек би ли повярвал в невероятната история, която току-що ти разказах?

Алброн се засмя глуповато.

— Всъщност... — започна и не довърши мисълта си.

— Алтал, престани! — раздаде се гласът на Еми в главата на Алтал и той се засмя.

— Кое ти е толкова забавно? — попита Алброн.

— Току-що получих ясно потвърждение на подозренията си — отвърна Алтал. — Категорично ми наредиха да престана.

— Нищо не чух.

— Няма и как да го чуеш. Еми разговаря с мен направо тук. — Алтал се почука по челото. — Тази идея ѝ хрумна още преди да напуснем Дома миналата пролет. Прекарах близо половин година, през която тази котка, наместила се в качулката на наметалото ми, ми казваше какво точно трябва да правя. Тези напътствия всъщност не ми бяха необходими, тъй като и сам умея да съчинявам лъжи. Двея обаче съвсем определено бе решила, че трябва да се меси в работата ми.

Алтал вдигна рамене и продължи:

— Всъщност, тя е жена, а подобно поведение, изглежда, е присъщо на всички жени. Прехвърлянето на правомощия им се струва противоестествено. Първо ти нареждат да правиш нещо, а после си пъхат носа в заниманията ти, докато се опитваш да го направиш, и в крайна сметка само ти пречат.

— Не те ли е страх, че можеш да си имаш неприятности, ако говориш така за нея?

— Какво може да ми направи? Нуждае се твърде много от мен, за да ме изгори жив или да ме превърне в жаба. Знае, че я обичам, а за нея любовта е нещо по-важно от сляпото подчинение или робското угодничене. Непрестанно се караме, но и караниците ни са своеобразна игра. Двея е прекарала твърде много време в облика на котката Еми, така че игрите са станали нейна втора природа.

— Струва ми се, че бих се радвал да се запозная с нея.

— Едва ли би се радвал, ако искаш да запазиш душата си. Според мен причината за този конкретен разговор бе нейното желание да си добре подготвен, когато се свика съветът на вождовете. Дори няма да споменавам религията. Вместо това ще говоря за политика, така че всички да си помислят, че става дума за обикновена война. Предполагам, че ще трябва да ги лъжа, и че от теб се очаква да потвърдиш лъжите ми. Ти самият не си длъжен да повярваш в нищо от това, което току-що ти разказах, и това би било наистина най-доброто. Тя обаче е решила, поради някакви свои съображения, че трябва да знаеш за него. Алброн, виж за какво става дума: и двамата ще станем участници в една измама. Аз работя от религиозни съображения, а ти

— за пари. Въпреки това обаче ние сме партньори, така че трябва да се разбираме.

— Вече започна да говориш смислено, Алтал — каза Алброн и се ухили. — Ако си сътрудничим на тази основа, ще се разберем чудесно. — И му подаде ръка. — Договорихме ли се?

— Договорихме се — отвърна Алтал и стисна ръката му.

Цели две седмици след посещението на княз Алброн в Дома валя сняг и цял Арум побеля. Планинските проходи бяха затрупани, така че на пратениците на Алброн при другите князе се наложи буквално да си пробиват път през преспите, за да се върнат в замъка, разположен в централен Арум.

— Получи се това, което очаквах — каза Алброн в един снежен следобед, когато бе останал насаме с Алтал в кабинета си. — Повечето вождове ще вземат участие в съвета.

— Повечето?

— Родовете ни са общо десет. Родовете на Делозо и Агус обаче се извиниха и казаха, че не могат да участвуват. В интерес на истината, очаквах това. Земите им са разположени на западната граница на Арум и повечето от нас ги възприемаме по-скоро като кагверци, отколкото като арумци. В този граничен район има много смесени бракове, така че представителите на тези два рода всъщност не са чисти арумци. Родовете им обаче са малобройни, а отгоре на всичко не са и добри войници — каза Алброн и погледна към тавана. — Всъщност няма да ми липсват. Не обичам Делозо и направо презирам Агус.

— Защо?

— И двамата непрестанно се надпреварват как да угодничат на собствениците на мини в Кагвер. Богатството им идва оттам. Тези два рода изцяло се занимават с охраняването на мините. Не се занимават нито с походи, нито с битки. Просто стоят на пост. Станали са дебели и мързеливи и са готови да работят за малко пари, тъй като седенето на пост не е изнурително занимание.

— Предполагам, че ще се оправим и без тях. Останалите родове имат ли особености, които според теб да си заслужава да знам?

— Ние сме арумци, Алтал. Всеки наш род е особен. Няма арумец, който да е съчинил стих или написал песен. Ние сме чисти

варвари.

— Доста си самокритичен, Алброн.

— Ти още не си видял останалите. Сигурен съм, че веднага ще забележиш, че се отнасяме почитително към Делур. Ако неговият род не бе най-многобройният в Арум, вероятно нямаше да му обръщаме никакво внимание. Той е почти на осемдесет години и му е приятно да си въобразява, че е вожд на вождовете. Старият глупак дори носи корона. Хората му са добри войници, така че го търпим. Той е досаден изкуфял глупак, но аз ще го обсипя с ласкателства, защото ролята му в нашето начинание е много важна. Спечеля ли Делур, и останалите по всяка вероятност ще се съгласят. Лично той не ни е потребен, обаче многото добри бойци, с които разполага, ще ни бъдат необходими.

— Ти го познаваш по-добре, Алброн, така че го оставям на теб.

— Чудесно. Така ще си спечеля и комисиона.

— Комисиона?

— Алтал, нима не си готов да ми заплатиш за всеки вожд, когото успея да привлека?

— Добре де, за това ще поговорим после. Разкажи ми нещо за останалите князе.

— Родът на Гвети е почти толкова многоброен, колкото рода на Делур. Гвети обаче никой не го обича, защото е алчен и стиснат. Плаща на хората си най-ниските заплати в цял Арум и ги кара сами да си купуват оръжията. Те го ненавиждат, но го търпят, тъй като им е вожд. Той е мършав човечец с посивяла коса и изпито лице. Заделя по-голямата част от времето си за броене на пари и освен това мирише неприятно.

— Май и той не ти е симпатичен.

— Защо говориш така, Алтал? — отвърна с престорено възмущение Алброн. — Почти съм сигурен, че Гвети притежава някакви добродетели. Това, че аз не съм успял да ги забележа, съвсем не означава, че не ги притежава. Добре е обаче отсега да те предупрежда да внимаваш с Твенгор. Той е едър, як и воинствен. Готов е да се ядоса за нищо, така че внимавай как ще разговаряш с него. Пие прекалено много и нормалният му говор наподобява оригване. Има рошава черна брада, стърчаща във всички посоки, и съм сигурен, че през последните десет години не се е къпал. Войниците му обаче са готови да го последват и в ада. Има невероятен късмет в битките и винаги дава под

наем целия род. Никога не дава под наем само взвод или батальон. При Твенгор важи принципът „или всичко, или нищо“, и при това той лично повежда хората си.

— Въодушевен човек, ако съм те разбрал добре?

— Да, въодушевен е. Неговият племенник Лейвон е почти същият, така че дотук се събраха цели двама ентусиасти.

— Те към различни родове ли принадлежат? Това не е ли малко необичайно? Мислех, че един род представлява едно уголемено семейство.

— Преди неколкостотин години наистина е било така. Тогава е имало само един род, който си е имал източен и западен клон. Свързвала ги е тясна пътека, преминаваща над дълбоко ждрело. Преди около двеста години обаче лавина разрушила пътеката и контактите прекъснали. Така на мястото на единствения род се появили два. Между родовите войни отдавна са приключили и сега представителите на един род могат да прекосяват в безопасност земите на друг род. Между тези два рода обаче има много смесени бракове и подозирам, че когато Твенгор умре от препиване или в някоя битка, Лейвон ще се опита да ги обедини отново. Вероятно, като прокара нова пътека над ждрелото.

— Арумската политика е по-сложна, отколкото предполагам.

— Войни има само през лятото, Алтал. Политиката е целогодишно занимание. Колкото до южните родове, тези на Смегор и Таури, те са доста многобройни, обаче не са добри войници. Според мен това се дължи на прекалената им близост до цивилизацията. Така или иначе, хората от долината не ги наемат за сериозни войни. Смегор и Таури научиха хората си да строят красиви дворци и хубави пътища, така че те сега са по-добре квалифицирани като строители, отколкото като войници. Смегор и Таури, изглежда, все още не са осъзнали докрай своята самоличност. Пред жителите на долината се преструват на арумци, а пред нас си дават вид, че са цивилизовани жители на долината.

— Значи са нито риба, нито рак?

— Точно така. Боя се, че на тяхната дума не може да се разчита. Ще ти приберат парите веднага, но може да мине доста време преди да се явят на бойното поле.

— Ще го имам предвид — каза Алтал. — Дотук станаха девет рода, ако броим и твоя. Кой е вожд на последния?

Алброн направи гнуслива гримаса.

— Негвал. Не мога да докажа подозренията си, но според мен е потомък на общия ни любимец Гости Големия търбух. Боговете са ми свидетели, че сигурно е почти толкова дебел, а и навярно толкова умен. Не е добре със здравето обаче.

— От какво заболяване страда?

— Преяжда до смърт — отговори Алброн. — Толкова е дебел, че не може да мине през обикновена врата, и издава звука на пробит мях при най-малкото физическо усилие. Сигурен съм, че няма да се яви на съвета, а ще изпрати сина си Колейка. Колкото баща му е дебел, толкова пък той е слаб. Има голяма долна челюст и почти не говори. Той е истинският вожд на рода, обаче си дава вид, че за всичко трябва да получи разрешение от баща си. Така има възможност да провери накъде духа вятърът преди да се обвърже с нещо.

— Какво излиза? Че арумците не сте толкова прости, както е прието да се мисли, така ли?

— Така е, Алтал. Ти обаче разполагаш с едно преимущество: двадесетте бурета със злато. Разигравай тази карта колкото се може по-усърдно. Давай им възможност непрестанно да виждат злато. Подрънквай с него, докато говориш, и те ще се съгласят с всичко, което кажеш. Ти си интересен събеседник, съдружник, обаче те ще намерят златото ти за много по-интересно. И най-тъпият човек на света става невероятно очарователен, когато прехвърля жълтици от едната си ръка в другата.

Зимата изглеждаше безкрайна, снежните бури се редуваха една след друга. Алтал си уплътни времето, като въведе Гер в едно изящно изкуство — джебчийството. Детето, не ще и дума, имаше бързи рефлексии, но понякога се разсейваше.

— Слушай ме внимателно, Гер — смъмри го веднъж Алтал. — Последното ти движение бе невероятно тромаво.

— Извинявайте, господин Алтал. Просто ми дойде нещо наум и се разсеях.

— Какво точно ти дойде наум?

— Генд се опитва да промени всичко в света, като се връща във „винагито“ и си играе с нещата, които наистина са се случили, нали така?

— Да, така казва Двейя.

— Щом Генд може да прави това, не можем ли да го правим и ние?

— Вероятно ще можем да го правим, стига Двейя да ни позволи.

— Това няма да е трудност. Ти можеш да накараш Двейя да направи почти всичко, което пожелаеш. Винаги, когато я докоснеш, започва да мърка. Същите са и отношенията между Андина и Елиар. Не знам какво точно става с хората, когато пораснат. Както и да е, ако Генд започне да променя нещата във винагито, ти можеш просто да тръгнеш подир него и да ги промениш отново, нали така?

— По всяка вероятност да.

— Няма ли в такъв случай да е по-лесно да се върнеш във винагито и да убиеш бащата на Генд? Така Генд ще престане да съществува, нали?

Алтал примига.

— Това е най-лесният начин да убиеш всеки. И всъщност не го убиваш. Убиваш само баща му — намръщено каза Гер. — Но пък, разбира се, в такъв случай не би имал и основания да го убиеш, нали? Какъв е смисълът да убиеш човек, който въобще не е живял? Не това обаче ме разсея, когато бръкнах в джоба ти. Тогава си помислих, че трябва да съществува някакъв начин да се измами Генд. След като той се връща назад във винагито, не можем ли ние да отидем напред? Искам да кажа, че ако сега стане едно нещо, то през следващата седмица ще стане друго нещо.

— Това се нарича „причинно-следствена връзка“, Гер.

— Сигурно — отвърна разсеяно Гер. — Да кажем, че ти взимаш камък от едно място и го поставяш на друго място. Следиш ли мисълта ми?

— Следя я.

— Нека предположим обаче, че ти отиваш напред във винагито и връщаш камъка точно там, където си е бил. Не би ли се получило, че въобще не си го премествал? В това нещо започвам да напипвам някакъв проблем. Така би излязло, че ти в определен момент едновременно правиш нещо и не го правиш.

— Гер, от такива приказки започва да ме боли глава.

— Остави ме да продължа. Почти съм сигурен, че мога да открия решение на проблема.

— Какво имаш предвид?

Гер го изглежда с недоумение.

— Нима не разбираш? Ако направим това на Генд, сиреч, ако направим така, че той в определен момент да направи нещо и същевременно да не го направи, той ще застине като камък. След това ще можеш да го използваш като закачалка за шапки. Почти сигурен съм обаче, че в случая нямаме движение по права линия. По-скоро става дума за кръг. Ако променим нещо, което се случва където и да било в големия кръг на винагито, то ще промени и всичко останало, нали? Това не е ли най-зъбавното нещо на света? Излиза, че във всеки момент може да променим всичко, което някога се е случвало.

— Защо все на мен се случват такива работи? — изстена Алтал и закри лицето си с ръце.

Рано на другата сутрин в замъка пристигна окалян арумец и докладва на Алброн, че княз Делур ще пристигне на следващия ден.

— Не е ли малко подранил? — попита Алтал. — Някои от проходите са все още покрити със сняг.

— Това не би смутило Делур, приятелю — отвърна Алброн. — Неговият род е най-многобройният в цял Арум и той обича да ни напомня това. По всяка вероятност е наредил неколкостотин души да разчистят пътеки в проходите. Твърде стар е, за да язди, и затова пътува или с носилка, или с шейна. Природните стихии не го вълнуват. Той вярва, че е нещо като крал на Арум, и иска да пристигне пръв и да държи обстановката под контрол.

— Вождовете на другите родове ще му обърнат ли внимание?

— Ще обърнат много повече внимание на твоето злато, обаче трябва да го спечелим на своя страна, тъй като разполага с много бойци. Това ще предизвика у него готовност да се присъедини към нас, а твоите бурета със злато просто ще узаконят сделката.

— Тези бурета са предназначени точно за това, Алброн. С двадесет бурета злато може да се спечелят много спорове.

Княз Делур бе висок старец със снежнобяла коса и дълга бяла брада. През по-голямата част от времето съзнателно стоеше изправен, сякаш на гърба му бе вързан прът. Когато обаче се разсееше, веднага се отпуснаше и стойката му се променяше под тежестта на годините. Дрехите му бяха от скъпи кожи, а стоманеният шлем силно наподобяваше корона, тъй като бе опасан от широка златна лента.

— Радвам се да те видя, сине Алброн — каза старецът с глас, който не издаваше никаква сърдечност.

— Моят дом е почетен от твоето присъствие, велики вожде — отвърна Алброн и се поклони. — Не те очаквахме толкова рано.

— Посланието ти събуди голямо любопитство у мен, сине мой — отвърна старецът, после погледна лукаво придружителите си. — Пък и видях, че мъжете от моя дом се измъчват от липсата на физически усилия, и реших да им направя една разходка, която да укрепи телата им и да прочисти мозъците им, за да могат да ми служат по-добре. Те непрестанно ме уверяват, че това служене е единственият смисъл на живота им.

Тази иронична реплика накара Алтал да се замисли. Реши, че характеристиката, дадена на госта от Алброн, не е съвсем точна. Делур очевидно съвсем не бе толкова изкуфял, колкото си мислеха останалите племенни вождове. Алтал реши, че ще е по-добре сам да наблюдава стареца и да си състави лично мнение за него.

— Да влезем в замъка — каза Алброн на госта си. — Времето е студено и неприветливо, а горящите огньове в гостната ще се радват да те посрещнат и стоплят.

ГЛАВА 20

В една ветровита нощ около седмица по-късно Еми събуди Алтал — прекъсна дълбокия му сън, като докосна врата му с нос. Носът ѝ, както винаги, бе влажен и хладен и Алтал се дръпна и изсумтя:

— Добре ще е най-после да спреш да правиш това.

— Защо, след като така мога да те събуждам? Хайде, Алтал, събуди останалите. Има някои неща, които трябва да обсъдим. В Дома.

Той отметна завивките, облече се и излезе в коридора, за да събуди приятелите си.

— Нещо не е наред ли? — попита тихо Бейд, когато се събраха в трапезарията.

— Не знам. Тя нищо не ми каза, но иска да разговаря с нас. Отведи ни в Дома, Елиар.

— Добре — отвърна младежът и ги поведе към оръжейната. Отвори вратата ѝ и всички се озоваха в добре познатата им стая в кулата.

— Някакви проблеми ли има, Еми? — обърна се Гер към Двейя, след като тя прие истинския си облик.

— Не. Просто трябва да се разберем как да изложим предложението си на вождовете. Всичко ще стане по-лесно, ако всички говорим едно и също. Естествено няма да им кажем какво става в действителност. Ако Алброн е прав, арумците не обичат да ги въвличат в религиозни войни. Следователно ще трябва да изложим пред тях някакви политически мотиви.

— Ако ти е необходимо оправдание за война, Двейя, готова съм да ти помогна — предложи Андина. — Става ми приятно от мисълта, че всички арумски родове биха могли да се отправят към Кантон.

— Това изглежда убедително — съгласи се Бейд. — Вечната война между Остос и Кантон е добре известна на арумците, така че няма да е необходимо да се измисля ново обяснение за необходимостта ни от голяма армия.

— А и аз бих могла лично да изложа пред тях мотивите си да искам съдействието им за разгромяването на кантонските изроди —

добави Андина.

— Над това си заслужава да се помисли, Двейя — каза Алтал. — Андина е владетелка на Остос, така че е напълно обяснимо именно тя да се разпорежда с хазната на страната си. Така би могъл да се обясни и произходът на златото. Стига владетелите да се интересуват от това.

— Бива ли те да говориш пред публика, Андина? — обърна се Лейта към малката си приятелка.

— Да не си спала през последните няколко месеца, Лейта? — сопна ѝ се Андина. — Та аз винаги говоря пред публика. Нима смяташ, че моят начин на говорене е случаен? Гласът ми е най-добре настроеният инструмент в цяла Треборей. Мога да надпея птиците по дърветата, стига да поискам. Мога да разплача и камъните, ако наистина го пожелае. В случая по всяка вероятност бих се справила и без буретата със злато. Дайте ми половин час и подходящо помещение и ще привлека арумците само със силата на гласа си.

— Възможно е да е права — каза Елиар. — Когато ме бяха оковали за стълба в тронната ѝ зала, тя наговори много неща. Дори успя да убеди и самия мен, че чудовището Елиар трябва да бъде наказано наистина ужасно.

— Тази възможност би могла да се използва, Двейя — съгласи се Алтал. — Алброн ще я представи на вождовете, а тя ще отправи сърцераздирателна молба за помощ. После ще даде думата на мен, а аз ще изложа подробностите и ще направя предложението. Алброн знае какво всъщност става, така че ако се наложи, ще замаже нещата. Намирам само един недостатък на този план: редно ли е един владетел лично да се занимава с такива неща? Нали е прието за тази цел да се използват дипломати?

— Откъде си останал с впечатлението, че се държа като останалите владетели? — попита Андина. — Аз никога не върша очаквани неща, Алтал. Ето как ще се представят нещата: въпреки възраженията на моите съветници аз съм пренебрегнала всякаква предпазливост и в компанията само на неколцина телохранители съм тръгнала за Арум, за да поискам помощ във войната срещу нечестивите кантонци. Изложила съм се на голям риск и съм пренебрегнала опасността само и само за да дойда в замъка на Алброн, където да изложа молбата си за помощ пред благородните князе. Смелостта ми е толкова невероятна, че смайва всички.

— Това не е ли все пак малко мелодраматично? — опита се да възрази Бейд.

— Ще говоря пред арумци, Бейд — отбеляза Андина. — В Перквейн или Екверо бих използвала друг подход. Арумците имат вкус към мелодрамата, така че ще им изнеса незабравимо представление. Само кажете на Алброн да ме представи, и после не ми пречете. След половин час тези вождове ще бъдат мои.

— Не сме ли прекалено уверени в силите си? — попита Лейта.

— Ни най-малко, Лейта. Аз съм наистина най-добрата — отвърна Андина.

— И аз искам да кажа нещо — рече Гер.

— Кажи, Гер — поощри го Алтал. — Какво искаш да добавиш?

— Не опростявате ли малко нещата? Как ще успеете да убедите арумците, че за завладяването на един-единствен град са необходими чак толкова много войници?

— Забележката му е разумна, Алтал — съгласи се Елиар. — Сержант Халор ни обяснява, че обитателите на равнината винаги се стремят да наемат колкото се може по-малко войници. Ако искаме князете да ни повярват, ще трябва да им опишем една по-мощна война.

— С друга война в момента не разполагаме — каза Алтал.

— Не си прав — каза Гер. — Нали се води война между теб и Генд?

— Това е религиозна война, Гер. Не чу ли думите на Алброн? Той каза, че арумците не дават да ги въвличат в религиозни войни. Ще трябва да се придържаме към политиката и да не намесваме религията.

— А защо не кажем просто, че кантонците работят за Некверос? Или че са съюзници на некверите? От Лейта разбрах, че хората не знаят много неща за тях, освен че в страната им стават страшни неща. Не бихме ли могли да кажем, че в Нагараш има крал или някакъв друг владетел, който е решил да завоюва целия свят, и че е привлякъл като съюзник глупака, който управлява Кантон? Пък и подобно обяснение няма ли да е по-близо до истината? Не е ли добре в една лъжа, за да бъде убедителна, да има все пак някакъв примес от истина? Ако говорим само за война между Андина и кантонския глупак, историята ще изглежда прекалено нагласена. В нея би трябвало да има някаква неопределеност, нещо, което не сме напълно в състояние да обясним.

— На твое място бих внимавала, Алтал — каза Лейта. — Това момче е на път да те достигне.

В нощта, след като Алтал и приятелите му се завърнаха в замъка на княз Алброн, в арумските планини задуха силен вятър, който започна да разтопява снеговете в проходите така, както нагорещен нож разтопява масло. Буйните потоци излязоха от руслата си, а после, когато пълноводието позатихна, започнаха да пристигат и вождовете на останалите родове.

В замъка на Алброн пръв пристигна Колейка, вероятният наследник на Негвал. Бе строен мъж с черна коса и издадена долна челюст. Гледаше сърдито, беше облечен в кожени дрехи и бе предпочел прилепнали кожени панталони пред традиционната фустанела на повечето арумци. Говореше много малко и когато го правеше, горната му устна не се движеше. При пристигането си размени няколко думи с Алброн и после замълча.

След няколко дни пристигнаха Смегор и Таури, вождовете на двата южни рода. Смегор бе набит и с червендалесто лице, изпъстрено с пришки и дълбоки белези. Излъчваше престорено добродушие, но малките му очички бяха студени. Таури имаше рядка жълта коса и никаква брада. Очевидно се смяташе за голям чаровник. Бе облечен с елегантни, макар и не особено чисти градски дрехи и оглеждаше всички жени в двора на Алброн с нескривано сладострастие. Също като Колейка, Смегор и Таури не показаха голяма разговорливост.

— Във въздуха сякаш ухае на древни вражди, Алброн — каза Алтал. — Според теб става ли нещо, което е редно да знам?

— Това са наслоения, останали от времето на старите войни между родовете, Алтал — каза Алброн. — Няма вожд, който наистина да изпитва доверие към останалите. Съветът, който ти ме помоли да свикам, е в разрез с традициите и заради това всички се отнасят с недоверие към него. Историята на Арум е тъжно редуване на измами, предателства и убийства. Винаги сме нащрек, когато навлизаме в територията на друг род. Ако не бях споменал твоето злато, повечето князе вероятно щяха да отклонят поканата. Обстановката би трябвало да се поразведри, след като пристигне Твенгор.

Вождът Твенгор, огромен, плещест и брадат, пристигна в замъка на Алброн мъртвопиян. Племенникът му, княз Лейвон, яздеше до него и го придържаше, за да не падне от коня. Твенгор пееше пиянски песни и гласът му ечеше над долината. Лейвон бе грубоват млад човек, определено губещ се в сянката на прочутия си чичо.

Последен пристигна вождът Гвети и Алтал веднага забеляза, че всички останали вождове правят всичко възможно, за да го избегнат. Гвети имаше много голяма глава и малко лице, заемащо едва една четвърт от нея, и заради това изглеждаше изпит. Изпъкналите му очи непрестанно шареха, имаше и тик на едната буза. Гласът му наподобяваше блеенето на овца.

— Мислех си, че ще приличат на Алброн, а пък те се оказаха същински варвари — намръщено каза Андина.

— Да не би вече да не сме съвсем уверени в ораторските си способности, мила? — попита я Лейта.

— А, не — отвърна Андина. — Но ще трябва да променя подхода си. Алброн е сравнително цивилизован, обаче гостите му едва ли ще са в състояние да уловят нюансите. Очевидно ще трябва да им набивам с чук в главите това, което искам да им кажа.

— С нетърпение очаквам да чуя словото ти, Андина.

— Ще ти призная, че и аз съм нетърпелива — отвърна Андина.

На другата сутрин след пристигането на Гвети облечените във фустанели вождове на Арум и техните многобройни свити се събраха на закуска в гостната на Алброн. Шумът бе доста по-силен от обичайния. Алброн обичаше да се пази тишина по време на хранене, обаче някои от гостите му бяха шумни хора. След закуската князът предложи на вождовете и техните съветници да се съберат в някое по-спокойно място, за да обсъдят причината, поради която е свикал съвета.

Помещението, в което ги отведе, се намираше в задната част на замъка, далеч от шумната трапезария. Стаята бе надеждна, добре охранявана и не се намираше в някоя от кулите. Според стара арумска народна легенда преди години нечий гост били подложени на поголовна сеч в една кула, така че по традиция всички срещи на вождовете се провеждаха в някое приземно помещение. В центъра на

стаята имаше маса, около която бяха поставени големи столове за вождовете, а зад тях по-малки, предназначени за техните съветници. Двадесетте бурета, които Алтал и Елиар бяха донесли от Дома, бяха наредени дискретно в един ъгъл. В другия край на масата, срещу столовете на вождовете, бяха подредени столове за Алтал и неговите приятели.

— Каква е тази работа, Алброн? — попита Твенгор с гърления си глас. — От цял век не е свикван съвет.

— Обади ми се владетелят на един от треборейските градове-държави — отвърна Алброн. — Изглежда, господа, че се очертава възможност за работа.

— И ти си решил да споделиш поръчката с нас? — изблея Гвети. — Да не си се побъркал?

— Въпросният владетел иска да наеме повече войници, отколкото мога да предложа аз, Гвети — отвърна Алброн. — Още по-точно, за целта не биха стигнали войниците на всички ни, взети заедно. Накратко, за всички здрави мъже в цял Арум ще има достатъчно работа. И достатъчно злато.

— Приятно ми е, когато се говори за злато — каза Гвети и на изпитото му лице се изписа замечтана усмивка.

— Вероятно тези чужденци са пратеници на владетеля, за когото ни говориш — каза Колейка и погледна Алтал.

— Време е да засегна и този въпрос — каза Алброн. — Жителите на низините имат някои странни обичаи. Колкото и необичайно да ни се струва това, там долу се приема в реда на нещата престолът да се заема от жена.

— Та това е извратеност! — възкликна Твенгор. — Ще те изслушам, Алброн, но да знаеш, че ми падна в очите.

След това гостът впери кръвясалите си очи в буретата и добави:

— Защо не търкулнеш едно от тези бурета насам? Малко бира ще ни помогне да преглътнем по-лесно това, което ще ни кажеш.

— Тези бурета не са пълни с бира, Твенгор — отвърна Алброн с усмивка. — Съдържанието им обаче би могло да ти помогне да преглътнеш по-лесно факта, че владетелят, който иска да ни наеме, е жена.

— Аз си тръгвам — каза намръщено Колейка и стана.

— Една много богата жена, Колейка — добави Алброн. — Не е ли добре да чуеш предложението ѝ преди да си тръгнеш?

— Твоите хора едва ли ще те заобичат повече, ако се откажеш от много злато, Колейка — отбеляза Лейвон. — Когато вождовете допускат груби грешки, могат да избухнат и бунтове.

Колейка почеса издадената си челюст.

— Добре — каза той и седна. — Добре. Обаче нищо не обещавам.

— Мен пък никак не ме смущава възможността да работя за жена — изблея Гвети. — Стига да е богата. Бих работил дори и за някоя богата коза, ако ми предложи достатъчно злато.

— Коза? — Гласът на Андина бе изпълнен с възмущение.

Лейта докосна ръката на малката си приятелка и каза:

— Мълчи засега.

— Мисля, че е време да пристъпим към деловата част — продължи спокойно Алброн. — Младата дама, която сякаш изгаря от желание да издере очите на Гвети, е ариа Андина, владетелката на Остос. Тя би искала да ни каже нещо, свързано със злато.

— Ще ползвам някои от твоите доводи, Алтал — промърмори Андина. — Може после да се наложи да попромениш собственото си слово. — След това се изправи. Огромните ѝ черни очи бяха изпълнени с пламъци.

— Хубавка е, нали? — каза Таури на Смегор. — Би могла да предложи нещо повече от злато.

— И аз така мисля — ухили се пъпчивият Смегор.

— Приличам ли достатъчно на коза, за да удовлетвори вашия вкус, княз Гвети? — попита Андина.

— Може би не използвах подходящите думи — изблея Гвети. — Ще откриете ли в сърцето си сила да ми простите?

— Не веднага, княз Гвети — отвърна Андина. — Може би ще трябва да ви оставя днес без вечеря, преди да обсъдим този въпрос утре. — После огледа всички вождове със сияйните си очи. — Да не губим време, господа. Искам да ви покажа нещо преди да си поговорим. Елиар, би ли имал добрината да отвориш едно от тези бурета?

— Веднага, ариа — отвърна Елиар, стана и махна капака на едно от буретата.

— Изсипи го на пода — заповяда Андина.

— На пода ли?

— Да, Елиар. На пода.

— Щом заповядваш.

Елиар взе бурето и бавно го наклони. Порой от ярки жълти монети задрънча по плочите.

— Красиви са, нали? — обърна се Андина към слисаните вождове.

Те не отговориха. Повечето от тях бяха престанали даже да дишат. Елиар изсипа и последната монета.

— Изсипи още едно — нареди му Андина.

— Слушам — каза Елиар и обърна още едно буре. След третото Андина му даде знак да спре и каза:

— Засега това е достатъчно. — После погледна купчината жълтици и с хитра усмивка се обърна към арумските вождове. — Успях ли да привлека вниманието ви, господа?

— За останалите не знам, но на моето внимание можете да разчитате — отвърна със задавен глас Гвети.

— Може би днес все пак няма да ви оставя гладен, княз Гвети — отвърна тя със звънкия си глас. — Виждате, господа, че няма да ви е трудно да постигнете разбирателство с мен. — Гласът ѝ се промени и зазвуча предизвикателно. — Смисълът на тази малка демонстрация бе да онагледя желанието си да наема войници. Проявявате ли интерес към това?

Старият вожд Делур трепереше от възбуда.

— Целият ми род е на ваше разположение, владетелко!

— Вие сте много мил възрастен господин — каза сърдечно Андина.

— Кажи кого искаш да убием, момиче! — каза Твенгор. — Само го назови, и ще ти донеса главата му.

— Изненадана съм! — каза Андина с престорено удивление. — Казват, че произнасянето на речи не е лесно. Мен въобще не ме затрудни.

— Речите стават по-убедителни с помощта на музикален акомпанимент, Андина — каза Лейта. — Оказа се, че Елиар умее да свири на бурета със злато като виртуоз.

— Досега не бях слушал по-красива музика от тази — каза страстно Колейка. — Радвам се, че останах на концерта.

— Аз съм само едно глупаво малко момиченце — каза Андина на вождовете. — С досадните подробности ще ви запознае моят главен управител. След като вече си спечелих вашата любов, уверена съм, че горите от желание да изпълните молбата ми.

— Как ще формулирате тази молба, ваше величество? — попита Гвети.

— Знам ли? Ако ви кажа: „Палете! Воювайте! Убивайте!“, това достатъчно ли ще е?

— Няма проблеми, ариа Андина — отвърна княз Лейвон. — Само кажете и ще палим, ще воюваме и ще убиваме.

— Скъпата ми господарка ме затрудни — обърна се Алтал към князете малко смутено. — Първоначално бе предвидено именно аз да ви покажа това красиво злато.

— Една жена никога няма да пропусне възможността да впечатли околните — каза Таури и се засмя като познавач.

— Вероятно сте прав — съгласи се Алтал. — Така или иначе, първоначално бе предвидено именно аз да ви опиша обстановката и после да покажа златото, за да ви убедя, че господарката ми е готова да си плати. Тя обаче успя да ми отнеме основния ми довод.

— Затова пък си спечели нашето внимание, управителю Алтал — каза Алброн. — Струва ми се, че няма да сгреша, ако кажа, че се смятаме за наети. От вас се иска само да назовете хората, имали нещастieto да се окажат на пътя ѝ.

— Как да ви кажа... — започна Алтал. — В момента гневът ѝ е насочен към Кантон, но може би ще се наложи да се отиде отвъд него. Владетелят на Кантон си мисли, че му е по силите да стане владетел на цяла Треборея. Мисленето обаче не е най-изявената му добродетел. „Полуидиот“ е най-любезната дума, с която го окачествяват.

Вождовете се засмяха.

— В действителност обаче кантонците се оказаха измамани от некверците. Любимата ми владетелка е известна за това. Нека невинният ѝ поглед не ви измамва, господа. Умът ѝ е по-остър от нож и тя чудесно знае кой е истинският враг. Агенти на Нагараш са

започнали да вербуват смутители на спокойствието във всички равнинни страни. Владетелката ми ще ви е много благодарна, ако поизколите малко тези смутители на реда.

— Коленето не е ли завършен процес, управителю Алтал? — попита Алброн. — Просто не виждам как някой може да бъде заклан „малко“. Както и да е, след като започнем да газим в кръв до колене, тя иска да завземем Некверос, така ли е?

— Може би по-късно — отвърна Алтал. — Ариа Андина смята, че преди да се нападне Нагараш, тилът ни ще трябва да бъде напълно прочистен от всякакви вражески сили. Тя държи на чистотата.

— Чистотата наистина е хубаво нещо — избоботи Твенгор. — На мен обаче призивът й „Палете! Воювайте! Убивайте!“ ми хареса още повече. Дали не бива тези думи да бъдат извезани върху бойното ни знаме? — И се заля в пиянски смях.

— Очертава се нещата да бъдат малко по-сложни, управителю Алтал — натърти пъпчивият Смегор. — Може да отправяме всякакви закани към врага, но фактът е, че тук не става дума за обикновена обсада или за обикновена битка. Говорите за война, простираща се от Ансу до Регвос. Ние арумците наистина сме най-добрите войници на света, обаче дали сме подготвени за такъв вид война?

— Смегор е прав — подкрепи го Таури. — Златото е много хубаво нещо, но човек трябва да е жив, за да може да го похарчи. Една такава война ще ни накара така да разпръснем силите си, че да нямаме никаква възможност да я спечелим.

— Ако така виждаш нещата, Таури, по-добре си стой у дома — избоботи Твенгор. — Досега не съм изгубил нито една битка. Готов съм да се опълча и срещу слънцето при добро заплащане.

Последвалите дискусии протекоха в духа на последните две реплики. Смегор и Таури започнаха да излагат все нови и нови възражения, като наблягаха върху факта, че няма достатъчно арумци, за да водят всеобхватна война, а Твенгор и останалите князе не преставаха да отричат истинността на това твърдение.

— Времето напредна, господа — каза княз Алброн по залез. — Дали няма да е по-добре да вечеряме и да продължим събеседването си утре?

— Нашият домакин е прав, деца мои — подкрепи предложението му старият княз Делур. — Нека първо вечеряме, а после да поспим, за

да може сутринта да размишляваме с по-бистър ум.

— Добре казано — промърмори Колейка, без въобще да се усмихне.

— Убеден съм, че грешиш, Лейта! — възкликна Алброн, след като оставиха останалите вождове да пируват в столовата.

— Не, княже — решително отвърна бледото момиче — Смегор и Таури работят за Генд.

— Дали не трябва да ги убием? — попита Гер.

— Такова нещо въобще не трябва да се допуска — каза Алброн. — Подобно убийство би било най-бързият начин да избухне междуродова война.

— Така е, пък и бихме се лишили от нещо, което би могло да ни свърши много добра работа — съгласи се Алтал. — След като ни е известно, че работят за Генд, бихме могли без усилия да му подаваме фалшива информация. Бих могъл да ги използвам, за да водя Генд за носа.

— Не за дълго, Алтал — вметна Бейд. — След като го подведат няколко пъти, той сигурно ще нареди да ги убият.

— Колко тъжно! — въздъхна Алтал с престорено съжаление. — Убие ли ги, родовете на Смегор и Таури няма как да не се почувствуват морално задължени да започнат война срещу Генд. Не е ли така? Ние не искаме ли именно това? Всички безкрайно ще скърбим за гибелта им, не ще и дума, но съм почти сигурен, че тази мъка няма да ни сломи.

На следващия ден веднага след закуска вождовете отново се събраха в заседателната зала.

— Къде е златото? — попита с тревожно блеене княз Гвети.

— Преместихме го на сигурно място — отвърна Алтал. — Нали трябва да го пазим от крадци.

— Бог да ни пази от тях! — каза разгорещено Гвети.

— От най-сигурен източник знам, че Бог ще има тази грижа — каза Алтал. — Да смятам ли, господа, че сте решили да работите за моята скъпа владетелка?

— Непосредствено след пазарлъка — каза Твенгор и погледна Андина. — Колко сте готова да платите, малка госпожице? И за колко време?

— За изясняване на този въпрос прибягнах до услугите на сержант Халор — отвърна Андина. — Той е един от най-опитните военачалници на княз Алброн и знанията му в тази област са толкова големи, че никога не бих могла да се надявам да ги постигна. Той ще има грижата да не бъда измамена. Колкото до вас, господа, вие ще трябва да се погрижите за себе си.

— Познавам го — каза Гвети, без да прикрива разочарованието си. — А пък се бях надявал, че...

— Че ще може лично да ме измамите, така ли? — отвърна Андина. — Е, шегувам се. Вие никога не бихте се възползували от невежеството на едно клето невинно малко момиче, нали? — И тя впери в него невинен поглед.

Той въздъхна примирено.

— Не, разбира се, никога не бих го направил.

— Много сте мил — каза сладко Андина. — А сега с Лейта ще ви оставим, господа, за да можете да работите спокойно. Доколкото ми е известно, пазарлъкът може да бъде много вълнуващо занимание, свързано с много живописен език, който е по-добре да не достига до ушите на невинни дами.

И излезе заедно с Лейта.

Сержант Халор твърдо защити позицията за „стандартна надница“ като основа за преговори, независимо от някои шумни възражения. Гвети настояваше за договореност на основата на една доста странна „служебна надница“. Очевидно бе направил някои изчисления и бе установил, че при „стандартна надница“ голяма част от двадесетте бурета ще остане извън неговия обseg.

— Всъщност, княз Гвети, аз съм щедър — заяви Халор. — Готови сме да наемем всички мъже, които осигурите. Достатъчно е някой да може да стои изправен, да вижда мълниите и да чува гръмотевиците, и ще го наемем. Както виждате, не настоявам за занижена тарифа за сакатите, което съвсем основателно бих могъл да направя. Ние сме честни арумци и благородници. Какво ще кажат хората, ако разберат, че сме измамили едно невинно младо момиче?

— А бе кого го интересува какво ще кажат хората! — възкликна Гвети.

— Вас би трябвало да ви интересува, княже — отвърна Халор. — Ако ви излезе славата на мошеник, никой няма да иска да си има работа с вас. Войниците ви ще си стоят у дома и ще трябва вие да ги изхранвате. Ще побелеете и ще остареете, потънал в дългове, преди някой да се реши отново да има взимане-даване с вас.

— Сержантът говори самата истина, сине Гвети — важно рече княз Делур. — Нищо чудно благоденствието на цял Арум да зависи от това, което ще решим днес. Както цял свят знае, арумските войници са наистина най-добрите на света. Ако обаче арумските вождове се окажат безчестни люде, кой ще дойде в нашите свещени планини със злато, за да се пазари с нас? Нека сега се задоволим с по-малко, деца мои, за да може после да получим повече.

Алтал внимателно следеше Смегор и Таури. Те бяха седнали малко встрани от останалите и тихо си говореха. Очевидно нещо ги бе разтревожило. Представлението на Андина от предния ден явно ги бе сварило неподготвени.

Алтал плъзна поглед по лицата на придружителите на двамата вождове, седнали непосредствено зад тях, и по израженията им позна, че са недоволни от позицията на князете си. Реши, че Смегор и Таури едва ли се радват на голяма обич в родовете си. Разбра, че тактиката на Андина, която показва златото на всички присъстващи, е дала плодове. Реши да запомни това и евентуално да го използва в бъдеще. Точно сега Смегор и Таури можеха да се окажат много полезни, обаче когато някой ден станеха безполезни, един добре организиран бунт можеше да се превърне в бързо решение на проблема.

Пазарлъкът продължи и през останалата част от деня, като всеки племенен вожд излагаше причини, поради които следва да получи по-голям дял от златото. Сержант Халор обаче остана непреклонен и не отстъпи от първоначалната си оферта да плаща само за бройки войници. Непрестанно използваше израза „по толкова на глава“, сякаш ставаше дума за закупуването на овце. Вождовете на по-малките родове протестираха, но Халор не обърна внимание на доводи като „по-добре обучени“, „по-храбри“ или „по-добре въоръжени“.

Накрая прекрати пазарлъците съвсем грубо.

— Това е моето предложение, господа — каза. — Дали ще го приемете или ще го отхвърлите, зависи само от вас. Ако в Арум не се намерят достатъчно хора, ще можем да ги открием в Кверон или Кагвер. Сигурен съм, че ако им кажа какво доходно плякосване ще падне в тази война, няма да изпитам затруднения в намирането на необходимия брой войници. Разбира се, бих предпочел да са арумци, обаче ще се задоволя с каквото намеря.

След тези думи вождовете престанаха да се пазарят.

— Да не забравя — каза Халор. — Ще се плаща на място. За обещания не плащам. Искам да видя бойци пред себе си и чак тогава ще развържа кесията.

— Ама това не е прието! — възрази Гвети. — Нашата дума винаги е била достатъчна!

— Този път няма да е така, княже — отвърна Халор. — Купувам войници, не обещания.

Алброн се наведе към Алтал и прошепна с усмивка:

— Казах ти, че Халор си разбира от работата. Не смяташ ли, че услугите му заслужават някаква премия?

— Разбира се, Алброн — съгласи се Алтал. — И ей сега ще ти кажа каква ще е. Аз съм собственикът на тази златна мина, така че мога да си купя практически всичко. Давам ти обаче честна дума, че никога няма да направя опит да наема Халор без твое знание. Това харесва ли ти като премия?

Някъде след полунощ Еми събуди Алтал. Носът ѝ не бе станал нито по-топъл, нито по-сух.

— Трябва да отидем в Дома, Алтал — каза тя разтревожено.

— Неприятности ли има?

— Генд крои нещо. Още не сме съвсем готови за отпор, обаче трябва да реагираме.

Алтал се облече и тръгна по осветения с факли коридор, за да събуди приятелите си. Отново влязоха в оръжейната и отново изкачиха стълбите на кулата.

— Векти е пред разгром — каза им Двейя. — Не трябва да допускаме това.

— Векти? — попита Бейд. — Че кого го интересува Векти? Векти е само едно голямо пасбище.

— Ако падне Векти, ще падне и Плаканд, братко Бейд — отвърна сухо Двейя. — Оттам ще продължат към Медио. Авес е разположен на източната граница на Медио и този път при една битка от града няма да остане наистина нищо. Разрушаването на Авес открай време е неделима част от плана на Генд.

— Откъде ще намерим достатъчно хора, за да ги отблъснем, Еми? — попита Елиар. — От Арум до Векти се пътува месец, ако не и повече.

— Използуй вратите — предложи Гер.

— Не мога да вкарам арумски войници в Дома, Гер — възрази Елиар.

— Няма защо да ги докарваш в Дома — каза Гер. — Вместо това закарай Дома при тях. Даже не целия Дом, а само две врати.

— Би ли ми обяснил какво искаш да кажеш? — попита с измъчен глас Елиар.

— Разсъждавал съм по този въпрос — призна Гер. — Ние не искаме всички да знаят за Дома и за вратите, но ми се струва, че арумците биха могли да бъдат преведени през тях, без въобще да разберат за това. Ще ни трябват обаче много храсталаци.

— Храсталаци?

— Да. За да прикрием това, което правим. Ти ще поведеш армията от арумци по някоя пътека, около която има гъсти храсталаци. Сред храсталаците ще има врата и те ще преминат през нея и ще влязат в Дома. Само че няма да го разберат, защото зад вратата ще сме струпали други храсталаци. После... — Той спря и се намръщи. — Май пропуснах нещо.

— Какво имаш предвид? — попита Елиар.

— Не съобразих нещо. Вратите не са достатъчно широки. Хората са много и би трябвало да преминават един по един.

— Нека размерите на вратите не те тревожат, Гер — каза му Двейя. — Това е по моята част. Те ще бъдат толкова широки или тесни, колкото аз реша.

— Това е прекрасно, Еми! — възкликна Гер. — А би ли могла да направиш толкова тясна врата, че само аз да мога да преминавам през нея?

— Отклоняваш се от темата, Гер — каза Лейта. — Така, вече си събрал една армия в коридора. Какво ще правиш с нея?

— Ах, да. Елиар ще преведе войниците през врата, която те не могат да видят. Те ще са в Дома, но няма да знаят, че са в Дома, защото храсталаците ще го скриват. Оттам ще преминат през друга врата и ще се озоват във Векти. Тръгват оттук и се оказват там, без въобще да разберат това.

— Само дето ще вървят по планини и изведнъж ще се озоват в равнина — възрази Елиар.

— За това ще се погрижи Домът. След като той се намира във винагито, пътуването на тези войници ще продължи толкова, колкото желае Еми. Войниците ще си мислят, че са пътували цели седмици, обаче когато излязат, ще е изтекла само минута. Ние ще знаем за това, обаче самите те няма да го знаят, Еми, смяташ ли, че това може да се направи?

— Струва ми се, че да. Кое те накара да разсъждаваш по този въпрос, Гер?

— Завчера чух вожда със смачканото лице да разговаря с вожда с голямата челюст. Първият каза на втория, че ще е хубаво да се плащат надници, тъй като цели седмици войниците няма да се занимават с нищо друго освен с вървене. Тогава се сетих, че Домът може да промени и разстоянието, и времето. Домът е нещо като пряк път, но ние не искаме това да стане известно на други. Някои хора биха могли да се развълнуват от това, или да се опитат да използват Дома по нежелани за нас начини. Тогава се сетих, че можем да използваме храсталаци. Хората няма да научат нищо за Дома, защото въобще няма да разберат, че са били в него. Това не е ли разумно решение, Еми?

— Ти си цяло съкровище, Гер — отвърна му Двейя с топла усмивка. — Според мен ти дължа няколко прегръдки и целувки.

Гер се изчерви.

— Една обикновена благодарност ми е достатъчна, Еми. Не обичам прегръдките и целувките. Човек само го мачкат и целият става лепкав.

— Като пораснеш още малко, мачкането ще ти стане интересно, Гер — каза му Андина, после изгледа Елиар с големите си очи и на устните ѝ се появи палава усмивка. Не добави нищо, но въпреки това Елиар също се изчерви.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ЕЛИАР

ГЛАВА 21

През планините на Кагвер премина лятна буря — огромни черни облаци, назъбени светкавици и страшни гръмотевици, които разтърсиха каменните основи на вечния Дом на края на света. Дъждът, шибан от вятъра, заля зъберите на крепостните кули. Малко след полунощ обаче бурята премина и иззад облаците се подаде сребърната луна и огледа от небосвода света, измит от дивата стихия.

Двейя, застанала до северния прозорец, излъчваше съвършенство. Зелените ѝ очи криеха тайна.

— С какво точно се занимава Генд във Векти, Двейя? — попита Алтал.

— Бедите идват от север, Алтал — отвърна тя и се извърна с лице към присъстващите. — Генд изпрати Гелта в южно Ансу, за да разбуди племената, живеещи покрай границата. През четвъртото хилядолетие тя бе господарка на тези племена и дори и днес е централна фигура в тяхната митология. Завръщането ѝ бе прието като чудо и южните племена сега са убедени, че тя е безсмъртната богиня на войната. Ще я следват сляпо и ако не я спрем, тя до месец ще разгроми Векти.

— Тя как успя да убеди хората, че е същата Гелта, която е била техен вожд преди хиляди години? — попита Алтал. — Жителите на Ансу не са от най-умните хора, но дори и те трудно биха повярвали на това.

— Генд я представи както трябва, приятелю — отвърна Двейя. — След като Гелта слезе с кон от небесата, скептицизмът престана да е на мода в Ансу.

— Вектите разполагат ли с армия, способна да ги отблъсне? — попита Елиар. — Или поне да забави настъплението им?

Бейд се засмя.

— Какво е толкова смешно? — попита Елиар.

— Векти е страна на овцете, Елиар — отвърна Бейд. — Управляват я жреци с бели одежди. Белодрешковците възведоха

„кротостта“ в ранга на висша добродетел. Вектите няма да се защитават. Отстъпниците в бели одежди се погрижиха за това.

— Не можем ли да отложим богословските спорове за по-нататък, Бейд? — попита Алтал. — Трябват ми факти, а не оценки. Коя е столицата на Векти и кой управлява тази страна?

— Може би наистина се отклоних малко от темата — извини се Бейд. — Правителството на Векти е разположено в старата провинциална столица Кейвон. Градът съществува още от времето на дейканската империя и формалният носител на властта е пряк потомък на последния имперски управител.

— Формален? Защо?

— Защото той е просто една движеща се шегга, Алтал. Официалната му титла е „натус“, което означава „баща“. Овчарите имат твърде странни представи за властта. Нарича се Дакрел и е представителна фигура без никаква истинска власт. Носи златна корона, облича се с древна дейканска тога и държи скиптър. Дакрел е възпълен плешив мъж на средна възраст с разум, неомърсен от мисли. Нито той, нито неговите „кралски укази“ никога не напускат двореца. Угодниците от неговия двор непрестанно му обясняват, че е много велик. Ликът му е изобразен на вектианските монети и с това се изчерпва цялата му роля.

— Кой в такъв случай действително управлява страната? — попита Андина.

— Екзарх Едон.

— „Екзарх“? Това благородническа титла ли е?

— Това е духовен сан, княгиньо. Всеки от трите ордена се ръководи от екзарх. В превод означава приблизително нещо като „свещеник на свещениците“. Истинската власт във Векти се държи от Едон, така че ще трябва да се разбираме с него. Той е човек с блестящ ум, но е хитър и хлъзгав и не трябва да му се има доверие.

— Те разполагат ли с някаква войска? — попита Елиар.

— Държат два представителни легиона в двореца на Дакрел — отвърна Бейд. — Само дето войниците им са дебели, лениви и вероятно напълно негодни за бой. Имат мечове, но не знаят как да ги използват. Ако ги накараш да извървят повече от километър, вероятно ще изпадат от изтощение.

Елиар се намръщи.

— А какво ще кажеш за обикновените хора? От тях могат ли да станат войници?

— Съмнявам се — отвърна Бейд. — Те са овчари и приличат повече на овце, отколкото на хора. Ще се разбягат от ужас и при най-малката заплаха. Средният вектианец прекарва дните си в милване на агънца и в съчиняване на лоши стихове и още по-лоши песни. Обикновено възпява любовта си към овчарката от съседната долина.

— Еми, трябва ли въобще да се занимаваме с тези хора? — обърна се Елиар към Двейя. — Струва ми се, че те не заслужават това.

— Нямаме избор, Елиар — отвърна Богинята. — Генд вече контролира Некверос откъм запад. Би могъл да попиташ сержант Халор в каква стратегическа позиция ще се окажеш, ако врагът контролира територии от двете ти страни. Ние всъщност ще защитаваме не Векти, а източния си фланг.

— Не бях съобразил това — призна Елиар.

— Добре е да отидем в Кейвон и да поговорим с Едон — каза Алтал.

— Войната сигурно ще е свършила, преди да получиш такава възможност — засмя се Бейд.

— Не те разбирам.

— Белодрешковците са традиционалисти до маниакалност, Алтал. За аудиенция при Едон се чака по половин година. Трябва да си пробиеш път през цели роти надути църковни функционери, за да можеш да се доближиш до екзарха.

— Бих могъл да използвам врата — каза Елиар.

— Едва ли е необходимо да отваряме врати из непознати места — отвърна Алтал. — Нищо чудно Генд да има свои шпиони в Кейвон. — След това погледна въпросително Бейд и попита: — Кой е глава на твоя орден?

— Екзарх Емдал.

— Ако той изпрати свой служител да поговори в Кейвон, за да се срещне с Едон, пратеникът не би трябвало да бъде затруднен от обичайните процедури, нали?

— Предполагам, че не. Би ми трябвала обаче поне седмица, за да се свържа с моя екзарх и да му обясня обстановката.

— Екзархът ти е зает човек, Бейд. Не бива да му губим времето. Какъв човек би използвал, за да занесе послание на Едон?

— Вероятно някой „скопас“. Това е духовен сан в нашата църква.

— Те специално облекло ли имат?

— Дрехите им не са от зебло, ако имаш това предвид — отвърна Бейд и огледа собственото си грубо черно расо. — Освен това носят пурпурни пояси.

— Поздравявам те по случай твоето повишение, скопас Бейд — каза Алтал.

— Не можем да направим това!

— Защо да не можем? Ако за отварянето на врата е необходим само кат нови дрехи, веднага ще ти изтъка няколко метра златна тъкан.

— Това е забранено!

— В Авес сигурно е забранено, но ние няма да ходим в Авес, Бейд. Ще ходим в Кейвон. Там твоят орден няма власт, така че и правилата му не са валидни в този град, нали?

— Това е чиста софистика, Алтал.

— Разбира се, че е софистика. Софистиката лежи в основата на всяка прилична религия. Не го ли знаеше? Освен дрехата ще ти трябва ли и някакво пълномощно?

Бейд понечи да възрази, но после присви очи и каза:

— Може и да се получи. Това ще е в разрез с всичко, на което са ме учили, обаче...

— Нашата цел е благородна, скопас Бейд. Средствата, с които сме решили да я постигнем, не са от особено значение — каза Алтал и се обърна към Двейя. — Ти ще дойдеш ли с нас?

— Този път ще трябва да се справиш без моята помощ, Алтал. Ние с момичетата и Гер ще те изчакаме тук.

— Както кажеш — отвърна Алтал и стана. — Елиар, да потърсим вратата за Кейвон.

Когато Елиар преведе Алтал и Бейд през врата, водеща към малък върбалак встрани от шосето, идващо от юг, над заоблените хълмове на Векти тъкмо се зазоряваше. Алтал отиде до края на горичката и погледна към града.

Кейвон се намиреше на сто и петдесет километра нагоре по реката от древните развалини на Авес. Бе разположен на източния бряг на река Медео. Подобно на всички провинциални центрове,

приличаше на неумело копие на столицата. В много отношения представляваше имитация на Дейка: имаше си форум, дворец и храм като столичните, само че по-малки. Архитектурата му не говореше за вдъхновение, а статуите бяха сякаш вдървени. Губернаторите, които бяха управлявали Векти дълги векове, бяха бюрократи от имперския град Дейка, а няма бюрократ, който да се обременява с разбиране на изкуството. Или на каквото и да е, ако трябва да бъдем точни. Бяха се постарали Кейвон да заприлича колкото се може повече на Дейка. В резултат на това той не се бе развил, а беше западнал.

Храмът на Хердос бе разположен непосредствено до двореца на управителя. Алтал си помисли, че това също е свидетелство за опит да се копира Дейка, макар и да не се бе задържал дълго в централната част на столицата преди две хиляди и петстотин години, когато се опита да ограби търговеца на сол Квесо. Поради приликите между двата града изпита странното усещане, че вече е преживял всичко това. Зададе си въпроса дали екзарх Едон не държи кучета в храма си.

Бейд определено се чувствуваше неловко в новите си одеяния.

— Как според теб трябва да се държа, Алтал? — попита той.

— На твое място бих се държал най-вече арогантно, Бейд. Ще се справиш ли?

— Ще се опитам.

— Не се опитвай, Бейд. Справи се. Трябва да изиграеш ролята си съвестно, за да бъдеш убедителен. Ти носиш послание от изключителна важност от екзарх Емдал до екзарх Едон и даваш ясно да се разбере, че си готов да убиеш всеки, който се опитва да ти попречи.

— Да убивам?

— Не си длъжен да го правиш. Просто заплаши, че ще го направиш. Облечен си в одеждите на високопоставен служител на ордена си. Научи се да си пробиваш път.

— Какво послание трябва да нося? Дали няма да е добре да го напиша?

— В никакъв случай. Не се знае в чии ръце може да попадне. Ще кажеш, че е устно послание, което можеш да съобщиш единствено на Едон. Ще съчиниш нещо от типа на следното: екзархът ти неотдавна е научил, че демонът Дейва е започнал кампания за завладяване на света, и тъй като твойт екзарх е наистина свят човек, е решил да

пренебрегне традиционната си враждебност към отстъпниците в бели одежди и да им се притече на помощ в предстоящата битка със силите на мрака.

Бейд примига от удивление.

— Нали разбра, че трябва да дадем някакво смислено обяснение за пристигането на ордата арумски варвари, която утре или вдругиден ще се озове в Кейвон? — продължи Алтал. — Сега ти нахвърлям обяснението в най-общи линии. В него без съмнение ще трябва да се поизглади едно-друго, но това ще направим в движение. Едон сигурно вече знае, че на северната му граница се струпват ансуйци, но ти му представи нещата така, сякаш си научил ужасяващи новини. Опитай се да си дадеш вид, че си ужасен, и му наговори няколко неща, които няма как да не привлекат вниманието му: край на света, нашествие на демонски орди от пъкъла, угасване на слънцето — ти по-добре си знаеш. Елиар ще го представиш като говорител на родовете на Арум, а мен като благодетел, който финансира нашата свята мисия, целяща да избави света от силите на мрака.

— Всичко това не е ли малко пресилено, Алтал?

— Пресилено е, разбира се. Просто ти излагам общата идея, а ти, братко Бейд, поправяй и импровизирай както намериш за добре. Дай простор на въображението си. След като видях как се справи с Амбо в Кверон, изпитвам пълно доверие към умението ти да лъжеш.

Бейд се намръщи.

— На мен всъщност ми е забранено да лъжа.

— Ако се замислиш внимателно, ще установиш, че тази лъжа е невероятно близо до истината. Ние наистина предлагаме помощ, а колкото до войната, тя е сблъсък между силите на доброто и силите на злото. Призовавам те единствено да пропуснеш някои неща, които Едон по всяка вероятност няма да е в състояние да разбере. Ако отидеш при него и му кажеш истината, сто на сто ще те сметне за опасен луд и ще нареди да те хвърлят в тъмница. Подай му само толкова истина, колкото смяташ, че може да усвои, а останалата част премълчи. Кажи му, че арумците ще дойдат да се бият заради него, и той ще те приеме с разтворени обятия. Трябва да стъпим там, Бейд, и това е най-бързият начин, който ми идва наум.

Алтал хвърли поглед към изгряващото слънце и каза:

— Време е да отидем в града. Белодрешковците сигурно вече са се разсънили.

Когато влязоха в храма, Бейд прие строго и властно изражение и също така властно нареди на храмовите служители незабавно да го отведат при екзарх Едон. Алтал наблюдаваше разговора с интерес, но не каза нищо. Реши, че след известно обучение брат Бейд би могъл да достигне висоти в една съвършено различна професия.

Не всички белодрешковци обаче започнаха да се суетят при вида на Бейд. На малка масичка пред приемната на екзарха се бе настанил някакъв надут жрец. Алтал бе виждал такова изражение на лицето на някои граждани на Дейка, и то много го дразнеше.

— Ще изчакаш да ти дойде редът — важно каза жрецът на Бейд.

— Елиар, ако този глупак незабавно не се размърда, веднага го убий — сухо каза Бейд.

— Слушам, уважаеми скопас — отвърна Елиар и извади Ножа.

— Не! — извика надутият жрец, скочи от стола и престана да вири нос.

— Държането ти ми харесва — каза Бейд. — Сега иди при екзарха и му кажи, че скопас Бейд му носи важно послание от екзарха на жреците с черни одежди. Съдбата на света може и да не зависи от бързината, с която ще изпълниш тази заповед, но за твоята лична съдба не може да се каже същото. Бегом!

Ужасеният жрец хукна към вратата на екзарха.

— Бях убедителен, нали? — попита Бейд и се подсмихна.

— Засега се справяш чудесно, Бейд — отвърна Алтал. — Продължавай все така.

— Екзархът ви очаква, преподобни — каза жрецът, щом се върна и се поклони.

— Крайно време беше — каза Бейд и поведе Алтал и Елиар към кабинета на Едон.

Кабинетът на екзарха бе пълен с рафтове, отрупани с книги и свитъци. Тук-там полираният каменен под бе застлан с агнешки кожи.

Екзарх Едон бе възслаб, дори мършав човек с бяла роба с качулка. Имаше сребърна коса и силно набръчкано лице, върху което играеше лека усмивка.

— Защо се забавихте толкова, скопас Бейд? — попита той.

— Срещали ли сме се по-рано, ваше преосвещенство? — попита Бейд.

— Лично не, скопас, но от известно време започнаха да ме обсипват с новини, с доста истерични новини, бих казал, и още след като влязохте в храма, реших, че ще дойдете при мен.

— Признавам, че обноските ми не бяха съвсем любезни — каза Бейд. — Вероятно важността на посланието на моя екзарх се е отразила върху тях. Извинявам се за това.

— Няма защо да се извинявате, скопас Бейд. Наистина ли щяхте да убиете брат Акас?

— Вероятно не — отвърна Бейд. — С течение на годините обаче научих, че думата „убийство“ отваря много врати.

— Тази дума съвсем определено успя да разсъни брат Акас. Кажете ми, скопас Бейд, кое е толкова важно, че ви накара да прибегнете до заплахата с убийство, за да го доведете до мое знание?

— Ваше преосвещенство, на северната ви граница назрява опасност — каза мрачно Бейд.

— Това ни е известно, скопас Бейд. Нещо друго има ли?

— Опасността е по-сериозна, отколкото изглежда на пръв поглед, ваше преосвещенство. Именно сериозността ѝ накара моя екзарх да ви предложи помощ.

— Да не би слънцето да е угаснало, без да се усетя? — попита Едон. — Кое е могло да уплаши Емдал толкова много, че да ви изпрати тук?

— Ваше преосвещенство, нали сте чували за човек на име Генд? — попита предпазливо Бейд.

Лицето на Едон побеля като платно и той възкликна:

— Не говорите сериозно!

— Боя се, че става дума за нещо съвсем сериозно, ваше преосвещенство. Ние, жреците с черни дрехи, разполагаме с източници на информация, които не винаги са достъпни за нашите братя с бели и кафяви одежди. Миналата седмица екзарх Емдал научи, че племената в южно Ансу са насъскани от някои от слугите на Генд. Разбра, че Гелта, кралицата на мрака, е решила да нахлуе във Векти.

— Значи Дейва най-сетне е решил да действа — каза Едон с треперещ глас. — Решил е да напусне Нагараш.

— Така изглежда, ваше преосвещенство. Именно тази информация накара екзарх Емдал да забрави традиционната си враждебност към вашия орден и да ви предложи помощ. Различните ордени не се разбираме много помежду си, но всичките сме единомдушни, че именно Дейва е нашият общ враг.

— Обречени сме, скопас Бейд — отчаяно каза Едон. — Ние сме жреци, а не войници. Не виждам как можем да спрем дивашката сган, идваща от Ансу.

— Екзарх Емдал е съвсем наясно с това, ваше преосвещенство. Именно заради това вече взе мерки да привлече на помощ хора, способни да водят война. Със средства от хазната на нашия орден нае войници от Арум. Те не след дълго ще бъдат във Векти и дори Гелта и Пехал трудно ще се справят с тези ревящи варвари.

— Ревящи варвари? — попита Елиар.

— Тази характеристика е условна, Елиар — извини се Бейд и обясни на побледнелия Едон. — Този млад мъж с фустанелата е Елиар, представител на родовете на Арум. Помолих го да ме придружи, за да потвърди пред вас думите ми и за да направи оглед на северната ви граница с цел да уведоми за видяното генералите на настъпващата армия.

— Виждам, че действувате бързо, скопас Бейд — каза Едон.

— Преследват ме всички демони на ада, ваше преосвещенство, и това ме кара да не губя време. Другият ми придружител е господин Алтал, човекът, който разпределя парите. Той е пътувал из много страни и е много опитен в решаването на най-различни проблеми. Казано простичко, той знае кои хора могат да бъдат привлечени към сътрудничество с помощта на подкупи.

— Вие, чернодрешковците, сте по-непочтени дори отколкото си мислех — каза Едон.

— Нашият орден е най-стариият, ваше преосвещенство — отвърна тъжно Бейд. — Ние познаваме по-добре истинския свят от нашите братя в бели или кафяви одежди. Вашите ордени не са в състояние да се примирят с вродената поквара на по-голямата част от човечеството. Ние, чернодрешковците, се лишихме от своите илюзии още преди еони, а един свят без илюзии е много тъжно място. Виждаме света такъв, какъвто е, а не такъв, какъвто бихме искали да бъде. Нашите мотиви са в крайна сметка толкова чисти, колкото и вашите, макар и

методите ни понякога да изглеждат малко цинични. В този несъвършен свят ще трябва да използваме всички възможни средства, за да постигнем целта си.

— Може би ще трябва да се поуча от вас — каза Едон.

— Правилно, ваше преосвещенство — обади се Алтал. — Наблюдавайте ни и се учете. — После се ухили прасташки. — И тъй като сме вече съюзници, ще ви взема по-малко пари за учението.

— В Дома ли ще се прибираме? — попита Елиар, след като се върнаха в горичката.

Алтал се намръщи.

— По-добре ще е първо да поговорим с Алброн. Не бива да се бавим повече. Добре ще е утре сутрин в Кейвон да пристигне един челен отряд. Гелта не е от тези, които си губят времето. Нищо чудно във всеки момент да прекоси границата, така че трябва да имаме готовност да я посрещнем.

След малко прекосиха Дома и се оказаха в кабинета на княз Алброн.

— Радвам се, че се отби, Алтал — каза Алброн. — Има нещо, което трябва да изясним.

— Да?

— Още след като приключи съветът, се сетих, че се налага да направим нещо, което би могло да хвърли Двейя в смут.

— Ще се опитам да не допусна това, ако ми е по силите. За какво става дума, Алброн?

— Мисля, че ще трябва да уведоим сержант Халор за съществуването на вратите.

— Какво?

Алброн вдигна ръка.

— Изслушай ме внимателно, приятелю. Ако се абстрахираме от всички глупости, свързани с рангове и титли, Халор е човекът, който в действителност ще командува нашите сили. Ако той не знае нищо за съществуването на вратите, няма да е в състояние да се възползува от стратегическите преимущества, които те ни предоставят. Замислиш ли се сериозно, Алтал, няма как да не стигнеш до извода, че важното е именно той, а не аз да зная за съществуването на вратите.

— Князът е прав — каза Елиар. — Сержант Халор е най-добрият военачалник в цял Арум. Ако той научи тайната за вратите, ще ги използва по начини, за които ние дори не се досещаме.

— Ще трябва да обсъдя този въпрос с Двейя — предпазливо каза Алтал.

— Нали разбра съображенията ми?

— Разбрах ги, естествено. Обаче няма да ми е лесно да ги разясня и на Двейя.

— Във Векти няма хора, които да можем да използваме, Двейя — каза й Алтал веднага след като останаха насаме в кулата. — Ако пък се доверим на оценката на Бейд, в цялата страна няма нито един храбрец.

— Нищо чудно тези хора да ти поднесат някоя изненада, любов моя — изрази тя несъгласието си.

— Не храня особени надежди в това отношение — отвърна той. — Да не забравя: Алброн каза нещо, което си заслужава да обсъдим.

— Така ли? Какво?

— Най-важният човек, с когото ще работим във Векти, пък и навсякъде другаде, където се появи Генд, е сержант Халор. Ние можем и да имаме велики замисли, но именно той ще трябва да ги осъществява.

— На мен ми се стори, че е човек, който си разбира от работата.

— Добър войник е, не ще и дума — съгласи се Алтал и за миг се поколеба. — Виж, Двейя, няма да го увъртам. Алброн смята, че трябва да обясним на Халор как се ползват вратите.

— Напълно е прав — отвърна Двейя с безразличие.

— Еми! — възкликна той.

— Нали ти казах, че е прав, Алтал. Добре. Обясни на Халор как да използва вратите.

— Ти няма ли да имаш нещо против?

— Ти очакваше ли да имам нещо против?

— Не. Всъщност бях сигурен, че ще възразиш.

— Защо да възразявам?

— Мислех си, че и Домът, и това, което можем да направим с вратите, трябва да се запазят в най-дълбока тайна.

— Как можа да ти дойде наум такава нелепа мисъл? Генд знае всичко за тези врати. В Нагараш той си има собствени врати и може да прави с тях същото, което можем да правим и ние. Защо трябва да крием вратите от приятелите си, след като враговете ни знаят всичко за тях? Ти виждаш ли логика в това?

— Какво става тук, княже? — попита Халор, като огледа дългия коридор. — Това не е оръжейната.

— Така е, сержанте. Не е оръжейната — отвърна Алброн.

— Къде сме? И как се озовахме тук?

— Това е част от свят, за който знаят твърде малко хора, сержанте — каза Алтал. — Влизането в него има обяснение, но то е не само доста сложно, но и досадно. Защо не приемем, че някои нормални правила тук просто не важат, и не се задоволим с тази констатация? Кажи ми сега, ако решиш, че трябва да отидеш в треборейския град Кантон, какво ще направиш?

— Ще открадна кон и ще яздя в югоизточна посока няколко седмици. Защо обаче трябва да ходя в Кантон?

— Кантон е просто пример. Знам, че си бил там и че ще разпознаеш града, като го видиш. На мен обаче ми е известен и друг начин, по който можем да стигнем там. Заведи ни в Кантон, Елиар.

— Веднага. Пада се само през няколко врати.

Сержант Халор изгледа подозрително младия боец, но не каза нищо.

— Ето го — каза Елиар и отвори вратата.

Сержант Халор хвърли бегъл поглед към града отвъд прага.

— Наистина много прилича на Кантон — каза с безразличие, после се обърна към Алброн. — Княже, нямаме ли си по-важни занимания? Това е наистина много забавно, но трябва да подготвям войските за дълъг поход.

— Значи не вярваш, че онова там наистина е Кантон, така ли? — попита Алтал.

— Естествено, че е Кантон, Алтал — съгласи се Халор със сарказъм. — Всички знаем, че за хора като теб обикновените природни закони не важат. А сега защо да не отскочим до обратната страна на луната, за да ми покажеш гледката?

— Искаш ли да отскочиш за малко до града, сержанте? — попита Алброн.

— Княже, ако премина през тази картина, ще я разкъсам.

— Това не е картина, Халор. Това наистина е град Кантон.

— Вие да не би да сте пили? — грубо попита Халор.

— Това не е лоша идея — каза Алтал. — Защо пък да не се отбием в някоя от градските кръчми?

Водени от Елиар, прекосиха прага и се озоваха на пътя, водещ към градските порти. Елиар спря за миг, за да бележи месторазположението на вратата, просто за всеки случай.

Когато наближиха портите на Кантон, скептицизмът на Халор бързо започна да изчезва.

— Това е работа на русото момиче от Кверон, на Лейта, нали? — предположи той. — Значи в крайна сметка тя наистина е вещица.

— Ако това ти е приятно, приеми го по този начин — отвърна Алтал. — Целта на тази демонстрация обаче бе да разбереш, че има неща, които могат да се окажат много полезни за теб. Ще изпием ли по халба бира? Ако много желаеш, може да изпием и по няколко. Ако обаче не бързаш, бих искал първо да ти покажа някои други неща.

— Бирата може да почака — отсече Халор и погледна Алтал. — Господин Алтал, ако това е някаква шега, ще остана много, ама наистина много разочарован от вас. Защо по-добре не се отбием в някой друг град? Нека обаче аз посоча в кой.

— Чудесно. Кой град би желал да видиш?

Халор изгледа подозрително Алтал и Елиар и отсече:

— Баго.

— Къде се намира Баго? — попита Алброн. — И кога си ходил там?

Халор се ухили и погледна Алтал.

— Май този път няма да се справите, нали? Май не ви остана време да натъкмите илюзията, познах ли?

— Няма такова нещо. Ти си съобразителен човек, Халор. Елиар, да вървим в Баго.

Сержант Халор задели следващия час за изброяването на имената на градове, разпилени из южните страни. Елиар послушно го разходи из всичките.

— Тук не може да няма никаква хитрина — заключи най-сетне Халор. — Да пукна обаче, ако мога да разбера как го правиш.

— А ако няма хитрина?

— Ако няма хитрина, значи наистина съм се побъркал.

— За да не влизаме в спор, нека допуснем, че нито има хитрина, нито си се побъркал. Нека допуснем, че командуваш взвод или армия и че си решил да ги отведеш от замъка на княз Алброн до някой град на другия край на света. За такава цел този начин на пътуване не би ли ти бил полезен?

— Ако това наистина се получава, бих могъл да поставя своя княз на трона на целия свят! — възкликна Халор.

— Това всъщност е интересна идея и... — започна Алброн.

— Засега не се занимавай с нея — отсече решително Алтал.

Когато влязоха в кабинета на екзарх Едон, завариха там един възбуден млад овчар. Косата му бе червена, почти оранжева на цвят.

— Бяха на коне, ваше преосвещенство! — крещеше отчаяно младият човек. — Бяха на коне и започнаха да избиват овцете ми!

— Успокой се, Салкан! — каза му среброкосият екзарх и даде знак на Бейд и на останалите да не се намесват в разговора.

— Поне им дадох да разберат! — продължи ожесточено овчарят. — Убих трима. Друг път няма да закачат овцете ми.

— Убеден съм, че тези трима вече няма да ти причиняват неприятности — промърмори Едон. — Но сега имам посетители, Салкан. Би ли могъл да почакаш навън?

— Може би няма да е зле да остане тук, ваше преосвещенство — обади се Алтал. — Очевидно разполага с информация, която ще ни бъде полезна.

— Бързо действувате, скопас Бейд — отбеляза Едон.

— Нашият екзарх поощрява деловитостта, ваше преосвещенство — отвърна Бейд. — Нещо повече, много държи на нея. Това е генерал Халор, командирът на арумската военна част, която в момента напредва към вашата западна граница. Доведохме го с нас, за да ви го представим.

— Ваше преосвещенство, имате ли нещо против да поговоря с вашия млад посетител? — попита любезно Халор. — Той вече се е

сблъскал с враговете ни и бих желал да науча някои подробности за тях.

— Моля ви, генерал Халор, заповядайте — отвърна Едон.

— Ти Салкан ли се казваш? — обърна се Халор към червенокосия.

— Да, господине.

— Колко конници имаше в групата, която те нападна?

— Десетина — отвърна Салкан. — Не успях да ги преброя точно. Нямах време.

— Къде точно пасеше овцете си?

— До границата. Всъщност в граничната зона. Там има само пасбища и не може да се разбере къде точно минава границата.

— Ще се погрижим и за тази работа, но по-късно — каза Халор. — Нападателяте какви оръжия имаха?

— Копия — отвърна Салкан.

— Къси, дълги?

— Доста дълги.

— Как ги използваха? Мятаха ли ги, или просто яздеха сред овцете и ги пронизваха с тях?

— Точно така ги използваха. Не си спомням някой да е мятал копие.

— Други оръжия имаха ли?

— Май имаха криви саби.

— Бравди?

— Не видях бравди.

— Щом те са били на коне, а ти не, как успя да убиеш трима?

— С прашката си, господине. Всички вектиански пастири имаме прашки. Често ни се налага да прогонваме вълците и за това винаги носим прашки.

— Къде се прицелвате?

— Обикновено в главата.

— Не използвате ли копия или лъкове?

— Те само ни пречат, господине. Прашката въобще не тежи, а подходящи камъни се намират навсякъде.

— Досега си мислех, че прашката е детска играчка.

— Съвсем не е така, генерал Халор — вметна Алтал. — Когато бях по-млад, винаги носех прашка. Благодарение на нея се хранех

редовно.

— Възможно ли е с прашка да се убие кон?

— Даже много лесно. Костта между очите на коня съвсем не е дебела. От доста време не съм използвал прашка, но съм убеден, че и сега бих могъл да съборя бягащ кон от стотина метра.

— Не ми е лесно да ти повярвам, Алтал.

— От петдесет крачки съм убивал зайци, а конете са доста по-едри от зайците.

На лицето на сержант Халор внезапно се появи широка усмивка.

— Струва ми се, че работата ми ще бъде значително улеснена, Алтал. Ти не се оказа прав. Вектите разполагат с армия, и то точно такава, каквато ни трябва.

— Не ви разбирам, генерал Халор — каза Едон.

— При схватка с кавалерия пехотата е винаги в по-неизгодна позиция, ваше преосвещенство — обясни Халор, — Ездачите се придвижват по-бързо от пехотинците и ги отблъскват с конете си. По билото на хълмовете ще подготвя обичайните насипи, а по скатовете ще поставя шипове, но това ще има по-скоро показен характер. Враговете ни са кавалеристи, които ще щурмуват скатовете с конете си, за да нападнат окопите ми. След като обаче се окажат в обсега на прашките на вашите овчари, ще бъдат спрени.

— Вярата ни не позволява убийството на човеци, генерале.

— Нали младият Салкан е убил трима?

— Да, но докато е защитава овцете си. Само при такива обстоятелства убийството на хора е допустимо.

— В такъв случай, ваше преосвещенство, няма да искам от вашите овчари да убиват хора. Нека да убият конете им. Враговете ни са конници, които вероятно са прекарали целия си живот върху седлата. Навярно са станали толкова кривокраки, че едва могат да се движат пешком. След като вашите овчари обаче избият конете им, те ще бъдат принудени да вървят пеша, за да стигнат до моите окопи. Духът им вече ще е прекършен и ще бъдат принудени да се бият по стръмнината, и то по начин, на който не са свикнали. Тогава просто ще ги смачкаме.

— Защо сте сигурен, че духът им ще е прекършен?

— Един конник се привързва много към коня си, ваше преосвещенство. Обича го повече от жена си. Ще се изправим пред

армия от задъхани инвалиди, която ще се опита да щурмува хълм, покрит с най-различни препятствия, и то под дъжд от стрели и копия. Малцина са тези, които ще стигнат до окопите. Добре ще е да огледам местността, за да определя къде да ги изкопаем.

— Прокопаването на окопи през цяло северно Векти няма ли да отнеме много време? — попита Едон.

Халор повдигна рамене.

— Не чак толкова много. Разполагам с достатъчно хора, ваше преосвещенство. И те ще копаят много усърдно, тъй като тези окопи ще са единствената защитна преграда, способна да спаси живота им.

— Все още не се е стъмнило, така че разполагаме с достатъчно време за оглед на терена — каза Алтал, след като се завърнаха в Дома. — Бейд, би ли разказал на Двейя каква работа свършихме днес? Можеш да й спестиш информацията за конете, защото тя понякога е сантиментална. Кажи й, че след малко ще се върнем. Елиар, хайде да огледаме северно Векти.

Елиар преведе Алтал и Халор през врата, водеща към затревен хълм. Бе късен и мрачен следобед. Сержант Халор огледа местността и каза:

— Не виждам никакви дървета.

— Така е, сержанте — потвърди Алтал. — Заради това хората възприемат такива терени като пасбища. Когато има дървета, смятат ги за гори.

— Остави шегите, Алтал. Нали ще ни трябват заострени колове. Очевидно ще трябва да ги донесем от другаде.

— Алтал! — изсъска Елиар. — Пехал е някъде наблизо!

— Къде?

— Не знам точно къде, но е съвсем близо. Ножът започна да пее.

Елиар стисна дръжката на Ножа, съсредоточи се и прошепна:

— Те са точно от другата страна на хълма.

— Те?

— Струва ми се, че с него е Генд.

— Върни ни в Дома! Веднага!

— Но...

— Изпълнявай — тихо отсече Халор.

Елиар ги отведе до мястото, където се намираше вратата, и се оказаха в коридора на Дома.

— А сега къде да отидем, Алтал? — попита Елиар.

— Не знам дали това, което съм намислил, ще се получи, обаче искам да откриеш врата, която да е на около три-четири метра от мястото, където се намират Генд и Пехал. След това я отвори колкото се може по-тихо и съвсем мъничко. Не искам да минавам през нея. Искам само, както съм застанал в коридора, да чуя за какво си говорят.

— Виж ти, не се бях досетил за такова нещо — каза с възхищение Халор. — Ще успееш ли да се справиш, Елиар?

— Не съм сигурен, сержанте, но ще опитам — отвърна Елиар. После докосна точно съседната врата и прошепна: — Според мен, тази ще свърши работа. — Бавно натисна дръжката на вратата и едва-едва я откряна.

Генд и Пехал бяха застанали сред трева, висока до коленете им. На запад небето бе кървавочервено и отрупано с черни облаци. Отвъд двамата събеседници се виждаше голям лагер, простиращ се до съседната долина.

Генд все още носеше древния шлем, който Алтал бе видял в кръчмата на Набжор. Горещите му очи проблясваха сърдито, вперени в скотоподобния Пехал.

— Вече казах и на теб, и на Гелта, да престанете с тези игрички. Престанете да прекосявате границата и да убивате всекиго, когото видите.

— Ние само загаряваме, господарю — отвърна Пехал.

— Разбрах, че загарявате. Тя понякога е по-лоша дори и от теб, Пехал. Кажи й да не минава от другата страна на границата. След колко време ще пристигне и останалата част от войската й?

— Най-много след две седмици. Очаква да дойдат още три племена.

— Кажи й, че й давам една седмица срок. Трябва да започнем да действваме преди Алтал да е успял да укрепи границата. Кажи й да прекрати тези набези. След седмица започваме нашествието, независимо дали с Гелта ще бъдете готови или не. Длъжен съм да изпреваря Алтал.

— Прекалено много се опасяваш от него — отвърна пренебрежително Пехал.

— Добре ще е и ти да започнеш да се опасяваш от него, Пехал. Той действа много по-бързо, отколкото бях допускал. С всеки ден научава все нови и нови неща за Дома. Прекратете набезите във Векти. С тях само засилвате бдителността му.

— Добре, господарю — отвърна мрачно Пехал.

ГЛАВА 22

— Затвори вратата, Елиар — прошепна Алтал.

Елиар кимна и бързо затвори вратата.

— Е, Халор, какво ще кажеш? — обърна се Елиар към сержанта.

— Ще разполагаме ли с достатъчно време за подготовка?

Халор присви очи и се замисли.

— Времето наистина не е много, но ако имаме малко късмет...

— Самият аз винаги съм имал късмет — каза Алтал. — За сигурно обаче първо ще си поговоря с Двейя.

— Кой е той? — попита Халор.

— Не той, а тя, сержанте — поправи го Елиар. — Сигурен съм, че ще я харесаш.

— Къде живее?

— Тук — каза Алтал. — Този Дом е неин.

— Значи е благородница, нали така?

— Нещо доста по-значимо от благородница, сержанте — отвърна Елиар.

Изкачиха стълбите и се озоваха при останалите членове на компанията. Двейя, Андина и Лейта водеха оживени спорове за прически.

Бейд четеше Книгата, а Гер с недоволство гледаше ледените планини зад северния прозорец.

— Колко мило от твоя страна, че намери време да се отбиеш, Алтал — сухо каза Двейя.

— Бях много зает — отвърна той.

— Престани!

— Извинявай. Но наистина имахме доста работа. Това е сержант Халор. Той ще командува силите ни във Векти.

— Приятно ми е, сержанте — каза Двейя и поздрави госта си с леко кимване.

— И на мен ми е приятно, госпожо. Имате много красив дом.

— Радвам се, че ви харесва. Подари ми го брат ми. Доста отдавна.

— Доста необичайно място е.

— Така е — отвърна тя и на свършените ѝ устни се появи лека усмивка.

— Успяхме да свършим доста работа във Векти — отбеляза Алтал.

— Брат Бейд вероятно е успял вече да те информира за беседата ни с екзарх Едон. Екзархът има известни съмнения относно мотивацията ни, но не е в позиция да спори. Сержант Халор огледа местността, където ще отблъснем ансуйците, и смята, че ще е лесно защитима, след като там се прокопаят малко окопи. А, да не забравя: видях Генд.

— Кого? — Тонът ѝ бе определено враждебен.

— Изглеждаше много добре. Не успяхме да си поговорим, но съм сигурен, че щеше да ти изпрати много здраве по мен, ако го бяхме направили.

— Алтал, започваш да ме ядосваш.

— Алтал се сети, че можем да използваме вратите по различен начин — побърза да се намеси Елиар. — Знаеш ли, че ако разтвориш една от тези врати в близост до място, където разговарят хора, можеш да чуеш какво си говорят, без да напускаш Дома?

— Вероятно е така — отвърна Двейя. — Лично аз разполагам със собствени средства за тази цел, така че това не ми се е налагало.

— Хубавото е, че хората, които подслушваш, не забелязват присъствието ти. Ако не преминеш през вратата, не могат да те видят.

— Откъде ти дойде наум такова нещо, Алтал? — попита Двейя.

— Предполагам, че към тази идея ме наведоха ранните ми навици — отвърна той. — Важното е, че успяхме да подслушаме Генд, когато триеше сол на главата на Пехал. Пехал и Гелта очевидно са се забавлявали с набези в земята на вектите и Генд им забрани изрично да правят това. После нареди на скота да започне нашествието след седмица.

— Вие можете ли да се подготвите за такъв срок, сержанте? — обърна се Двейя към Халор.

— Струва ми се, че да, госпожо. След като разположим там войски, ще задействувам разузнавачите си. Важно е да разберем дали ще ни нападнат пехотинци, или конници.

— По всяка вероятност и едните, и другите — каза тя. — Пехал е пехотинец, а Гелта открай време обича да язди.

— Това е полезна информация, госпожо. Алтал понякога е склонен да пренебрегва някои детайли.

— Това ми е известно — усмихна се Двейя. — И понякога е доста груб, нали?

Халор повдигна рамене.

— Точно сега ни е полезен госпожо, така че ще изтърпя странностите му. Според мен неговите проблеми се дължат на убеждението му, че е много забавен. Всъщност не е чак толкова забавен, но ще се научим да го понасяме.

Алтал погледна свирепо Халор.

— Всички ли са започнали да те дразнят, Алти? — попита Двейя с престорено съчувствие. — Клетото момченце.

— Ако съм разбрал добре, тук командувате вие, госпожо — каза Халор на Двейя.

— В известен смисъл, да. Алтал почти винаги прави това, което му наредя. Дразни ли ви мисълта, че можете да получавате заповеди от жена, сержанте?

— Не, госпожо. Предпочитам да изпълнявам заповедите на умна жена, отколкото на глупав мъж. Така или иначе, сега трябва да се вземе принципно решение. Със стратегията и тактиката ще се справя, но ми е необходимо да зная какво искате да постигнем.

— Бихте ли уточнили въпроса си, сержанте?

— През следващата седмица ще ни нападнат нашите врагове Пехал и Гвелта и аз ще трябва да ги отблъсна. Докъде желаете да отида? Бих могъл например просто да им натрия носовете, ако желаете само това.

— Но вие не бихте се удовлетворили с подобно нещо, нали?

— Не, госпожо, това наистина не би ме удовлетворило. Аз обаче нямам отношение към политическите аспекти на тази война. Добрият войник винаги стои по-далеч от политиката и религията. Ако желанието ви е просто да ги напляскам и да ги прогоня, ще го направя.

— Това обаче не би ви удовлетворило, нали?

— Не, госпожо. Ако просто им натрия носовете, след месец те ще се върнат и ще ми се наложи да ангажирам срещу тях войски, които биха могли да бъдат потребни в някоя друга част на границата.

— В такъв случай какво предлагате?

— Изстребление, госпожо. Ако сега избия всичко, що шава покрай тази граница, няма да ми се наложи да го правя втори път. Вярно е, че това изглежда малко брутално, но все пак става дума за война, а не за ходене на гости. Вие сте дама, а дамите са мекосърдечни. Бих ви посъветвал обаче да не ми връзвате ръцете.

— Какво имате предвид? Палежи и убийства?

— Точно това, госпожо.

— Добре, сержанте, разполагате с пълна свобода на действие.

— Имам чувството, че с вас ще се разбираме добре, госпожо — отвърна Халор със стоманена усмивка.

Въпреки нетърпението на Халор Двейя настоя всички да останат на вечеря.

— Дамите се чувствуват малко пренебрегнати — обясни поканата си на Алтал. — Нека да запазим мира в семейството, доколкото е възможно.

— Времето никак не ми стига, Двейя.

— Забравяш къде се намираш, приятелю. Времето, прекарано тук, няма да се отрази на плановете ти. То може просто да застине, стига да пожелае това.

Дамите заделиха известно време, всъщност, доста дълго време, на обличането си, след което всички насядаха около масата.

Андина се зае с Елиар и успя да напълни чинията му цели три пъти преди той да ѝ каже, че е „пълнен дотук“, като посочи гърлото си.

— Откога продължава това? — обърна се Халор към Алтал.

— От доста време.

— Сега ми става ясно защо напоследък Елиар е малко разсеян. Подобни са и отношенията между жреца и вещицата, нали? Мислиш ли, че би могъл да убедиш Двейя да отложи сватбите за след войната? Женените мъже не са добри войници.

— Тя държи нещата под контрол — отвърна Алтал. — Струва ми се, че споделя вижданията ти относно необходимостта сватбите да не се преплитат с войните.

После погледна Двейя и я попита:

— Имаш ли нещо против да обсъдим някои делови въпроси, докато се храним?

— Стига да не си прекалено обстоен.

— Според мен би било добре Елиар да отведе брат Бейд в Кейвон — каза Алтал. — Там има един рижав овчар, който ще е необходим на сержант Халор по време на битката. Ще му наредим да събере колкото се може повече овчари и да ги поведе към границата.

— Наистина ли ще ги накараш да вървят пешком? — попита Бейд.

— Те така или иначе през следващите няколко дни няма да ни трябват, така че нека не ни се пречкат преди рововете и насипите да са завършени. Ако в деня на нашествието все още са далеч, Елиар ще ги докара навреме на полесражението чрез вратите.

— Аз да остана ли в Кейвон с Бейд? — попита Елиар.

— Не. Просто го остави там и се върни. После заедно с Халор ще отидем при Алброн. Ще трябва да разберем кой от родовете ще се заеме с тези укрепления. Вероятно ще ми трябва и разрешение, за да мобилизираме рода.

— Едно-две бурета със злато са цялото разрешение, което ще ти трябва, Алтал — каза Халор. — Струва ми се, че за построяването на укрепленията ще бъде най-добре да използвам рода на Гвети. Думата „злато“ винаги привлича вниманието му.

— Длъжни сме да спазваме приличието, Халор. Не бих искал да обидя княз Алброн.

— Извинявайте, хрумна ми нещо — обади се Гер.

— Слушайте го внимателно, сержанте — каза Алтал. — Гер проявява голяма изобретателност, когато става дума за използването на вратите. Някои от идеите му са толкова сложни, че и аз не мога да ги разбера. Кажи, Гер.

— Тази война не е единствената, която ще се води, нали?

— По всяка вероятност ще е само първата. Ще бъде последвана от други.

— В такъв случай няма ли да е добре всички арумци да се отправят на поход още сега?

— Накъде? — попита с любопитство Халор.

— Това е без значение.

— Боя се, че не те разбирам, млади човече.

— Нали тръгването на война им отнема известно време? Трябва да си приготвят снаряжението, да се сбогуват с жените и приятелките си, да се понапият веднъж-дваж и така нататък. Нали е така?

— В общи линии, да.

— По-нататък е възможно да настъпи момент, когато някой от хората на Генд ще ни изненада и ще ни потрѣбват бързо много войници. Ако те вече са се отправили на поход и преминал през Дома, Елиар ще може веднага да ги преведе през необходимата врата и ще бъдат на полесражението само след минута.

— Как да те разбирам? Че трябва да започнат да се движат в кръгове ли? — попита озадачено Елиар.

— А защо не? Еми може да нагласи нещата така, че те ще си мислят, че са вървели месеци. Впрочем някои от тях наистина ще повървят доста дълго. Ще бъдат обаче тук във всеки момент, когато ти потрѣбват. През цялото време ще държиш седем или осем армии в джоба си и ще ги използваш веднага, когато бъдат необходими.

— Можем ли да направим това? — обърна се Халор към Алтал с известно недоверие.

— Не виждам причини да не можем. Ще трябва да се доогледят някои детайли, но основната идея сама по себе си е смислена.

— Ще трябва обаче да им кажем накъде отиват, Гер. Ще трябва да знаят къде е войната, преди да се отправят на поход.

Гер вдигна рамене.

— Измисли каквито щеш имена на страни и народи. Доколкото съм разбрал, арумците не се интересуват от това къде ще се бият и срещу кого ще се бият. За тях важното е да си получат заплатите.

— Знаех си, че нещо в тази идея не е наред — тържествено каза Алтал.

— Да съм пропуснал нещо важно? — попита Гер с оклюмал гребен.

— Ти спомена една неприятна дума, Гер — „заплати“. Трябва да започна да им ги изплащам още в момента, когато се отправят на поход.

— Ще им заплатиш обаче само за времето, когато са на път. То може да се скъси, а може и да се удължи. В крайна сметка можеш да платиш и по-малко. Освен това ти каза, че имаш много злато. Ако наистина е така, то златото за теб ще е без значение.

Алтал погледна момчето. От тона на Генд, когато даваше нареждания на Пехал, си личеше, че е уплашен. Алтал тогава реши, че

Генд се бои именно от него. Очевидно бе сгрешил. Именно рошавото момченце, още ненавършило десет години, бе уплашило Генд.

— Няма страшно, Алти — чу гласа на Еми в главата си. — Ще продължавам да те обичам дори и някой да е по-умен от теб.

— Княже, в Арум има по-добри бойци от войниците на Гвети — обясни Халор след няколко часа на гладко избръснатия си вожд. — Що се отнася обаче до изграждането на фортификации, те са най-добрите.

Алброн кимна утвърдително.

— Така е. Самият Гвети се е погрижил за това. Обича патовите положения, тъй като му се плаща на ден. Точно затова неговите хора боравят по-добре с лопати, отколкото с мечове.

Халор кимна.

— Не са ми много по сърце, но в случая ще ми потрябват точно те. За такива битки не ми трябват хора като Твенгор. Твърде е непредсказуем.

— Какви са стратегическите ти планове, сержанте? — попита Алброн.

— Всички подробности все още не са доуточнени, княже, обаче съм подготвил няколко изненади за Пехал и Гелта.

— Така ли?

— Оказа се, че вектите не са толкова кротки, колкото си мислехме. Стават много войнствени, когато трябва за защитават овцете си. Използват прашки, и при това нямам предвид детски играчки. Срегнахме един младеж, който бе убил трима конници на Пехал, нападнали овцете му.

— Нима ги е убил с прашка? — попита Алброн изненадано.

— Един камък между очите убива човек или кон, княже. При това го убива по-бързо от меч. Ансуйците на Гелта са конници и това ме бе разтревожило. Сега обаче съм вече спокоен. Ансуйците могат да започнат атаката си като конници, но ще я завършат като пешаци, докато стигнат до окопите. Тези хора, които си нямат никаква представа за тактиката на пехотата, ще трябва да щурмуват хълмовете пешком.

— Добре си го измислил, сержант.

— Това е само началото, княже. Ще разположа войниците на стария княз Делур в близост до западната част на бойното поле и после ще наема една кавалерийска армия в Плаканд. Имам добри познати там, а плакандците са по-добри конници от ансуйците. Те ще настъпят към източната част на Векти. Разполагат с цяла седмица, така че ще бъдат на място, когато започне битката. Ще изчакам ансуйците на Пехал да се изтощят при щурма на укрепленията на Гвети, а след това ще дам знак на хората на Делур и на плакандците и те ще ударят ансуйците откъм тила. Не вярвам след тази атака да оцелеят много хора, княже.

— Блестящо, Халор! Блестящо!

— И на мен този план ми допада, княже. Ще е добре обаче, ако мога да разчитам на помощта на Мелгор, съпруга на сестра ви. Аз през това време ще се щурам навсякъде като куче със запалена опашка, а княз Гвети казва на хората си да не бързат, когато копаят окопи. Ще трябва някой да ги пришпорва да работят по-бързо. Тези укрепления трябва на всяка цена да бъдат готови преди края на седмицата, дори ако се наложи клетият Гвети да изгуби някоя и друга жълтица заради това.

— Аз ще имам грижата за това, сержанте — каза Алброн.

— Какво?

— Време е и аз да се заема с работа. Прекарвам цялото си време тук и го посвещавам само на сделки. Не съм взел участие в нито една от войните, на които те изпратих след смъртта на баща си. Омръзна ми само да кисна в замъка. Искам да стана истински арумец.

— Не ви бива за тази работа, княже — каза откровено Халор.

— Аз бързо се уча, Халор. Независимо дали това ти харесва, или не, тук командувам аз. Лично аз ще поема грижата копаенето да върви по-бързо.

Халор се намръщи.

— Дали все пак няма да е по-добре да вземете Мелгор като съветник, княже? Може и да му се наложи да постави на мястото му някого от хората на Гвети, когато започне да обяснява колко е трудно да се изхвърля пръст с лопата.

— Не съм в кой знае колко добри отношения със съпруга на сестра си, Халор. Освен това аз съм вожд на рода и много добре знам как трябва да се издават заповеди. Аз ще имам грижата за окопите,

Халор. — Алброн се усмихна като момче и добави: — Май възприемаш всичко това като детинщина, греша ли?

— Само донякъде, княже. Кое ви накара да вземете това решение?

— Възбудата от битката, Халор. Прекарвам дълги часове в пресмятания на числа и броене на пари. Все още обаче съм арумец и когато чуя тръбенето на бойния рог, кръвта ми започва да кипи. Тази война ще е може би най-важната в историята на света и не искам да я пропусна.

Халор въздъхна примирено.

— Така е, княже. Не вярвам да поискате да я пропуснете.

Рано на следващата сутрин Елиар се върна от Кейвон и докладва:

— На екзарх Едон не му стана много приятно от чутото. Струва ми се, че очакваше неговите овчари въобще да не се включват в битката. Мисълта, че други хора могат да свършат неговата работа, явно му допада. Бейд обаче успя да промени начина му на мислене.

— Как го направи?

— Каза му горе-долу следното: „Ако твоите хора не участвуват в битката, и ние няма защо да си правим труда“. Едон чудесно го разбра. Къде ще ходим сега?

— В замъка на Гвети. Трябва да закараме неговите изкопчии на границата с Векти колкото се може по-скоро.

След това погледна въпросително Двейя, която разсеяно прелистваше страниците на Книгата, и я попита:

— Гер беше ли близо до истината, когато спомена вратите, водещи към винагито?

— В общи линии, да — отвърна тя. — Защо питаш?

— Ще ми трябва повече време от това, с което разполагаме. Мисълта, че всички кланове на Арум ще се разхождат из коридорите на Дома, наистина ми допада, но все пак организирането на всичко това ще изисква време. Ако Елиар ме отведе към вратата, водеща към миналата седмица, ще разполагам с достатъчно време, за да мобилизирам клановете и да ги отведе на полесражението преди Пехал и Гелта да са започнали атаката си. Не обичам да броя часовете. При такива обстоятелства хората са склонни да допускат грешки.

— Ще се погрижим за това, мили. Сега организирай хората на Гвети, а после се върни тук. Ще трябва да обясня някои неща на Елиар. Вратите към винагито се отличават донякъде от вратите към навсякъдето, и процедурата по отварянето им не е съвсем същата.

— Добре. Елиар, вземи буре злато и да вървим при Гвети.

Елиар стисна за миг дръжката на Ножа и леко се намръщи. После кимна утвърдително, сякаш бе чул глас, и каза:

— Вратата се пада само на няколко врати от тази, която води към княз Алброн. — После взе едно буре и поведе Алтал и Халор надолу по стълбите.

— Вие двамата откога сте женени, Алтал? — попита Халор.

— Какво?

— Не си ли женен за госпожата, която командува всички ни?

— Откъде ти хрумна пък това?

— Не сте ли женени? — попита недоверчиво Халор. — Държите се като женени.

Алтал се засмя.

— Вярно е, че се държим така. Сигурен съм, че ще стигнем и до сватба, но първо трябва да преодолеем някои технически препятствия. Може би няма да е лесно да получим разрешението на семейството й.

— Това е вратата — каза Елиар.

— Какво има от другата страна? — попита Алтал.

— Голямата врата към залата, където Гвети вика хората си, за да им дава заповеди.

— По-добре ще е аз да говоря, Алтал — предложи Халор. — По време на съвета успях да поставя Гвети на мястото му, така че вече ми стана ясно как да му дърпам юздите, за да върви в правилната посока.

— Отгоре на всичко това ти доставя удоволствие, нали, Халор? — Алтал се ухили.

— Дразненето на Гвети е едно от любимите ми занимания — засмя се Халор.

Елиар ги преведе през вратата и се озоваха в миришещо на мухъл грамадно помещение. В единия му ъгъл княз Гвети се бе навел над грубо скована маса и броеше пари.

— Дойдох да прибера хората ти, княже Гвети — каза без никакви увъртания сержант Халор.

Гвети бързо се опита да скрие парите.

— Изненада ме, сержанте — възкликна той и на изпитото му лице се появи лукава усмивка. — Радвам се, че дойде. На съвета пропуснахме да разгледаме един важен въпрос.

— Тъй ли? Аз пък останах с чувството, че се договорихме за всичко. Договорихме се да се плаща на човекоден, нали така?

— Така е, така е — побърза да се съгласи Гвети. — Не засегнахме обаче разходите за наемането на оръжията. Чудесно знаеш, сержанте, че хубавите мечове и брадви напоследък много поскъпнаха.

— Оръжията ще ги осигурим ние, княже — намеси се Алтал.

— Обаче... — понечи да възрази Гвети.

— Ние наемаме тела, Гвети, а не евтините мечове в склада ти.

— Ами ботуши? — Гласът на Гвети прозвуча почти отчаяно. — Моите хора ще има да бият дълъг път до долината. Сто на сто ботушите им ще се протрият.

— И за ботушите ще имаме грижата. Гвети, престани да се опитваш да ме изнудваш. Не си ми от категорията. Я по-добре кажи колко смяташ да ни платиш за храната, която твоите хора ще изядат по време на похода.

— Та това е абсурдно! — каза Гвети и се ококори.

— Това са твои хора, Гвети. Изхранването им е твоя отговорност, не моя. Ако половината от тях изпукат от глад, това е твой проблем. Това е положението. Аз ти плащам на човекоден. Срещу храната, която е за твоя сметка, ще осигуря оръжия и ботуши, и сме квит.

— Това не е справедливо! — протестира Гвети.

— Такъв е животът. Решавай, Гвети. Ако тази честна сделка не ти допада, ще се разбере с княз Делур, а ти си стой тука и си брой стотинките. Само че ми отговори веднага, Гвети. Много бързам.

Елиар отвори бурето и извади шепа жълтици.

— Ти не си... — започна Гвети, но не си довърши мисълта, тъй като Елиар изсипа монетите в бурето.

— Договорихме ли се?

— Добре де, разбойнико, договорихме се — изръмжа Гвети.

— Колко време ще ти трябва, за да събереш хората си?

— Те са вече готови, Алтал. Ще им наредят да тръгнат веднага, след като ми платите. За един месец в аванс.

— Не се шегувай. За една седмица.

— Това е абсолютно неприемливо!

— Прибери бурето, Елиар, и да вървим при княз Делур — каза Алтал.

— Добре де, добре! Щом сте рекли за седмица, така да бъде.

— Сделките с вас са същинско удоволствие, княже — любезно каза Алтал. — Плати му, Елиар, и да вървим. Ариа Андина не обича да чака.

— Твоето бързане съвсем ме измъчи, Алтал — оплака се Елиар, когато след няколко часа се завърнаха в Дома. — Това прескачане между навсякъдето и винаги така ме умори, че станах почти прозрачен.

— Прави каквото ти се нарежда, Елиар, и престани да се самосъжаляваш — изръмжа сержант Халор, после погледна облеченото във фустанели войнство на княз Гвети, което маршируваше из коридора и отбеляза: — Виждат ми се полужаспали.

— Да — съгласи се Алтал. — Но само наполовина. Разумът им функционира. В момента си мислят, че вървят из планините на Кагвер. Изгубили са досег с реалното време. През последния половин час си мислят, че са лагерували поне дванадесет пъти. Ще пристигнат във Векти преди края на деня, обаче ще си мислят, че са пътували поне месец. Остани засега при тях. Излай им някоя и друга заповед, за да знаят, че си тук. Стой обаче по-далеч от северния прозорец на Дома. До час тук ще се появят хората на княз Делур.

— Как успяваш да организираш всичко това?

— Малко е сложно, Халор, но аз съм професионален мошеник, така че съм привикнал със сложни задачи — засмя се Алтал.

— Кое е толкова смешно?

— Гер беше прав. Плащам на Гвети и на останалите вождове за времето, което протича там, където са те. Домът заличава цялото време, което би било необходимо на войниците, за да прекосят планините. Гвети ще бъде ужасно разочарован, когато му върна хората само след две седмици.

— Имаш душата на крадец, Алтал — укори го Халор.

— Благодаря, сержанте.

— Не мислех, че това е комплимент.

— Всичко зависи от гледната точка. Добре, Елиар, сега да се върнем в миналата седмица. Имам някои специални планове за Смегор и Таури.

— Така ли?

— Искам да ги лиша от всякаква възможност за контакт с Генд. Заради това ще настоя те лично да поведат хората си, вместо да прехвърлят командването на някой капитан. Искам двамата да са ми постоянно под око.

Алтал бе почти напълно изтощен, след като заедно с Елиар докара всички арумски кланове в Дома. Отпусна се безсилно в стола си до масата и каза:

— Готов съм да спя цяла седмица.

— Няма да стане — възрази Двейя. — Ден и половина ще ти стигнат. Не се опитвай да ни измамиш, Алти. Всичко това ти е страхотно забавно.

— Забавно е, наистина — призна той. — Наистина, в днешния напрегнат ден не направих нищо особено, но затова пък посетих толкова много места, че сега всичко ми е в мъгла. Захванах се с осемте рода на Арум още от сутринта и вече забравих колко пъти съм посетил Дома.

— Има още нещо, което трябва да изясним, Алтал — каза Андина. — Лъжеш се, ако мислиш, че докато вие, мъжете, си играете навън, ние с Лейта ще стоим тук и ще безделничим. При следващото ви излизане и ние ще дойдем с вас.

— Няма — възрази той. — Няма да позволя да бъдете изложени на опасност, и то от двете страни.

— Какво имаш предвид?

— Нещо, което е свързано с разликата между момчетата и момичетата. Наех войници, а не хористи, а войниците имат склонността да са много прями, когато искат нещо. С Лейта вероятно бихте били по-заstrasени от арумците, отколкото от ансуйците.

— Алтал, защо не оставиш аз да помисля за това? — попита го Двейя. — Изяж си вечерята и поспи. И без това утре те чака още един напрегнат ден.

Гласът на духа на мрака застана. Мрачното ехо на стона се разстла върху земите на ансуйците.

В долината хората воюваха с камъни. Камъните бяха остри, а кръвта бе ярка, и тази кръв изпълваше с наслада сърцето на Пехал.

Мрачноликата Гелта, Кралицата на нощта, подкара коня си към върха на хълма. Каменната ѝ брадва плачеше. Плачеше с кръвта на поразените врагове.

— Те бягат! — възкликна Кралицата на нощта. — Всички бягат пред мен, звероподобни мой друже. Винаги ще бягат! Няма човешко същество, което да се осмели да се сблъска с гнева ми!

— Ти си моя истинска сестра, Кралице на нощта! — възкликна скотоподобният Пехал. — Вкусът на кръвта радва езика ти така, както радва и моя. Тази нощ ще пируваме с плътта на нашите врагове и нощта ще бъде пълна с ликуване.

— Какво да сторим сутринта, братко мой? — попита с грубия си глас Кралицата на нощта с обезобразеното от белег лице. — Цял Ансу вече е мой. Кой са следващите страни и градове, които трябва да бъдат поразени от несломимата ми воля?

— Насочи гнева си срещу града, който хората смятат за свещен — рече звероподобният Пехал. — Задръж нетърпението си, защото ще посегна във времето, което тепърва предстои, и ще въоръжа теб и своята рат с чудотворни оръжия. Захвърли каменните си оръжия, Кралице на нощта, защото ще въоръжа теб и твоите хора със стоманени. По твоя заповед Авес ще се отметне от Дейвос и ще се кланя на теб, на мен и на нашия, господар Генд. Храмовете на Дейвос ще кънтят от възхвала на Дейва и по олтарите им ще се стича вкусна червена кръв!

— Авес ще бъде мой, мили братко! — ликуващо извика Кралицата на нощта. — Дейвос ще бъде отхвърлен и над целия свят ще царува Дейва!

Зловещият стон се разнесе отново над равнината и премина във вик, а сърцето на Кралицата на нощта се изпълни с радост.

ГЛАВА 23

На другата сутрин всички бяха потиснати.

— Нима пак сънувахме един и същи сън? — обърна се Гер към Двейя с треперещ глас.

Тя кимна утвърдително.

— И аз така си помислих — каза момчето. — Направи ми впечатление воят, раздаващ се в далечината. Това в действителност не се е случило, нали? Имам предвид разговора между тези двамата. Те просто се опитват да променят действителността, нали?

— Така е — каза Двейя. — Това, което наистина се случи, не им хареса, и те се завърнаха и се опитаха да го променят. Гелта така и не успя да завладее цяло Ансу. Колкото до Пехал, тя се запозна с него много по-късно.

На лицето на русокосата Лейта бе изписан ужас.

— Какво ти е, мила? — попита разтревожено Андина. — Този малък разговор между ония не бе приятен, но все пак... — Андина се поколеба.

— Онова, което чу, докосна само повърхността, Андина. Онова, което ставаше в разума им, бе много по-лошо.

— И това ли ти е по силите? — възкликна Бейд. — Та те бяха само илюзия. Нима си в състояние да чуваш мислите на илюзиите?

— Нямаше как да не ги чуя, Бейд — отвърна тя измъчено. — Пехал и Гелта са по-отвратителни от животни. Ужасяващото клане изпълни и двамата с неопикуемо сладострастие.

— Не вярвам в това, Лейта — каза Двейя. — Не обръщай внимание на това, което си чула. В крайна сметка то бе само сън. При това сън, по всяка вероятност насочен повече към теб, отколкото към нас.

— Към мен ли?

— Генд знае коя си и какво можеш да правиш. Това малко представление вероятно бе предназначено за теб. Генд пожела да ти покаже нещо толкова отблъскващо, че да те дострашее да използваш дарбата си. Това едва ли ще е последният му опит. Той се бои от теб,

така че ще направи всичко, за да ти попречи да правиш това, което трябва да правиш.

— Има още нещо, за което си заслужава да се замислим — каза Алтал.

— Да? Какво? — попита Двейя.

— Генд по всяка вероятност подготвя нашествието си от доста отдавна, нали?

— Да, така е.

— В такъв случай той почти сигурно е внедрил свои хора при натуса на Векти и в храма на Хердос, нали така?

— Сигурна съм, че го е направил.

— В такъв случай Андина е права. Двете с Лейта ще трябва да ни придружат във Векти.

— За това въобще не може да става и дума — каза Бейд. — Много е опасно.

— Ние ще ги защитим, Бейд — отвърна Алтал. — Важното е Лейта да дойде с мен в Кейвон. Непременно трябва да разбере кои са хората на Генд в този град.

— Щом толкова се тревожите за момичетата, не е ли достатъчно да ги облечете в момчешки дрехи? — попита Гер.

— Гер, момичетата се различават от момчетата — каза му нежно Андина. — Външността ни е различна.

Тя си пое дъх и посочи с ръка гърдите си.

— Виждаш ли какво имам предвид?

Лицето на Гер стана яркочервено.

— Ами ако си облечете по-широчки дрехи... — смутолеви и се изчерви още повече.

Андина палаво се изкиска.

— Не биваше да правиш това, мила — смъмри я Лейта и се обърна към Елиар. — Княз Алброн има прислуга, нали?

— Не бих я нарекъл прислуга — отвърна Елиар. — Има коняри, които се грижат за конете му. Разполага и с готвачи, които му приготвят храна. Иначе сам върши повечето неща.

— Жителите на Векти обаче няма как да знаят това, нали?

— По всяка вероятност не го знаят.

— В такъв случай няма как да им е известно, че Алброн не разполага със слуги в същинския смисъл на думата, нали?

— Така е.

Лейта огледа Андина и каза:

— Би ли се изправила за миг, мила?

Андина се изправи.

— Какво си намислила, Лейта?

— Нисичка си, както виждам — отбеляза Лейта и присви устни.

— Това не е по моя вина.

— Гер, би ли застанал до нея? — каза Лейта.

Гер заобиколи масата и застана до Андина.

— Така и предполагам, почти са еднакви на ръст — каза Лейта.

— Ако ги облечем в еднакви дрехи и скрием косата на Андина под шапка...

— Искаш да се облечем като пажове? — попита Андина. — Алтал, според теб тази хитрина осъществима ли е?

— Би могло да се получи — отвърна Алтал. — Особено ако Алброн бъде придружен във Векти от още няколко униформени слуги. Ще поискам от Едон да осигури подходящи помещения за тях, като му обясня, че това не са войници и няма да придружават началника си в окопите. Ще включим и Лейта в тази група, за да успее да открие злосторниците.

— И теб ли ще облекат като паж, Лейта? — обърна се Андина към приятелката си.

— Доста съм по-висока от теб и от Гер, мила — отвърна Лейта. — Трудно бих могла да мина за десетгодишна. — После замислено се погали по бузата. — Ако си сложа изкуствена брада, ще успеем ли да ги измамим?

Бейд се засмя и Лейта го изгледа сърдито.

— Престани!

— Преди да заминете за Кейвон, ще трябва да се погрижим за още нещо — замислено каза Двейя.

— Еми, ти няма ли да дойдеш с нас? — попита Алтал.

— По-добре ще е да остана тук. Така ще мога да наблюдавам враговете от прозореца и да ви предупреждавам, ако кроят изненади.

— Този прозорец е доста далеч от Векти, Еми.

— Приятелю, този прозорец бе доста далеч от Дейка през нощта, когато те подгониха кучетата на Квесо, и въпреки това успях да наблюдавам превъзходно всичко, което ставаше. Прозорецът ще се

намира там, където аз пожелах да го поставя, Алтал. Ела и се убеди сам — каза Двейя и го поведе към прозореца.

Планините на Кагвер вече ги нямаше. Пред зора на Алтал се появиха хълмисти равнини.

— Нима това е Векти? — попита той.

— Да, северно Векти. В близост до границата с Ансу. Това място по всяка вероятност е в непосредствена близост до мястото, където ще се води битката. По време на тази битка нашите сили ще бъдат командувани от сержант Халор. Според мен ще е по-добре той да е тук, а не на самото полесражение. Преди всичко оттук ще има много по-добър обзор. За присъствието му тук обаче има още една, много по-важна причина.

— Коя?

— Коман, слугата на Генд, има дарба като на Лейта. Ако Халор се намира на полесражението, Коман ще чуе всичките му заповеди още преди да ги е изрекъл. Коман обаче не може да чуе нищичко от нещата, които стават тук.

— На Халор няма ли да му бъде малко трудно да издава заповеди оттук, от Дома? Вярно е, че е доста гласовит, но и разстоянието не е малко, Еми.

— Тъкмо затова ще ни е потребна още една врата — каза Двейя и докосна с ръка каменната стена до прозореца. — Струва ми се, че е най-удобно да бъде именно тук. Тя няма да е напълно еднаква с останалите врати в Дома, така че ще е добре да се различава и по вида си. Елиар трябва да знае, че тя е по-особена.

— Накъде ще води тази врата, Еми?

— Накъдето пожелаем. Най-често към мястото, което Халор може да наблюдава от прозореца. Елиар ще има грижата да съобщава на войските заповедите на командира.

— Не мога да разбера смисъла на всичко това, Еми. Коман може да чуе Елиар така, както може да чуе Халор, нали?

— Може да го чуе само ако знае къде се намира. Ако Елиар използва новата врата, ще влиза и излиза през нея толкова бързо, че Коман няма да е в състояние да определи местоположението му. Ще направим няколко експеримента преди това, Алтал, но е добре да създадеш вратата. Нека горната ѝ част има формата на арка. Направи ѝ също така месингови панти и красива дръжка, за да знае Елиар, че тази

врата не е обикновена. Използуй думата „пери“. Тази врата ще назовем не просто „врата“, а „портал“. Важно е Елиар да я възприема по различен начин. Направи вратата, Алтал.

— Добре, Еми — отвърна Алтал, сети се за една красива врата, която бе видял в храма на Двейя в Магу, съсредоточи се върху този спомен и произнесе думата „пери“.

— Чудесно, Алтал — похвали го Двейя, след като вратата се появи. — Точно такова нещо ни трябваше.

После се обърна към Елиар и Гер. Гер възбудено обясняваше нещо, а Елиар изглеждаше смутен.

— Елиар, ела — каза му Двейя. — Искам да ти покажа нещо.

— Веднага Еми — каза Елиар и се изправи.

— Искам да дойдете и останалите — каза Двейя.

Всички се струпяха до прозореца.

— Това нова врата ли е? — попита Андина. — Накъде води?

— Води натам — отвърна Лейта и посочи с ръка пространството отвъд прозореца.

— Това не е Кагвер, нали? — попита Бейд, след като надникна навън.

— Не е — потвърди Двейя. — Това е северно Векти. Вероятно наблизо се намира мястото, където ще водим битка срещу ансуйците. Този портал се отличава от останалите врати в Дома. Те са обвързани към определено място, но порталът ще се разтвори към всяко място, което пожелаем. Когато битката започне, сержант Халор ще застане пред този прозорец, а Елиар ще съобщава неговите заповеди на войските. — Двейя се обърна към Лейта и попита: — Колко време ти е необходимо, за да се концентрираш върху мислите на една конкретна личност, мила?

— Зависи къде се намира и колко хора има около нея, Двейя. Също и от околния шум. Струва ми се, че в разгара на една битка това не може да се постигне лесно.

— И аз така си помислих. Ако Елиар използва тази врата, за да предава заповедите на сержант Халор на войниците, ще се връща тук толкова често, че Коман няма да успее да определи дори местоположението му.

— Извинявайте — намеси се Гер. — Еми, добре ли те разбрах? Вратата до прозореца наистина ли води навсякъде?

— Всъщност да.

— Не води ли в такъв случай и към винагито? Елиар не би ли могъл, като премине през нея, да се озове тридесет години назад във времето и да влезе в голямата църква в Кейвон?

— Да, може. Защо питаш?

— Това е чудесна врата! — възкликна Гер. — Елиар, защо не се опиташ да направиш това, което казах?

— Бих могъл да се опитам, разбира се — каза Елиар колебливо и се намръщи. — Нямам представа обаче как би изглеждало мястото.

— Не вярвам въобще да има някакъв определен облик, Елиар. Направи опит, за да видим какво ще се случи.

— Добре, Гер — отвърна Елиар разсеяно и посегна към красивата месингова дръжка на вратата.

Вратата внезапно се промени. Месинговите панти и масивните дъски изчезнаха и на мястото им се появи безформен отвор, изпълнен с абсолютен мрак.

— НЕ! — Гласът на Двейя премина почти във вик.

— Аз само... — започна да обяснява Елиар.

— Престани! Изхвърли тази мисъл от главата си! И никога повече не прави това — каза Двейя. Стените потрепераха от силния й глас.

Елиар направи крачка назад и порталът се върна в предишното си състояние.

— Елиар, какво направи? — попита Андина.

— Това не бе моя идея — опита се да се оправдае Елиар. — Гер поиска да види как изглежда вратата към никъдето и никогата.

— Елиар, не позволявай на тази мисъл въобще повече да ти идва наум! — нареди му Двейя.

— Ама наистина ли е толкова опасно? — попита Гер уплашено.

— Разсъди сам, Гер. Помисли си за това, което поиска от Елиар. Какво има зад вратата, която той почти успя да отвори?

— Не би трябвало да има нищо опасно. Не би ли трябвало да има само пустота? Искаше ми се да видя как изглежда пустотата. Много обичам да размишлявам за навсякъдето и винагито, така че ми хрумна и мисълта за обратната им страна. Оттам именно се сетих за никъдето и никогата. Нима тази врата не води към пустотата?

— Така е, Гер. Само че пустотата винаги е гладна. Тя поглъща всичко, оказало се в близост до нея: хора, къщи, луни, слънца и звезди. Не прави повече такива експерименти, Гер. Отсега нататък, дойде ли ти наум някаква нова подобна лудешка идея, въобще не я споменавай на Елиар преди да си я споделил с мен. Вратата, която му назова, е именно вратата, която няма да отворим никога.

— Жалко, че нямаме магаре — каза Елиар и за пореден път изпъшка под тежестта на бурето, което мъкнеше на рамо по улиците на Хердон.

— Имаме си магаре и се казва Елиар — ухили се Халор.

— Откъде познаваш човека, с когото ще се срещнем? — обърна се Алтал към Халор.

— Воювахме заедно преди няколко години — отвърна Халор. — В Екверо действвахме съвместно срещу армията на каприте. Пехотата ми ги задържахше, а конницата на Кройтер ги нападнаше откъм тила.

— Кройтер ли се казва?

— Да. Той е племенен вожд от източен Плаканд. Занимава се главно с животновъдство, обаче печели пари и като дава конницата си под наем за водене на войни в цивилизованите страни. След като плаканите разбраха колко много са се замогнали родовете на Арум като наемници, решиха и те да си опитат късмета. С Кройтер се разбираме много добре. Имам му доверие, така че се сетих първо за него, когато стана дума ансуйците да бъдат нападнати откъм тила с конница. Ако Кройтер ми обещае, че ще направи нещо, мога да съм сигурен, че ще го направи.

— Сержанте, ти май имаш много познати и приятели.

— Участвувал съм в много войни на много места, Алтал, така че имам приятели в повечето от равнинните страни.

— Сигурен ли си, че Кройтер ще е тук?

— Той всяко лято е тук, за да продава крави на търговците от цивилизованите страни. Ако го няма, значи още не е дошъл или пък току-що си е заминал. Ще пообиколя града и ще проверя. Ако още не е пристигнал или пък си е тръгнал, пак ще го открием. Нали разполагаме с врати?

След малко Халор спря пред една сграда от грубо одялани дървени трупи. Пред входа ѝ висеше табела, върху която бе изобразен грозд.

— Това е любимата му кръчма — каза Халор. — Първо ще проверим тук.

Кръчмата бе мрачна и миризлива. Независимо от ранния час вече имаше доста шумни посетители.

— Извадихме късмет — каза Халор. — Кройтер е ей там, в ъгъла. Нещо повече, все още изглежда доста трезвен. Ей сега ще си поговорим с него.

Пробиха си път през навалищата и спряха до вожда. Кройтер имаше мръсна руса коса и брада, волски рамене и огромни ръце.

— Та това е моят стар приятел Халор! — възкликна великанът. — Какво правиш в Плаканд, приятелю?

— Търсех теб. Как си?

— Не мога да се оплача.

— Успя ли да продадеш говедата?

— Още вчера. Реших да се поразтоваря няколко дни преди да си прибера хората и да се отправим към къщи.

— Добре че успях да те открия. Имаш ли някакви сериозни планове за следващия месец?

— Не. Да не би да се отваря някаква работа?

— Заел съм се с една малка война. Ще ми трябва конница, та се сетих за теб. Това интересува ли те?

— Нямам нищо против да си поговорим. Къде ще се води тази война, Халор? Хората ми са уморени от дългия преход с говедата, така че ако ще се воюва в Перквейн, ще трябва да се заплатят добри пари.

— Парите са добри, Кройтер, а войната ще се води почти пред вратата ти.

— Така ли? Нищо не съм чувал за това. Къде точно ще се води?

— В северно Векти.

— В северно Векти няма за какво да се воюва.

— Има. Месторазположението му. На южните ансуйци, изглежда, им е омръзнал животът, така че са решили да преминат през Векти и оттам да ударят по Медии и Екверо, за да си понапълнят джобовете и да се повеселят. Хората, за които работя, биха предпочели ансуйците да не правят това и определено не искат войната да стигне

до техните градове. Изградих в северно Векти отбранителна линия, която да отблъсне нашествието. Ако се ограничи само с това, ще ме очаква едно дълго и скучно лято.

— И заради това си решил аз да ги ударя откъм тила, така ли?

— Когато се бихме срещу каприте, тази тактика сполучи — отвърна Халор. — Ансуйците ще се струпат пред моите укрепления, така че няма да могат да се измъкнат от тебе, когато ги нападнеш в гръб. На мен ми се плаща за свършен труд, а не на надница, така че няма смисъл работата да се протака.

Кройтер погледна към тавана.

— Ансуйците не са чак толкова добри, за каквито се мислят, а и кончетата им са доста мършави. И казваш, заплащането е добро?

— Не се оплаквам.

— Значи става дума за кратка война срещу добро заплащане и ще се приберем у дома към есента. Нали така?

— Стига да се договорим.

— Струва ми се, че можеш да разчиташ на мен, приятелю.

— До пет дни ще трябва да си заел позиции — каза Халор. — Бих се радвал, ако минеш откъм източната страна, за да не се досетят ансуйците за появяването ти.

— Това се разбира от само себе си, Халор. Хайде сега да си поговорим за парите. Колко време ще мине, докато видя някакви пари?

— Толкова, колкото е необходимо на този младеж да разтвори дървената си кесия! — ухили се Халор.

— Досега не бях чувал за дървени кесии — отбеляза Кройтер.

— Напоследък именно те са на мода, Кройтер — каза му Алтал. — Елиар, отвори кесията и да се залавяме за работа.

— Това не трябва да ви учудва, екзарх Едон — извини се княз Алброн на екзарха, когато се яви със свитата си в покоите, приготвени от жреците на Хердос за арумския военачалник. — След като започнахме войни в цивилизованите земи, ние до известна степен се заразахме от техния начин на мислене. Ако трябва да бъда искрен с вас, бих предпочел да оставя тези слуги у дома. Не се нуждаем нито от пажове, нито от гадател, когато водя война, но напоследък условностите станаха по-важни от реалните потребности.

— Такива са проклятията на цивилизацията, княже — отвърна Едон и се усмихна. — Ако смятате, че един арумски военачалник е прекалено претоварен от прислуга, трябва само да видите каква е свитата на един високопоставен духовник. — След това огледа с любопитство дългото наметало и огромната качулка на Лейта и попита: — Нима арумците наистина разчитате толкова много на гадателите?

— Има такова нещо. Някои от по-изостаналите князе дори не се преобличат, преди да са се допитали до гадателите си. Бих казал, че самият аз съм надрасъл това. Ако всичко върви както трябва, оставям пажовете, гадателя и слугата тук, докато аз съм в окопите. Впрочем, като стана дума за това, може би ще е по-добре да се преоблека и да се заема с работа. Екзархът на чернодрешковците не ме нае точно заради изящните ми обноски.

— В такъв случай, може би ще е по-добре да ви оставя сам, княже Алброн — рече Едон, направи лек поклон и излезе.

— Справихте се чудесно, княз Алброн — рече Андина с одобрение и огледа разкошно обзаведеното помещение. Владетелката на Остос бе облечена с лилава ливрея, еднаква с тази на Гер; дългата ѝ коса бе скрита под малка стегната шапка.

— И на мен ми се е случвало да посещавам цивилизования свят, принцесо — каза Алброн и повдигна рамене. — Имам представа за играта, която е прието да се води на подобни места.

— Откриваш ли някакви следи от шпионите на Генд, Лейта? — обърна се Алтал към русокосото момиче с качулката.

— Съвсем малко — отвърна тя и отметна качулката. — Генд има няколко свои хора в двореца на натуса, но повечето са тук, в храма. Генд, изглежда, знае, че натус Дакрел не се радва на кой знае колко голям авторитет тук, във Векти.

— Откри ли нещо важно в храма? — попита Алтал.

— Нищо особено. Хората на Генд тук са шпиони, а не заговорници. Не бих те съветвала обаче да споделяш твърде много неща с Едон. Някои от хората на Генд са в непосредственото му обкръжение и чрез тях би могла да изтече информация.

— Ние така или иначе бяхме решили да го държим на разстояние от събитията — каза княз Алброн. — По-добре си нахлузи отново качулката, Лейта.

— Тук е доста горещо — оплака се тя.

— Съжалявам, но арумските гадатели непрестанно крият лицата си — каза Алброн и се засмя. — Предполагам, че така изглеждат още по-тайнствени. Точно това ме наведе на идеята да те преоблека като гадател. Бащата на княз Твенгор имаше гадател, който го напътствува цели тридесет години. Едва след смъртта на гадателя разбраха, че не е мъж.

— Това все пак е за предпочитане пред изкуствената брада, Лейта — коментира Андина.

— А пък аз вече се бях настроила да си засуквам мустаците — каза Лейта малко разочаровано.

— Видът ти беше напълно убедителен — каза Андина. — Поне до момента, когато започна да се движиш.

— Какво искаш да кажеш?

— Прекалено са ти кръшни движенията, мила.

— Какво?

— Кръшни са. Всичко по теб се движи, когато вървиш. Братко Бейд, нима не си забелязал това?

Лицето на Бейд поруменя.

— Бях останала с чувството, че го забелязваш — продължи Андина.

— Да знаеш, Лейта, ти съвсем определено привличаш вниманието му, когато минаваш покрай него.

— Наистина ли? — попита Лейта с престолено удивление. — Трябваше да ми го кажеш, Бейд. Щом движенията ми ти доставят такова удоволствие, бих се радвала да...

— Не можем ли да сменим темата? — прекъсна я Бейд.

— Да оставим децата да се забавляват, Алтал — предложи княз Алброн. — Халор ни очаква в окопите.

— Правилно — съгласи се Алтал.

Елиар постави ръка върху дръжката на вратата и се съсредоточи. След това отвори и ги въведе в миришещата на пръст траншея, която хората на княз Гвети прокопаваха през пасбищата на северно Векти.

— Добре дошли — приветствува ги Халор. — В Кейвон има ли някакви проблеми, княже?

— Всичко се развива гладко — отвърна Алброн, огледа се и отбеляза: — Напредват по-бързо, отколкото очаквах.

— Гебел си разбира от работата, княже — отвърна Халор.

— Гебел?

— Гебел е сержантът на хората на Гвети. Когато се измъкне от опекунството на началника си, си върши работата както трябва. Гвети винаги нарежда на хората си да се туткат колкото се може повече. Те се съгласяват с усмивка, за да не му развалят настроението, и после правят това, което си знаят. Поговорих с Гебел веднага след пристигането им и той и неговите землемери набелязаха мястото на траншеята още преди да се усетя. Гебел е организиран човек, пък и много пъти е вършил тази работа.

Халор се извърна и посочи на изток.

— Хребетът следва плътно това изсъхнало русло и това е направо чудесно за нас. Подстъпите към траншеята са разположени върху стръмен скат и това винаги е предимство. Всички неща се търкалят отгоре надолу и Гебел има доста интересни идеи за някои неща, които ще бъдат търкулнати върху ансуйците, когато се опитат да щурмуват укреплението ни. Ще ви представя на Гебел, княже, и той ще ви обясни всичко. На ваше място бих го изслушал много внимателно. Гебел е същински гений, когато става дума за позиционна война.

— Така добър като теб ли е?

— По-добър, княже. Не разбира много от нападение, но е майстор на отбраната. Принуждава врага си да дойде при него. Това не е най-добрият начин да се спечели една война, но така определено е много трудно да я изгубиш. Военните действия се удължават, но това радва княз Гвети. В повечето случаи враговете на Гебел се отказват от намеренията си и се оттеглят след неколкomesечни безплодни и скъпо струващи атаки срещу неговите укрепления.

— Това е равнозначно на победа, сержанте.

— Понякога, да, но не и в нашия случай. Обаче вече взех мерки. От Гебел искам само да удържи позицията си и нищо друго. Разполагам с други сили за провеждане на атаките, които ще унищожат ансуйците. Елате с мен, княже. Ще ви представя Гебел, а после с Елиар и Алтал ще се върнем в Дома. Искам да отведа хората на стария княз Делур в Елкан в северно Екверо, за да заемат позиция на западния ни фланг, когато стане необходимо.

Сержант Гебел бе набит плешив мъж с рошава брада. Под фустанелата му се криеха яки крака, дебели като дървесни стволоче.

Говореше със сух плътен глас.

— Радвам се да ви видя, княз Алброн — каза не особено убедително. — Халор обясни ли ви обстановката?

— Тук сме, за да копаем окопи — каза Алброн.

— Не това имах предвид. Известно ви е, че аз командувам тук, нали?

— Разбира се, сержанте. Дошъл съм тук да се уча, не да командвам. Сега изучавам военното дело. Халор ми каза, че вие сте най-добрият, когато става дума за отбрана. Ще се радвам да науча нещо от вас.

— Тук не сме точно в училище, княже — изръмжа Гебел. — Няма да имам време да изнасям уроци.

— Няма да преча на работата ви, сержант — каза княз Алброн. — Ще науча основното, което ми е нужно, просто като наблюдавам.

— Имам други занимания — каза Халор. — Ще ви оставя да продължите работата си. Ще се върна след малко.

Алтал, Елиар и Халор бяха застанали пред вратата, водеща към един от коридорите в северното крило на Дома.

— Сигурен ли си, че тази е вратата, Елиар? — попита Халор. — Не виждам никой да се задава.

— Точно тази е, сержант — настоя Елиар. — Хората на княз Делур би трябвало да се появят във всеки момент.

В отговор Халор изръмжа, после погледна Алтал и попита:

— Хората на Делур какво си въобразяват, че виждат, когато минават по тези коридори?

— Планините на Кагвер — отвърна Алтал.

— Не забелязват ли стените или тавана? — попита Халор.

— Не. Привиждат им се дървета, планини и небе. Това е своеобразно внушение, сержанте. Ако започна да ви обяснявам колко е горещо, не след дълго ще започнете да се потите.

— Ти ли ще им внушиш това нещо?

Алтал се засмя.

— За тази работа ме бива, сержанте, обаче не съм чак толкова добър. За това нещо ще има грижата Двейя. Домът е неин и повече или по-малко изпълнява това, което тя му нареди. Кого точно очакваме?

— Капитан Дрегон. Той командува хората на княз Делур. С него сме работили заедно по време на две войни. В окопното дело не го бива толкова, колкото Гебел, но затова пък е майстор на внезапните атаки.

— Ето, идат — тихо каза Елиар.

По коридора към тях се доближаваше голяма група мъже с фустанели, водена от навъсен мъж с прошарена коса.

— Защо се забави, Дрегон? — попита го Халор.

— Защото брах ягоди, Халор — отвърна подигравателно Дрегон. — Ти пък какво правиш тук?

— Реших да се уверя лично, че няма да закъснееш. Ако разполагаш с няколко минути, бихме могли да поговорим.

— Добре — съгласи се Дрегон и се обърна към хората си. — Вие продължавайте, ще ви настигна. — След това свали шлема си и се огледа. — Ненавиждам планините. Приятни са за гледане, но не и да ги прекосяваш.

— Вярно е — съгласи се Халор.

— Гебел оправя ли се с окопите?

— Дори по-бързо от очакваното. Всъщност и ти го познаваш добре — отвърна Халор и се усмихна лукаво.

— Така е — съгласи се Дрегон. — Понякога ми се струва, че е същински кърт. Преди няколко години се бихме един срещу друг по време на една война в Перквейн и ми се наложи да напада неговите укрепления. Това се оказа доста неприятно занимание. Каква войска ще има насреща ни този път, Халор?

— Конница, поне на първо време. Имам предчувствието, че ще ни нападне и пехота, обаче разузнавачите ми още не са я открили.

— Имаш ли представа кога може да започне битката?

— В това отношение извадихме късмет — каза Халор. — Един от разузнавачите успял да ги подслуша, докато споделяли плановете си. До битката остават четири дни.

— А къде? Добре е да знаем кога, но и мястото на битката е не по-малко важно.

— Все още се опитвам да разбера това.

— Опитай се да го разбереш по-бързо, Халор. Траншеите на Гебел ще ни опазят поне две седмици, каквито и сили да ги щурмуват. Ще трябва обаче бързо да разбера къде да разположа хората си. Ако им

се наложи да изминат сто километра до бойното поле, ще бъдат доста уморени, когато стигнат там.

— Ти вече си доста близо до град Елкан в северно Екверо, Дрегон — каза Халор. — Там вероятно за почивка и прегрупиране ще ти е достатъчен ден. Веднага щом науча нещо достоверно за мястото на основната атака срещу укрепленията на Гебел, ще те уведомя.

— Имай грижата за това, Халор. Не обичам да закъснявам за война.

— Без теб тя няма да е същата, приятелю.

— Добре дошли — приветствува ги княз Алброн. Изглеждаше доволен. — Успяхте ли да отведете капитан Дрегон и хората му в Елкан?

— Тази вечер ще бъдат там, княже — отвърна Халор. — Овчарите започнаха ли да пристигат?

— Разузнавачите на Гебел вече забелязаха челните им отряди. Но я по-добре хвърли един поглед на ската. Успях да убедя Гебел да добави нещо към гората заострени колове.

Халор излезе от окопа, погледна склона и попита:

— Храсталаци? Какъв е смисълът от поставянето на тези храсти между коловете?

— Те не са обикновени храсти, сержант — отвърна Алброн. — Местните хора ги наричат „адски храсталаци“. Имат десетсантиметрови шипове, здрави и остри като стомана. Растат покрай реката. Реших, че може да са ценна добавка към нашата барикада.

— Не сте се опитвали да заповядвате на Гебел да ги използва, нали?

— Знам как да се държа, сержанте — отвърна Алброн. — Просто му подадох клонка от проклетото растение и му казах: „Това не е ли интересно?“ Набоде се на шест или осем тръна и веднага ме разбра.

— Значи просто сте му направили предложение?

— Именно. От политика разбирам повече, отколкото от военни действия. Не съм се опитвал да натрия носа на Гебел, ако това те безпокои. Заповедите продължава да ги издава той, но вече се вслушва в моите предложения.

— Справяте се по-добре, отколкото предполагах, княже — каза Халор и отново погледна склона. — Защо обаче Гебел е разрешил коловите в местата, където няма храсталаци? По този начин не предлагате ли на ансуйците леки пътища нагоре?

— Това не са пътища, а фунии, сержанте. След като ансуйските кавалеристи се заврат в храсталаците, ще яздят много нещастни коне. Колкото и да ги пришпорват или шибат, няма да успеят да ги накарат да се втурнат към барикадите и ще бъдат принудени да потърсят по-удобни пътища към върха. Гебел и аз им ги осигурихме. Веднага щом овчарите пристигнат, ще ги разположим в горния край на тези фунии. Ще им кажем да изчакат, докато първите редици на ансуйците изкачат половината хълм. След това ще развъртят прашките и ще поразят десетки от тях. Върху следващите редици ансуйци ще се затъркалят мъртви коне. Гебел е почти сигурен, че съчетанието от храсталаци, колове и прашки напълно ще деморализира ансуйците и ще ги държи на разстояние от окопите ни. Смяташ ли, че сме пропуснали нещо?

Халор се намръщи и промърмори:

— Не ме карайте да проявявам припряност. Трябва да си помисля.

— Мисли колкото си искаш, сержант — каза Алброн. — Погрижили сме се за всичко. Когато хората ти пристигнат, ще сме тук.

— Това всъщност е важното, княже. Ако вие с Гебел удържите позицията, ще докарам Кройтер и Дрегон. Ще изчакаме ансуйците напълно да се потопят в разгара на битката и тогава ще наредя на пехотата на Дрегон и конницата на Кройтер да ги нападнат в тил. Ще ги смелим на кайма направо тук, на склона на хълма.

— Нашият княз наистина си го бива! Нали така, сержанте? — възкликна въодушевено Елиар.

— Престани, Елиар! — скастри го Халор.

— Слушам! — отвърна Елиар и отдаде чест. Ръката му успя да прикрие усмивката, която заигра на устните му.

При огледа на окопите на Гебел Алтал започна да се ядосва. Траншеите засега бяха само плитки изкопи и Алтал остана с чувството, че през малкото време, което оставаше, няма как да станат по-дълбоки.

— Остават ни само три дни, Елиар — каза той на младия си приятел, след като вечеряха в покоите на княз Алброн в замъка в Кейвон. — Ако траншеите на Гебел дотогава не бъдат готови, Гелта просто ще ги прескочи.

— Сержант Халор каза, че Гебел е много по-напреднал в работата си, отколкото изглежда, Алтал — отвърна Елиар. — Истински трудната част при прокопаването на окопи е отстраняването на горния слой на почвата. Изхвърлянето на останалата пръст е лесно и става по-бързо. Сержант Халор е сигурен, че всичко ще е готово навреме.

През вратата нахлу Андина и възкликна:

— Елиар, трябва незабавно да се върна в Остос!

— Успокой се, Андина. Какво има?

— Лейта разбра, че Генд е решил отново да разпали войната в Треборей. Онзи идиот на трона на Кантон вече трупва войски. Длъжна съм да се завърна в Остос и да предупредя управителя си. Надничането през врати е наистина много забавно, но имам задължения в Остос. Моля те, Алтал, отведи ме у дома!

— Добре е да я послушаш, Алтал — разнесе се гласът на Двейя в главата му. — Нещата едва ли са чак толкова страшни, колкото си мисли тя, но все пак трябва да я успокоиш.

— Какво всъщност е намислил Генд?

— Според мен иска да ни накара да разпилеем силите си. Все още те изпреварва, макар и не с много. Предполагам, че се опитва да те обърка. Нападението срещу Остос би могло да е хитрина, която да ни накара да оголим позициите си. Генд знае за дарбата на Лейта и може би е наредил на хората си в Кейвон да й подават лъжлива информация.

— За Лейта знае — съгласи се Алтал. — Не вярвам обаче да знае нещо за Гер. Благодарение на идеята на това малко момче да се съберат всички родове на Арум в Дома мога само за миг да струпам огромна армия във всяка част на света.

— Не бъди прекалено самоуверен, Алтал. Поредната война в Треборей може и да е измислица, обаче сме длъжни да проверим. Заведете Андина да се срещне с княз Дакан, но после я върни в Кейвон. Не искам да се разхожда насам-натам без надзор.

ГЛАВА 24

Рано на следващата сутрин Елиар преведе Алтал и Андина през вратата, водеща към кабинета на княз Дакан в замъка на Остос.

Среброкосият управител сърдито вдигна поглед от писалището и викна:

— Кой си позволява да... Елиар, ти ли си? Какво правиш тук?

— Изпълнявам заповеди, княже — отвърна Елиар.

— А Алтал? Това ти ли си наистина?

— Радвам се на срещата ни, княже. Изглеждаш добре.

— Все още дишам, ако това имаш предвид. Бях останал с чувството, че ще продадеш Елиар в солните мини в Ансу.

— Реших вместо това да го задържа при себе си, княже. Той се оказа доста полезен младеж.

— Ти май вече престана да ме познаваш, Дакан — каза дяволито все още облечената като паж Андина.

— Господарке! — възкликна той и се изправи. — Къде бяхте? Вече цяла година обръщам света наопаки, за да ви открия!

Андина се затича към него и го прегърна.

— Мили ми Дакан!

— Нищо не разбирам, Алтал — каза Дакан. — Какво си направил с господарката ми?

— Как да ти кажа, Дакан... Взех я за малко на заем.

— Трябваше да кажеш „отвлякох я“, Алтал — поправи го Дакан.

— Той не е виновен, Дакан — намеси се Андина. — Той просто изпълняваше заповедите на тази, на която сега служим и двамата.

— Променили сте се, ариа Андина.

— Искаш да кажеш, че съм пораснала — засмя се Андина. — Как успяваше да ме търпиш? Та аз бях абсолютно непоносима!

— Е, може би мъничко трудна за понасяне — съгласи се той.

— Мъничко? Та аз бях чудовище! Готов ли си да приемеш извиненията ми за всичките неприятности, които ти причиних, след като заех престола? Твоето търпение бе почти нечовешко. Трябваше да ме поставиш на коленете си и здравата да ме напляскаш.

— Андина!

— Не е ли по-добре да се заемем с работа? — предложи Елиар.
— Има доста неща за вършене.

— Той е прав, Андина — каза Алтал.

— Да. Винаги е дразнещо прав.

— Ще сгреша ли, ако кажа, че вашите чувства към този млад човек са се променили, господарке? — попита Дакан.

— В известен смисъл се промениха. Вече, поне през по-голямата част от времето, не изпитвам желание да го убия. Вместо това го храня. Всъщност той не носи вина, че уби баща ми. Вече знам кой е виновникът за това и Елиар обеща да го убие. Нали е много мило от негова страна?

— Все още нищо не разбирам, Алтал — призна Дакан.

— Целият свят е застрашен от гибел, княже — отвърна Алтал. — Заедно със съдружниците си обаче ще предотвратят тази работа. Андина, по-добре му обясни какво се е задало. Наистина не разполагаме с много време.

— Ще бъде кратка — обеща Андина. — Опасността, за която говори Алтал, не е случайна, Дакан. Зад цялата тази работа стои един човек от Некверос, който разполага с много съюзници. Всява навсякъде смутове, за да може да завладее света. Един от тези съюзници е идиотът от Кантон. Не след дълго ще се появи отново пред вратите на Остос.

— Да не би този глупак да е наел още арумци?

— Не. Вече не може да разполага с арумци. Всичките здрави мъже в Арум ги наех аз.

Дакан побледня и възкликна:

— Господарке! Вие ще опразните хазната! Колко пари обещахте на тези езичници и варвари?

— Парите ги даде Алтал, Дакан. Всичко това не ми струва стотинка. Елиар, обясни му какво трябва да очаква и какво трябва да направи.

— Добре, Андина — каза Елиар. — Княже, не ни е известно кога точно ще нахълтат кантонците на ваша територия, но по всяка вероятност ще е скоро. Разполагаме с войска и ще ви се притечем на помощ, обаче точно сега сме заети с друга война. Ще трябва да

приключим с нея преди да се появим тук. Познавам вашите войници, тъй като съм се бил срещу тях.

— Имаше такова нещо — отвърна сухо Дакан.

— Нямаме представа колко голяма ще е кантонската армия, княже, но по всяка вероятност ще е по-голяма от вашата. Едва ли ще можете да я отблъснете при открити боеве, така че по-добре не се и опитвайте. Най-добрата ви тактика ще е да печелите време. Избийте колкото се може повече от техните хора при минимални загуби от ваша страна. Имам предвид внезапни нападения, засади и неща от този род. Защиатавайте града така, както го защитаваха бащата на Андина. Стените на града са единственото ви преимущество. Докарайте хората си тук и затворете градските порти. Обещавам ви, че ще ви се притека на помощ още преди да ви се е свършила храната.

— Самата аз няма да мога да остана тук, Дакан, така че ще трябва ти да се погрижиш за града — каза Андина със звънкия си глас. — Не позволявай на враговете ни да унищожат Остос!

— Мога да ви обещаю само, че ще се постарая, господарке — каза Дакан с известно съмнение. — Наш враг ще бъдат не само кантонците, но и самото време. И най-добрите намерения не са достатъчни, за да се докара тук цяла армия само за една нощ.

— Елиар наистина ще е тук, когато ти е необходим, Дакан! — увери го Андина, след това във внезапен порив прегърна стария княз и звучно го целуна. — До скоро виждане, скъпи приятелю — каза с мелодичния си глас.

Някъде по пладне Елиар и Алтал откриха сержант Халор и княз Алброн в траншеите до източния бряг на река Медю.

— Това просто не се прави, княже — обясняваше сержант Халор. — Само идиот е способен да предприеме масова атака на широк фронт. Нормалната стратегия предполага да събереш войските си в едно конкретно място и да нанесеш удар като копие.

— Къде обаче?

— Точно в това се състои проблемът, княже. Ние просто не знаем къде точно ще ни нападнат ансуйците. Известно ни е, че ще ни нападнат вдругиден. Не знаем обаче къде.

— Не може ли сами да се сетим?

— Бих могъл да посоча десетина места, където бих нападнал аз, ако воювах от другата страна. Когато ще нанасяш удар, винаги си избираш място, където характеристиките на терена ще са ти от полза. Например гори, които да прикрият движението на войските ти, по-малко стръмен склон, по-слаба отбрана и така нататък. След това подбиращ няколко места далеч от това място и нападаш с няколко батальона, които да отклонят вниманието на врага. Целта на тази диверсия е да отвлече голяма част от защитниците от позициите им и да ги накара да ангажират резервите си. После, когато вече започнеш същинската атака, защитниците няма да разполагат с части, с които да те отблъснат.

— Ясно — замислено каза княз Алброн. — Ако съм те разбрал добре, най-добрата стратегия би била да не се обръща внимание на първите атаки и да се удържат силите за момента, когато ще започне истинската битка.

— Така е. Обаче откъде може да знае човек коя е истинската битка? Преди няколко години участвах в една война в Перквейн, а противникът ми бе един от тези хора, които винаги предпочитат да изчакват. Надхитрих го, като нанесох истинския удар веднага. Отвличащи атаки, които да отклонят вниманието му, предприех едва след това. Той бе толкова уверен, че първата ми атака е отвличаща, че изтегли хора от бойното поле, за да отблъснат фалшивите атаки.

— Излиза, че това наподобява игра, така ли?

— Това е най-добрата игра на света, княже — отвърна Халор и внезапно се ухили. — Думата „стратегия“ предполага уменията да надхитриш противника си и да отгатнеш всички негови номера. — После се почука по челото. — Войните се печелят тук, княже, а не в окопите. Точно сега бих дал цяла месечна заплата, за да разбере къде Пехал ще нанесе главния си удар.

— Наистина ли? — попита Алтал. — Сержанте, готов ли си да се подпишеш под тези думи?

— Когато разговарям с теб, не.

— Не разбираш от шеги — обвини го Алтал.

— Струва ми се, че виждам накъде биеш, Алтал — каза Елиар. — На теб ти е добре известно, че Бейд ще скочи до тавана, ако дори само ти хрумне подобна мисъл, нали?

— Допускам това. Не бих искал обаче да излагам Лейта на опасност. Утре вечер ще я докараме тук, в траншеите, и ще я помолим да се порови малко в главата на Пехал. Преди самото начало на битката ще я върнем в Кейвон.

— Не е ли добре да я доведем още този следобед? — попита княз Алброн. — Така няма ли да разполагаме с повече време за подготовката?

— Време не ни е необходимо, княже — напомни му Елиар. — Нали за тази цел разполагаме с врати?

— Пехал по всяка вероятност разполага със собствени врати — добави Алтал. — Точно затова Лейта ще ни е необходима тук едва десетина часа преди битката. Генд знае за дарбата ѝ, така че може би ще се опита да ни пробута чрез нея фалшива информация. Ако е наредил на Пехал и Гелта да нанесат удара си на дадено място и Лейта получи тази информация, ние ще струпаме сили на това място. Ако обаче Генд към полунощ издаде нареждане да се нанесе удар на друго място, нашите сили няма да са там, където трябва. Дори и с помощта на вратите бихме се оказали в трудно положение.

— Това не означава ли, че Лейта трябва да открие Пехал? — попита Халор. — Редовите войници обикновено нямат представа къде точно се намират. Възможно ли е Пехал да я измами? Сиреч, да мисли съзнателно за едно място, вместо за друго. Това би ли могло да я заблуди?

— Пехал няма акъл за тази работа — отвърна Алтал. — Едно нещо е да произнесеш лъжа, друго нещо е да си я помислиш. Гелта би могла да се справи малко по-добре от Пехал, но и тя не би била убедителна. Това са примитивни хора, сержанте, и от тях не трябва да се очаква нищо особено сложно. Що се отнася до стратегията, те са застинали на фаза „палежи и убийства“, така че няма да направят нищо, отличаващо се със сложност. Впрочем, това ще установим утре вечер, когато Лейта дойде тук.

— От юг идват хора — каза Елиар. — Предполагам, че е Салкан с другите овчари.

— Идват навреме — каза княз Алброн.

— Не са натоварени с много снаряжение — отбеляза Халор, след като вдигна ръка над очите си и огледа приближаващите овчари. — Жалка работа.

— Какво имаш предвид? — попита княз Алброн озадачено.

— Дори не могат да маршируват както трябва. Приличат на група ученици на излет — непрекъснато събират нещо от земята.

— Събират камъни, сержанте — обясни Алтал. — При използването на прашка подборът на камъни е важно нещо.

— Всички камъни са еднакви, Алтал.

— Не съвсем. Преди време намерих един съвършен камък и го пазих цели пет години, преди да открия достойна цел за него. Бе съвършено кръгъл и с размерите на кокоше яйце. И теглото му бе подходящо.

— Какво уби с него? Сърна ли? — попита Елиар.

— Не, Елиар. Такъв хубав камък не биваше да се хаби за сърна — отвърна Алтал и се навъси. — Използувах го в Кагвер. Там дълго ме преследваше един човек, и то заради дреболия, която в действителност не си струваше труда. След седмица ми омръзна да го избягвам и извадих прашката. Улучих го точно между очите. И той престана да ме тормози. — Алтал въздъхна тъжно. — Все още ми е жал за този камък.

— Няма да позволя това! — избухна на следващия ден Бейд, когато Алтал му съобщи плана си. Бяха в храма на Кейвон. — Не бива дори да ви идва наум, че ще допусна моята Лейта да бъде изложена на подобна опасност!

— Твоята Лейта? — промърмори русокосата девойка.

— Много добре знаеш какво имам предвид.

— Струва ми се, че да. Виждам, че събитията се развиват в правилна насока. Добре. Може би ще си поговорим за това след като се върна от траншеите.

— Няма да ходиш там! Забранявам ти!

— Да ми забраняваш? — В обикновено нежния глас на Лейта зазвуча стоманена нотка. — Ти не си ми собственик, Бейд. „Моята Лейта“ е едно нещо, „Забранявам ти“ — съвсем друго.

— Не исках да кажа това. — Бейд се поколеба и смени тактиката. — Не искам да ходиш там, Лейта — рече умолително. — Ако нещо ти се случи, ще полудея.

— Ти вече си обезумял, щом мислиш, че можеш да ми нареждаш какво да правя.

— Май изтърси голяма глупост, братко Бейд — каза Андина. — Би трябвало първо да мислиш, а не да изтърсваш първото нещо, което ти дойде наум.

— Бейд, тя няма да бъде изложена на никаква опасност — обърна се Алтал към младия жрец. — В траншеите има цяла армия, готова да я защити, а и тя ще прекара по-голямата част от времето в Дома. Ние просто ще се разходим из коридорите и ще надникнем от различни врати, докато тя открие Пехал и Гелта. Сержант Халор е длъжен да знае къде смятат да нанесат главния си удар, така че ще се подготви, за да ги отблъсне. От Лейта се очаква само да ги подслуша. Веднага щом научи това, което ни интересува, Елиар ще я доведе при теб, за да прекараш следващите няколко седмици в извинения за глупавите си приказки.

Алтал погледна западния прозорец и каза:

— След малко слънцето ще залезе. Елиар, хайде да тръгваме към траншеите с Лейта.

— Значи няма да е застрашена от нищо, нали? — попита Андина.

— Няма — отвърна Елиар.

— Щом е толкова безопасно, защо не отидем всички? Брат Бейд ще може да се грижи за Лейта, а ние с Гер ще наблюдаваме какво правите и можем да дадем някои препоръки. Моите препоръки може и да не се окажат особено ценни, но с Гер е друга работа, не мислиш ли?

— Идеята не е лоша, Алтал — съгласи се Елиар. — Гер не вижда света така, както го виждаме ние, така че би могъл да препоръча неща, за които никой от нас няма да се сети.

— Той е прав, приятелю — промърмори безмълвно гласът на Двейя.

— Добре — съгласи се Алтал. — Елиар, води всички ни към окопите.

— Както заповядаш, Алтал — отвърна Елиар.

— Сержант Халор, къде е Гебел? — попита Елиар, когато се присъединиха към Алброн и Халор в траншеята до брега на река Медио.

— Препоръчах му да огледа траншеята на няколко километра на изток — отвърна Халор. — Казах му, че укрепленията там не ми се струват съвсем надеждни. Знам къде е, така че винаги можем да го открием. Гебел е добър човек, но е твърде лишен от въображение, за да разбере всичко, което става тук. — После огледа неодобрително групата, появила се с Елиар. — Алтал, моментът едва ли е особено подходящ да организираш туристическа обиколка.

— Нямам такива намерения, сержант — отвърна Алтал.

— Нека не ми се пречат тук — каза Халор, погледна Лейта, все още предрешена като гадател, и каза: — Няма да е зле да си нахлузиш качулката. Принцеса Андина наистина прилича на паж, така че няма да привлече внимание, обаче войниците на Гебел може да се повъзбудят, ако те видят.

— Ще послушам съвета ви, сержанте. Какво точно желаете да открия?

— Всъщност искам да узная къде точно Пехал и Гелта са разположили войските си. От това вероятно бих могъл да се досетя къде ще нанесат главния си удар.

— Щом разполагат с врати като нашите, значи могат да нанесат удара си отвсякъде — каза Елиар.

— Това ми е известно, Елиар. Точно затова и утре ще трябва да си нащрек. Дръж вратите за „другаде“ в добро състояние, защото може да ни се наложи бързо да предислоцираме войските на Гебел. Като начало обаче ще ги разположим в окопите срещу мястото, където са разположени вражеските сили. Ако Пехал и Гелта решат да отидат другаде, ще ги последваме.

— Какъв брой войници трябва да търся? — попита Лейта.

— Около двадесет или тридесет хиляди — отвърна Халор.

— Това не би трябвало да е трудно. Толкова много хора, събрани на едно място, вдигат голям шум — каза Лейта. — За да съм сигурна, ще започна с крачки от два километра, Елиар. Отдавна не съм практикувала подслушване от голямо разстояние. Ако успея да посегна още по-надалеч, ще направя още крачки.

— Току-що се сетих нещо — каза Гер.

— Нещо, което сме пропуснали ли? — попита Халор.

— Може би — отвърна Гер и се обърна към Елиар. — Ти можеш да разположиш вратите си където пожелаеш, нали?

— С точност до един сантиметър, Гер. Защо питаш?

Гер сложи ръка върху пръстта непосредствено над окопа.

— Можеш ли да я разположиш тук?

— За Бога! — възкликна княз Алброн. — Сержанте, как не се сетихме за това! Та те биха могли да прескочат всичките ни барикади и да се озоват в окопите ни преди да сме се усетили!

— Може би нещата не стоят точно така, княже — отвърна Елиар, стисна дръжката на Ножа и очите му се присвиха. — Струва ми се, че знам начин да се предотврати това, обаче преди това ще трябва да поговоря с Еми.

— Не усуквай, Елиар — изръмжа Халор. — Кажи какво точно имаш предвид.

— Всичко зависи от близостта на нашите врати с вратите на Нагараш — отвърна Елиар. — Ако те дойдат толкова близо, просто ще трябва да разтворим нашата врата срещу тяхната.

— Чудесна идея, Елиар! — язвително каза Андина. — В такъв случай вместо да нахълтат във Векти, ще нахълтат в Дома!

— Мога да се погрижа за това, Андина — каза Елиар. — Те дори няма да разберат къде се намират. Или по-точно, ще го разберат толкова, колкото го е разбрал капитан Дрегон. Те ще излязат от своята врата в Нагараш, ще преминат през моята врата и ще влязат в Дома, а оттам ще излязат през друга от моите врати, гледаща към подножието на хълма. Ако успея да сбliжа достатъчно тези три врати, по всяка вероятност ще има да щурмуват хълма цяло лято! — Елиар се засмя.

— Какво е толкова смешно, Елиар? — попита Халор.

— Струва ми се, че те въобще няма да забележат тази врата. Ако наглася вратите както трябва, стрелите, които отправят към нашите хора, ще се стоварят в основата на хълма. Така при всеки изстрел ще обстрелват собствените си резерви.

— Прекрасна идея! — ентусиазирано каза Гер. — В такъв случай на нашите хора няма да им се наложи да правят нищо. Просто ще стоят и ще гледат как лошите се самоизбиват.

— Струва ми се, че си губим времето — каза Халор. — По-добре да се заемем с работа. Лейта, успя ли да чуеш нещо?

— Сержанте, вие знаехте, че на половин километър оттук нагоре по реката има неколкостотин ансуйци, нали?

Халор кимна.

— Моите хора отдавна ги наблюдават. Строят салове. По всяка вероятност утре призори ще се спуснат по реката. Няма обаче да успеят да минат покрай нас. Гебел им е подготвил посрещане.

— По хълмовете от ансуйската страна има и конници.

— Това са конни патрули — каза Халор пренебрежително. — Не са опасни.

— Сега нека се придвижим два километра на изток, Елиар — каза Лейта.

Преходът бе толкова кратък, че Домът само се стрелна пред очите на Алтал, след което отново се озоваха в траншеята. Лейта се намръщи и каза:

— Усещам същите хора. Елиар, нека сега се преместим на десет километра.

— Добре — отвърна Елиар и ги преведе през врата, която очевидно бе видима само за него.

— Отново усещам същите хора — каза Лейта. — Усещам ги по-слабо, но пак са те. Елиар, да се преместим на петнадесет километра. Изглежда, мога да чувам много по-надалеч, отколкото бях предполагала.

— Сигурна ли си, че не си пропуснала никого? — попита Халор.

— Ако имаше някой в близост до нас, непременно щях да го чуя — увери го Лейта.

За кратко време провериха сто километра, но Лейта не усети нищо по-значимо от конните патрули.

Едва към полунощ възкликна доволно.

— Открих ги! — заяви тя и в следващия миг се намръщи. — Не, сержанте. Това не е основната част на войската, за която говорехте. Открих само триста или четиристотин души, които, изглежда, се веселят.

— Това е стар ансуйски обичай — каза Халор. — Не си спомням някога ансуйски войници да са щурмували крепост трезви. Обикновено са силно пияни, когато нападат.

— Ако са само четиристотин души, очевидно става дума за част за отвличащ маньовър, Халор — предположи княз Алброн.

— Възможно е — съгласи се Халор. — Да продължим.

— Почакайте! — извика внезапно Лейта.

— Какво има? — попита Алтал.

— Току-що докоснах Пехал! — изсъска Лейта. — И Гелта!

— Къде? — попита Халор.

— Не съм сигурна. Почакайте малко.

Лейта вдигна очи към звездите.

— Едва ли са там, Лейта — каза Андина.

— Тихо! — отвърна Лейта. — Опитвам се да се извися над пиянските брътвежи. — После се намръщи и отново се съсредоточи. След малко се усмихна. — Умно са го измислили! — Каза го почти с възхищение.

— Какво кроят? — попита я Алтал.

— Открих огромна пещера. Намира се на около километър зад тези хълмове. В нея има хиляди хора и коне. Усещам, че основното им нападение ще започне оттам. Ще започне обаче едва след изгрев слънце. Онези, които почти са се напили до безсъзнание и са в близост до нашите окопи, дори и не подозират за съществуването на тази сила. Мислят си, че предстои отвличащ маньовър, в който ще участвуват само те. Сержант Халор, според мен зад цялата тази работа стои Коман.

— Кой е Коман? — попита княз Алброн.

— Един от слугите на Генд. Има дарба като моята. Това очевидно е дело на човек, който знае как трябва да се използва тази дарба. Между мен и основната сила е изградил бариера от шум и пиянски песни. От друга страна, скалите над пещерата поглъщат звуците, издавани от хората и конете. Можеше въобще да не усетя присъствието на тази голяма военна част, ако Коман не бе излязъл от пещерата, за да поговори насаме с прокудения жрец Арган. Не обичат Пехал и Гелта и имам впечатлението, че често се усамотяват, за да дадат израз на чувствата си към тях, обаче това в случая не е съществено. Сержанте, определено това е мястото. Още при зазоряване пияниците ще нанесат отвличащ удар. Ще стоят извън обсега на стрелите, ще вдигат шум и ще размахват факли, след което ще се оттеглят. Ще има още няколко подобни акции на други места. После, час или час и нещо след изгрева, онези, които се крият в пещерата, ще...

Лейта внезапно спря и изсъска:

— Почакайте! Нещо не е наред! — И в следващия миг изкрещя: — Пазете се! Те използват своите врати!

Алтал бързо се извърна и видя зад траншеята кратък проблясък. Видя и Хном, отворил широко една врата, а зад него град, обхванат от пламъци. След секунда Гелта изблъска Хном и скочи в траншеята, като размахваше допотопната си каменна брадва.

— Елиар, пази се! — изкрещя Алтал.

Брадвата на Гелта обаче вече се стоварваше върху главата на младия арумец. Той се олюля и падна по очи на дъното на траншеята.

Гелта нададе победен вик, а Хном побърза да я улови за ръката и да я дръпне през отвратителния портал.

И в мига преди двамата да се скрият, от дълбоките подземия на Нагараш се разнесе тържествуващият глас на Генд:

— Е, Алтал, твоята работа май приключи, а?

Порталът изчезна, но подигравателният смях на Генд продължи да кънти в траншеята.

ГЛАВА 25

— Не! — изкрещя Андина, коленичи до неподвижния си любим, притисна го към себе си и зариде.

Алтал чу гласа на Двейя в главата си.

— Алтал, откъсни я от него, че само ни пречи!

— Той жив ли е? — попита безмълвно Алтал.

— Разбира се, че е жив! Хайде, прави каквото ти казвам!

Алтал решително откъсна ридаещата девойка от Елиар.

— Спри, Андина. — Стремеше се гласът му да звучи спокойно.

— Не е мъртъв, а само ранен, така че престани да го тръскаш.

— Алтал, отмести се — нареди му Двейя. — Трябва да поговоря с Лейта.

Алтал усети как Двейя го изтласква от пътя си.

— Лейта — каза тя. — Това съм аз. Искам да правиш точно това, което ще ти кажа.

— Всичко това беше номер! — завайка се Лейта. — Длъжна бях да се сетя, след като всичко изглеждаше толкова лесно...

— Нямаме време да се занимаваме с това. Искам да разбера колко е сериозна раната на Елиар.

— Провалих се, Двейя! — изхлипа Лейта. — Всичко с тази пещера бе само капан, а аз паднах право в него!

— Престани! — прекъсна я сърдито Двейя. — Сега трябва да влезеш във физическия мозък на Елиар. Трябва да разбера какво точно става там.

Погледът на Лейта започна да блуждае.

— Там няма нищо, Двейя! — каза тя безпомощно. — Разумът му е напълно празен.

— Интересува ме не разумът, а мозъкът, Лейта. Проникни по-надълбоко. Заобиколи мислите и проникни още по-надълбоко. Ей така.

В главата на Алтал се стрелна поредица от неразбираеми образи.

— Нима това е възможно? — удивено попита Лейта.

— Просто го направи. Не спори с мен. Трябва да разбера колко сериозно е пострадал.

Бледото лице на Лейта се изкриви от напрежение.

— Не така — чу Алтал собствения си глас. През съзнанието му се мярнаха още образи.

— Разбирам — отвърна Лейта. — Никога не съм правила подобно нещо.

Погледът ѝ се поуспокои.

— Виждам кръв — докладва тя. — Много е тъмно, но задната част на мозъка му кърви.

— Много силно ли кърви? На струи ли?

— Не на струи, но не и на капки.

— Точно това ме тревожи. Сержант Халор, ще трябва да го махнем оттам. Извадете го от окопа и го настанете в място, което е топло и добре осветено.

— Ти май сега не си Алтал, нали? — попита Халор, като се вгледа в лицето на приятеля си.

— Това съм аз, Халор. Използвам гласа на Алтал, защото не разполагам с време да се явя лично. Хайде, нареди на хората си да пренесат Елиар. И да не го друсат много.

— Вие можете ли да го излекувате, госпожо? Онази грозна вещица наистина го тресна по главата доста силно.

— Е, не чак толкова силно, Халор. Той успя да се извърне точно в момента на удара. Така или иначе, трябва да бързаме. Трябва да го пренесем на място, където можем да го лекуваме.

— На хълма е палатката на Гебел — каза Алброн. — Използуваше я като команден пункт, докато хората му копаеха.

— Очевидно ще трябва да се задоволим с нея — каза Халор. — Друго удобно място наблизко няма. Сега ще извикам хората си.

— Тук стават някои неща, които не мога напълно да разбера — каза княз Алброн, като погледна изпитателно Алтал.

— Двея разговаря с нас чрез Алтал, княже — обясни Бейд. — Тя е в Дома, а ние сме тук. Вероятно има и други начини да го направи, но този като че ли е най-бърз, пък и най-малко смущава хората около нас. Един гръмотевичен глас, раздаващ се от небесата, би привлякъл излишно внимание. Тя разговаря с нас по този начин още откакто се запознахме с Алтал.

— Тя нали може да излекува Елиар? — попита разтревожено Алброн. — Без тези негови врати едва ли ще имаме особени шансове.

Излиза, че цялата тази работа с пияните ансуйци и с пещерата, пълна с хора и коне, е била начин да бъдем подмамани към тази част на траншеята, за да могат да убият Елиар.

— Положението ще се промени веднага след като излекуваме Елиар — успокой го Алтал.

— Ами ако не успеем?

— Моля те, княже, престани с тези „ако“ — отвърна уморено Алтал. — И без тях си имаме достатъчно основания за тревога.

Командният пункт на Гебел бе голяма палатка, в която имаше няколко нара, грубо направено огнище и маса, покрита с карти и схеми. Шестимата арумци, извикани от сержант Халор, внесоха Елиар в палатката и внимателно го положиха с лице надолу върху един от наровете.

— А сега ела, Лейта — чу Алтал гласа на Двейя. — Сега ще трябва да поработите заедно с Алтал. Мозъкът на Елиар кърви, а кръвта няма откъде да се изтече. Може би щеше да е по-добре, ако Гелта бе успяла да разцепи черепа му — тогава кръвта щеше да има откъде да се изтече. Сега обаче предизвиква налягане върху мозъка. Ако това продължи прекалено дълго, налягането ще разруши мозъка му и той ще умре.

— Да не би да искаш да кажеш, че трябва да отстраним задната част на черепа му, Еми? — недоверчиво попита Алтал.

— Не ставай смешен, Алтал. За да отслабим натиска, е достатъчно да пробием една-две малки дупчици. След като Лейта определи точните места на кървенето, ти ще ги пробиеш с една дума от Книгата.

— Това достатъчно ли ще е? — попита Алтал. — Всичко това ми звучи прекалено просто, сякаш става дума за отводнителна тръба.

— По принцип си прав.

— Това ще го излекува ли?

— Не съвсем, обаче е първата стъпка, която трябва да направим. С останалите неща ще се заемем след като отслабим налягането. Действуй бързо, защото всяка минута е от значение. Първото нещо, което ни трябва, е силна светлина. Кажете „лойк“ и горната част на палатката ще засвети като купола в кулата.

— Добре. Друго трябва ли да направя?

— Кажи да извикат някой от местните овчари. Трябват ни някои растения, за да направим мехлем, и други, за да приготвим лекарство. Овчарите познават по-добре местните билки от арумците.

— Гер, бързо открий червенокосия овчар Салкан и веднага го доведи. Не се бави — изкомандува Алтал.

— Веднага — отвърна Гер и изтича навън.

— Ще трябва да обръснем тила на Елиар преди да започнем — каза Двейя.

— Бръсначът ти остър ли е, Бейд? — попита Алтал.

— Разбира се, Алтал.

— Чудесно. Двейя иска да обръснеш тила на Елиар.

— Алтал! — опита се да възрази Андина.

— Приспи я, Алтал — каза строго Двейя. — Използувай думата „леб“. Иначе тя само ще ни пречи, пък и не е необходимо да гледа.

— Добре — съгласи се безмълвно Алтал. След това се обърна към Андина.

— Андина?

— Да?

— „Леб“, Андина. „Леб“.

Погледът ѝ внезапно угасна и тя безсилно се отпусна в ръцете му. Той я пренесе в другия край на палатката и внимателно я сложи на един нар.

— И сега какво, Двейя? — попита Лейта.

— Веднага щом Бейд свърши с бръсненето, ще определиш точните места, където кърви мозъкът. Сетне ще поставиш там пръстите си, за да може Алтал да разбере тяхното местонахождение. После той много внимателно ще пробие малки дупчици в черепната кост на Елиар, като произнесе думата „бер“. Кръвта ще изтече и ще престане да упражнява натиск върху мозъка.

— Някой правил ли е преди подобна операция, Двейя? — попита Лейта с известно съмнение.

— Такива операции са правени, макар и не много често — призна Двейя. — Повечето хора, които се обявяват за лечители, са мошеници, ако не и нещо по-лошо. Твърде малко са тези, които знаят как в действителност функционира човешкото тяло. От време на време се появяваха истински лечители, даровити хора, които бяха наясно с

проблемите. За съжаление, не разполагаха с необходимите инструменти, нито пък бяха наясно с опасността от инфекция, така че не си даваха труда да почистят раната преди да започнат да пробиват дупки в хорските глави. Алтал няма да използва чук, длето или каменен нож. Ще използва една дума от Книгата. Мехлемът пък би трябвало да опази Елиар от всякакви инфекции.

— Казваш „би трябвало“ — отбеляза Алтал. — Ако трябва да се обзаложа за успеха на тази операция, какъв е шансът да спечеля?

— Шансовете са приблизително петдесет на петдесет, или малко по-добри. Нали си съгласен обаче, че нямаме друг избор?

— Съгласен съм — въздъхна Алтал.

Гер доведе в палатката огненокосия Салкан и още от прага попита задъхано:

— Как е Елиар?

— По-добре е — отвърна Бейд и избърса бръснача в един парцал.

— Защо му бръснеш главата?

— Алтал трябва да стигне до кожата, а косата пречи.

— Когато Елиар дойде в съзнание, сигурно ще те подгони с тояга. Ще изглежда страшно смешен без коса — отбеляза Гер.

— Салкан, трябва да приготвим мехлем — каза Двейя на младия овчар чрез устата на Алтал. — Ще ни трябва някои листа и корени. Елиар е много тежко ранен и искаме да го опазим от инфекция.

— Разбирам какво ти трябва, господин Алтал — отвърна Салкан. — Налагало ми се е да лекувам ранени овце. Гласът ти обаче звучи много странно. Добре ли си?

— Случи се нещо, което не биваше да се случва — отвърна Двейя. — То ме изнерви. Какви растения използваш за приготвянето на мехлем?

Салкан спомена няколко названия, които не говореха нищо на Алтал.

— Би трябвало да свършат работа — каза Двейя. — Опитай се да откриеш храст със зелени ягоди и ми донеси няколко от тях.

— Тези ягоди са отровни — предупреди младежът.

— Ще отстраним отровата — увери го Двейя. — Останалите съставки пък ще неутрализират остатъците от нея. Мехлемът от зелени ягоди опазва от инфекция и освен това спира кръвотечението. Ще ми трябват и още няколко растения за едно лекарство, което ще дадем на Елиар да изпие.

Двейя изброи на младия овчар необходимите й растения.

— Сигурен ли си в това, което правиш? — попита Салкан със съмнение.

— Съвсем. Вземи една кошница, Гер, и отиди с него. Зелените ягоди донесете веднага. Те трябва да врят по-дълго от останалите растения.

— Веднага, Еми — отвърна Гер и излезе заедно със Салкан.

— Сега разпали огъня, Алтал — каза Двейя, — и сложи вода да кипне. Веднага щом започне да пуска мехурчета, произнеси думата „гел“, за да я пречистиш.

— Аз пък си мислех, че думата „гел“ се използва при замразяване.

— В известен смисъл е така.

— Очакваш да замразя кипяща вода, така ли? Нищо няма да се получи.

— Ще се получи, любов моя, имай ми доверие. Става дума за начин на пречистване на водата. Ще повторим тази операция няколко пъти, докато приготвяме мехлема и лекарството, което ще дадем на Елиар, след като пробиеш дупките в главата му. Освен това ще трябва да измиеш ръцете си с това лекарство. Всичко трябва да е абсолютно чисто.

— Не те разбирам, Еми.

— Чистото е добро, а мръсното е лошо. Какво има за разбиране?

— Не ми се карай, Еми — промърмори Алтал.

— Това няма да ми остане завинаги, нали, Еми? — попита Алтал, след като огледа ръцете си. Бяха позеленели, след като ги изми в отварата. — Доста ще ми е трудно да обяснявам на хората защо ръцете ми са зелени.

— Зеленото ще се измие. Сега намажи тила на Елиар с мехлема и да почваме. Слушай ме много внимателно, Алтал. Няма да пробиваме

главата на Елиар грубо, така че произнасяй думата „бер“ много тихичко. В началото трябва просто да пробиеш кожата. После ще стигнеш до един много тънък слой плът. Ще произнесеш отново думичката „бер“ и ще пробиеш и нея. С тази ленена кърпа изтрий кръвта и намажи още веднъж главата на Елиар със зеления мехлем преди да започнеш да пробиваш костта. Непрестанно промивай отвора, за да го почистиш от парченцата кост.

— Това вече ми го каза няколко пъти, Еми.

— Няма да ти навреди да го чуеш още веднъж. Искам да съм абсолютно сигурна, че знаеш какво трябва да направиш. Когато пробиеш костта, трябва веднага да спреш. Между черепната кост и самия мозък има здрава ципа. Промий още веднъж старателно раната, преди да пробиеш ципата. Имаш ли въпроси?

— Струва ми се, че вече всичко ми стана ясно, Еми.

— Добре. Започвай.

Яркочервената струя кръв опръска лицето на Алтал.

— Сърцето му е силно — отбеляза безстрастно Двейя, докато Алтал си бършеше очите.

— Откъде знаеш? — попита безмълвно Лейта: Алтал чу въпроса й в главата си.

— При всяко туптене на сърцето кръвта блика от главата му като фонтан.

— Доста сте хладнокръвни, както виждам — укори ги Алтал. — Все пак говорим за Елиар, а не за пробита кофа.

— Не ставай сантиментален, Алтал — каза му Двейя. — Намажи раната с мехлема и пробий още един отвор от лявата страна.

— Колко отвори ще са необходими според теб?

— Ще видим какво ще ни каже Лейта, след като пробием първите два. Мехлемът би трябвало да спре кръвенето на тези две рани, а тя ще ни каже има ли още засегнати места.

— По какъв точно начин мехлемът прекратява кръвотечението? — попита с любопитство Лейта.

— Свива кръвоносните съдове, мила. Ефектът е подобен на ефекта от яденето на стипчиви плодове. Заради това използваме зелените ягоди. Те всъщност не са отровни, но са толкова горчиви, че

според хората няма как да не са отровни. Заеми се с работа, Алтал. Не ти плащам, за да безделничиш.

— Да ми плащаш? Та ти нищо не ми плащаш, Еми.

— За това ще поговорим друг път, Алтал. Започвай да пробиваш.

— Какво направихте? — попита Андина, след като видя омотаната с бинтове глава на Елиар.

— Не е необходимо да ти обяснявам, мила — каза ѝ Лейта. — Цялата работа беше доста противна.

— Не, питам какво направихте с мен.

— Алтал те приспа — обясним Бейд. — Ти беше много развълнувана и заради това Двейя реши да те успокои.

— Колко силно обичаш Елиар, Андина? — попита Двейя, като използва гласа на Алтал.

— Готова съм да умра за него.

— Това не би ни било особено полезно точно сега, мила. От теб искам да му даваш лекарството. Ти и без това си свикнала да го храниш. За това нещо ще трябва да имате грижата вие двамата с Бейд, тъй като Алтал и Лейта трябва да помагат на Халор и Алброн да отблъскват ансуйците, докато Елиар се съвземе.

— Просто ми обясни какво трябва да правя, Двейя — отвърна Андина.

— Виждаш ли паницата на масата и стъклената тръбичка до нея?

— Имаш предвид кафявия сироп в паницата?

— Това не е точно сироп, мила. Лекарство е. Елиар трябва да го поема на равномерни дози.

— Три пъти дневно или нещо от този род?

— Не. Става дума за нещо, което трябва да се прави много често. Елиар се нуждае от много малки дози от лекарството, подавани на равни интервали. Точно затова ще ти трябва стъклената тръбичка. На тръбичката има черта, която показва колко от лекарството трябва да му даваш. Взимаш тръбичката, потапяш я в лекарството до тази черта и след това затискаш с пръст горния край. После пъхаш другия край на тръбичката в устата на Елиар, вдигаш пръста си и лекарството изтича в устата му. Направи го веднъж, за да знаеш как да го направиш после.

Андина отиде до масата, взе тръбичката, потопи я в лепкавата течност и затисна горния отвор с пръст.

— Така ли?

— Точно така.

Андина постави края на тръбичката в устата на Елиар и повдигна пръста си.

— Та това е много лесно — каза самоуверено. — Колко пъти трябва да го направя?

— Веднъж на всеки сто удара на сърцето.

— На моето ли?

— Не, Андина. Не ти си пострадалата. Тук ще ти помогне брат Бейд. Той ще стои от другата страна на леглото с ръка върху сърцето на Елиар, за да отброява ударите му. На всеки сто удара ще ти дава знак да даваш лекарството.

— Не може ли вместо това да му се дават по-големи дози три или четири пъти дневно? — попита Бейд.

— Това лекарство е много силно, така че една свръхдоза би му навредила. Заради това лекарството трябва да се усвоява постепенно.

— Какъв е точният ефект от това лекарство?

— То неутрализира ефекта от мехлема, който Алтал използва, за да спре кръвотечението. Мозъкът се нуждае от кръв, братко Бейд, така че ние не можем да спрем кръвообращението. Дозировката трябва да е много точна. Това е много фина работа, наподобяваща настройването на арфа.

— Колко дълго ще продължи това? — попита Андина.

— Десет часа. Най-много двадесет. И двамата трябва да сте много внимателни. Лекарството трябва да се дава на равномерни дози. Ако сбъркате нещо, Елиар ще умре.

— Ако всичко това е вярно, може би мястото, където ще бъде нанесен главният удар, не е тук — разтревожено каза сержант Халор на Алтал. — След като целият този шум в пещерата е целял просто да подмами Елиар, за да го убият, могат да нанесат главния си удар другаде.

— Това ми се струва прекалено сложна комбинация за хора като Пехал и Гелта — изрази несъгласието си Алтал, после се обърна към

бледата девойка. — Лейта, те дали са още в пещерата?

— Там са. Не мога да чуя нищо смислено, обаче броят на хората в пещерата не се е променил.

— До зазоряване остават два часа — каза Халор. — Ако са решили да нанасят удар другаде, би трябвало досега да са излезли оттам. Възможно ли е Елиар дотогава да се възстанови?

— По-добре ще е да не разчитаме на това — каза Алтал.

— Е, водили сме войни и без неговата помощ — каза Халор и вдигна рамене. — Барикадите на Гебел и овчарите би трябвало да удържат нападенията по цялото протежение на траншеята, преди да извикаме подкрепления. Да се надяваме, че това ще е достатъчно.

— Еми! — изпрати й беззвучно послание Алтал.

— Не е необходимо да крещиш, Алтал — смъмри го тя.

— Извинявай. Виждаш ли какво става в палатката?

— Разбира се, че виждам.

— Как е Елиар?

— Повърхностното кървене спря. На няколко места все още тече малко кръв, но положението като цяло е под контрол.

— Останалата част на мозъка му захранва ли се с достатъчно кръв?

— Доколкото мога да преценя, да.

— Добре. Ще мине обаче доста време, докато се съвземе напълно, нали?

— Да. Защо питаш?

— Замисълът Халор да командува битката от твоя прозорец се провали още в момента, когато Гелта прасна Елиар по главата. Очевидно ще ни се наложи да импровизираме. Халор каза на Гебел, че е изпратил съгледвачи, които да наблюдават ансуйците отблизо. Това не бе съвсем точно, тъй като Халор смяташе лично да се занимава с разузнаването, застанал на твоя прозорец. Това вече не е възможно, така че ще трябва да променим някои неща. Халор няма достъп до твоя прозорец, но ти имаш. Накратко, ще трябва да се заемеш с разузнаване. После ще ми съобщаваш какво си видяла, аз ще го предавам на Халор, а той от своя страна ще изпраща вестоносци при Гебел. Не мислиш ли,

че по този начин бихме могли да разчитаме почти на същите резултати?

— По всяка вероятност, да. Използуй за вестоносци вектианските овчари. Овчарите са бързоноги. Струва ми се, че Салкан би могъл да ти бъде полезен.

— Това няма да му е приятно, Еми. Той е луда глава и иска да си изпробва прашката срещу ансуйците. Струва ми се, че независимо от всичките човеколюбиви указания на Едон, няма намерението да си хаби хубавите камъни за коне. По всяка вероятност няма да се прицелва добре и вместо конете ще убива ездачите им.

— Това е още едно основание да не го допускаме до окопите, приятелю. Не бива да дразним Едон повече, отколкото е необходимо. По-добре организирай вестоносците. И не се мотай, Алти. Вече се зазорява, така че не след дълго при теб ще стане доста шумно.

— Седем хиляди седемстотин и седемдесет и седем цяло и седем хиляди седемстотин седемдесет и седем осми — промърмори Лейта и добави разсеяно: — Делено на шестнадесет цяло и четвърт.

— Халор, какво си говори този с качулката? — попита сержант Гебел.

— Прави разни изчисления за катапултите — излъга Халор.

— Тези с катапултите са много особени — каза Гебел. — Говорят само с числа. Понякога си мисля, че и майтапите си ги разказват с числа.

— Нямаме много време, Гебел — каза Халор. — Моите хора ме уведомиха за всички места, където се струпват ансуйците. Намираме се на централно място, така че може би ще пожелаеш да установиш тук командния си пункт.

Гебел погледна на изток, където небето бе започнало да става по-светло, после погледна запалените факли в долината.

— Едва ли ще нанесат именно тук основния си удар. Никой не размахва запалени факли на място, което иска да запази в тайна.

— Може и да грешиш, Гебел — предупреди го Халор. — Нищо чудно по този начин да се опитват да те накарат да повярваш в това.

— Възможно е — съгласи се Гебел. — Самият аз няколко пъти съм използвал подобна хитрина.

— Просто бъди нащрек — предупреди го Халор, после посочи един хълм и каза: — Моята база ще е разположена там. Договорил съм се със съгледвачите си чрез система от сигнали да ми съобщават какво виждат. Чрез един вектиански овчар ще ти предавам информацията, която получа.

— Как е младият Елиар?

— Все още е в безсъзнание. Онази гнусна свиня наистина успя да го цапардоса здравата. Сега с него се занимават двама полеви хирурзи, но още е рано да се каже дали ще успее да се възстанови.

— Е, можем само да се надяваме да се оправи — каза Гебел и пак погледна на изток. — Скоро ще се зазори, Халор, така че е добре да заемем позиции. Няма значение, че войната няма да е нищо особено. Воювал съм срещу какви ли не глупаци, обаче тези ансуйци наистина държат първенството по глупост.

— Защото са конници, Гебел — отвърна пренебрежително Халор. — Предпочитат да възложат на конете си да мислят вместо тях. Зазорява се, така че е време да се върна на хълма. Младежът, когото ще използвам като вестоносец, има яркочервена коса, така че лесно ще го забележиш.

— Добре, Халор. А сега си тръгвай и не ми се пречкай, че ме чака много работа.

— Елиар като че ли се размърда — каза княз Алброн на Халор, Алтал и Лейта, когато те влязоха в палатката. — Освен това дишането му се нормализира.

— Трябва да излекуваме това момче — каза Халор. — Струпал съм голяма войска в коридорите на Дома, обаче не мога да използвам нито един човек от нея, докато Елиар не й отвори вратите.

— Според мен Гебел ще успее да задържи ансуйците доста дълго, Халор — каза Алброн.

— Алтал, заведи Лейта в палатката — каза гласът на Двейя. — Искам пак да надникна в главата на Елиар.

— Добре, Еми — отвърна й той безмълвно, след това каза на глас: — Лейта, ела да видим как е момчето.

— Добре — съгласи се тя.

— Двейя иска да си поговори с теб — каза ѝ тихо той, когато влязоха.

— Да, вече я чух.

— Отмести се, Алтал — каза гласът на Двейя.

Той въздъхна.

— Добре, мила.

— Давай — каза Бейд с уморен глас на Андина.

Малката владетелка внимателно вкара стъклената тръбичка в устата на младия арумец.

— Надникни отново в главата му, Лейта, и ми кажи какво виждаш — нареди Двейя.

Лейта кимна и след малко Алтал чу някакво мърморене и попита:

— Какъв е този странен звук?

— Не ни пречи, Алтал — каза гласът на Двейя. — Остави я да работи.

— Кървенето сякаш е спряло — каза Лейта. После леко се намръщи и Алтал усети как отново посяга към мозъка на Елиар. — Впрочем, не, почакай. Останало е едно малко местенце в мозъка му, което продължава да кърви, макар и съвсем слабо. Намира се много навътре.

— Разумът му буден ли е? — попита Двейя.

— Като че ли да — отвърна Лейта. — Мислите му обаче са несвързани. Струва ми се, че сънува.

— Значи е започнал да се съвзема — замислено каза Двейя. — Братко Бейд, време е да променим процедурата. Увеличи интервала на двеста удара на сърцето.

— По-добре ли е? — попита обнадеждено Андина.

— Кървенето е почти напълно спряло, мила — каза ѝ Лейта.

— Скоро ли ще се събуди?

— Не съвсем скоро, Андина — отвърна Двейя. — Сега сънува, а това е само първата стъпка към оздравяването. Продължавай да му даваш лекарството, докато не започне да се свестява. После увеличете интервала още повече: една доза на всеки четиристотин удара на сърцето. Когато започне да говори, спри да му даваш лекарството и извикай Лейта. Тогава ще дойда и пак ще го прегледам.

— Няма ли да е по-добре да останеш при нас? — попита Бейд.

— Вероятно си прав, Бейд, но в момента трябва да се занимаваме и с една малка война. Трябва да се погрижа не само за Елиар, но и за нейния изход.

При първите лъчи на слънцето ансуйците започнаха да оседлават конете си.

— Как е Елиар? — попита Алброн.

— Струва ми се, че прескочи трапа — отвърна Алтал. — Има обаче какво още да се желае.

— Не искам думите ми да се възприемат като критика, Алтал, но защо настоя да използвам като вестonosец Салкан? — попита Халор. — Много мило момче е, наистина, но едва ли може да направи разлика между меч и копие.

— Не ни трябва обучен войник, за да поддържа връзка с Гебел — обясни Алтал. — Коман подслушва, а при всяко свое отиване при Гебел Салкан ще носи две послания. Едното ще е предназначено за Гебел, а другото — за Коман. Постарайте се да гледате тъжно, господа. Двеия е почти сигурна, че Елиар ще се съвземе, но ще кажа на Салкан, че положението му е безнадеждно. Не искам Генд да разбере, че Елиар няма да умре. Ако разбере това, ще хвърли всичките си сили в атаката, за да се опита да приключи битката преди Елиар да се е съвзел. Ако е сигурен, че Елиар ще умре, няма да бърза толкова и ще се стреми да избягва големи загуби. На Елиар му трябва време, за да се възстанови, и лъжливите послания на Салкан ще ни спечелят това време.

— Лекарството не помогна ли? — попита Салкан.

— Боя се, че не, Салкан — отвърна мрачно Алтал. — Състоянието на Елиар се влоши и ми се струва, че няма да го бъде. Сержант Халор се нуждае от човек, който да замени Елиар като вестonosец.

— Значи имам още едно основание да убивам ансуйци — каза гневно червенокосият младеж. — Елиар ми беше симпатичен. Той беше мой приятел, а тези мръсници го убиха.

— На война винаги има убити, Салкан — каза мрачно Халор.

— Какво искате да направя, генерал Халор? — попита Салкан и младежкото му лице се навъси сурово.

Алтал придърпа Лейта встрани и я попита:

— Какво ще кажеш?

— Въодушевен е — отвърна тя. — Не разбира какво става, но е готов да изпълни всичко, което му наредим. Освен това е много ядосан заради случилото се с Елиар.

— Чудесно. Достатъчно ли е умен, за да забележи несъответствието между някои неща?

— Не ми се вярва. Прекалено лесно изпада във възбуда, а освен това изпитва огромен страх от сержант Халор. Готов е да изпълни всичко, което Халор му нареди, а освен това вече е така мущрован, че мислите му не са съвсем свързани. Не вярвам Коман да извлече много неща от него. Освен това, което ти току-що измисли за състоянието на Елиар.

— В такъв случай ще си заработи заплатата.

— Че ти плащаш ли му нещо?

— Може и да започна да му плащам, ако се очертае като необходим за следващата война.

ГЛАВА 26

В траншеите на сержант Гебел и на отсрещния хълм започна да се развиделява, обаче долината между тях продължаваше да тъне в мрак. На отсрещния скат пияните ансуйци бяха наклали огньове и размахваха факли. Бойните им викове отекваха от околните хълмове.

— Дискретността очевидно не е част от природата на ансуйците — отбеляза княз Алброн. — Само идиот би могъл да повярва, че тези ревящи глупаци са основната сила на врага.

— Не е съвсем така, княже — възрази Халор. — Вярно е, че малко преиграват, но то е, защото са наистина доста пияни. Основният удар срещу окопите на Гебел ще бъде осъществен именно тук. Замисълът е да ни накарат да повярваме, че тук не може да се случи нищо сериозно. Основният проблем е, че Гебел вероятно се е хванал на въдицата, а аз не мога да му кажа нищо за хората в пещерата, след като Коман подслушва всяко съобщение, което изпращам към окопите. При първия ни намек, че знаем нещо за войската, скрита в пещерата, вражеските генерали ще променят плановете си и ще ни ударят другаде.

— Гебел е твърде опитен боец, сержант Халор — каза Алтал на арумеца. — Сигурен съм, че е достатъчно хитър, за да не се хване на тази уловка.

— Бих се чувствувал по-спокоен, ако разполагаше с повече хора — отвърна навъсено Халор. — Не смея обаче да му предам никакви съобщения, които не мога да му обясня.

Гер дръпна Алтал за ръкава и каза:

— Попитай Еми дали може да предизвика мъгла до пещерата.

— Разбира се, че мога, Гер — отвърна Двейя чрез Алтал. — Но защо да го правя?

— Не съм сигурен дали това, което съм намислил, ще даде резултат — каза момчето. — Гъстата мъгла обаче би могла да се възприеме и като дим, нали?

— В някои случаи — да. Накъде биеш, Гер?

— Мислех си, че ние в действителност нямаме съгледвачи в близост до пещерата. Коман обаче не може да чуе как разговаряме, тъй като Лейта през цялото време изброява разни числа и частици от числа, и това го вбесява. Значи единственото, което би могъл да чуе, е това, което Салкан ще каже на господин Гебел. Ако искаме, можем да сътворим, че там имаме наш съгледвач, и...

— Да сътворим? Какво искаш да кажеш?

— Според мен иска да каже „да се престорим“, Алтал — промърмори Двейя. — Гер често обърква думите, когато е възбуден.

— Продължавай, Гер. Постарай се обаче да говориш по-стегнато и по-разбрано.

— Добре. Ще стане следното: Еми ще покрие с мъгла входа на пещерата, а господин Халор уж ще научи от измисления съгледвач, че оттам излиза дим. Ще изпрати Салкан при господин Гебел в окопите, за да му каже, че в пещерата май има хора, но не може да разбере колко. Генд веднага ще погледне пещерата и ще види мъглата. Ще реши, че нашият измислен съгледвач е глупав, след като не може да отличи мъгла от пушек, и че господин Халор е допуснал грешка. Господин Гебел обаче не е от хората, които рискуват, и заради това ще докара допълнително войници само защото в пещерата би могла да се крие армия. Генд ще се ядоса много, но няма да знае, че ние знаем със сигурност, че тази войска е в пещерата, така че няма да има причини да променя планове си, нали?

Сержант Халор замислено се почеса по бузата, после каза:

— Това момче е цяло съкровище, Алтал. Тъпи грешки, като тази, която то току-що описа, на война се случват непрекъснато, така че тя няма да изненада никого. Гебел ще си остане там, където е, а Коман няма да успее да установи в причините за това нищо необичайно. Генд ще бъде лишен от елемента на изненада и затова ще се стигне до продължителна обсада. Благодарение на това Елиар ще има достатъчно време, за да се възстанови, и ще се върнем към изпълнението на първоначалния план.

— Значи има полза от това, което казах? — попита оживено Гер.

— Справи се много добре — каза му Халор и се ухили. — Хайде, иди да доведеш Салкан, че трябва да почваме.

Стоманеносивата светлина на зората започна да се просмуква в долината под окопите на сержант Гебел, а пианите ансуйци на отсрещния скат тръгнаха към конете си, за да започнат отвличащото нападение. И странно защо се смееха високо.

— Държат се така, сякаш става дума за някаква шега — каза неodobрително княз Алброн.

— В известен смисъл това е наистина шега, княже — рече Халор. — От нас се очаква да не приемем тази фалшива атака много сериозно. Поне така е предвидено. Не вярвам обаче точно сега Генд да е в особено добро настроение. Предполагам, че мъглата и пушекът на Гер малко са го натъжили.

Ансуйците яхнаха конете и препуснаха към предните укрепления на сержант Гебел. Смехът им се редуваше с бойни викове.

— Гебел дали няма просто да пренебрегне това показно нападение? — попита княз Алброн.

— Не ми се вярва — отвърна Халор. — На ансуйците може и да им е забавно, но Гебел няма особено развито чувство за хумор. Предполагам, че ще им устрои достойно посрещане.

Когато ансуйците достигнаха подножието на склона, катапултите на Гебел започнаха да хвърлят върху тях камъни.

— Сигурно много боли — отбеляза Гер.

— Прав си — съгласи се Алтал.

— Вече се подготвят — каза Лейта, когато слънцето се показва на хоризонта. — Във всеки момент могат да излязат от пещерата.

— Та това е тъпо! — възкликна Халор. — Те вече знаят, че не могат да ни изненадат. Какво си мисли Генд?

— Генд не е в пещерата, сержанте — каза Лейта. — Сега там командува Гелта.

— Това обяснява всичко — обади се Алтал. — Гелта е почти толкова тъпа, колкото Пехал. Тя разполага ли въобще с някакъв план, Лейта?

— С нищо смислено. Ще изведе силите си до билото на отсрещния хълм, ще изчака всички да се подредят така, че да можем да ги видим, после ще нареди на тръбачите си да ни направят малък концерт, а след това ще заповяда атака.

— Типично поведение на конници — каза Халор и поклати глава. — Винаги превръщат появянето си на бойното поле в представление. Мислят, че това всява страх у враговете им.

— А всява ли наистина страх? — попита Алтал.

— Не — отвърна Халор и повдигна рамене. — Гер, кажи на Салкан да отиде да предупреди Гебел. Да му съобщи, че ансуйците са готови да щурмуват.

— Слушам, господин Халор — каза Гер.

— Вече се появиха — каза Алтал и посочи отсрещния хълм.

Ансуйските конници вече се бяха подредили върху билото. Размахваха мечове и копия и надаваха бойни викове.

— Нормално за тях поведение — сухо отбеляза Халор.

— Какво имаш предвид? — попита Алброн.

— Това перчене. Не знам какво става с хората, когато се качат на кон, но искат на всяка цена да направят впечатление. Добрите войници обикновено гледат преди да започне боят никой да не ги забележи. Онези глупаци там просто не могат да понесат мисълта, че не биха ги забелязали. Конникът неизбежно отделя повече време и усилия, за да бъде забелязан, отколкото за бойните действия.

— Така обаче стават по-лесна мишена за стрелците — отбеляза Алтал.

— И това е вярно — съгласи се Халор. — Може би заради това конниците рядко живеят дълго. Както и да е, щом враговете ни желаят да се държат глупаво, не трябва да им пречим. — И се засмя.

Ансуйските тръбачи дадоха сигнал за нападение и конниците препуснаха надолу, като надаваха бойни викове и размахваха оръжията си. Гелта, яхнала черния си кон, бе застанала на билото, окуражаваше ги с крясъци и размахваше брадвата си.

Отдалеч атаката изглеждаше много внушителна, тъй като остриетата на ансуйските мечове заблестяха под лъчите на изгряващото слънце. Проблеми за нападателите възникнаха едва когато стигнаха основата на склона. Конете започнаха да се препъват и да падат, често върху ездачите си.

— Какво става? — попита Алтал. — Мислех, че овчарите ще започнат да ги замерват с прашки едва когато се доближат.

— Това са капани — обясни Халор. — След фалшивата атака при зазоряване Гебел изпрати долу свои хора, които забиха в земята колове

и опнаха между тях въжета. Тревата е висока и те не се виждат. Ако ансуйците имаха някакъв акъл в главата, щяха да изгорят тревата преди да предприемат атаката. Сега ще трябва да са по-внимателни. Ще напредват по-бавно и така ще бъдат по-лесни мишени за прашките на овчарите.

Когато Салкан се завърна на хълма, ансуйците вече напредваха със скоростта на пешаци, а бойните им викове бяха доста по-слаби.

— Генерал Халор, генерал Гебел ще разреши на моите хора да предприемат първата атака срещу ансуйците — гордо каза Салкан. — Казах им да се целят в конете, а не в хората, но това не им се хареса. Май вече не разсъждават като овчари.

— Хората се променят по време на война — отвърна Халор.

— Не всички ансуйци са излезли от пещерата — каза Лейта. — Около една трета още са там.

— Това са резерви — обясни Халор. — Хора и коне, които могат да хвърлят в битката по-късно. Долавяш ли следи от присъствието на пехота?

Лейта вдигна глава, вгледа се в далечината и след малко каза:

— Не усещам нищо. Защо, какво има?

— Не действуват както трябва — отвърна Халор. — Пехал не е първият умник на света, но дори и той би трябвало да знае, че да се прави опит да се завземе укрепена позиция само с кавалерия е груба грешка. Търси пехотинци, Лейта. Засега нещата се развиват добре и не искам изненади.

Атаката на ансуйците бе възобновена веднага след като разчистиха въжетата. Конниците, без въобще да разсъждават, се устремиха към по-слабо защитените пътеки, оставени от княз Алброн.

Реакция откъм окопите настъпи чак в момента, когато нападателите стигнаха жалоните, които Алброн бе поставил по слона на хълма. В този миг овчарите на Салкан се подадоха от окопите, започнаха да въртят прашките над главите си и по команда на Гебел обсипаха с истински дъжд от камъни основното ядро на ансуйците.

В първата редица на нападателите настъпи хаос, после обхвана и задните редици, тъй като върху тях се затъркаляха коне. Цвиленето на ранените животни и изненаданите крясъци на конниците заглушиха бойните викове и атаката се провали.

Ансуйците се обърнаха и побягнаха.

Гелта, Кралицата на нощта, бе гласовита, така че виковете ѝ се чуваха съвсем ясно. Наричаше бойците си страхливци и некадърници и ги псуваше как ли не.

— Не ми е известен смисълът на всичките думи, които използва — призна княз Алброн.

— Вие сте възпитан, човек, княже — каза му Халор. — Не е редно да го знаете.

— Ще направят ли още един опит?

— О, да — отвърна Халор. — В това се заключава целият смисъл на речта ѝ. Предполагам, че преди залез ще има още два щурма.

— Няма ли да се опитат да разчистят барикадите преди да започнат следващата атака?

— Предполага се, че атаките целят точно това, княже — отвърна Халор. — Разбира се, за обезвреждането на един кол или един храст Гелта трябва да жертвува човек или кон. Не смятам обаче, че това много я смущава.

— Защо не използват катапулти или поне куки и въжета, за да разчистят препятствията?

— Вероятно още не са се сетили. Конниците рядко използват катапулти. Изглежда, ги възприемат като израз на слабост.

— Той е прав, княз Алброн — тъжно каза Лейта. — Животът на войниците на Гелта не означава нищо за нея. Дори ѝ е приятно да наблюдава смъртта им.

— Това е безумие!

— Това е нещо по-лошо от безумие — каза Лейта. — Опитвам се да стоя колкото се може по-далеч от някои мисли на Гелта. Кръвта, без значение чия е, я възбужда по начини, за които не ми се говори.

Подтиквани от крясъците и ругатните на Кралицата на нощта, ансуйците предприемаха щурм след щурм по настръхналият от изострени колове склон. И заплащаха ужасна цена за това. Долната част на хълма бе буквално осеяна от труповете на хора и коне. Алтал обаче забеляза, че безсмислените на пръв поглед атаки все пак постепенно разрушават отбранителните съоръжения.

— Халор, ако тя продължи тези атаки, до вечерта хората ѝ ще бъдат в окопите — каза той.

— Няма — успокой го Халор. — Не сме наели Гебел само да седи и да гледа.

В късния следобед непрестанните атаки на ансуйците бяха довели до разрушаването на почти всички прегради от колове и храсти. В този миг тръбачите на Гелта дадоха знак на конниците да се оттеглят на отсрещния хълм.

— Това означава ли, че се отказаха да нападнат, генерал Халор? — попита Салкан.

— Не, момче — отвърна Халор. — Просто ще дадат на конете си малко почивка. Повечето барикади вече са отстранени и започва да мръква. Очаквам Гелта да предприеме още един щурм. По всяка вероятност е убедена, че този път силите ѝ ще успеят да пробият отбраната.

— Трябва да вземем някакви мерки, генерале!

— Гебел вече ги е взел, Салкан. Когато ансуйците се устремят по този хълм, ще се срещнат с една доста неприятна изненада.

— Каква изненада? — попита княз Алброн.

— Ще я видите, княже — отвърна Халор. — Много е поучителна.

Слънцето вече доближаваше западния хоризонт, когато тръбачите на Гелта отново засвириха и ансуйците се хвърлиха в атака. Повечето прегради вече бяха отстранени, така че конниците с радостни викове се устремиха към билото.

Посрещнаха ги десетки дървени трупи, целите настръхнали от набучените по тях шипове. Дърветата се затъркаляха надолу по ската.

— Точно това е основната причина да се прокопават траншеи по самото било, обясни Халор. — Повечето неща се търкалят отгоре надолу. Едно седемметрово дърво тежи повече от тон. Ако в него се натикат остри шипове и после се пусне да се търкаля по склона, животът може да стане доста неприятен за тези, които се окажат на пътя му.

— Аз пък си помислих, че тези трупи с шипове са част от отбранителните съоръжения на траншеята — каза Алброн.

— Ансуйците очевидно са разсъдили по същия начин, княже. Предполагам, че за пръв път се сблъскват с добре обучена пехота. Пригответе им какви ли не изненади.

Трупите продължиха да се търкалят, като убиваха и осакатяваха хората и конете, оказали се на пътя им. Ужасените конници се извърнаха и побягнаха.

От отсрещния хребет Кралицата на нощта отново започна да сипе проклетия.

— Струва ми се, че не сте й много симпатичен, господин Халор — каза Гер.

— Нали? Би трябвало да се засрамя — отвърна Халор с лукава усмивка.

— Усещаш ли присъствието на Пехал? — обърна се Халор към Лейта.

— От началото на тази сутрин не го усещам. Има известни признаци, че си е отишъл.

— Точно от това се боях — кисело каза Халор.

— Защо, Халор? — попита княз Алброн.

— Предполагам, че е отишъл да доведе пехота, княже. Видяхте какво се случи днес. Кавалерията е абсолютно непотребна в окопната война. Ако Пехал докара пехота, утрешният ден може да бъде много неприятен.

— Елиар започна да се пробужда, Алтал — промърмори гласът на Двейя. — Хайде да проверим в какво състояние е. Доведи и Лейта, защото може да ми потрябва.

— Добре, Еми — отвърна Алтал и даде знак на Лейта да го последва.

— Започна да помръдва — докладва обнадеждено Андина. — Това означава, че ще се излекува напълно, нали?

— Ще видим — отвърна Двейя. — Увеличи интервала на четиристотин удара на сърцето. Някои от тези билки са опасни и не бива да му даваме повече, отколкото е необходимо.

— Ти не ми каза, че тези билки са отровни — укори я Андина.

— Всички лекарства са отровни, Андина, ако прекаляваш с тях. Той ги поема още от вчера, така че вече вероятно приближаваме пределната доза. Нали не искаш мозъкът му да бъде излекуван, а сърцето му да престане да бие?

— Сякаш е на път да се събуди, Двейя — докладва Лейта. — Чува какво си говорим, обаче не може да разбере напълно смисъла на думите ни.

— Еми, според теб кога ще е в състояние да се изправи на крака? — попита безмълвно Алтал.

— След няколко дни. Може и след седмица.

— Еми, трябва на всяка цена да се сдобием с достъп до тези врати! — протестира Алтал. — Ако Пехал успее да събере достатъчно пехота, няма да можем да издържим цяла седмица.

— Успокой се, Алтал. Елиар ще е в състояние да отвори вратата към Дома веднага, щом дойде в съзнание. След като го закарам там, ще разполагам с колкото време си искам за пълното му оздравяване. Не забравяй, че мога да променям хода на времето в Дома.

— Вярно, бях забравил за това. Всъщност той май няма да може да се придвижи сам, нали? Май ще трябва да го пренеса в Дома с помощта на Бейд. От Елиар всъщност се очаква само да протегне ръка и да докосне дръжката на вратата. След като го вкараме в Дома, можеш да го задържиш там цели месеци, докато се излекува напълно, а тук през това време няма да измине и минута.

— Ама умът му наистина щрака, нали, Двейя? — промърмори Лейта.

— Добре де, бях малко възбуден — отвърна раздражено Алтал. — Времето започна да ме тревожи от мига, когато Гелта прасна Елиар по главата. Предполагам, че вече всичко е наред. Ще се почувствувам много по-добре, когато Еми ме избави от грижата за времето.

— Боли ме главата — промълви Елиар и отвори очи.

— Буден е! — изписка Андина и прегърна ранения младеж.

— Престани, Андина! — изкомандува Двейя. — Той трябва да лежи спокойно.

— Извинявай — отвърна Андина. — Само че... Впрочем, добре ме разбираш.

— Какво се случи? — попита Елиар. — Къде сме?

— Хном отвори врата зад окопа, Елиар — каза Лейта. — Оттам изскочи Гелта, удари те с брадвата си и отново се прибра през вратата преди да успеем да я заловим.

— Това вероятно обяснява и главобола ми — каза младият арумец. През вратата на палатката се подаде Гер и каза:

— Чух гласа на Елиар. Той се съвзе, нали?

— Говори тихо, Гер — изсъска Алтал. — Не искаме Салкан да разбере, че Елиар е оздравял.

— О, да, бях забравил — каза Гер и влезе в палатката.

— Колко време бях в безсъзнание? — попита Елиар.

— Почти цяло денонощие — отвърна Бейд. — Гелта те удари вчера в полунощ и ти проспa целия ден. Сега пак приближава полунощ.

— Значи затова е толкова тъмно. Има ли някаква причина да не палим светлини? Да не би наоколо да има вражески шпиони?

— За какво говориш, Елиар? — попита Андина. — В палатката не е тъмно. Куполът ѝ свети.

— Не виждам никаква светлина, Андина — каза Елиар. — Нищо не виждам.

После вдигна ръка към лицето си, размърда пръсти и повтори:

— Нищо не виждам. Не мога да видя дори собствената си ръка. Боя се, че съм ослепял.

— Тъкмо от това се опасявах — каза беззвучно Двейя на Алтал.

— Нищо не мога да разбера, Еми. Гелта го удари по тила, не по лицето. Как е възможно от удар в тила да пострадат очите му?

— На очите му вероятно им няма нищо, Алтал. За съжаление, частта на мозъка, благодарение на която те функционират, е разположена точно в тази част на главата му, където го удари Гелта и очевидно в момента не работи.

— А ще се излекува ли? Има ли някакъв начин да отстраним повредата?

— Не знам, Алтал. Елиар е там, а аз съм тук. Ако можех да го вкарам в Дома, може би бих могла да се справя. За съжаление обаче само на него му е по силите да отвори врата към Дома. А за да я отвори, трябва да я види.

— Това е много неприятно, Еми. Бихме могли да закараме Елиар в Дома на носилка. Това обаче би ни отнело месец, ако не и повече. През това време Генд спокойно ще окупира цяло Векти и по-голямата част от Медио. Оттам ще се отправи на запад и няма да има кой да го спре. Особено след като всички здрави арумци се намират в Дома.

— Търся някакво решение, Алтал.

— Потърси го по-бързо, мила.

— А дали Двейя не би могла по някакъв начин... — колебливо започна княз Алброн.

Алтал поклати глава и каза:

— Без вратите не може да направи нищо. Ключ за тези врати е Ножът. У Елиар е, но той трябва да го вижда, за да може да го използва. Мисля, че Двейя е организирала нещата по този начин, за да не може Дейва да влезе в Дома.

— Все още не сме мъртви, Алтал — каза сержант Халор. — Изпратих куриер при Кройтер със съобщение да тръгне веднага насам. Сигурен съм, че Гебел ще удържи фронта до неговото идване.

В палатката влезе Лейта и княз Алброн я попита:

— Как е Елиар?

— Все така. Нищо не вижда. Има нещо, което е редно да научите обаче. Пехал се е върнал. Бил е в Регвос, откъдето е довел пехотна армия.

— Близко ли са до нас? — попита Халор.

— Сега са в пещерата. Пехал и Гелта подготвят плановете си за утре.

— Трябва да научиш за тези планове всичко, което ти е по силите, Лейта — каза уморено Халор. — Утрешният ден едва ли ще е особено приятен.

Алтал седеше в палатката и разсеяно наблюдаваше как Андина храни Елиар.

— Еми — каза беззвучно.

— Да? — Гласът ѝ се отзова веднага.

— Дали няма някакъв начин, по който с помощта на Книгата да излекувам зрението на Елиар? Може би ако просто произнесе думата, с която трябва да прогледне...

— Не, Алтал. Има много малка възможност да му помогнеш да види това, което виждаш самият ти. Това обаче не би било решение на нашия проблем, тъй като ти не можеш да видиш тези врати. Между Елиар и Ножа съществува връзка, която му позволява да вижда тези врати и да ги използва. Единственият начин, по който би могло да се помогне за решаването на непосредствените ни проблеми, би бил...

Еми не довърши мисълта си и настъпи продължително мълчание.

— Дойде ли ти нещо наум, Еми? — попита Алтал обнадеждено.

— Може би. Има едно решение, което не ми допада много, тъй като съм почти сигурна, че ще даде отражение върху друго едно важно нещо, но може би не ни остава друга възможност.

— Изразяваш се твърде загадъчно, Еми.

— Алтал, не ми пречи точно сега. Опитвам се да измисля нещо, което да ни избави от неприятности.

Алтал излезе от палатката и завари сержант Халор и княз Алброн застанали до Лейта. И двамата наблюдаваха бледото момиче много внимателно.

— Тя успя ли да разбере нещо? — обърна се тихо Алтал към двамата арумци.

— Нищо особено — отвърна Халор. — Все още спорят.

— Може ли да замълчите? — тросна се Лейта. — Ако сте решили да разговаряте, правете го другаде.

— Прощавай — извини се Халор.

Всички замълчаха, затаили дъх.

— Аха, най-сетне се разбраха — каза Лейта. — Наложил се обаче Генд да им помогне.

— Генд там ли е? — попита Алтал.

— Не — каза тя. — Чух гласа му само за миг. Той е някъде много далеч оттук.

— За какво спореха? — попита княз Алброн.

— За утре сутрин са подготвили малка изненада за сержант Гебел. Пехал и Гелта не можеха да се разберат кой от двамата точно да му я поднесе. Генд възложи тази работа на Пехал и на Гелта никак не ѝ стана приятно.

— Каква ще е изненадата? — попита Халор.

— Утре сутрин при развиделяване ще нападнат позициите на Гебел от две страни едновременно.

— Отляво и отдясно ли? — попита Алброн.

— Не. Отпред и откъм тила.

— Това е невъзможно! — каза Халор.

— Не е невъзможно — възрази Лейта. — Предвидено е Хном да отвори една врата зад окопите на Гебел, през която Пехал да нахлуе с пехотата си. Това обаче трябва да стане след като Гелта щурмува още няколко пъти върха с конницата си.

— Те вчера успяха да разчистят по-голямата част от защитните съоръжения по склона — каза княз Алброн. — Атаките на Гелта може да не се окажат толкова безплодни.

— Не е така, княже — възрази Халор. — Войниците на Гебел набучиха отново коловете и опнаха въжетата на капаните. Възстановиха и барикадите от тръни. Направиха го веднага след залез-слънце. Утре Гелта ще се сблъска със същите проблеми, които не можа да реши вчера. Заради това нейните действия ще бъдат по всяка вероятност само отвличащ маньовър. Ще се опита да привлече цялото внимание на Гебел върху себе си, така че нападението на пехотата на Пехал в гръб да се окаже пълна изненада. След като това вече ни е известно, ще предупредим Гебел, за да вземе мерки. Наистина, ще трябва малко да оголи някои места. Ще бъде принуден да изтегли сили от други окопи, за да се справи с Пехал. Салкан!

— Да, генерал Халор? — отвърна сънено червенокосият овчар.

— Измъкни се от одеялата, момче. Трябва веднага да занесеш едно послание в окопите.

— Слушам — каза Салкан и се прозина.

— Трябва ни Лейта, приятелю — промърмори Двейя. — Може би единствено тя би била в състояние да реши сегашния ни проблем. Единствено ако желае да помогне обаче. Нямам представа докъде се

простира обхватът на нейната дарба, обаче тя очевидно е нещо много по-голямо от умението да се подслушва. Тя направи първата стъпка, когато успях да я убедя да разграничи мисълта на Елиар от неговия мозък. Това бе необходимо, когато трябваше да се определи точното място на нараняването. Следващата стъпка би могла да се окаже прекалено трудна за нея и тя би могла да откаже. А е възможно и самият Елиар да не се съгласи. Струва ми се, че трябва да поговориш и с двамата, и при това да го направиш веднага.

— В какво точно трябва да я убедя, Еми?

— Лейта е пасивна, Алтал. Засега тя само подслушва чуждите мисли. Ще трябва да направи една нова крачка — да проникне по-дълбоко в разума на Елиар. Това предполага да се проникне наистина доста дълбоко, а не само да се докосне повърхността. Всъщност тя досега е правила това — плъзгала се е по повърхността, колкото да регистрира чуждите мисли. Проникне ли дълбоко в разума на Елиар, той също ще проникне в нейните мисли. Лейта е свикнала с мисълта, че може да подслушва мислите на други хора. Занимавала се е с това цял живот. Мисълта, че някой друг би могъл да разбере нейните мисли, може да я уплаши.

— Защо? Би трябвало вече да е свикнала с тази мисъл.

— Мисълта е едно, а реалността е друго. Разумът и на двамата ще се слее в едно и между тях ще се установи постоянна връзка.

— Нещо като връзката между нас двамата?

— Точно така. Подобна връзка би могла да се отрази върху някои от отношенията им като представители на двата пола, а тя вероятно не желае това. Можем само да се надяваме, че такова нещо няма да се случи, но в момента за нас истински важното е да върнем зрението на Елиар.

ГЛАВА 27

— Предстои ни важна работа — каза Алтал с подчертано делови тон, когато влезе в палатката. — Еми има важни указания за вас, така че ме слушайте внимателно.

След малко Двейя отмести Алтал встрани и попита:

— Елиар, виждаш ли поне някакви проблясъци от светлина?

— Не виждам нищо, Еми — отвърна той отчаяно. — Всичко е тъмно като на дъното на кладенец. Не мога да разбера как удар по тила може да ми повреди очите, но наистина нищо не виждам.

— Задната част на мозъка е най-примитивната, Елиар. Там се намират сетивата: зрение, слух, обоняние и така нататък. Една буболечка не може да мисли, но може да вижда. Ти мислиш с челната част на мозъка си. Задната част е предназначена за по-прости неща.

— Какво можем да направим? — попита разплаканата Андина. — Досега не съм чувала за слепец, който да е възвърнал зрението си.

— Когато са повредени самите очи, шансовете да се възвърне зрението наистина не са големи, мила — обясни Двейя. — Очите на Елиар обаче са съвсем здрави. Когато Гелта го удари с брадвата си, тя нарани именно мозъка му. Ние успяхме да се справим с опасния кръвоизлив, като пробихме дупчици в тила му. Възможно е именно ударът, който насмалко не го уби, да е предизвикал тази слепота. Ако раната не е тежка, ще зарасне. След като зарасне, той отново ще прогледне, а когато прогледне, ще може да ползува вратите. В момента обаче не може да ги ползува, а аз трябва да го докарам тук, за да мога да го прегледам по-внимателно и да установя естеството на нараняването.

— Засега не им казваш всичко, нали, Еми? — попита беззвучно Алтал.

— Не им казвам всичко — призна гласът й. — Ако увреждането на мозъка му е прекалено голямо, по всяка вероятност ще остане сляп за цял живот. Не им казвай обаче това, Алтал — каза Двейя, сетне го изтласка встрани и отново заговори с гласа му.

— Елиар трябва да бъде доведен в Дома — каза на всички. — Само той обаче знае как да отваря вратите. Ще ми трябва помощта на Лейта.

— Как мога да му помогна да види вратата, водеща към Дома? — попита озадачено Лейта.

— Ще му заемеш очите си, Лейта.

— Не мога да ги извадя, божество.

— Знам. А и да ги извадиш, той не би могъл да ги използва. Както не може да използва собствените си очи.

— Не мога да те разбера, Еми — каза Елиар и се опита да надигне глава.

— Не мърдай — нареди му Андина и внимателно притисна главата му към възглавницата. — Инак пак ще започне да кърви.

— Лейта, за какво точно си мисли в момента Елиар? — попита Двейя.

— Нали ми нареди да не правя такива работи? — отвърна Лейта.

— Обстоятелствата са особени, мила, така че този път можеш да го направиш.

— Добре — отвърна Лейта и погледът ѝ стана празен. — Много е нещастен. Сигурен е, че ще остане сляп до края на живота си, и съжалява, че ударът не го е убил.

— Права е — каза Елиар. — Кой ще се нуждае от мен, ако остана сляп?

— Не говори такива неща! — извика Андина, прегърна го и избухна в ридания.

— Успокой се, Андина — каза Двейя на малката владетелка. — Само ни пречиш. Елиар, ти почувствува ли нещо, когато Лейта започна да се разхожда из мислите ти?

— Само някаква топлина. Това има ли значение?

— Може би цялата работа ще протече по-лесно, отколкото си мислех. Лейта, ти какви чувства изпитваш към Елиар?

Лейта повдигна рамене и отвърна простичко.

— Обичам го.

— Лейта! — възкликна Андина.

— Не го обичам така, както си въобразяваш — отвърна ѝ топло Лейта. — Обичам го така, както обичам теб и Гер. Чувствата ми към Бейд са по-различни, но това е друга тема. Ние всичките сме едно

семейство и е напълно естествено хората да обичат членовете на своите семейства. Това непрестанно го установявам, когато слушам хорските мисли.

— Проникни малко по-надълбоко, Лейта — каза Двейя. — При това вдигни малко шум, за да може Елиар да усети присъствието ти.

На лицето на Лейта внезапно се изписа отвращение.

— Не можеш да искаш такова нещо от мен, Двейя! Не мога да го направя!

— Какъв е проблемът, Лейта? — попита Бейд.

— И да ти обясня, Бейд, няма да разбереш — отвърна тя ужасено.

— Има нещо, което те плаши, Лейта — каза Андина. — Толкова ли е страшно?

— Двейя, сигурно може да се намери някакво друго решение — каза бледото момиче.

— Там е работата, че няма друго решение, Лейта — отвърна Двейя. — Няма нищо страшно. Елиар е простодушно младо момче, така че няма нищо, с което да не можеш да се справиш.

— Той обаче е мъж, Двейя.

— Забелязала съм.

— Някой ще ми обясни ли какво става? — попита Елиар. — Какво искаш от нея, Еми? Защо е толкова разтревожена?

— Няма нищо сериозно, Елиар — отвърна Двейя.

— Аз ще му го обясня, Двейя — заяви Лейта. — Ти понякога говориш с твърде много недомлъвки.

Гласът на Лейта бе хладен, почти враждебен.

— Нещо тайно ли има, Еми? — попита Алтал.

— Тя вдига много шум за нищо — отвърна раздражено Двейя.

— Нищо ли? — попита Лейта. — Имаш много странна представа за понятието „нищо“, Двейя.

— Може би е по-добре да си поговорим открито — каза Алтал. — Да не си намислила някаква хитрина, малко котенце?

— Изразяваш се много грозно, Алтал! — изсъска Двейя.

— Ти сама се издаде, Еми. Лейта, кажи какъв е проблемът.

— Ако изпълня желанието ѝ и се вмъкна дълбоко под разума на Елиар, няма да мога да изляза оттам. Моят разум и неговият разум ще

се прегърнат като уплашени деца и с Елиар никога вече няма да бъдем истински разделени.

— Какво от това? Нали и без това всички сме си близки?

— Чак толкова близки не сме. Елиар е мъж, а аз съм жена. Не може да не знаеш, че между мъжете и жените има известни разлики, нали, Алтал?

— Успокой се. Ти сигурна ли си, че няма да можеш после да откъснеш разума си от разума на Елиар?

— Ти можеш ли да откъснеш разума си от разума на Двейя?

— Нима става дума за същото? — каза Алтал. Гласът му бе изпълнен с изненада.

— Точно така, Алтал. Става дума за съвсем същото.

— Еми, не е ли възможно проблемът да се реши по някакъв друг начин? — попита той безмълвно.

— Не, Алтал. Ако не се установи такава връзка между Лейта и Елиар, няма да се получи нищо. Сетивата се намират на най-дълбокото равнище на съзнанието, така че разумът на Лейта и разумът на Елиар трябва да се слоят напълно. Така, както това се получи при нас.

— Започнах да разбирам проблема — каза Алтал. — Може би всъщност проблем не съществува. Може би това, което предлага Двейя, в действителност е полезно.

— Какво си намислил, Алтал?

— Еми, просто наблюдавай какво правя и се учи.

— Започна да ставаш досаден, Алтал.

— И досадата ще ти мине. Добре, деца. На майка ви й хрумна една интересна идея, която би следвало да обсъдим, преди да продължим по-нататък.

— На майка ни ли? — попита озадачено Бейд.

— Нима тя не ни е майка? Не сте ли забелязали как се държи? Досуц като лястовица към пиленцата си — каза Алтал.

— Има известна истина в думите ти — съгласи се Лейта.

— Като проникнеш по-дълбоко в разума на Елиар, наистина ще се създаде връзката, която спомена. Нима обаче тя вече не съществува? Никой от вас не говори за нея, обаче тя така или иначе съществува, прав ли съм? Нима не приемаш Андина като своя сестра? Нима между вас двете не съществува такава връзка?

— Предполагам, че съществува — съгласи се Лейта.

— Защо в такъв случай вдигаш толкова шум за нещо, което вече съществува? Ти и без това си свързана с Елиар, и то още от момента, когато всичките напуснахме заедно Кверон. Просто тази връзка вече ще стане видима. Нищо чудно по-късно да пожелаем да я разширим и да привлечем и всички останали към това семейно общуване. Може и да се окаже много полезно. Обичта е красиво нещо, Лейта, и няма защо да се боиш от нея.

— Имам чувството, че ме водят за носа — каза Лейта и безпомощно се засмя. — А ти самият какво мислиш за това, Елиар?

— Винаги съм се чудел какво ли означава да имаш братя и сестри — отвърна той срамежливо. — Струва ми се, Лейта, че така или иначе ще трябва да го направим. Познаваш добре Еми, а и наистина искам да прогледна.

Тя нежно докосна бузата му с трепереща ръка.

— Добре братко, нека видим какво можем да направим.

Лейта започна да работи бавно, почти срамежливо, и няколко пъти двамата с Елиар силно се изчервиха.

— Това няма никакво значение, деца — каза Двейя. — Става дума само за физически различия, които са без особено значение за вашата личност. Всички ние осъзнаваме притежанието на своите физически тела и това въобще не трябва да ни смущава.

После Двейя направи кратка пауза и Алтал усети, че тя се колебае с какво да започне.

— Нека започнем с вкуса и обонянието — предложи Двейя. — Те са сравнително по-прости усещания. Гер, донеси някакво цвете.

— Какво цвете?

— Благоуханно, ако успееш да откриеш такова.

— Веднага — каза Гер и излетя от палатката.

— Вземи някоя от зелените ягоди, Алтал — нареди Двейя. — Не казвай нищо. Просто вземи една и я да й на Лейта да я лапне.

— Бях останал с чувството, че са отровни.

— Ще се отровиш само ако изядеш цяла чиния.

Алтал махна с ръка на Лейта, за да привлече вниманието ѝ, и след това вдигна пръст пред устните си.

Тя кимна.

Алтал отиде до грубо скованата маса, взе една от малките зелени ягоди, върна се при леглото, подаде я на Лейта и посочи с пръст устата ѝ.

Тя отново кимна и лапна ягодата. Сдъвка я, навъси се и сви устни.

— Това е ужасно! — възкликна Елиар, намръщи се и се опита да изплюе нещо.

— Това е най-приятното вкусово усещане, което си имал, Елиар — възрази Двейя. — Опитът излезе успешен.

Когато Лейта помириша малкото жълто цвете, донесено от Гер, Елиар се засмя и попита:

— Гер, целият ли се издра?

— Защо пък да съм се издрал? — попита озадаченият Гер.

— Защото това е цветето на дяволския храст. Уханието му е почти толкова силно, колкото са остри бодлите му.

— Значи всичко е наред, нали, Еми? — безмълвно попита развълнуваният Алтал.

— Засега се получава. А сега дръпни Лейта встрани и ѝ прошепни нещо в ухото. Между техните носове и усти се установи връзка. Да видим какво става с ушите им.

След като Елиар повтори дума по дума това, което Алтал бе пошепнал в ухото на Лейта, Двейя му нареди да погъделичка крака ѝ. Елиар веднага отдръпна собствения си крак.

— И четирите опита излязоха успешни — каза Двейя на глас. — Сега ще пристъпим към изпълнението на истински важната задача. Лейта, искам да прилепиш бузата си към бузата на Елиар и очите ви да бъдат колкото се може по-близо. Не мисли за нищо. Просто погледни покрива на палатката, а не нашите лица. Искам да видя дали е в състояние да забележи светлината, преди да продължим.

Лейта кимна, отиде до леглото на Елиар, коленичи до него и нежно притисна лицето си към неговото.

— Мога да виждам! — възкликна Елиар. — Вече не е тъмно!

— Сега започни да местиш бавно поглед, Лейта — каза Двейя. — Той ще трябва да свикне с някои неща. Отмести бавно поглед към Андина.

— Разбрах — каза Лейта.

— Не знам защо, но ми изглежда различна — оплака се Елиар.

— Зрението на Лейта не е съвсем като твоето, Елиар — обясни му Двейя. — Жените възприемат другите жени по различен начин от мъжете. Едва ли обаче е необходимо да ти обяснявам това точно сега. Виждаш ли я ясно?

— Струва ми се някак си разцентрирована — каза Елиар.

— Какво искаш да кажеш? — попита възмутено Андина.

— Той не се опита да те обиди, мила — каза Двейя. — Той просто те наблюдава с очите на Лейта, а те не са точно като неговите. Ще му трябва известно време, за да привикне, но най-трудното вече мина.

Двейя използваше гласа на Алтал и говореше делово и подчертано спокойно. Алтал обаче започна да примигва, след като усети в главата си нейната напрегнатост.

— Там няма нищо, Елиар — възрази Лейта, като се обърна отново с лице към младежа, седнал на койката.

— Моля те, Лейта, не ме гледай — каза той с разтреперан глас. — Завива ми се свят, когато виждам самия себе си.

— Извинявай — каза тя и отмести поглед встрани. — Все още не мога да видя нищо, което да наподобява врата.

Елиар посегна и докосна празното пространство между тях.

— Та тя е тук. Чуй. — Премести ръка малко по-напред и всички чуха звука на почукването върху дърво. Лейта посегна и започна да опипва пространството със собствената си ръка.

— Ръката ти току-що премина през вратата! — възкликна Елиар. — Еми, какво става? Тази врата е здрава като тухлена стена, а ръката на Лейта премина през нея като през въздух.

— Вратите съществуват само за теб, Елиар — обясни Двейя с гласа на Алтал. — Не съществуват за никой друг, освен ако ти не решиш да го преведеш през тях. Хората преминават през тези врати непрестанно, без дори да си дават сметка за това. Тук трябва да се отчете ролята на Ножа, а той усложнява нещата. Можеш ли да станеш?

— Вече се чувствавам добре, Еми. Ако изключим главобола.

— Изправи се бавно. Лейта и Андина ще те придържат, за да не паднеш. Ще наблюдаваш вратата с очите на Лейта, така че држката ѝ няма да се намира точно там, където ще я потърси ръката ти, и ще

трябва да опипаш пространството около нея. Когато стиснеш дръжката, отвори вратата и тримата можете да се върнете в Дома.

— Лейта и Андина ще се върнат веднага след това, нали? — попита Бейд.

— Не. Ще останат при мен и Елиар.

— Почакай малко, Еми — опита се да възрази Алтал. — Лейта ни е необходима тук. Вече се лишихме от врати. Ако се лишим и от уши, положението ни ще стане доста тежко.

— Лейта ще ми е необходима много повече, отколкото на вас, приятелю. Ще успеете да се справите и без нея за известно време, докато аз не мога да кажа същото. Няма да споря с теб, Алтал. Просто ще стане това, което казах, и толкоз.

Лейта и Андина помогнаха на Елиар да се изправи и го подкрепиха, докато той се опитваше да хване дръжката на вратата, достъпна само за него. По едно време ръката му стисна нещо.

— Хванах я — каза, и тримата изчезнаха.

— Кога ще се върне Лейта? — попита разтревожено сержант Халор.

— Трудно е да се каже — отвърна Алтал. — Всичко зависи от това доколко е сериозна раната на Елиар. Ако става дума за драскотина, която просто трябва да зарасне, няма да се бави дълго. Ако нараняването е сериозно, може да остане там доста време. Докато собствените му очи се оправят, ще трябва да използва очите на Лейта. Алтал се стараеше да говори спокойно и делово.

— Аз пък бях останал с чувството, че Двейя е в състояние да спре хода на времето в Дома — възрази княз Алброн.

— Времето има отношение и към вратите — каза Алтал. — Не съм сигурен какво точно ще трябва да направи Еми, за да му възвърне зрението, обаче времето вероятно ще продължи да си тече. Цялата работа доста се усложнява.

— Сега останах и без уши — каза Халор. — След като я няма Лейта, която да подслушва врага, не мога да знам какви ще са следващите му ходове.

— Можем да кажем на Гебел да се изтегли от окопите, сержант — каза княз Алброн. — Може да отстъпи няколко километра и отново

да се окопае.

— Всичко това би представлявало само отсрочка, княже — каза Халор. — Гелта отново ще го нападне фронтално, а пехотата на Пехал в тила, като използва вратите на Хном.

— Можеш ли да предложиш друга възможност, Халор? — попита Алтал.

— Има една, обаче съвсем не е привлекателна — отвърна унило сержантът.

— Така ли? Колко е непривлекателна?

— Нарича се „последната твърд“, Алтал, и е трудно да се открие нещо по-непривлекателно от нея — отвърна Халор. После се огледа и попита: — Къде е Салкан? Той познава този район по-добре от мен.

— Какво ще търсим? — полита Алброн.

— Кръгъл хълм със стръмни склонове, княже. Гебел би могъл да построи укрепления на върху му и да отблъсква врага достатъчно дълго време. Поне докато пристигне Кройтер. Вратите на Хном няма да му бъдат от никаква полза, тъй като хората на Гебел ще оглеждат пространството във всички посоки и няма как да им бъде нанесен удар в гръб.

— Няма ли опасност врагът просто да заобиколи Гебел и да тръгне на поход срещу Кейвон?

— Едва ли, княже. Пехал и Гелта не са особено умни, но не са и чак толкова тъпи, че да оставят една арумска армия зад себе си.

— Според теб колко време би могъл да удържи Гебел такава позиция? — попита Алтал.

Халор вдигна рамене.

— Най-малко седмица. Може би и две. Стига да разполага с достатъчно храна и вода.

— Това не е малко време — коментира Алтал. — Впрочем, всичко зависи от това дали Еми ще успее да оправи зрението на Елиар. Смяташ ли, че днес Гебел ще успее да удържи позицията?

Халор кимна утвърдително.

— След като е предупреден за Пехал, ще успее да вземе необходимите мерки. При залез-слънце все още ще е в окопите си. Когато се стъмни, ще го изтеглим оттам и ще го отведем при някой подходящ хълм. Войната не е приключила, Алтал. Тя всъщност тепърва започва.

— Гебел си разбира от работата — каза сержант Халор на Алтал, Бейд и княз Алброн, когато на източното небе започнаха да се показват първите признаци на зазоряването. — Без Лейта ще сме в доста неизгодна позиция, обаче знаем достатъчно неща за плановите на врага, за да се оправим. Поне днес.

— А утре? — попита Алброн.

— Това ще зависи от наклона на хълма, който успеем да открием. И от разстоянието до него.

Откъм потъналите в мрак окопи се появиха Гер и Салкан.

— Гер каза, че ме викате, генерал Халор — каза овчарят.

— Така е — потвърди Халор. — Ти познаваш ли добре околността?

— Аз паса овците си в тази част на Векти, генерале. Познавам всеки храст и всеки камък.

— Чудесно. Салкан, трябва ми висок хълм със стръмни склонове. Нещо като планински връх, ако щеш. Има ли подобно нещо близо до нас?

Салкан се намръщи, после каза:

— На няколко километра на юг се намира Кулата на Дайвер. Тя в общи линии отговаря на вашите изисквания.

— Кой е Дайвер? — попита Бейд.

— Един луд отшелник, живял тук преди неколкостотин години, ваше преподобие. Бил убеден, че е единственият човек на света, който обича Бога, и че всички останали хора са слуги на дявола. Когато видял този хълм, решил, че Бог го е създал специално за него. Той се извисява на повече от триста метра над равнината, а склоновете му са почти вертикални.

— В такъв случай как е успял да се изкачи там?

— По южния склон има скалиста пътека. Трудно е да се изкачи, на самият аз съм стигал по нея до самия връх. Както и да е, Дайвер се изкачил там и заживял в една пещера до самия връх. Имал навика да хвърля скали по пътеката, когато някой друг се опитвал да се качи — нали не се нуждаел от компания.

— В такъв случай там би трябвало да има и вода — каза Халор.

— Така е, генерал Халор. В дъното на пещерата има извор. Нямам представа как водата си пробива път дотам, обаче е бистра, вкусна и студена.

— Като тънка струйка ли изтича? — продължи да разпитва Халор.

— Съвсем не, господине. По-скоро като фонтан.

— Какво ще кажеш, Халор? — попита Алтал.

— Както го описва, прилича точно на това, което търсим — отвърна Халор. — Защо да не огледаме този хълм?

— Няма да е зле да го направим. Хората на Гебел са хванали няколко ансуйски коня. Вземи три и заедно със Салкан ще отидем да огледаме хълма.

Малко след зазоряване видяха хълма — стърчеше наистина като кула наред тревистата равнина.

— Как е могло подобно нещо да се появи в тази равнина? — попита сержант Халор, напълно удивен от видяното. — Прилича на заблудила се планина.

— Едва ли сега би трябвало да ни вълнува точно това — каза Алтал. — Кажете по-добре дали ще ни свърши работа.

— Ако успеем да стигнем върха, мястото е свършено — каза Халор. — Ако Гебел разполага с достатъчно храна и вода, може да удържа тази крепост с години.

— Докато аз плащам на княз Гвети издръжката на неговата войска, той няма да остане там толкова дълго. Нека да огледаме пътеката. Салкан е като коза. Това, че е могъл да изкачи пътеката, не означава, че ще можем да го направим и ние.

Тримата се върнаха в траншеята към пладне.

— Ако Бог има зъби, това е един от тях, Гебел — каза Халор на плешивия брадат военачалник на Гвети. — Стърчи на над триста метра над равнината.

— Стръмни ли са склоновете? — попита Гебел.

— Даже трудно биха могли да се нарекат склонове, сержант Гебел — каза Алтал. — Почти вертикални са. Озовеш ли се веднъж в

Кулата, дотам може да стигне само муха.

— Ако хората ми не могат да стигнат върха, каква полза ще имам от нея? — попита раздразнено Гебел.

— Има как да се стигне дотам — каза Салкан. — Изглежда, че част от върха се е срутила и на това място се е образувала пътека. Доста е по-стръмна от пътеките в подножието на хълма, а и доста по-тясна. Ние обаче успяхме да стигнем върха. Оттам обзорът е на километри.

— Не може в нея да няма нещо, което да не е наред — каза Гебел. — Досега не съм виждал нищо свършено.

— Няма покрив, сержант, така че от време на време дъждовете ще те мокрят — каза Алтал. — Мога да ти гарантирам храната и водата, но не и посетители.

— Видя ли? — каза Гебел на Халор. — Знаех си, че все ще има нещо, което да не е наред.

— Какво се случи тук, докато ни нямаше? — попита Халор.

— Мръсната свиня продължи цяла сутрин да жертва конниците си — отвърна Гебел и повдигна рамене.

— Не чухте ли някакъв шум зад окопите ви? Не видяхте ли нещо?

— Нямаше нищо. Струва ми се, че твоите шпиони са те подвели, Халор. През цялата сутрин не видяхме никакъв признак на нещо, което да се движи зад нашите линии. Освен ако не се боиш да не те нападнат в гръб зайците.

— Все пак нека резервите ви бъдат в готовност и добре укрити, Гебел — каза Халор. — Преди залез-слънце ще бъдете нападнати от пехота откъм тила.

— Щом казваш, ще го имам предвид — каза Гебел спокойно.

— Вече успя ли да подготвиш изтеглянето си от окопите?

— Че каква подготовка е необходима за това? Щом се стъмни, ще изтегля хората си и ще се отправя на юг. Ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се, Гебел. Кажи какво искаш.

— Искам да ми послужиш с това червенокосо момче. Искам да изпратя две роти от моите хора, които да се изкачат на този Божи зъб. Моите хора ще пътуват в тъмнината, така че няколко огъня, накладени на върха, ще им помогнат да се ориентират.

— Това е разумно.

— Сержант Гебел, пак идат! — изкрещя един войник откъм окопите.

— Моля те да ме извиниш, Халор, обаче все още не съм приключил с тази малка война — каза с неудоволствие Гебел.

— Разбирам те. Пожелавам ти успешен ден — отвърна Халор.

— От твоите уста в Божиите уши, Халор — отвърна Гебел.

— Това е идея на Двейя — излъга Алтал, укрил се заедно с Халор и Алброн във високата трева в близост до палатката. Истината бе, че през последните няколко часа не бе влизал във връзка с нея.

— Овце? — каза Алброн, сякаш не вярваше на ушите си. — Не мога да те разбера, Алтал.

— Княже, благодарение на тях Коман няма да разбере нищо за хората, които Гебел е разположил на задната страна на този хълм. В този свят по-безмозъчни животни от овцете няма, а и отгоре на всичко непрестанно бляят. Замислиш ли се, няма как да не стигнеш до извода, че за нарушаването на способността на Коман да подслушва стадо овце ще свърши по-добра работа дори от дробите.

— Не смятам да споря с нея по този въпрос — каза Халор. — Щом Двейя казва да използваме овце, така да бъде. Смяташ ли, че ще разполагаме с достатъчно време за реагиране, когато Пехал се появи в тила на Гебел през някоя от вратите на Хном?

— Едва ли ще е много.

— Гебел е взел някои мерки, сержанте — каза Алброн. — Задната страна не е толкова незащитена, колкото изглежда.

— Гебел е опитен боец — съгласи се Халор. — Няма да са необходими особени усилия, за да се развали денят на Пехал. Резервите на Гебел ще се стоварят върху него преди хората му да са успели да изминат петдесет метра. Впрочем, ето я и вещицата.

На отсрещния хребет отново се бе появила Кралицата на нощта. Оръжието, което размахваше, изглежда, бе същата каменна брадва, с която насмалко не бе убила Елиар. Тя спря за миг, огледа се, сякаш за да се убеди, че конниците ѝ са по местата си, размаха брадвата и изкрещя:

— Нападайте! Убивайте! Убивайте! Убивайте!

Войската ѝ изрева и се втурна надолу като вълна. Бойците надаваха дивашки викове и сечаха въздуха с мечовете си.

Алтал забеляза как на склона зад окопите на Гебел за кратък миг се стъмни, сякаш облак бе закрил слънцето.

След това от нищото с победен вик изскочи Пехал. Последва го дивашка армия от пехотинци.

— Избийте ги до крак! — изрева Пехал.

— От Регвос са — спокойно каза Халор, изправи се и даде знак с ръка на скритите резерви на Гебел да атакуват.

Пехал и пехотинците му се устремиха към привидно незащитения гръб на арумците, обаче в последния момент се изправиха пред гора от насочени срещу тях наклонени островърхи колове, изникнали сякаш внезапно изпод пръстта.

— Пустият му крадец! — възкликна Халор.

— Кой? — попита Алброн.

— Гебел. Преди няколко години използвах срещу него в Перквейн точно този номер.

Предните редици на пехотинците на Пехал, блъскани от войниците зад тях, се нанизаха на коловете. Когато натискът отслабна, стрелците на Гебел се изправиха и изстреляха стрелите си право в лицето на нападателите.

Пехотинците от Регвос отстъпиха, а веднага след това върху тях се нахвърлиха войниците от резервната войска на Гебел.

Ужасените овце, които успешно бяха укрили резервната армия от Коман, внесоха на бойното поле още по-голям смут. Подгонени от войниците на Гебел, те се понесоха надолу по склона като огромна бяла вълна и се смесиха с войските на Пехал.

— Такава гледка не се вижда често — отбеляза сержант Халор. — Не мога да си спомня кога за последен път съм виждал стадо овце да напада вражеска армия.

— В този сезон са на мода воюващите овце, сержанте — каза Алтал и веднага почувства съжаление за случилото се. Номерът с овцете бе изцяло негово дело, обаче той го бе обявил за замисъл на Двейя, за да получи съгласието на арумските си приятели. Идеята му се бе оказала блестяща, но нямаше как да я обяви за своя заслуга.

Това му се стори несправедливо.

Войниците на Гебел се втурнаха зад овцете, които ги бяха опазили от Кومان, и се нахвърлиха върху отстъпващото в безпорядък войнство на Пехал.

Скотоподобният Пехал, зинал от удивление, сякаш се бе вкаменил, като гледаше как ужасените овце се нахвърлят върху неговите хора, а войниците на Гебел, следващи по петите своите вълнисти съюзници, избиват всички регвосци, попаднали пред очите им.

Изходът от битката бе ясен. Пехал нададе зверски рев, последван от вулкан от псувни, и бързо избяга през вратата на Хном, без да се интересува от неизбежната вече гибел на войската си.

ГЛАВА 28

— Не може да се отрече, че това си е истински Божи зъб! — каза едва ли не със страхопочитание сержант Гебел, когато прехвърлиха един хълм и видяха Кулата на Дайвер да се извисява посред равнината под бледата лунна светлина. — Къде е пътеката, за която спомена, Халор?

— От другата страна — отвърна Халор. — Може обаче да се наложи да се издигне укрепление около основата на хълма. Хората ти са много, а пътеката не е широка.

— Точно това ми харесва, Халор. Не искам към позициите ми да води царски друм. Няма да ни отнеме много време да достигнем върха. Наредих на челния си отряд да закрепим въжета покрай пътеката, а ариергардът, който оставих в окопите, би трябвало да прикрие от врага факта, че сме се изтеглили. След това, което направихме вчера с ансуйците, не вярвам да очакват да сме се махнали. Смляхме голямата част от пехотата им зад окопите и унищожихме голяма част от конницата им. Отстъплението след победа е доста необичайно нещо. Може би чак утре ще разберат, че сме се оттеглили. Докарването на подкрепления ще им отнеме доста време. Не ми е приятно да призная това, Халор, обаче тази твоя идея ми се вижда разумна от стратегическа гледна точка.

— Радвам се, че я одобряваш.

— Не казах, че я одобрявам. Казах само, че ми се вижда интересна като нововъведение в стратегията.

— Допускате ли, че е възможно те просто да ни заобиколят и да настъпят към Кейвон? — попита Бейд.

— На война всичко е възможно — отвърна Гебел. — Това обаче не ми се струва вероятно. Само идиот ще настъпва, като остави цяла вражеска армия в тила си. Ако рекат обаче да го направят, нямам нищо против. Нашите подкрепления вече са се запътили насам, така че ни трябва само време. Кавалерията на Кройтер би трябвало да дойде до няколко дни, а по петите я следва войската на стария княз Делур. Аз просто ще седя на върха на тази тъпа кула и ще ги изчакам. Ако врагът

превземе Кейвон, веднага след пристигането на нашите подкрепления ще си го върнем.

— Това не би ли могло да доведе до разрушаването на целия град?

— Градовете не са чак толкова ценни. Пък и този град не е мой, така че дори да го изгорят до основи, това няма да ми наруши съня. Още от малък съм подпалвал градове и за удоволствие, и за пари — отвърна Гебел и се обърна към Халор. — Храна и вода осигурени ли са?

— Точно това е едно от нещата, заради които харесахме Кулата, сержант Гебел — излъга без никакво притеснение Алтал. — Брат Бейд научи за съществуването на монашески орден, държащ много силно на отшелничеството. Горе, на самия връх, има доста голяма пещера, в която блика извор. Доколкото разбрах, монасите цели десет години са трупали храна в пещерата: пшеница, сушени плодове, шунка и пушено говеждо месо, боб, въобще, обичайните неща. Когато вчера се качихме на върха, видяхме, че там наистина е складирана много храна.

— А какво се е случило с монасите?

Алтал вдигна рамене.

— Не могли да се разберат кой да ги ръководи. Доколкото разбрах, спорът започнал с много крясъци и приключил с размахване на брадви и ножове. В началото бил много шумен, но накрая настъпила мъртвешка тишина.

— Бог да ни пази от религията — каза Гебел.

— Бог да ни пази — повтори Алтал и се престори, че не вижда смаяното лице на Бейд.

— Имаш ли някакви вести от Двейя? — тихо попита Бейд, когато заедно с Алтал започна да изкачва стръмната пътека.

— Усетих присъствието ѝ само веднъж — призна Алтал. — Не вярвам в близко време да има повече контакти. Коман ни подслушва и Еми е твърде умна, за да ми съобщи нещо, което не желае той да научи.

— Не можеш ли да го извадиш от строя с половинки, четвъртинки и третинки? Така, както го прави Лейта?

— Не мога да правя това до безкрайност. Сигурен съм, че Коман е съсредоточил вниманието си върху мен, защото Генд добре знае, че именно аз съм най-старшият тук. Ако знам прекалено много неща, рано или късно някое от тях няма да бъде опазено в тайна.

— Тя предупреди ли те, че ще те държи в неведение?

— Не се наложи да го направи. Познавам Еми твърде добре и нейният начин на мислене ми е известен. Ако нараняването на Елиар е леко, той вероятно ще се върне при нас още днес. Окаже ли се по-тежко, ще се наложи тя да го задържи за повече време.

Алтал предпочете да премълчи възможността слепотата на Елиар да се окаже постоянна.

— Много спокойно говориш за тези неща, Алтал — укори го Бейд.

— И да съм развълнуван, това няма да ми помогне. Имай вяра, братко Бейд. Ако вярата ти е достатъчно силна, може да помогне събитията да се развият в добра насока.

— Смущава ли те това, че самият аз се тревожа?

— Не, стига да не ме заразяваш с тревогите си.

След половинчасово катерене по стръмния склон сержант Гебел каза запъхтяно:

— Халор, трябват ми поне няколко минути, за да си поема дъх.

— Гебел, да не би да си се размекнал от спокойния живот в окопите? — попита лукаво Халор.

— Нямам впечатлението и ти да си се затичал към върха.

— Не би било учтиво да забързам нагоре и да те оставя сам, Гебел.

— Халор, наистина ли искаш да се състезаваме кой ще стигне пръв до върха?

— Честно казано, не. Въжетата, които твой член отряд е опънал покрай пътеката, определено правят катеренето по-приятно. Особено в тази тъмнина. Вчера изкачвахме този склон заедно със Салкан и Алтал посред бял ден, но когато стигнахме върха, вече бях останал без сили.

— Каква е обстановката горе?

— Не особено гостоприемна, ако трябва да ти кажа истината.

— Не възнамерявам да каня гости. Къде се намира пещерата, в която има храна и вода?

— От другата страна на мястото, където излиза пътеката. Доколкото мога да преценя, в резултат на земетресение се е срутила голяма скала и голяма част от върха се е сринала. Точно така се е образувала пътеката, по която вървим. Откъм северната страна склонът очевидно е по-устойчив. На върха има зъбер, тридесетина метра по-висок от останалата част на хълма. Отворът на пещерата е точно срещу зъбера.

— Ако се стигне до най-лошото, тази пещера може да се окаже много полезна.

— Да се надяваме, че няма да се стига до това.

— И аз така мисля — отвърна Гебел. — Ако врагът поиска да ни достигне, ще трябва да се изкачи по тази пътека. Имам усещането, че отгоре може да се свлекат нови скали. Трудно е човек да се съсредоточи, когато върху главата му падат камъни, нали?

— Ти очевидно излизаш от предположението, че ще си успял да качиш всичките си хора горе преди кавалерията на Гелта да ни нападне.

— Не изключвам такава възможност — съгласи се Гебел.

— Може ли да кажа нещо? — попита Гер, който седеше до тях.

— Внимавай, Гебел. Това момче е истински извор на умни идеи — предупреди Халор.

— Та той е още хлапе, Халор — каза с пренебрежение Гебел.

— Може би точно заради това мислите му са интересни. Главата му не е претъпкана с предубеждения. Кажи, Гер.

— Нали войниците на лошата жена яздят коне?

— Да, Гер — отвърна Халор.

— Ето какво си мисля: някои животни, свикнали с хората, например кучетата и котките, не се страхуват от огъня, нали така? Други животни обаче — конете, кравите и овцете — се страхуват от огъня. На километри около хълма расте трева. Камъните не горят, обаче тревата гори, нали?

— Така е — съгласи се Гебел. — Но ще загори само ако има силен вятър. Идеята ти е интересна, момче, обаче няма да ни свърши работа, ако времето не ни помогне.

Гер веднага се обърна към Алтал, но той му даде знак да замълчи и каза:

— Не е ли по-добре да обсъдим този въпрос по-късно, господа? В момента най-доброто ще е да продължим да се изкачваме.

Сержант Гебел въздъхна и стана.

— Къде се оттича водата, която блика от центъра на това езеро?
— попита с любопитство Гебел, когато Алтал го отведе в пещерата и му показа запасите от храна, които бе подготвил предния ден.

— Нямам представа. Времето ни е малко, така че не си позволих да проуча това.

Гебел гребна шепа вода и я опита.

— Вкусна е.

— Изворната вода не е ли винаги вкусна, сержанте? — попита Бейд.

— Не винаги — отвърна Гебел и избърса ръка във фустанелата си. — До замъка на княз Гвети има извор, в чиято вода има много сяра. Отгоре на всичко е страшно гореща. Този твой хълм започва да ми харесва все повече и повече, Халор. Когато дойдат моите тиловащи с палатките, ще им кажа да направят лагер пред входа на пещерата.

— Едва ли ще се устройваме тук на постоянно местожителство, Гебел — опита се да възрази Халор.

— Готов ли си да се обзаложим? Сигурен съм, че княз Гвети направо ще се влюби в този хълм, Халор. Върху него сякаш са изписани думите „патово положение“, а Гвети си умира от радост винаги, когато ги чуе.

На зазоряване една трета от хората на Гебел вече бяха изкачили Кулата и бяха заели позиции при склона срещу зъбера на северната страна. Когато стана по-светло, останалите започнаха да се катерят по-бързо. Така или иначе обаче беше ясно, че цялата войска няма да успее да се качи преди пладне.

Бейд се върна от една скала на северния склон, от която бе наблюдавал околностите.

— Имаме си компания, Алтал — докладва тихо. — Все още не е достатъчно светло, но забелязах, че от север се задава конница.

— Значи напразно си мислехме, че на Гелта ще ѝ потрябва поне ден и половина, за да разбере, че сме се изтеглили — кисело каза Алтал. — Сигурно е стояла над главата на Коман с тояга в ръка и го е карала още от полунощ да подслушва мислите на ариергарда на Гебел.

Алтал напљунчи пръст, повдигна го и продължи:

— Няма и следа от ветреца. Една хубава горяща степ би ни дала достатъчно време, за да се изкачат и останалите войници на Гебел преди Гелта да стигне дотук. Ако обаче няма вятър, нищо няма да се получи.

Алтал стисна зъби и изпрати безмълвно послание към Двейя.

Нямаше отговор.

— Това е много важно, Еми! Имаме си неприятности!

Мълчанието в главата му бе потискащо.

— Не иска да се обади — каза той на глас.

— Двейя ли? — попита Бейд.

Алтал кимна и каза:

— Напълно е изключила. Вероятно не иска да ме държи в течение на лечението на Елиар.

— Не можеш ли да се справиш сам?

— Не знам каква дума да произнеса, Бейд. Не си спомням в Книгата да съм срещал думата „вятър“.

— Книгата е на наша страна, нали? — попита Гер.

— Поне така се надявам — отвърна Алтал.

— Тогава защо трябва да се тревожиш за дреболии? Не знаеш ли някоя дума, която да означава „порасни“ или „стани по-голям“, или нещо от този род?

— Когато набавям храна и вода, понякога използвам думата „пета“ — каза Алтал колебливо. — Използувах я вчера, когато трябваше да напълня пещерата с храна за хората на Гебел. Какво имаш предвид, Гер?

— Не можеш да отидеш до върха, да духнеш няколко пъти и да произнесеш тази дума? Книгата няма ли да разбере какво искаш да кажеш?

— Не съм сигурен дали ще се получи нещо — каза Алтал и се намръщи.

— Не можеш да знаеш това преди да си опитал.

— Решението не може да е чак толкова просто.

— Опитай.

— Нищо няма да се получи, Гер.

— Опитай.

Алтал колебливо отиде до ръба на скалата и си пое дълбоко дъх. След това издиша. Не вложи обаче особено усърдие и произнесе думата „пета“ доста унило.

Нищо не се получи.

— Знаех си, че няма да стане, Гер — каза Алтал.

— Можеше и да стане, стига да го беше казал по-убедено, Алтал — отвърна Гер. — Повтори опита, и този път го направи както трябва. Книгата трябва да остане с впечатлението, че намеренията ти са съвсем сериозни.

Алтал погледна Гер и в главата му започна да се оформя неясно подозрение. Погледна отново степта под нозете си и издиша с все сили, като едновременно произнесе думата „пета“.

Видя как долу, далеч под нозете му, тревата внезапно полегна, сякаш смачкана от невидима огромна ръка, и се залюля като вълни в бурно море.

— Знаех си, че ще се получи — доволно отбеляза Гер.

— Не усещам дори и най-слаб полъх на вятър, господин Алтал — възрази червенокосият овчар.

— Повярвай ми, Салкан — вятър ще има — каза Алтал. — Ти и твоите момчета запалете огньовете, а за раздухването им грижата ще имам аз.

Салкан присви подозрително очи.

— Вие май не сте като другите хора, нали? Умеете да правите неща, които другите не могат?

— По-късно ще ти обясня всичко, сине мой — отвърна му Бейд. — Тази война не е обикновена война и в нея се случват неща, които не могат да се обяснят с прости думи. Когато Алтал ти каже, че нещо ще стане, то наистина ще стане независимо дали е естествено, или не.

— Ти вълшебник ли си? — обърна се Салкан към Алтал.

— В известен смисъл, да — призна Алтал.

— Нашите жреци ни казват, че вълшебниците са съюзници на дявола.

— Не всички — възрази Бейд. — Вярно е, че Алтал притежава някои недостатъци, но инак си е Божи служител. Другаруването с него не застрашава душите ни.

— Сигурен ли сте, ваше преподобие?

— Съвсем сигурен, Салкан — отвърна Бейд. — В съюз с дявола са нашите врагове. Ние сме на страната на добрите.

— Щом казвате така, вярвам ви — рече Салкан. — Не че съм много религиозен, ама не ми се искаше да рискувам.

— Хайде, Салкан, не се мотай — каза му Алтал. — Взимай момчетата, запалете си факлите и подпалете тревата. И искам после ти и хората ти да защитите ариергарда. Възможно е някои от конниците да успеят да избегнат огъня, така че дръжте прашките си в готовност. Качете се след последните войници на Гебел и прережете въжетата.

— Слушам, господин Алтал — отвърна Салкан и тръгна към другите овчари.

— Когато цялата работа приключи, ще открадна това момче от Едон — замислено каза Бейд. — Би могло да се окаже много полезно.

— За това мисли после — каза Алтал. — Сега по-добре да се опитаме да поживеем достатъчно дълго, за да дочакаме залеза. По-добре да се върнем при скалата. Искam да видя какво става, но никак не ми се ще Гебел да ме гледа как правя вятър.

Салкан и приятелите му успяха да образуват огнен пръстен около хълма само за петнадесетина минути и се присъединиха към последните няколко батальона на Гебел, вече достигнали подножието на хълма.

— Иде — каза Гер и посочи на север.

Алтал погледна отвъд запалената трева. Ансуйците на Гелта — отдалеч приличаха на мравки — препускаха към Кулата.

— Дано всичко се получи както трябва — промърмори той и си пое дълбоко дъх. След това рязко издиша, загледан в конниците, и каза „пета“.

Лек вятър раздвижи огньовете.

— Огънят започна да се разгаря, Алтал — каза Гер. — Трябва ни обаче по-силен вятър.

— Старая се — отвърна Алтал, пое си отново дъх и повтори процедурата.

Огньовете от двете страни на Кулата се разгоряха и струя дим се понесе на север. Огньовете откъм северната част на хълма обаче все още бяха слаби.

— Самият хълм блокира вятъра ти, Алтал — каза Бейд. — Не се получава това, което ни е необходимо.

— Защо не насочиш вятъра направо надолу, към челните огньовете, които не горят толкова добре, колкото страничните? — попита Гер.

— Досега не съм виждал вятър, който да вее отгоре надолу.

— Опитай.

Алтал реши да не възразява и изрева „пета“ право надолу.

Ленивите огньовете откъм северната част на хълма, които досега бяха на завет, сякаш избухнаха и се понесоха на север като огнена вълна.

Ансуйците на Гелта спряха конете и зинаха от удивление, когато срещу тях се понесе ревяща огнена стена. След това, сякаш по команда, се извърнаха и побягнаха.

— Алтал, вече можеш да спреш — изкрещя Бейд: мъчеше се да надвика рева на вятъра. Бе залегнал, та стихията да не го отнесе.

— Чух те, братко Бейд — отвърна Алтал. — Ще го направя веднага щом разбера как.

— Не мога да ти го обясня, Алтал — призна Гер. — Просто ми се стори разумно, не знам защо. Ние работим за Еми, а Книгата също работи за Еми. При това положение не е редно Книгата да издребнява, нали?

Момчето сбърчи чело и добави:

— Всъщност и това май не обяснява всичко. Не ме бива в четенето, така че не разбирам много от книги. Може би нещо друго ме е навело на тази мисъл.

— Какво например? — попита Алтал, като надвика вече отслабващия вятър.

— Еми не иска да разговаря с теб, защото се бои, че някои от нещата, които ще ти каже, могат да бъдат подслушани от Коман. Може

би Еми вкара тази идея в главата ми. Така, както господин Халор използва Салкан, за да пробута лъжи на Коман, докато бяхме в окопите.

— Това е разумно обяснение, Алтал — съгласи се Бейд. — Двеия всъщност не може да укрие нищо от теб, защото твоят и нейният разум са твърде тясно свързани. При това положение именно Гер е чудесен преносител на идеи. Той и без това винаги има странни идеи, така че и в това му предложение не можеше да откриеш нищо учудващо.

— Така е, трябваше да се сетя — съгласи се Алтал. — Тази настойчивост, с която Гер ми повтаряше „опитай“, е напълно в стила на Двеия. Всъщност не е важно откъде точно дойде идеята. Важното е, че свърши работа.

Слънцето, замъглено от дима на горящата трева, свенливо се показва на изток. Ураганът бе преминал в лек вятрец.

— Не виждам и следа от тях — каза княз Алброн. — Нищо чудно този пожар да ги е прогонил чак в Ансу.

— Това би било твърде хубаво, за да повярваме в него, княже — каза Халор. — По-вероятно е да са се прибрали в пещерата. — После замислено се почеса по ухото и продължи: — Много бих дал, за да разбера какво кроят, но Лейта я няма и едва ли ще го узнаем. Бих могъл да направя няколко предположения, но не ми е в характера.

— Все пак ще е по-добре да ги направиш — каза Алтал. — Какъв според теб ще е най-вероятният им ход?

— По всяка вероятност ще опитат нещо банално. Сигурен съм, че не бяха очаквали да се изтеглим по този начин. След като им натрихме носа при окопите, бе нормално да се очаква, че ще задържим позициите си. Съвсем необичайно е за една войска след победа като нашата просто да се изтегли, а необичайните неща на бойното поле много нервират военните. Предполагам, че ще направят няколко пробни атаки, колкото да ни опипат пулса. Те не искат да се сблъскват с повече изненади, така че известно време ще са предпазливи.

— Ако съм те разбрал добре, на първо време не очакваш никакви необичайни действия от тяхна страна, така ли?

— Поне не и през следващите няколко дни. Ние от самото начало започнахме да им поднасяме изненади, Алтал. Те не очакваха нито

въжетата, нито адските храсталаци, нито овчари с прашки, нито нападението на резервната войска на Гебел. На всеки техен ход отвърщахме с по-добър ход. Ще са много предпазливи, когато се доближат до новата ни позиция. На тяхно място аз също бих бил предпазлив.

По пладне и последните бойци на Гебел стигнаха върха на Кулата на Дайвер. След тях дойдоха и овচারите на Салкан.

— Да прережем ли въжетата, генерал Халор? — попита младият червенокос овчар.

— По-добре ще е да се опитате да ги изтеглите, Салкан — отвърна Халор. — Хубавите въжета не са евтини, така че нека се лишим от тях само в краен случай.

— Ще се постараете, генерале.

— Сержант Халор е арумец до мозъка на костите, нали? — обърна се Бейд към Алтал. — Не иска да похабява нищо, което струва пари.

— Това никак не ме смущава, братко Бейд, тъй като всичките разходи са за моя сметка.

Гер, който допреди малко мятеше камъни от една скалиста площадка, дотича при тях и каза:

— Хрумна ми нещо.

— Казвай го по-бързо, момче — рече Халор. — Да не би да си открил начин да се подпали изгоряла трева?

— Не, господин Халор. За това би трябвало да изчакаме да мине година. Имам предвид вратите.

— Точно сега не разполагаме с врати, Гер — каза Алтал.

— Ние, не, но лошите разполагат с врати и ще се опитат да ги отворят точно в началото на пътеката. После, докато хората на господин Гебел ги отблъскват, ще отворят други врати и ще се появят в гърба на нашите хора, както вече го направиха. Не мислиш ли?

— Самият аз бих действувал по подобен начин, стига да разполагам с врати — съгласи се Халор. — Какво предлагаш?

— Огледах скалите при пещерата. Не ти ли приличат на кула, построена върху друга кула? Някои от хората на господин Гебел биха могли да останат до пътеката и да отблъскват лошите. Други обаче

могат да изградят някакво укрепление пред входа на пещерата, а трети да се изкачат на върха на зъбера и оттам да обсипват с копия и стрели лошите, които се опитат да проникнат в пещерата. Малката кула върху голямата кула няма ли да е по-добро място за отблъскване на лошите, отколкото пътеката?

— Кажи какво искаш за това момче, Алтал — каза Халор. — Веднага ще ти го дам.

— С такива приказки ще ми създадеш неприятности, сержанте — отвърна Алтал.

— Да, Халор, това може да се направи — съгласи се неохотно Гебел. — Подобно нещо ще внесе смут сред нападателите. Ще изгубят хиляди хора, докато стигнат върха на пътеката, и след това ще видят, че им предстои да преодолеят още едно укрепление. Тогава повечето от тях ще изпитат неудържимо желание да се приберат у дома. Поне аз на тяхно място бих го изпитал. Какво ще е следващото ти предложение?

— Не знам — отвърна Халор. — Предполагам, че бихме могли да построим някаква кула върху този зъбер, стига да искаш.

— А после още една? И още една? В такъв случай най-горната кула ще трябва да е на колела.

— Защо пък на колела?

— За да можем да я избутаме до луната.

— Много смешно — отвърна сухо Халор.

— Радвам се, че имаш чувство за хумор — засмя се Гебел.

В късния следобед ансуйците на Гелта прекосиха опожарената степ и обкръжиха Кулата. Хората на Гебел скоро установиха, че една скала, бутната от върха от триста метра височина, се търкаля доста дълго, след като достигне основата му, и намериха това занимание за много забавно.

Ансуйците обаче не го намериха за забавно и се отдалечиха.

— Тези овчари защо хвърлят непрестанно камъни с прашките си върху пътеката? — попита сержант Гебел.

— Вероятно се развличат — отвърна Халор и вдигна рамене. — Защо трябва да ни вълнува това? Камъни има колкото щещ, а освен това овчарите не ни искат пари.

Гебел изръмжа нещо и тръгна към хората си.

— Защо наистина го правят? — попита княз Алброн.

— Това всъщност е моя идея — отвърна Гер. — Замислих се за свойствата на вратите. През една врата всичко може да премине в двете посоки, нали? Ако някой отвори врата, най-вероятно е да е застанал непосредствено зад нея, нали? В момента, когато Хном отвори вратата си към горната част на пътеката, някой камък може да го улучи право в главата. Ако му пръсне черепа, лошите ще останат без врати и ще бъдем в еднакво положение. Казах на Салкан, че камъните, мятани в тази посока, рано или късно ще ударят някого и той ще изпищи. Благодарение на писъка хората на господин Гебел ще разберат, че някой се опитва да ги нападне. Салкан реши, че идеята ми е добра, и се зае с изпълнението ѝ.

— Бейд, ти беше ли нащрек, когато Пехал излезе от вратата на Хном зад окопите на Гебел? — попита Алтал същата вечер.

— Да. Наблюдавах всичко доста внимателно — отвърна Бейд. — Защо?

— Забеляза ли нещо особено в момента непосредствено преди отварянето на вратата?

Бейд се намръщи, после попита:

— Блещукането ли имаш предвид?

— Да. Значи това не е било плод на моето въображение. Ти как точно би описал това, което видя?

— Трудно ми е да ти отговоря — отвърна Бейд и се замисли, очевидно в търсене на подходящата дума. — Бих го описал като кратко преминаване на сянка пред слънцето. Ти какво ще кажеш?

— Да, описваш го доста точно — съгласи се Алтал. — Допускам, че това се получава винаги, когато се отваря врата. Не мога обаче да го заявя категорично, защото точно сега нямам връзка с Еми.

— Това може би се дължи на разликата в силата на светлината от двете страни на вратата, Алтал. От едната страна винаги е по-светло, отколкото от другата. Или по-тъмно.

— Обяснението ти звучи разумно. Имам чувството, че при отварянето на врати винаги се появява такова блещукане. По-рано не му обръщахме внимание, защото ние излизахме през вратите. Може би то ще е единственото предупреждение, че предстои вражеска атака.

Хората на сержант Гебел използваха по-голямата част от нощта, за да издигнат пред входа на пещерата голям насип. След това го продължиха към източната и западната част на площадката.

— Работят много бързо, нали? — каза Гер.

— Имат доста голям опит в това отношение — отвърна Алтал.

— В това, изглежда, е и смисълът на войните, нали? — предположи Гер. — Едната страна гради насипи и барикади, а другата се стреми да ги преодолее.

— Това е част от дългата и скръбна история на човечеството — тъжно каза Бейд. — Рано или късно всички хора започват да измислят средства, с които да не допускат други при себе си.

— За това Еми се е погрижила много отдавна — каза Гер. — Никой не може да влезе в Дома без нейно разрешение.

— Да — каза Бейд.

— Пък и пропастта пред вратата ѝ отблъсква евентуалните посетители. Всъщност тя играе ролята на крепостен ров.

— Какво е крепостен ров?

— Нещо като дълбок окоп, пълен с вода.

— Такова нещо наистина може да затрудни влизането — каза Гер.

— Ние не можем ли да направим нещо подобно? Алтал, нали в пещерата има извор?

Бейд поклати глава.

— За запълването на крепостен ров е необходима цяла река, Гер.

— Почакай малко, братко Бейд — каза Алтал, сякаш му бе хрумнало нещо.

— Изворът е наистина много красив, Алтал, но едва ли бихме могли да го възприемем като река — каза Бейд.

— Ако се уголеми, може и да заприлича на река. Май трябва да си поговоря с Халор.

— Понякога никак не се различаваш от Гер, Алтал.

- Благодаря ти, братко Бейд.
- С това сравнение не мислех да те похваля.
- Може и да не си мислил, но направи точно това.

— Това наистина изглежда интересно — съгласи се Халор. — Как обаче да го обясним на Гебел? Всичките му хора са заети с това укрепление. Никак не ми се вярва да задели половината от тях за изкопаването на ров.

— Едва ли ще им трябва особена помощ — каза Алтал. — Имам представа как изглежда един ров.

— Сам ли ще го изкопаеш? — попита недоверчиво княз Алброн.

— Не забравяй, че разполагам с известни възможности за това, Алброн — напомни му Алтал. — Ако произнеса думата „ров“ по правилния начин, пред стената на Гебел ще се появи ров.

— Как смяташ да му обясниш това?

— Не мисля да му го обяснявам. Започнахме да губим твърде много време за обяснения. Струва ми се, че този път ще направя нещо различно. Просто ще направя рова, а ако Гебел не успее да го разбере, толкова по-зле за него. Гебел и неговите хора вече започват да ме дразнят.

Гер пак дотича до тях и попита:

— Нали лошите ще използват вратите, за да се появят тук?

— Сигурен съм, че ще го направят — отвърна сержант Халор.

— Защо тогава са вдигнали лагер в равнината? Видях малки огньове на много километри оттук.

— Сигурен ли си? — попита Алброн?

— Сега е нощ, княз Алброн, и огньовете могат да се видят и отдалеч, особено от такава височина.

— Покажи ми ги — решително каза Халор. — Не искам повече изненади. Хайде, княже, нека да ги видим.

— Допускаш ли, че Двейя би могла и сега да ти съобщи необходимата дума, както го направи последния път? — попита Бейд.

— Няма да ѝ се наложи — отвърна Алтал. — Този път знам коя дума ми е необходима. С по-простите думи се справям без

затруднения. Само сложните ме измъчват малко. В случая ми е необходима само думата за „копая“. Използувал съм я десетки пъти. Ако бях по-съобразителен, щях да улесня доста проникването ни в частната ми златна мина в Перквейн.

— А можеш ли да уголемиш потока? Знаеш ли коя дума е необходима?

Алтал вдигна рамене и каза:

— Ще използвам думата, с която засилих вятъра.

— Между вятъра и водата има доста голяма разлика, Алтал.

— Не е чак толкова голяма. Гер ми отвори очите, когато намекна, че самата Книга иска да ни помогне. Еми е тази, която обръща прекалено внимание на подробностите. Книгата е много по-великодушна в това отношение. Знай, братко Бейд, че пред укреплението на Гебел ще се появи ров и че този ров ще бъде пълен с вода. Повярвай ми.

— Все още си мисля, че там има войска, господин Халор — каза Гер. — Тези огънове са разположени прекалено близо един до друг, за да са остатъци от вчерашния пожар. Освен това пожарът ни се развихри в северна посока, а тези огънове са разположени на изток и на запад.

— Големите пожари предизвикват собствени въздушни течения, момче — обясни му търпеливо Халор. — Виждаш как се образуват огнени вихрушки, разнасящи пламъци във всички посоки.

— Извинете ме, но мисля, че грешите.

— Може да си мислиш каквото си искаш, Гер — отвърна Халор. — Само дето не е необходимо да ми го натякваш.

Зазоряваше се. Алтал насмалко не подскочи, когато Гер произнесе думата „гре“ непосредствено зад гърба му.

— Не се прокрадвай така, Гер!

Лицето на Гер бе съвсем безизразно, а в погледа му зееше пустота. Той посочи един малък храст, отново каза „гре“ и отсече:

— Повтори тази дума, Алтал.

Погледът на Алтал се изпълни с удивление.

— „Гре“?

— Не задавай въпроси, Алтал. Просто произнеси думата.

Тонът, с който бяха изречени тези думи, се стори на Алтал много познат и той се засмя.

— Започваш да ме ядосваш, Алтал. Погледни храста и кажи „гре“.

— Слушам, Еми — отвърна Алтал и на лицето му се появи широка усмивка. Махна небрежно с ръка към храста и каза високо:

— Гре!

От храста незабавно изникнаха няколко нови клонки, покрити с листа.

— Много хитро от твоя страна — каза Алтал с възхищение.

— Кое? — попита озадачено Гер.

— Ти не разбра ли какво се случи току-що, Гер?

— Не се случи нищо, Алтал — отвърна Гер. — Просто дойдох да ти кажа, че според мен господин Халор греши. Ти какво имаш предвид?

— Нищо, Гер — излъга Алтал. — Просто стой по-близо до мен тази сутрин. Чувствувам се много по-спокоен, когато си наблизо.

Слънцето още не бе изгряло напълно, когато камъните, излитащи от прашките на овчарите, започнаха да звънтят по стомана. В следващия миг на петдесетина метра по-надолу по пътеката изникна орда въоръжени мъже — държаха щитовете си пред себе си.

— Стовариха ни се направо на главата! — изкрещя Бейд.

Хората на Гебел обаче изобщо не се паникьосаха, а повдигнаха с лостове това, което допреди малко всички бяха мислили за техен защитен вал, и огромните камъни се търкулнаха право към внезапно появилия се враг.

— Отстъпи! — изрева Гебел и бойците му затичаха нагоре и заеха позиции зад защитната стена пред входа на пещерата.

— Това бе умно от твоя страна — каза Халор с възхищение на плешивия си приятел.

— Халор, да не би наистина да си допускаш, че ще се опитам да защитя тази пътека?

— Допусках, че за известно време можеш да се престориш, че я защитаваш.

— Не си жертвувам хората за тоя дето духа, Халор. Храната и водата са в пещерата. Значи ще защитавам нея. Ако на враговете ни е притрябвал тоя тъп хълм, нека заповядат. На мен ми трябват само зъберът и пещерата.

— Защо враговете ни не предприемат нищо? — попита Бейд след час, когато слънцето вече се бе вдигнало в небето, а хората на Гебел бяха заели позиции зад отбранителната стена в подножието на зъбера.

— Защото са смутени, Бейд — отвърна Халор. — Защото са изплашени. Гебел пак ги надхитри. Досега не е направил нито веднъж това, което очакваха да направи. Удържа позиции, когато не би трябвало да ги удържа, а после се изтегля безпричинно. Те просто си нямат представа за следващия му ход.

— Знаят само, че какъвто и да е, ще струва живота на доста от техните войници — добави Алброн.

— Кажи „твей“, Алтал — нареди с решителен глас Гер. Лицето му отново беше безизразно, а погледът му празен.

— Мислех по-добре да кажа „дигв“, Еми — възрази Алтал. — Не ми се вярва едно земетресение да ни дойде добре точно когато сме на върха на хълма.

— На петдесет стъпки на юг от зъбера има пукнатина, разположена в посока изток-запад, Алтал — обясни Гер със същия безизразен глас. — Ако я разшириш с помощта на земетресение, ще се получи точно желаният от теб ров.

— Няма да се получи нищо, Еми. Искам ровът да е непосредствено пред укреплението на Гебел. Ако е разположен толкова далеч, войските на Пехал просто ще го преплуват и ще продължат щурма.

— Направи каквото ти казвам, Алтал. Не говори и просто изпълнявай заповедите ми.

Алтал вдигна ръце в знак, че се предава и каза:

— Добре, Еми.
— После произнеси думата „еквер“, за да напълниш рова с вода.
— Добре, мила. И без това щях да я използвам, обаче си е по-друго, когато някой ти го нареди.
— Престани, моля те.

На половината разстояние до укрепената позиция на Гебел въздухът затрептя и през вратата на Хном нахлу регвоска пехота.

— Не бързай — каза Гер на Алтал.

— Остави ме да се справя сам, Еми. Все още си мисля, че ровът няма да е на най-подходящото място.

— Вярвай ми.

Пехотинците на врага с радостни викове хукнаха към примитивното укрепление на Гебел въпреки дъжда от стрели и камъни, който се стовари върху тях.

— Сега е моментът, Алтал — викна Гер.

— Твей! — извика Алтал и посочи мястото непосредствено пред напредващата войска.

Раздаде се силен глух тътен и целият хълм се разтресе. После се чу отвратителен пукот, непосредствено пред напредващия враг се появи огромна цепнатина и прерасна в дълбок ров, широк шест-седем метра.

Вражеската атака спря.

Разяреният Пехал спря пред новото препятствие и изрева:

— Нападайте! Избийте ги всичките!

Спуснаха в рова стълби и всички започнаха да слизат в току-що направения от Алтал ров.

— Какво чакаш, Алтал? — извика Бейд. — Та те нападат!

— Изчаквам да се съберат повечко души в рова — спокойно отвърна Алтал.

— Ти направи груба грешка, Алтал! — възкликна княз Алброн.
— Ровът стига до двата края на хълма и водата ще изтече толкова бързо, че хората долу няма дори да си намокрят краката.

— Не смяташ ли, че това ще зависи от количеството вода, което ще наляе? — попита Алтал, присви очи и огледа рова още веднъж. — Май повечето вече слязоха.

Последните редици на врага вече слизаха по стълбите. Той протегна ръка към земята ѝ изкрещя:

— Еквер!

Дъното на рова сякаш се взриви от внезапно появила се огромна река. За разлика от обикновените реки, реката, току-що създадена от Алтал, течеше в две посоки, на изток и на запад и когато водата стигна краищата на платото, се образуваха два прекрасни водопада — водите им се стовариха от триста метра височина върху скалите в подножието на хълма.

Войниците на Пехал бяха повлечени от бурното течение и с отчаяни викове се понесоха към водопадите, които от огромна височина ги хвърлиха върху скалите долу.

Армията на Пехал буквално беше отнесена.

— Вижте! — изкрещя княз Алброн. — Това е Дрегон! Излиза от пещерата!

Алтал се обърна и с удивление видя как среброкосият капитан, командуваш войниците на княз Делур, излиза от пещерата с хората си и се присъединява към войниците на Гебел, заели позиции зад укреплението.

— Май не очакваше това, Алти? — попита дяволито Гер. Гласът му бе досущ като на Двейя.

Обезумелият от ярост Пехал, станал свидетел на гибелта на войските си, отнесени от реката, ревеше като звяр, въртеше меч си и избиваше собствените си войници, имали нещастieto да се окажат в близост до него.

А после за удивление на всички във въздуха се материализира Елиар. Младият арумец бе напълно въоръжен и размаха застрашително меч си.

— Пехал! Бягай, докато все още можеш! — изкрещя младежът, — Бягай, защото иначе ще те убия!

— Но ти си мъртъв! — възкликна Пехал.

— Не съвсем — отвърна Елиар. — Хайде, Пехал, бягай или умирай!

И Елиар се втурна към удивения дивак.

Пехал започна да сипе проклетия и размаха огромния си меч.

Алтал вече бе престанал да се удивлява на този неочакван поврат на събитията. Проследи с любопитство как Елиар парира първата атака

на скота и после с лекота плъзна острието на меча си по бузата на Пехал.

Пехал отстъпи. По лицето му потече кръв.

Елиар нападна отново и Пехал едва успя да отбие удара му с щита си.

Без да му позволява да си отдъхне, Елиар отново се нахвърли върху него — очевидно боравеше по-добре с меча. Пехал разчиташе почти единствено на грубата си сила и на яростта си, обаче започна видимо да губи самоувереност и самообладание, когато Елиар продължи да парира всичките му удари и непрестанно да му нанася опасни удари.

Накрая обезумелият от гняв Пехал захвърли щита, стисна меча си с две ръце и замахна с все сили. Елиар обаче ловко се сниши и острието профуча покрай главата му.

В следващия миг мечът на младежа изсвистя и китката на Пехал заедно с меча му отхвъркна настрани.

— Убий го, Елиар! — извика сержант Халор.

За изумление на всички обаче Елиар хвърли меча, извади от пояса си Ножа и го вдигна пред очите на Пехал.

Пехал изрева от ужас и се опита да закрие очите си с оцелялата си ръка. Кръвта от другата шуртеше като фонтан.

— Махай се! — изкрещя Елиар. — Махай се и не се връщай!

В същия миг се отвори врата и от нея се подаде ужасеният Хном. Той се наведе, хвана скимтящия осакатен Пехал и го дръпна.

После и двамата изчезнаха. Изчезна и блещукането, предизвикано от отварянето на вратата.

ПЕТА ЧАСТ

АНДИНА

ГЛАВА 29

— Ти как дойде тук, Дрегон? — попита сержант Гебел.

Стояха на брега на бурната река, стичаща се от двете страни на Кулата на Дайвер.

— През пещерите, разбира се — отвърна Дрегон. — Ти наистина ли не знаеш нищо за пещерите под Кулата?

— Познавам само пещерата, от която излезе — отвърна Гебел. — Да не искаш да ми кажеш, че има и други?

— Май вече остаряваш, Гебел — отбеляза Дрегон. — Целият този хълм е прояден от пещери. Извади късмет, че ги знам аз, а не твоите врагове. Ако те знаеха за съществуването им, щяха да се появят направо зад гърба ти.

— Не ми навирай това в очите, Дрегон — навъси се Гебел. — През последните няколко дни си имах достатъчно грижи.

— Длъжен съм да ти кажа, че земетресението превърна преминаването през пещерите в наистина много вълнуващо преживяване — каза Дрегон и погледна към небето.

— Вярвам ти — съгласи се Гебел.

През това време откъм източния водопад се появиха Елиар и огненокосият Салкан.

— Сержант Халор, вашият приятел Кройтер е долу и преследва ансуйците — каза Елиар.

— Е, най-сетне се появи — каза Халор, след като заедно с другите отиде до ръба на скалата и погледна какво става долу. — Вече започвах да се чудя защо се бави. Трябваше да е тук още завчера.

— Не знаех, че разполагаме с конни войници — каза Салкан на Елиар.

— Моят сержант винаги организира всичко както трябва — отвърна Елиар.

— Понякога обаче не му е лесно да казва истината — отвърна Салкан. — Беше започнал да ме убеждава, че си мъртъв.

— Наложил се да те излъже, Салкан — включи се в разговора Бейд. — Враговете ни разполагаха с шпиони в собствените ни окопи и

не искахме да разберат, че Елиар е на път да оздравее.

— На мен можехте да кажете това, ваше преподобие — отвърна Салкан. — Аз мога да пазя тайни.

— Така се получи по-добре, Салкан — каза Бейд. — Елиар е твой приятел и искахме новината за неговата смърт да те разгневи. Може би нямаше да се биеш толкова яростно, ако знаеше, че той не е мъртъв. Всъщност нашата цел бе не да те излъжем, а да подадем лъжлива информация на враговете си.

— Виждам, че вие, чернодрешковците, сте много по-хитри от нашите жреци — отбеляза Салкан.

— Понякога се налага да бъдем хитри, Салкан — каза Бейд. — Политиката е сложно нещо.

— Май ще продължа да си паса овцете — каза Салкан. — От време на време при мен идват жреци и се опитват да ме убедят и аз да стана жрец. Това обаче никога не ме е привличало. Знам как да се грижа за овце. Но за хора... — Салкан разпери ръце. — Мисля, че ме разбирате.

Бейд кимна.

— Разбирам те, Салкан.

— Виждам, че младият Елиар наистина много го бива да борави с меча, Халор — каза Дрегон.

— Да. Дава известни надежди — съгласи се Халор.

— Не можах обаче да разбера тази история с камата. Той можеше да разцепи оня изрод на две с меча си. Защо му трябваше да го хвърля и да вади камата?

— Тази кама е древна ансуйска реликва, капитан Дрегон — започна да лъже без никакво неудобство Алтал. — Ансуйците са суеверно племе и вярват, че попадането в обсега ѝ е най-лошото нещо, което може да се случи на човек. Младият Елиар я размаха пред очите на Пехал и го пусна, за да може този скот да разправя на всички ансуйци, че сме се сдобили с нея. Мога да ти гарантирам, че през следващите десет поколения ансуйците изобщо няма да се мярнат на границата с Векти.

— Признавам, че използването на суеверията на другите е хитър начин да се свърши работа. Самият ти обаче как се оказа замесен точно в тази война? Доколкото разбрах, ти си висш служител в правителството на Остос.

— Тази война е част от една по-голяма война, капитане — обясни Алтал. — В Некверос живее един мъж с имперски амбиции, който в последно време започна да се съюзява с какви ли не идиоти.

— Ти самият срещал ли си този така наречен господар на света?

— Да. Веднъж или дважд. Не се харесахме.

— Трябвало е да го убиеш, щом си имал такава възможност.

— И по този начин да оставя всичките си арумски приятели без работа? Това едва ли щеше да се възприеме като проява на добросъседско поведение, капитане.

— Не можах обаче да разбера как в този ров се появи река — призна сержант Гебел. — И въобще откъде се появи самият ров.

— А, за това ли става дума? — подметна небрежно Алтал. — Това е дребна работа, сержанте. Просто се поразмърдах и направих чудо.

— Наистина ли?

— Не си ли виждал чудеса?

— Говоря сериозно, Алтал. Какво всъщност се случи?

— Искаш да кажеш, че не приемаш случилото се за моя заслуга, така ли?

— Позна.

— По този начин се губи цялата красота на случката. Всъщност става дума за съвпадения. Предполагам, че този хълм е разположен върху доста неустойчива почва. Беше редно да си дадем сметка за това още когато го видяхме. Не може току-така в равнината да изникне нещо подобно. Значи нещо трябва да го е изтласквало отдолу. Не си направихме и труда да изследваме пещерата с извора. Ако бяхме влезли по-навътре в нея, сигурно щяхме да открием другите пещери, за които говори капитан Дрегон. При такава неустойчива почва и при наличието на пещери няма защо да се учудваме на станалото.

— Звучи правдоподобно — съгласи се Гебел. — Откъде обаче дойде водата?

— Вероятно от същото място, откъдето и водата от извора — каза Алтал. — А и има ли всъщност значение откъде, след като ни спаси? Спаси и храната ни, и самите нас.

— Водата не тече отдолу нагоре — заинати се Гебел.

— Обикновено, не. Ще изкажа обаче едно мое предположение. Предполагам, че някъде наблизо тече голяма подземна река, стичаща

се от планините на Кагвер или от другаде. Тъй като почвата тук е неустойчива, тази река по всяка вероятност е била заприщена преди неколкостотин години от земетресение и под налягането е започнала да се издига. Новото земетресение я отприщи, и то тъкмо навреме и водите ѝ отнесоха войските, които ни нападнаха.

— Та казваш, става дума за чисто съвпадение, а? — попита Гебел скептично.

— Ако съвпаденията те смущават, можем да потърсим обяснение в чудесата — предложи Алтал.

— Престани с тези глупости, Алтал! — троснато каза Гебел.

— Не бъди толкова груб, Гебел! — отвърна Алтал с престолено възмущение. — Обиждаш ме.

— Алтал, според мен веднага след залез-слънце заедно с останалата част от семейството трябва да се върнете у дома — каза Двейя.

— Правилно — съгласи се друг глас.

Алтал примигна. Стори му се, че вторият глас е на Андина.

— Какво става все пак? — попита той.

— Става това, че семейството става по-голямо — обясни Двейя. — Докато Елиар се съвземаше, решихме да си уплътним времето. Не бях планирала това, но сега ми се струва, че в крайна сметка постъпихме разумно.

— По този начин Лейта се успокои, Алтал — добави гласът на Елиар. — Не ѝ беше удобно да остава насаме с мен, така че Еми покани и Андина да се присъедини към нас. В главата ми известно време бе доста оживено.

— Нека не се занимаваме с подробностите сега — смъмри го Двейя. — Засега обаче няма да включваме Бейд и Гер. А и не искаме Коман да ни подслушва. Нека изчакаме да настъпи нощта и тогава ще си поговорим по-свободно.

— Приятно е да се върнеш у дома — каза Алтал, като огледа помещението в кулата на Дома.

— Колко време в крайна сметка беше необходимо, за да ти се оправят очите? — обърна се Гер към Елиар.

— Започнах да виждам проблясъци от светлина без чужда помощ след няколко дни — отвърна Елиар. — Измина доста време обаче преди да успея отново да виждам ясно света.

— Значи Еми е спряла хода на времето?

— Не обърнах внимание на това — отвърна Елиар. — През това време станаха други, много по-интересни неща.

— Може би ще е по-добре аз да обясня това, Елиар — каза Двейя.

— Кое те накара да решиш да се свържеш с Алтал чрез Гер? — попита Бейд.

— Той беше свободен и освен това подходеше за целта — отвърна Двейя. — Целта ни бе да укрием действията си от Коман и Алтал бързо схвана това. Ако Генд знаеше, че Елиар се възстановява, щеше да действа по друг начин.

— Под този хълм има ли наистина пещери? — попита Бейд.

— Не са толкова много, колкото си въобразява капитан Дрегон — отвърна Елиар с едва забележима усмивка. — Повечето пещери, през които той мислеше, че минава, са тук, в Дома. След като той вдигна лагер в равнината, го заведох на километър от планината и отворих врата, през която той се върна в Дома. Не искахме да се доближава повече до Коман. През това време Лейта дежуреше до прага на Коман и винаги, когато той започнеше да се досеща с какво в действителност се занимаваме, ме предупреждаваше, за да мога да го отклоня от следата. През това време Андина следеше Кройтер и неговите плакандци в техния лагер и ме уведомяваше за техните планове.

Елиар се почука по челото и добави:

— През повечето нощи тук се провеждаше военен съвет.

На лицето на Бейд се изписа копнеж.

— Можеш да се присъединиш към нас, ако желаеш — каза му Лейта. — Можеш да го направиш дори и да не го желаеш.

— Аз не ща — заяви категорично Гер.

— Гер, това въобще не боли — каза му Андина.

— Просто не ща и толкова.

— Той е прав — каза Двейя на Андина. — Твърде е малък за някои неща. Колкото до Бейд...

— И аз си помислих същото — каза Лейта и погледна дяволито жреца. — Ела, братко Бейд. Ела при мен и аз ще се погрижа за теб.

— Тези думи ми звучат познато — безмълвно каза Алтал на Двейя.

— Доказано успешните думи са за предпочитане — отвърна тя.

Беше ранен следобед. Алтал, застанал до прозореца, наблюдаваше как кавалерията на Кройтер громи ансуйските конници в подножието на Кулата на Дайвер.

— Наистина са по-добри, отколкото каза сержант Халор, нали? — попита безмълвно Елиар, като се присъедини към Алтал.

— Не е необходимо да правиш това тук, Елиар — отвърна му Алтал на глас.

— Просто ми стана навик — отвърна Елиар. — Много е побързо, нали? Може да предадеш незабавно завършена мисъл, без да ти се налага да си губиш времето за търсенето на думи.

— Как се чувствуваш сега? — попита Алтал. — Беше в доста лошо състояние, когато те отнесоха.

— Сега съм добре, Алтал. От време на време страдам от главоболие, но Еми казва, че това е в реда на нещата. И косата ми започна да расте. Виждал ли си Гелта?

Алтал поклати глава.

— Предполагам, че вече се е отказала от участие поне в тази война. Вероятно е оставила ансуйците да се оправят сами.

— Ако това се разбере, ще ѝ е трудно да наеме нови войници.

— Срамна работа наистина... Онзи там на пътеката не е ли Кройтер?

Елиар надникна през прозореца, присви очи и каза:

— Наистина прилича на Кройтер. И май води някаква жена.

— Струва ми се, че си прав, Елиар. Разстоянието е голямо, но май наистина виждам жена. Може би няма да е зле двамата с теб да проверим на място какво точно се е случило. — И продължи мислено: — Еми, с Елиар ще отидем за малко при вектианците. Появи се Кройтер и вероятно ще иска да получи остатъка от възнаграждението си. Искам да си поговоря с него. Може по-късно пак да ни потрябва.

— Не закъснявай за вечеря, Алтал.

— Няма. Да вървим, Елиар.

— Халор, струва ми се, че си човекът с най-голям късмет на света — каза набитият Кройтер. — Вероятно, когато хората са измислили думата „непревземаема“, са имали предвид тъкмо глупавата планина, на която случайно си попаднал. Сигурен съм, че лично аз не бих желал да я щурмувам.

— Ти и жените ли поведе на война, Кройтер? — попита с любопитство Халор.

— Това е племенницата ми Астарела — отвърна Кройтер и погледна високата тъмнокоса млада дама, която го придружаваше при изкачването. — Баща ѝ, мой брат, неотдавна умря, така че се наложи да я взема под своя закрила. Поне докато вразумя големия ѝ брат.

— И при вас ли има семейни разпри?

— Племенникът ми е абсолютен разбойник. Решил да омъжи Астарела за пари, при това за крайно неподходящ съпруг. Бях готов да го убия. Научих за това обаче едва след нашето кратко събеседване в Хердон, така че не ми остана друг избор, освен да я взема с мен.

— Значи затова се забави толкова дълго?

— Не ставай смешен, Халор. Астарела язди не по-зле от всеки мъж. Щях да съм тук още преди няколко дни, ако ти не променяше толкова лесно решенията си.

— Какво каза?

Кройтер извървя последния метър от пътеката. Племенницата му го следваше по петите.

— Първо ми изпрати вестносец, който каза: „Побързай!“ После проводи друг, който ми предаде „Почакай!“ По едно време бях готов да се откажа и да се върна в Плаканд.

— Кройтер, изпратих ти само един вестносец.

— Е, при мен пристигнаха двама.

— Някой от противната страна си е играл игрички с нас — каза Алтал. — Вероятно ще трябва да открием начин да не допуснем подобно нещо по време на следващата война. Врагът ни очевидно разполага с доста добри шпиони.

— Не е зле в подобни случаи да се договарят пароли — предложи племенницата на Кройтер.

— И паролите не помагат, когато шпионите са добри — възрази княз Алброн. — Да не забравя: казвам се Алброн.

— Моите обноски оставят какво да се желае — извини се Халор. — Този красив младеж е князът на нашия род и се самопокани при нас, за да се изучи на военно изкуство.

— Длъжен съм да отбележа, че не ни пречеше — каза Гебел. — Напротив, неговите „адски хрусталаци“ ни бяха от голяма полза.

— Защо всичките носят поли, чичо? — попита Астарела.

— Досега никога не си бях задавал този въпрос, дете мое — отвърна й благо Кройтер. — Вероятно имат някакви основания за това. Всъщност защо носиш пола, Халор?

Погледът на Халор се втвърди.

— Би ли имал добрината да не задаваш такива въпроси, Кройтер? Поне докато си още жив и здрав?

— Това не са поли, а фустанели, госпожице Астарела — обясни любезно княз Алброн на младата дама. — Фустанелите на всеки род имат различни шарки. Така можем да разпознаваме веднага приятелите си на бойното поле.

— Тези фустанели всъщност са красиви, княже — каза девойката, като погледна голите крака на княза. — Знаете ли, че имате трапчинки на коленете?

Княз Алброн се изчерви, а Астарела избухна в смях, наподобяващ сребристи вълни.

— Защо не се преместим на сянка? — предложи Алтал. — Предстои ни да обсъдим някои делови въпроси, така че е добре да намерим място, където можем да поседнем спокойно.

— Много бих се радвал да ви помогна, Халор — каза Кройтер, след като седнаха в една палатка, за да си уредят сметките, и претегли с ръка торбата със златни монети, която току-що бе получил. — Заплащането е наистина добро, обаче първо трябва да уредя малкия си семеен проблем. Не знам колко време ще ми трябва, за да открия племенника си, а трябва да се разбере с него. Не мога да оставя Астарела беззащитна.

— Аз мога и сама да се защитя, чичо — заяви Астарела. — Добра съм с ножа и ако онзи вонящ стар развратник, който ме купи от

брат ми, се доближи до мен, знам как да му разпоря корема.

— Същинска малка тигрица, нали? — каза Дрегон на Гебел.

— Наистина — съгласи се Гебел.

— На този проблем може да се намери решение — отбеляза княз Алброн. — Известно ми е едно място в Треборея, където госпожица Астарела би могла да изчака завършека на войната. Там има и други дами, така че обстановката е подходяща. Освен това никой не може да преодолее отбраната на този дом.

— Княже, не можем да я отведем там! — възрази Халор.

— Защо не? Тя е член на рода на Кройтер, а ние сме негови съюзници. Би трябвало да сме не по-малко загрижени от него за нейната сигурност.

Халор стрелна Алтал с поглед и попита:

— Ти какво мислиш по въпроса?

— Възможно е — отвърна Алтал. — Стига да формулираме искането както трябва.

После стрелна с поглед Алброн, чието внимание изглеждаше изцяло погълнато от Астарела, и прошепна на Халор:

— Ти познаваш Алброн по-добре от мен. Ще сгреша ли, ако кажа, че е съвсем хлътнал по племенницата на Кройтер?

— И аз го забелязах — съгласи се Халор. — Това би следвало да се поощри. Ако го оженим, може би ще миряса и ще престане да ми пречи да си гледам работата.

— Ако изложа на Двейя проблема в тази светлина, тя сигурно ще се съгласи. Тя много обича да сватосва хората.

— А може и да те навика.

Алтал вдигна рамене и каза:

— Няма да ми е за пръв път.

— Бейд непрекъснато се изчервяваше, а понякога дори се ококорваше — докладва Гер на Алтал и Елиар, когато се върнаха в Дома. — Разбира се, той беше сам с три жени, които вероятно докосваха разума му едновременно от три места. Не вярвам вече да възприема света така, както преди.

— Сигурен съм, че си прав — каза Елиар. — Аз самият вече възприемам света иначе. Разбира се, струва ми се, че започнах да се

променям от много по-отдавна. Още от момента, когато Андина започна да ме храни.

— Брат Бейд определено трябваше да се отърси от някои свои предубеждения спрямо жените — отбеляза Алтал. — Противно на това, което може да е чул от своите учители, жените наистина имат разум. Той не винаги функционира като нашия, но съществува. Искам вие двамата на вечеря да имате готовност да ме подкрепите. Ще се опитам да предложа нещо на Еми.

— За Астарела ли става дума? — любопитствува Елиар.

— Да.

— Коя е Астарела? — попита Гер.

— Племенница на Кройтер — отвърна Алтал. — Тя и княз Алброн проявяват интерес един към друг, а сержант Халор силно желае да задоми княза. Алброн иска да доведем Астарела тук. Казва, че е загрижен за нейната сигурност, но според мен съображенията му са основани и на други неща.

— Да не би да имаш предвид отношенията между мъжете и жените? — попита Гер с пренебрежение.

— И това, но и друго. Има и съображения от военно естество. Според мен Кройтер ще ни потрѣбва и по-нататък. Той е загрижен за племенницата си. Ако тя е в безопасност, ще ни сътрудничи. Ако не е, няма да го направи.

— Не виждам никакви причини това да не стане — съгласи се Двейя, след като Алтал ѝ изложи предложението си по време на вечерята.

— Значи нямаш възражения? — попита той изненадано. — Значи няма да съскаш или да настрѣхваш? Това май ти е забавно, Еми.

— Това е смислено, Алтал. Освен това ще взема мерки племенницата на Алтал да не научи прекалено много неща за нашия Дом. Предполагам, че княз Алброн ще поиска да я придружи.

— Ако питаш мен, Еми, ще трябва волски впряг, за да го отдрѣпнат на повече от три метра от нея — каза Елиар. — Изглежда, страда от тежка форма на заболяването, наречено любов от прѣв поглед.

— Това е хубаво — измърка Еми.

— Ще ми позволиш ли да те помоля за нещо, Двейя? — обади се Бейд.

— Днес добре ли се държа?

— Опитах се да се държа добре, разбира се. Трудно е да не се държиш добре, когато три дами са кацнали на рамото ти.

Бейд втренчи замислен поглед в тавана и продължи:

— Още от момента, когато започнахме да отваряме врати, се замислих дали да не доведем тук овчаря Салкан. Искам да проведе един дълъг разговор с този младеж. Имам чувството, че в него са заложени огромни способности и че би било грехота да се похабят. Гледането на овце е достойно занимание, обаче едва ли подхожда много на Салкан.

— Да не би да си решил да вербуваш нови жреци, братко Бейд? — попита го Лейта и вдигна вежди.

— Това ни се вменява в дълг още докато сме послушници, Лейта — отвърна той. — Издирването на способни хора е едно от първостепенните ни задължения.

— И към коя точно вяра смяташ да привлечеш този млад човек, Бейд? — попита дяволито Двейя.

— Все още не съм съвсем наясно към коя, но не бива да го изпускаме — отвърна Бейд.

— Е, като цяло всичко се получи добре — обобщи накратко обстановката Дрегон на следващата сутрин, когато военачалниците заедно с Елиар и Алтал се събраха в една голяма палатка близо до пещерата.

— Само дето бях принуден да изоставя позицията си — намусено каза Гебел.

— Стига си се оплаквал, Гебел — каза Халор. — Тази планина е по-надеждно укрепление дори от траншеите ти.

— Хората ми вложиха огромни усилия в изкопаването им.

— Нали си получиха парите?

— Халор, колко време ще е необходимо на твоя княз и моята племенница, за да стигнат до онзи дом? — попита Кройтер.

— Около седмица — отвърна уклончиво Халор. — Ще изпратя войски, които да ги придружат дотам. Освен това ти гарантирам, че

племенникът ти въобще няма да открие това място.

— Чудесно. Сега ми кажи друго: ти намекна, че се задава нова война. Какво имаше предвид?

— Обстановката в Треборея отново се нагорещява — каза Халор. — Всъщност ние по начало бяхме наети за война там. Войната, която приключихме вчера, бе нещо като странично занимание. Нека бъдем искрени, господа: тази война никой от нас не я прие сериозно. Не ще и дума, между двете войни има връзка от стратегическо естество, но нещата свършват дотам.

— Излиза, че говорим за една и съща война, така ли? — попита Кройтер.

— Говорим за един и същ враг — уточни Халор. — Главният смутител на реда се намира в Некверос. Мисля, че ще се наложи да отидем там и да го помолим да престане да мъти водата.

— За да останем безработни? — каза сърдито Гебел. — Не говори глупости, Халор. Тази война в Треборея да не би да е продължение на конфликта между Кантон и Остос?

— В известна степен, да.

— Последния път ти работи за кантонците. Сега пак ли ще вземем тяхната страна?

— Не, Гебел. Сега ще се бием на страната на другите. Владетелката на Остос предложи по-добро заплащане.

— На мен това ми стига — каза Кройтер. — Аз работя за пари, а не за удоволствие. Очакваш ли в тази война да има нещо необичайно?

— Не. Засега всичко, което очаквам, са конвенционални военни действия. Съвсем определено обаче ще ни потрябва още кавалерия.

— За това ще имам грижата аз — увери го Кройтер. — Ще се върна в Плаканд и ще докарам още хора и коне. — После погледна Алтал в очите и добави: — Ще ми трябват обаче няколко от твоите буренца със злато.

— Очаквах този въпрос да се повдигне по-нататък — каза Алтал.

— Кобилата не тича без пари — цитира Кройтер известната поговорка.

— Няма ли да се задоволи и с овес?

— Тя може и да се задоволи, обаче аз няма да се задоволя.

Халор се отпусна на стола си, погледна към тавана и каза:

— Не съм наясно с най-новото развитие на обстановката в Треборея, но ако не ни бъдат поднесени никакви изненади, войната ще е доста банална. Установих контакт с някои близки родове, които ще мога да използвам в началната ѝ фаза. Ако вие, господа, започнете да се придвижвате към Остос, ще можете да се включите във войната по-късно. Хазната на Остос е препълнена, така че ще има достатъчно пари за всички ни. Предполагам, че обстановката ще е повече или по-малко стабилизирана, когато пристигнете, така че ще успеете да наклоните везните в наша полза.

— Овчарите биха ми свършили добра работа — каза Дрегон.

— Чакай малко! — викна Гебел. — Тези с прашките са мои хора.

— Аз пък бях останал с чувството, че този път не искаш да участвуващ в играта — каза Халор.

Гебел вдигна рамене и изсумтя:

— Пътят ми така или иначе минава оттам. Освен това съм сигурен, че Гвети ще пожелае да участвува. Да не забравя: ако пристигна достатъчно късно, няма да ми се наложи да се занимавам с дълги и скучни обсади. Ще дойда да те избавя, Халор, така че да ми благодариш. А и сигурно ще си достатъчно щедър, след като ти измъкна задника от огъня.

— Ти каква роднинска връзка имаш с княз Гвети? — попита подозрително Халор.

— Пада ми се трети братовчед — призна Гебел.

— Така си и мислех. Значи това си е родова черта.

— Всички обичат парите, Халор. Хората от моя род ги обичат малко повече от останалите, това е всичко.

— Може би няма да е съвсем лесно да получите от Едон разрешение да изведете Салкан и момчетата му от Векти — предупреди ги Бейд.

— Хич и не мисля да му искам разрешението — каза надменно Гебел. — Ще им предложи злато и веднага ще зарежат овцете.

— В такъв случай аз ще трябва да им предложи повече — въздъхна Дрегон.

— Няма да посмееш! — възкликна Гебел.

— Ще видим дали няма да посмея — отвърна Дрегон и се ухили.

В късния следобед Елиар преведе Алтал и Бейд през главната порта на храма в Кейвон.

— Какви вести има от бойното поле? — попита с оживление жреецът с бели дрехи, който седеше в приемната на екзарх Едон.

— Би могло да се каже, че спечелихме войната — отвърна Елиар.

— Хвала на Дейвос! — възкликна жреецът.

— Не бих казал, че Дейвос бе пряко ангажиран със случилото се — отвърна Елиар. — Просто нашата войска бе по-добра.

— Екзарх Едон свободен ли е? — любезно попита Бейд.

— За вас е винаги свободен, скопас Бейд — отвърна жреецът. — Даде указания да бъдете приет незабавно, когато се появите. Нашествието много го разтревожи.

— Вече няма за какво да се тревожи — промърмори Алтал. — Бихте ли му предали, че сме тук?

— Веднага — отвърна жреецът, отиде до вратата, отвори я и надникна в кабинета на екзарха. — Скопас Бейд е тук, ваше преосвещенство.

— Да заповяда, братко Ахас — чу се пресипналият глас на Едон.

— Да, ваше преосвещенство — отвърна жреецът, отвори вратата по-широко и се поклони на Бейд. — Заповядайте, скопас Бейд.

Бейд въведе приятелите си в изящно мебелирания кабинет на Едон, поклони се небрежно и каза:

— Нося добри новини, ваше преосвещенство. Нашествениците бяха отблъснати и опасността премина.

— Спасени сме! — възкликна Едон и на набръчканото му лице изгря усмивка.

— Поне засега — поправи го Алтал.

— Нима допускате, че нашествениците могат да се върнат?

— С каква сила? Малцина от тях останаха живи. Сержант Халор е много добросъвестен човек. Той не просто се задоволи с разгромяването на ансуйците, а ги смля на кайма. При все това няма да е зле на границата да се разположат хора, за да следят какво става. Просто за всеки случай.

— Смятате ли, че Салкан и другите овчари ще са в състояние да защитят границата? — попита Едон.

— Във връзка с тях възникна малък проблем, ваше преосвещенство — отвърна Алтал. — Нашите генерали бяха много

впечатлени от вашите овчари, така че решиха да ги привлекат към една война, която се разгаря в Треборея.

— Не позволявам! — извика Едон и се изправи. — Няма да допусна чадата ми да бъдат изложени на ересите на Запада. Нито един вектианец не може да напусне страната без изричното ми разрешение.

— Нима вашата вяра е наистина толкова крехка, ваше преосвещенство? — възкликна Бейд. — Нима толкова много се боите от чужди идеи и вярвания, че сте готов да оковете народа си?

— Господа, нека си спестим теологическите дискусии — намеси се Алтал. — Говорим чисто и просто за бизнес. Дойдохме тук и спасихме страната ви, екзарх Едон, и ще приберем Салкан и овчарите като заплащане на услугата. В този свят няма нищо безплатно. Когато получаваш нещо, трябва да го заплатиш. Събитията в Треборея са част от войната, която водихме тук, ако това ви успокоява. Нашият общ враг е Дейва, така че овчарите на Салкан ще бъдат вашият принос към битката между Доброто и Злото. Не се ли гордеете с това?

Едон го изгледа намръщено, после присви очи, погледна Бейд и каза:

— Има нещо, което ми е трудно да разбера, скопас Бейд. Може би вие бихте могли да ми го обясните.

— Ще се опитам, ваше преосвещенство.

— Изпратих послание до екзарх Емдал, в което му изразих своята благодарност, а той въобще не разбра за какво му пиша. Ако трябва да съм още по-точен, въобще не е чувал за вас. Това не ви ли се струва странно?

— На ваше място, Едон, не бих отправял обвинения към Бейд — каза любезно Алтал. — Той не искаше да ви мами: аз го принудих да направи това. Не за друго, а за да не усложняваме нещата и да спечелим време. Разбира се, можеше и да ви кажем истината, но тя щеше малко да разколебае вярата ви.

— Значи всичко е било измама! — възкликна Едон.

— Не съвсем. Бейд ви каза, че ние изпълняваме повелята на една висша инстанция, и това е самата истина. Той послъга съвсем малко, когато каза, че става дума за екзарх Емдал. Ако трябва да говорим по същество, нарежданията ни бяха дадени от инстанция, стояща няколко степени над Емдал. И над вас.

— Да не би да ви ги е дал Дейвос? — попита подигравателно Едон.

— Не той, а сестра му. Войната, която разтърсва света, е част от семейна кавга. Дейвос има брат и сестра, които не се разбират. В Книгата всичко това е описано в най-големи подробности.

— В коя книга?

— В Бялата книга. На ваше място не бих се доверил особено на написаното в Черната книга. Вярно е, че когато Генд ми я показва, бях неграмотен и не знам съдържанието ѝ. Двейя обаче ми обясни, че там събитията са изложени изопачено. Предполагам, че Дейва я е написал, за да си присвои заслугата за създаването на вселената.

— Ти нима наистина си видял Книгите? — попита Едон. Лицето му бе побеляло, ръцете му трепереха.

— Ако не ги бях видял, всичко това, което се случва сега, щеше да изглежда безсмислено.

— Досега мислех, че Книгите са просто мит.

— Съвсем реални са, Едон. Бялата съм я прочел от кора до кора. Нямаше как да не го направя — богинята Двейя през цялото време ми висеше на главата с тояга в ръка и не ми даде да пропусна нито ред.

— Нищо не разбирам.

— Това е много хубаво. Според Двейя неразбирането е първата стъпка към мъдростта. Боговете не възприемат света така, както го възприемаме ние, Едон. Колкото и да се мъчим да ги измамим, за да обърнат нещата така, че ние да извлечем полза от тях, те си правят каквото си знаят и в крайна сметка измамените сме ние. Независимо дали това ни е приятно или не, длъжни сме да вършим това, което те ни наредят.

— Да разбирам ли, че ти си първожрецът на богинята Двейя? — ахна Едон.

Бейд внезапно избухна в смях.

— Нещо смешно ли казах? — попита Едон и присви очи.

— Ваше преосвещенство, в целия свят е трудно да се намери човек, който по-малко да прилича на жрец — отвърна Бейд, без да спира да се смее. — Той е лъжец, крадец и убиец и освен това, когато Двейя му нареди да направи нещо, винаги ѝ възразява.

— Никой не е съвършен — каза Алтал. — Да се каже, че съм жрец на Двейя, би било пресилено. Аз съм по-скоро агент на Двейя. В

смисъла, в който Генд е агент на Дейва. Когато започна цялата тази работа, изпълнявах поръчка на Генд. Така и не я изпълних, щом се срещнах с Двейя. Сега съм на служба при нея, макар тя не винаги да одобрява моите методи. Аз съм най-обикновен човек. Продължавам да мисля, че моята реакция на цялата тази история е за предпочитане пред нейната.

— Това е светотатство! — възкликна Едон.

— И какво от това? Тя ще ми го прости, когато всичко приключи. Всъщност това, което съм длъжен да направя, за да се сложи край на цялата тази глупост, е да намеря Генд и да го убия. Двейя ще ми се посърди неколкостотин години, но това ми се е случвало и преди, а и тя в крайна сметка ще се успокои.

— Ти си позволяваш неподчинение към своя Бог?

— Не става дума за неподчинение, Едон. Когато тя ми нареди да направя нещо, аз започвам да го правя. Как обаче ще се справя със задачата си е моя грижа, не нейна. Ако ще говорим по същество, в действителност боговете не се отличават с особена сложност. Поради божественото си естество са малко вдетинени. Може би защото винаги получават това, което искат. Може би ако от време на време разочаровам Двейя, тя най-сетне ще порасне.

Погледът на Едон се изпълни с истински ужас.

— Той понякога я лъже — поясни Бейд. — Тя отначало не му вярва, обаче Алтал умее да говори бързо и убедително, така че накрая се съгласява с него.

— Бих се радвал да побеседваме още на тази тема, екзарх Едон — каза Алтал. — Обаче трябва да се прибирам. Двейя наистина никак не обича да я карат да чака.

— Бързо се прибрахте — каза Двейя, когато тримата влязоха през вратата, отворена от Елиар.

Алтал бързо се огледа и попита:

— Къде са княз Алброн и госпожица Астарела?

— Долу са в трапезарията, заедно с Лейта, Андина и Гер — отвърна Двейя. — Нямаат работа в кулата. Как мина срещата в Кейвон?

— Опитах се да се държа дипломатично — отвърна Бейд. — Алтал обаче наговори на клетия Едон малко повече истини, отколкото

той бе способен да поеме. Алтал е доста груб, когато бърза.

— Едон ме подразни — каза Алтал. — Убеден е в собствената си святост малко повече, отколкото трябва. Вече взе ли решение дали да допуснем Салкан в нашата част на Дома?

— Брат Бейд смята, че това е добра идея — отвърна Двейя. — Не би трябвало да е трудно. Стига да не го допускаме до кулата.

— Еми, хайде да не избързваме с това и да изчакаме да се появи в някой от коридорите на Дома заедно с Гебел и Дрекон — предложи Алтал. — Тогава с Елиар ще го сграбчим и ще го докараме тук, без никой да разбере. Можем да го докараме и сега, но ще трябва да наговорим куп лъжи, за да хвърля прах в очите на хората, а след известно време такова нещо омръзва.

— Оставям на теб да решиш това — съгласи се тя. — Да не забравя: Андина иска да си поговори с княз Дакан в Остос. Сигурна е, че кантонците скоро ще нападнат. Вземете с вас сержант Халор, за да обясни на княза сегашната ни стратегия.

— Добре, Еми — каза Алтал.

Вечерта Елиар отведе Алтал, Андина и Халор в двореца в Остос, точно пред вратата на княз Дакан и почука.

— Зает съм — чу се гласът на Дакан. — Махайте се.

— Аз съм, Дакан — каза Андина. — Нося добри новини.

Дакан отвори вратата, поклони се и каза:

— Прощавайте, господарке. Цял ден ми досаждаха хора, които носят лоши новини. Влезте, моля ви.

— Дакан, запознай се със сержант Халор — каза Алтал. — Срегнахме се с него на границата с Екверо. Той приключи войната, за която говорихме последния път, и сега войските му се приближават насам. Искан да знае каква е обстановката тук.

Дакан погледна строгото лице на Халор, кимна с разбиране и каза:

— Сержанте, боя се, чу тук обстановката не се развива добре.

— Да не би да са нахлули кантонците?

Дакан пак кимна.

— Да. Преди няколко дни. Армията им е огромна и нашите сили не успяха да забавят настъплението им.

Халор посочи голямата карта на стената зад писалището на Дакан и каза:

— Покажете ми къде са.

Отидоха до картата и Дакан започна да обяснява:

— Граничният район не е най-богатата земя в Треборея, така че много не ни е интересувало кой в действителност го владее. Кантонците нахлуха в нашите земи през територията, разположена на север от това езеро, и при това със значителна армия, съставена от наемници.

— Пехотинци или кавалеристи?

— И пехотинци, и кавалеристи.

— Имате ли представа откъде са?

— Трудно ми е да кажа. Повечето треборейци не правят разлика между арумци и кагверци.

— Аз ще ги разпозная, когато ги видя — каза Халор. След това посочи три имена, изписани върху картата. — Това градчета ли са, или села?

— Всъщност това са доста големи градове.

— Имат ли крепостни стени?

— Стените на Кадон и Мавор са в добро състояние — каза Дакан. — Стените на Пома обаче са доста занемарени. Формално погледнато, тези три града са част от остоския съюз. Допреди няколко века са били независими градове-държави, но когато Кантон е започнал да проявява имперски експанзионизъм, сме се обединили, за да отблъснем кантонците. Херцозите на тези три града формално са независими, но когато трябва да се взимат важни решения, изпълняват нарежданията на Остос.

— Виждам, че политическият живот на равнинните страни е сложен даже и от религиите им — отбеляза Халор.

— Сложността е част от щастието да си цивилизован, сержант Халор — отвърна сухо Дакан. — През последните няколко века сме водили немалко войни с кантонците, като бойните действия винаги са се водели срещу градовете, защото именно там са съсредоточени богатствата. Този път войната е съвсем различна. Нашествениците избиват всеки, който се окаже на пътя им.

— Да не би да избиват и селяните? — попита Андина.

— Боя се, че да, господарке — отвърна Дакан.

— Та това е идиотизъм! Селяните нямат никакво отношение към войната между градовете! Досега никой не е убивал селяни. Та те сами по себе си представляват богатство! Ако няма селяни, кой ще произвежда храна?

— Нашествениците, изглежда, не мислят за това, господарке — отвърна Дакан. — Селяните са обхванати от паника и бягат. Задръстили са всички пътища, водещи на юг.

— Може би нашествениците целят именно това — разсъди Халор.

— Ако градовете бъдат препълнени от бежанци преди началото на обсадата, храната няма да стигне и градовете няма да издържат дълго.

— Това е твърде брутален начин на водене на война — изсумтя Дакан.

— Изправени сме пред брутален враг, княже — отвърна Халор и хвърли поглед към картата. — Ще се опитам да отгатна нещо. Възможно ли е един от пълководците на настъпващата армия да е жена?

— Жена?!

— Срещали сме я вече. Казва се Гелта и я наричат Кралицата на нощта. Тя е маниачка с бичи плещи и обича вкуса на кръвта.

— Не е обикновена жена, княже — поясни Алтал. — Тази война също не е обикновена. Колкото до владетеля на Кантон, той е само марионетка, на която друг дърпа конците.

— Войската ми вече е тръгнала насам, княже Дакан — каза Халор. — Искам да огледам тези градове. В момента най-важното, което трябва да направим, е да изпратим там войски, които да задържат нашествениците и да ми дадат възможност да огледам отбранителните съоръжения. Трябва да вкараме сили между Гелта и тези градове.

— Може би Смегор и Таури ще свършат тази работа — предположи Алтал.

— Само не и те! — възкликна Андина. — Те са като фурнаджийски лопати, Алтал, и ще ни предадат при първа възможност.

— Ще се опитат да ни предадат, моето момиче — отвърна Алтал. — Аз обаче ще съм с няколко хода пред тях. Независимо дали това им

е приятно, или не, Смегор и Таури ще имат значителен принос към нашата победа.

Когато Кралицата на нощта седна на престола на Остос, листата бяха червени като кръв. Пленената владетелка на Остос бе докарана във вериги и ѝ бе наредено да коленичи пред страшната Кралица на нощта, унищожила всички, изпречили се на пътя ѝ.

— Подчини ми се, дете! — заповяда Кралицата на нощта. — Ако твоето смирение ми допадне, може би ще пощадя живота ти.

След тези думи залата се изпълни с ужасяващ стон. И ариа Андина коленичи, за да покаже смирението си.

— Ближи земята! — заповяда сурово Гелта. — Пълзи пред мен, за да ме убедиш в искреността на подчинението си!

Плачещата ариа Андина притисна лице към студените каменни плочи на пода.

Сърцето на Гелта се изпълни с радост. Вкусът на победата бе силен и сладък.

Тя стъпи с грубия си ботуш върху меката шия на пълзящата Андина и опиянена от победата си, тържествено каза:

— Всичко, което е било твое, Андина, сега е мое! Дори твоят живот и твоята кръв вече ми принадлежат!

Победните думи на Кралицата на нощта отекнаха от мраморните стени на двореца на унизената ариа на Остос.

ГЛАВА 30

— Какъв ужасен кошмар сънувах тази нощ! — възкликна Астарела на закуска.

— И аз не спях добре — призна княз Алброн.

Двейя ги погледна, направи едва забележимо движение с ръка и тихо каза:

— Дрем.

Алброн и Астарела веднага застинаха. В широко отворените им очи зееше празнота.

Озадаченият Халор размаха ръка пред лицето на своя княз. Лицето на Алброн бе неподвижно, погледът му беше празен.

— Какво стана? — възкликна Халор.

— Трябва да си поговорим, сержанте — отвърна Алтал. — Не е необходимо Алброн и Астарела да знаят какво ще си кажем.

— Това магьосничество ли е? — попита удивено Халор.

— Самата аз не бих използвала тази дума, макар че в известен смисъл е подходяща — каза Двейя. — Вероятно вече си разбрал, че много от нещата, които се случват тук, излизат от рамките на обикновеното. Астарела и твоят княз ще си починат, докато разговаряме. Колкото до този похват, той би могъл да се използва и при други обстоятелства, за да не отидат някои работи твърде далеч.

— На Кройтер не би му било приятно, ако точно сега неговата племенница и княз Алброн отидат твърде далеч — съгласи се Халор.

— Напълно си прав. Преди това би трябвало да се изпълнят някои формалности. Може би няма да е зле да повдигнеш този въпрос при следващата си среща с Кройтер.

— Така бихме намерили решение на доста проблеми, нали? — каза Халор. — Какви бяха тези приказки за кошмари?

— Ти не сънува ли нещо тази нощ? — попита Двейя.

— Сънувах — призна Халор. — Сънят ми се стори безсмислен, но пък всички сънища са безсмислени.

— Този не е бил безсмислен, сержанте — каза Двейя. — Наситен е със съвсем определен смисъл.

— Какво крои Генд? — попита с недоумение Бейд. — Досега си мислех, че се опитва да промени само миналото. Този сън обаче бе насочен към бъдещето, нали?

— Може би вече започва да го обзема отчаяние — каза Двейя. — Неговите видения, насочени към миналото, се оказаха неуспешни. Надушвам, че брат ми никак не е доволен от това. Нищо чудно Генд вече да е получил някаква нова заповед от него. Макар че да бърникаш в бъдещето е много рисковано занимание.

После се обърна към Лейта и попита:

— Успя ли да докоснеш разума на Гелта по време на този сън?

— Сънят бе много нагласен — каза Лейта. — Гелта вмъкваше в него неща, които не съвпадат с истината. Войната всъщност съвсем не се развива така успешно за нея, както е показано в съня.

— Както разбирам, не за пръв път всички сънувате един и същ сън — каза Халор.

— Лошите се опитват да си играят с нашите мисли, господин Халор — поясни Гер. — Този Генд пъха в сънищата ни глупости, които не са се случили, и се опитва да ни внуши, че са се случили. Този сън обаче не беше обърнат към миналото, както досегашните. Струва ми се, че в него се описват неща, които трябва да се случат след месец.

— Как стигна до този извод, Гер? — попита Бейд.

— Листата по дърветата, които се виждаха от стаята, където Андина лежеше на пода, бяха червени. Това не означава ли, че действието се развива през есента?

Халор присви очи и каза:

— Наистина бяха червени. Това означава, че тези събития би трябвало да се случат след месец и половина. — После се обърна към Двейя. — Тези сънища неизменни ли са? Възможно ли е сега този Генд пак да се промъкне при нас, да посипе сняг по земята и да ни накара отново да му сънуваме съня?

— Не вярвам да се осмели да го направи — отвърна Двейя. — При прекомерно подкачане из времето в такива видения възниква опасността от парадокс. Ако на едно и също място в едно и също време се случат две съвсем различни неща, реалността започва да се разпада, а ние не желаем подобно нещо да се случи. Промяната на миналото е сравнително безопасна, стига да не навлезеш прекалено навътре в него. Промяната на бъдещето е нещо съвсем различно.

— Миналото вече се е случило, Двейя — възрази Бейд. — То не може да бъде променено.

— Не се и налага да бъде променено, братко Бейд — каза тя. — Видението променя нашия спомен за миналото. В реалния свят Гелта така и не успя да завладее Ансу. С кървава сеч тя си проби път към престола на шест княжества в Ансу, но след това останалите княжества се съюзиха и я разгромиха. Щяха да я обезглавят, но Пехал я избави. Тя обаче не си спомня такова нещо. Вярва си, че е станала господарка на цяло Ансу. Генд пък може да използва виденията си, за да накара всички останали ансуйци да повярват в това. Именно поради тази причина те нападнаха Векти, когато тя им заповяда да го направят.

— Някой от вас успя ли да разбере нещо? — отчаяно попита Елиар.

— Не е чак толкова сложно, Елиар — отвърна Гер. — Виденията са просто шмекерии.

— Може би наистина е най-добре да се възприемат именно по този начин — съгласи се Двейя. — Вярно е, че нещата са малко по-сложни, но думата „шмекерия“ не е неточна, когато става дума за видения, насочени към миналото. Този път обаче Генд се опитва да ни пробута видение за бъдещето.

— Как може да го предотвратим? — попита Андина.

— Не съм съвсем сигурна дали ще поискаме да го предотвратим, мила — каза Двейя. — Струва ми се, че можем да пожелаем да си поиграем с това видение.

— Не! — изкрещя Андина. — Никога няма да се поклоня на тази сипаничава крава!

— Забравяш нещо, Андина — каза Двейя. — На острието на Ножа не пишеше ли, че трябва да се подчиняваш?

— Това не означава, че трябва да се подчинявам точно на Гелта!

— Смисълът на думите, изписани върху Ножа, е доста неясен, мила. На Елиар бе казано, че трябва да „води“, но това съвсем не означаваше, че ще командува армия. Оказа се, че трябва да ни води през вратите, които отваря. На Лейта бе казано да слуша, но тя не слуша с ушите си. Когато Ножът ти нареди да се подчиняваш, той всъщност ти даде оръжието, с което ще победиш Гелта.

— Това никога няма да го направя! По-скоро ще умра!

— Нямах избор, мила. Не си длъжна да харесваш това, което ти е наредено. Просто трябва да го изпълниш.

— Струва ми се, дами и господа, че сте в състояние да решите тези малки проблеми и без моята помощ — обади се сержант Халор. — Бих предпочел да огледам тези три града.

— Почакай малко, сержант — каза Алтал. — Искам да си поговоря със Смегор и Таури. Струва ми се, че е време да мобилизираме сили, които да забавят нашествието. — После се обърна към Лейта. — Добре ще е да дойдеш и ти. Искан ми се да разбереш какво точно мислят тези двамата.

— Ще сторя всичко, което ми наредиш, преславни! — отвърна Лейта с малко прекален плам.

— Бейд, би ли си поговорил с нея? — обърна се Алтал към жреца. — И без това съм прекалено напрегнат, за да трябва отгоре на всичко да понасям и тези заяждания на дребно всеки ден.

— Ах, Алтал, как можеш да говориш такива ужасни неща! — каза Лейта с престолено възмущение.

Алтал и Лейта тръгнаха по безмълвните коридори към югоизточното крило на Дома и той ѝ обясни някои неща в движение.

— Те не виждат стените и пода, Лейта. Мислят си, че са в планините на Кагвер.

— Как успяваш да направиш това, Алтал?

— Самият аз не правя нищо, така че не ми задавай такива въпроси. Това е грижа на Двейя.

— Ти много я обичаш, нали?

— Чувството ми е нещо по-голямо от обичта. Както и да е, двете войски са се разположили на място, което възприемат като планински проход. Ще те оставя на позиция, не много отдалечена от техния лагер, и ще им дам заповед да тръгнат на път. Искан да разбера каква ще е реакцията им и по какъв точно начин смятат да не изпълнят това, което ще им наредя. Не ни трябва изненади.

— Ще се опитам да разбера — обеща тя.

Завиха в един коридор и видяха пред себе си арумската войска.

— Изчакай ме тук, Лейта — каза Алтал. — Това разстояние би трябвало да те устройва.

Както винаги му се случваше при подобни обстоятелства, Алтал изгуби донякъде ориентация. Виждаше едновременно както коридора, така и кагверските планини — контурите им се размазваха и се сливаха пред очите му. Чувството за разстояние също бе изкривено, така че часовоите с фустанели повървяха доста на място, докато заведат Алтал до щаба.

— Добро утро, господа — поздрави Алтал двамата князе, след като влезе в палатката. — Всичко наред ли е?

— Не съвсем — отвърна кисело пъпчивият Смегор. — Алтал, ние оглавяваме родове, а ти ни пращаш на поход с обикновените войници. Това е обидно.

— Вие получихте пари — каза Алтал. — Трябва да ги отработите.

— Какво трябва да се направи? — попита жълтокосият Таури.

— Кантонците нахлуха в Остос и дойде време да действуваме — отвърна Алтал. — Извикайте военачалниците си. Искam да обсъдя някои подробности с тях.

— Ние сме техни князе — каза надменно Смегор. — Ще имаме грижата да им предадем нарежданията.

— Моля да ме извините, ако думите ми ви се сторят груби, княже, обаче вие двамата нямате и представа от военни операции. Искam да съм сигурен, че вашите военачалници ще разберат съвсем ясно каква е обстановката и какво точно трябва да направят. Не искам да има неясноти.

— Прекаляваш, Алтал — заяви Таури. — Ние ще преценяваме какви заповеди ще даваме на хората си.

— В такъв случай прекратявам плащанията още сега. Можете да направите кръгом и да се приберете в Арум.

— Та ние имаме споразумение! — възкликна Смегор. — Не можеш да се отмяташ от него!

— Току-що го направих. Или извикайте командирите си, или си вървете у дома. Представявам ариа Андина и или ще правите каквото ви казвам, или веднага развалям договора.

Таури се обърна към часовоя пред входа на палатката.

— Ей, ти, как ти беше името? Докарай тук Вендан и Гелун. Веднага!

— Слушам, княже — отвърна часовоят. Алтал забеляза, че на лицето му се появи лека презрителна усмивка. Очевидно двамата князе не се радваха на особен авторитет сред хората си.

— Какво си намислил, Алтал? — попита Смегор и очите му се присвиха.

— Нашествениците напредват по-бързо, отколкото предполагахме. Подготвили сме им посрещане и не искаме да подранят за него. От вас двамата искам да ги забавите.

— Разстоянието е много голямо, Алтал! — възкликна Таури. — Как е възможно да стигнем там навреме?

— Чрез движението, известно като „тичане“, княже. Наподобява ходенето, но е по-бързо.

— Никак не ми харесва тонът ти, Алтал.

— Съжалявам. Вие двамата тръгнахте на поход преди месец, а още не сте изминали голямо разстояние. Сега ще трябва да наваксате пропуснатото. Това е война, господа, а не следобедна разходка. По-добре кажете на хората си да се приготвят. До час трябва вече да сте на път.

— Трябваме ли ви, княже? — попита един строен войник, който влезе в палатката заедно с някакъв много висок човек.

— Да, Гелун — отвърна Таури. — Това е Алтал, един от слугите на нашата работодателка. Има указания за теб. Ще ти ги съобщи навън, ако нямаш нищо против. Ние с княз Смегор сега ще закусваме и не искаме никой да ни безпокои.

— Слушам, княже — отвърна капитан Гелун и отдаде чест. После се обърна към Алтал. — Алтал, ако дойдете с нас, ще можем да обсъдим всичко в подробности.

— С удоволствие — отвърна Алтал, поклони се на Смегор и Таури и каза: — Пожелавам ви приятна закуска, но да не е твърде продължителна.

— Дали само си въобразявам, или наистина долових враждебност във въздуха? — попита високият военен, който придружаваше капитан Гелун, щом излязоха от палатката.

— Ти си капитан Вендан, нали? — попита Алтал.

— На твоите услуги, Алтал — отвърна високият мъж с пресилена любезност.

— Надявам се да е така. С онези двамата не успях много-много да се разбера.

— Колко странно — отвърна с ирония Гелун. — С Вендан не ни бе никак трудно да ги убедим, че трябва да продължим похода си. Имахме си трудности само тогава, когато трябваше да им обясняваме, че трябва да изминаваме по повече от километър на ден.

— Какво накара твоята ариа да ни натресе на главата тези двама некадърници, Алтал?

— Внимавай, Вендан — предупреди го Гелун. — Хората не бива да чуят как се изразяваш за нашите уважаеми князе. Това ще отслаби бойния им дух.

— Ариа Андина не познава много добре социалната структура на арумците, господа — отвърна бързо Алтал. — Тя смята, че всички кланове функционират така, както функционира кланът на Твенгор. Той обаче води хората си лично. Опитах се да ѝ обясня, че Смегор и Таури не правят същото, обаче тя не успя да ме разбере. Изглежда, все още продължава да мисли, че именно те са началниците ви. Прекалено е млада.

— Тази грешка не е непоправима, Алтал — отвърна Гелун. — Ето я и нашата палатка. Заповядай вътре, за да обсъдим подробностите.

— Взел съм карта — каза Алтал, когато влязоха в палатката — беше разположена само на няколко метра от палатката на князете, — бръкна под туниката си, извади една от грижливо изработените карти на Халор и я разгъна на грубата маса. — Нашествениците напредват към тези три града. Трябва да забавите настъплението им.

— Кой е главнокомандущият нашите сили? — попита Вендан.

— Познавате ли сержант Халор?

— Да — отвърна Вендан. — Били сме противници в няколко войни. Ако ще говорим сериозно, щом разполагаш с Халор, останалите не сме ти нужни.

— Толкова ли е добър? — попита Гелун.

— По-добре е да не му се изправяш насреща.

В отговор Гелун изръмжа.

— Алтал, нали знаеш какво предполагат действията за забавяне на противника? — попита Вендан.

— Ами... главно засади и изгаряне на мостове.

— Това го мислят политиците и дипломатите — каза Вендан. — Войните в действителност са по-различно нещо. Войниците огладняват няколко пъти дневно, така че трябва да бъдат нахранени. Най-сигурният начин да ги забавиш е да ги лишиш от храна. Време е да се прибира реколтата и вероятно заради това кантонците са нахлули точно сега. Надявам се твоята ариа да не държи прекалено много на тазгодишната си реколта от пшеница, защото от нея нищо няма да остане, когато с Гелун стигнем границата. Ще изгорим всичко на сто километра от двете ѝ страни.

— И ще отровим всички кладенци на пътя си — добави Гелун.

— Наистина ли?

— Наистина — потвърди Гелун. — Ако вземеш трупа на кон или крава, умрели преди седмица, и го хвърлиш в кладенеца, водата му не може да се пие.

— Ако няма животински трупове, винаги ще се намерят човешки. По време на война човешки трупове има колкото щеш — добави Вендан. — Човешките трупове вонят по-отвратително дори от кравешките.

Алтал изтръпна, после попита:

— Смятате ли, че можете да попречите на княз Смегор и княз Таури да ви се месят в работата?

— За тях всичко, което е на повече от километър от княжеската им палатка, е разположено на другия край на света — презрително каза Гелун. — Нашите славни водачи не обичат много физическите упражнения. Когато ни заповядат нещо, ние с Вендан отдаваме чест, обаче когато се отдалечим от тях достатъчно, за да не могат да ни видят и чуят, правим това, което трябва да се направи. Кажи на сержант Халор, че ще му изпратим нашественици, които ще бъдат ужасно гладни и жадни. Той ще знае как да се справи с тях.

— Остави ни обаче картата — каза Вендан. — А сега, ако нямаш нищо против, ще отидем да кажем на хората си да се подготвят за път.

— Пожелавам ви приятно пътуване — каза Алтал и излезе от палатката.

— Все още си твърде недодялан, Алтал — каза му Лейта, когато се върна при нея. — Не смяташ ли, че се държа прекалено грубо със Смегор и Таури?

— Можеше да се държа и по-лошо. Какво си казаха, след като се разделихме?

— И двамата са много объркани и разтревожени. След срещата на вождовете не са успели да установят контакт с Генд и не знаят какво трябва да правят. При нормални обстоятелства поддържат връзка с него чрез Арган. Не са го виждали обаче няколко седмици. И двамата са много объркани и уплашени. Страх ги е, защото знаят, че ако направят нещо не както трябва, Генд ще ги накаже. Ще ги убие.

— Какъв ужас — отвърна подигравателно Алтал. — Ние двамата с теб по-добре да се прибираме, преди Халор да е побеснял.

— Има още нещо, Алтал — каза разтревожено Лейта и се намръщи. — Не мога обаче да го разбера.

— Така ли?

— Арган е човекът, който вербува шпиони на Генд. Най-често, като им предлага пари. Поне във Векти постъпи по този начин. В Треборея обаче прави нещо различно. И там подкупва различни длъжностни лица, обаче в разговора между Смегор и Таури бе споменат няколко пъти изразът „обръщане в истинската вяра“, и това нещо ги ужасява. Приятно им е да взимат пари от Арган, обаче изглежда, че този път са им поставени и някои други условия.

— Само това ни трябваше — каза Алтал. — Никак не обичам религията да се обвързва с политиката.

— Струва ми се, че бе редно да научиш това.

— Много ти благодаря — отвърна той и се замисли. — Как се чувства Бейд? Гер каза, че му се видял доста разтревожен, когато си отворила някои врати пред него. Знаеш какво имам предвид.

Лейта се изкиска.

— Не беше съвсем готов за някои от нещата, които се случиха. Нямахте нищо против размяната на идеи, но размяната на чувства малко го смути.

— Лейта, имаш ли нещо против да ти дам един съвет? — попита Алтал, когато започнаха да изкачват стълбите.

— Зависи от съвета.

— Би ли могла да го даваш малко по-кратко с Бейд, поне за известно време?

— Какво ще рече „по-кратко“?

— Престани да го караш да се черви всяка минута. Престани да му подаваш „смуцаващи мисли“. Най-малкото преди да е свикнал да понася присъствието на чужди хора в главата си.

— Но той е толкова мил, когато се изчервява... — възрази тя.

— Засега си намери някакво друго развлечение. Имам силното подозрение, че скоро ще ни потрябва неговият разум, и то в чудесна форма. Той и без това няма да ти избяга, така че се дръж добре с него.

— Добре, татко — отвърна тя послушно.

— Това пък какво беше?

— Държиш се с нас като баща, Алтал, и то не отсега. Сигурно, защото възприемаш всички ни като деца. Бащинството не ти подхожда много, но така или иначе друг баща си нямаме, скъпи татко.

— Стига, Лейта!

— Как ще ме напляскаш? Собственоръчно ли? — продължи въодушевено Лейта.

— Престани.

— Добре, татко — отвърна покорно Лейта.

Стражите пред портите ги разпитаха доста обстойно преди да ги пуснат в града. Алтал не скри раздразнението си от това, когато и тримата тръгнаха по тесните улички към замъка на херцог Олкар.

— Обстановката е военновременна, Алтал — обясни сержант Халор. — Тези хора нямаше да постъпят професионално, ако просто ни бяха пуснали.

— Показах им пропуск с подписа на Андина! — възрази Алтал и размаха къс хартия.

— Много впечатляващ е, не ще и дума, обаче грамотните войници не са много. Стражите постъпиха правилно. Престани да мислиш за тях.

— Крепостните стени ми се сториха надеждни — отбеляза Елиар.

— Здрави са — съгласи се Халор. — Но малко подобрения няма да им навредят.

— Какви подобрения?

— Сети се сам, Елиар. Какво би трябвало да добавиш към една крепостна стена, за да затрудниш тези, които биха се опитали да я

преодолеят?

— Може би следвало горната ѝ част да е изпъкнала напред.

— Това не би ѝ навредило. Равните стени се изкачват по-лесно.

Нещо друго?

— Може би изпъкнали кули по краищата. За да могат да се обстрелват нападателите, катерещи се по подвижни стълби.

— И това е добра идея.

— Защо правиш това, Халор? — попита Алтал.

— Какво имаш предвид?

— Защо непрестанно го изпитваш?

Халор повдигна рамене.

— От мен се очаква да се държа като учител, Алтал, а учителите изпитват. Истината е, че последния изпит го провежда врагът. Ако ученикът ми е жив, след като битката е приключила, значи е издържал изпита успешно. По-добре дръж пропуска с подписа на Андина подръка. Това е дворецът на херцога, а разполагаме с твърде малко време, за да го губим в някоя чакалня.

Подписът на Андина им осигури незабавен достъп до разкошния кабинет на херцог Олкар. Херцогът на Кадон бе възпълен мъж на средна възраст с консервативно облекло и малко надменно изражение.

— Всичко това се отразява много лошо на бизнеса, княз Алтал — каза той, след като гостите му седнаха. — Целият ми град е претъпкан със селски простаци, които очакват да ги храня.

— Нашествениците ги избиват, ваше сиятелство — изтъкна Алтал. — Ако напролет всички селяни са мъртви, кой ще засее новата реколта?

— Прав сте, прав сте — съгласи се неохотно Олкар. — Тази война няма да продължи дълго, нали? Имам стока, която трябва да се превози, а пътищата сега не са много надеждни.

— Ваше височество, тепърва ще става по-лошо — отвърна откровено Алтал. — До седмица или най-много десет дни вашия град ще бъде обсаден. Крепостните ви стени се нуждаят от допълнително укрепване, а и ще ви трябват доста големи запаси от храна. Разполагам с войски, които ще ви се притекат на помощ и ще свалят обсадата, обаче добре ще е да се запасите така, че да изкарате цялата есен.

— И есента ли? — възкликна Олкар. — Та ако това стане, тази година няма да спечеля и стотинка!

— Обаче ще сте жив и когато настъпи следващата година — отбеляза Алтал. — Всеки от нас изживява от време на време трудни години.

— Трябва да се срещна с вашите строители, ваше височество — каза Халор. — Добре ще е да се заемат незабавно с укрепването на градските стени, а и искам да споделя с тях някои мои идеи. Да не забравя: към града се е упътила войска от арумски наемници, които ще го отбраняват. Ще трябва да им осигурите помещения.

— Не могат ли да си направят лагер извън града? — попита почти разплаканият Олкар.

Халор не му отговори, а само го погледна продължително в очите.

— Всъщност, прав сте — съгласи се Олкар. — Замисли ли се човек, няма как да го направят. Арумците обаче са много шумни и много буйни. Можете ли да им обясните, че трябва да се държат възпитано, докато са в Кадон? Гражданите на Кадон са порядъчни хора и се обиждат, когато ги нагрубяват.

— Може би, ако се опасявате, че арумците ще се държат невъзпитано, ще е по-добре сам да защитавате града си.

— Не, не, сержанте, нямам никакви възражения — побърза да отговори Олкар.

— Чия войска според теб ще е най-добре да отбранява Кадон? — попита Алтал, след като напуснаха града.

— Войската на Лейвон — отвърна Халор. — Той е почти толкова добър войник, колкото Твенгор, и притежава здрав разум. Родът на Лейвон е участвувал в няколко обсади, така че знае какво трябва да се прави. Не искам от него да прогони обсаждащите. Градът на надутия херцог ще задържи поне една трета от нахлуващите армии за толкова време, колкото ми е необходимо.

После Халор погледна през рамо към града и каза:

— Струва ми се, че вече не ни виждат. Отведи ни в Пома, Елиар.

Прекошиха за миг Дома и се озоваха в град Пома.

— Така си спестяваме разговори със стражите — обясни Елиар.

Сержант Халор впери удивен поглед в градските стени и сякаш не повярва на очите си.

— Тези хора какво си въобразяват?
— Стената май не те очарова — каза Алтал.
— Достатъчно ще е някой да кихне срещу нея и тя ще се срине — каза Халор. — Как се казваше човекът, който управлява този град?
— Мисля, че Бердор — отговори Алтал.
— Сигурно му казват Бердор Идиота — изръмжа Халор. — Хайде да го потърсим.

Дворецът на помския херцог имаше жалък вид. Няколко счупени прозореца бяха заковани с дъски, а мръсотията в двора можеше да се рине с лопата.

Пропускът, подписан от Андина, отново им осигури достъп в двореца. Кабинетът на херцога не впечатляваше с нищо. Още по-малко впечатляваща беше личността му.

Бердор бе почти момче и лицето му издаваше слаб характер.

— Знам, че не всичко при нас е съвсем наред, княже Алтал — извини се той плахо, след като Алтал му обърна внимание на състоянието на градската стена. — Нещастният ми град обаче е пред прага на пълен банкрут. Мислех си да увелича данъците, за да поправа стените, но търговците ме предупредиха, че едно повишаване на данъците ще предизвика колапса на цялата градска икономика.

— На колко възлиза сегашният ви данъчен процент, ваше сиятелство? — попита Алтал.

— На три процента и половина, княже Алтал — отвърна Бердор с треперещ глас. — Според вас това много ли е?

— Ще е много, ако възлезе на осемдесет процента, ваше сиятелство. Три процента и половина е направо шега. Нищо чудно, че живеете в кочина.

— Вече е късно да се направи нещо сериозно — каза Халор. — Тези стени ще бъдат преодолені най-много за два дни. Тук ще е най-добре да дойде Твенгор. Ще се наложи да се водят улични боеве, а в тях ще се прояви най-добре именно той. Ако е трезвен, разбира се.

После сержантът погледна уплашения херцог и добави:

— Вашите стиснати търговци скоро ще получат един бърз урок за ползата от разумно данъчно облагане, ваше сиятелство. След няколко седмици улични боеве от града няма да остане много, без да отчитаме грабежите, на които ще бъде подложен от двете армии.

Вашите търговци са ви измамили, за да забогатеят, но след войната от богатството им няма да остане много.

— Боже мой, виждали ли сте такова нещо? — възкликна Халор, когато видяха стените на Мавор.

— Изглеждат внушително, нали? — съгласи се Алтал, като огледа впечатляващите защитни съоръжения на града.

— Внушително? На света не могат да се намерят толкова пари, достатъчно, за да ме накарат да обсадя този град. Не бих искал обаче да съм тукашен данъкоплатец. Как се казваше херцогът?

— Нитрал, струва ми се — отвърна Елиар. — Дакан май каза, че Нитрал бил архитект. Доколкото успях да разбера, от двадесет години се занимавал с преустройството на целия град.

— Е, съвсем определено няма да ни се наложи да берем грижа за тези стени — каза Халор. — Бих казал, че Мавор е непревземаема крепост. Тук май ще поставим човек, който ще знае как да се възползува от това преимущество.

— За Желязната челюст ли мислите? — попита Елиар.

— Позна, Елиар — отвърна Халор. — Той е най-подходящият човек за това място.

— Кой е Желязната челюст? — попита Алтал.

— Той е вождът, на когото долната челюст стърчи по-далеч от носа му — отвърна Халор. — Почти не говори и е човекът с най-голям инат в цял Арум. Захапе ли нещо, не го пуска. Ако разположим войските на Колейка Желязната челюст в Мавор, Гелта може и да се опита да обсади града. Нито обаче ще влезе в него, нито ще може да го напусне.

— Нещо не мога да те разбера — призна Алтал.

— Ако се опита да се изтегли, Колейка ще излезе през портите и ще разкъса армията на части — поясни Халор. — Обсаждащите войски няма да могат да се измъкнат оттук. Това е в известно съответствие с мислите на Гелта, за които ни разказа Лейта. В тях имаше нещо, което пречеше на нашествениците да настъпят срещу Остос. Струва ми се, че това е съчетанието от тази крепост и Желязната челюст. Взети заедно, те превръщат този град в естествен капан. Няма да успеят нито да влязат в него, нито да го напуснат. Това

е най-доброто, което може да се случи. — Халор започна да се смее. — Почти ми е жал за тях. Нека влезем в града, за да се запознаем с този инженерен гений. Трябва да го предупредим за идването на Колейка и да му кажем какво да очаква. После ще се върнем в Остос, за да си поговорим с командирите на армията на Андина.

Беше крайт на лятото и горещините в Остос действуваха потискащо. По искане на Андина княз Дакан свика местните военачалници. Събрани в тронната зала, те се потяха от горещината и тихо разговаряха, докато очакваха появянето на владетелката.

— Добре ще е да им оставите известно време, за да се успокоят, господарке — каза Дакан, като погледна през вратата към военните.

— Армията на Остос много ли е голяма, че имате толкова много генерали? — попита Халор.

— В Остос военните чинове са наследствени — отвърна Дакан. — В течение на вековете нашата армия се е сдобила с твърде многотрайно командване. Единственото преимущество от наличието на толкова много генерали е, че така се създава известна възможност поне един от тях да си разбира от работата.

— Вие сте циник, княже.

— Това е едно от предимствата на дълголетието, сержанте — отвърна Дакан с усмивка. — Имате ли нещо против, ако ви представя като фелдмаршал?

— Защо е необходимо това?

— Сержантският чин не е сред най-високите в нашата армия, приятелю. Нашите надути генерали и полковници могат да се отнесат надменно към един сержант.

— Ще ги излекувам набързо от надменността им — отвърна Халор и се ухили. После погледна Андина, която се потеше в тежкото си официално облекло, и попита: — Девойче, ще се разсърдиш ли, ако изпочупя част от мебелите?

— Повеселете се, сержанте, ако това ви доставя удоволствие — отвърна тя с дяволита усмивка и се обърна към управителя си. — Време ли е да влизаме, Дакан?

— Да, можем да влезем. Сержанте, моля ви да не избивате много военни. Държавните погребения са ужасно скъпи.

— Ще се опитам да провя самообладание — обеща Халор, приближи се към един от въоръжените стражи и го попита любезно: — Войнико, би ли ми услужил с брадвата си?

Войникът бързо погледна княз Дакан в очакване на указания. Дакан присви очи и заповяда:

— Дай му брадвата.

— Слушам, княз Дакан — каза войникът и подаде на сержанта бойната си брадва с дълга дръжка.

Халор я претегли с ръка и каза одобрително:

— Тежестта ѝ е подходяща. — После прокара пръст по острието. — Добре си я наточил. — И потупа войника по рамото. — Добър войник си.

— Благодаря ви, господине — рече стражът и гордо се изпъчи.

— Добре ще е да приключим с всичко това преди да е станало още по-горещо — предложи Халор. — Вие защо не заемете местата си? После княз Дакан ще ме представи на генералите и ще започнем.

— Постарайте се да не проливате много кръв, сержанте — каза Андина уж на шега, но и сериозно. — Петната върху мрамора се измиват много трудно.

— Ще се постарая да пазя чистота — обеща Халор.

Дакан даде знак на тръбачите и се разнесоха тържествени, макар и малко продължителни звуци.

Сетне царствената Андина и облеченият в броня Елиар до нея бавно и тържествено се запътиха към престола ѝ. Утихналите генерали направиха дълбок поклон.

— Отваряй си добре ушите, Лейта — промърмори Алтал на русокосото момиче. — Почти съм сигурен, че Арган е вербувал някой и друг генерал.

— Ще ги открия — обеща Лейта.

На трона на Андина се бе настанила котката Еми и грижливо чистеше лапичките си. Щом видя Андина, измяука въпросително.

— Ето те и теб — каза Андина и я гушна. — Къде изчезна, палаво котенце?

После с Еми в ръце седна на трона. Генералите възобновиха разговорите си.

Пред престола бе поставена катедра. Дакан застана зад нея и почука по наклонената дъска.

— Моля за вашето внимание, господа.

Повечето от генералите въобще не му обърнаха внимание и продължиха разговорите си.

— Тишина! — разнесе се внезапно звучният глас на Андина. Генералите веднага млъкнаха.

— Благодаря ти, господарке — тихо промърмори Дакан.

— За какво си ни извикал, Дакан? — обади се един месест генерал с позлатени доспехи.

— Как да ви кажа, генерал Теркор, води се една малка война — отвърна Дакан. — Не знаехте ли?

Генералът се усмихна подигравателно.

— Струва ми се, че ще е добре да започнеш да говориш по същество, Дакан. И да свършиш преди да е станало още по-горещо.

— С такива искания ме лишаваш от приятни преживявания, Теркор — възрази Дакан. — Както и да е, искам да запозная всички ви с един сержант. Казва се Халор. Предупреждавам ви, че трябва да сте любезни с него, тъй като има лют нрав, а ви предстои да изпълнявате неговите заповеди.

— Аз съм генерал, Дакан, и не се подчинявам на сержанти — отвърна Теркор.

— Много ще ни липсват, генерал Теркор — промърмори Дакан. — Както и да е, ще ви направим хубаво погребение.

Халор влезе и небрежно тръгна към трона, като полюшваше бойната брадва. Спря до катедрата и попита:

— Ще позволите ли?

— Разбира се, сержант Халор — отвърна любезно княз Дакан и се отдалечи.

Халор застана зад катедрата и не каза нищо. Възмутените генерали продължиха да си бърборят.

Но разговорите спряха, когато брадвата направи катедрата на трески.

— Започнаха да ми похабяват мебелите — промърмори Андина, вперила поглед в тавана.

— Добро утро, господа — изрева Халор с глас, подходящ повече за плац. — Имаме много неща за обсъждане, така че млъкнете и ме слушайте внимателно.

— Как си позволявате?! — викна възмутеният генерал Теркор.

— Ако пак си отвориш устата, ще разцепя и тебе! — кресна Халор. — Хайде да не се занимаваме сега с всички тези глупости, свързани с чиновете. Аз съм арумец и нашите воински звания не съответствуват на вашите. При нас „сержант“ означава „главнокомандуващ“. — После вдигна бойната брадва и попита:

— Виждате ли това? Това е моето звание и именно то ме поставя начело на нашата малка компания. Ако някой от вас има възражения, готов съм за двубой с него. Сега и тук.

— Тази реч той я е произнасял много пъти — тихо каза Елиар на спътниците си. — Не знам защо, но никой не се усъмнява в истинността на думите му.

Генералите не откъсваха поглед от бравата, която Халор държеше в ръка.

— Превъзходно, господа — каза Халор. — Виждам, че ще се разберем. А сега слушайте: неотдавна в страната ви нахлу наемна армия на кантонския идиот и вашата очарователна малка владетелка ме нае, за да обясня на нашествениците, че трябва да се махат. Нашият враг, поне на пръв поглед, е владетелят на Кантон. Познавам го добре, тъй като командвах неговите войски при последната война, която води срещу Остос. Казва се Пелгат и няма и грам мозък в главата. Надявам се, че няма да ви обидя, господа, обаче вашите вечни треборейски войни започнаха да ми омръзват, така че ще ги приключа веднъж и завинаги. Единственото, което се иска от вас, е да защитавате този град. Не се намесвайте в нещата, които ще върша в другите градове и в селата, защото въобще няма да ви обърна внимание. Ариа Андина нае именно мен за тази война и аз ще имам грижата тя да завърши успешно за нея. Младият човек до владетелката ви е ефрейтор Елиар, който е под мое командване. Когато той ви нареди нещо, знайте, че говори от мое име, така че не му възражайте. Подготвил съм планове за тази кампания в най-големи подробности и съм привлякъл армии от страни, за които вероятно дори не сте и чували. Чудесно знам какво правя и не ми трябва никакви съвети от любители. Първата ми работа ще е да унищожа нахлуващите армии, а след това ще разруша град Кантон. Това ще е последната война в Треборея, господа, така че ѝ се наслаждавайте, докато не е приключила. И нека всички си гледаме работата.

После прокара пръст по острието на бойната брадва ѝ отбеляза:

— Малко я нацърбих. — Погледна към войника, застанал до вратата на тронната зала. — Съжалявам, че нацърбих брадвата ти, боец. Благодаря ти, че ми послужи с нея. Когато я наточваш, използвай много вода.

— Слушам! — излая войникът и застана „мирно“.

— Господа, щастливи сте, че имате момчета като това във войската си — заяви Халор на генералите, стисна дръжката на брадвата и викна: — Дръж! — И метна брадвата. Тя се завъртя във въздуха над главите на привелите се генерали. Войникът с ловко движение хвана въртящото се оръжие.

— Добре се справи — каза му Халор.

Войникът само се усмихна и после отново застана „мирно“.

ГЛАВА 31

След като потресените генерали си тръгнаха, Андина отведе всички в покоите си.

— Моля да ме извините за миг, но ще трябва да се освободя от това — каза, като докосна царствената си дреха. — Иначе след малко ще се разтопя. Брокатът наистина е красив, но определено не е подходящ за лятото.

Гостите насядаха в удобните кресла в приемната на владетелката.

— Вашият подход към генералите беше може би малко грубоват, сержант Халор, обаче те съвсем определено разбраха това, което им казахте — отбеляза княз Дакан.

— Радвам се, че ви допадна, княже — отвърна Халор с широка усмивка.

— Нали не смятахте наистина да ги избиеете?

— Вероятно нямаше да го направя. Те обаче не знаеха това, нали?

— Израстването в една военна култура навярно е много вълнуващо.

— То си има и хубави страни, княже. Трудното е да се живее достатъчно дълго, за да станеш пълнолетен. Едно младо момче с току-що набола брада е склонно много да се хвали и рано или късно трябва да подкрепи хвалбите си с дела. Това обикновено предполага сбивания, а не е хубаво малките момчета да се бият, когато около тях се търкалят твърде много брадви и мечове — отвърна Халор. После се обърна към Алтал. — Алтал, трябва да си поговоря с жена ти.

— Не знаех, че сте женен, княз Алтал — каза Дакан изненадано.

— Съпругата ми е домашарка — отвърна Алтал.

— Имате ли си дом?

— Да. Той всъщност е неин. Приятно и уютно местенце.

Котката Еми с беззвучни стъпки се доближи, и спря пред креслото на сержант Халор, погледна го с яркозелените си очи и измяука въпросително.

— Не се дръж така, Еми — смъмри я Алтал.

В отговор котката го погледна хладно и прилепи уши към главата си.

— Много странна котка — каза Халор.

— Всички ние сме й много задължени, сержанте — каза Дакан. — Всъщност преди около година именно тя спаси живота на младия Елиар.

Андина се върна, облечена с лека рокля без ръкави, седна, потупа се по бедрото и каза:

— Ела тук, Еми.

Еми стрелна Алтал с надменен поглед и веднага отиде при Андина.

— Добро котенце — каза ласкаво Андина. После погледна сержант Халор. — А сега какво следва?

— Иска ми се да видя нашествениците, госпожице. Виждал съм повечето армии по света и знам, че всяка от тях си има отличителни белези. Оpozнаването на врага е много важно, когато водиш война. Оpozнах доста добре Гелта след войната във Векти, обаче би трябвало да видя и войниците й, за да мога да направя по-точни преценки.

— Това няма ли да е опасно? — попита Дакан. — Твърде ценен човек сте, за да се разхождате пред лицето на врага.

— Известни са ми начини да го наблюдавам, без самият аз да бъда забелязан, княже — отвърна Халор. — Начини, които са или съвсем нови, или толкова стари, че светът ги е забравил. С тях ни запозна съпругата на Алтал, когато бяхме във Векти. Именно заради това искам да си поговоря с нея. При това колкото се може по-скоро.

— Къде е Гер? — попита безмълвно Елиар, когато се върнаха в кулата.

— Играе си — отвърна Лейта. На Алтал му се стори, че гласът й кънти в главата му.

— Не можете ли да се въздържите от това? — попита Алтал. — Не можете ли да водите разговорите си без мое участие?

— Елиар е още неопитен — каза Двейя. — Доколкото си спомням, на теб ти бе необходимо доста време, за да се отучиш да крещиш.

— Какво прави сега Гер? — попита отново Елиар, вече малко по-спокойно.

— В източния коридор е — отвърна Лейта. — С хората на сержант Гебел. Салкан го учи как да стреля с прашка.

— Това беше моя идея, Алтал — призна Бейд. — Оставих Гер със Салкан. Реших, че това е може би най-лесният начин да доведе Салкан в тази част на Дома.

— Трябва да използвам прозорците ви, госпожо — обърна се Халор към Двейя. — Генералите на ариа Андина не са съвсем наясно със състава на нахлуващата армия, така че ще е добре лично да й хвърля един поглед.

— Разбира се, сержанте — съгласи се Двейя.

Халор бързо се огледа и попита:

— Нали не сте оставили моя княз и племенницата на Кройтер сами?

— Сега си почиват, сержанте.

— Елиар, защо не доведеш Гер и Салкан? — безмълвно попита Алтал. — Ако ще слагаме юзди на Салкан, може би е време да го направим.

— Иди с него, приятелю — промърмори Двейя.

— Аз ли? Защо?

— Нека Гер не му казва много неща наведнъж. Искаме Салкан да се чувства удобно с юздата си. Гер е малко припрян.

— Добре казано — съгласи се Алтал.

— Това е най-важното, Гер — обясняваше Салкан, когато Елиар и Алтал отидоха при тях. — Всеки глупак може да завърти прашка над главата си. Важното е да знаеш кога точно да хвърлиш камъка. Окото ти и ръката ти трябва да действат заедно.

— Обаче е доста по-сложно, отколкото изглежда.

— А, Гер, тук ли си бил? — каза Алтал. — Търсихме те къде ли не.

— Нещо лошо ли се е случило? — попита Гер.

— Не. Еми реши, че след като сме толкова близо до нейния Дом, можеш да я посетиш. Салкан, може би и ти ще поискаш да дойдеш с него?

— Не знаех, че из тези планини има къщи — каза Салкан.

— Домът е на закътано място, Салкан — каза Елиар. — Еми обича уединението.

Салкан се огледа.

— Не виждам дори пътища или пътеки.

— Стараем се да не оставяме следи — отвърна Алтал. — Домът на Еми е красив и богат, а из тези планини има разбойници. — После се обърна и посочи коридора зад себе си. — Домът на Еми се намира от другата страна на този хълм. И без това е време за вечеря, а Еми готви много по-вкусно от кашаварите на сержант Гебел. Нима не заслужаваме едно хубаво хапване?

— Воденето на война предполага много други неща освен умението да се борава с меч, лък или прашка, Салкан — каза сержант Халор на младия вектианец, след като приключиха вечерята, преминала в истински банкет, и се почука по челото. — Най-важната част на войната се води ей тук. Трябва да мислиш по-бързо от врага си.

— Аз не съм войник, генерал Халор — отвърна Салкан. — Вярно е, че от време на време избухвам, но иначе по начало предпочитам да се грижа за овцете си.

— Струва ми се, че се подценяваш, младежо — каза княз Алброн. — За съвсем кратък срок ти мобилизира единственото, което би могло да се окачестви като вектианска армия. Твоите момчета допринесоха много за съвместния ни успех.

— Независимо дали това ти харесва, или не, Салкан, ти наистина командуваш войски. Според мен ще е добре да поседиш тук и да научиш едно-друго от Халор — каза Алтал на червенокосия младеж.

— Щом казвате, господин Алтал, ще го направя — съгласи се Салкан. — Дали Елиар би могъл да ме отведе в лагера на генерал Гебел, за да си прибера нещата и да поговоря с приятелите си.

— Ще имам грижата за това, Салкан — каза Елиар.

— Това беше хитро — промърмори Двейя на Алтал.

— Не чак толкова, Еми. Младият Салкан по начало обича да доставя удоволствие на хората, стига да му посочиш убедително основание за това. След като е вече в Дома, всички ще имаме достъп

до него: Бейд, Халор, ти, Гер, а може би и аз. Преди да е изтекло лятото, ще успеем да го убедим.

На следващата сутрин небето над централна Треборея бе изпълнено с дим от горящите ниви, а пътищата бяха задръстени от бягащи селяни. Лицето на сержант Халор, който наблюдаваше опустошенията от прозореца, бе свъсено.

— Май започвам да остарявам, след като не мога да наблюдавам тези неща безучастно — тихо каза той, сякаш говореше на себе си.

— Войната не сте я измислили вие, сержанте — отвърна му Двейя замислено. — Можете ли да видите това, което ви интересува, от тази височина?

Халор отново погледна нивите, горящи под него, и каза:

— Нека отидем малко по на север, преди да се снижим. Вероятно има неща, които не бих желал да видя в твърде големи подробности.

— Разбирам — каза тя.

В кулата не се чувствуваше никакво движение, но пейзажът, наблюдаван от южния прозорец, непрестанно се променяше.

— Тук можем ли да се снижим малко, госпожо? Бих искал да видя тези войници по-отблизо.

— Разбира се, сержанте.

Алтал отиде при тях.

— Пехотата им, изглежда, е главно от Кверон и Регвос — отбеляза Халор. — Виждам и кагверци, но не изглежда да са много.

— А тези конници? — попита Алтал.

— Това са главно скотовъдци от граничната зона между Перквейн и Регвос — отвърна Халор. — Като ездачи ги бива, но трудно бих ги окачествил като първокачествена кавалерия. При тях обаче виждам разни хора, които не мога да разпозная. Кои са мъжете в черни ризници, които очевидно командуват?

— Това са некверосци, сержанте — отвърна Двейя. — Генд възлага командването на наемниците на своите собствени офицери.

— Досега не бях виждал некверосци.

— В такъв случай сте имали късмет.

— Как придават този черен цвят на доспехите си? Боядисват ли ги?

— Не. Този черен цвят се придобива благодарение на начина, по който ги изковават. И на мястото, където го правят. Тези хора не са човешки същества в същинския смисъл на думата, сержанте. А и доспехите им служат не толкова, за да ги защитят, колкото за да скрият истинския им облик. Не са същества, приятни за гледане.

От столовата дойдоха Елиар и Гер.

— Жените пак започнаха да си говорят за дрехи, а Бейд и Салкан си говорят за овце — оплака се Гер. — На нас с Елиар не ни беше интересно, така че решихме да дойдем и да видим какво става с войната.

— Какво прави моят княз? — попита Халор.

— Същото, което прави през последните няколко дни, сержанте — отвърна Елиар. — Стои като вцепенен и не откъсва поглед от госпожица Астарела. — Елиар внезапно примига и стисна дръжката на Ножа. — Това там долу да не е Треборея?

— Да — отвърна Алтал. — Сержантът пожела да види отблизо вражеските войски.

— Там някъде долу е Генд! — каза рязко Елиар. — Ножът насмалко не изскочи сам от пояса ми.

— Можеш ли да го откриеш? — попита Халор.

— Да. Намира се някъде при опожареното село там, на изток.

Картината пред очите им леко се размаза. Елиар изпита леко виене на свят, тъй като очите му му казваха, че се движи, докато тялото му говореше обратното.

— Ей го там — прошепна Елиар и посочи две фигури до развалините на една опожарена селска къща.

— Кой е с него? — попита Халор.

— Арган — отвърна кратко Двейя.

— Прокуденият жрец ли?

— Да. Генд впрочем не обича много Арган. Арган е прекалено цивилизован, а Генд в крайна сметка си е варварин. Арган освен това е много амбициозен и изглежда смята, че русата му коса е признак за някакво расово превъзходство. Точно затова го изгониха.

— Искам да ги чуя, госпожо — нервно каза Халор.

Тя кимна и след малко чуха гласа на Генд.

— Не ме интересува как ще ги откриеш, Арган — каза с раздразнение Генд. — Но ще ги откриеш, и ще им кажеш да наредят на

войниците да спрат да палят нивите. Армията ми ще умре от глад, ако не престанат.

— Нима Гелта и останалите наемници не си носят припаси? — попита Арган.

— Те са примитиви, а примитивите се отнасят към земята, сякаш са добитък.

— Гелта наистина прилича на крава — съгласи се Арган. — А и мирише като крава. Добре. Ще наредя на Смегор и Таури да сложат край на палежите, обаче не вярвам да има особена полза.

— Какво имаш предвид?

— Трябва да обръщаш по-голямо внимание на прислугата, приятелю. Ти похарчи прекалено много злато за тези двамата. Те имат титли, но не и реална власт. Решенията се взимат от техните военни.

— Заповядай им да се размърдат и да поемат командването лично. Искam тези палежи да бъдат прекратени.

— Ще им предам, приятелю, щом смяташ че ще има някаква полза. Лично аз смятам, че грешиш, но това го знаете само ти и Господарят, нали?

— Ти поддържаш ли контакт с Яхаг? — попита Генд.

— Естествено, приятелю, добре съм го дресирал. Яхаг не смее дори да се почеше по носа, преди да поиска разрешение от мен.

— Кажи му да държи некверосците изкъсо. Искam Алтал да научи за съществуването им колкото се може по-късно.

— Знам добре какво правя, Генд.

— Постигна ли някакви успехи в Остос?

— Да. Нашата религия определено допада на някои аристократи. Думата „смирение“ определено не се харесва на мнозина от благородниците и това работи за нас.

— Не изпускай от поглед тези глупаци, Арган — каза Генд. — Първо обаче намери Смегор и Таури.

— Слушам, велики вожде — отвърна Арган и се поклони подигравателно.

— Има ли възможност да убием Арган преди да се е срещнал със Смегор и Таури? — обърна се Халор към Двейя.

— Не. На Арган му предстои да свърши още някои неща, така че нека засега го оставим жив.

— Длъжни сме да предотвратим тази среща — настоя Халор. — Ако двамата изменници поемат командуването лично, опожаряванията ще спрат, а именно недостигът на храна забавя нашествениците.

— Може ли и аз да кажа нещо? — попита Гер.

— Кажи, момче — отвърна Халор.

— Не е ли достатъчно да приберем Смегор и другия, как му беше името, в някоя от стаите на Дома? Тогава бившият жрец няма да успее да се свърже с тях.

— Това е интересна мисъл, Халор — каза Алтал.

— Прав си, но не ми е ясно как ще я обясним на Вендан и Гелун.

— Защо да не се разпространи слухът, че Арган е наемен убиец? — предложи Гер. — Ще кажем, че Гелта се е вбесила от опожарените ниви и е платила на Арган, за да им пререже гърлата. Като научат това, двамата ще си изкарат акъла и ще потърсят къде да се скрият. Тогава ще намерим някоя крепост, най-добре на върха на някой хълм. Ще кажем на двамата, че там ще бъдат надеждно охранявани и пазени от много стражи, за да не ги избие Арган. Те ще си мислят, че са в крепостта, но в действителност няма да са там. Ще бъдат тук, в Дома. Охраната ще си мисли, че Арган ги търси, за да ги убие, и ще го дебнат. Арган пък ще реши, че те се крият от Генд, който е вбесен заради опожарените ниви и е решил да ги убие. Как мислите, това не е ли подходящо решение?

— Алтал, ти не пожела да ми продадеш това момче. Защо тогава не ми позволиш да го осиновя? — попита жално Халор.

— Не го давам, сержанте. Той си е мой и ще си остане мой — отвърна категорично Двейя и прегърна малкия Гер.

— Добре ли се справих със задачата, Еми? — попита я Гер.

— Чудесно се справи, Гер — увери го тя и притисна лице към рошавата му коса.

— Ами нека ги убие — каза равнодушно Гелун. — Ако толкова много му се иска да ги убие, готов съм да му услужа със собствения си нож.

— Това обаче не трябва да става точно в разгара на война, Гелун — възрази високият капитан Вендан. — Ще възникнат спорове кой да ги наследи и въобще ще настъпи суматоха. И аз съм сигурен, че на

нашите братя ще им е по-приятно без Смегор и Таури, но тази работа трябва да я оставим за след войната.

— Тук да не би да се крои метеж? — попита лукаво Алтал.

— Крои се, дрън-дрън — отвърна кисело Гелун. — Устройва ли те такъв отговор? Вендан е прав. И аз много бих се зарадвал на две княжески погребения, но сега нито му е времето, нито му е мястото.

— Халор успя да открие място, където вашите князе ще бъдат в безопасност, господа — каза Алтал. — Става дума за стара крепост, построена преди няколко века и после изоставена. Тази граница винаги е била несигурна, така че наоколо има много подобни крепости. Тази е впечатляваща и добре запазена, така че рота войници би трябвало да е достатъчна за надеждната им охрана. Може да се наложи да постегнете покрива, обаче иначе е в добро състояние.

— Една крепост с дебели стени и много пазачи по-скоро наподобява затвор — каза Вендан. — На пръв поглед целта е онези двамата да бъдат опазени от наемни убийци, но всъщност по този начин Смегор и Таури няма да могат да излязат от нея.

— А и когато дойде време да се прибираме, можем да забравим къде точно сме ги оставили — добави Гелун.

— И на мен паметта започна да ми изневерява в последно време — каза с лека усмивка Вендан.

— Това е напълно обяснимо, капитан Вендан — каза Алтал. — Нали сега умът ви е зает с много неща. Продължавайте да опожарявате нивите. След като нашествениците изядат конете си, ще трябва да изядат и обувките си, а босоногите войници не напредват много бързо. Разпространете и рисунка на убиеца, за да знаят всичките ви хора как изглежда. Ако извадите късмет и го убие, едва ли ще е необходимо да съобщавате това на Смегор и Таури.

— Те са важни мъже с важни мисли в главите, Алтал — каза Вендан. — Не бихме могли да си позволим да ги занимаваме с такива дреболии.

— Виждам, че си въплъщение на учтивостта, капитан Вендан — каза Алтал и се засмя. — Господа, ще държим връзка, а междуременно се занимавайте с войната си.

— Вече започват да се отчайват — каза сержант Халор. Стоеше до южния прозорец на кулата. — По селата няма нищо за ядене. Ако не успеят да превземат някой град, и то скоро, ще започнат да измират от глад. Може би ще е добре да докараме Лейвон и неговите хора зад стените на Кадон. Имай грижата за това, Елиар.

— Слушам — отвърна Елиар и отдаде чест.

— Аз ще го придружа — каза Алтал и също отдаде чест. — Вижданията за света на княз Лейвон и херцог Олкар малко се различават, така че между тях биха могли да възникнат търкания.

— Малко? — промърмори Андина. — Смятате ли, че княз Лейвон има и най-бегла представа за значението на думата „дипломация“?

— Лейвон е наистина доста непосредствен — съгласи се Халор.

— Аз ще имам грижата всичко да е наред — увери ги Алтал. — Елиар, да вървим.

— Готов съм — отвърна младежът. — Неговият род се намира в югозападното крило на Дома.

— Как се спогаждате с Андина? — обърна се Алтал към младия си приятел, когато започнаха да слизат по стълбището.

Елиар погледна към тавана и попита:

— Помниш ли как преди време изпитвах непрестанен глад?

Алтал се засмя.

— Естествено. Тогава се боях да те вкарвам в гори, тъй като ако случайно задремех, можеше след като се събудя да установя, че си изял дърветата.

— Е, това е малко пресилено — възрази Елиар.

— Да де, но малко — пак се засмя Алтал.

— Андина успя почти да ме излекува от този постоянен глад. Вече има моменти, когато гледката на храна ме отвращава. Винаги, когато я видя, тя държи нещо за ядене и е готова да ми го пхне в устата.

— Тя те обича, Елиар, а според мозъците на някои жени, както и на всички птици, храненето е израз на любов.

— Сигурно си прав, но понякога ми се иска да открие други начини да покаже обичта си.

— Уверен съм, че ще открие такива начини, Елиар. Засега обаче Двейя продължава да затиска капака на тенджерата. Когато капакът

затропа, ще трябва да внимаваш.

Елиар се изчерви.

— Не искаш ли да говорим за нещо друго?

— Разбира се, Елиар, разбира се — отвърна Алтал. Беше му забавно. — За времето може би?

Продължиха по коридора и след малко стигнаха югозападното крило на Дома. Там откриха рода на Лейвон. Хората продължаваха да вървят по коридора: лицата им бяха безизразни.

— В момента си въобразяват, че се намират в подножието на южен Кагвер — тихо каза Елиар. — Еми ми обясни как трябва да подготвя разума им преди да ги прехвърля от едно място на друго. Не съм сигурен как точно успява да го прави, но след като им кажа, че нещо вече се е случило, тя го фиксира в паметта им и те го запомнят като нещо, което действително са преживели. Тя много държи на имената на местностите. Каза ми винаги да съм точен в това отношение. Когато назова името на местността, хората я виждат и остават със спомена, че са им били необходими месец или два, за да я достигнат.

— И аз предполагах, че използва подобен механизъм. Значи държи много на точното название на местността, така ли?

— Да. И ми обясни защо. Останах с чувството, че ако не кажа името на местността, хората, на които говоря, няма да могат дори да я видят.

Малко след това ги заведоха при княз Лейвон.

— Какво правиш тук, управителю Алтал? — попита князът.

— Идвам при теб — отвърна Алтал.

— Радваме се, че ви открихме — побърза да се намеси Елиар. — Вървели сте по-бързо, отколкото очаквахме. Град Кадон е разположен точно зад ей онзи хълм и тъй като вие сте най-близо до него, сержант Халор иска да подсилите тамошния гарнизон. Нашествениците са само на два дни от града и по всяка вероятност ще го обсадят. Имахте ли си някакви неприятности по пътя?

— Не се случи нищо особено — отвърна Лейвон. — Кантонците, изглежда, са се увлекли в нашествието. Не срещнахме нито един, докато прекосявахме територията им. Какво става с войната? Не съм чул никакви новини.

— Нашествениците са раздразнени — каза Алтал. — Войските на Смегор и Таури опожариха нивите, така че ги оставиха без храна.

— Не предполагах, че Смегор и Таури ще се сетят за такова нещо.

— Не се сетиха те. Сетиха се техните военачалници.

— Да де, трябваше да се сетя. Колко са надеждни стените на Кадон?

— Станаха по-надеждни, след като сержант Халор направи няколко предложения за укрепването им — отвърна Елиар.

— Това е в стила на Халор — сухо каза Лейвон. — Предполагам, че иска просто да удържа града.

— Позна — отвърна Алтал. — Докато удържаш Кадон, ще приковеш към себе си една трета от вражеската армия.

— Скучна работа — отбеляза Лейвон.

— Плаща ти се, за да скучаеш, княже.

— А къде ще изпратите чичо ми?

— На изток има един град, Пома — отвърна Алтал. — Неговите крепостни стени са смехотворни, така че на нашествениците ще им е лесно да ги преодолеят. Халор реши, че на чичо ти ще му е приятно да води улични боеве.

— Така е. Хем ще може да се поразведри — въздъхна тъжно Лейвон.

Алтал изпревари войската и отиде при херцог Олкар, за да го предупреди за идването на Лейвон.

— Дали няма да ми направят града на нищо? — попита разтревожено херцогът.

— Не ми се вярва — успокои го Алтал. — Най-много да разбият някой и друг прозорец и да изпочупят мебелировката в кръчмите. Не ми се вярва обаче, че ще опожарят прекалено много здания.

Херцог Олкар го погледна ужасено.

— Само се пошегувах, ваше сиятелство — засмя се Алтал. — Княз Лейвон държи хората си изкъсо. След като приключи войната, изпратете ми сметката за нанесените щети.

При тези думи Олкар се оживи.

— Сметката трябва да е съвсем точна, ваше сиятелство — каза категорично Алтал. — Да няма никакво творчество. Ще поискам да видя парчетата от всяка счупена чиния. Няма да успеете да ме

измамните, херцог Олкар, така че по-добре дори и не се опитвайте. А сега защо да не отидем до портите, за да посрещнем доблестните защитници на вашия прекрасен град?

Херцог Олкар и княз Лейвон очевидно не си допаднаха и Алтал призна пред себе си, че и самият той има известна вина за това. Бе забравил да спомене, че арумците са облечени във фустанели, и реакцията на херцога при вида на традиционното им облекло се чу в целия град. „Та те са облечени с рокли!“, възкликна херцог Олкар още когато армията наближи портите. Това не бе добро начало на запознанството. Лицето на княз Лейвон заприлича на буреносен облак и на Алтал му се наложи да заговори много бързо, за да предотврати кръвопролития.

После стана дума за дима. През последните няколко седмици ветровете бяха духали от изток и бяха отнасяли дима от горящите ниви далеч от Кадон. Сега обаче времето се бе успокоило и зад войските на княза се виждаха високи стълбове гъст дим.

— Какво гори там? — попита с подозрение херцог Олкар.

— Ниви, засети с пшеница — отвърна безразлично Лейвон.

— Ти луд ли си? — почти изкрещя Олкар.

— Може и да си прав — отвърна Лейвон. — Ако бях с всички си, въобще нямаше да се съглася на такава работа. Мислех си, че всички знаят как се водят войни. Тебе са те нападнали, градски човече, а два рода се опитват да задържат настъплението. Опожаряването на реколтата е първото, което се прави в подобна обстановка. Повечето армии предпочитат да не вървят през огън, но причината за опожаряването е друга.

— Вашите хора изгарят милиони!

Лейвон вдигна рамене.

— Има ли значение? Това сега е вражеска територия, така че ти и без това не можеш да прибереш реколтата. Тази реколта си я изгубил още в момента на нахлуването им. Врагът вероятно е смятал да изхранва армията си с нея. Сега няма да могат да го направят и ще минат на по-малки дажби. За предпочитане е войниците на врага да започнат да измират от глад, вместо да мрат, докато щурмуват крепостта. Ти наистина ли вярваше, че те щяха да ти позволят да прибереш реколтата?

— Но тя е моя! — възкликна Олкар. — Платил съм я.

— Ами тогава дай ги под съд — посъветва го весело Лейвон. — За да ги закараш пред съдията обаче, ще ти потрябват неколкостотин хиляди стражари. Както и да е, сега имам други грижи. Кажи ми къде да настаня хората си.

— В другия край на града, до езерото, има няколко свободни склада — отвърна Олкар. — Твоите хора би трябвало да се поберат там. Не искам обаче смутове в централната част на града, така че влезте през задната порта.

— Браво! — прекъсна го Лейвон. — Алтал, дай си ми парите сега и ще смятам, че сме квит. Ще ме кара да влизам през задната порта!

После се обърна към своите облечени във фустанели съплеменници и изрева:

— Братя, нямаме повече работа тук! Прибираме се в Арум!

— Нямах право! — опита се да възрази Олкар.

— Държането ти никак не ми харесва, дребосъко! Защиатавай сам келявия си градец!

На Алтал му отне повече от час да разсее полученото се недоразумение, като при това му се наложи да упражни доста голям натиск върху херцог Олкар. Херцогът си тръгна обиден, а Лейвон се изплю върху мястото, където до преди малко бе стоял надутият требореец.

— Ако трябва, Алтал, заключи този глупак в двореца му, но да не ми се мярка повече пред очите, защото ще го убия! — закани се князът. — Дай сега да огледаме крепостната стена. И аз имам някои идеи.

— Както заповядайте, княже — отвърна Алтал и се поклони.

— Моля те, престани с тези номера! — отвърна раздражено Лейвон.

— Вашите капитани разполагат с шпиони, господа — каза Алтал на Смегор и Таури. — Тези шпиони са разбрали, че нашествениците са решили да убият и двама ви. Тази крепост ще ви защити.

— Да ни убият ли? — възкликна пъпчивият Смегор.

— Такива неща се случват по време на война, княже — отвърна спокойно Алтал. — Би трябвало да сте поласкани от това. Щом врагът

ви ненавижда толкова силно, че иска да ви убие, това означава, че си вършите работата както трябва.

— Че ние нищо особено не сме направили — възрази Таури.

— Да, нищо извън обичайното — съгласи се Алтал. — Предполагам обаче, че вашите хора се справят с работата си много добре.

— Какво точно правят сега Вендан и Гелун? — попита Смегор.

— Нашествието започна през лятото и това не е случайно, както навярно си давате сметка — каза Алтал. — Пшеницата е зряла и наемниците на владетеля на Кантон съвсем определено разчитат да се хранят с нея по време на своя поход на юг. Вендан и Гелон се погрижиха по нивите да не остане нищо освен пепел. Опожариха и пасбищата. По на сто километра от двете страни на вражеската войска не остана нищо, с което да могат да се изхранват хора и коне. Нашествениците и конете им буквално умират от глад.

— Ами ние не сме заповядвали такова нещо! — възкликна Таури и пребледня.

— Това не е необходимо, княже. Опожаряването на реколтата е рутинна практика. Мислех, че това ви е известно.

— За пръв път чувам такова нещо! Кажи на Гелун и Вендан веднага да прекратят палежите!

— Защо трябва да им нареждам такова нещо, Таури? Та то дава резултати! Забавя настъплението на противника и същевременно предоставя на нашата войска повече време за подготовка. Вашите хора правят точно това, за което плащам на вас двамата.

— Обаче... Обаче... — опита се да възрази Таури.

Смегор рязко го сръга с лакът в ребрата и каза доста неубедително:

— Много се радваме, че нашите хора се справят така добре със задълженията си.

— На ваше място бих стоял по-далеч от прозореца, господа — предупреди ги Алтал. — Някой стрелец би могъл да ви улучи. — После бръкна в туниката си и извади лист хартия. — Един от нашите шпиони е доста талантлив. Това е рисунка на човека, на когото е заплатено, за да ви убие. Стражите на тази крепост разполагат с копия от рисунката, така че знаят кого да търсят. Тук наистина сте в

безопасност, но на ваше място не бих излизал навън. А сега ви моля да ме извините, но трябва да ви напусна, тъй като ме чака много работа.

— Получи ли се, господин Алтал? — попита оживено Гер.

— Хванаха се като шарани, Гер — отвърна доволно Алтал. — И двамата познаха на рисунката Арган и знаят, че най-вероятно го е пратил Генд. Малката ни измислица, че Арган е убиец, напълно обосновава поставянето им под стража за тяхно собствено добро, така че те не могат да възразят, без да предизвикат подозрения. Положението им се утежнява от още нещо. Те чудесно знаят, че ако не обяснят на Генд, че опожаряването на реколтата не е извършено по тяхно нареждане, той по всяка вероятност наистина ще изпрати някой да ги убие. Предполагам, че в момента не са наясно от какво по-напред да се страхуват. Каквото и да направят, някой ще поиска да ги убие.

— Обзалагам се, че ще се побъркат — ухили се Гер.

— Притиснати са до стената. Разбира се, бихме могли да им кажем, че сме наясно, че работят за Генд, и че са заключени именно заради това.

— Това не бива да се прави, господин Алтал. Много по-зъбавно е да си останат в неведение.

— Прав си, Гер. Наистина е много по-зъбавно — отвърна Алтал. — Какво правят дамите?

— Еми учи Андина как да се преструва — обясни Гер. — Това има някаква връзка със съня, в който лошата жена бе стъпила на шията на Андина. Тя наистина побесня, когато Лейта ѝ разказа, че двама от нейните генерали работят за Генд. Искаше да ги удире живи.

— Да ги удире?

— Да им смъкне кожата. Еми обаче ѝ каза да не го прави. Каза ѝ да се преструва. Да се прави на младо и страхливо момиченце, което се плаши от сянката си и така нататък.

— Та казваш, че Андина е станала плашлива, така ли?

— Все още не може да се преструва както трябва — призна Гер. — Трудно ѝ е да се справя с гласа си. Еми иска гласът ѝ да зазвучи плачливо и уплашено, обаче Андина не знае как да го направи. Гласът ѝ все още може да счупи стъклата на прозорците. Андина е страхотна, когато се ядоса, нали?

— Зависи къде точно си застанал, Гер. Ако в момента, когато започне да използва този глас, случайно си пред нея, няма да ти е много приятно.

— Прав си. Тя няколко пъти ми изкрещя и наистина никак не ми беше приятно.

— Къде е княз Алброн?

— Долу е, при конската госпожица. Тя го учи на номерата, които използват войниците на кон по време на война. Струва ми се обаче, че не научава много. Непрекъснато я гледа и от много гледане я слуша твърде разсеяно.

— Разбирам.

— Бих се радвал да не го правят пред мен. Непрестанно съм нащрек. Не знам какво ще направят в следващия момент.

Алтал замислено се почеса по бузата и каза:

— Май ще трябва да избързаме с разговора, за който ти споменах, че трябва да проведем, Гер.

ГЛАВА 32

— Просто не ми е по силите да направя това! — разнесе се безмълвно гласът на Андина. — Просто не мога да се поклоня на тази сипаничава крава, каквото и да мисли да ми направи.

— Не се получава, Еми — промърмори Алтал тихо в един друг, скрит диапазон на общото им съзнание. — Защо не ме оставиш аз да се опитам?

— Тя защо не прави просто това, което ѝ се обяснява? — попита го сърдито Двейя.

— Виж, котенце, нека аз се погрижа за това. Бива те да подслушваш и да дебнеш, обаче тук става дума за нещо много по-сложно и... Не надничай тук, Лейта!

Лейта, която седеше на мраморната маса и прелистваше Книгата, му отвърна с невинен удивен поглед.

— Говоря сериозно — поясни Алтал. — Не се пъхай тук, освен ако не си поканена.

После погледна Андина, която все още пъхтеше от възмущение, застанала до северния прозорец на кулата и ѝ каза на глас:

— Хайде да си поговорим.

— От такъв разговор няма да има никаква полза, Алтал — сопна му се тя. — Няма да го направя и толкова!

— Защо да не го направиш?

— Защото съм владетелката на Остос, а Гелта е просто едно животно.

— Това не предполага ли, че си по-умна от нея?

— Разбира се, че съм по-умна.

— Точно сега обаче това не личи, Андина.

— Какво искаш да кажеш?

— Когато подготвяш капан за едно животно, трябва вътре да сложиш стръв. Ако искаш да хванеш птичка, слагаш зрънца. Ако искаш да хванеш вълк или мечка, слагаш месо. Гелта е по-различно животно, така че и стръвта трябва да е различна. Нали си съгласна, че ще е добре да изядем Гелта на обяд?

— Това е отвратително, Алтал.

— Просто се изразих образно, Андина. За изяждането на жена като Гелта просто не биха стигнали подправките. Стръвта, която ще приготвим за нея, ще е толкова примамлива, че тя няма да може да удържи на изкушението. Това е твоя грижа, Андина. Покажи се като изкусителка. Бъди нежна, мила и вкусна. До момента, когато те докосне. Тогава аз ще затворя капана и после ще пхна плячката в пещта.

Андина присви очи, замисли се и след малко каза:

— Само при едно условие, Алтал.

— Да?

— Аз ще изям сърцето й.

— Андина! — възкликна Лейта. — Та ти си по-лоша и от Гелта!

— Аз също се изразих образно, разбира се — засмя се Андина.

— Всичко се развива както трябва, Алтал — промърмори Двейя.
— Не променяй нищо.

— Защо? — попита Салкан Бейд с такъв тон, че Алтал разбра, че сигурно спорят още от сутринта.

— Защото открай време е било така — отвърна Бейд на младия овчар.

— Това обаче не означава, че е правилно, братко Бейд — възрази Салкан. — Ако някой желае да разговаря с Бога, трябва да може да го направи когато си поиска и където и да се намира. Не е необходимо да влиза в храм и да плаща на някой алчен жрец, за да пренася посланията му. Не искам да те обидя, братко Бейд, но по мои наблюдения жреците се интересуват повече от парите, отколкото от Бога или от добруването на хората.

— Струва ми се, че те постави натясно, Бейд — каза Елиар. — Жреците винаги се интересуват от пари.

— Не и истинските жреци — възрази Бейд.

— Може и да си прав — съгласи се Салкан. — Как обаче ще отличиш истинските от фалшивите? Нали са облечени в еднакви дрехи? Предпочитам да си паса овцете. Не вярвам от мен да излезе добър жрец. Така и не се научих да лъжа.

— На твое място не бих проявявал такава настойчивост, Бейд — каза му безмълвно Алтал. — Салкан още няма готовност за това. Още по-малко пък я притежаваш ти.

— Какво искаш да кажеш? — попита Бейд.

— Доколкото си спомням, твоите теологически убеждения се промениха доста от миналото лято. Би било по-добре да проведеш един дълъг разговор с Еми преди да се заемеш с привличането на езичниците в лоното на правата вяра.

После погледна Елиар и каза на глас:

— Сержантът ти ни вика, Елиар.

— Добре — каза Елиар и стана.

— Какво е намислил Бейд? — попита го Алтал, когато излязоха в коридора.

— Не знам точно — отвърна Елиар. — Мислите му доста се объркаха. Еми проби голяма дупка в убежденията му, когато му обясни, че астрологията е чиста глупост. Положението му се влоши доста повече, когато Лейта го въведе в семейството.

— Тази работа със „семейството“ може би се оказа погрешна — въздъхна Алтал.

— Сама по себе си не е лоша обаче. Отначало не ми хареса, но след като с Лейта и Андина се върнахме в Дома, започнах да свиквам.

— След като беше погълнат, ти доста се промени, Алтал.

— Не се ли промени и ти, след като Еми те погълна?

— Предполагам, че да. Необходимо е обаче известно време, за да привикнеш, нали?

— Така е — каза убедено Елиар. — На теб обаче ти е било лесно, Алтал. Първоначално ти е трябвало да привикнеш единствено към Еми, докато в моята глава се появиха едновременно трима души. За какво точно ме търси сержант Халор?

— Иска да поговори с Кройтер и Дрегон, а не му е известно в коя точно част на Дома се намират. Не е необходимо да говориш за това, Елиар, обаче ми се струва, че твоят сержант все още се чувства неудобно в Дома. Твоите врати му харесват — докато ти ги отваряш. Не вярвам обаче Халор да желае да предприема излишни рискове. Когато Гелта те нападна с брадвата, той успя да зърне за миг Нагараш и не вярвам да има желанието да направи грешката да отвори тъкмо вратата, която води към него.

— Те мислят, че са се разположили на лагер на западния бряг на екверското езеро Дасо — каза Алтал на сержант Халор, докато Елиар ги водеше по източния коридор към един доста голям лагер. — Вероятно не трябва да им казваме нищо, което да противоречи на това им убеждение. По-добре е да не ги объркваме.

— Самият аз съм доста объркан — призна Халор. — Защо трябва да очаквам те да се различават от мен? — После се усмихна. — Прощавай, Алтал, но трябваше да го призная.

Срещнаха се с Кройтер и с облечения във фустанела Дрегон в брезентова палатка в центъра на коридора. Халор им подаде грижливо изработената от него карта.

— Бива те да правиш хубави карти, Халор — отбеляза среброкосият Дрегон. — Разстоянията точно ли са дадени?

Халор кимна утвърдително.

— Постарах се да ги отразя с максимална точност. Картата, с която разполагах, не бе съвсем точна, така че се наложи да внесе някои корекции.

— Тези три града ще удържат ли? — попита Кройтер.

— Кадон ще удържи най-малко три месеца — отвърна Халор. — Там е Лейвон, който знае как да вгорчава живота на нападателите.

— Вярно е — съгласи се Дрегон.

— Колейка Желязната челюст ще заеме позиции в Мавор — продължи Халор. — Херцогът на Мавор очевидно е решил да превърне града си в най-добре укрепеното място на света. Градските къщи са доста невзрачни, обаче градските стени съвсем не събуждат желание да ги щурмуваш. Струва ми се, че съчетанието между тези стени и Колейка, най-големия инат на света, доста ще поизмъча нападателите.

— А третият град, Пома? — попита Кройтер.

— Точно тук имаме проблем — призна Халор. — Стените му биха се разпаднали и при най-лекия повей. Там ще изпратя Твенгор. Сигурен съм, че в Пома ще се водят улични боеве, а Твенгор много го бива в тях.

— Стига да е трезвен — добави Дрегон.

— Твенгор има ли проблеми с пиенето? — попита Кройтер.

— Не бих казал — отвърна Дрегон. — За една сутрин може да види сметката на цяла бъчва хубава бира. Разбира се, следобеда не може да се държи на краката си, но лично той не възприема това като проблем. Има склонността да опустошава всеки град, в който влезе. Самият той е голям като къща и се блъска в какво ли не, когато върви. Обикновено нещата, в които се блъска, се разпадат.

— Ненавиждам да работя с пияници — каза Кройтер.

— Аз ще имам грижата да е трезвен — обеща Алтал.

— Не съм сигурен дали ще успееш — усъмни се Кройтер. — Не познавам закоравял пияница, който да се е отказал от порока си.

— Уверявам ви, генерал Кройтер, в този случай разчитайте на мен — каза Алтал.

— Как е Астарела? — обърна се Кройтер към сержант Халор.

— Добре е, Кройтер. Князът си е загубил ума по нея.

— Наистина ли? Това е нещо, за което си заслужава да си поговорим. Предполагам, че бих могъл просто да убия този негодник, брат й, както и стария глупак, който се опита да я купи. Това обаче вероятно би причинило избухването на войни в цял Плаканд. Може би няма да е зле да си поговоря с нея и да питам тя какво мисли по въпроса. Твоят княз е красавец и нищо чудно и тя да изпитва същите чувства към него. Да не забравяме това, Халор. То би могло да реши доста наши проблеми.

— Напълно съм съгласен с теб, Кройтер. Ако успея да задомя княза, може би ще си стои у дома и няма да ми пречи да си гледам работата.

На следващата сутрин Алтал и Халор завариха княз Твенгор мъртвопиян в северния коридор на Дома. Огромният арумски вожд се бе излегнал върху огромен стол, а до дългата, скована от груби дъски маса до него имаше огромно буре. При това князът пееше.

— Ще му трябва цял ден, за да изтрезнее — каза Халор на Алтал.

— Може би и по-малко — отвърна Алтал и се опита да си припомни някои от научените неща.

— Здравсти, Халор! — изрева Твенгор и размаха големия рог, който държеше. — Сядай и почвай, че имаш много да наваксваш!

— Виждам, че доста си ме изпреварил, княже — съгласи се Халор.

— Така е — избуботи Твенгор. — Три дни как съм почнал.

Тази информация се оказа полезна. Ако на Твенгор му бяха трябвали три дни, за да се докара до сегашното си състояние, може би щеше да е по-лесно да бъде отведен напред във времето, вместо да се връща назад. Алтал погледна червеното като цвекло лице на Твенгор и тихо каза „егрио“.

Княз Твенгор затвори очи и бавно се свлече от стола. След малко изпод масата се разнесе хъркането му.

— Струва ми се, че нашият вожд вече те изпревари, Халор! — каза с пиянски смях един от заместниците на Твенгор.

Алтал отново произнесе думата, която току-що бе приспала брататия Твенгор, и над целия лагер се възцари тишина, нарушавана единствено от похърквания.

— Какво направи? — попита Халор.

Алтал повдигна рамене.

— Струва ми се, че се казва „ускоряване“. Те така или иначе бяха тръгнали в тази посока, но може би щеше да им трябва още ден, за да достигнат сегашното си състояние.

— Ще им трябва обаче поне още един ден, за да изтрезнеят — каза Халор.

— Не съвсем — възрази Халор, погледна към дъното на коридора и каза: — Елиар, можеш да дойдеш.

Русокосият младеж се присъедини към тях и сбърчи нос.

— Не ухаят особено приятно.

— Дишай по-плитко и през устата — посъветва го Алтал. — Коя врата води към пътя за Пома?

— Ей тази — каза Елиар и посочи.

— Отвори я. Трябва да раздвижим тези хора.

— Те са заспали, Елиар.

— Ние с теб го знаем, но те не го знаят.

— Това ми се струва безсмислено, Алтал — протестира Халор.

— След минута ще стане смислено — отвърна Алтал и се обърна към Елиар. — Освен вратата за пътя към Пома ще ми трябва и вратата към миналата седмица.

— Към миналата седмица ли? — попита озадаченият Елиар.

— Времето е единственото средство за изтрезняване, така че ще ми трябва поне седмица. Ще накарам нашите накуасени приятели да се раздвижат, както си спят. От теб ще искам да ги отведеш към миналата седмица и да ги върнеш. После ще ги преведем през вратата, която води за Пома.

— Не е ли по-лесно да обединим двете врати в една?

— Можеш ли да направиш това? — попита с изумление Алтал.

— Мисля, че да — каза Елиар, стисна дръжката на Ножа и се съсредоточи. — Да — продължи уверено. — Сега се сетих как точно трябва да се направи. Непрестанно забравям. Пространството се крие в самата врата, а времето — в рамката ѝ.

— Става ли ти ясно какво говори? — обърна се Халор към Алтал.

— В общи линии да — отвърна Алтал. — Като минат през вратата, Халор и неговите хора ще се озоват в миналата седмица, а после ще се върнат. Тук са пияни, но там ще бъдат трезви, защото минаването през вратата за тях означава две седмици за изтрезняване. А тъй като са заспали, така и няма да разберат какво се е случило.

— По-добре го направете, а не ми го обяснявайте. Понякога и двамата сте като Гер — каза Халор.

— Ама тези хора не са сериозни! — избухна княз Твенгор, когато видя стените на Пома.

— Херцог Бердор е безхарактерен, княже — поясни Халор. — Местните търговци не искат да плащат данъци, а Бердор е съвсем безгръбначен и не смее да настоява.

— Искам да ми предоставиш пълна свобода на действие, Алтал — каза сухо съвършено трезвият Твенгор. — Искам въобще да не ми се месиш.

— Какво точно си намислил?

— Ще накарам тези търговци да си платят данъците с лихвите. Именно те ще имат грижата за укрепването на градските стени.

— Не ми се вярва да се съгласят.

— Някъде в багажа имам камшик — отвърна мрачно Твенгор. — Ще се съгласят. Когато ти казвам, че ще се съгласят, можеш да ми повярваш. Хайде сега да си поговорим с тази медуза, херцога.

Влязоха в града и княз Твенгор се възмути още повече, когато се озоваха в търговската част — канторите приличаха на дворци. А когато стигнаха занемарения дворец на херцог Бердор, лицето на Твенгор се бе вкоравило като стомана.

— Това е княз Твенгор, ваше сиятелство — каза Халор на мекушавия владетел на Пома. — Той ще се заеме с отбраната на вашия град.

— О, чудесно! — възкликна младият Бердор с треперещия си глас.

— Ваше сиятелство, ще трябва да свършим някои неща — грубо каза Твенгор. — Нали ще си помагаме?

— Разбира се, княже Твенгор! Разбира се!

— Чудесно. Искам до половин час всички граждани на Пома да са се събрали на площада пред вашия дворец. Трябва да си поговоря с тях.

— Не знам дали търговците ще се съгласят, княже Твенгор. Те не обичат да ги прекъсват, когато се занимават със сделки.

— Ще се съгласят, ваше сиятелство, повярвайте ми — увери го Твенгор. — Кажете им, че моите хора ще обесят всеки, който откаже да се яви. При това ще ги обесят точно на табелите, които виждам над вратите на хубавите магазини.

— Няма да посмеете!

— Ще посмея, и още как.

— Съвсем различен е, когато е трезвен, нали? — обърна се тихо Елиар към сержант Халор.

— Вярно е — съгласи се Халор. — Някога по начало си беше такъв. Това стана преди да започне да плува към дъното на всяка срещната бъчва. Не си спомням през последните десет години умът му да е бил така бистър.

Твенгор изпрати няколко от хората си да придружат дворцовите стражи, на които бе възложено да съберат гражданите на площада, и скоро по-голямата част от населението на Пома се яви там. Разкошно облечените търговци бяха възмутени, че ги откъсват от работата им.

— Моля да ме извините... — започна плачливо херцог Бердор от дворцовия балкон, извисяващ се над площада. — Моля ви...

Тълпата въобще не му обърна внимание.

— Нека по-добре аз да си поговоря с тях, ваше сиятелство — каза Твенгор, излезе на балкона с брадва в ръка и изрева с могъщия си глас. — Тишина!

Площадът внезапно затихна.

— Кантонците нахлуха в земите на владетелката на Остос — съобщи делово Твенгор. — Някои от вас може би вече знаят това, но както и да е: аз съм Твенгор от Арум. Възложиха ми да защитавам вашия град. Това означава, че аз ще издавам заповедите, и че ще обеса всекиго, който не ми се подчини.

— Няма да се осмелите да го направите! — възкликна един от търговците.

— Сигурен ли си? Я се огледай. Мъжете с мечове и брадви, които виждаш, са моите хора, и ще направят всичко, което им наредя. След като вече отговарям за Пома, заповядвам ви да укрепите градските стени.

— Това е грижа на херцог Бердор, а не наша — каза друг търговец.

— Вие в чий град живеете? — попита Твенгор. — Ако кантонците разрушат стените, ще изгорят града до основи и ще избият всички ви. Това не означава ли, че състоянието на градските стени е именно ваша грижа? — Той направи кратка пауза, за да си поеме дъх. — Всичките вие от много акъл сте заявили на херцога си, че десетпроцентовите данъци са непосилни за вас. Кантонците ще ви наложат стопроцентов данък. След като плячкосат града, тук няма да остане нищо освен трупове, които не се нуждаят от нищо. Не съм ли прав? Хайде, заемайте се със стените.

— Откъде да намерим строителни материали? — чу се глас от тълпата.

Твенгор огледа града.

— Дори оттук виждам всякакви камъни, годни за градеж: къщи, магазини, кантори и какво ли не. Докато всичко приключи, можете да живеете на палатки, но поне ще сте живи. По-добро не мога да ви предложа. Хайде, почвайте да рушите.

— Чудесна реч — коментира Халор.

— Аз съм си красноречив — отвърна скромно Твенгор.

— Заслужава си да видите това, господин Алтал — каза Гер. — Арган се опитва да проникне в укреплението, където бяха Смегор и оня, другият. Ще ми се да видя изражението му, когато разбере, че не са там.

— Как се развиха нещата в Пома? — попита Андина.

— Твенгор прояви съвсем умерена грубост, девойче — отвърна Халор. — Успя обаче да убеди местните граждани в правотата си. В момента всички са се включили в нова дейност. Вярно е, че като зидари много-много не ги бива, но поне работят с въодушевление.

— Крепостните стени ще удържат ли?

— В никакъв случай — каза Халор. — Взех на заем от Дрегон и Гебел някои от овчарите на Салкан, така че Твенгор ще може да разчита не само на собствените си стрелци, но и на техните прашки. Това, което в момента прави в Пома, е да разчиства булевардите, за да има простор за техните камъни, след като врагът проникне в града. Когато приключи, от Пома няма да е останало много.

Алтал и Гер наблюдаваха разположеното на хълма укрепление, където се предполагаше, че се укриват Таури и Смегор.

— Къде е Арган? — попита Алтал. — Не го виждам.

— Скрил се е зад онези храсталаци на запад — отвърна Гер. — Трябва да призная, че го бива за разузнавач. Чака да се стъмни, за да влезе и да каже на Смегор и на другия да престанат да опожаряват нивите. Разбира се, няма да ги открие. Затова пък ще открие бележката, която оставихме с Елиар.

— Бележка ли?

— Елиар нищо ли не ти каза? Останах с чувството, че той ще има грижата да те уведоми.

— Навярно е забравил. Защо не ми обясниш това ти, Гер?

— Завчера разговаряхме с Елиар за Смегор и за другия. Попитах Елиар защо тези двама генерали просто не убият своите князе, след като не ги обичат. Елиар ми обясни, че подобно убийство би предизвикало ужасни битки. Арумците, изглежда, имат доста странни представи кое е ужасна битка, нали?

— Арумците по начало имат странни представи за много неща. Защо не ми кажеш за бележката?

— А, да. Та тогава се сетих как казахме на Смегор и на другия колко много им е сърдит Генд, задето са запалили нивите, и ни дойде

наум нещо друго. Решихме, че ако Генд наистина повярва в някаква измишльотина за Смегор и за другия, наистина ще изпита желание да ги убие. И че ако ги убие той, вместо да ги убиват генералите, няма да има причини арумците да се карат. Вместо това гневът им ще се насочи към Генд. Нали е много хитро?

— Кажи ми какво пише в бележката, Гер — настоя Алтал. — Дума по дума.

— Само се опитах да ви обясня защо я написахме, господин Алтал — защити се Гер. — Както и да е, Арган е толкова способен разузнавач, че ще се промъкне в укреплението. Затова решихме да оставим там бележка, уж написана от сержант Халор. Написа я Елиар, тъй като моят почерк все още не е хубав. Преписахме я четири-пет пъти, за да стане хубава. В бележката се казва на Смегор и на другия да продължават да се преструват, че работят за Генд, и да хвърлят вината за изгарянето на храната върху своите генерали. Освен това им се казва да се опитат да научат плановете на Генд от някои от неговите хора и да ни ги съобщят, за да знаем предварително какво са си наумили да направят. Освен това с Елиар написахме и колко злато ще платим на онези двамата. Накрая написахме, че сме наистина разтревожени от хода на войната, както и няколко много лоши неща за брата на Еми. Как мислиш, господин Алтал, от това ще има ли полза?

— Ако Генд се обърка толкова, колкото се обърках и аз, вероятно ще има — каза Алтал.

— Забравих да ти кажа нещо. Малко се смутих, когато започна да ме разпитваш за бележката.

— Добре, какво пропусна? — попита Алтал.

— След като войната свърши, нали няма да има смисъл да задържаме Смегор и другия в Дома?

— Вероятно не.

— С Елиар решихме, че би било умно да ги преведем през някоя врата до място, където Генд би могъл лесно да ги намери. Той ще е наистина вбесен от поражението и вероятно дори ще ги измъчва преди да ги убие. Те си го заслужават, понеже се опитаха да ни измамят. След като Генд ще има грижата за убийството им, двамата генерали няма да си омърсят ръцете и в Арум няма да има кавги. Нали всичко е замислено добре?

— Поне аз не виждам слаби места в плана ти — призна Алтал.

— Та точно затова те извиках до прозореца — каза Гер. — Щеше ми се да видиш изражението на Арган, когато прочита бележката. А после, ако имаме време, би било хубаво да видим изражението и на самия Генд, когато Арган му предаде бележката. Правилно ли постъпих?

— Много правилно, Гер — отвърна Алтал и избухна в смях.

На другата сутрин веднага след закуска Елиар, Алтал и сержант Халор тръгнаха по коридорите към лагера на княз Колейка Желязната челюст и го отведоха на пътя, водещ към град Мавор.

— Мили Боже! — не се сдържа обикновено мълчаливият Колейка. — Що за стени!

— Внушителни са, нали? — попита Халор.

— Построяването на подобно нещо навярно е струвало цяло състояние!

— Доколкото успях да разбера, през по-голямата част от живота си херцог Нитрал е изучавал архитектура и инженерство — каза Алтал. — Ходил е в Дейка, в Авес и в много други градове специално за да пречертае стените им и обществените сгради. Мавор е разположен на река Остос и е много богат град. Когато херцог Нитрал взел властта, решил да се отдаде на своята страст. Възнамерява да превърне Мавор в най-великолепния град в Треборей.

— Убеден съм, че ще успее — каза Желязната челюст. — Радвам се, че сме на негова страна. Не бих искал да нападам този град.

— Няма и да ти се наложи — каза му Халор. — Колко време смяташ, че ще можеш да удържиш Мавор?

— Реката минава непосредствено пред стените, така че градът винаги ще разполага с много вода. Ако в складовете има достатъчно храна, бих могъл да го удържа и десет години.

— Да се надяваме, че няма да се наложи да го удържаш толкова дълго — каза Алтал. — По-важно обаче е да не допуснеш врага да се откаже от обсадата и да продължи към Остос.

— Стига да дойдат, ще ги задържа тук — увери ги Колейка, при което долната му челюст се издаде още повече. — Това място е съвършен капан. Ще им позволя да се доближат и да започнат обсадата. Ако се опитат да се оттеглят обаче, ще ги унищожа. Ще

трябва да струпат цялата си армия тук, защото в мига, когато се опитат да се оттеглят, ще изляза от крепостта и ще ги направя на нищо. Няма да ми избягат, Алтал, гарантирам ти.

— Досега не бях чувал от теб такава дълга реч, княже Колейка — отбеляза Халор.

— Съжалявам — извини се Колейка. — Поувлякох се. Тези стени наистина ме впечатлиха.

— Да влезем в града — предложи Алтал. — Ще те представим на херцог Нитрал, а вие после ще се договорите какво да правите.

Херцог Нитрал обаче го нямаше в двореца.

— Негово сиятелство е на брега на реката — обясни им един от стражите. — Надзирава някакъв нов строеж. Струва ми се, че има отношение към доковете.

— Това е нещо необичайно — отбеляза Халор. — Повечето благородници не се занимават с такива неща.

— Не познавате нашия херцог — засмя се стражът. — Когато някое от неговите начинания го погълне, той просто сваля палтото си и започва да реди тухли заедно с обикновените зидари. Разбира от този занаят не по-малко от хората, които се препитават с него. Вярно е, че по този начин похабява много скъпи дрехи, но това очевидно не го смущава.

— Ще се радвам да се срещна с този човек — каза Колейка. — Щом е готов да си изцапа ръцете, значи е творец. Очевидно именно заради това тези стени са толкова красиви.

Отидоха до портата, водеща към реката, и излязоха на къс широк павиран път, минаващ под стената. На реката имаше кейове, над които множество работници делово строяха куполи.

— Нитрал ли ви трябва? — попита един надзирател, когато Халор му обясни, че търсят херцога. — На горния кей е. Има трудности при забиването на пилоните.

Когато Алтал и приятелите му стигнаха на северния кей, видяха, че работниците са се втренчили разтревожено в мътните води.

След малко един човек, в когото Алтал разпозна Нитрал, изплува от водата и си пое дъх.

— Попаднахме на скала — обясни на хората на кея. — Ще трябва да я пробиваме. Трябва да забием тези пилони на всяка цена.

— Ваше сиятелство, искат да ви видят едни странници — каза му един от хората на кея.

— Кажете им, че съм зает.

— Те са вече тук, ваше сиятелство.

Междувременно Колейка бе започнал да се съблича. После каза на херцога:

— Изчакайте ме. Идвам при вас.

И скочи от кея и изчезна под повърхността.

На Алтал се стори, че Колейка се задържа под водата цяла вечност. Усети, че също изпитва необходимост да си поеме дъх.

След миг Желязната челюст се появи на около десет метра от кея.

— Можете да забиете пилон тук, ваше сиятелство — каза, след като си пое дъх. — Точно под мен в скалата има триметрова пукнатина.

— Отбележете това място! — каза херцогът на работниците.

— Да, ваше сиятелство — отговори надзирателят.

Желязната челюст доплува до кея и каза на плуващия до него херцог на Мавор:

— Целта на тези куполи е да защитават снабдителните кораби, нали?

— Точно така — отвърна Нитрал. — От другата страна на реката имам приятел, който ще закупува жито от перквейнците и ще ми го изпраща, когато Мавор се окаже под обсада. Не искам вражеските кораби да нарушат снабдяването ни. Изглежда, разбирате доста от изграждането на укрепления.

— Мога и да ги изграждам, когато ми се наложи — отвърна Колейка. — Задачата ми обаче е много по-лесна, тъй като те вече са си на мястото. Казвам се Колейка и ме наеха, за да накажа както трябва враговете ви.

— Приятно ми е да се запознаем, княз Колейка — каза херцог Нитрал и му протегна ръка.

— Може ли да отложим ръкостискането за по-късно, ваше сиятелство? — попита Колейка. — Не съм много добър плувец, а ръцете ми точно сега са заети. Имаме ли още работа тук?

— Струва ми се, че вече приключихме — отвърна Нитрал.

— Защо в такъв случай не излезем от водата? Реката е много студена и направо замръзвам.

ГЛАВА 33

Това бе очевидно свързано с формата на ръката ѝ, реши Алтал, докато разглеждаше Двейя, която седеше замислено на масата, положила ръка върху Книгата. В приятно закръглените ръце на Двейя имаше почти безкрайно съвършенство, от което коленете му омекваха.

— Пак си ме зяпнал, Алти — каза тя, без дори да повдига очи.

— Знам. Така или иначе, това ми е позволено. Знаеш ли, че имаш много красиви ръце?

— Да.

— И останалата част от теб е красива, но не мога да откъсна очи от ръцете ти.

— Радвам се, че ти харесват. По-добре си мисли за нещо друго, Алти. Разсейваш ме. Извикай децата. Искам да си поговоря с тях. Всъщност би могъл да приспиш за малко Алброн, Астарела и Салкан, просто за наше спокойствие.

— Добре, Еми — отвърна Алтал и докосна с мисълта си все още непривичното за него групово съзнание. — Еми иска да разговаря с всички ни в кулата — съобщи безмълвно на останалите.

— Пак крещиш, Алтал — отбеляза Двейя.

— Не съм свикнал с това, Еми. Досегът с останалите е различен от връзката, съществуваща само между двама ни.

— Нашата връзка е просто по-дълбока, любов моя.

— Забелязах това. Все още можем да разговаряме само помежду си, нали?

— Естествено.

— Защо казваш „естествено“? Помислих си, че след като сме свързани и с други, те присъствуват непрестанно.

— Не присъствуват, Алтал. Тази конкретна връзка е много лична. Тя съществува само между двама ни. Предполагам, че скоро ще се установят и други такива частни връзки.

— Имаш предвид връзки между Елиар и Андина и Лейта и Бейд?

— Да. Не им го казвай обаче, любов моя. Нека ги открият сами. Освен това ми е интересно колко време ще им отнеме да ги създадат.

— Не възразявам, Еми — отвърна Алтал. После се сети за нещо и попита:

— Какво ще правим със Салкан? Бейд отделя твърде много време и усилия, за да привлече това момче към своята религия. Струва ми се, че това е безполезно. Не вярвам от Салкан да се получи добър жрец. Прекалено независим е по характер, а и няма особено високо мнение за духовенството.

— Засега нека си продължава, приятелю. Бейд изживява лична криза.

— Така ли?

— Вие двамата с Елиар го откъснахте от традиционното духовенство с черни дрехи и сега той изпитва чувство за вина. Опитът му да приобщи Салкан към църквата може би представлява вид изкупление.

— Мислех си, че тази връзка отдавна приключи, Еми.

— Бейд смята, че е изоставил ордена си и е нарушил обета си. Може би смята да предложи на своя орден човек, който да го замести.

— Искаш да кажеш, че се опитва да се откупи от църквата, като ѝ даде Салкан?

— Изразяваш се доста грубо, но и доста точно. Остави ги на мира, Алтал. Бейд с нищо не вреди на Салкан, а точно сега се опитва да реши един свой личен проблем. Не след дълго Бейд ще се осъзнае и ако проповедите му пред Салкан ускорят този миг, нека си проповядва. А сега подтикни Алброн, Астарела и Салкан към малко сън. Трябва да си поговоря с теб и с децата.

— Искаше ми се да споделя нещо с теб, Двейя — каза Андина, след като всички се събраха в кулата. — Не можем ли да се преместим в моя дворец в Остос, вместо да оставаме в Дома? Наистина е редно да съм там. Възможно е да потрябвам на Дакан.

— Ако нещо се случи, аз ще го науча, Андина — увери я Двейя. — Причините да сме тук, а не в твоя дворец, наистина са основателни. Ако щеш дори и само заради това, че тук няма шпиони.

— Ако позволиш на Лейта да ми каже кои са тези шпиони, веднага ще се освободя от тях.

— Точно това е едно от нещата, за които искам да си поговорим — каза Двейя и се огледа. — През последните дни всички вие кроите най-различни планове. Някои от тях са умни, но други са доста глупави. Както и да е, всичко това го казвам между другото. Искам всички да разберете съвсем ясно, че не ви се позволява да предприемете каквото и да било начинание преди Гелта да влезе в замъка в Остос. Ти чуваш ли ме, братко Бейд? — обърна се тя строго към жреца.

— Разбира се, божество — бързо отвърна Бейд.

— В такъв случай кажи на убийците си да се върнат.

Алтал погледна удивено младия жрец и попита:

— Какво си направил, Бейд?

Бейд се изчерви и каза:

— Не ми е позволено да говоря за това, Алтал.

— Позволявам ти да говориш, братко Бейд — каза му Двейя доста студено.

Бейд примигна и смутено започна:

— Как да ви кажа... Църковната политика е нещо много сложно и понякога, макар и не много често, някои се отклоняват от нея и стават някак си неудобни. Съществуват законови процедури, с които тези хора могат да се санкционират, обаче понякога откритите съдебни процеси смущават някои от представителите на църковната йерархия. Църквата разполага и с алтернативни способи за действие при такава обстановка.

— Ако те разбирам добре, говориш за наемни убийци — отбеляза Алтал.

— Не се изразяваш съвсем точно, Алтал — възрази Бейд.

— Кого си решил да убиеш?

— Бих се радвал, ако не използваш тази дума, Алтал — каза Бейд малко притеснено.

— Ние професионалистите използваме тази дума като работен термин, братко Бейд. Та кого си решил да убиеш?

— Става дума за Пелгат, владетеля на Кантон. Докато той заема кантонския престол, в Треборея ще има безредици, а Генд залага именно на безредиците.

— Превъзходна идея! — възкликна Андина.

— Нека всички започнем да се придържаме към някои правила още отсега — строго каза Двейя. — Не позволявам никакви убийства, никакви армии, появили се от нищото, никакви залавяния на шпиони и никакви бунтове в арумските родове преди Гелта да влезе в тронната зала на Андина в Остос. Не ви се позволява да направите нищо, което да попречи на това видение. Ако някой от вас ме зашлеви през лицето с парадокс, много ще се разсърдя.

— След като тези сънища са толкова важни, защо не си създадем собствени сънища? — попита Гер.

Двейя го изгледа. Личеше, че ѝ е забавно.

— За какво според теб сме се събрали тук, Гер?

— Не знам. Да не би защото господин Алтал ни нареди да се явим тук?

— Защо според теб го направи?

— Не знам. Може би, защото ти си му наредила.

— Защо според теб изпълнява моите нареждания?

— Всички изпълняваме твоите нареждания, Еми.

— Защо?

— Защото сме длъжни да го правим. Не знам защо е така, но сме длъжни.

— Така е. Виденията на Дейва са прекалено очебийни. Моите видения са много по-изтънчени. Понякога не са потребни особено големи усилия, за да се промени реалността, Гер. Понякога за целта е достатъчна една проста дума. Това вече всъщност се случи — каза Двейя и се обърна към Андина. — Ти какви думи прочете върху острието на Ножа, мила?

— „Подчинявай се!“ — отвърна Андина.

— Какво ще се случи с Гелта, след като ти ѝ се подчиниш, когато тя ти нареди да коленичиш пред нея?

— Ще се озове в моята тъмница.

— Имаш ли други въпроси, Гер? — обърна се Двейя към момчето.

Той се усмихна.

— Не, Еми. Струва ми се, че вече всичко ми стана ясно.

— Радвам се да чуя това — отвърна му тя ласкаво.

Нашествието откъм Кантон бе буквално прекратено до момента, когато на юг потеглиха големи кервани с продоволствие за гладуващата войска. В този момент Гелун и Вендан спряха опожаряването на нивите и се заеха с устройването на засади на керваните. Все пак достатъчно каруци успяха да си пробият път и да осигурят на нашествениците поне минимална прехрана. Настъплението срещу град Кадон скоро бе възобновено и той бе обкръжен. Елиар и сержант Халор започнаха да стават раздражителни.

— Бихте могли да се редувате на смени — каза им Лейта. — Не е необходимо да бодърствувате денонощно и двамата едновременно.

— Тя е права, Елиар. Защо не си подремнеш? — каза Халор, който наблюдаваше град Кадон през прозореца.

— Защо не си починете вие, сержанте? — възрази Елиар. — Засега те само устройват лагерите си и докарват обсадните машини.

— Ще ме събудиш ли веднага, ако се случи нещо необичайно?

— Сержанте, неведнъж съм бил на пост и знам какво се очаква от мен.

— Наистина съм малко уморен — призна Халор.

— В такъв случай си легнете.

— Слушам — отвърна Халор с лека усмивка.

— Грижата за здравето на командира е едно от моите задължения, сержанте.

— Не се престаравай — прозина се Халор.

— Приятни сънища, сержанте — каза Лейта.

— В подобни обстоятелства бих предпочел да не сънувам нищо — каза той, докато се отправяше към стълбището. — Не знам защо, но от мисълта, че Гелта може да се вмъкне в леглото ми, кръвта ми изстива. — Прозина се още веднъж и излезе.

— Наистина много ми се иска да разбера дали нашият замисъл се осъществи, Елиар — каза Гер. — Това няма да ни отнеме много време.

— Съжалявам, Гер, но сержантът ще ме одере жив, ако напусна поста си — отвърна Елиар.

— За какво спорите? — попита Двейя.

— Гер иска да напусна поста си, за да проследим Арган — отвърна Елиар.

— Това е много важно, Еми — каза Гер. — Оставихме писмото от сержант Халор в крепостта, където се предполагаше, че се укриват Смегор и другият. Не е ли редно да разберем дали го е намерил?

— Той има основания да настоява — каза Алтал. — Ако писмото създаде у Генд убеждението, че Смегор и Таури са го предали, той ще има грижата да им види сметката и няма да се наложи с това да се занимават Гелун и Вендан. Метежите по време на война наистина не са хубаво нещо. В арумските родове има множество кръвни връзки и ако неколцина втори братовчеди решат да защитават семейната чест, тези два рода, вместо да отблъскват нашествениците, могат да започнат война помежду си, а ние не искаме да се случва подобно нещо, нали?

— Прозорецът трябва да си остане такъв, какъвто е — заинати се Елиар.

— Мъжки работи — каза Двейя на Лейта и въздъхна.

— Разочароват ни, нали? — каза русата девойка и се обърна към Алтал с нахална усмивка. — Виждам, че в кулата има още три прозореца, татко. Не ги ли забеляза?

— Двейя, кажи ѝ да млъкне — каза Алтал.

— Нали разбра какво иска да ти каже?

— Ти наистина ли можеш да направиш това?

— Разбира се. Нима не знаеше?

— Понякога татко не слуша много внимателно — отбеляза Лейта.

— Започваш да ми омръзваш с това твое „татко“, Лейта — скара ѝ се Алтал.

— Моля те да ме извиниш — отвърна Лейта с престорено съжаление.

Алтал понечи да отговори, но Двейя го изпревари.

— Защо пък да не видим каква физиономия ще направи Генд, докато Елиар продължава да е на пост? — каза тя и ги поведе към Северния прозорец.

— Това място не ми е познато — каза Бейд, когато видя през прозореца военен лагер. — Къде точно се намира, Двейя?

— Нямам представа — отвърна тя. — Съсредоточих се върху Генд, а не върху някаква конкретна местност. Заради това прозорецът

се проектира направо върху самия Генд, без да се интересува от географията.

— Какъв чудесен прозорец! — възкликна Гер.

— И на мен ми харесва — съгласи се Двейя.

— Това не е ли Арган? — попита Лейта, като посочи един самотен конник, който се приближаваше към лагера.

— Вероятно е той — отвърна Двейя.

— Това, че Арган се появява тъкмо в момента, когато започнахме да гледаме, съвпадение ли е? — попита Андина.

— Не съвсем — каза Двейя. — Това, което ще видим, всъщност се случи преди два дни.

После се усмихна и каза:

— Отработила съм много отдавна тази процедура. Много е полесно да изучаваш история по този начин, отколкото да прелистваш стари прашни книги.

Арган стигна до центъра на лагера, спря, слезе от коня и изкрещя на един от войниците с черни ризници:

— Заведете ме веднага при Генд!

— Слушам, ваша милост — отвърна войникът с кух глас.

Междувременно Генд бе излязъл от крещящо оцветената си шатра и грубо попита Арган:

— Къде беше?

— Търсих Смегор и Таури — отвърна той. — Нали ми нареди да правя това.

— Предаде ли им моите заповеди?

— Щях да им ги предам, но не можах да ги открия. Оказа се, че не са в тази крепост.

— Какво искаш да кажеш?

— Претърсих цялата сграда, обаче не открих и следа от тях. Ако изключим това нещо — каза Арган и подаде на Генд един лист.

— Какво е това?

— Прочети го сам. То говори само за себе си.

Влязоха в шатрата и Генд отнесе листа до един пукащ факел и прочете писмото на сержант Халор.

— Това е невъзможно!

— Сърди се на Коман, приятелю — хитро каза Арган. — Той е виновен, не аз.

— Тези двама идиоти не са достатъчно умни, за да измамят Коман — настоя Генд.

— Възможно е някой да им е помогнал, Генд — каза Арган съвсем сериозно. — Знаеш, че Коман не е единственият човек на света, способен да чете чужди мисли. Вещицата от Кверон веднъж го блокира, доколкото си спомням.

— Ще си платят за това! — разгневи се Генд.

— Ще трябва обаче първо да ги намериш. Защото те наистина не са в тази крепост. Можеш да започнеш да ги търсиш и из миши дупки, но това ще ти отнеме много време. Струва ми се, че в момента основната цел в живота им е да останат извън обсега ти. Първо прибраха твоите пари, а после прибраха и парите на Халор, за да работят срещу теб. Те ти струваха доста злато, Генд. Хилеха ти се и угодничеха, а после насмалко не умориха от глад цялата ти войска. Вероятно са наясно как се чувствуваш, така че едва ли ще ти е лесно да ги откриеш.

— Ще ги открия, Арган — отвърна Генд. — Повярвай ми, ще ги открия.

— Можеш да възложиш на Яхаг да ги открие — предложи Арган.

— Не. Не занимавай Яхаг с тази работа. За Смегор и Таури ще се погрижа лично.

— Както кажеш, приятелю — отвърна Арган.

Южният прозорец гледаше към град Кантон. Бейд даде на Елиар адреса на една невзрачна кръчма в търговския квартал.

— Докато вие двамата сте в кръчмата, няма да затварям вратата — каза Елиар на Бейд и Алтал. — Когато пожелаете да се приберете у дома, трябва само да ми дадете знак.

— Не е необходимо да идваш с мен, Алтал — каза Бейд. Изглеждаше развълнуван.

— Какво те смущава, братко Бейд? — попита Алтал.

— Как да ти кажа... Предполага се, че нямам право да разказвам на никого за съществуването на тези хора. Това е една от най-внимателно пазените тайни на нашата църква.

— Би трябвало вече да си наясно с това на кого дължиш лоялност, Бейд — грубо каза Алтал. — Двея доста се ядоса на този твой план, така че ще ми се наложи да я успокоявам. Лично аз съвсем не съм така смутен от тази история, обаче бих се радвал за видя твоите убийци, за да преценя сам дали са професионалисти, или просто религиозни ентусиасти.

— Добре, добре, Алтал, съгласен съм — предаде се Бейд.

— В такъв случай да тръгваме.

Минаха през вратата и се озоваха в уличката зад кръчмата. И двамата бяха облечени в обикновени дрехи, да не привличат вниманието.

Отвън кръчмата изглеждаше спокойно, дори скучно място. Пред входа ѝ бяха застанали двама мъже с външността на търговци и разговаряха за времето. Бейд мина малко пред Алтал, направи особен жест с пръсти и двамата учтиво се отдръпнаха.

— Това е само предпазна мярка — тихо каза Бейд на Алтал, докато влизаха. — Собственикът не обича тук да влизат случайни хора. — След това леко се усмихна. — Длъжен съм да те предупредя: на твоето място не бих отпивал големи глътки от бирата, която се поднася тук.

— Така ли?

— Вкусът ѝ е лош. В кръчмата могат да попаднат и случайни хора, които нямат работа тук. Никога обаче не идват втори път.

— Бирата наистина ли е чак толкова лоша?

— Дори още по-лоша. От това заведение се очаква само да прилича на кръчма, но същинската му функция е съвсем друга.

Бейд отведе Алтал на една маса в дъното на кръчмата и каза:

— Ще отида да взема две халби и да поговоря със собственика. Той трябва да открие Сарвин и Менг.

— За твоите убийци ли става дума?

Бейд кимна утвърдително.

Алтал седна и внимателно огледа фалшивата кръчма. Малцината посетители бяха прилично облечени и разговаряха тихо. Халбите им стояха почти недокоснати. Алтал бе силно впечатлен от видяното. Цялата кръчма, в това число и повечето клиенти, представляваха всъщност театрален декор. Бе сигурен, че ако тук влезе случаен човек, бързо ще бъде прогонен.

Бейд се върна с две халби. Алтал помириша своята и реши, че изобщо няма да опитва бирата.

— Ужасна е, нали? — попита Бейд.

— Може и да ти свърши работа, ако си решил да си изпереш чорапите — съгласи се Алтал. — Тази кръчма откога съществува?

— Поне от няколко века. Треборейското духовенство в по-голямата си част носи черни одежди. По този начин заявява, че се кланя на истинския Бог. В същото време обаче отказва да признае върховенството на нашия свят екзарх. От хилядолетия се опитваме да ги убедим, че тяхната позиция граничи с ерес, но те са обладани от такова невежество, че... — Бейд внезапно спря, защото забеляза, че Алтал се усмихва. — Защо се смееш?

— Прецени сам, Бейд — отвърна Алтал. — Нима в последно време религиозните ти убеждения не се поизмениха?

— Аз само се опитах... — започна Бейд, после се засмя малко тъжно. — Всъщност това вече ми стана навик. Може би съм се обучавал твърде дълго и заради това отговорите ми са автоматични. Ако ще говорим по същество, между религиозните вярвания на Треборея и тези на Медю няма съществени различия. Вижданията ни не съвпадат единствено по въпросите на църковната политика, и това е всичко. Така или иначе, тази кръчма е своеобразен преден пост на истинската вяра, ако такава вяра въобще съществува, и е място, където можем да обсъждаме политиката на духовенството с черни одежди.

— Ако съм те разбрал добре, тази политика предполага от време на време да се извършват и убийства, така ли?

— Само от време на време. Не правим често такива неща, разбира се, но понякога и те са необходими.

— Няма защо да се чувствуваш неудобно пред мен, Бейд. Самият аз проявявам разбиране към тези неща Предполагам, че твоите убийци получават заплата.

— Така е. Получават годишна заплата плюс премия за всяко убийство.

— Значи, не са фанатици, които убиват в името на своя бог?

— О, не! Фанатиците искат да бъдат заловени и екзекутирани. Това ги превръща в мъченици, а мъчениците получават възнаграждение на небесата. Нашите убийци са опитни професионалисти, които никога не позволяват да бъдат заловени.

— Това е много разумно. Не бива да се наемат аматьори, когато могат да се ползват услугите на професионалисти.

— Идат — каза Бейд, като погледна към другия край на кръчмата.

Двамата мъже, които влязоха в кръчмата през задната врата, бяха толкова невзрачни, че изглеждаха почти невидими. Думата „среден“ като че ли най-добре характеризираше външния им вид. Не бяха нито високи, нито ниски. Нито светли, нито тъмни. Дрехите им не бяха нито опърпани, нито прекалено нови.

— Не мога да разбера какво й става на Енгена напоследък, Менг — разправяше единият на другия, докато приближаваха масата. — Вече нищо не й харесва. Престанаха да й харесват и домът ни, и съседите ни. Престана да й харесва дори и кучето ни.

— Жените понякога са странни, Сарвин — отвърна Менг. — Те не разсъждават като нас. Направи й някой и друг подарък и се престори, че много ти е домиляла. Когато моята Пелквела започне да ми мрънка, правя точно това. Дори не подаръците са толкова важни, а оказването на внимание. Престанеш ли да обръщаш внимание на жена си, няма как да си нямаш неприятности.

Менг бързо отмести поглед към Бейд и каза:

— Здравейте, господин Бейд. Отдавна не сме ви виждали.

— В последно време бях доста зает — обясни Бейд. — Господа, няма ли да ни направите компания?

— С удоволствие, господин Бейд — каза Сарвин.

Убийците седнаха на масата и дадоха знак на слугата да донесе бира и на тях.

— Радвам се, че ви виждам, господа — каза Бейд. — Трябва да си поговорим за нещо.

— Така ли? За какво? — попита Менг.

— Имам предвид сделката, която обсъдихме при последната ни среща тук.

Двамата убийци едновременно погледнаха Алтал.

— Това е моят партньор Алтал — поясни Бейд. — По начало не е разговорлив, но напоследък някои обстоятелства се промениха и той реши, че ще е по-добре да поговори с вас лично. В планове ни трябва да се внесе малка промяна.

— Промяна ли? — сърдито попита Сарвин. — Да не би да ни заявявате, че не се нуждаете повече от нашите услуги? — Погледът му се втвърди.

— Той не каза такова нещо, приятелю — намеси се Алтал. — Променя се времето, и толкова. Работата и заплащането не се променят. Искам просто да забавите малко изпълнението. Пазарни съображения, вярвам, че ме разбирате. Преди да действуваме трябва да се случат няколко други неща и ако вие, господа, избързате, бихте могли да събудите бдителността на нашите конкуренти. Ако трябва да се изразя образно, решили сме да направим голям удар на пазара, и не искам конкуренцията да разбере какво точно гласим. Аз се занимавам с делата ни в няколко други града, докато господин Бейд движи бизнеса ни тук. В нашата работа изборът на подходящия момент е от решаващо значение.

— Това е едно от предимствата на нашата професия — каза съвсем спокойно Менг. — За нас определянето на момента не е от особено значение, когато става дума за работа. Можем да не избързваме, щом вашето желание е такова. Когато дойде време да се действува, нека господин Бейд просто ни даде знак. Господа? — Менг вдигна халбата си.

Алтал направи гримаса и отговори:

— Не пия.

— Така си и мислех — каза Сарвин и отблъсна халбата си колкото се може по-далеч.

— Зает ли си, Алтал? — попита сержант Халор на другата сутрин.

— Не, защо?

— Би ли могъл да се отбиеш в Пома и да видиш какво прави Твенгор? Не че съм разтревожен, защото знам, че той си разбира от работата. Въпреки това бих искал да съм в течение на събитията. Ако съм разбрал добре, нашествениците са заделили около една трета от войската си за завладяването на Пома. Уличните боеве са наистина сложна работа, но ако все пак успеят да разбият Твенгор или да се промъкнат покрай него, Гелта ще се сдобие с допълнителни сто хиляди войници, които може да хвърли срещу Мавор. Самият аз бих отишъл,

но сега съм доста зает. Ако Твенгор допуска, че тези хора могат да се измъкнат, добре е да го узная още сега.

Халор за миг се поколеба, после заговори по-тихо:

— А сега ще ти кажа нещо съвсем между нас, Алтал. Това, което всъщност искам да разбера, е дали Твенгор е все още трезвен. Ако пак се е отдал на порока, би трябвало да го зная. По-добре ще е да не споделяш това с никого.

— Ще отида да събудя Елиар — каза Алтал и тръгна към стълбището.

— Та аз току-що си легнах — оплака се Елиар, когато Алтал го събуди.

— Няма да ти отнема много време, момчето ми — каза му Алтал.

— Ще се оплача на Двейя — замърмори недоволно Елиар. — Всички гледате сержант Халор да си отспи, а за мен никой не мисли.

— Елиар, ти си нашият портиер. Стига си се оплаквал. Ще използваме нормалната врата за Пома.

— А защо да не използваме специалната врата в кулата?

— Защото по улиците на Пома се водят боеве, Елиар. Не ми се иска, като мина през вратата, да се окажа не там, където трябва. Освен това сержант Халор използва прозореца до вратата.

— Разбрах те. Нормалната врата е в източния коридор.

— И си вземи меча.

— Разбрах.

Прекошиха смълчания Дом и се озоваха в източния коридор. След малко вече бяха в командния пункт на княз Твенгор. Голяма част от града вече бе разрушена и много къщи и магазини горяха.

— Какво има, Алтал? — попита Твенгор, когато един от неговите облечени във фустанели войници въведе Алтал и Елиар при него.

— Нищо особено, Твенгор. Просто решихме да се отбием, за да видим как вървят нещата — отговори Алтал.

— Как да ти кажа, тук не се случва нищо особено. Да не забравя: добре ще е да се поприведеш. В къщата от другата страна на улицата се е притаил един стрелец, доста си го бива. Два пъти насмалко не ми разцепи главата. Изпратих на третия етаж няколко вектиански овчари, за да се опитат да му видят сметката.

— Те как се проявяват?

— Много добре. Разполагам с неколцина стрелци, които са почти толкова добри, но на тях все не им достигат стрелите. На момчетата с прашките им трябва най-обикновени камъни.

— Каква част от града е заета от противника?

— Повече или по-малко контролират северния квартал.

— Повече или по-малко?

— Обстановката е променлива. Те събират много войски на едно място и щурмуват някоя къща или магазин. Заради моите стрелци и заради овчарите с прашките тези атаки им струват много скъпо. — Ние се отбраняваме в къщата известно време и след това се изтегляме. Брадатият княз се засмя. — Враговете ни обаче и в този момент не могат да тържествуват.

— Защо?

— Защото заемането на дом, който след малко се стоварва върху главата ти, трудно може да се окачестви като победа, не смяташ ли? Преди враговете да преодолеят градската стена моите хора разполагаха с достатъчно време, за да отслабят стените и таваните на почти всички сгради в Пома. Докато ние ги заемахме, ги укрепвахме с греди. Когато се оттегляме, издърпваме гредите. Няма да се учудя, ако се окаже, че в крайна сметка врагът е загубил повече хора при срутването на сгради, отколкото от оръжията на моите войници. Казах на хората си точно преди някоя сграда да се срине да се смеят колкото се може по-шумно, за да може врагът да ги чуе и да дойде.

— Твенгор, имаш извратено мислене.

— Така си е, и това много ме радва.

— Щом като тези сгради са опасни, гражданите ще посмеят ли да се завърнат в тях, когато войната приключи? — попита Елиар.

— Лоша работа, наистина — отвърна с безразличие Твенгор. — Ако тези стиснати търговци си бяха плащали данъците, градските стени щяха да издържат и нямаше да се наложи да се отбраняваме по този начин. Когато всичко това свърши, в Пома няма да останат много читави сгради, обаче това никак не ме интересува.

— Има ли според теб възможност нашествениците да се откажат от превземането на Пома и да продължат нататък? — попита Алтал. — Халор малко се тревожи от мисълта, че биха могли да подминат Пома и да продължат към Мавор. Или дори да подминат и Мавор и да тръгнат направо към Остос.

— Струва ми се, че успях да ги заклея тук, Алтал — отвърна Твенгор. — Оставих ги да окупира няколко квартала в близост до пробива, който успяха да направят в северната стена, за да ги подмамя да влязат в града достатъчно навътре, за да не смеят да се изтеглят. Особено след като разположих стрелците си и овчарите с прашките върху покривите на почти всички сгради в тези квартали. Сега враговете са хванати в капан — допълни Твенгор и злобно се закиска. — Елате сега да видите какво ще стане.

Алтал и Елиар се доближиха до прозореца.

— Моите хора току-що ме предупредиха да наблюдавам какво става в отсрещната къща, която от три дни ме дразни. Едно от момчетата ми се погрижи за нея.

През прозореца избръмча стрела.

— Вече разбрахте какво точно ме дразни — каза Твенгор. — Досега никой не успя да улучи този човек. А сега гледайте.

От прозорците на полусрутената сграда от отсрещната страна на улицата започнаха да излизат облаци дим.

— Та това е каменна сграда — отбеляза Алтал. — Твоите хора как успяха да я подпалят?

— Не сградата гори, приятелю — засмя се гърлено Твенгор. — Оказа се, че един от гражданите на Пома, който никак не е обичал да плаща данъци, е бил търговец на вълна. Опразнихме складовете му и напълнихме мазетата на доста къщи с вълна. После я заляхме с газ за горене, разтопена мас и нафта. Един от стрелците ми току-що изстреля запалена стрела в прозореца на мазето. Вдишването на такъв дим по начало не е здравословно. Най-забавното в случая обаче е, че домът, който току-що бе превърнат в комин, е дворецът на търговеца на вълна.

— Бих казал, че в бъдеще сам ще иска да плаща големи данъци — каза Алтал и примлясна.

— Ще плаща, Алтал. Ще плаща. Та можеш да кажеш на Халор, че тук, в Пома, контролирам положението. Хем раздавам справедливост, хем задържам врага.

— Ще му предам. При необходимост би ли могъл да изтласкаш враговете от града?

— Това няма да е трудно. Защо обаче? Останах с впечатлението, че Халор иска да ги задържа тук.

— Така е, но това е временно положение. Имаме кавалерийски резерв, който трябва да измете есенните листа, когато окапят. Когато настъпи моментът за това, ще те уведомя. Ти тогава ще поканиш гостите си да си тръгнат, а те ще излязат на открито, за да има с какво да се развлича кавалерията.

— Значи ще сме се прибрали у дома преди да настъпи зимата?

— Да. Замисълът беше такъв. А и да се води война през зимата е неприятно.

— Това и аз съм го забелязал. Добре, Алтал, само кажи кога ще изритах неканените ни гости от Пома и ще започна да се готвя за път.

— Няма ли да отпразнуваш победата, Твенгор?

— Този път, не — отвърна Твенгор. — Неотдавна разбрах колко е хубаво да се будиш сутрин, без да изпитваш убийствен главобол. Струва ми се, че съм решил да се порадвам доста дълго на това ново състояние. Та кажи на Халор, че съм все още трезвен и че мога да изгоня врага от града само миг след като ми бъде наредено. Нали той всъщност иска да научи това?

— Ти ме надхитри, княже.

— Надхитрих те, разбира се. Сега, след като образите пред очите ми не са раздвоени, виждам нещата много ясно. Хайде, Алтал, върви си, че съм много зает.

ГЛАВА 34

— Вие тримата как успяхте да заобиколите постовете? — попита Колейка, когато Алтал, Елиар и Халор влязоха в двореца на херцог Нитрал в Мавор.

— Дойдохме от другата страна на реката с един от твоите снабдителни кораби — излъга хладнокръвно Алтал. — Наложих се да си поговорим малко с капитана, но в крайна сметка успяхме да го убедим, че сме свои.

— Кадон и Пома как се справят с обсадата? — попита херцог Нитрал.

— Ваше сиятелство, нещата в Кадон потръгнаха, след като Лейвон заключи херцог Олкар в двореца му — отвърна Халор.

— Какво?!

— Олкар през цялото време пречеше, херцог Нитрал — обясни Алтал. — Започваше да крещи всеки път, когато се счупеше някой прозорец или когато Лейвон мобилизираше част от работниците му. Воя се, че поради неведоми причини херцог Олкар така и не успя да разбере значението на думата „война“.

— На Лейвон всичко това му омръзна и му нареди да се прибере в дома си — добави Халор с лека усмивка. — Стените на Кадон държат, така че градът не е застрашен.

— А какво стана с Пома?

— Там нещата се развиха по различен начин. Водят се боеве за всяка къща. Когато Твенгор приключи заниманията си, от Пома няма да е останало много.

— Клетият Бердор — въздъхна Нитрал.

— Сам си е виновен, ваше сиятелство. Ако бе проявил по-голяма твърдост, щеше да успее да укрепи стените. От друга страна пък, от стратегическа гледна точка, тези калпави стени се оказаха нещо чудесно. Нападателят успя да проникнат в Пома, обаче Твенгор взе мерки да не могат да излязат оттам. Поне до момента, когато ще съм готов да ги посрещна.

Вратата се отвори и в стаята влезе тежко въоръжен треборейски войник.

— Ваше сиятелство, врагът току-що започна нов щурм до главната порта — докладва той и отдаде чест.

— Е, май е време да се заемем с работа — каза херцогът и взе богато украсения си шлем.

— Често ли щурмуват крепостта, княже Колейка? — попита Елиар, след като излязоха на улицата.

— Три или четири пъти на ден — отвърна равнодушно Колейка. — Всъщност не знаят какво точно целят, така че губят много хора.

— Глупавият враг е дар от Бога — каза назидателно Халор.

— Точно този враг губи не само от глупостта си — каза Колейка. — Един от генералите му е жена.

— Да не би да е една едра грозница с креслив глас? — попита Халор.

— Точно такава е.

— Колейка, не подценявай Гелта — предупреди го Алтал. — Тя не е обикновена.

— Ти вече сблъсквал ли си се с нея?

— Да, във Векти. Гелта въобще не жали живота на войниците си. Готова е да пожертвува цялата си армия, за да се сдобие с това, което иска.

— Та това е безумие!

— Думите ти са верни — съгласи се Алтал. — Пехал можеше да я контролира, но вече не е при нея.

Когато се качиха на източната стена, Кралицата на нощта вече се бе развихрила. Катапултите ѝ безспирно мятаха големи камъни по стените.

— Това вече започна да ми омръзва — изръмжа недоволно херцог Нитрал. — Похарчих цяло състояние за мрамори, облицовка, а тя я разбива на парчета с проклетите си машини. Моля да ме извините, господа, но още сега ще взема контрамерки — заяви херцогът и слезе при някакви странни устройства.

— Какви са тези неща? — попита любопитно Елиар.

— Нитрал ги нарича арбалети — отвърна Колейка. — Нещо като грамадни лъкове. Могат да изстрелват копие на километър разстояние.

Заедно с Нитрал открихме начин да разнообразим живота на хората с катапултите.

Херцог Нитрал даде кратка заповед на войниците, които обслужваха арбалетите, и след миг от стените на Мавор излетя ветрило от огнени копия.

— Наистина е красиво — коментира Халор. — Не виждам как обаче...

— Само гледай какво ще стане — прекъсна го весело Колейка и започна да потрива ръце.

Огнените копия започнаха изящно да се снижават и паднаха сред обсадните машини на нашествениците. От тях веднага във всички посоки се заизвиваха огнени езици, които обхванаха катапултите.

— Какво стана? — попита удивеният Елиар.

— Веднага си дадох сметка, че едно копие може да убие само един човек — отвърна скромно Колейка. — При това само ако го улучи. Споделих с Нитрал, че според мен замяната на стоманените остриета на копията с глинени стомни, пълни с разтопен катран, ще е подобрение. — Той се усмихна. — Човек трябва да внимава, когато предлага разумни неща на Нитрал. Усвои ли нещо разумно, веднага започва да го обогатява. В случая допълни тази моя идея с още няколко. Тя така му хареса, че добави към катрана нефта, сяра и една течност, която неговите хора извличат при дестилирането на силна бира. За подпалването на тази смес е достатъчна само една искра. Вероятно забелязахте, че към всяко копие бе привързан запален парцал.

Обсадните машини бурно горяха. Около тях тичаха хора, превърнали се в живи факли, и издаваха нечовешки писъци.

— Това се дължи главно на катрана — обясни Колейка. — Той полепва по всичко. Когато стомната се счупи, сместа опръсква всичко, а горящият парцал го подпалва.

Князът хвърли поглед към горящите катапулти и добави:

— Много приличат на комети в нощното небе. Красиво е, нали?

— Те май не очакваха такова нещо — отбеляза Халор.

— Нямаше как да го очакват. Току-що го използвахме за пръв път.

— Как успяхте да постигнете такава точност на попадението?

— Това е заслуга на Нитрал — отговори Колейка. — Той е инженер и предполагам, че е изчислил точно как ще полетят копията. Цели два дни се опитваше да ми обясни нещо, свързано с ъгли, дъги и числа, но не успях да го разбера. Той обаче ме увери, че изчисленията му са верни.

— И аз мисля, че са верни, княже Колейка — съгласи се Халор и посочи огньовете, обхванали обсадните машини. — Би ли ми направил една услуга? Опитай се да научиш от него формулата на горящата смес. Имам предчувствието, че пръскането на огън върху хора ще се окаже важно за решаването на много спорове. Вече наясно ли си как ще попречиш на враговете да се измъкнат оттук и да продължат към Остос?

— Ако се опитат да го направят, ще изгубят повече от половината си войска — отвърна Колейка. — Край задната градска порта минава реката, а Остос се намира на юг, по течението ѝ. Мога да изпратя по реката мои хора с лодки, които да направят засади на всички колони, отпавили се към Остос. Отслабят ли обръча около Мавор, ще отворя предната порта и ще ги нападна. Огънят на Нитрал е само едно от нещата, които ще ги поразят. Ще ги задържа така, че да не могат да се оттеглят, а вече се задава и зимата.

— Точно това ни е нужно, княже — каза Алтал. — Ако не стигнат Остос преди първите снежинки, можем да смятаме, че сме спечелили войната.

Когато се върнаха в Дома, Алтал, Елиар и Халор завариха Двейя сама в кулата. Лицето ѝ бе замислено, почти тъжно.

— Струва ми се, че е време да привлечем към действия Кройтер и Дрегон, сержант Халор — каза тя. — Трябва да сме абсолютно сигурни, че Гелта няма да успее да събере истинска армия, когато стигне Остос. Ако Лейта е успяла да разчете правилно мислите ѝ по време на сън, тя разполага само с два полка. Нека толкова си и останат.

— Не мога да разбера как мисли да превземе града само с два полка — каза Халор.

— Ние с Алтал ще проверим това, докато вие с Елиар разговаряте с Кройтер и Дрегон, сержанте. Листата на дърветата започнаха да опахват, така че Гелта трябва да тръгне на път много

скоро. Държим да сме абсолютно сигурни, че не ни е приготвила никакви изненади.

— Правилно разсъждавате — съгласи се Халор. — Елиар, да вървим при Кройтер и Дрегон!

— Слушам — отвърна Елиар.

— Изглеждаш тъжна, Еми — каза Алтал, след като Елиар и Халор излязоха.

Двея въздъхна.

— Есента винаги ме изпълва с тъга, любов моя. През есента светът остарява и се задава зимата.

Тя се протегна и се прозина.

— Освен това, преди да се появят хората, прекарвах зимата в сън.

— Като мечките ли? — попита Алтал. Думите ѝ го удивиха.

— Мечките са по-умни, отколкото изглеждат, Алтал. През зимата така или иначе няма какво да се прави, така че е добре да се използва поне за почивка. След като всичко приключи, можем отново да опитаме този начин на почивка.

После на лицето ѝ внезапно се появи делово изражение.

— Ела до прозореца, Алтал. Искаш ли малко да пошпионираме?

— Готов съм, Еми.

Във вражеския лагер пред Мавор цареше суматоха, очевидно предизвикана от Кралицата на нощта. Разгневената Гелта бълваше ругатни и размахваше бравата си. Един кантонски генерал безуспешно се опитваше да я успокои. Тя въобще не му обръщаше внимание.

От една палатка излезе Арган, придружен от човек, облечен с черната ризница на некверците.

— Какво ѝ е, генерал Гору? — обърна се Арган към кантонеца.

— Събитията не се развиват точно така, както ѝ се иска, Арган, а това винаги я вбесява.

— Виждам, че и ти си го забелязал това — сухо отвърна Арган. — Има ли начин да се махнеш оттук?

— Изключено е, Арган. Не съм в състояние да превзема града, а ако се опитам да изтегля войските си, хората в града ще излязат и ще унищожат цялата ми армия. Кажи на Генд, че войските, които ми даде, не са достатъчни за превземането на този град.

Гелта продължаваше да бълва проклетия.

— Яхаг, накарай я да замълчи! — раздразнено каза Арган.

Придружителят на Арган повдигна забралото на черния си шлем и се доближи до буйствуващата Кралица на нощта без изобщо да обръща внимание на каменната ѝ брадва.

— Аз пък си мислех, че всички некверци са демони — каза Алтал. — Този има почти човешки облик.

— Огледай го отново, Алтал — отвърна ледено тя. — Това е Яхаг. Той е по-зъл от всички демони на Нагараш.

Алтал се вгледа по-внимателно в човека с черната броня. Лицето му бе изпито и мъртвешки бледо. Бе съвсем безизразно и с вледеняващо мъртвешки очи. Каза нещо съвсем тихо на Кралицата на нощта и тя се разтрепери и се отдръпна.

— Та тя се страхува от него! — възкликна Алтал. — Досега си мислех, че Гелта не знае какво е страх.

— Всички в Нагараш се боят от Яхаг, Алтал — каза Двейя. — Дори и Генд малко нервничи в неговата компания.

— Защо в такъв случай не е член на вътрешния им кръг?

— Вероятно защото Генд не може да го контролира. Яхаг е подчинен непосредствено на Дейва. Той е истинско чудовище.

— Виждам, че изпълнява нарежданията на Арган.

— Не се опитвай да разбереш политическия живот на Нагараш, Алтал. Той е абсолютна лудница.

— След три дни Гелта трябва непременно да е в Остос, Гору — каза Арган. — Трябва ѝ нещо като армия, която да я придружава. Колко войска можеш да ѝ заделиш?

— Може би два полка, но не и повече, а те едва ли ще ѝ стигнат за завземането на Остос.

— Ще видим — отсече Арган. — Два полка би трябвало да стигнат. Имам достъп до някои илюзии, които би трябвало да убедят защитниците на Остос да се явят на масата на преговорите.

— Илюзии ли? — отвърна пренебрежително Гору. — Войните не се печелят с въображаеми войници, Арган.

— Не бъди толкова сигурен, Гору. Заповядай на двата полка да тръгнат към Остос. Първо трябва да си поговоря с Генд и Гелта, а после с Яхаг ще настигнем войските ти.

— Добре, Арган, ще го направя.

В кабинета на управителя нахлу разкошно облечен придворен и викна:

— Княже! Врагът приближава!

— Успокой се, човече. Престани да крещиш и по-добре ми кажи някои подробности — отвърна Дакан. — Колко са враговете и на какво разстояние са от града?

— Милиони са, княже!

— Вейко, та ти не можеш да преброиш до милион дори и животът ти да зависи от това.

— Войската се простира от единия до другия край на хоризонта, княже! — завайка се уплашеният придворен. — Изгубени сме!

— Върви си, Вейко — каза му хладно Дакан.

— Но...

— Излез веднага. И затвори вратата тихо.

Придворният за миг се замисли, сякаш бе готов да спори, но после се отказа и излезе.

— И той е един от тях — каза Лейта на Андина.

— Наистина ли? — попита Андина. Изглеждаше изненадана. — Генд сигурно съвсем е закъсал с агентите, щом е опрял до Вейко. В двора никой не го приема сериозно.

— Той е доста по-умен, отколкото изглежда — каза Лейта. — Членува в една от сектите, които Арган започна да основава в равнинните страни. Обещана му е висока длъжност в новото правителство на Остос. Арган му нареди да всява паника. Замисълът му е да се предадеш без бой.

— Думата „секта“ започва да става все по-разпространена — отбеляза Бейд. — Какво всъщност се крие в тези малки тайни религии, Лейта?

— Сигурен ли си, че наистина искаш да разбереш?

— Не смяташ ли, че би трябвало да съм наясно с тях? Рано или късно аз ще съм този, който ще трябва да им се противопостави.

— Просто вземи всичко, на което са те учили, и го обърни с главата надолу — отвърна тя. — Така ще придобиеш доста ясна представа за сектите. Арган го бива да обещава награди на последователите си. Всички те имат неосъществени желания, най-

често свързани с пари, власт и жени. Арган проповядва осъществяването на тези желания. Почти всичко, което ти възприемаш като грях, в новата религия на Арган е обявено за добродетел. — И добави дяволито: — Мога да ти я опиша и в още по-големи подробности, ако желаеш.

— Не, Лейта, не е необходимо — каза Бейд и се изчерви. — Това ми е достатъчно.

— Нямах чувство за хумор — упрекна го тя.

— Остави го на мира, Лейта — каза ѝ безмълвно Алтал.

Андина стана, погледна през прозореца и каза:

— Листата вече пожълтяват. Нощите стават по-хладни. Колко според теб трябва да проточим преговорите, Алтал?

— Ще се опитам да ги проточа до края на днешния ден — отвърна Алтал. — Утре е денят, когато се предполага, че трябва да се случи всичко, а според мен нашето разписание трябва да съвпадне с това на Гелта. Ако капитулираш днес или вдругиден, Еми по всяка вероятност много ще се ядоса.

— Дакан, по-добре намери пратеник, който да преговаря със сипаничавата грозница — предложи Андина.

— Досега никога не сме капитулирали, господарке — отвърна Дакан. — Имате ли представа къде бих могъл да открия бяло знаме?

— Най-добре му дай някоя от фустите си, мила — предложи дяволито Лейта. — По този начин цялата история ще придобие по-интимен характер.

— Много смешно, Лейта — отвърна малко сърдито Андина. След това се обърна към управителя си и каза сърдито: — Дакан, забранявам ти да напускаш града!

— Не това имаме предвид, Андина — каза Алтал.

— Кой в такъв случай ще бъде нашият пратеник? Трябва да е човек, който да е в течение на всичко.

— Това ми е известно — каза Алтал. — Точно затова ще се нагърбя лично с тази задача.

Кралицата на нощта яздеше начело на колоната си. Спря се, когато видя Алтал и Елиар, придружени от взвод от стражата на Андина, да излизат през главната порта с бяло знаме. Излая няколко

кратки заповеди и войниците ѝ бързо разпънаха просташки нашарена шатра за предстоящите преговори. Алтал стрелна с бегъл поглед въображаемата армия зад гърба ѝ. Погледната от стените на Остос, армията изглеждаше съвсем материална. Сега обаче, отблизо, Алтал забеляза, че тя не помръдва и на сантиметър. Беше неподвижна като нарисувана.

— Генд би трябвало да попрактикува малко повече — прошепна безмълвно на Елиар.

— Не те разбирам, Алтал — каза младежът.

— Ако се доближиш малко по-близо до неговата илюзия, виждаш как тя се разпада пред очите ти. На някои от конете и четирите им крака са във въздуха. Знамената пък стърчат така, сякаш са от дърво. Това е само изображение на армия, Елиар. Войската на Гелта са само двата полка около шарената палатка. Когато влезем, дръж ръката си близо до дръжката на Ножа. Гелта не е с всичкия си, така че може и да се наложи да ѝ покажеш острието му, за да я вразумиш.

— Няма да я изпускам от поглед — отвърна Елиар.

Пред палатката слязоха от конете и Алтал метна през рамо бялата тога, която бе заел от княз Дакан.

— Ей, ти там — рече високомерно на един от генералите на Гелта. — Отведи ме при командира си, и при това по-бързо!

Генерала почервения от възмущение, но не каза нищо. Отиде до пъстрата палатка и отметна брезента. Преди да влезе, Алтал с небрежен жест хвърли в краката на генерала медна монета и с възможно най-„господарския“ си тон каза:

— Похарчи я за мое здраве, човече.

— Не преиграваш ли? — прошепна Елиар.

— Просто влизам във форма — промърмори Алтал.

Кралицата на нощта бе седнала в грубо сковано полево кресло и очевидно се стремеше да изглежда царствено.

Алтал направи бърз формален поклон и каза:

— Аз съм Траг. Представявам нейно величество Андина, ариа на Остос. Какви са исканията ви?

— Отворете портите на града — отвърна със стържещ глас Гелта.

— Не и преди да сме обсъдили условията, уважаема — отвърна Алтал и погледна и нея „господарски“.

— Ако направиш точно това, което ти казвам, може и да пощадя главата ти — отвърна Гелта.

Сега, отблизо, Алтал най-сетне успя да разбере колко е грозна. Лицето ѝ бе истинска плетеница от белези от едра шарка. Големият ѝ нос очевидно бе чупен поне няколко пъти. Имаше малки свински очички и съвсем ясно очертани мустаци. Плещите ѝ бяха като на вол и отгоре на всичко миришеше на нещо кисело.

— Госпожо, нито мястото, нито времето са подходящи за заплахи — отвърна хладно Алтал. — Обстоятелствата ви дадоха леко преимущество и заради това моята господарка ми нареди да проверя какви са вашите условия.

— Няма никакви условия, тъпако! — избухна Гелта. — Или отваряй портите, или ще разруша града!

— Опитайте се да оценявате нещата в перспектива, госпожо — каза Алтал. — Ако желаете, излезте за миг от палатката и погледнете стените на Остос. Тези стени ще издържат, с каквото и да ги замеряте. Една продължителна обсада обаче би причинила известни малки неудобства на гражданите. С две думи: колко искате, за да се махнете оттук?

— Ти хем си съобразителен, хем и много смел човек, Траг — почти измърка Гелта. — Няма да успееш обаче да ме ядосаш. Градът ви не може да издържи напора на моите сили. Утре до обяд ще бъда в двореца на вашата ариа.

Алтал усети внезапно желание да танцува върху масата, обаче успя да запази изражението си на човек, обхванат едновременно от скука и чувство за превъзходство. Гелта съвсем неволно бе издала точния час на Видението, което щеше да внуши Генд.

— Това все още не е сигурно — рече небрежно той. — Иде зима, а стените на Остос съвсем определено могат да дочакат пролетта. И то пролетта на която и да било година. За да се избегнат обаче излишни кръвопролития, моята господарка даде съгласие да капитулира и да ви предостави нашия град за плякосване както намерите за добре за една седмица, но не и за повече. В отговор на нейното великодушно предложение тя очаква вие да не закачате града до утре до обяд, за да могат мирните граждани да се изтеглят.

Лицето на Гелта потъмня, но празноокият Яхаг, застанал зад импровизирания ѝ трон, я стисна леко за рамото и ѝ прошепна нещо на

ухото.

Гелта за миг се присви, но веднага се съвзе и на лицето ѝ се изписа хитро изражение.

— Вашите прости хорица и без това само ще ми пречат — каза Гелта с грубия си глас. — Твоята ариа и велможите ѝ обаче трябва да останете в двореца и да капитулирате пред мен утре преди пладне.

— Вашата молба ми се вижда разумна — отвърна Алтал.

— Това не е молба — сопна му се Гелта.

— Въпрос на словесност може би — учтиво каза Алтал. — Вашето произношение, госпожо, ме навежда на мисълта, че сте от Ансу. Тук, в Треборея, езикът значително е еволюирал през последните няколко еона. Ще съобщя исканията ви на моята ариа и преди залез ще се завърна с отговора. Има още нещо. Не трябва да има никакви палежи. Ако не сте съгласна с това условие, смятайте преговорите за прекратени.

— Защо ми е да опожарявам нещо, което е мое?

— Съвсем уместен въпрос, госпожо. Убеден съм, че престоят ви в двореца на нашата ариа ще ви хареса. Той предлага много удобства, с които може би не сте свикнали. Позволявам си да предложа по време на престоя си да използвате прекрасната баня, която ще откриете в двореца.

На устните на мъртвоокия Яхаг се изписа наченката на усмивка, от която Алтал потрепери.

Веднага обаче се отърси от моментната си уплаха и се поклони на Кралицата на нощта.

— В такъв случай до скоро виждане, госпожо Гелта — каза любезно и двамата с Елиар излязоха от шатрата преди до Гелта да стигне смисълът на репликата му, която бе предизвикала усмивката на Яхаг.

— Тя се издаде без да иска, Еми — докладва Алтал, когато се върнаха при останалите в кулата. — Струва ми се, че и сега не си дава сметка какво е направила. Сигурен съм обаче, че Яхаг я усети. Виж, от него наистина ми изстива кръвта, той няма да допусне никаква непредпазливост. Така или иначе, малкото представление на Гелта е насрочено за утре по пладне.

— Можем ли да приготвим всичко необходимо за този час, сержанте? — обърна се Двейя към Халор.

— На Елиар навярно ще му се наложи тази нощ да бодърствува, но смятам, че ще имаме готовност — отвърна Халор.

— Елиар ще ми бъде необходим за около половин час, сержанте — каза Бейд. — Трябва да съобщя това на моите познати убийци от Кантон.

Двейя кимна с разбиране и каза:

— Може би няма да е зле и да върнем Смегор и Таури в онази крепост. След като Генд обеща лично да се погрижи за тях, няма причини да не го улесним. Лейта, ти успя ли да разбереш какво е намислил Яхаг?

— Той ме блокира, Двейя — отвърна Лейта. — Не знам как го направи. За миг си помислих, че е мъртъв.

— В известен смисъл той е наистина мъртъв, Лейта — каза Двейя. — Не би трябвало да се опитваш да преодолееш неговата бариера. Той е по-стар и по-покварен дори и от Генд.

— Гелта се бои от него — каза Елиар. — Личи си.

— Всички те се боят от Яхаг — каза Двейя. — Дори и самият Генд се бои от него. Дейва държи Яхаг в Нагараш като резерв за спешни случаи.

— Не се ли гордееш от това, че и ти си спешен случай, мила? — обърна се лукаво Лейта към Андина.

— Не съвсем — отвърна Андина и се обърна към Двейя. — Кога Дакан трябва да събере всички шпиони и сектанти в двореца?

— Нека го направи още тази вечер — реши Двейя. — След като се окажат в тъмницата, сержант Халор може да започне да докарва подкрепленията, необходими за обезвреждането на войниците на Гелта още в момента, когато тя стъпи в двореца.

— Май всичко се подрежда както трябва, нали? — рече с въодушевление Гер. — Лошите си мислят, че утре по пладне ще ни победят, обаче ние ще ги прецакаме!

— Това е най-голямото удовлетворение, което човек получава от една добра измама, Гер — обясни му Алтал. — Радват те не толкова парите или вещите, които си отнел, а удовлетворението, че си надхитрил жертвата си. Радва те най-вече разбирането, че тя съзнава

какво си й направил. Утре по това време Генд ще гризе собствения си черен дроб.

— Ти си наистина ужасен, Алтал — смъмри го Двейя.

— Бъди искрена, Еми — отвърна той. — Нима мисълта, че Дейва също ще загризе черния си дроб, не би стоплила сърцето ти поне мъничко?

— Това е съвсем различно — каза тя и отметна глава.

— На твоє място не бих си поставила такава цел, Алтал — предупреди го Лейта.

През нощта инсценираха евакуация на Остос — дълги колони граждани с факли в ръце излязоха от южната порта за голямо удовлетворение на Гелта. След като улиците на града се поопразниха, служителите на княз Дакан тихо прибраха в двореца хората, които Лейта бе разкрила като вражески агенти. Малко по-късно, около два часа преди зазоряване, Елиар и сержант Халор доведоха в града плешивия сержант Гебел и шест полка от пехотата на княз Гвети.

— Предполагам, че повечето от войниците им ще захвърлят оръжията още като те видят, Гебел — каза Халор на плешивия воин. — Нищо чудно обаче между тях да има и някои ентусиасти. Накажи ги показно, а останалите ще разберат какво трябва да правят.

— Това се разбира от само себе си, Халор — изръмжа Гебел. — Какво искаш да направя с тях след като ги обкръжа?

— Изобщо не ме интересува — каза Халор. — Ще си заловил около десет хиляди пленници. Може да извадиш късмет и да попаднеш на някой търговец на роби.

Очите на Гебел светнаха.

— Това е добра идея.

— Двадесет процента са за мен — каза Халор.

— Не ставай смешен. Най-много да ти дам пет процента.

— Петнадесет!

— Добре де, Халор, и без това знаеш, че повече от десет процента няма да ти дам — каза с измъчен глас Гебел. — Защо трябва въобще да ми споменаваш такива безумни цифри?

— Реших, че си струва да опитам — отвърна Халор.

— Добре, Халор. А сега се махай, защото моите хора трябва да заемат позициите си.

— Имай грижата никой да не може да ги види преди да ти дам знак.

— Няма ли да ми напомниш и да им наредя да се обуят, господин велик военен гений?

— Гебел, понякога наистина си много язвителен.

— Тогава престани да ми обясняваш как трябва да си върша работата. Махай се от очите ми, Халор!

Когато тръгна към двореца, все още се смееше.

— Да знаеш, че наистина ми е симпатичен — каза сержантът.

— Точно това пък никога нямаше да ми дойде наум — промърмори Алтал.

Настъпи следващата сутрин, ясна и слънчева. Есента изпълни света с цветове.

— Не си гризи ноктите, Андина — каза Лейта.

— Просто съм малко притеснена, Лейта — отвърна Андина.

— Двея няма да позволи да ти се случи нищо лошо, мила.

— Не това ме тревожи, Лейта. Смяташ ли, че е редно да направим още една репетиция?

— Андина! Та ние вече репетирахме десетки пъти! Ако досега не си го научила, няма и да го научиш.

— Винаги се притеснявам, когато излизам пред хора — призна Андина. — Започна ли, се успокоявам, но самото очакване е ужасно. — Протегна дясната си ръка, която видимо трепереше. — Виж! Винаги става така!

— Всичко ще се получи както трябва, мила — каза Лейта и прегърна дребничкото момиче.

В кабинета на Дакан влезе Елиар и докладва:

— Алтал, вече започнаха да кладат огньовете на походните си кухни. След като полковете на Гелта закусят, ще бъдат готови за действие.

— Може и да са готови, но предполагам, че Гелта няма да избърза — каза Алтал и се намръщи. — Предполага се, че трябва да стъпи на врата на Андина точно по пладне. Ако го направи по-рано, по

всяка вероятност всичко ще се разпадне така, както се получи предишния път.

— Иска ми се тук да беше Еми.

— Тя е тук, Елиар — увери го Алтал. — Може и да не я виждаме, но тя е тук.

Времето продължи да се точи много бавно. Някъде около два часа преди пладне Кралицата на нощта излезе от шатрата си и веднага започна да раздава заповеди. Войниците ѝ се затичаха към конете си, яхнаха ги и се строиха. След това Гелта бавно се качи на коня си и застина. Личеше си, че очаква нещо.

От шатрата излязоха Арган и Яхаг. Арган каза нещо на Кралицата на нощта и между тях избухна свада.

Яхаг веднага се удари с облечената си в броня ръка в гърдите и Гелта и Арган смутено млъкнаха.

После Яхаг им каза нещо. Гелта се опита да възрази, но Яхаг отново издумка по ризницата си.

— Интересен начин да накараш някого да замълчи — отбеляза Халор. — Сигурно крие някаква заплаха.

— Най-вероятно — съгласи се Алтал. — Еми не желае да говори за Яхаг, обаче аз го видях как сплашва Гелта. Тя наистина се бои от него!

— Защо ти, Елиар и Гер винаги наричате съпругата ти „Еми“?

— То е от тези галювни имена, които съпрузите често използват — отговори Алтал. — Гер и Елиар също го харесаха. Халор, не изпускай от поглед Яхаг. Генд и Арган кроят нещо и каквото и да е то, Яхаг е ключът към него. Гласи се нещо, което още не мога да разбера, а такива неща винаги ме държат нащрек.

Вратите на Остос бяха широко отворени и без охрана. Това трябваше да покаже на врага, че градът е незащитен. Гелта и Яхаг, яхнали конете си, победно влязоха в града и поеха по широкия булевард, водещ към двореца. Следваха ги двата кантонски полка.

— Тя не остави собствена охрана на градските порти — каза Халор, сякаш не вярваше на очите си.

— Гелта е селско момиче, сержанте — бързо отговори Алтал. — Не знае как да се държи в градска обстановка. Но все пак се е сетила

да се обуе.

— Много забавно, Алтал — отвърна иронично Халор.

Кралицата на нощта стигна до двореца, излая няколко заповеди и полковете ѝ обкръжиха огромната сграда.

— Дали да не извикаме Гебел веднага? — каза Халор. — Така тази глупост би се прекратила още сега.

— Направим ли го, ще объркаме представлението на Андина и тя ще има да ни се сърди цели седмици.

— Това е сериозен аргумент. Гласът ѝ наистина е хубав, но не ми е приятно, когато го насочва към мен.

Когато стигнаха тронната зала, Андина все още старателно репетираше раболепно държане.

— Не преиграва ли малко? — тихо попита Халор.

— Аудиторията ѝ няма да е особено изискана — каза Алтал. — А сега, сержанте, слушай ме внимателно. Когато Андина коленичи пред Гелта, това ще е знак за тебе, че трябва да започнеш да действуваш. Искам войските на Гебел да обградят хората около двореца още в мига, когато коленете на Андина докоснат земята. В същия миг твоите хора в двореца трябва да обезвредят телохранителите на Гелта. Ще чуеш някои странни звуци, обаче не им обръщай внимание.

— Жена ти вече ми обясни всичко това, Алтал — каза Халор.

— Така ли? Не ми е казала нищо.

— Може би е искала да те изненада. Знам къде трябва да бъда и какво трябва да направя. Сега защо не влезеш вътре и не ме оставиш да си гледам работата?

Като мърмореше под носа си, Алтал се запъти към тронната зала.

Може би беше съвпадение, а може би и не, но добре познатото на Алтал стенание започна да кънти из двореца тъкмо в момента, когато той влезе в тронната зала. Само миг след това на вратата се появи Кралицата на нощта, следвана плътно от Арган и мъртвоокия Яхаг.

— Кое е момичето, което осквернява престола ми? — сурово попита Гелта.

— Аз... Аз съм Андина, ариа на Остос — отвърна Андина с треперещ глас.

— Била си ариа! Вече не си! Нека момичето бъде оковано във вериги и нека го оковат собствените му слуги! Тези, които ми служат вярно, не трябва да се омърсяват от допира с това гнусно създание!

— Княз Траг, бихте ли ни направили честта да свършите тази работа лично? — развеселено подхвърли Арган на Алтал.

— Както заповядате, уважаеми — отвърна Алтал и се поклони. Нещо не беше наред. В оригиналното Видение Арган и Яхаг не присъстваха. Така или иначе, той се запъти към трона. Андина се бе подготвила добре, но все пак...

— Затвори си устата и сведи очи — посъветва я той безмълвно. — Гелта ще се опита да те подлъже да направиш някаква грешка.

— Ще я убия! — изкрещя безмълвно в отговор Андина.

Алтал благоразумно бе приготвил вериги, еднакви с тези, които бе видял в съня си, и бързо ги омота около китките и глезените на владетелката.

— Не се дърпай! — нареди й безмълвно, след като усети обзелия я гняв. — Оковите не са заключени — добави. След това я улови грубо за ръката и я издърпа от трона.

— Твоето старание няма да остане невъзнаградено, княз Траг — и с решителни стъпки тръгна към трона. — Кажи и на всички останали, че единственият път към живота е покорството.

— Всичко, което заповядваш, ще бъде изпълнено, Кралице на нощта — отвърна Алтал и се поклони до земята.

Стенанието толкова се усили, че стените започнаха да треперят.

Тогава Гелта, Кралицата на нощта, се изкачи на подиума и седна върху златния трон на Остос. Опита се да заеме царствена поза и не скри задоволството си.

— А сега коленичи пред мен и ми засвидетелствуй покорството си, крехко дете — изграчи плещестата като вол Гелта. — Ако твоето смирение ми допадне, може би ще пощадя живота ти.

Алтал улови Андина за ръката и я повлече към подиума.

— Знаеш какво трябва да направиш. Направи го — нареди й безмълвно.

Андина падна на колене.

— Направи с мен каквото пожелаеш, могъща кралице! — каза с най-жаловития тон, на който бе способна. — Умолявам те обаче да пощадиш милия ми град!

— Продължавай да говориш! — изсъска Алтал. — Всяка изречена от теб дума нарушава първоначалния сценарий на Генд.

— Бъди милостива, страшна кралице! — каза Андина още по-високо и гласът ѝ започна да заглушава стенанието, придружаващо всички Видения, измислени от Генд, и още един звук, смесващ се с него.

Алтал стрелна с поглед Елиар, който заедно с Бейд и Салкан бе застанал сред треперещите придворни. Лицето на младия мъж бе мрачно и той бе измъкнал Ножа наполовина. Двея очевидно даваше указания на всички останали, като бе пропуснала единствено Алтал.

— Притисни лице към земята! — заповяда суровата Гелта на коленичилата владетелка. — Пълзи пред мен, за да ме убедиш в искреността на подчинението си!

И тогава Алтал чу заглушени крясъци, раздаващи се извън двореца. Чу викове, заглушавани едновременно от засилващото се стенание и от песента на Ножа. Очевидно сержант Гебел се бе появил по разписание.

След това чу вика на Лейта в главата си.

— Алтал! — изкрещя Лейта. — Тя е истинска! Тя не е илюзия!

— Кое не е илюзия?

— Войската извън стените! Истинска е! Хиляди войници вървят към портите!

Алтал започна да ругае наум собствената си несъобразителност. Генд разполагаше със свои врати. Яхаг очевидно също имаше някакво отношение към случилото се, обаче събитията вече се развиваха твърде бързо, за да може Алтал да се замисли за това. Видението на Генд бе започнало да се осъществява с пълен размах.

Плачещата ариа Андина притисна лице към студените каменни плочи на пода. Стенанието премина в писък.

Сърцето на Гелта се изпълни с радост. Вкусът на победата бе силен и сладък.

Тя стъпи с грубия си ботуш върху меката шия на пълзящата Андина и опиянена от победата, тържествено каза:

— Всичко, което е било твое, Андина, сега е мое! Дори твоят живот и твоята кръв вече ми принадлежат!

Победните думи на Кралицата на нощта закънтяха по мраморните стени на двореца на унизената ариа на Остос.

В този момент съгласно плана войниците на Халор трябваше да обезвредят телохранителите на Гелта. Некверосците с черни ризници обаче продължаваха да стоят пред всички врати на тронната зала. Звучите, раздаващи се отвън, навеждаха на мисълта, че хората на Халор са се сблъскали с някаква неочаквана съпротива.

— Какво става, Алтал? — попита безмълвно Бейд. — Защо всички тези вражески войници стоят все още пред вратите?

— Това е работа на Яхаг — отвърна му също така безмълвно Алтал. — Вкарал е цяла армия в Остос, докато не сме го наблюдавали.

Песента на Ножа затихна, а стенанието премина в победен вик.

— Успях ли да те измамя, приятел? — каза подигравателно Арган на Алтал. — Би трябвало да си по-внимателен. С Генд може и да се справиш, но въобще не си от моята категория.

После се обърна към Бейд.

— Е, братко, най-сетне се срещнахме. Много мило от твоя страна, че най-сетне се появи. Така ми спести труда да те издирвам. Жалко, че няма да ни остане време за един хубав разговор, но точно сега съм много зает.

След това се обърна към своя облечен в черни доспехи придружител и каза небрежно:

— Яхаг, направи ми една услуга. Нали ще имаш добрината да убиеш този жрец?

Яхаг кимна безизразно и се запъти към Бейд, като понечи да извади тежкия си меч.

В този момент Салкан бързо измъкна меча на Елиар от ножницата му и с един скок се озова пред своя учител.

— Ще трябва да минеш през трупа ми! — изкрещя, като неумело размахваше меча на Елиар.

Яхаг повдигна рамене, с леко движение на ръката си отмести меча, който размахваше овчарят, и след това го прониза със своя меч.

Салкан се преви на две и мечът на Елиар издрънча върху пода на тронната зала.

— Махни се от пътя ми, Бейд! — изкрещя Елиар, когато двамата едновременно се устремиха към плъзгащия се меч.

Бейд успя пръв да стигне до него, грабна го и се устреми към Яхаг, който все още се опитваше да издърпа меча си от неподвижното тяло на Салкан.

Алтал веднага разбра, че Бейд никога не е държал меч. Стиснал дръжката му с две ръце, той го размахваше като брадва и се опитваше да улучи шлема на Яхаг.

Третият удар отхвърли шлема му и Яхаг вдигна ръце, за да защити главата си.

— Прободи го, Бейд! — извика Елиар. — Промуши го!

Бейд несръчно насочи острието срещу черната ризница на Яхаг. Върхът проникна съвсем леко в нея, но Бейд започна да извърта меча така, че да разшири отвора в стоманения нагръдник, после натисна с цялата си тежест и от устата на Яхаг рухна алена кръв.

Яхаг изкрещя и направи отчаян опит да задържи с ръце острието, което Бейд неумолимо вкарваше в тялото му.

Бейд, с изкривено от ненавист лице, натисна още веднъж с все сила. Яхаг започна да вие и ръцете му се пуснаха.

След поредния напън на Бейд Алтал съвсем ясно чу как върхът на меча на Елиар започна да стърже задната част на ризницата на Яхаг.

Стори му се, че за един съвсем кратък миг в погледа на Яхаг проблесна нещо като благодарност. После облеченият в черни доспехи дивак потрепери и се свлече до безжизненото тяло на Салкан.

Бейд погледна с ужас човека, когото току-що бе убил, както и другия, дал живота си за него, и се разрида като дете.

Светлината потрепна още веднъж по познатия им вече начин, Хном се появи от нищото, улови зашеметения Арган за ръката и го вкара в една врата, зад която се виждаха пламъци.

После вратата изчезна. Едновременно с нея изчезнаха и мъжете с черни брони и униформи, които бяха застанали на пост до всички врати на тронната зала.

— Махни си крака, воняща вещице! — разнесе се силният глас на Андина, който наруши тишината и същевременно заглуши гаснещото ужасно стенание и все по-звучната песен на Ножа.

Очите на Гелта се разшириха от удивление и ръката ѝ посегна към дръжката на меча.

— Не прави това — посъветва я сержант Халор. — В момента десет стрели са насочени право към сърцето ти. Ако мечът ти помръдне дори само сантиметър, си мъртва.

Гелта застина неподвижно.

— Махай се от престола ми! — нареди й Андина, изправи се и се освободи от веригите си.

— Това е невъзможно! — възкликна Гелта.

— Току-що стана възможно! А сега се махай оттам, за да не те подхвана лично с една брадва!

— Аз имам войници! — опита се да си даде кураж Гелта. — Те могат да разрушат целия град!

— Та ти наистина ли не видя какво се случи? — попита я Алтал. — Когато Яхаг умря, цялата ти армия изчезна. Ти си съвсем сама, Гелта.

— Оковете веднага тази воняща крава и я хвърлете в тъмницата! — заповяда Андина.

Дворцовите стражи се нахвърлиха върху Кралицата на нощта и я омотаха с веригите, с които допреди малко бе окована Андина. После Алтал съвсем добросъвестно заключи катинарите.

Стражите повлякоха Гелта към една странична врата, обаче песента на Ножа така и не стихна.

— Почакайте малко, моля! — каза Елиар, който току-що бе измъкнал меча си от сгърченото тяло на Яхаг. — Искam да покажа нещо на пленницата.

Прибра меча си в ножницата и извади Ножа.

— Реших, че няма да е зле да видиш това преди да ни напуснеш — каза младежът и вдигна Ножа пред очите на Гелта.

Гелта нададе вик, изпълнен с неопикуема болка, и се опита да закрие лицето си с окованите си ръце. Отстъпи с гръб към вратата, която под тежестта на тялото ѝ се отвори — и изчезна.

— Какво направи? — викна Андина на Елиар. От гласа ѝ стъклата на прозорците започнаха да дрънчат.

— Не го измислих аз, Андина — обясни Елиар. — Еми ме накара да го направя.

— Искam да хвърля тази миризлива крава в тъмницата си!

— Боя се, че Еми току-що те лиши от изтривалка, мила — промърмори Лейта. — Сега ще трябва да си бършеш краката в нещо друго.

— Къде е тя, Елиар? — настоя Андина. — Къде пропадна през тази врата?

— В Дома, Андина — отвърна Елиар. — Еми ѝ е приготвила специална стая. При това никак не лоша стая. Ако изключим това, че няма врата. От думите на Еми разбрах, че по-рано Гелта е успявала да избяга от какви ли не затвори. От този затвор обаче няма да успее да избяга.

— И колко време смята Еми да я държи там?

— Не ми каза — отвърна Елиар и вдигна рамене. — На лицето ѝ обаче бе изписано „завинаги“.

— Завинаги? — Очите на Андина се разшириха от ужас.

— Най-малкото завинаги — каза Елиар. — А може и по-дълъжко.

В тронната зала настъпи внезапна тишина, нарушавана единствено от неудържимото хлипане на Бейд.

ШЕСТА ЧАСТ

ЛЕЙТА

ГЛАВА 35

— Не можем да направим нищо, Алтал — каза Халор. — Мъртъв е.

— Сержантът е прав, Алтал — промърмори гласът на Двейя. — Изгубихме Салкан.

— Ти наистина ли нищо не можеш да направиш, Еми?

— Не. Боя се, че не.

Алтал изруга.

— И аз изпитвам същите чувства, Алтал — каза Халор. — Обикнах това момче. Всичките го обикнахме.

— Бейд, изглежда, наистина много страда.

— Бейд направи точно това, което трябваше да направи — каза Халор и подритна неподвижното тяло на облечения с черна ризница Яхаг. — Този пък кой е?

— Не знам точно — призна Алтал. — Изглежда, беше външен човек, подчинен непосредствено на Арган. Струва ми се, че Генд нямаше власт над него. Тук наистина се случиха доста неща, които не успях напълно да разбера.

— Важното е, че победихме — каза Халор, после се намръщи. — Мислех си, че жреците не убиват хора. Нали това е едно от нещата, които са им забранени?

— Не познавам чак дотам църковните правила — отвърна Алтал. — Брат Бейд обаче направо пощуря, след като Яхаг уби Салкан.

— Случват се и такива работи — каза Халор и вдигна рамене. — Не е зле да го наблюдаваш отблизо. Той не е арумец, така че не е особено добре обучен. Един арумец не се вълнува, когато му се наложи да убие враг. Един жрец от равнинните страни обаче очевидно възприема нещата иначе. Струва ми се, че ме разбираш.

— Не е необходимо да ми обясняваш това — отвърна Алтал и погледна Бейд. — Между другото, вече не изглежда чак толкова разтревожен.

— Точно това имам предвид, Алтал. Би следвало да е разтревожен. Току-що изгуби близък приятел, а прави нещо свършено

недопустимо. Това негово безизразно лице ме смущава. В този момент не бих му позволил да се доближи до нищо остро.

— Той няма да се самоубие! — възрази Алтал.

— Ако е в нормално състояние, да. Точно в този момент обаче според мен не е в нормално състояние.

— Добре, ще имам грижата да го наблюдавам — съгласи се Алтал. — А сега нека да махнем трупите. А след това заедно с Елиар ще заведем Бейд в Дома и ще го предадем на Еми.

— Това наистина е най-доброто решение — съгласи се Халор.

— Това вероятно ще ни отнеме известно време, господарке — каза уморено княз Дакан след два дни, когато всички се събраха в тронната зала на Андина. — Не обяснихме положението на членовете на съда, когато тази варварка нахълта в Остос.

— Нямаше как да им го обясним, Дакан — каза Андина. — Дворецът се оказа буквално пренаселен от шпиони.

— Вече не е — промърмори Лейта.

— За съжаление, това също усложнява нещата — отбеляза Дакан. — Сигурен съм, че те до един са получавали пари от врага, обаче хвърлянето на обикновени лакеи и коняри в тъмницата заедно с високопоставени придворни би създадо впечатление за произвол. А и някои от тези арести трудно биха намерили разумно обяснение. — Дакан прокара уморено ръка по лицето си. — Струва ми се, че Лейта не е допуснала грешка при разкриването на вражеските агенти, обаче не разполагаме с данни, които да могат да бъдат убедителни пред съда.

— Дакан, ти си изтощен — каза съчувствено Андина.

— Просто съм малко отпаднал, господарке — призна той. — Напоследък обстановката бе доста обърквана.

— В такъв случай защо не хапнеш нещо и след това не поспиш?

— Има толкова много работа, че...

— Работата може да почака. Иди си легни, Дакан.

— Но...

Андина се изправи на трона си и заповяда:

— Прибери се в покоите си! Веднага!

— Слушам — отвърна той с лека усмивка. После с бавни уморени стъпки излезе от залата.

— Направо съм влюбена в този старец — промърмори топло Андина.

— Изобщо не ти личи, знаеш ли? — обади се Лейта.

В тронната зала влязоха Елиар и Гер.

— В Пома всичко е приключило — съобщи Елиар. — Твенгор е изхвърлил вражеските сили от града, а Кройтер и Дрегон са ги довършили.

— Къде е Халор? — попита Алтал.

— Залепил се е за онзи прозорец — отвърна Гер. — Ще трябва цял табун коне, за да го отлепим от него.

— Каза ми да се върна, защото може да му потрябва вратата — добави Елиар. — Предаде ми да ви съобщя, че Твенгор ще дойде тук, за да си прибере парите. Сержантът смята, че би трябвало да се съберем на съвещание, след като Кройтер и Дрегон приключат работата си в Кадон и Мавор.

— Това не е лоша идея — каза Алтал. — Как е Бейд?

— През повечето време спи — отвърна Гер. — Според Еми това е най-добрият начин да се успокои.

— Той ще се възстанови напълно, нали? — попита разтревожено Лейта.

— Винаги е малко странен, след като Еми го събуди — отговорни Гер. — Говори за неща, които не разбирам. Еми го оставя да говори, докато се храни, а след това отново го приспива. Не се тревожи, Лейта. Еми ще го излекува напълно дори ако се наложи за целта да го разглоби целия и после да го сглоби пак.

Лейта потрепери.

— Много зловеща мисъл.

— Е, познаваш Еми — каза Гер.

Когато княз Твенгор и херцог Бердор пристигнаха в Остос, гражданите, избягали при приближаването на Гелта, вече бяха започнали да се завръщат и градът почти се бе върнал към нормалния си ритъм. Алтал бе донякъде удивен от това, че Твенгор все още избягва силната бира.

— Къде е Халор? — попита огромният брадат княз, след като оправи сметките си с Алтал.

— Пътува по работа — отговори неопределено Алтал.

— Той наистина доста пътува в последно време.

— Зает е с една голяма война.

— Искях да си поговоря с него точно за тази война. Преди време изказа мисълта, че след унищожаването на войските на Кантон би било хубаво този град въобще да се обезвреди. Реших, че след като той и без това ми е по пътя, мога да обсъдя този въпрос с Халор.

— Идеята ти не е лоша. Виждам, че си довел и херцог Бердор.

— Да — каза Твенгор. — Добро момче е, но е толкова наивно, че търговците в неговия град непрестанно го мамеха с данъците. Сега Пома е в развалини, така че той ще трябва да започне всичко отначало. Казах му, че ще се справи с работата си по-добре, ако известно време издава нарежданията си от Остос. Ако е решил да възстанови Пома, ще му трябват пари, а парите означават данъци. Бердор иска гражданите на Пома да го обикнат. Ако го бях оставил там, търговците щяха да се нахвърлят върху него като лешояди. Трябва да се научи да проявява твърдост, а Остос като че ли е най-подходящото място за това.

— В последно време доста си се променил, Твенгор.

— Искаш да кажеш, след като престанах да пия, така ли?

— Нищо чудно и това да ти се е отразило.

— Искрено съжалявам за случилото се с червенокосия овчар — каза Твенгор. — Вектианските момчета, които работеха при мен, много се разстроиха. Някой после направи ли нещо?

— Брат Бейд се погрижи за това.

— Нямах пред вид погребение.

— И аз. Бейд прободе с меч човека, който уби Салкан.

— Жрецът ли? — попита Твенгор, сякаш не вярваше на ушите си. — Нали на жреците им е забранено да правят такива работи.

— Навярно Бейд си е помислил, че случаят е по-особен.

— Така и няма да разбере жителите на равнините — каза Твенгор.

Когато вражеските армии бяха прогонени от кралството на Андина и арумските племенни вождове и местните херцози се събраха в Остос, за да обсъдят бъдещите си действия, есента вече бе оголила дърветата.

— В крайна сметка всичко се свежда до изхранването — заяви херцог Нитрал в един мрачен следобед. — Опожаряването на нивята на централна Треборея бе разумно, когато ни нападнаха, но сега, когато приближава зимата, всички може би съжаляваме за това.

— Този въпрос може да намери решение — каза Олкар, херцогът на Кадон. — Познавам доста търговци на пшеница в Магу. Сигурен съм, че малко ще понадуют цените, но Перквейн разполага с много пшеница.

— Преди всичко трябва да нахраним селяните — заяви Андина. — Няма да оставя децата си да умрат от глад.

— Децата си ли? — Елиар бе изненадан от тази дума.

— Тя проведе доста дълги разговори по този въпрос с Еми, Елиар — обясни Гер на приятеля си. — Знаеш, че Еми е чувствителна на тази тема.

— Но така ще опразниш държавната хазна, господарке — изказа опасенията си княз Дакан.

— Това наистина е неприятно, но обстановката го налага.

— Току-що чухте майката на Треборея — каза шеговито Лейта. — Бъдете послушни, за да не ви остави без вечеря.

— Изобщо не е смешно, Лейта — сопна ѝ се Андина.

— На мен ми хареса — каза Гер и се ухили.

— В момента обстановката в Перквейн не е съвсем спокойна — каза Нитрал на Олкар. — След като Кройтер и Дрегон свалиха обсадата на Мавор, нашествениците, оказали се на запад от река Остос, избягаха в Перквейн. Отгоре на всичко там има и някакви религиозни вълнения.

— Нима е възможно да се спори по религиозни въпроси? — попита удивено Твенгор. — Не би ли могло със същия успех да се спори за времето?

— Перквейнците са доста особени — каза Нитрал. — Тъй като единствената им грижа е да слушат как расте пшеницата, им остава доста време за празни мисли.

— Търговците на пшеница от Магу обожават парите — каза Олкар. — Аз говоря същия език, така че ще се разберем с тях.

— Цялата обстановка навежда на мисълта, че предстоят гладни времена — отбеляза сержант Халор. — Ще ви кажа нещо, което може би ще ви учуди и ще ви се стори противно на всичко, на което са ни

учили: сега според мен е най-подходящият момент всички да се отправим срещу Кантон.

— Имаш предвид война през зимата? — попита недоверчиво Колейка. — Сезонът не е ли противопоказан за това?

— Това няма да е същинска война, Колейка — каза Твенгор. — След като бяха разгромени от Кройтер и Дрегон, всички наемници, които работеха за Кантон, избягаха. Отгоре на всичко и владетелят на Кантон стана жертва на загадъчна смърт. Единственото, което трябва да направим, е на път за вкъщи да се отбием в Кантон и да кажем на жителите му да се предадат. Смяташ ли, че ще се осмелят да ни противоречат?

— Твенгор е прав, господа — каза княз Алброн. — Най-добре е да се махаме от Треборей колкото се може по-скоро. Сигурен съм, че много ще липсваме на майката на Треборей, обаче ако се задържим прекалено много в дома ѝ, можем да я отегчим с присъствието си.

Седналата до него Астарела го сръга с лакът.

— Да? — усмихна ѝ се той.

— Поговори с чичо ми — отсече тя. — Още сега.

— Моментът не е подходящ, мила.

— Направи го, Алброн, преди да си забравил.

— Това е все пак частен въпрос.

— Ти в тайна ли мислеше да го запазиш?

— Не, но...

— Направи го сега, Алброн.

— Добре, мила — отвърна Алброн и след кратък интервал се изкашля и каза с официален тон: — Княже Кройтер.

— Да, княже Алброн? С какво мога да ви бъда полезен? — попита плакандецът с русата брада. На устните му заигра лека усмивка.

— Става дума за нещо сериозно, чичо — смъмри го Астарела.

— Прощавай, мила. Предполагам, Алброн, че имате някакво искане към мен.

— Позволявам си да ви помоля, светлейши княже, да ми дадете ръката на вашата племенница Астарела, която да взема за съпруга. — заяви тържествено Алброн.

— Я виж ти! — каза Кройтер. — И хиляда години да бях умувал, пак нямаше да допусна, че ще чуя такава молба!

— Чичо, ще престанеш ли с тези приказки? — разсърди се Астарела.

— Просто се шегувам, дете мое — отвърна ѝ Кройтер с широка усмивка. — Какво мислиш самата ти по този въпрос? Изборът ти би могъл да е и по-лош. Княз Алброн може и да не разбира много от коне, но иначе си го бива.

— Наистина ли? — отвърна Астарела със закачлива усмивка. — Е, все ще свърши работа.

— Астарела! — възкликна Алброн.

— Добре, Астарела, добре. Щом желаеш това, радвам се да дам съгласието си. Княже Алброн, имате моето позволение да се ожените за племенницата ми. Доволни ли сте?

— Вероятно хиляда коня ще са достатъчно — замислено каза Астарела.

— Не те разбрах, мила — каза Кройтер.

— Става дума за зестрата ми, чичо. Струва ми се, че хиляда коня ще са достатъчно. Не трябва да забравяме и булчинската ми рокля, разбира се.

— Хиляда! — почти изкрещя Кройтер. — Ти с всичкия си ли си?

— Ти нали ме обичаш, чичо? Нали не си решил просто да се отървеш от мен?

— Разбира се, че те обичам, Астарела. Обаче хиляда коня...

— Така всички в Плаканд ще разберат колко много ме цениш, мили чичо — сладко каза Астарела.

— Алброн, ти ли ѝ даде този акъл? — попита Кройтер.

— За пръв път чувам за това! — отвърна Алброн и погледна Астарела с недоумение. — Кажи ми за какво ни са хиляда коня? — попита я.

— Не ме интересува за какво, Алброн. Просто броят им трябва да отразява цената ми. Аз да не съм някаква просякиня!

Алброн и Кройтер се спогледаха безпомощно и казаха едновременно:

— Добре, Астарела.

Когато керванът се отправи на север, над централна Треборея вече се бе спуснала зимата. Над опустошената земя бяха надвиснали

мръсни мрачни облаци, навяващи хлад.

Керванът се отби за малко в Мавор, после заобиколи езерото и се отправи към град Кадон.

— Тук ще се разделим, господарке — каза херцог Олкар. — Ще проявя максимална твърдост в преговорите с търговците на жито от Магу, но съм сигурен, че ще се опитат да ни смъкнат кожата.

— Боя се, че това не може да се избегне, Олкар — отвърна Андина. — На всяка цена трябва да осигуря хляб за народа си.

— Аз пък се боя, че и двамата пропускате нещо — каза Алтал. — В Кантон има зърнохранилища, а там все още не се е водила война. Когато превземем града, зърното ще стане наша собственост. Бъдете внимателен с думите, които ще използвате при преговорите с кръвопийците от Магу, херцог Олкар. Не произнасяйте думи като „бедствие“ или „глад“. Използвайте вместо тях думи като „необходими резерви“ и „презастраховка“.

— Княже Алтал, вие май вече сте се занимавали с подобни сделки, нали не греша? — попита Олкар.

— Да, ваше сиятелство, имало е случаи и аз да съм се занимавал с дребни мошеничества — призна Алтал. — Всъщност нали няма принципна разлика между това, което аз правех някога, а вие правите сега?

Олкар внезапно се ухили.

— Предполага се, че такива неща трябва да остават в тайна, княже.

— Той ще се справи, Андина — увери Алтал владетелката на Остос, после отново се обърна към херцога. — Ваше сиятелство, добре ще е да проточите малко преговорите. След като превземем Кантон, ще направя оглед на зърнохранилищата там и после ще се присъединя към вас в Магу. Добре е да установим какви са истинските ни потребности от жито преди да започнем да си харчим парите.

— Точно същото си мислех и аз, княже — съгласи се Олкар.

В двореца на херцог Олкар завариха капитаните Гелун и Вендан, които ги очакваха.

— С дълбока скръб ви съобщаваме, че вождовете на нашите славни родове загинаха геройски по време на неотдавнашната война — съобщи им скръбно високият капитан Вендан.

— Цял Арум скърби заедно с вас, благородни капитане — отвърна му Алброн.

— Е, приключихме ли с официалната част? — попита капитан Гелун.

— Според мен да — отвърна Твенгор. — Нали не трябва да позволяваме на скръбта да ни сломи?

— Засега успявам да се справя с болката си — отвърна Гелун.

— Кой ще дойдат на тяхно място? — попита в упор Колейка Желязната челюст.

— Боя се, че това все още не е съвсем ясно — отвърна Вендан. — И двамата нямат преки наследници. Единствените им роднини са няколко втори братовчеди и племенници.

— Някой умее ли да произнася речи? — попита Колейка, като огледа останалите князе.

— Алброн като че ли най-много го бива за това — каза Лейвон. — Грамотен е, така че ще може да използва и стихове.

— Пропуснах ли нещо съществено? — попита Андина. — У нас, в Треборея, наследяването на престола се определя по кръвна линия.

— В Арум нещата стоят малко по-иначе, малка майчице — отвърна Твенгор и се усмихна. — В случаи като този се изслушва и мнението на князете от останалите родове. Трябва да се спогаждаме с новите князе, така че в случая нашите съвети имат тежест. — После огледа присъстващите. — Ще наруша ли някакви правила, ако кажа, че според мен Гелун и Вендан са най-подходящите кандидати?

— Струва ми се, че лично аз се разбирам с тях — каза Лейвон.

— Може да приемем, че сме взели решение — рече Колейка. — Всички ли сте съгласни.

Князете закимаха утвърдително.

— Ще трябва да подготвя речта си — каза Алброн, погледна капитан Вендан и полита: — Как точно загинаха Смегор и Таури? Може би ще е добре да го спомена в речта си.

— На твоето място не бих го направил — отвърна Вендан. — Смъртта им определено не е била приятна. Настъпила е вследствие използването на огън и на едни много дълги железни шишове. — После хвърли поглед към Андина, Лейта и Астарела. — Не знам дали е уместно да разказвам повече подробности пред дамите.

— По-добре не го прави — съгласи се Алброн. — Ще използвам думата „героично“ и толкова.

— Така е най-добре — съгласи се капитан Гелун.

— Къде са в момента твоите хора? — попита Твенгор.

— В граничната зона — отвърна Вендан. — Не ми се вярва кантонците да предприемат нещо, но все пак не е зле хората ми да са на безопасно място.

— Правилно — рече одобрително Твенгор. — Защо не отидем при тях и не приключим с формалностите? После можем да настъпим оттам към Кантон, за да присъствуваме и на коронясването, преди да се приберем у дома.

— За какво коронясване говориш, княже Твенгор? — попита Андина и озадачено смръщи вежди.

— За твоето, майчице — отвърна ѝ той с топла усмивка. — Ще е хубаво да те коронясаме за императрица на Треборея. Можем да направим това веднага след като ограбим и опожарим Кантон.

— Императрица ли? — Андина се ококори.

— Титлата звучи красиво, нали? — попита Твенгор с лукава усмивка.

— Да живее нейно императорско величество Андина Треборейска! — извика тържествено Лейта.

— Всъщност тази идея е доста интересна — каза Андина.

— Не си гризи ноктите, мила — каза ѝ Лейта. — Ужасно си загрозяваш ръцете.

Надгробното слово, произнесено от княз Алброн, бе издържано в съответствие с изискванията към подобни церемонии. Съдържаше необходимата доза скръб и красноречие и тактично премълчаваше недостатъците на покойните Смегор и Таури. Сетне всички князе и генерали на арумските армии последователно препоръчаха Гелун и Вендан като „временни“ вождове, „докато се изясни положението“.

— Какво искат да кажат с това „временни“? — обърна се Лейта към Алтал.

— Че ще заемат тези длъжности само няколко века — обясни ѝ той. — В Арум това е обичайна практика. Далечните роднини на покойния княз обикновено не се обиждат, когато на новия владетел

добавят пред титлата думата „временен“. Обикновено след няколко поколения тя отпада от само себе си.

— Вие мъжете никога ли не пораствате?

— Когато можем да си го позволим, не.

Сред останалите без водачи войници от южен Арум се разгърнаха дискусии, свързани най-вече с терминологията. Накрая бе взето решение да се използва думата „временен“ вместо изрази „временно изпълняващ длъжността“ и проблемите бяха решени почти без кръвопролития.

След края на дискусията княз Алброн отново взе думата.

— Господа — обърна се той към събралите се вождове. — Нашата очарователна работодателка има някои идеи, които би желала да сподели с нас.

— Каква е тази работа? — обърна се Алтал към Лейта.

— Андина иска да произнесе реч, татко — отвърна Лейта. — Това не те ли изпълва с вълнение?

— Винаги ли ще се заяждаш така с мен?

— Е, само от време на време. Понякога просто не мога да се сдържам.

Дребничката Андина се качи върху една обърната каруца, за да може да я видят всички едри арумски мъже, и заговори със звънкия си глас:

— Скъпи приятели! Воините от красивите арумски планини нямат равни на себе си в известния ни свят! Все още съм в плен на радостта от прекрасната победа, с която ме дарихте. Моите врагове бяха разгромени, а сега сме се устремили към Кантон. Бях намислила да разруша до основи този град, но току-що показаното от вас чувство на здрав разум и толерантност ме накара да размисля. Моят враг, владетелят на Кантон, е мъртъв. Камъните на Кантон не са ме обидили с нищо, а от наказването на камъни и без това не би имало голяма полза. Не сте ли съгласни?

Присъстващите се засмяха.

— С подкрепата на цял Арум бих могла да нахлуя в Кантон и да наложа волята си на неговите граждани — продължи Андина. — Какво друго обаче бих постигнала с това, освен да си спечеля вечната им омраза? Днес наблюдавах с изумление как най-войнственият народ на земята се преклони пред разума и не допусна завръщане към

братоубийствените войни от древните времена. Аз съм само една простодушна девойка, но урокът, който ми дадохте днес, силно ме впечатли. Заради това ще отида в Кантон не като завоевател, а като освободител. Нека се ръководим от здравия разум! От същия здрав разум, който залегна в днешните ви дискусии. Ще последвам вашия пример, мои доблестни воители! Доблестта ви пролича и в това, че в днешния ден не допуснахте никакви битки.

Всички вече бяха спрели да се смеят и след като Андина слезе от каруцата, се възцари ледена тишина.

— Тя ни плаща заплатите — каза простодушно княз Твенгор. — Значи ще правим това, което иска. Нали така? Ако някой не е разбрал, да дойде при мен и аз ще му обясня защо. Ще му го обясня и в най-големи подробности, ако иска.

— Хубава реч — промърмори Лейта.

— За коя от двете речи ти е думата? — попита Алтал.

— Не задавай такива въпроси, мили татко. Ако познавам Андина добре, а аз наистина я познавам добре, тя е автор и на двете. Не ти ли се струва, че епилогът на Твенгор се върза прекалено логично със завършека на нейното слово, за да можем да говорим за случайно съвпадение?

Късно вечерта Алтал се свърза с Двейя и ѝ изпрати послание:

— Трябва да си поговорим, Еми.

— Проблеми ли има? — отвърна гласът ѝ.

— Започвам да губя контрол над Лейта. С всеки ден става все по-неуправляема. Опитва се да скрие това, но е ужасно разтревожена за Бейд. Как е той?

— Без промени. Оставям го да спи. Или по-точно, принуждавам го да спи. Събужда се винаги в същото състояние.

— Откога продължава това?

— Поне от месец.

— И още не се е успокоил?

— Почти никак. Той е смазан от чувство за вина, Алтал. Вини себе си за смъртта на Салкан и е ужасен от това, че уби Яхаг. Все още ми е трудно да го обучавам.

— Той трябва да си възвърне трудоспособността, Еми! Перквейн ще започне да ври всеки момент, а ние скоро ще трябва да се отправим натам, нали?

— По всяка вероятност.

— В Перквейн се разгарят религиозни конфликти, които до един носят щемпела „Арган“. Бейд е човекът, който трябва да се справи с Арган, прав ли съм?

— По всяка вероятност.

— В такъв случай ще трябва да се съвземе, и при това бързо. Лишим ли се от Бейд, ще изгубим и Лейта. Тя е най-уязвимият член на групата и без Бейд направо ще се размекне.

— По-наблюдателен си, отколкото предполагам, любов моя.

— Това не е някакво особено мое достижение, Еми. Не забравяй, че някога се прехранвах чрез разгадаване на хорските намерения. Ако изминат още няколко дни, без Бейд да започне да се съвзема, Лейта може да се счупи като крехка стъклена чаша.

— Старая се, приятелю. Когато видиш Бейд следващия път, той може да ти се стори по-стар. Важното е обаче да остане при нас. Ако му потребват години, за да се съвземе, ще имам грижата да му ги осигуря.

Пред зеещите градски порти на Кантон нямаше охрана. Улиците бяха пусати. Сержант Гебел се почеса по плешивата глава и жаловито въздъхна.

— Тук можеше да плякосаме цяло състояние.

— И да продължим една война, която вече ни омръзна — допълни Халор.

— На княз Гвети няма да му стане много приятно, когато разбере, че в Треборея е избухнал мир.

— В живота на всички ни има и дъждовни дни, сержанте — каза му тържествено Лейта.

— Знам — отвърна Гебел. — Когато кажа на Гвети, че войните в Треборея са приключили, ще се намръщи като буреносен облак, който ще се стовари върху главата ми.

Сержант Халор изпрати в двореца няколко взвода войници, за да го претърсят и да проверят дали някъде няма потенциални огнища на

съпротива. А също и за да доведат всички сановници, които намерят, в тронната зала, „за да събеседват с Освободителката“.

— Радвам се да те видя, княз Айдру — обърна се Дакан към един възрастен сановник, който боязливо се отдръпна встрани, когато Андина царствено влезе в тронната зала със свитата си. — Виждам, че си успял да оцелееш въпреки последните превратности на съдбата.

— Едва оцелях — отвърна старецът. — А ти какво правиш тук, Дакан? Мислех си, че вече си безнадеждно изкуфял.

— Айдру, не забравяй, че си поне няколко години по-възрастен от мен — напомни му Дакан. — Защо позволи на Пелгат да придаде на тази глупава война такива мащаби?

Старият кантонски сановник отчаяно размаха ръце.

— Той не ме слушаше, Дакан. Изобщо престана да ми обръща внимание. — Айдру примигна от удивление и попита: — Това ти ли си, сержант Халор? Аз пък си мислех, че си загинал по време на последната война.

— Не съм лесен за убиване.

— Виждам, че си преминал на другата страна.

— Там плащат по-добре, княже — обясни Халор.

— Ти все още не познаваш нашата божествена ариа, нали, Айдру? — попита Дакан.

Айдру погледна Андина и възкликна:

— Та тя е още дете! Според слуховете била цели десет метра висока.

— Това е заради гласа ѝ, приятелю — обясни Дакан. — Тя е мъничка, но винаги успява да бъде ясно чута от всички.

— Дръж се прилично — ласкаво го смъмри Андина.

— Добре, майчице — отвърна Дакан с поклон.

— Бих се радвала, ако престанеш да използваш тази дума — смъмри го Андина.

— Извинете, ваше величество — каза Дакан. — Повлиях се от Лейта, вярвам, че ме разбирате. — После тонът му изведнъж стана официален. — Имам честта да ви представя моята господарка, нейно величество Андина от Остос.

Айдру направи дълбок поклон.

— А това, господарке, е Айдру, управителят на Кантон. До смъртта на владетеля Пелгат бе негов главен съветник.

— Трябва някъде да споменеш и думата „пренебрегнат“, Дакан — каза Айдру. — Преди края на живота си Пелгат отказваше дори да ме види. Единствените хора, на които обръщаше внимание, бяха неколцина чужденци, които само дето не се бяха заселили в тронната зала.

— Това ни е известно — намеси се Алтал. — Ако подходим към въпроса по същество, неотдавнашната война нямаше отношение към Кантон. Тя бе един от резултатите от един мой много стар конфликт с един човек на име Генд.

— Знам го! — каза Айдру. — Кръвта ми изстиваше само при мисълта, че съм в едно и също помещение с него. — Кантонският сановник посочи с ръка трона и се обърна към Андина. — Желаете ли да заемете своя нов престол, ариа Андина?

— Не, Айдру — отвърна тя. — Едва ли е необходимо. Прекалено е масивен за моя вкус, пък и не дойдох в Кантон като завоевателка. Както обясни княз Алтал, истинската война се води между него и Генд. — На лицето ѝ се появи очарователна усмивка. — Всъщност, Кантон и Остос бяха по-скоро невинни странични наблюдатели на тази война. Точно сега ни предстоят по-важни дела от разнищването на стари вражди. По време на неотдавнашната неприятност основно бойно поле бе централна Треборея, при което бе унищожена голяма част от тазгодишната реколта на пшеница. Застрашени сме от една продължителна и гладна зима, княже, и аз съм решила да не допусна хората да гладуват, дори и ако това доведе до изпразването на хазната на Кантон и на Остос.

— Напълно съм съгласен с вас по този въпрос, ариа Андина.

— Има ли наблизко заседателна зала? — попита Дакан. — Започват да ме болят краката, а тъй като разискването на този въпрос ще отнеме доста време, ще е добре да поседнем удобно.

— Ще позволите ли да поканя на заседанието някои експерти, ариа Андина? — попита Айдру.

— Естествено, княже — бързо отвърна тя. — Заедно с вас и с Дакан бихме могли да умуваме цял ден по въпроса, без да стигнем до конкретен извод. Нали именно за такива случаи са ни необходими експерти.

— Щастлив човек си ти — каза Айдру на Дакан. — Твоята владетелка е не само приятна за гледане, но има и глава на раменете. Просто си нямаш представа колко неприятен стана животът в Кантон, след като престолът бе зает от Пелгат. Ако успея да разбера кой уреди смъртта на този луд, съм готов да му оближа краката.

Андина повдигна малкото си краче и го огледа неодобрително.

— Точно сега краката ми не са особено чисти, княже — отвърна му с лукава усмивчица. — Бихме могли да разискваме този въпрос след като се изкъпя.

Айдру примигна от удивление, после изведнъж се засмя.

— Трябваше да се сетя. Защо не потърсим добре затоплена стая с удобно кресло за нашия сърдит приятел? Там ще можем да си поговорим за убийства и за форми на управление, и за това как по дяволите ще успеем да изхраним народа на Треборея до следващата пролет.

Заседателната зала, в която ги отведе Айдру, бе голяма и удобна.

— Да наредя ли да донесат бира? — попита Айдру.

— За мен не е нужно, благодаря — каза княз Твенгор. — Виж, ако има нещо за ядене, не бих отказал.

— Добре ли си? — попита удивено княз Лейвон.

— Точно сега се чувствам много добре, Лейвон — отвърна Твенгор. — При това имам намерението да продължавам да се чувствам така. Не знам как точно Алтал успя да прочисти остатъците от десетгодишно пиянство в кръвта ми, обаче не съм се чувствувал така добре, откакто бях юноша. Заради това не смятам да рискувам.

— Имаш ли нещо против аз да си пийна малко? — попита Лейвон.

— Ти сам се разпореждаш с корема си и с главата си. Ако си решил да ги увреждаш — давай!

Присъстващите заеха местата си около дългата заседателна маса.

— Струва ми се, че преди всичко ще се нуждаем от някои конкретни числа — каза Алтал, който откри заседанието. — Необходимо е да установим колко точно гърла ни предстои да изхраним и на колко точно възлизат запасите от пшеница в Кантон, Остос и другите треборейски градове. Чак след това ще установим допълнителните количества, които ни трябва. — После се обърна към

Айдру. — Нашата малка майчица вече взе някои мерки в това отношение.

— Ще престанеш ли най-сетне? — извиси се гласът на Андина. — Не съм ничия „майчица“!

— Тя може и да те напляска — каза Лейта. — Едва ли обаче ще е много сурова.

— Да се върнем на темата — продължи Алтал. — Ариа Андина вече изпрати в Магу херцог Олкар. Самият той е търговец, който добре познава повечето търговци на пшеница в Магу. След като разберем какви са потребностите ни, ще отида в Магу и ще кажа на Олкар колко пшеница не ни достига. Едва ли ще е необходимо да изкупим цялата тазгодишна реколта.

— Не, за Бога! — възкликна Айдру. — Така хазната на цяла Треборея би останала без стотинка. — После погледна нервно Андина. — Ариа Андина, преди да продължа да се изказвам, бих искал да узная какъв е моят статут тук? На военнопленник, на пленник, комуто предстои да заплати откуп, или на потенциален роб?

— Ще измислим подходяща титла за вас, княз Айдру — отвърна тя.

— „Имперски съветник“ ми звучи добре — каза Лейта. — На нашата Андина много ѝ хареса титлата „императрица на Треборея“. Нали така, мила?

— Вече престана да ми харесва, Лейта — отвърна Андина. — Това мое конкретно заблуждение не продължи дълго. Засега ще е най-добре да дадем на Кантон статута на протекторат. Терминът е неопределен, така че няма да нарани хорските чувства, а освен това свидетелствува за временно състояние. Ще трябва да посрещнем предстоящата зима и да се освободим от всички слуги на Генд преди да открием едно по-дълготрайно решение. Става дума за нещо временно. Нещо, което ще продължи само докато обстоятелствата се изяснят.

— Това „временно състояние“ едва ли ще продължи повече от два века — тихо каза княз Твенгор на племенника си Лейвон.

— Може и три — поправи го Лейвон. — Хайде, да кажем, най-много пет.

ГЛАВА 36

— Положението не се оказа толкова лошо, колкото предполагаше Андина, Еми — каза Алтал, когато двамата с Елиар на път за Магу се отбиха в кулата. — Дакан очевидно държи в главата си цяло счетоводство. Когато към житните резерви на Остос добавихме и тези в Кантон, се оказа, че няма да възникне необходимост от закупуването на особено големи количества жито. Имаш ли нещо против да се отбия до нашата частна златна мина, за да взема оттам парите, необходими за целта?

— Защо си решил да направиш това, приятелю? — попита тя.

— Ако не го направя, много от сънародниците на Андина ще измрат. Ако не ѝ се помогне сега, тя ще страда години.

— И?

— Какво искаш да кажеш с това „И“?

— Нали не си се разтревожил единствено за настроението на Андина, любов моя?

— Парите си стоят заровени в земята, Еми, и не се използват за нищо полезно. С това не искам да кажа, че изпитвам безразличие към тях.

— Значи твърдо си решил да не си признаеш, Алтал, така ли?

— За какво признание става дума?

— Става дума да си признаеш, че и ти си загрижен за добруването на обикновените хора в Треборея не по-малко от Андина. Съчувствието не е грях, Алтал. Не трябва да се срамуваш от него.

— Еми, не ставаш ли малко мелодраматична?

Тя разпери ръце.

— Добре, предавам се! Опитах се само да ти направя комплимент, глупчо!

— Ще съм ти благодарен, ако не говориш много по този въпрос, Еми. Не забравяй, че трябва да пазя репутацията си. Хората може да си развалят мнението за мен, ако разберат, че съм меко сърдечен.

— Бейд започна ли най-сетне да се съвзема? — попита Елиар.

— Трудно ми е да кажа — отвърна Двейя. — Понякога се държи почти нормално, но в други моменти без видими причини се откъсва от действителността.

— Между другото, къде е той сега? — попита Алтал.

— Решил е да се отдаде на отшелничество. Затворил се е в една празна стая. Бих могла да се опитам да въздействам непосредствено върху разума му, но предпочитам да не го правя. В дългосрочен план за него ще е най-добре да се излекува със собствени усилия. Рано или късно ще трябва да осмисли случилото се в Остос и да се научи да го приема. Ако започна да го успокоявам сега, проблемите му може да потънат под повърхността и да изплуват отново в най-неподходящия момент.

— Колко време ще му трябва, за да се излекува? — попита Елиар. — Лейта наистина страда за него и вече не е в състояние дори да усети чувствата му.

— Той прави това умишлено, Елиар — обясни Двейя. — Той изживява нещо ужасно и не иска да го почувствува и тя. Засега съм замразила времето, в което живее. Ако му трябва само време, ще получи толкова, колкото му е необходимо. — После се обърна към Алтал. — Когато отидеш в Магу, любов моя, отваряй си очите и ушите. Бъди нащрек. В Магу става нещо, което не е съвсем естествено. Опитай се да разбереш нещо по-конкретно.

— Херцог Нитрал спомена някакви вълнения на религиозна основа, Еми — каза Елиар. — Възможно ли е те да имат отношение към тамошните събития?

— Възможно е. Алтал, къде са останалите деца?

— Заминаха за Арум заедно с князете, за да присъствуват на сватбата между Алброн и Астарела — отвърна той.

— Добре — каза тя доволно.

— Ти май наистина много обичаш сватбите, нали, Еми?

— Алти, ти май си забравил коя съм.

— Няма как да го забравя. Елиар, да вървим в Магу. Ще ни трябват около десет хиляди тона пшеница, така че ще е добре да започнем покупките преди цената да се е повишила.

— Ще се справим, Алтал — заяви херцог Олкар. — Ако направя покупки за един по-дълъг период, ще мога да закупя това количество, без да предизвиквам внезапни повишения на цените. Ако закупя пшеницата на партии от по хиляда тона, дори бих могъл да получа отстъпка върху цената.

— Олкар, виждам, че си по-голям разбойник дори и от мен — каза Алтал на херцога на Кадон.

— Благодаря, Алтал — отвърна Олкар с хитра усмивка.

— Имаш ли усещането, че в Перквейн назряват някакви събития? — попита Алтал. — Според херцог Нитрал вече се очертавали някакви религиозни конфликти.

— За религията не съм чул нищо — отвърна Олкар. — Сред селячеството определено има недоволство, но то, както ми казаха, се развихря периодично на всеки десет години. Ако питаш мен, това е по вина на собствениците. Перквейнци са себични глупаци, които харчат милиони за построяването на дворци. В същото време селяните живеят в коптори и разликата между „твоя дворец“ и „моя коптор“ няма как да не дразни. Идеята, че можеш да живееш в удобство, без в същото време да биеш на очи, все още не е стигнала до съзнанието на перквейнците. Едрите собственици излагат на показ богатствата си, а селяните се дразнят от това. Всъщност в това няма нищо ново.

— Ще се опитам да разузная едно-друго — каза Алтал. — Ако предстои селско въстание, по-добре ще е да закупим пшеницата и да я прехвърлим през границата преди да са започнали първите палежи.

— До такива крайности никога не се е стигало, Алтал.

— Нека не рискуваме, херцог Олкар. Ако объркаме нещо, ще си имаме неприятности с ариа Андина. Сигурен съм, че ще ѝ чуем гласа, дори и тя да не напусне престола си в Остос.

— За това си напълно прав — съгласи се Олкар. — Може би няма да е зле да наема неколкостотин каруци.

— Моят прапрадядо е бил може би един от най-великите крадци на своето време — продължи да се хвали Алтал на останалите клиенти на една жалка кръчма срещу брега на реката. — Бил обаче селско момче от планините и дотогава никога не бил виждал книжни пари. Смятал, че парите били жълти и кръгли и дрънчели. Изобщо си нямал

представа, че държал в ръцете си милиони, и заради това просто ги оставил и си тръгнал.

— Трагична история — коментира един от присъстващите професионалисти и поклати глава.

— Така е — съгласи се Алтал. — Баща ми ми разказваше, че в нашия род от десет поколения не можело да се намери човек, който да си е изкарвал хляба с честен труд. Ако изключим един негов чичо, черната овца на рода, който бил дърводелец. Това е петно за родовата чест и заради това съм сега тук, в Перквейн. За да се опитам да го измия.

— На теб какъв ти е профилът? — попита един джебчия със сръчни пръсти.

— С всичко се занимавам. Универсален специалист съм. Знам, че големите клечки в нашия бранш предпочитат тясната специализация. Ако властите обаче започнат да търсят усилено пладнешки разбойник и в главите им започнат да се въртят само пладнешки разбойници, то време ще е за този пладнешки разбойник да продаде коня си и шапката си с пера и да започне временно да се занимава с джебчийство в някой град.

— В това има логика — съгласи се един жилав мъж с голям нос, специализирал се в ограбването на домове. — Не знам обаче дали не си избрал неподходящ момент за гостуване в Перквейн. Тук обстановката взе да става напрегната.

— Това вече един човек ми го каза още когато пристигнах. Не беше обаче съвсем трезвен, така че не успях да разбера какво точно иска да ми обясни. Обясняваше ми нещо за религията. Тук наистина ли възприемате религията толкова сериозно?

— Хората, които са с всичкия си, не й обръщат особено внимание — каза крадецът. — На юг обаче сред духовенството е започнал да действа един нов орден. Досега бяхме чували за жреца с бели, черни и кафяви дрехи. Сега научавам, че новият орден бил с червени дрехи. В проповедите си говорели за социална справедливост, за потисничеството на богатите и за бедстващи селяни. Всичко това е пълна глупост, разбира се, обаче селяните вярват на тези неща. Те, селяните де, обаче нямат кой знае колко акъл. Ако имаха, нямаше да са селяни, нали така?

— Аз в такива неща не бих повярвал — каза Алтал. — Значи и тук, в Перквейн, става това, което може да се види и другаде. Земевладелците грабят селяните, търговците грабят земевладелците, а ние грабим търговците. Заради това ние стоим на най-високото стъпало на социалната стълба.

— Този начин на разсъждение ми допада — рече дългоносият крадец на останалите. — Ако погледнем нещата по този начин, не излиза ли, че именно ние сме истинските благородници?

— Тези, които не ни познават, не биха ни възприели така — отвърна джебчията.

— Има ли възможност това напрежение сред селяните да доведе до нещо сериозно? — попита Алтал.

— Предполагам, че някои богатски къщи ще бъдат опожарени и някои земевладелци ще осъмнат с прерязани гърла — каза крадецът и присви рамене. — Ще последват и грабежи, разбира се. Цялата плячка обаче ще я приберат жреците с червените дрехи. Няма жрец, който да не смята, че половината богатства на света не трябва да му принадлежат. Заради това в бедните страни няма да видиш много жреци. Това така наречено селско въстание си е чиста лъжа и измама. Жреците с червените дрехи ще разбунтуват селяните, селяните ще се разкрещят и ще се втурнат с вили и коси да грабят де що видят, а накрая жреците ще им приберат плячката.

Алтал поклати тъжно глава и въздъхна.

— И как ще свърши според вас цялата тази работа?

Дългоносият крадец се засмя цинично.

— Благородниците ще видят накъде духа вятърът и ще подкупят новите жреци. Тогава жреците ще престанат да говорят за социална справедливост и ще започнат да говорят за мир и спокойствие. Вместо да ги призовават да приберат „това, което справедливо ви се полага“, ще им обяснят, че ще бъдат възнаградени на небесата. После, обхванати от чувство за „граждански дълг“, тихомълком ще уведомят властите кои са ръководителите на бунта, и не след дълго по дърветата в цял Перквейн ще увиснат обесени селяни. Революциите винаги свършват така.

— Не намираш ли, приятелю, че гледаш доста цинично на живота?

— Свикнал съм да надничам дълбоко в сърцата на хората — отвърна красноречиво крадецът. — Ако трябва да съм честен, предпочитам да надникна в помийна яма.

— Ти обаче ме наведе на една интересна мисъл — каза Алтал. — Ако, да речем, всичките навлечем зелени дрехи, или сини, няма значение, и започнем да хвалим на селяните някакъв нов бог, или още по-добре, някакъв стар, но отдавна забравен бог, то ще можем да повторим със същия успех номера на червенодрешковците. Изглежда, че от религията могат да се спечелят пари.

— Сетих се за едно божество, което с положителност ще ти свърши работа — каза джебчията и се ухили.

— Така ли? Кое божество имаш предвид?

— Какво ще кажеш за Двейя?

Алтал насмалко не се задави.

— Преди няколко хилядолетия тя е била главната богиня на Перквейн — започна да обяснява джебчията. — Храмът ѝ все още си стои в самия център на Магу. Нищо, че жреците с кафявите дрехи го обсебиха. Ако не се лъжа, някъде в дъното на храма още може да се види една нейна статуя. По-подходящо божество за такава цел няма да намериш. — Дългоносият крадец се разсмя, изправи се и вдигна ръце като за благословия. — Елате при мен, чада мои! Елате и възхвалете с песни и молитви божествената Двейя, вчерашната и утрешната богиня на плодородния Перквейн! Подчинявайте ѝ се, братя, разгромете неверниците и върнете миналата слава на нашия скъп Перквейн!

— Амин! — добави джебчията и също се разсмя.

Когато излезе от кръчмата, Алтал целият трепереше.

— Значи такава била работата — изхъмка Двейя, след като Алтал ѝ разказа чутото от разбойниците.

— Какво имаш предвид, мила?

— Генд определено е склонен малко да преиграва. Жреците на Дейва в Некверос носят виолетови раса.

— Какво излиза? Че това селско въстание е нещо повече от авантюра на група опортюнисти, така ли? Че може би е опит да се подлъжат селяните да боготворят брат ти?

— Това не е невъзможно, Алтал. Генд не извади особен късмет с войните. Нищо чудно сега да прибегне до социални революции с религиозна окраска.

— Доста странна каша забърква.

— Така е, любов моя. Само дето не ми е ясно как ще се опита да представи Дейва като приятел на масите. Откъм арогантност той е по-лош дори от Дейвос. Трябва да приключим колкото се може по-бързо със сватбата на Алброн, за да може да се върнем в Магу преди да е пламнал цял Перквейн. Най-добре е да отведем всички гости в замъка на Алброн, като използваме вратите.

— Не знам дали е уместно, Еми — каза с известно съмнение Елиар. — Ако тръгнем по суша към замъка на княза, вместо да използваме Дома, ще стигнем там в средата на зимата. Би било добре да направиш една или две виелици, за да не се усъмни никой.

— Не ми се иска да го правя. Ледниците започнаха да се топят и не искам да се месея в климата. Кажи на останалите да вмятат в речта си от време на време изрази като „необичайно време“ или „изключително мека зима“. Това би трябвало да е достатъчно, за да не събудим подозрения.

— Как е Бейд? — попита Елиар.

— Както преди. Продължава да се опива от вината си.

— Той има ли представа от колко време е тук?

— Едва ли. Започна вече да бърка реалното време с времето на Дома.

— Това е нов термин, Еми — отбеляза Алтал. — Харесва ми, обаче. „Време на Дома“. Това обяснява доста неща.

— Радвам се да чуя това, приятелю.

— Да тръгваме тогава — обърна се Алтал към Елиар. — Колкото по-скоро приключим със сватбата на твоя княз, толкова по-бързо ще се върнем в Перквейн, за да сложим пръти в колелата на каруцата на Генд. Това започна да ми става хоби.

Елиар и Алтал се присъединиха към останалите при хълмовете на Арум, а след това изчакаха техния „местен герой“ да ги въведе без затруднения в един коридор в северното крило на Дома.

— Това умение май си го развил до съвършенство, Елиар — отбеляза сержант Халор. — Чудесно знаех какво правиш и въпреки това и аз не успях да разбера кога минахме през вратата.

— Натрупах доста опит, сержанте — отвърна скромно Елиар. — Като практикуваш нещо, в крайна сметка го научаваш.

— Къде ще излезем, Алтал?

— На няколко километра на юг от замъка на княз Алброн. Еми иска да приключим по-бързо със сватбата, за да можем да се заемем с революцията в Перквейн. Да не забравя: трябва да се престорим на изненадани от меката зима. Ще пристигнем месец и половина по-рано, отколкото ако бяхме използвали нормалния път, и хората ще очакват да се е натрупал сняг.

— Ще се постарая да изглеждам изненадан — отвърна сухо Халор.

— Наистина много желая да те запозная с нея, Андина — каза развълнувано Елиар на малката владетелка на следващата сутрин по време на закуската в замъка на княз Алброн. — В крайна сметка скоро тя ще ти стане роднина.

— Сигурен съм, че майката на Елиар ще ти допадне, Андина — каза княз Алброн. — Тя е прекрасна жена.

— Майка ти защо не живее в селото, Елиар? — попита с любопитство Гер.

— Баща ми построи къщата ни извън града и на майка ми въобще не ѝ дойде наум да се пресели другаде. Каза, че там се чувствувала добре.

Княз Алброн въздъхна.

— Това бе една от най-големите трагедии на нашия род — тъжно каза той. — Агус, бащата на Елиар, бе един от най-великите воители в нашата история. С Халор бяха почти като братя.

— Истина е. Бяхме много близки — потвърди Халор. Алтал малко се изненада от безстрастния тон на сержанта.

— Ако имах литературна дарба, щях да напиша епически роман за първата среща между Агус и Алайя, така се казва майката на Алтал — каза княз Алброн.

— Прекрасно име — тъжно каза Лейта.

— Вярно е — съгласи се Алброн. — Алайя и Агус, ако си спомням добре, ги запозна Халор. Случайно присъствувах на това запознанство и не си спомням после да съм видял подобно нещо. Още щом се срещнаха, веднага си пролича, че се влюбиха безнадеждно един в друг. Нали така, Халор?

Сержант Халор дори не си направи труда да отговори, а само кимна.

— Не сме нарушавали спокойствието на Алайя — продължи Алброн. — Струва ми се, че все още е в траур.

— Не е съвсем така, княже — възрази Елиар. — Тя винаги се радва, когато ме види. Освен това никога не пъди гостите.

— Мисля, че бих искала да се запозная лично с тази дама — каза Астарела. — Защо не ѝ направим кратко посещение, за да я поканим на сватбата ни?

— Прекрасна идея! — въодушевено каза Алброн. — Елиар, защо не се отбиете при майка ти със сержант Халор, за да ѝ съобщите, че след малко ще я навестим? Не мисля, че от наша страна ще е възпитано, ако внезапно се изгърсим на прага ѝ, нали?

— Веднага ще тръгнем, княже — зарадвано каза Елиар.

Халор обаче изглеждаше малко мрачен.

Къщата на Алайя бе малка спретната сграда, построена от старателно одялани дървени трупи. Пред кухнята имаше малка градинка.

Майката на Елиар бе висока жена на около тридесет и пет години с кестенява коса и тъмносини очи.

— Та тя е красавица! — промърмори нервно Андина на Лейта.

— Забелязах — каза Лейта.

— Добре ли изглеждам? — попита Андина с известно смущение.

— Чудесно изглеждаш, мила — увери я Лейта. — Няма защо да нервничиш.

— Тя е майка на Елиар, Лейта, и държа да ме хареса.

— Всички те харесват, Андина. От всяка твоя пора направо блика очарование.

— Ще престанеш ли да ме дразниш?

— По всяка вероятност не. Това ми стана любимо занимание.

— Княже Алброн, моят дом се чувствава почетен от вашето присъствие — каза Алайя и направи изящен поклон. Гласът ѝ бе звънък и мелодичен.

— Почетените сме ние, Алайя — отвърна Алброн и също се поклони.

— А това е Андина, мамо — представи Елиар владетелката на Остос.

Усмивката на Алайя приличаше на изгряващо слънце. Без дори да се замисли, тя протегна ръце към дребното момиче. Андина се затича към нея и двете се прегърнаха.

— Не си ли малко дребничка? — каза нежно Алайя. — Елиар вече ме предупреди, че не си много висока, но не очаквах да си чак толкова мъничка.

— Ще ти достави ли удоволствие, ако застана на пръсти? — попита Андина.

— За мен си прекрасна такава, каквато си, Андина — отвърна Алайя. — Не се променяй. Елиар каза, че си била така любезна да го храниш.

— Мисля да го храня цял живот — отвърна Андина.

— Това е твърде трудна задача за едно толкова малко момиче.

— Ще се опитам да се справя, Алайя. Установих, че докато имам подръка някаква храна, която да му тикна в устата, няма опасност да изяде мебелите.

И двете се засмяха и погледнаха с обич младежа.

— Струва ми се, че трябва да си поговорим, Алтал — каза Лейта. — Има нещо, което искам да споделя с теб.

— Нещо бързо ли е?

— Не е чак толкова бързо, но ще е добре да го споделя с теб веднага. Това няма да ни отнеме много време, а и никой няма да забележи отсъствието ни за няколко минути.

— Отново започна да говориш загадъчно — каза Алтал, докато излизаха.

— Престани да мрънкаш, татко — смърри го тя.

Излязоха от градинката на Алайя и се озоваха в малка горичка до реката.

— Слушам те, Лейта. Какво те смущава? — попита Алтал.

— Сержант Халор се чувствава много неудобно, Алтал.

— Да не би да казваш, че не понася майката на Елиар?

— Тъкмо обратното. Някога с Алайя са „ходели“, както се казва, докато не я запознал с Агус, бащата на Елиар.

— Така ли?

— Чу какво каза княз Алброн. Става дума за любов от пръв поглед. Халор е наблюдателен и веднага е разбрал какво се е случило. Обичал Алайя — а и сега я обича, — обаче Агус му бил като брат, така че той скрил чувствата си и се отдръпнал.

— Май започна да ми разправяш поредната банална история.

— После нещата стават по-лоши. След като Агус загинал в една от безсмислените войни в равнината, Халор решил, че за него може би се открива някакъв шанс. Алайя обаче била толкова съкрушена от смъртта на съпруга си, че заживяла отшелнически. Когато Елиар започнал да се подготвя като боец, Халор го взел под свое покровителство. Ако си обърнал внимание, държи се с него повече като баща със син, отколкото като командир към подчинен.

— Знаеш ли, права си. Халор наистина се грижи за Елиар. Алайя изпитва ли някакви чувства към Халор?

— По начало го възприема като стар приятел, обаче усетих и признаци, че би могло да се стигне до нещо повече. Стига Халор да не проявява припряност.

— Сега само това ни трябваше — недоволно промърмори Алтал.
— Лейта, по-добре да не ми бе разказвала всичко това.

— Опитвам се да те държа в течение на събитията за твое собствено добро, татко — каза Лейта.

— Какво искаш да кажеш?

— Не смяташ ли, че Двейя би могла да оцени тази ситуация като много интересна? И че ако пропуснеш да я уведомиш за нея, тя би могла, меко казано, да ти се разсърди?

— Ако ти току-що не ми бе разказала тази тъжна малка история, нямаше да знам за нея.

— Нима наистина можеш да допуснеш, татко, че ще имам тайни от теб? — попита Лейта с престорено удивление. — Ако не бях споделила с теб това, можеше да пострадам аз. Наистина те обичам, мили татко, но не чак толкова. Вече си известен за случая, така че ти се заеми с него. Не се ли гордееш с моята проникателност?

— Наистина бих се радвал да престанеш да ме наричаш „татко“, Лейта — отвърна недоволно той.

Тя внезапно го погледна изненадано, разплака се и закри лицето си с ръце.

— Сега пък какво ти става? — попита я той.

— Остави ме на мира — захлипа тя. — Остави ме, Алтал!

— Няма да те оставя на мира, Лейта. Какво ти става?

— Мислех си, че си различен. Остави ме — отвърна тя и продължи да плаче.

Той инстинктивно я прегърна. Тя за миг оказа съпротива, но после се отпусна върху гърдите му, като продължи да плаче неудържимо.

Очевидно бе твърде разстроена, за да говори смислено, така че Алтал опита да се свърже с нея „по другия начин“.

Внимателно навлезе в съзнанието ѝ и установи, че мислите ѝ са съвсем объркани.

— Отдръпни се! Отдръпни се! — мислено го помоли тя.

— Няма — каза ѝ той на глас и продължи да търси.

Заляха го милион нейни спомени от кверонското село Петелея, а чувството ѝ за самота го прободеше сякаш с нож. Въпреки своята дарба Лейта бе израсла в почти пълна самота. Баща ѝ бе умрял преди тя да се роди, а майка ѝ бе душевноболна, не точно безумна, може би, но „странна“. Другите деца от селото изпитваха боязън от нейното умение да отгатва мислите им и страняха от нея, така че тя бе израсла без приятели и в почти пълна самота. И в страх. Над всичките ѝ спомени бе надвиснала сянката на сладострастния жрец със сурово лице, брат Амбо, чиято ненавист към нея се бе засилвала с всяка година. Опитите ѝ да го избягва се бяха оказали безплодни, тъй като той я бе преследвал навсякъде, и страхът от неговото въображение я бе изпълнил с ужас. Ужас, който буквално я бе лишил от способността да мисли и да действа.

Макар и да беше наясно с намеренията му, тя бе съвсем беззащитна. Точно заради това бе станала жертва на неговите измислени обвинения и на пародията на процес и бе осъдена на смърт в пламъците.

А после в Петелея се бе появил Бейд и я бе спасил от кладата.

— Заслугата не е само негова, Лейта — поясни Алтал на глас. — Изпрати ни Еми, а и Ножът ни помогна.

— Знам това много добре, татко, но в онзи ден бях много напрегната. След като Елиар ми показва Ножа, разбрах, че вече не съм сама. Бях се сдобила изведнъж със семейство, и именно Бейд бе направил това възможно. Поне така го възприех в онзи миг.

— А сега си влюбена в него.

— Мислех си, че това е съвсем очевидно, татко.

— Пак използваш това обръщение.

— Ти май не ме слушаш внимателно, Алтал. Нали и тази дума влиза в понятието „семейство“? Когато бяхме във Векти и Елиар бе временно ослепял, ти през цялото време се опита да ме убедиш да допусна Елиар в разума си, като използва думи като „братя и сестри“ и „семейство“. Не си ли даваш сметка, че с тези думи сам предложи да играеш ролята на баща? Аз наистина се нуждая от баща, обаче ти сам предложи да поемеш тази роля. Вече е късно да се отмяташ от думите си.

— Струва ми се, че думите ти не са лишени от своеобразна извратена логика, Лейта — предаде се най-сетне той. — Добре, щом си решила да ми викаш „татко“, не възразявам.

— Слава Богу! — отвърна тя с престорено въодушевление. — А сега ми кажи: какво ще правим с клетия Бейд?

— Еми ще има грижата за това.

— Не, татко, не е Еми. Тя очаква да се сетиш, че това е именно твоя отговорност.

— Откъде накъде?

— Имам си собствени източници на информация, татко. Можеш да ми вярваш — каза тя. — Ще дойде ден, когато на двама ни с Бейд ще се наложи да направим някои ужасни неща на някои хора и поради това и двамата ще трябва да възприемаме някого като своя опора. Струва ми се, че подхождаш за тази роля.

— „Ужасни неща“ звучи доста неопределено, Лейта. Би ли могла да бъдеш малко по-конкретна?

— Съжалявам, но засега просто не знам нищо повече, татко. Знае ги Двейя и се опитва да ги скрие от мен, но успявам да доловя по нещо. Просто си длъжен да върнеш Бейд към нормалното му

състояние. Той трябва да е способен да действа, тъй като няма да се справя сама!

После отново започна да плаче и Алтал също отново, без да се замисля, я прегърна.

— Трябва бързо да се върна в Дома — каза Алтал на Елиар, когато гостите напуснаха къщата на Алайя и се запътиха към замъка на княз Алброн.

— Толкова ли е спешно?

— Да. Трябва да поговоря с Еми. Пак играе някакви игри, които вече започнаха да ме дразнят.

— Може да си имаш неприятности, Алтал.

— Няма да ми е за пръв път. Когато пристигнем, ще е по-добре да ме почакаш в столовата, Елиар.

— Ама разговорът ви май наистина ще е сериозен!

— По всяка вероятност да, така че ще е добре да не се въртиш наоколо, когато започне разправията.

Изостанаха от групата тъкмо когато тя навлезе в селото, и Елиар отвори една врата, видима само за него.

— Пожелавам ти късмет — каза Елиар, когато остави Алтал до стълбището, водещо към кулата на Двейя.

Алтал само изръмжа и тръгна по стъпалата.

— Каква приятна изненада! — възкликна радостно Двейя, когато Алтал отвори вратата на стаята с юмрук.

— Еми, престани — отсече той. — Знаеше, че идвам, и ти е много добре известно защо идвам.

— Май днес сме много раздразнителни.

— Престани. Защо не ми каза какво искаш от мен?

— Бейд все още не беше готов за това, мили.

— Жалко. В такъв случай ще го подготвя. Вие двамата насмалко щяхте да погубите Лейта, а аз няма да допусна това.

— Алти, ти наистина ли започна да се вживяваш сериозно в ролята на „татко“?

— Да, съвсем сериозно. Къде е Бейд?

— Нали няма да му направиш нищо лошо?

— Това ще зависи от ината му. Може и да се наложи да го блъсна няколко пъти в стената, но ще го излекувам. А после двамата с теб ще трябва да проведем един доста дълъг разговор.

Зелените й очи се присвиха.

— Не ми харесва тонът ти, Алтал.

— Ще свикнеш. Къде е Бейд?

— На две врати от столовата. От лявата страна на коридора. Не вярвам обаче да те пусне да влезеш.

— Нима може да ми попречи? — Алтал излезе и затича по стълбището, като взимаше по две стъпала наведнъж.

— Не забравяй, без бой! — разнесе се зад гърба му гласът на Двейя.

Алтал стигна до вратата, зад която се намираше Бейд, и за миг се спря, за да успокои гнева си.

— Бейд, аз съм, Алтал. Отвори.

Нямаше отговор.

— Бейд, отвори веднага!

Безмълвието продължи.

В последния момент Алтал реши да отвори вратата, без да прибегва до помощта на половината дузина думи от Книгата, които можеше да използва за целта, и я разби с ритници.

Бейд, небръснат и с празен поглед, се бе свил в единия ъгъл на подобната на затворническа килия стая и методично удряше главата си в стената.

— Прекрати това и веднага стани — нареди му Алтал.

— Аз се погубих. Аз извърших убийство! — изстена Бейд.

— Видях — потвърди Алтал. — Малко несръчно го извърши, обаче резултатът бе добър. Ако ще практикуваш това занимание, ще трябва да потренираш.

Бейд го изгледа така, сякаш не вярваше на ушите си.

— Нима не ме разбираш? Аз съм жрец. На нас ни е забранено да убиваме.

— Не останах с чувството да си имал някакви задръжки, когато си наемал онези двама убийци, които трябваше да довършат владетеля на Кантон.

— Това не е същото.

— Така ли? Че каква е разликата?

— Нямаше да убия владетеля лично.

— Това си е чиста софистика, Бейд, и ти чудесно го знаеш. Грехът, ако държиш да го наричаш така, се крие в помисъла, а не в това кой точно е промушил жертвата с нож. Яхаг уби Салкан, а ти направи точно това, което трябваше да се направи. Редно е човек да убива хората, които убиват приятелите му.

— Аз обаче съм жрец.

— Забелязал съм. Към коя религия обаче принадлежиш? Можеш да обсъдиш този въпрос с Еми, макар че според мен тя възприема света малко по-различно от брат си. Това обаче в случая е без значение. Ако не отвориш вратата към разума си за Лейта, ще направя с нея същото, което направих с вратата на тази стая. Идиот си, Бейд, защото не се замисляш, че тъпашкото ти чувство за вина и самосъжалението ти буквално погубват Лейта. Не ме интересува колко още хора ще убиеш, обаче ако продължаваш да причиняваш болка на Лейта, ще бръкна в гърлото ти и ще ти изтръгна сърцето.

— Салкан загина по моя вина!

— Вярно е, така беше. И какво от това?

Бейд го погледна ужасено.

— Ти да не би да очакваш, че ще те оневиня? Стореното — сторено. Бейд, няма наказания или награди. Има само последици. Ти направи грешка и ще трябва да живееш с мисълта за нея. Сам. Няма да ти позволя да потапяш в своето чувство за вина цялото семейство. Ако си решил да се погубваш, свърши тази работа насаме. Някъде, където да не те гледаме.

— Аз съм убиец — заяви Бейд.

— Не особено добър, ако питаш мен. А сега престани да хленчиш, че ни чака работа. — Алтал неодобрително огледа мръсната килия. — Почисти този боклук и се измий. Трябва да отидем в замъка на княз Алброн. Предстои ти да извършиш бракосъчетание.

— Не мога да направя това!

— Можеш, братко Бейд, можеш. И ще го направиш, повярвай ми. Та ако ще за целта да трябва да застана зад гърба ти с тояга в ръка. Хайде, действуй!

Денят на сватбата на Алброн и Астарела бе ясен и хладен. Поради сезона замъкът бе украсен почти изключително с вечнозелени растения и яркоцветни знаменца.

След предната вечер, в която Алброн се прости с ергенския си живот, поканените на сватбата князе, генерали и благородници се чувстваха, меко казано, деликатно. Поради някакви свои причини княз Твенгор намираше това за много забавно.

С ръководството на младите дами, участващи в сватбената церемония, се бе заела Алайя. Доколкото Алтал може да прецени, в седмицата преди сватбата заниманията им се изразяваха главно в правене на украси и кикотене.

За церемонията бяха пристигнали княз Гвети и старият княз Делур, тъй като по традиция арумските вождове трябваше да присъствуват на бракосъчетанието на свой събрат. През по-голямата част от времето Гвети прояви сдържаност. Решението на Андина да не позволи плякосването на град Кантон бе възмутило княза и той очевидно не намираше достатъчни основания за радост.

Церемонията трябваше да се състои по пладне. Това бе древен арумски обичай, целящ да даде на гостите възможност да се възстановят след веселбата от предната вечер и същевременно да не пречи много на веселията след самата церемония. Арумците се отнасяха сериозно към своите ритуали.

Относно самия обред възникнаха известни религиозни спорове, тъй като богът на арумците бе планинският бог Бергос, докато плакандците се кланяха на Хердос, бога на скотовъдците.

— Бракосъчетанието ще бъде извършено от брат Бейд — каза Алтал с доста рязък тон, който веднага сложи край на спора.

И така, малко преди пладне Бейд, облечен с черните си дрехи, застана пред входа на главната зала на замъка заедно с княз Алброн, сержант Халор и княз Кройтер, в очакване на идването на младоженката и на нейните шаферки Андина и Лейта.

Заедно с останалите гости Алтал чакаше началото на церемонията. Когато огромната врата се отвори, за да пропусне Астарела и придружителките ѝ, той усети едно много добре познато му ухание, извърна се и видя Двейя.

— Ти какво правиш тук? — попита я тихо.

— Всичко е наред, любов моя. И аз съм поканена на сватбата.

— Нямах това предвид. Мислех, че не можеш да напуснеш Дома в същинския си вид.

— Как можа да ти хрумне такова смехотворно нещо?

— Досега никога не си го правила. Винаги излизаше в облика на котката Еми. Бях решил, че не ти се позволява да го правиш в истинския си облик.

— Никой не може да ми забранява или позволява нещо, глупчо. Мислех си, че това ти е известно — отвърна Еми. После присви съвършените си устни. — Е, признавам, че не го правя често. В същинския си вид привличам прекалено много внимание.

— Особено мъжкото.

— Дръж се възпитано, Алтал. Мина ли ти ядът?

— Какъв яд?

— При последното ти идване в Дома ми се стори доста ядосан.

— Изкарах си яда на Бейд.

— Нали не си го блъскал в стената?

— Е, не особено силно. Ето, идва Астарела.

Сияещата Астарела тръгна през залата. Лицето на княз Алброн придоби едновременно глуповато и възхитено изражение.

— Подай ми носната си кърпа, Алтал — каза Двейя и подсмръкна.

Алтал я погледна изненадано.

— Еми, ти да не би да плачеш?

— Винаги се разплаквам на сватби, Алтал. А ти?

— Не съм бил на много сватби, Еми — призна Алтал.

— Добре е да свикнеш с бракосъчетанията, приятелю. В моите представи за света те са нещо много важно. А сега мирувай и ми дай носната си кърпа.

— Да, мила.

ГЛАВА 37

— Наистина ли трябва да тръгваш, Алтал? — попита княз Алброн два дни по-късно.

— Боя се, че да, Алброн — отвърна Алтал. Бяха в една от стаите на горния етаж на замъка. — В Перквейн назряват смутове и искам да съм в течение на събитията. Ако не възразяваш, а и дори да възразяваш, бих те помолил да пуснеш с мен сержант Халор. Възможно е да ми потрябва, а да не разполагам с време да се връщам тук да го търся.

— Нямам нищо против, Алтал. Така може би ще ти се отплатя поне малко за всичко, което направи за мен.

— Нима си ми задължен с нещо?

— Не се прави на наивен, Алтал. Ти имаш голям принос за брака ми с Астарела.

— Чрез този брак се решиха доста проблеми — отвърна Алтал и повдигна рамене.

— Какво всъщност става в Перквейн?

— Назряват селски бунтове. Или поне така изглежда на повърхността.

Алброн неодобрително поклати глава.

— Изглежда, в равнините не се проявява особено разбиране към грижите на обикновените хора.

— Нямаат си и представа за тях. Аристократите прекарват твърде много време, за да се любуват на себе си пред огледалото, така че не им остава време за простолудията. От това, което чух, такива бунтове има приблизително веднъж на десет години. Близко е до ума, че след петия или шестия бунт аристократите би трябвало да започнат да се досещат, че правят някаква грешка.

— Дано да не се досетят. Ако аристократите започнат да се държат като разумни човешки същества, арумските родове ще останат без работа.

— Имам още една молба към теб, Алброн.

— Трябва само да я кажеш.

— Би ли могъл да задържиш Андина и Лейта за известно време в замъка?

— Разбира се, но защо? Нима в Дома няма да са в безопасност?

— Бих искал Лейта за известно време да е далеч от брат Бейд. Той преминава през душевна криза и ще е най-добре да я изживее сам. Няма защо да занимава Лейта с нея. На Бейд и на мен, както и на Елиар и сержант Халор, ще ни се наложи да прекосяваме Дома доста често. Заради това ще е най-добре младите дами за известно време да са другаде.

— И Гер ли ще остане тук?

— Не, ще го взема с мен. Често има доста интересни идеи.

— Така е — усмихна се Алброн. — Да не забравя: ако в Перквейн избухнат военни действия, извести ме чрез Елиар. Докато успееш да мигнеш, ще съм изпратил в Дома цяла армия.

— Няма да забравя това, княже — отвърна Алтал и стана. — Между другото, добре ще е да наредиш на хората си да подготвят конюшните. Когато Кройтер се върне в Плаканд, ще започне да ти изпраща зестрата на Астарела. Скоро ще бъдеш залян от коне.

— Благодаря ти, че ми напомни — каза хладно Алброн.

— Няма за какво, светли княже — отвърна Алтал. На излизане се усмихна.

— Перквейнците в действителност са клонка на треборейците — обясни същата вечер Двейя на Алтал и спътниците му. — През осмото хилядолетие Остос изпрати на запад кораби, за да създадат нови поселения и да обработват нови селскостопански земи. Кантонците също изпратиха хора, които да основат собствени поселения. Кажиречи нестихващата война между Кантон и Остос не се отрази на перквейнците. Тях ги интересувахе само собствената им реколта и собственото им забогатяване. Вълненията в Треборея разрушиха някои от социалните прегради, така че треборейските селяни днес се радват на много по-голяма свобода от перквейнските. Перквейнските селяни не са точно крепостни, но не са много далеч от това.

— Какво означава „крепостен“, Еми? — попита озадачено Гер.

— Означава, че ги възприемат като имущество, Гер. Като част от самата земя. Когато някой закупи земя в страна, където съществува

крепостничество, той встъпва във владение и на хората, които живеят върху нея.

— В такъв случай те роби ли са? — попита Елиар.

— Не съвсем — отвърна Двейя. — Просто са част от земята, и толкова. Крепостният селянин живее малко по-добре от роба, но всъщност не се отличава особено от него.

— Никога не бих търпял подобно нещо — възкликна Гер. — Бих избягал толкова бързо, че въобще няма да ме усетят.

— Това се случва доста често, Гер — каза Двейя.

— Страната едно цяло ли е? — попита сержант Халор. — Или е разделена на разни херцогства и други подобни? Всъщност интересува ме дали съществува централно правителство.

— На теория столицата на Перквейн е Магу — отвърна тя. — Никой обаче не се интересува от това. На практика властта е в ръцете на духовенството.

— Така е — потвърди Бейд. — Отгоре на всичко, по-лошо духовенство от перквейнското няма. Там господствуват жреците с кафяви дрехи, а техният орден се интересува повече от своите богатства и привилегии, отколкото от добруването на по-долните класи. Има и представители на жреците с черни дрехи, имам предвид моя орден, както и на жреците с белите одежди. Обаче не разполагат с особено влияние. Още преди столетия трите ордена са се договорили никой от тях да не посяга към територията на останалите.

— Неотдавна посетих едно свърталище на разбойници в Магу, където стана дума за обстановката в Перквейн. — каза Алтал. — Генд очевидно е решил да се възползува от страданията на перквейнското селячество. В крайбрежните градове са се появили самозвани жреци, които проповядват революция и призовават селяните на бунт.

— Самозвани ли?

— Крадците бяха сигурни, че тези смутители на реда не са истински жреци. Облечени са в червени одежди и изнасят проповеди в защита на социалната справедливост, като разобличават алчните благородници и поквареното духовенство. За нещастие, повечето от нещата, които казват, са верни. Особено за Перквейн. Там към селяните определено не се отнасят добре, а духовенството в кафяви одежди подкрепя аристокрацията в нейните усилия да ограбва бедните.

— Духовенство с червени одежди не съществува — каза убедено Бейд.

— Съществува, братко Бейд — възрази Двейя. — В Некверос духовниците са облечени в алени одежди. Брат ми открай време обича ярките цветове.

— Да не искаш да кажеш, че перквейнските селяни са започнали да боготворят демона Дейва?

— Едва ли — отвърна Двейя. — Поне в този момент, едва ли. Крайната цел може би е такава, обаче точно сега в южен Перквейн ударението се поставя върху социалните промени. В една система, основана върху управлението на аристократите, има много несправедливост. Вероятно защото аристократите възприемат селяните като подчовеци. В миналото имаше много революции, но не дадоха резултат. Най-вече поради това, че единственото, към което се стремяха техните ръководители, бе да се сдобият с позициите и привилегиите на разобличаваните от тях благородници. Всъщност единственото нещо, което революциите променят, е терминологията.

— Кой е глава на кафявото духовенство, Бейд? — попита Алтал.

— Екзарх Алейкон — отвърна Бейд. — Главният храм на кафявото духовенство някога бе в Дейка, в Екверо, обаче след разгрома на дейканската империя кафявите се преместиха в Магу. Тамошният им храм е великолепен.

— Благодаря ти — каза Двейя с лека усмивка.

— Не знам дали те разбирам — отвърна озадачено Бейд.

— Това е моят храм, Бейд. Жреците с кафяви одежди го присвоиха преди няколко хиляди години.

— Не знаех — призна Бейд.

— Те не обичат да говорят за това. А и неизвестно защо мисълта, че освен богове има и богини, ги тревожи.

— Нима селяните наистина живеят толкова зле? — попита сержант Халор. — Винаги има недоволни, които непрестанно мърморят, но най-често те са движени от алчността и завистта.

— Прозорецът е тук, сержанте — отвърна Двейя. — Иди при него и сам се убеди.

— Ще го направя — отвърна Халор. — Искам да знам срещу какво сме изправени.

Гледката от южния прозорец сякаш се размаза, но след малко пред очите им се появиха поля и сиво бурно море.

— Това е местност в южен Перквейн, недалеч от морското пристанище Егни — поясни Двейя.

— Защо там е ден, докато тук е вече тъмно? — попита Гер.

— Защото се намираме доста по на север — отговори Двейя.

— Това какво общо има с въпроса ми? — попита детето.

— Алтал ще ти обясни — отвърна Двейя с лека усмивка.

— Грешиш, Еми — каза Алтал. — Аз знам, че това се случва всяка година. Причината обаче не ми е известна.

— Обясних ти я обстойно още много отдавна, приятелю.

— Знам. Въпреки това явлението не ми е ясно.

— Тогава ми каза, че си разбрал.

Той вдигна рамене.

— Излъгах те. Беше ми по-лесно да те излъжа, отколкото да изчакам да ми го обясниш за трети път.

— Би трябвало да се срамуваш — смъмри го тя.

— Изглежда, е късен следобед — каза сержант Халор, като присви очи. — Какво правят тези селяни на полето през зимата?

— Нищо смислено — отвърна Двейя. — Просто благородният собственик на земята не обича селяните му да безделничат.

Селяните, мършави и мръсни, бяха облечени в парцали. Копаеха земята с примитивни мотики под бдителния поглед на един навъсен надзирател на кон и с камшик.

До надзирателя се приближи на коня си богато облечен благородник и попита:

— Само дотук ли са стигнали?

— Земята е замръзнала, господарю — обясни надзирателят. — Само си губят времето.

— Тяхното време ми принадлежи — каза благородникът. — Щом съм заповядал да копаят, ще копаят. Не им трябва да знаят защо.

— Това ми е ясно, господарю — отвърна надзирателят. — Няма обаче да е зле аз да знам причината.

— Появили са се агитатори, Алкос — отвърна благородникът. — Като намерим работа на селяните си, няма да им остане време да слушат речи.

— Разбрах — каза надзирателят. — Това е наистина разумно. Няма да е зле обаче да бъдат нахранени малко по-добре. Днес десетина припаднаха.

— Глупости — каза презрително благородникът. — Преструват се. Точно затова съм ти дал камшик, Алкос. Дръж ги да копаят, докато се стъмни. Чак тогава им разреши да се нахранят. Кажи им утре да са тук преди да се е съмнало.

— Господарю, повечето от тях нямат какво да ядат. Повечето всъщност се хранят с трева.

— И животните се хранят с трева, Алкос. Надзиравай ги. Аз трябва да се прибирам в имението. Наближава време за вечеря, а буквално умирам от глад.

— Ти всичко това сега го съчини, нали, Еми? — попита я безмълвно Алтал.

— Не съм, приятелю — отвърна му тъжно тя. — Не ми се наложи. Всичко това наистина се случва и положението става още по-лошо.

Гледката отново се замъгли и след малко пред Алтал и спътниците му се появи вътрешността на богато мебелирана стая. Върху разкошно кресло се бе настанил шкембест човек, който разсеяно си играеше с кама с позлатена дръжка.

На вратата се почука и след малко в стаята влезе един войник и докладва:

— Той каза „не“, княже.

— Какво искаш да кажеш? — възкликна благородникът.

— Заинати се, княже. Освен това май наистина е силно привързан към дъщеря си.

— В такъв случай го убий! Искam още тази нощ това момиче в спалнята си!

— Върховният шериф каза, че вече не ни е позволено да убиваме селяните, княже. Тези жреци, които мътят главите на хората, само това и чакат. Научат ли за нечия случайна смърт, веднага я използват, за да бунтуват селяните.

— По-смехотворно нещо от това не бях чувал!

— Прав сте, обаче ако убия този твърдоглав стар глупак, върховният шериф още утре сутрин ще почука на вратата ви — отвърна войникът. После, изглежда, се сети за нещо и лукаво присви очи. — Знаете ли какво, княже? Може да се направи друго нещо. Бащата на момичето е сакат. Миналата година го ритна кон и му счупи крака. Не е в състояние да работи, а освен това хубаво момиче има още осем деца.

— И какво от това?

— Защо да не му кажа, че ще го изгоните от порутената му колиба, ако не ви даде дъщеря си? Зима е и цялото му семейство ще умре или от глад, или от студ, ако остане без храна и подслон. Струва ми се, че ще прояви сговорчивост.

— Чудесна идея! — ухили се благородникът. — Направи го, сержанте. Кажи му да започне да се изнася. Ако дъщеря му тази нощ не бъде тук, утре още по тъмно да го няма.

— Можеш ли да откриеш вратата до това място, Елиар? — изръмжа сержант Халор.

— Веднага, сержанте — отвърна Елиар със стоманен глас. — Да взема ли меча си?

— Добра идея.

— Почакайте малко, господа. Още не сме приключили — каза Двейя.

Картината отново се промени и Алтал и приятелите му надникнаха в друг дом. Строен благородник със сурово лице бе седнал пред маса, покрита с документи, и разговаряше с жрец, облечен с кафяви одежди.

— Прочетох ги десетина пъти и все още не знам как да реша проблема, братко Савел — каза благородникът. — Този кладенец ми трябва, но селяните го притежават от хиляда години. Ако разполагах с водата му, можех да напоя поне още неколкостотин акра земя.

— Успокойте се, господин бароне — отвърна жрецът. — Ако не можете да откриете подходящ документ, ще трябва да съчиним един.

— Смятате ли, че съдът ще признае валидността му?

— Естествено, че ще я признае, господин бароне. Председател на съда е моят скопас, който ми дължи няколко услуги. Когато му

представя моето „изумително откритие“, той ще постанови селото, заедно с кладенеца, да стане ваша собственост. Властите ще изгонят селяните, а вие после ще разрушите къщите им. Или ще ги използвате като обори, ако ви вършат работа.

— Смятате ли, че това може да ни се размине безнаказано, братко Савел? — попита баронът със съмнение.

— Та кой може да ни попречи, господин бароне? Аристокрацията владее земята, а църквата — съдилищата. Ако действваме заедно, можем да правим каквото си искаме.

— Какво ще кажете, сержанте? — обърна се Двейя към Халор. — Получихте ли отговор на въпросите си?

— Да, госпожо — отвърна той. — Възниква обаче друг въпрос. Защо трябва да се намесваме в тази история? След това, което видях, бих казал, че тази революция отдавна е трябвало да избухне. Защо не се ограничим просто със затварянето на границите на Перквейн? Селячеството ще има грижата само да разгроми аристокрацията и духовенството.

— Защото революцията не се ръководи от този, от когото трябва.

— Какво излиза? Че ние просто ще се намесим и ще им я откраднем изпод носа ли? — попита Гер.

— В общи линии, да.

— След като ще им откраднем революцията, няма ли да е добре преди това да видим кои са хората, които я организират? — попита Халор. — Пехал и Гелта вече са елиминирани. Значи командува някой друг. Оpozнаването на врага е много важно нещо.

— Добре казано, сержанте — съгласи се Двейя. — Значи сега ще се заемем с малко разузнаване.

Алтал направи крачка назад и изпрати мисъл към Бейд. Главата на младия жрец все още бе изпълнена с бурни емоции. Той все още изпитваше скръб и вина, обаче под тях бе започнал да се появява гняв. Неправдите на перквейнското общество бяха започнали да надделяват над самообвиненията му.

— Това е само началото, приятелю — прошепна гласът на Двейя.
— Не го насилвай. Струва ми се, че ще се съвземе със собствени сили.

— Самата ти не попреси ли малко действителността, Еми? — попита Алтал.

— Съвсем малко — призна тя. — Мислите на повечето хора, които наблюдавахме, не са чак толкова порочни, колкото това, което чухме и видяхме.

— Еми, отново хитруваш.

— Така е. Намирам обаче хитруването за приемливо, щом ще помогне за съвземането на брат Бейд.

— Разбиранията ти за морал са доста гъвкави.

— Не говори такива неща. По-добре наблюдавай Бейд. Скоро ще види и чуе някои неща, които могат да му помогнат да стъпи на земята.

Мъглата зад южния прозорец се вдигна и картината отново стана ясна. Алтал и останалите се оказаха пред развалините на къща, построена на хълм, извисил се над южното крайбрежие. Сред развалините имаше палатка и малък огън. До него бе застанал жълтокосият прокуден жрец Арган и с досада подритваше няколко полуразпаднали се тухли.

— Така ще си повредиш обувките — чу се глас от мрака.

— Къде беше досега? — обърна се Арган.

— Обикалях из околностите — отговори Коман. — Нали искаше това от мен?

— Откри ли нещо?

— Все още никой не е нахлул в страната, ако именно това те вълнува. Арган, струва ми се, че те няма напълно да разберат действията ти. Не успях да открия Алтал, обаче това не трябва да те учудва. По всяка вероятност се е укрil в Дома на края на света, а той е извън моя обсег. Имаш ли вести от Генд?

— Не. Той е в Нагараш, опитва се да умилистави Господаря.

На грубото лице на Коман се появи лека усмивка.

— Наистина си хитър, Арган, признавам ти това. Именно ти измъкна Яхаг от Нагараш и уреди убийството му, обаче Генд ще опере пешкира.

— Сам си е виновен, след като си присвои заслугите за моята идея — отвърна насмешливо Арган. — Генд винаги много се радва на похвалите на Господаря.

— Виждам, че и ти си забелязал това — каза сухо Арган.

— Планът обаче можеше да успее — каза Арган. — Яхаг бе съвършеният отговор на сложния план на Алтал за пленяване на Гелта, обаче идиотът Бейд изгуби самообладание и закла Яхаг преди да успеем да му попречим.

— Опитах се да те предупредя за него, Арган, обаче ти не пожела да ме изслушаш.

— Не бях допускал, че може да стигне толкова далеч. Това бе крещящо нарушение на основните правила на църквата. Самия мен ме изгониха за нещо къде-къде по-маловажно.

— Ще ти призная обаче, че Яхаг няма да ми липсва много. Кръвта ми изстиваше още щом го видех. Дори и Генд се страхуваше от него. Единствено Господарят се чувствуваше добре в компанията на Яхаг.

— Така е — потвърди унило Арган. — Ако обаче бях успял да си спечеля подкрепата му, можеше да изтикам Генд от мястото му и сам да го заема. Всичко се развиваше както трябва до момента, когато безумният чернодрешко взе меч и уби средството, с което щях да се сдобия с власт.

— Щом изпитваш такива чувства, убий го. Хном по всяка вероятност ще успее да те вкара в Дома на Двейя.

— Не се шегувай, Коман. Чудесно знаеш, че бих се осмелил да вляза в този Дом толкова, колкото и ти.

— Само предложих, преподобни Арган — каза подигравателно Коман. — След като разбрах колко е силно желанието ти да убиеш чернодрешкото, реших, че мисълта, че можеш да загинеш самият ти, когато правиш такъв опит, не те смущава особено.

— Отмъщението е наистина много приятно нещо, приятелю — каза Арган. — Трябва обаче да останеш жив, за да можеш да му се насладиш. Ще видя сметката и на Бейд, когато му дойде времето. Точно сега обаче се нуждаем от повече жреци с червени дрехи, за да поддържам градуса на въстанието. Иди в Нагараш и докарай толкова, колкото може да ти отпусне Господарят. Преди настъпването на пролетта искам да съм в храма в Магу. Ако продължаваме да се туткаме, Алтал може да ни причака някъде с цяла армия.

— Веднага ще изпълня заповедта ти, почитаеми — отвърна Коман с подигравателен поклон.

— Що за човек беше този Яхаг, госпожо? — попита сержант Халор. — Знаех, че Гелта са боеше от него. Не ми бе известно обаче, че вдъхва страх и у самия Генд.

— Той бе създание, напълно лишено от всякакви чувства — отвърна Двейя. — Не изпитваше нито любов, нито омраза, нито страх. Не изпитваше нищо. Беше съвсем празен.

— Човек от лед? — обади се Гер.

— Изразяваш се доста точно, Гер — съгласи се Двейя. — Ако беше оцелял, може би наистина щеше да помогне на Арган да заеме мястото на Генд.

— Лошите хора не общуват помежду си така, както общуваме ние, нали? — попита момчето. — Ние непрекъснато се стараем да си помагаме, а те през цялото време се опитват да си забият нож в гърба.

— Такива са предпочитанията на Дейва, Гер — отвърна Двейя. — В очите на брат ми Яхаг бе едно съвършено човешко същество.

— Самият Яхаг обаче възприемаше нещата другояче — отбеляза Алтал. — Най-силното му желание бе да умре.

— Такъв е смисълът на Нагараш, любов моя — отвърна Двейя.

— Рано или късно ще трябва да се погрижим и за това място — каза мрачно Халор.

— Какво точно имаш предвид? — попита Двейя.

— Не знам. Може би ще трябва да отидем там и да изгасим огъня. Колкото до предстоящата война, госпожо, длъжен съм да ви кажа, че тя не ме изпълва с особено въодушевление. Освен ако нещо не се промени, рискуваме да не се съюзим с когото трябва. Този бунт отдавна трябваше да започне. Независимо кой го ръководи.

— В момента се занимавам точно с това, сержанте — каза Алтал. — Според мен първата ни стъпка би следвало да бъде получаването на достъп до екзарха на жреците с кафяви одежди. Как му беше името, Бейд? Алейкон?

Бейд кимна и каза:

— Моят екзарх го нарича и с други имена, обаче едва ли е удобно да ги произнасям в присъствието на дами.

— Ако Алейкон одобрява нещата, които видяхме преди малко, екзархът ти вероятно се изразява твърде меко, Бейд — каза Халор. —

Кажи какво си намислил, Алтал?

— Жреците с кафявите дрехи са алчни хора, а мен много ме бива да мамя алчни хора — отвърна Алтал. — Преди всичко, ще трябва да привлече цялото внимание на екзарх Алейкон. Нека предположим, че някой баснословно богат човек от Екверо или от Медии отиде в Магу на религиозно поклонение. Според теб, братко Бейд, този човек би ли срещнал особени трудности, ако се опита да получи аудиенция при екзарха?

— Ни най-малко. Особено ако поклонението му е обусловено от желание да изкупи минали грехове. Думата „изкупление“ дрънчи като злато в ушите на високопоставените йерарси на кафявото духовенство.

— И аз реших, че така ще мога да привлече вниманието им — каза Алтал. — Ще си купя скъпи дрехи, ще се държа надменно с всички и ще закупя или наема скъпа къща. После личният ми изповедник ще се отбие в храма, за да помоли да бъде приет от екзарх Алейкон.

— Предполагам, че аз ще бъда личния ти изповедник, нали? — обади се Бейд.

— Колко си съобразителен, Бейд! — възкликна Алтал. — Как успя да се сетиш?

— Досетлив съм си — отвърна сухо Бейд.

— Господин Алтал, откъде ще кажеш, че си дошъл? — попита Гер.

— Няма значение откъде — каза Алтал. — Важното е да е някъде отдалеч.

— Кажу, че си от Кентейн, любов моя — предложи Двейя.

Той се намръщи.

— Струва ми се, че съм чувал за такова място. Къде обаче се намира?

— Това е древното название на района, разположен между екверските езера Апса и Мейда. От хилядолетия там не живеят хора.

— Звучи красиво. Добре. Ще се превърна в херцога на Кентейн, който е заел престола си с убийство. Ще изпитвам угризения на съвестта, нуждаещи се от божествено опрощение. Някой вижда ли слаби места в тази постановка?

— Винаги си измисля такива работи, нали? — попита сержант Халор. — Алтал, защо не кажеш на хората самата истина?

— Халор, не мислиш ли, че ако отида в Магу и се представя като пратеник на богинята Двейя, веднага ще ме приберат в лудницата? От истината много рядко има полза.

— Според мен е време да върнеш Лейта и Андина у дома, мили — каза безмълвно Двейя.

— Според теб Бейд вече съвзе ли се, Еми? Ако е решил да се разпада по шевовете, не бих искал Лейта да е близо до него.

— Вече се съвзема. Вече започва да проумява какво точно е представлявал Яхаг, така че преодоля най-страшното си чувство. Нека Лейта дойде при него преди отново да се обърка.

— Слушам, Еми — каза Алтал.

— Парите ще ми потрябват веднага, ваше сиятелство — каза граф Баской, човек с вид на изпаднал благородник. — Имам дългове към някои хора, които са доста нетърпеливи.

— Предполагам, че в последно време заровете не са били особено благоразположени към вас — каза Алтал.

— Нямате представа колко неблагоприятно бяха — завайка се Баской.

— Вашият дом напълно ме устройва, Баской — каза Алтал, като огледа още веднъж разкошната приемна. — Възможно е да ми се наложи да престоя доста време в Магу, а не изпитвам желание да се настаня в бедняшка странноприемница, където да имам за съседни хлебарки и дървеници. Ще го наема за половин година. Ако жреците от храма кажат, че изкуплението ми трябва да продължи повече време, ще можем да се договорим отново.

— Напълно съм съгласен с вас, херцог Алтал. Имате ли нещо против да оставя личните си вещи на съхранение на тавана?

— Разбира се, че нямам, граф Баской. След като приключите с това, свържете се с моя личен изповедник брат Бейд и той ще ви заплати наема.

— Напълно ли сте сигурен, че не бих могъл и самият аз да се преместя на тавана? Или в мазето? — попита Баской.

— Това не би било разумно, графе — каза Алтал. — Имам врагове, пред които вашите кредитори навярно наподобяват котенца.

Самият вие няма да пожелаете да бъдете в дома, ако някой ден решат случайно да ме потърсят.

— Е, мога да си намеря стая в някоя странноприемница — тъжно каза Баской.

— На ваше място бих избягвал странноприемници, където се играят хазартни игри, графе — посъветва го Алтал. — Когато заровете не те обичат, по-добре е да стоиш далеч от тях.

— Прав сте — съгласи се мрачно Баской.

— Вие сте херцог на какво? — попита с недоумение Олкар, херцогът на Кадон.

— Херцог на Кентейн — отвърна Алтал.

— Това току-що го измислихте, нали?

— Така е. Как вървят сделките на пазара за пшеница?

— Доста добре — каза доволно Олкар. — През изминалата година са имали най-добрата реколта от дванадесет години насам. Това допринася за падането на цените. Вече изпратих в Кантон четири хиляди тона, а съм предплатил още три хиляди. Не е лесно обаче да се намерят каруци. Както и да е, ако въстанието не избухне до месец, ще успея да изпратя в Треборея цялото жито, което ѝ е необходимо.

— Андина ще се зарадва на тази новина, Олкар.

— Каква е тази история с „херцог на Кентейн“?

— Стръв, която ще използвам за риболов, ваше сиятелство. Нуждая се от информация, която вероятно мога да получа от духовенството. Бихте могли при разговори да споменете, че херцогът на Кентейн, който е толкова богат, че дори нощното му гърне е от чисто злато, страда от силни угризения на съвестта за някои стари грехове и е дошъл в Магу, за да си закупи опрощение.

— Ако се пусне такъв слух, още на другия ден всички перквейнски духовници ще се струпат пред прага ти, Алтал.

— Точно това целя, ваше сиятелство — отвърна Алтал с лукава усмивка. — Така няма да ми се наложи да ги издирвам. Те ще ми дойдат на крака.

— Това ще ти струва доста пари, Алтал.

— Парите всъщност са нещо без значение, Олкар.

— Пепел ти на езика! — възкликна Олкар.

— До ушите на нашия свят екзарх Алейкон достигнаха сведения за вашите душевни страдания, херцог Алтал — каза жрецът в кафяви одежди, който бе почукал на портата на Алтал още преди да се зазори.

— Молах се на Бога това да стане — отвърна Алтал благочестиво и погледна към небето.

— Светият Алейкон е много трогнат от вашите терзания, ваше сиятелство — продължи жрецът. — Нашият екзарх е може би най-благочестивият човек на света. Изрази готовност веднага да ви приеме в личния си параклис в централния храм.

— Дълбоко съм трогнат от тази чест, ваше преподобие. Умолявам ви да се върнете в храма и да уведомите вашия свят екзарх, че заедно със свитата си ще се отзова веднага на неговата покана.

— Веднага ще го направя, ваше сиятелство. Какво да отговоря на екзарх Алейкон, когато ме попита кога точно да ви очаква?

— Оттук тръгвам направо за храма, ваше преподобие — отвърна Алтал. — Смея да кажа, че ако дори малко се позабавите, може и да ви изпреваря. Бремето на моите грехове е много тежко и трябва да се освободя от него преди да е прекършило гръбнака ми.

— Ще се върна в храма на бегом, ваше сиятелство — обеща жрецът.

След като посетителят излезе, сержант Халор се опита без особен успех да не избухне в смях.

— Някакви проблеми ли имате, сержанте? — попита го Лейта.

— Негово сиятелство просто малко изгуби чувството за мярка — засмя се Халор.

— Това е една от слабостите на татко — съгласи се Лейта. — Никога не използва лъжица, когато има подръка лопата.

Древният храм на Двейя бе безспорно най-великолепната сграда в Магу. Кафявият орден бе положил известни усилия да отстрани най-видимите признаци, че храмът е бил издигнат в чест на богиня на плодородието, и гротескната ѝ статуя бе свалена от олтара. Жрецът, който бе посетил Алтал сутринта, излезе тихо от една врата

непосредствено зад олтара, за да посрещне гостите. Не успя да скрие смущението си, когато видя хората, придружаващи Алтал.

— Заради своите грехове си спечелих много врагове, ваше преподобие — обясни Алтал. — Едва ли щеше да е разумно да оставя дъщерите си без охрана. Има и други причини, поради които не ги изпускам от полезрението си, но едва ли ще бъде уместно да ги излагам пред човек, дал обет за целомъдрие.

Жрецът примига и се изчерви.

— Разбирам. — После се обърна, отвори вратата и ги поведе по слабо осветен коридор, завършващ с друга врата, от масивно черешово дърво. — Това е частният параклис на нашия свят екзарх — рече жрецът и почука на вратата.

— Влез — чу се глас отвътре.

Жрецът отвори вратата, въведе Алтал и спътниците му в параклиса, коленичи и каза:

— Свети Алейконе, имам честта да ви представя негово сиятелство Алтал, херцог на Кентейн.

После се изправи и се оттегли заднишком, като се кланяше на всяка крачка.

Екзарх Алейкон се оказа възпълен човек с късо подстригана руса коса и сериозно изражение.

— Почетен съм от вашето внимание, ваше сиятелство — каза той малко небрежно. — Мислех, че предпочитате да разговаряме насаме, за да можем да обсъдим по-спокойно естеството на вашите грехове.

— Разговорите насаме са разкош, какъвто не мога да си позволя, ваше високопреосвещенство — отвърна Алтал. — Извоювах си херцогския сан благодарение на моето честолюбие, а моите методи ми спечелиха много врагове. Тези две прекрасни млади дами са моите дъщери Лейта и Андина. Детето е личният им паж. Жрецът с черните дрехи е брат Бейд, моят личен изповедник. Цялата ми челяд непрестанно е изложена на опасност и заради това трябва да бъде защитавана непрестанно от лични телохранители. Халор и Елиар са най-изявените рицари в цял Кентейн.

— Херцогство Кентейн съществува от хиляди години, ваше високопреосвещенство — обясняваше малко по-късно Алтал на

екзарха. — В течение на векове покварата бе така усъвършенствувана, че достигна ранга на изкуство. Радвам се на послушанието на всички съдии, а колкото до духовенството, и то играе по моята свирка. Всичко това се постига с пари, а хазната я управлявам аз. Моите поданици се научиха да не ми противоречат. Пожелая ли нещо, просто го взимам, а ако някой реши да възрази, просто изчезва. Всичко би било наред, ако не бяха ужасяващите кошмари, които ме измъчват напоследък.

— Кошмари ли? — попита екзархът.

— Ваше високопреосвещенство, чували ли сте за място, наречено Нагараш?

Лицето на Алейкон побеля като платно.

— Виждам, че сте чували — продължи Алтал. — Е, аз пък отгоре на това го и видях, и никак не би ми се искало да се озова на това място. Там сградите са направени от огън, а хората се гърчат по улиците като малки пламъчета и надават ужасяващи стенания и викове, изпълнени със страшна болка. Именно от тези стенания ми настръхват косите, защото вече ги чувам непрестанно, дори и когато съм буден. Заради това дойдох в Магу. Ако успеете да сложите край на тези кошмари, ще заплатя каквато сума пожелаете.

— Наистина ли се покайвате за греховете си, сине мой? — попита Алейкон.

— Аз да се покайвам? Това би било нелепо. За да се сдобия с това, което исках, направих това, което трябваше. Искам само да предадете на вашия господ, че съм готов да му заплатя колкото пари иска, само и само да ме отърве от тези ужасни сънища.

— Той се колебае, татко — прошепна тихият глас на Лейта. — От една страна, наистина иска парите ти, от друга, добре знае, че не му е по силите да прекрати тези „кошмари“.

— Чудесно. Значи всичко се развива по план.

— А какъв всъщност е твоят план, Алтал? — попита любопитният Бейд.

— Само гледай какво правя, братко Бейд. Гледай и се учи.

— Ще се помоля на Бога да ви напъти, херцог Алтал — отвърна малко смутено екзарх Алейкон. — Ако дойдете утре, ще можем да обсъдим едно подходящо покаяние.

— Благодаря, ваше високопреосвещенство — заяви Алтал, стана и се поклони благочестиво. — Утре още на зазоряване ще дойда с

толкова злато, колкото мога да нося. Стига да съм спал добре през нощта.

— Това е ужасно, татко! — промърмори Лейта.

— На мен пък ми харесва — отвърна Алтал.

ГЛАВА 38

— Негово високопреосвещенство е, как да ви кажа, неразположен, ваше сиятелство — каза на Алтал на следващата сутрин жрецът, който го бе посетил в дома на граф Баской.

— Така ли?

— Предполагам, че е от храната — побърза да добави жрецът.

— Разбирам ви, такива неща се случват — каза Алтал. — Колко време според вас ще му бъде необходимо, за да се възстанови? Дали днес по някое време бих могъл да го посетя?

— Не ми се вярва, ваше сиятелство. Може би по-скоро утре.

— Той е много разтревожен, татко — докладва мълчаливо Лейта. — Екзарх Алейкон се е събудил тази сутрин, като е надавал ужасени викове. И сега продължава да крещи. Жреците смятат, че е обезумял.

— Какво си направила, Еми? — свърза се Алтал с Двейя.

— Откраднах ти идеята, любов моя — измърка тя. — Бе твърде хубава, за да я пренебрегна. Как така се сети да привлечеш вниманието му чрез кошмари?

— Трябваше да привлече вниманието му на всяка цена, Еми. Нашият въображаем кентейнски херцог е твърде голям разбойник, за да може да бъде убедителен с хленчове за минали грехове. Нуждаех се наистина от нещо ужасно, за да мога да бъда убедителен, когато обяснявам причините за идването си в Перквейн. След като поразмислих, реших да обясня всичко с кошмари за Нагараш.

— Значи си изсмукал всичко от пръстите си?

— Права си само донякъде, Еми. Доколкото ми е известно, значителна част от подготовката на семинаристите от трите ордена е свързана с живописни описания на Нагараш. Реших, че по този начин ще успея да привлеча вниманието на екзарх Алейкон. Нищо чудно пък и да е било резултат от божествено вдъхновение.

— Нека предположим, че просто те е осенила гениална мисъл, приятелю.

— Това би било малко пресилено, Еми.

— Според мен не. Тази мисъл просто ти хрумна, но аз я заимствувах и я доразвих. Ти само си зървал Нагараш за кратки мигове, когато Хном е отварял вратите си, но аз уредих на Алейкон да сънува гледки от самия град, а Нагараш е място, изпълнено с покруса и отчаяние. Заради това именно Яхаг изпита благодарност към Бейд, когато той го уби. В Нагараш смъртта се приема като избавление.

— Алейкон нали ще се възстанови от тези ужасни сънища? Струва ми се, че скоро ще ми потрябва.

— Нека го оставим малко да втаса, приятелю, преди да го пъхнем в пещта. След седмица подобни сънища ще бъде готов на всичко. Я по-добре се върни с децата у дома, че трябва да си поговорим.

Когато Алтал и приятелите му се отправиха към дома на граф Баской, видяха, че улиците на града са буквално препълнени с тежко въоръжени войници. Движеха се на малки групички и бяха сякаш настръхнали. На една калдъръмена уличка Алтал спря един продавач с количка, натоварена с репи и го попита:

— Какво става тук, приятелю?

Продавачът вдигна рамене.

— Предполагам, че княз Марвейн показва силата си. Не сте ли разбрали, че има селски вълнения.

— Пристигнах в Магу снощи — отвърна Алтал.

— Така ли? Откъде сте?

— От Екверо. Дошъл съм по работа. Та какво според вас вълнува селяните?

— Обичайните неща. От време на време се сърдят от отношението на света към тях. Винаги, когато се случи такова нещо, княз Марвейн извежда войниците си на улицата. Държи всички жители на града да не забравят у кого е силата.

— Нима гражданите ще последват селяните?

— Не, разбира се — отвърна възмутено продавачът на репи. — В по-сиромашките квартали на града обаче винаги могат да се открият малцина недоволни. Нашият благороден княз държи и те да са наясно с обстановката в града. Докато човек си гледа работата, войниците няма да му направят нищо лошо. Интересуват ли ви репи?

— Съжалявам, но от тях винаги изпитвам ужасни болки в стомаха.

— Разбирам ви — каза продавачът. — На мен по същия начин ми действа лукът.

— Приятно ми е да науча, че не само аз имам нежен стомах. Пожелавам ти приятен ден.

— Алтал, чувала съм разни неща за този княз Марвейн — каза Андина, когато се озоваха пред дома на граф Баской. — Изглежда, е жесток тиранин с прекалено високо мнение за себе си.

— Може би ще се наложи да го излекуваме от тази илюзия — каза навъсено сержант Халор.

— Разполагаме с известно време — каза им Двейя, когато се събраха в кулата. — Арган действа много внимателно и не забравя да укрепи контрола си над един град, преди да се заеме със следващия. Революциите се различават от нашествията. Бейд, как се процедира, когато един екзарх не е в състояние да изпълнява задълженията си?

Бейд се отпусна в креслото и впери поглед в тавана.

— При нормални обстоятелства църковната йерархия предпочита да поддържа погрешната представа, че екзархът е просто „неразположен“. И без това в наше време повечето текущи решения се взимат от църковната бюрокрация, а екзархът се превръща все повече в представителна фигура. Сегашната обстановка обаче не е нормална. Селското въстание в южен Перквейн е извънредно произшествие от първостепенна величина. Веднага щом стане ясно, че екзарх Алейкон не е в състояние да изпълнява своите функции, някой високопоставен скопас ще установи връзка с екзарсите Емдал и Едон и ще ги призове да свикат върховен религиозен събор.

— Това да не би да е нещо като съвета на арумските вождове? — попита сержант Халор.

— Точно така — потвърди Халор. — Ако се реши, че е настъпила опасност за вярата, върховният съвет може да пренебрегне обичайните процедури. Емдал или Едон биха могли да сменят Алейкон или дори да приемат жреците му в собствените си ордени. Не смятам обаче, че биха могли да стигнат дотам. Това би крило опасността от

религиозна война, която буквално да обърне наопаки цивилизования свят.

— А Арган би могъл да се възползува от това, за да се сдобие направо с императорски престол — добави Алтал.

— Възможно е и да крои подобно нещо — каза Двейя. — С помощта на планината на сержант Халор и на реката, течаща в две посоки, успяхме да обезвредим Пехал. Благодарение на преструвките на Андина примамихме Гелта в Остос. От хитруването нередко наистина има полза.

— Бях сигурен, че с времето ще одобриш моя начин на мислене, Еми — каза дяволито Алтал.

— Не ви разбирам — каза Андина.

— Става дума за един наш отдавнашен спор, малката — обясни Алтал. — Еми реши да ме учи на истина, добродетел и нравственост. Аз пък ѝ предложих в замяна да я науча как да лъже, мами и краде. Очевидно засега аз се оказвам по-добър учител.

— Важното е да се свърши работа — каза Двейя. — Струва ми се, че засега ще позволя на Алейкон да продължава да сънува Нагараш. Братко Бейд, искам да знам кой взема решенията в ордена, след като екзархът не е в състояние да си гледа работата. Искам да знам всичко, което можеш да научиш за този човек, за да го подтикна да се свърже с Емдал и Едон. Искам тези двамата да се озоват в Магу колкото се може по-скоро.

— Казва се Есра, Алтал — докладва Бейд още същата вечер, когато се върна в дома на граф Баской. — Скопас е и се е специализирал в подробностите, особено свързаните с числа. Другите църковни йерарси го ненавиждат, вероятно защото непрестанно открива нередности в счетоводните им книги. Той е висок, много слаб и блед като призрак.

— Тази новина не ме радва — отвърна Алтал. — Дребнавите хора обикновено не разполагат с много власт.

— Скопас Есра контролира хазната на ордена, Алтал — отвърна Бейд и се усмихна. — В религиозен орден, движен от сребролюбие, контролът се осъществява от човека, който държи кесията.

— Добре казано. Какво според теб трябва да направим, за да го накараме да поиска помощ?

— Трябва да го подтикнем към разточителство. Ако Двейя успее да убеди Алейкон да похарчи много пари, Есра по всяка вероятност ще избухне от негодувание.

— Ще поговоря с нея — обеща Алтал. — Сигурен съм, че ще открие подходящо решение.

— Той, изглежда, започна да идва на себе си, Еми — докладва Алтал, когато заедно с Елиар се прибра в Дома. — Може би трябва непрестанно да се товари с работа, за да успее да реши проблема си.

— Това е за предпочитане, отколкото да го блъскаш в стените — съгласи се тя.

— Ти наистина ли направи такова нещо, Алтал? — попита Елиар.

— Не го блъснах кой знае колко силно — отвърна Алтал. — Опитвах се просто да привлека вниманието му. Както и да е, брат Бейд ми съобщи, че трябва да накараме един скопас да се поразмърда. Той държи съкровищницата на ордена и е скъперник. Бейд смята, че ако екзарх Алейкон бъде подтикнат към разточителство, скопас Есра веднага ще поиска от останалите двама екзарси да свикат събор.

— Какво би казал, ако Алейкон започне да подновява храма ми? — каза Двейя.

— Може и да си права — каза Алтал с известно съмнение. — Зависи какво точно имаш предвид, Еми.

— Просто ми дойде наум, че моят олтар би могъл да се възстанови. Едно време бе целият покрит със злато. Когато обсебиха храма ми, свещениците с кафяви дрехи прибраха златото. Ако се опитам да внуша на Алейкон да позлати отново моя олтар... — Еми не довърши мисълта си.

— Този олтар е доста голям — каза Алтал. — Ще сгреша ли, ако кажа, че за възстановяването му ще потърбва доста злато?

— Поне няколко тона.

— Не знам какво мисли по въпроса Бейд, но тази твоя идея би могла да реши проблема, Еми. Измъкването на толкова много злато от

съкровищницата на ордена няма как да не накара скопас Есра да подскочи до тавана.

— Арган е успял повече или по-малко успешно да се закрепил в няколко крайбрежни градове: Егни, Атал, Пела и Баго — докладва сержант Халор след седмица, когато всички отново се събраха в помещението в кулата. — Изпратил е свои агитатори в Лейда и Дайл, за да разбунтуват тамошното селячество.

— Според теб след колко време ще е в състояние да предприеме поход към Магу? — попита Бейд.

— Поне два месеца — отвърна Халор. — Той не е припрян човек. Напълно се различава от Пехал и Гелта. Много е предпазлив. Според мен обаче ще е добре да ускорим идването на другите двама екзарси. Жреците обичат много да говорят, преди да вземат решения. Не се обиждай от думите ми, братко Бейд.

— Не се безпокой, сержанте — отвърна Бейд. — Това е вярно, понякога сме прекалено бърбиви. Може би по този начин подсъзнателно се опитваме да се откажем от взимането на решения — продължи Бейд, после се обърна към Двейя. — Сержантът вероятно е прав. Според мен ще е добре екзарсите Емдал и Едон да се озоват тук възможно по-скоро. Предстои им да вземат важни решения, а Арган вече е на ход.

Двейя присви устни и каза:

— Ще си поиграя малко с паметта на някои хора. После Елиар би могъл да вкара екзарсите в Дома и да ги откара направо в Магу. Не сме в състояние да вземем истински решения преди Едон и Емдар да са в Магу.

— Пълчищата на Арган вече напуснаха Егни и се отправиха към Лейда — докладва на следващата сутрин сержант Халор. — Не напредват бързо, обаче все пак напредват.

— Кое ги забавя? — попита Елиар.

— Най-вече грабежите — каза мрачно Халор. — Най-сигурният начин да не пристигнеш на местоназначението си е да отпуснеш

юздите на една недисциплинирана войска в район, където има села и градове.

— Ти не каза ли веднъж, че глупавият противник може да се приеме като дар божии? — попита дяволито Елиар.

— Може и да съм казал такова нещо, Елиар, но това продължава да ме дразни. Просто не е професионално.

— Вече отправиха ли се от Баго към Дейл? — попита Алтал.

— Все още не са приключили с плячкосването на Баго — отвърна Халор. — Може би ще трябва някой да подпали града, ако иска селяните въобще да се замислят, че трябва да продължат.

Бейд погледна с удивление сержанта и попита:

— Заради това ли се опожаряват градовете?

— Разбира се, братко Бейд. Мислех, че това е общоизвестна истина. Един грабител ще се замисли дали не е време да напусне града чак в момента, когато огънят започне да му пърли опашката. Пожарът е единственото средство, способно да накара една армия, оказала се в град, да излезе от него.

— Не се тревожи за това, Алтал — каза Двейя.

— Дните не съвпадат, Еми — възрази той. — На пратениците на Есра ще им трябват няколко седмици, за да стигнат до храма на жреците с черни дрехи в Дейка, и още повече, за да стигнат до Кейвон. Ако Емдал и Едон пристигнат в Магу още утре, това няма как да не събуди подозренията на Есра.

Тя въздъхна дълбоко и погледна към тавана.

— Престани да реагираш така, Еми.

— А ти престани да ми говориш глупости, приятелю. Чудесно съм запозната с всички проблеми, свързани с хода на времето, и вече ги реших. От доста време започнахме да променяме времето и пространството по свое желание, така че би следвало досега да си разбрал, че километрите и секундите означават това, което аз искам да означават. Никой няма да забележи нищо, Алтал, така че престани да се вълнуваш.

— Добре, Еми, добре. Алейкон все още ли страда от кошмари?

— Вече не са непрестанни. Искам да е мил и сговорчив, когато заедно с Емдал и Едон започнат да взимат решения.

— За какви решения говориш?
— Бъди търпелив, Алтал, и ще разбереш.

Екзарх Емдал бе плещест мъж с набръчкано лице и груб глас. Пристигна в Магу едновременно с Едон в един хладен следобед, след което двамата веднага се срещнаха със скопас Есра и други високопоставени жреци от местния орден.

— Прилича на бик, татко — докладва Лейта. — Прегазва всекиго, който му се окаже на пътя в храма, и изглежда, знае много повече неща, отколкото му се полага.

— Нашият орден се е специализирал в събирането на информация — поясни Бейд. — Малко са нещата, които се случват по света, без да бъдат доведени до знанието на моя екзарх. Чувал съм, че при извънредни обстоятелства се държи доста грубо. Ще трябва да внимаваме с него.

— Може би да, а може би не — отвърна Алтал. — Ако много е зажаднял за истини, мога да му съобщя повече истини, отколкото е в състояние да усвои. Екзарх Емдал може и да е бик, но моите рога са още по-големи.

На следващата сутрин в дома на граф Баской се яви пратеник. Носеше документ, в който се „изискваше“ присъствието на херцога на Кентейн в двореца.

— Имай добрината да се върнеш в храма и да уведомиш екзарсите, че ще дойда при тях в удобно за мен време — каза Алтал, като си придаде важност.

— Не трябваше да се изразяваш така, Алтал — намръщи се Бейд.

— Не си прав — отвърна Алтал. — Искях да пораздрънкам малко синджира, с който е вързан Емдал. Ще изчакаме да мине половин час. След това ще се отбием в храма. Струва ми се, че няма да е зле известно време да не биеш много-много на очи, братко Бейд. Ще поядосам малко Емдал и не бих искал да си изкара яда на теб.

Задържаха се известно време в удобната приемна на Баской. Най-сетне Алтал каза:

— Е, време е да тръгваме. Ще отидем в храма, за да се заемем с възпитанието на някои хора.

— Не действуваш ли малко припряно? — попита Андина.

— Права си — отвърна Алтал. — Важното е обаче да привлече цялото внимание на Емдал върху себе си.

Излязоха от дома и се запътиха към храма. Там ги посрещнаха с доста недружелюбни погледи. Алтал не обърна внимание на демонстративно показаната враждебност и се запъти право към личния параклис на Алейкон.

— Тук ли са? — обърна се към жреца, който пръв го бе посетил в дома на граф Баской.

— Не, ваше сиятелство — отвърна нервно жрецът. — Екзарх Алейкон все още не се чувства добре, а екзарсите Емдал и Едон в момента заседават в библиотеката.

— Добре ще е да ме отведеш веднага при тях — каза Алтал.

Жрецът ги поведе към библиотеката. Начело вървеше Алтал, приятелите му го следваха. Всички бяха запазили ледено спокойствие.

— Вероятно ще се наложи да почакате няколко минути, ваше сиятелство — каза жрецът, когато стигнаха до една врата с арка.

— През последните няколко седмици бяхте много любезен, млади човече — отвърна Алтал. — Не бих искал да ви създавам неприятности. В момента нямате ли някаква друга наистина неотложна работа в друга част на храма?

— Ще измисля нещо, ваше сиятелство — отвърна с благодарност жрецът и побърза да се измъкне.

— Какво си намислил? — попита гласът на Двейя.

— Решил съм да привлека вниманието им, Еми. Ще пренебрегна някой банални любезности и ще си проправя грубо път към Емдал и Едон. Не мисля да играя по тяхната свирка, както те вероятно очакват. — После рязко отвори вратата на библиотеката и тръгна с широки крачки към двамата екзарси.

— Няма защо да ставате, господа. Казаха ми, че желаете да ме видите. Ето ме при вас. Какви са ви проблемите?

— Защо се забави? — сърдито попита Емдон.

— Заради разбиранията си за вежливост, ваше високопреосвещенство — отвърна Алтал и направи изящен поклон. — Знам, че е прието да се принуждават посетителите да зъзнат известно

време в чакалнята, и заради това реших да прекарам това време в приятна обстановка. Предстои ни да разискваме много неща, господа, така че нека започнем да говорим по същество. Какво искате да знаете?

— Искаме да знаем всичко — отвърна Емдал с гробовен глас. — Кой си ти в действителност, Алтал? В последно време светът стана много бурен и навсякъде в центъра на събитията се оказвахте ти и твоите хора. Навсякъде, където отиваш, нагрубяваш хора, много повисокопоставени от теб, а това нарушава естествените порядки. Църквата иска да узнае какви са твоите намерения.

Алтал кимна на придружаващите го да седнат и след това сам се намести в едно кресло. После попита:

— Какво количество истина сте готов да усвоите, екзарх Емдал?

— По-голямо от това, което си готов да ми поднесеш. Да започнем с твоята личност.

— Това ли е всичко? — попита Алтал. — Казвам се Алтал, но това вече ви е известно. Аз съм крадец и измамник, а когато обстоятелствата са изисквали това, и убиец. Родих се много, много отдавна и над мен бе надвиснала зла прокоба, когато всичко това започна. Потърси ме човек на име Генд, ученик на демона Дейва, и ме нае да открадна нещо, което той окачества като книга. Отидох в Дома на края на света, където се намираше книгата, и там заварих една котка. Само дето не бе истинска котка. Бе богинята Двейя, сестра на Дейвос и Дейва. Емдал, ти нали знаеш, че Девос и Дейва са братя? Както и да е, котката, която нарекох Еми, ме научи как да чета Книгата на Дейвос. Около две хиляди и петстотин години по-късно напуснахме Дома заедно и започнахме да търсим някои хора: млад арумец на име Елиар, Андина, ариа на Остос, жрец на черния орден на име Бейд, малък крадец на име Гер, както и Лейта, способна да чете чуждите мисли. След това всички заедно се върнахме в Дома и там видяхме богинята Двейя в истинския ѝ облик. Тя ни обясни някои неща, след което повторно излязохме от Дома, за да се справим с Генд и неговите слуги в неизбежната битка между доброто и злото. Това правим и в момента. Вече извадихме от строя двама от слугите на Генд: Пехал и Гелта. Сега сме в Перквейн, за да се справим с прокудения жрец Арган и с Коман, който също умее да чете мисли. Вие, господа, можете или да ми помогнете, или да ме оставите да се справя сам. Решението ще

вземете вие. Длъжен съм обаче да ви предупредя, че ако се опитате по какъвто и да било начин да ми попречите, ще унищожа и вас, и всички сили, които евентуално съберете срещу мен. По силите ми е да направя неща, които вие дори не можете да си представите, така че не ми пречете да си гледам работата. Тази информация устройва ли те, Емдал?

Екзарх Емдал се бе опулил.

— Да не забравя — продължи Алтал. — Двейя се намеси в живота на екзарх Алейкон само за да привлече вашето внимание. Клетият човечец не се е побъркал. Просто Двейя започна да насища сънищата му с видения на Нагараш, това е всичко. Достатъчно са само малко такива видения, за да се привлече неотклонното внимание на всички.

— Нагараш е само метафора, Алтал — възрази Едон. — Само начин да се обясни определено душевно състояние.

— Боя се, че не си прав, Едон — възрази Алтал. — Нагараш е нещо много по-реално от твоите често неясни формулировки на същността на злото. Нагараш не е просто душевно състояние. Успях да го зърна няколко пъти. Обикновено в моментите, когато Генд се опитваше да ме изненада.

— И къде точно се намира?

— Твърди се, че се намира в огромна изпълнена с огън пещера, разположена непосредствено под планините на Некверос. Истината е, че може да се намира навсякъде, където Генд реши. Нагараш прилича на Дома на края на света, който може да се намира във всеки отрязък на пространството и времето. — Алтал леко се усмихна и продължи. — Навсякъдето и винагито имат алтернатива, но не ни се позволява дори да мислим за нея. Гер веднъж започна да се забавлява с понятия като никъдето и никогато и направо уплаши Двейя. Предполагам, че отвъд доброто и злото съществува хаос, който е толкова гладен, че може да погълне вселената. Нека се завърнем обаче към действителността. Замислим ли се, Домът и Нагараш са същинските реалности, а това, което смятаме за реален свят, е просто тяхно отражение. Това ме навежда на мисълта, че самите ние сме метафори, или концепции, ако това ви звучи по-добре, които трябва да отразяват борбата между реалностите на Двейя и Дейва. — Алтал се засмя. — Бихме могли да обсъждаме всичко това в течение на векове, нали?

Точно сега обаче ще е по-добре да се занимаем с една малка война. Скопас Есра ви изпрати съобщения, в които ви призова да дойдете в Магу, защото според него екзарх Алейкон е започнал да откача. В този свят съобщенията пътуват до вас месец и половина и на вас щеше да ви трябва още месец и половина, за да пристигнете в Магу. Ако обаче решите да проверите, ще установите, че Есра ви е изпратил съобщенията в началото на миналата седмица. Еми можеше да ви предаде посланието още по-бързо, обаче не обича да вдига голям шум... Господа, струва ми се, че моите мисли не достигат до вас.

— Струва ми се, че ти си още по-смахнат и от Алейкон — грубо каза Емдал.

— Алейкон въобще не е смахнат, екзарх Емдал — каза Лейта. — Той просто сънуваше кошмари, свързани с Нагараш, и при това те не бяха сътворени от собствения му разум. Тези кошмари му ги внуши Двейя. Замисълът бе да се създаде впечатление, че е обезумял, та вие двамата да дойдете тук. Замисълът успя, така че предполагам, че Алейкон съвсем скоро ще се възстанови.

— Ти си вещицата, нали? — попита Емдал.

— Тази дума започна вече да ми омръзва — отвърна хладно и враждебно Лейта.

— На ваше място щях да съм много внимателен, господин жрец — обади се Гер. — Лейта не се бои от нищо и от никого и ако я разсърдите, може да направи мозъка ви на каша.

— Всичко това са глупости! — избухна Емдал. — Като ви гледам, мястото на всички ви е в някоя лудница. Ние сме ръководители на вярата и ние сме тези, които определяме в какво може да се вярва или да не се вярва!

— Лейта, няма да е зле да му покажеш колко много греши — каза гласно Алтал.

— Добре, татко — съгласи се тя. — Май трябва да направя точно това. — После погледна екзарха със суровото лице и въздъхна. — Много е тъжно, ваше високопреосвещенство, но Нагараш наистина съществува. Той не е измислица на духовенството с цел да се измамат наивните хора. Не трябва да изпитвате повече съмнения и угризения във връзка с това. Не трябва да корите самия себе си за тези съмнения.

На лицето на Емдал внезапно се изписа смущение и той започна да трепери.

— Как... — започна, но не довърши мисълта си.

— Лейта има такава дарба, ваше високопреосвещенство — обясни любезно Алтал. — В състояние е да прочете и най-съкровениите ви мисли.

— Престанете да окачествявате това като дарба — възрази Лейта. — По-скоро е проклетие. Не изпитвам никакво желание да чувам нещата, които сами нахлуват в главата ми.

— Това започва едновременно да ми омръзва и да ме дразни, Алтал — чу той гласа на Двейя в главата си. — Отдръпни се за малко, а аз ще се погрижа за положението.

Една от стените на библиотеката на Алейкон внезапно престана да съществува. Там, където допреди малко бе имало стена, се появи съвършеното лице на Двейя. Спокойно, красиво и толкова голямо, че Алтал се стресна и насмалко не подскочи. Съвършените й ръце бяха кръстосани на равнището на пода, а върху тях бе подпряла брадичката си. Гледаше замислено.

— Понякога забравям колко сте дребни вие, хората — промърмори Двейя. — Дребни и несъвършени.

Посегна с една от огромните си ръце, внимателно улови вцепенения екзарх Емдал и го постави върху дланта на другата си ръка. След това постъпи по същия начин с Едон и попита:

— Обстановката започна ли да ви се прояснява, господа?

Двамата се бяха вкопчили един в друг и цвърчаха като мишоци.

— Престанете, моля ви! — смърри ги тя с глас, в който прозираше необяснима любезност. — Няма да ви направя нищо лошо. Алтал не е най-надеждният човек на света, обаче този път говори самата истина. Аз съм тази, която той ви каза, че съм, и не сте в плен на някаква илюзия. Искам от двама ви да се държите добре и да правите точно това, което ви предаде Алтал. Нали няма да спорим по този въпрос, господа?

Емдал и Едон, все още вкопчени един в друг и треперещи от страх, побързаха с енергични кимания да потвърдят, че са разбрали.

— Знаех си, че сте послушни момчета — промърмори Двейя, посегна с огромния си показалец и ги докосна нежно и гальовно.

— Колко сте малки — каза отново. — Малки, съвсем мънички... — После внимателно ги улови, сложи ги в креслата им и нареди:

— Алтал, доведи ги при мен. И не забравяй и Алейкон. Предстои им да вземат някои важни решения, а това може да им отнеме много време. Когато се окажат в Дома, ще им осигуря толкова време, колкото им е необходимо.

Екзарх Алейкон целият трепереше.

— Еми, с него може би допусна грешка — изказа безмълвно предположение Алтал. — Той и без това е почти обезумял от кошмарите, така че влизането в Дома може да му дойде много.

— Доведи го при мен, приятелю — отвърна Двейя. — Веднага ще го излекувам.

Алтал внимателно подхвана екзарх Алейкон под мишница и го поведе към мраморната маса, където Двейя бе седнала в компанията на Емдал и Едон. Забеляза, че Книгата е покрита с дебел плат.

— Не изглеждаш много добре, Алейкон — каза Емдал.

— Къде се намираме? — попита обърканият Алейкон.

— Нямаме точна представа, Алейкон — отвърна среброкосият Едон. — Точно в този момент ми се струва, че съм доста отдалечен от реалността.

— Зависи от това как точно възприемаш реалността — каза Емдал.

— Божество, можеш ли да оправиш главата на Алейкон? — обърна се той към Двейя. — Предстои ни да вземем някои важни решения, а точно сега главата му не функционира.

— Може би наистина малко се поувлякохме — съгласи се Двейя, като погледна измъченото лице на екзарха. — Твоите кошмари приключиха, Алейкон — каза му. — Те постигнаха целта си, така че е време да ги прекратим. — После махна парчето плат, което покриваше Книгата и каза: — Дай ми ръката си, Алейкон.

Екзархът подаде треперещата си ръка. Двейя нежно я хвана и я сложи с дланта надолу върху обвитата с кожа Книга.

— Просто се отпусни — каза му. — Книгата на моя брат ще заличи всякакви спомени от кошмарите ти.

— Нима това наистина е... — започна развълнувано Едон.

— Да, това е Книгата на Дейвос — каза му Алтал. — Доста е интересна, стига веднъж да навлезеш в нея. В самото начало е малко

скучна. Братът на Двейя очевидно не си пада много по встъпленията.

— Дръж се възпитано — смъмри го Двейя.

— Извинявай — отвърна Алтал.

Екзарх Алейкон гледаше удивено.

— Засега това би трябвало да е достатъчно — каза делово Двейя.

— Господа, предстои ви да обсъждате конкретни неща, а религиозният екстаз едва ли би ви помогнал в това.

— Може ли и аз... — попита Едон, като протегна ръка към Книгата. Очите му бяха изпълнени с копнеж.

— Позволи им да я докоснат, Еми — предложи Алтал. — Иначе ще си мислят само за нея, а ни предстои сериозна работа.

Двейя погледна строго двамата екзарси и каза:

— Ако искате да докоснете Книгата, нямам възражения. Няма обаче да надничате в нея.

При тези думи Алтал избухна в смях.

— Кое ти е толкова смешно? — попита Двейя.

— Нищо, Еми, нищо — отвърна той с престорена невинност. — Просто ми стана забавно.

Суровото лице на екзарх Емдал бе замислено.

— Виждам, че църквата наистина се е отклонила от първоначалната си цел, господа — обърна се той към Алейкон и Едон. — Решихме да впечатлим богатите и силните, като им подражаваме, и в крайна сметка станавме по-нагли и горделиви от тях. Изгубихме всякакъв допир с обикновените хора и така разтворихме портите пред врага.

— Погледни реалността такава, каквато е, Емдал — отвърна пълният Алейкон. — Църквата е принудена да живее в реалния свят, колкото и несъвършен да е той. Без помощта на аристокрацията никога нямаше да успеем да изпълним задачата си.

— Дали наистина сме успели, Алейкон? — попита Емдал. — На мен лично ми се струва, че светът започна да се разпада на парчета.

— Струва ми се, че малко се отклоняваме от задачата си — вметна Алтал. — Когато къщата ти гори, не си губиш времето в размисли с коя точно кофа да гасиш пожара. Защо не видим лицата на

хората, които са го подпалили? Може би няма да е излишно да ги опознаем.

— Не знам дали разполагаме с достатъчно време за това, Алтал — възрази Едон.

— В Дома на Еми времето не означава нищо — обади се Гер. — Разстоянието също. Всъщност времето и разстоянието са едно и също нещо. Всичко в света непрестанно се движи, тъй като светът е част от небето, а то непрестанно се движи. Когато говорим за километри, ние всъщност говорим за часове. Говорим за това колко часа са ни необходими, за да изминем едно или друго разстояние. Може би именно поради тази причина никой не може да види Дома на Еми. Макар той да е винаги тук, Еми може да го накара да бъде в някое друго време.

— На това дете главата му наред ли е? — попита Емдал.

— Той просто разсъждава по-бързо от нас, екзарх Емдал — отвърна Алтал. — Освен това доразвива мислите си повече. Ако поговорите малко с него, ще останете наистина удивен.

— Или съвсем объркан — добави сержант Халор. — Струва ми се, че Гер не живее в един и същ свят с нас. Мисълта му се движи толкова бързо, че единствено Двейя успява да я следи.

Тримата екзарси погледнаха въпросително малкото момче.

— Не се замисляйте за съдбата му, господа — каза категорично Двейя. — Момчето е мое и ще си остане мое. Гер, обясни им как действуват прозорците.

— Веднага, Еми — отвърна Гер и погледна тримата мъже. — Тъй като Домът се намира навсякъде, прозорците гледат също навсякъде, където поиска Еми. В случая трябва да разберем какво правят лошите и коя ще е следващата им стъпка. Най-хубавото нещо на тези прозорци е, че ние можем едновременно да видим и да чуем лошите, без те въобще да си дадат сметка, че сме застанали зад гърба им. Всъщност ние не сме застанали точно зад гърба им. — Гер се намръщи. — Всичко това е ужасно трудно за обяснение. Знам какво се получава, но не са ми известни думите, с които мога да ви го обясня. Ако Домът се намира навсякъде, това не означава ли, че същевременно не се намира никъде? Е, не съвсем никъде, но мъничко никъде. Достатъчно никъде, за да не могат да разберат лошите, че ги наблюдаваме.

— Струва ми се, че думичката, която ти е нужна, е „вездесъщ“, момче — каза Емдал. — Тя е една от постоянните черти на Бог. Ако Бог се намира едновременно навсякъде, човек не може да се укрие от него.

— Приятно ми е да чуя това, господин жрецо — отвърна с благодарност Гер. — По едно време бях започнал да мисля, че единствено на мен ми идват наум такива неща, а това те кара да се чувствуваш ужасно самотен.

— Добре ще е да започнеш да привикваш към последната мисъл, момче — каза му Емдал. — Ти, изглежда, притежаваш дарбата да осмисляш инстинктивно понятия, до които други едва-едва успяват да се докоснат, и то след като са учили цял живот. Какъв богослов можеше да направим от това момче, ако го бяхме открили по-рано! — въздъхна със съжаление Емдал.

— Той и сам ще се оправи, Емдал. Остави го на мира — каза Двейя.

— Понякога мислите могат да бъдат много опасни, ако никой не ги направлява — каза Емдал.

— И двамата ми братя са на същото мнение — каза Двейя. — За щастие на Гер, открих го аз.

— Те наистина ли са ти братя, Двейя? — попита Емдал със странно унил глас.

— Нещата са малко по-сложни, Емдал, но думата „брат“ характеризира доста точно взаимоотношенията ни. Не е ли време всички да надникнем през прозореца и да проверим какво кроят „лошите“?

Светлината отвъд прозореца изчезна и на нейно място се появи здрач.

— Какво става? — попита разтревожено Едон.

— Прозорецът се движи, ваше високопреосвещенство — обясни Бейд. — Движи се в пространството, а бих казал, и във времето, след като започна да става по-тъмно. — После се обърна към Двейя и попита:

— Какво точно наблюдаваме?

— Наблюдаваме град Лейда, разположен в централната част на южен Перквейн — отвърна тя. — Наблюдаваме вчерашната вечер.

— Онзи там, дето се промъква по улицата, не е ли Коман? — попита Алтал, втренчил се в тъмната вечер.

— Изглежда, е той — отвърна Двейя. — Самата аз търсех Арган, но Домът разполага със собствен разум. Понякога Дейвос е малко мързелив и Домът се престарава в желанието си да го улесни.

— Ето ти интересна тема за размисъл, братко Бейд — каза дяволито Лейта. — Опитай се да си представиш мързеливо божество.

— Моля те, Лейта, престани — каза умолително Бейд. — И без това си имам доста неприятности. Не прониквай в разума ми точно сега. Едва ли би пожелала да видиш това, което се крие там.

Екзарх Емдал погледна въпросително Бейд и Лейта, но не каза нищо.

Вървящият по мръсната тъмна улица Коман отвори вратата на една сграда и влезе.

Светлината отново се разсея. Прозорецът последва шпионина на Генд в разхвърляна стая, където го чакаше Арган.

— Успя ли да научиш нещо полезно? — попита Арган.

Белобрадият Коман седна и каза:

— Местният владетел се смята за херцог. Казва се Арекад и е крайно глупав човек.

— Не очаквах нещо различно, приятелю — отвърна русокосият бивш жрец. — Какво ще ми кажеш за местния скопас?

— Типичен духовник от ордена на кафявите. Раболепници пред херцога и изземва от простолюдието всяка стотинка, която успее да докопа. Тук връщото гърне е почти готово да закипи, Арган. Достатъчна е само една проповед.

— Не е необходимо да споделяш с Генд това, което ще ти кажа, приятелю. Никога не съм изпитвал особено доверие към тези открити военни кампании. Винаги е по-лесно да действуваш отвътре. Пехал и Гелта трябваше да бъдат оставени в ранното средновековие, където им е мястото. Ако Генд ме беше послушал, вече щяхме да държим под контрол Векти и Треборея, а останалите страни щяха да отворят границите си за нас.

— Възможно е, но това няма защо да ни вълнува, Арган. Генд е този, който ще трябва да дава обяснения на Господаря. Струва ми се,

че Господарят започва да става нетърпелив. Не разполагаме с цяла вечност, за да си свършим работата. Военните кампании във Векти и Треборея бяха чиста загуба на време, и това стана по вина на Генд, а не по наша вина.

— Напълно съм съгласен с теб, стари приятелю — отвърна Арган. — Ние искаме да завладеем сърцата и разума на хората, а не телата им. Ключът към това е храмът на Двейя в Магу. Ако заедно с теб го предложим в дар на Господаря, той може и да прокуди нашия „славен водач“.

— Не сме ли прекалено амбициозни? — попита Коман.

— Аз съм по-подходящ за тази длъжност от Генд, стари приятелю. Знаеш това не по-зле от мен. Когато всичко приключи, аз ще седна от дясната страна на Дейва в Нагараш, ти ще седнеш от лявата, и целият свят ще ни се кланя.

— Красиво говориш, Арган, но преди това трябва да елиминираш Генд, а това съвсем не е лесна работа.

— Алтал вече се справи с него без особени трудности.

— И теб те бива, Арган, но не чак толкова, колкото Алтал.

— Това ще разберем след време, стари приятелю. Сега искам да знам — с мен ли си?

— Само до определен момент. Ако Генд разбере какво правиш, ще трябва да се оправяш сам.

— Не очаквах и да чуя друго от теб, стари приятелю. А сега нека да докладваме резултатите от нашата работа на Генд. Не искам задачата ни да му се стори лесна, не знам дали ме разбираш.

Алтал се обърна в леглото си и удари възглавницата с юмрук. После, като си мърмореше нещо, постепенно се успокои и потъна в сън.

В огромния празен храм в Магу влязоха две чистачки с метли и парцали. Носеха престилки, а на главите им бяха вързани кърпи. Когато влязоха, ги приветствува Песента на Ножа.

Едната от чистачките бе бледата русокоса Лейта. Другата бе свършената Двейя. Бледата Лейта се разплака и седна на каменните

плочи на пода. После вдигна одежда от изящна тъкан и без да престава да хлипа, откъсна единия ръкав от одеждата и го хвърли в неподвижния въздух. Ножът също изплака и ръкавът изчезна във въздуха.

А на лицето на Двейя бе изписана скръб.

Без да спира да плаче, Лейта откъсна другия ръкав от скъпата одежда и хвърли и него във въздуха. Ножът още веднъж изплака и и този ръкав изчезна.

Сетне Лейта, с лице, мокро от сълзи, разкъса изящната тъкан на малки парченца и хвърли всичките във въздуха, както бе направила с ръкавите. Когато приключи, от скъпата одежда не бе останало нищо. Лейта се просна по очи върху каменните плочи пред олтара и започна да ридае като дете.

Съвършената Двейя обаче не я утеши, а отиде до олтара и грижливо започна да го почиства със съвършената си ръка.

Това, което напада от олтара, бе ситно като прах.

Тогава тя нареди да бъде отворен прозорецът, който човечите наричат Бейд. През прозореца Бейд нахлу силен вятър. Ножът започна да пее и прахът изчезна.

„Моят храм отново е чист и неосквернен!“ — каза спокойно и доволно Богинята.

ГЛАВА 39

— Спахте ли добре, господа? — обърна се на другата сутрин дяволито Алтал към екзарсите.

— Много добре — отвърна среброкосият Едон. — Имах обаче един доста странен сън. Странно защо, но не мога да го изхвърля от съзнанието си.

— Ще се опитам да го отгатна. Вероятно сте сънували две чистачки, които почистват храма. Едната от тях е разкъсвала риза, докато другата е почиствала олтара от прах. Отгатнах ли?

— Как познахте? — попита удивено Едон.

— Не сте единственият, който е сънувал този сън през изминалата нощ. Това се е случвало и преди, но в този конкретен случай сънят навярно ни е дарен от Двейя. И друг път сме имали общи сънища, но тогава ни ги изпращаше Дейва. Едва ли щяха да ви доставят удоволствие.

— Ти би трябвало да разбираш от сънища, Едон — каза екзарх Емдал. — Вие, белодрешковците, печелите повече пари от тълкуването на сънища, отколкото от хороскопи. Но какъв беше този странен звук в съня, Алтал?

— Песента на Ножа, Емдал. Сънищата на Дейва звучат по съвсем различен начин. Повечето сънища всъщност не означават нищо, обаче чуеш ли песен, заслужават да им обърнеш внимание. Всъщност става дума за съновни видения, които представляват алтернатива на реалността. Досегашните ни сънища бяха опити на Генд да видоизмени някои събития от миналото, за да промени следващите събития. Понякога смисълът на сънищата е еднозначен, но снощният сън бе по-сложен. Разбира се, Еми е много по-изискана от братята си. Ако съм разбрал добре снощното видение, то е свързано с пречиштането на храма на Двейя в Магу.

— Но това е нашият храм! — възрази екзарх Алейкон.

— Сега е ваш, но преди няколко хилядолетия е бил храм на Двейя. Ако тя си го поиска, ще останете на улицата. Както и да е, вчера говорехме за метафори, и те може би могат да обяснят най-добре

вчерашния сън. Двейя и Лейта очевидно са решили да почистят храма, но чистенето няма да се сведе до праха и парцалите. С течение на времето вашият орден се е оказал в плен на покварата. Интересувате се прекалено много от пари и власт, а отношението ви към обикновените хора е такова, че проправи пътя на Арган, слугата на Генд. Самият Арган е бивш жрец, така че знае добре как да проповядва. Проповедите му представляват преди всичко разобличения на неправдите, извършени от вашия орден, и хората го слушат с голяма охота. Генд се опита да завземе Векти и Треборей с войска. Сега се опитва да установява господство с помощта на социална революция, а това е много по-опасно. Очевидно този път Двейя ще се намеси лично. Когато се заеме с нещо, върши го много старателно. Ще почисти всичко, което я обижда, така че вие, жреците с кафяви дрехи, можете да отидете да правите компания на Арган и Коман на бунището.

— Дейвос няма да позволи подобно нещо! — възкликна Алейкон.

— Не със съвсем сигурен, ваше високопреосвещенство. Двейя и брат й често се карат, обаче съвсем определено се обичат. Дейвос е един далечен от нас бог, обаче Двейя се чувства лично засегната. Ако се почувствува обидена, ще предприеме необходимите мерки и Дейвос няма да й попречи.

Тримата екзарси погледнаха смутено Двейя. Тя леко се усмихна и не каза нищо.

— Еми със своя сън се опитваше да покаже бъдещето, нали? — обърна се Гер към Алтал. — Нали става дума за нещо, което още не се е случило? Нали е нещо подобно на съня, в който лошата жена стъпи на врата на Андина?

— Вероятно си прав, Гер — съгласи се Алтал. — Еми обича да прави скокове във времето, така че понякога е трудно да се установи къде точно се намира. Този път ми се струва, че става дума за нещо, което все още не се е случвало и в което ще вземе някакво участие и брат Бейд.

— Все още не, любов моя — прошепна гласът на Двейя. — Преди това трябва да се случат няколко други неща. Хайде веднага след закуска да отидем до прозореца и да видим какво прави Арган.

— Къде се случва това, сержант Халор? — попита Бейд, когато се присъединиха към строгия арумец, застанал до западния прозорец.

— Това е Дейл — обясни Халор. — След като някой най-после се сети, че трябва да подпали Баго, селяните прибраха плячкосаното и се запътиха на североизток. Защитните съоръжения на Баго са смехотворни, така че не вярвам градът да издържи дълго. Там са Арган и Коман и ми се струва, че Арган вече е готов с реч, която да разбуня селяните.

— Това се нарича проповед, сержанте — каза Бейд.

— Няма значение как го наричат — каза с безразличие Халор. — Аз съм арумец и не разбирам много-много от религиозна терминология. Когато някой идиот започне да крещи „Моят бог е по-добър от твоя бог!“, не му обръщам особено внимание. Само си стискам по-силно кесията.

— Това е разумна реакция — каза Алтал. — Интересно ми е обаче да видя как се справя с работата си Арган. Успял е да разбуня Перквейн, така че вероятно го бива като оратор.

— Идат — съобщи Елиар откъм прозореца.

— Господа, вярвам, че ще ви е интересно да чуете как говори конкуренцията — обърна се Алтал към екзарсите. — Сигурен съм, че Арган ще се постарее да засегне колкото се може повече болезнени теми.

Огромна тълпа парцаливи селяни се бе устремила по замръзналите ниви на северен Перквейн към мрачните стени на Дейл. Сред тълпата се мяркаха и великолепно облечени хора — очевидно гардеробът на някои благородници се бе оказал сред плячката, взета от крайбрежните градове.

Лицето на екзарх Алейкон побеля като платно.

— Нямах представа, че са толкова много! — възкликна той. — Не им се вижда краят!

— Сега е зима, Алейкон, и те нямат какво да правят — каза Емдал.

Океанът от селяни напредваше към Дейл.

— Струва ми се, че ще си имаме неприятности — каза мрачно сержант Халор. — Те не знаят как да се бият и май единственото, което ги интересува, са грабежите. Оставам обаче с впечатлението, че почти всички селяни в Перквейн са се присъединили към въстанието.

Да се биеш с тълпа е безсмислено. В цял Арум няма достатъчно професионални войници, за да се противопоставят на такава тълпа, а и нито един княз не е толкова глупав, че да направи това. Аристокрацията, изглежда, винаги забравя колко много са селяните. След като селячеството бъде разбунено и му се предложи някаква цел, няма как да бъде спряно.

— Струва ми се, Алейкон, че изборът ти е бил погрешен — отбеляза с лека ирония Едон. — Вярно е, че парите на Перквейн са у благородниците, обаче селяните са много повече. На твое място щях да отчета това.

— Коман — каза загадъчно Лейта. — И Арган.

— Къде са? — попита Бейд.

— Начело на тълпата — каза тя, като погледна през прозореца. — Ей там. В ей онази каруца.

— Може ли да се доближим до тях, госпожо? — обърна се Халор към Двейя. — Струва ми се, че ще е добре да ги чуем.

— Разбира се, сержанте — отвърна Двейя и махна с ръка към прозореца.

— Твоите хора знаят ли какво се очаква от тях? — попита Арган. Беше облечен в закърпено червено расо и очевидно не се бе бръснал седмици.

— Прекалено много се вълнуваш — отвърна Коман. — Всичко е организирано така, както пожела.

Коман бе облечен в дрипи, позакърпени тук-там с груби конци.

— Само задавай въпроси, Арган, и веднага ще получиш очакваните от теб отговори — каза той. — Само дето не би било зле да поразпалиш малко тези селяци. Ентусиазмът им започна да гасне, а от тези грабежи в крайбрежните градове войската ти започна да намалява. Селянинът, който няма какво да губи, е готов да последва всекиго. Селянинът, който току-що се е сдобил с кесия със злато, иска да поживее достатъчно дълго, за да може да го похарчи.

— Мога да ги поразпяла повторно когато поискам, стари приятелю — отвърна убедено Арган. — С моите проповеди мога да привлека и птиците от дърветата, стига да пожелае. Генд наблизил ли е?

— Не е толкова близо, че да мога да го открия. Според мен е все още в Нагараш и се опитва да намери някакви извинения за смъртта на Яхаг. На Господаря тази смърт никак не му допадна.

— Колко неприятно! — каза с ирония Арган. — Нещата се развиват добре за нас, не си ли съгласен? Когато предложим в дар на Господаря храма на Двейя в Магу, той може би ще реши, че Генд не му е чак толкова потребен.

— Нека първо превземем Магу, а после ще празнуваме, Арган — отвърна Коман. — Алтал все още действа, а досега винаги надхитряше Генд. Ако искаш да превземеш храма в Магу, ще трябва да си имаш работа с Алтал. Не знам дали това ще ти е по силите.

— Виждам, че се радваш на голямо уважение във вражия стан, Алтал — каза Емдал.

— Мен просто ме бива и това е известно на всички — отвърна небрежно Алтал.

— Хайде, Коман — каза Арган, когато се озоваха на около километър от портите на Дейл. — Да отидем на това възвишение, за да могат всички да ме видят.

— Добре — съгласи се Коман.

— И имай грижата всички да ме чуят — добави Арган.

— Не се безпокой — отвърна Коман.

— Има нещо, което не успях да разбера — каза екзарх Емдал. — Тази тълпа се е проточила на километри. Никой не може да говори толкова силно, че да го чуят чак на такова разстояние.

— Коман ще има грижата за това, ваше високопреосвещенство — каза Лейта.

— Как?

— Нямам представа — призна тя.

— За целта съществува един малък номер, Емдал — каза Алтал.

— Ти самият владееш ли този номер?

— Вероятно бих могъл да направя същото, стига да пожелае. Ще трябва само да попитам Еми за думата, която трябва да се произнесе. Това има връзка с Книгите, а те винаги малко усложняват нещата.

— За някакво чудо ли говориш?

— В известен смисъл — да. Ако искаш, после можем да си поговорим отново на тази тема. Нека сега чуем какво ще каже Арган.

Когато разбитата каруца стигна върха на възвишението, русокосият Арган нахлузи по-плътно качулката на главата си, за да

скрие лицето си, и се изправи. Хората на Коман започнаха да призовават тълпата да пази тишина. След като се установи известно подобие на ред, Арган отметна качулката и на лицето му се изписа благородно страдание.

— Братя и сестри! — извика с глас, треперещ от вълнение.

Сред тълпата се възцари тишина.

— Братя и сестри! — повтори Арган. — В нашата борба за справедливост изтърпяхме много неща. Сега е зима и студеният северен вятър хапе плътта ни, а замръзналата земя разранява краката ни. Боси и голи пресякохме цял Перквейн въпреки свирепата зима. Изпитваме глад и жажда, обаче не за хляб и вода. Стремим се към нещо много по-голямо. Знаете ли за какво се борим?

— За правда! — изкрещя един набит селянин.

— Добре го каза, братко! — съгласи се Арган. — Точно за правда се борим! Кой обаче е препречил пътя ни към нея?

— Благородниците! — изкрещя друг селянин.

— Така е — съгласи се Арган. — Пречат ни именно тези, които се наричат благородници. Не мога да видя нищо благородно в това, което правят с нас от векове. Богатата перквейнска земя е много плодородна и ражда изобилна храна. Каква част от нея обаче остава за нас?

— Никаква! — изкрещя една измъчена жена с чорлава сплъстена коса.

— Добре го каза, сестро! — съгласи се отново Арган. — За нас нищо не е предвидено. За нас не е предвидена нито закуска, нито вечеря. Нищо не получаваме. Трепем се цял живот за извличането на храна от богатата перквейнска земя, а не получаваме нищо. Онези, които се наричат благородници, не само че ни взимат всичко, но искат и още. А когато вече няма какво да им даваме, започват да ни бият с тояги и камшици. И то не толкова, за да задоволят алчността си, колкото за да утолят жаждата си за жестокост. На това благородство ли му казвате?

— Не! — изкрещяха хиляди гласове.

— Трябва ли да уважаваме тези долни негодници?

— Не!

— Сред цялото това изобилие ние продължаваме да гладуваме, братя и сестри, а тези, които се наричат благородници, ни измъчват по

всякакви начини, защото вярват, че това е тяхно божествено право. В Перквейн е по-добре да си кон или куче, отколкото човек от народа. Нека обаче се замислим още малко, братя и сестри. Виждал ли е някой от вас благородник, който без усилия да отличи лявата си ръка от дясната?

Тълпата избухна в смях.

— Или сам да си завърже обувките?

Тълпата отново избухна в смях.

— Или сам да си почеше гърба, когато го засърби?

— Малко преиграва — отбеляза Емдал.

— Просто отчита равнището на слушателите си, ваше високопреосвещенство — обясни Алтал. — Селяните са твърде земни създания.

— Нашите неописуемо благородни благородници са прекалено тъпи, за да отличат деня от нощта — продължи ораторът. — Съвсем очевидно е, че някой или нещо ги тласка по пътя на потисничеството и неправдата. Кой според вас е виновен за това, братя и сестри?

— Църквата! — разнесе се силен глас от тълпата.

— Това беше умно — каза екзарх Едон.

— Да не искаш да кажеш, че си съгласен с този безбожник? — попита гневно Алейкон.

— Имах предвид ораторското му умение, Алейкон — обясни Едон. — Човекът си разбира от занаята, това е безспорно.

— Нима жестокостта и потисничеството са част от истинската Божия природа? — обърна се Арган към тълпата.

— Не! — отвърнаха десетина гласа.

— Съвсем очевидно е, че в Перквейн църквата се отклони от верния път, начертан от Бога. Това няма защо да ни изненадва. Онези с кафявите раса са добре известни с умението си да си играят със Словото Божие, за да развихрят жаждата си за власт и пари. Проповядват ни да се подчиняваме на благородниците и да се примиряваме с тяхното потисничество. Облечени сме в парцали и живеем в коптори, които не могат да ни опазят от студа, а в същото време благородниците се обличат със скъпи кожи и живеят в дворци. Кой внушава на тази разглежена и тъпа аристокрация, че поведението ѝ е правилно?

— Кафявите раса! — изгърмя глас в тълпата.

— Жените ни са станали плячка на благородни развратници. Кой внушава на аристокрацията, че озлочествяването на селянки не е грях?

— Кафявите раса! — изкрещя тълпата.

— Какво трябва да направим, за да тръгнем по истинския Божи път?

— Да убиваме! — изкрещя самотен глас.

— Кого трябва да убиваме?

— Благородниците!

— Кой споделя вината на благородниците?

— Кафявите раса!

— Трябва ли да убиваме и кафявите раса?

— Да!

— Хората обаче трябва да имат духовни пастири. Иначе ще се отклонят от правия път. Кажете ми, граждани на Перквейн, в ръцете на кой орден сте готови да поверите душите си?

— На червените раса! — отвърнаха клакьорите на Коман.

Набитият селянин с гръмкия глас излезе напред и викна:

— Поведи ни, братко Арган! Кажете ни какво трябва да направим, за да се освободим от потисниците!

На лицето на Арган се изписа пресилена скромност.

— Аз съм недостоеен за това, братко — отвърна той с благ глас.

— Недостойният е екзарх Алейкон, братко Арган — възрази селянинът. — Отърви ни от потисниците! Дари ни с правда!

— Нима такава е волята на всички, които са се събрали тук?

— Да! — раздаде се глас от безброй гърла и закънтя над замръзналата равнина.

— В такъв случай последвайте ме, братя и сестри. Последвайте ме през портите на Дейл. Когато пречистим и този град от греха, къде ще отидем?

— В Магу!

Огромната тълпа се люшна напред и стените на града не можаха да я спрат.

— Той представи всичко по извратен начин — опита се да протестира екзарх Алейкон. — Положението в Перквейн не е чак толкова лошо.

— Наистина ли? — попита иронично Едон. — Твоите кафяви раса са добре известни с алчността си. Неприятно ми е да го призная, но този с червеното расо каза самата истина. Ако у нас се е запазила и капчица почтеност, би следвало да признаем, че това селско въстание отдавна е назряло.

— Хайде да не обсъждаме тези неща тук, Едон! — намеси се Емдал. — Струва ми се, че е време тримата да обсъдим заедно обстановката. Обстойно и насаме — каза и се обърна към Алтал. — Алтал, трябва ни стая, където да си поговорим. Желателно е да е подалеч оттук.

— Според мен най-подходяща за целта е кулата в края на западния коридор — каза Двейя. — Елиар, би ли ги завел там?

Елиар кимна и каза:

— Моля ви да ме последвате, ваши високопреосвещения.

Емдал погледна Лейта и хитро ѝ намигна.

— Това пък какво беше? — обърна се Бейд към бледата девойка, след като духовниците излязоха с Елиар.

— Твоят екзарх току-що ме покани да взема участие в съвещанието им — отвърна Лейта. — Знае, че аз така или иначе ще ги подслушвам, но съзнателно ме покани да го направя. Намислил е едно от тези неща, които Алтал нарича „хитрини“, и иска да получи нашата помощ.

— Би ли ни обяснила тази хитрина малко по-конкретно, Лейта? — попита Андина.

— Емдал възприема смутовете в Перквейн като златен шанс за своя орден, мила — обясни Лейта. — Кафявият орден е напълно разложен от поквара и Емдал е решил да се възползува от обстоятелствата, за да лиши Алейкон от власт. Ако не разполагаха с подкрепата на перквейнската аристокрация, кафявите раса щяха да са орден от крайпътни просяци.

— Великолепна идея — изкиска се Андина. — И как точно възнамерява Емдал да осъществи плана си?

— Все още обмисля подробностите, но в общи линии е решил да използва проповедта на Арган, за да уплаши Алейкон и да го накара да изтегли жреците си от Перквейн. Уж „временно“, без Алейкон да разбере, че когато всичко приключи, няма да може да се върне в Перквейн.

— Моят екзарх е много хитър — гордо каза Бейд. — Когато обстановката в Перквейн се успокои, Алейкон ще разбере, че черните раса са заели мястото му.

— Нещата не стоят съвсем така — отвърна Лейта с лукава усмивка. — Емдал все още не си е изяснил всички подробности, но знае, че евентуален пряк сблъсък между кафявите и черните раса би предизвикал война, пред която селските вълнения ще наподобяват невинна разходка. Не е ли така?

— Лейта, ти май премълчаваш нещо — упори я Бенд.

— Аз ли? Как бих могла да си позволя такова нещо! — отвърна Лейта с пресилено възмущение.

— Женски работи! — изсумтя Бейд и махна с ръка.

Съвещанието в кулата в края на западния коридор продължи няколко дни. Елиар, който носеше храна на тримата екзарси, съобщи, че протичало оживено.

В един снежен следобед тримата се върнаха в кулата на Двейя. Алейкон бе малко мрачен, но Емдал и Едон изглеждаха удовлетворени.

— Успяхме да се разберем! — съобщи Емдал. — Кризата в Перквейн е пряк резултат от нашата политика. Най-голяма отговорност за нея има Алейкон естествено, но и ние не сме безукорни. Съсредоточихме всичките си усилия върху силните на деня и пренебрегнахме обикновените хора. Решихме, че силните на деня са в състояние да задължат обикновените хора да приемат нашите вярвания, но това естествено се оказа грешка. Силните могат да принудят по-слабите да извършат определени действия, но не и да им наредят как да мислят и в какво да вярват. Онези с червените раса се възползуваха от грубата ни грешка и са готови да нахлуят и в храма в Магу. Ако не предприемем незабавни стъпки, разбира се.

— Дори незабавните стъпки могат да се окажат недостатъчно навременни — каза малко назидателно Андина. — Перквейнската аристокрация е прочута с лошото си отношение към бедните, а кафявият орден има същата слава. Аз може и да съм само едно глупаво момиченце, но и на мен ми е добре известно, че добруването на всяко общество зависи в много по-голяма степен от селяните и от градските труженици, отколкото от аристокрацията. И трите ордена извършиха

предателство спрямо обикновените хора, така че те вече няма да ви имат доверие.

— Точно това казах и аз — отвърна Емдал и се обърна към останалите двама екзарси. — Видяхте ли, скъпи приятели, че дори и това дете схвана мащабите на нашата грешка?

— Добре, Емдал, не е необходимо непрестанно да ни напомняш това — сърдито каза Алейкон. — Говори по същество и да приключим е цялата история.

— Великолепна идея, Алейкон! — съгласи се Емдал. — Трябва ни някой, който да бъде противопоставен на този Арган, а нито един нормален гражданин не би повярвал в нищо, което излиза от устата на официалното духовенство.

— В общи линии сте прави — съгласи се Алтал. — И какво смятате да направите?

— Нуждаем се от нов глас — каза Емдал. — Глас, който да не е омърсен от досегашните ни грешки.

— И каква точно изненада си ни подготвил, Емдал? — попита Двейя.

— Току-що учредихме нов църковен орден. Новият орден ще носи раса, отличаващи се от нашите, за да не го свързват с нещата, които сме правили в миналото. Членовете му ще се грижат за бедните и за онеправданите, няма да живеят в дворци и няма да се сдружават с аристокрацията.

— Това е може би едно добро начало — каза с известно съмнение Бейд. — Моля да ме извините, ваше високопреосвещенство, но дали този орден ще разполага с достатъчно време, за да се противопостави на проповедите на Арган? Той вече има множество привърженици, които е решил да поведе към Магу още преди края на седмицата.

— Предполагаме, че за целта ще е необходимо умението да се проповядва убедително и вдъхновено, братко Бейд — съгласи се Емдал. — Самият аз съм сигурен, че ти ще се справиш с тази задача.

Лицето на Бейд внезапно побеля като платно.

— Аз ли?! — възкликна той.

— Това е едно от малкото неща, по които постигнахме съгласие, екзарх Бейд — каза Едон. — Ти си единственият възможен избор. Ордена ти ще бъде съставен от жреци със сиви раса, които ще дадат

обет за бедност. По време на съвещанието обсъдихме и въпроса за целомъдрието, но накрая решихме, че бихме могли да обидим богинята Двейя, ако проявим настойчивост в това отношение.

— Мъдро решение — отбеляза Лейта.

— Въобще не може да става дума за това — заяви твърдо Бейд.
— Аз вече дори не съм жрец.

— Жреческият обет е за цял живот — отвърна Емдал. — Не можеш да се откажеш от него.

— Аз убих човек, ваше високопреосвещенство — каза безизразно Бейд.

— Какво?!

— Пронизах един човек с меч в тронната зала на двореца на ариа Андина. Аз съм прокълнат.

— Ще трябва да обсъдим тази работа — каза Алейкон и върху пълното му лице внезапно се появи широка усмивка. — Това променя напълно нещата, нали, Емдал? В крайна сметка май няма да ми се наложи да напускам Магу.

— Проблемът е сериозен, Емдал — загрижено каза Едон. — Убийството е по начало несъвместимо с духовния сан.

— Моля ти се, Едон, дръж се сериозно — каза сърдито Емдал. — От време на време и ние сме организирали убийства.

— Вярно е, обаче не сме ги извършвали лично. Можеш да ми възразиш, че това е въпрос от техническо естество, обаче правилата са си правила. Докато грехът на брат Бейд не бъде изкупен с покаяние, той няма право да бъде извисен.

— Кого точно уби, Бейд? — попита Емдал.

— Казваше се Яхаг, ваше високопреосвещенство — намеси се Андина. — Струва ми се, че брат Бейд малко преувеличава. Яхаг не бе човешко същество в същинския смисъл на думата. Беше повече демон, отколкото човек. Дори и Генд се боеше от него. Освен това малко преди да бъде убит, Яхаг уби един млад човек, когото Бейд подготвяше за послушник. Екзарх Едон познаваше този човек. Беше овчар от Векти, казваше се Салкан.

— Нима Салкан е мъртъв? — възкликна съкрушено Едон.

— Да, ваше преосвещенство — отвърна Андина. — Арган нареди на Яхаг да убие брат Бейд, обаче Салкан грабна меча на Елиар и се изправи пред Бейд, за да го защити. Яхаг го уби, а после Бейд уби

Яхаг. Това се случи в Треборея, където ползуваме прецедентното право. Според нашите закони случилото се не е убийство и е нещо напълно оправдано.

— Брат Бейд е подчинен на църковните закони — каза заинатено Алейкон. — Докато не изкупи греха си, няма право да заема никаква длъжност в никакъв орден. — После се обърна към Емдал. — Е, видя ли как хитроумният ти план току-що се провали?

Емдал го погледна намръщено.

— Може и да не се е провалил — каза Едон. — Алейкон, обясни ми как разбираш покаянието.

— Като молитва, пост, отшелничество, тежък физически труд, въобще, наказанието трябва да се определи от неговия екзарх. Престани да хитруваш, Едон.

— Добре, хайде да се спрем на тежкия физически труд — каза Едон. — Днешната обстановка в Перквейн ме навежда на мисълта, че на света няма да има човек, по-натоварен с работа от екзарха на ордена на сивите раса. Брат Бейд ще може да изкупи своето престъпление, като се заеме с най-тежката задача на света.

— Точно така, изкупление чрез труд — съгласи се Емдал. — Блестящо решение, Едон!

— Това е чиста софистика! — протестира Алейкон.

— Естествено, че е софистика — съгласи се Емдал. — Обаче е качествена софистика. Брат Бейд е все още официално жрец с черно расо, така че в крайна сметка именно аз съм негов началник. Не е ли така?

— Е, от техническа гледна точка си прав — съгласи се неохотно Алейкон.

— Радвам се че си съгласен с мен. А сега ще трябва да се съобразим с някои условности, преди да продължим. Може ли да използвам твоята маса, божество? — обърна се той към Двейя.

— Разбира се, екзарх Емдал — отвърна тя.

Намръщеният Емдал седна до мраморната маса и нахлузи качулката си.

— Едон, ще имаш ли добрината да формулираш обвинението пред съда?

— Не се процедира така — възрази Алейкон.

— Зависи кой извършва процедурата, Алейкон — каза Емдал. — Брат Бейд е жрец с черно расо, така че това го поставя под моята юрисдикция. Съдебният процес, както и произнасянето на окончателната присъда, са в моите правомощия. Съдът е готов да изслуша обвинението, екзарх Едон.

Едон се изправи и също сложи качулката си.

— Арестуваният е обвинен в убийство, сияйни Емдал — започна той. — Освен това той призна злодеянието си.

— Какво ще каже по въпроса самият задържан? — попита строго Емдал. — Побързай, Бейд, че наближава време за обяд.

— Виновен съм, ваше високопреосвещенство — отвърна Бейд сломено. — Убих съзнателно човека на име Яхаг.

— Ще се подчиниш ли на решението на този съд?

— Да, ваше високопреосвещенство.

— Нека задържаният коленичи, за да изслуша присъдата — строго каза Емдал.

Треперещият Бейд падна на колене.

Емдал разсеяно постави ръка върху Книгата и каза:

— Задържаният се признава за виновен в извършването на убийство. Има ли да каже нещо преди да е произнесена присъдата?

— Аз... — започна Бейд.

— Спри — прекъсна го Емдал. — Почитаемият съд решава, че ти ще се занимаваш до края на живота си с тежък и изнурителен труд. Работата, която ще трябва да вършиш, е да служиш като екзарх на ордена на сивите раса. И нека Бог се смили над жалката ти душа.

— Но...

— Млъкни, Бейд! — сопна му се Емдал. — А сега се изправи и се заемай с работата си.

— Добре го измисли, Емдал — призна Алтал, когато заедно с екзарха се спускаха подир останалите по стълбите, водещи към столовата.

— Радвам се, че одобряваш решението ми. Заслугата за това обаче не е само моя. Именно Едон предложи изкуплението на греховете да се осъществи чрез тежък труд. Странно ми е, че ти не се сети за тази работа.

— Самият аз възприемам света малко по-иначе от вас, жреците — отвърна Алтал. — Аз съм професионален престъпник, така че много не съм се замислял за своите грехове. Яхаг заслужаваше да бъде убит, но не успях да убедя Бейд в това. Убедих го само донякъде, като го блъснах в стената.

— Интересен подход — отбеляза Емдал. — Бейд страдаше заради своето чувство за вина. Бе необходимо да заеме определена длъжност и аз приравних тази длъжност към наказанието. Самият той желаше да бъде наказан, така че в крайна сметка всички получихме това, което искахме.

— И аз получих това, което исках.

— При това цялата работа не отне много време.

— Чувството за вина на Бейд го откъсна от Лейта и тя също започна да страда.

— Вещицата ли? Не мисля, че има нещо, способно да я смути. Тя е направена от стомана.

— Не си съвсем прав, Емдал. Тя е много крехка и се нуждае от обич. Възприе ме като баща. Представи си, точно мен!

— Можеше да направи и по-лош избор — отбеляза Емдал. — Навярно имаш немалко недостатъци, Алтал, обаче наистина обичаш своята малка групичка от последователи. Трябва ти само малка подготовка и от теб ще излезе превъзходен жрец. Впрочем, ти в действителност не си ли вече жрец? Не си ли екзархът на църквата на Двейя?

— Ние не държим чак толкова много на формалностите, Едон. Еми е много по-разкрепостена от братята си. Достатъчно ѝ е да знае, че я обичаме, за да се чувства щастлива. Понякога дори мърка от удоволствие.

— Мърка?

— Би ми отнело много време да ти го обясня — отвърна Алтал.

— Това е вероятно най-доброто решение, което можеше да вземем за такъв кратък срок, Бейд — каза Емдал, когато след няколко дни се върнаха в храма в Магу. — На Алейкон не му стана много приятно, но в крайна сметка всички се съгласихме, че нашите ордени трябва да дадат зелена улица на ордена на сивите раса. Ордентът ти

няма да е много голям. От обета за бедност на повечето жреци веднага им прилошава, така че доброволните ти следовници в началото няма да са много.

— Някои обаче няма да влязат в ордена съвсем доброволно — добави сухо Едон.

— Не приемам това, господа — отвърна решително Бейд. — Не приемам да използвате ордена като сметище, на което да изхвърляте нежелателни за вас лица.

— Не бързай, екзарх Бейд — каза екзарх Алейкон. — Ордена ти е учреден едва преди седмица. Съвсем определено ще трябва да се подчиняваш на нас тримата.

— В такъв случай можем да забравим за цялата работа — решително каза Бейд и лицето му се втвърди. — Ако сте решили просто да подхвърлите залъгалка на обикновените хора, за да успокоите недоволството, аз няма да участвувам в това. Нима наистина не си давате сметка, че по този начин би се повторила грешката, която проправи пътя на Арган?

— В случая е прав — съгласи се неохотно Емдал. После поклати глава и се усмихна лукаво. — Струва ми се, че се лиших от един от добрите си хора. Ако си бях гледал работата както трябва, можеше да открия брат Бейд навреме и да го направя свой приемник.

— Не и ако аз го бях открил преди теб, Емдал — каза Едон.

— Еми заръча да ѝ се обадиш, Алтал — тихо каза Елиар, след като напуснаха разкошния кабинет на екзарх Алейкон.

— Така ли? Пак ли ще си имам неприятности?

— Не каза нищо, но не ми се вярва. Искаш ли да използваме вратата към твоята стая? Аз ще остана на пост отвън.

— Добре.

Тръгнаха по коридора на храма към помещенията, които им бе отредил екзарх Алейкон, и след малко Елиар отвори вратата към стаята, предназначена за Алтал. Непосредствено зад вратата се появи известното им стълбище.

Алтал изкачи стълбите и влезе в стаята в кулата, където го очакваше Двейя. Тя протегна ръце към него и двамата, без да кажат дума, се прегърнаха.

— Нещо не е наред ли, Еми? — попита той.

— Не. Всъщност събитията се развиват доста добре. Бейд се справи със задачата си по-добре, отколкото очаквах. Има обаче нещо, което искам да ти обясня. Много е важно да знаеш какво се случва в действителност.

— Мислех си, че всичко е съвсем ясно, Еми.

— Не съвсем, приятелю. Думите, изписани върху Ножа, са малко по-сложни, отколкото изглеждат на пръв поглед. На теб Ножът какво ти нареди?

— Да търся. Това не означаваше ли, че трябваше да се раздвижа и да открия и останалите?

— Може би означаваше нещо повече, любов моя. А именно, че трябваше да откриеш и мен.

— Но нима вече не те бях открил?

— Не. Ти откри котката Еми. Когато за пръв път погледна Ножа, още не бе открил мен.

— Така е. Накъде биеш?

— Ще стигнем и дотам, Алтал. Когато Елиар видя думата „води“, реши, че ще командува армия, но се оказа, че става дума за нещо съвсем друго. Андина прочете „подчини се“ и именно благодарение на това успя да победи Гелта.

— Започвам да те разбирам, Еми. На Лейта бе казано да „слуша“, а после се оказа, че тя не слуша с ушите си. Вече се възползувахме от тази нейна способност доста пъти.

— Нещата ще станат малко по-сложни за нея, когато се сблъска с Коман.

— Досетих се за това. Тя знае какво ще ѝ се наложи да направи, и то никак не ѝ харесва. Дълго плака на гърдите ми, след като отново ме нарече „татко“. Какво точно трябва да направи Коман?

— Трябва да слуша, Алтал, а когато тя слуша, Коман вече няма да е в състояние никога повече да слуша. Процедурата е доста сложна.

— А ужасна ли е?

— Наистина е ужасна. Именно заради това Лейта се нуждае толкова силно от теб не ѝ се карай, когато те нарича „татко“. Тя се нуждае от помощ, така че я утеши, доколкото ти е по силите.

— Какво трябваше да символизира ризата във видението, което изпрати на всички ни?

— Ризата е Коман, любов моя.

— И тя на парчета ли ще го накъса? Това не ти ли се струва малко некрасиво?

— Повече от некрасиво, но трябва да бъде направено, любов моя — тъжно каза Двейя. — Стигаме до Бейд. „Просветлявай“ може да се окаже най-трудната дума, изписана върху Ножа. Задачата на Бейд в крайна сметка се състои в това да разобличи Арган и неговите червени раса и да разкрие какво представляват в действителност: служители на Дейва.

— Във видението не забелязах нищо такова.

— Това означава, че не си наблюдавал внимателно, Алтал. Аз с какво се занимавах?

— Почисти праха от олтара, после го хвърли във въздуха и вятърът от прозореца го отвя. Този прозорец обаче по някакъв начин ми напомняше Бейд. Точно това ме смути.

— Задачата на Бейд е да „дава светлина“, Алтал. Точно за това служат прозорците. Пропускат не само светлината, но и вятъра. Видението превърна Арган в прах, аз го хвърлих във въздуха, а после през прозореца, който възприемаме като Бейд, влезе вятърът, който издуха Арган. Възприеми видението, с което ви дарих, като метафора. Метафората е много полезно нещо. Безброй неща могат да бъдат обяснени с помощта на метафори.

— А ако оставим настрана метафорите, какво ще се случи наистина на Арган?

— Тялото му ще се разпадне и малките парченца, които някога са били Арган, ще се понесат във въздуха. После прозорецът, който възприемаме като Бейд, ще пропусне вятъра. Вятърът прочиства въздуха и дава достъп на истината. Нали си съгласен, че тя също може да се възприеме като светлина?

— Арган ще се възстанови ли?

— Не ми се вярва.

— Излиза, че Бейд ще извърши още едно убийство. Че убийството на Яхаг е било просто репетиция. Значи същинската задача на Бейд е да убие Арган. Защо трябваше да увърташ толкова много, Еми? Защо не каза направо, че искаш Бейд да убие Арган.

В отговор тя изсъска и присви очи.

Той се засмя от удоволствие.

— Само да знаеш колко много те обичам, Еми! — Прегърна я и я целуна нежно по шията.

Тя внезапно се изкиска като малко момиче и се опита да се освободи от прегръдките му.

— Не прави това, Алтал!

— Защо? — попита той с невинен поглед.

— Защото ме гъделичкаш.

— Та ти имаш ли гъдел, Еми?

— Ще обсъдим това друг път.

Той се усмихна дяволито.

— Ще очаквам този момент с нетърпение.

И се разсмя.

ГЛАВА 40

Брат Бейд съвсем определено се чувствуваше неловко в разкошното кресло в бившия кабинет на екзарх Алейкон.

— Наистина ли трябва да използвам този кабинет, Алтал?

— Ако те смущава, не, Бейд. Какво не ти харесва в него?

— Прекалено е луксозен, а аз се опитвам да открия жреци за орден, в който ще се дава обет за бедност. Никак не е подходящ за такава цел.

— В такъв случай се премести в друго помещение. Как върви набирането на хора?

— Не особено добре — призна Бейд. — Повечето кандидати все още възприемат духовния сан като лесен път към богатството и властта. Когато им кажа какво се очаква от тях, веднага губят интерес. Тези, които и след това продължават да се усмихват и да кимат одобрително, най-често са предрешени жреци с кафяви раса. Алейкон полага максимални старания да напълни ордена ми със свои хора, но Лейта ги филтрира. В дните, когато успея да открия трима подходящи кандидати, смятам, че съм извадил късмет.

— Може би няма да е зле да се насочиш към семинариите, Бейд — каза Алтал. — Може би е най-добре да се насочваш предимно към млади идеалисти.

Вратата се отвори и се показа Лейта. Поколеба се и попита:

— Заети ли сте?

— Не особено — отвърна Бейд, после каза на Алтал: — Изглежда, са започнали да разбират, че когато кажа „обет за бедност“, говоря сериозно. Заповядай, Лейта.

Лейта влезе и прошепна на Алтал:

— Има ли някаква възможност да обезвредиш подслушвачите, татко? Алейкон е наредил на няколко свои хора да се скрият буквално зад стените на тази стая и те му докладват всяка ваша дума.

— Е, трябваше да очакваме такова нещо — отбеляза Алтал, намръщи се и прелисти страниците на Книгата. — Открих нещо, което май ще свърши работа.

— Защо не попиташ Двейя? — каза Лейта.

— Искам да видя дали сам ще се справя — отвърна Алтал, махна с ръка във въздуха и произнесе: „кад-леу“.

— „Кад-леу“? — изкънтя в главата му гласът на Двейя.

— Отрицателните форми винаги са представлявали трудност за мен, Еми — призна Алтал. — Обикновено веднага се сещам за необходимата дума, когато трябва да кажа някому да направи нещо. Когато трябва да му наредя да не прави нещо, винаги се обърквам. Този път получи ли се?

— Донякъде. Шпионите на Алейкон все още могат да те чуват, но вече няма да обръщат внимание на думите ти. Няма да обръщат внимание на ничии думи. Отсега нататък ще бъдат малко странни.

— Всички жреци и без това са малко странни. Не се засягай от думите ми, Бейд.

— Трябва да ти съобща още нещо — каза Лейта. — Алейкон никак не го радва решението, което Емдал и Едон му натрапиха в Дома. Укрил е голяма част от хората си в Магу. Преоблечени, разбира се. Все още не е съобщил на княз Марвейн, че брат Бейд ще поеме църковните дела в Магу. Марвейн определено не е най-големият умник на света и според мен Алейкон е направил кариера, като го е водил за носа. Алейкон е сигурен, че ще успее да убеди Марвейн да се престори, че приема ордена на сивите раса. Възнамерява обаче веднага след като Бейд обезвреди Арган и сложи край на селското въстание, да внуши на Марвейн да се завърне в Магу, да възстанови властта си, да прогони жреците със сиви раса, при това грубо, и да върне Перквейн на ордена на кафявите раса.

— Един вид, да извадя кестените от огъня и да изчакам те да се върнат и да се отърват от мен, така ли? — Бейд свъси вежди.

— Защо в такъв случай не ги изпреварим, като ние отървем от тях? — попита Алтал.

— Не искам повече убийства, Алтал.

— Съвсем не мислех за убийства, братко Бейд — каза Алтал и се ухили зловещо. — Може би е време екзарх Алейкон и княз Марвейн да се отправят на път.

— Къде смяташ да ги изпратиш? — попита Бейд.

— Не просто от другата страна на границата, в западна Треборей, а някъде много по-далеч. Толкова далеч, че да бъдат вече много стари,

когато се върнат в Магу. Ще събера и останалите деца и ще се върнем у дома. Прозорците на Еми ще ни помогнат да открием ново местожителство на Алейкон и Марвейн. Може да е и на обратната страна на луната.

— А защо просто не ги убием? — попита Гер, когато се върнаха в Дома. — Това не е ли най-лесният начин да се отървеш от лоши хора, които ти пречат?

— Да не би напоследък пак да си си говорил с това дете, Алтал? — попита укорително Еми.

— Скоро не съм, Еми. Гер може да разсъждава и сам, без да се нуждае от моята помощ. Искам да изпратя тези двамата толкова далеч, че да изминат петдесет или шестдесет години преди да успеят да се върнат в града.

— Струва ми се, че Дверия е подходящо място за целта.

— Къде се намира?

— Отвъд източния бряг на Плаканд.

— Плаканд и бряг ли има? — попита Елиар. — Аз пък си мислех, че е безкрайна ливада.

— Безкрайни неща не съществуват, Елиар — каза Двейя. — Светът има формата на топка. На кълбо, по-точно. Както и да е, източното крайбрежие на Плаканд се намира на около две хиляди километра от Хердон. Дверия е голям остров, разположен на три хиляди и петстотин километра от това крайбрежие.

— На какво прилича? — попита Бейд.

— Прилича много на Хуле. Гора с много големи дървета и много диви животни.

— Там хора има ли? — попита Гер.

— Има, но Алейкон и Марвейн няма да успеят да разговарят с тях, тъй като тамошните хора няма да разберат думите им.

— Слабоумни ли са? — попита Гер.

— Не. Просто говорят на друг език.

— Хората говорят на човешки език — възрази момчето. — Кучетата разговарят с лай, птиците, с песни, а хората разговарят с думи. Това е всеизвестно.

— Не е така, Гер — нежно каза Двейя. — Съществуват десетки различни човешки езици. Може би и стотици.

— Но това е глупаво!

— Думата „глупаво“ е измислена от хората, Гер. Но както и да е. Островът е малко по-голям от Треборея и представлява огромна гора. Тамошните хора са много примитивни. Използват каменни сечива, обличат се в животински кожи и почти не познават селското стопанство.

— Кораби имат ли? — попита Алтал.

— Само салове.

— Двама души трудно биха прекосили със сал и гребла море, широко три хиляди и петстотин километра — каза Андина.

— Това е почти невъзможно, мила — съгласи се Двейя. — Точно затова предлагам да ги изпратим именно в Дверия. Алейкон е жрец, а Марвейн благородник. Те никога не са държали в ръка инструмент, така че няма да могат да си построят кораб. Ако ги оставим там, там и ще си останат. За вечни времена.

— Не смятате ли, че ще ни липсват? — попита подигравателно Гер.

— Ще трябва да проявим твърдост и да се примирим с това — въздъхна престорено Лейта.

— Аз мога да проявявам твърдост, Лейта — каза Гер. — Ако стисна силно зъби, вероятно ще мога да преживея тази загуба.

— Това момче е наистина очарователно — нежно каза Лейта.

— За какво говориш, Бейд? — попита Алейкон на следващата сутрин, когато тримата екзарси се отзоваха на поканата на Бейд да го посетят.

— Опитвам се да ви спася живота, Алейкон — отвърна Бейд. — Ти вече чу проповедта на Арган в Дейл. Селяните убиват всеки жрец, който им попадне. Просто съм длъжен да ви отведа на безопасно място.

— И ние знаем безопасни места, където можем да се укрием — каза надменно Алейкон.

— Наистина ли? — каза Алтал. — Навсякъде е пълно със селяни, екзарх Алейкон. Достатъчни са две любопитни очи, за да ви

открит веднага. Повярвайте ми, Бейд е прав. Ако искате да останете жив, махайте се оттук и вземете и княз Марвейн със себе си.

— Алейкон, ще направиш добре, ако се вслушаш внимателно в думите му — каза екзарх Емдал. — Едон, може би този съвет важи и за нас двамата. Нали взехме решение Бейд да се справи с обстановката в Перквейн? Не е ли по-добре да не му се пречкаме и да го оставим да си гледа работата?

— Май си прав — съгласи се Едон.

В кабинета влезе един унил жрец и каза на Алейкон:

— Княз Марвейн е тук, ваше високопреосвещенство. Искане незабавно да бъде приет.

— Още не сме приключили разговора си, братко — каза му Бейд. — Кажи на Марвейн, че ще му се наложи да почака.

Подпухналото лице на Алейкон пребледня и очите му се ококориха.

— Не можете да си позволявате такова нещо — възкликна той. — Марвейн е владетелят на Магу! Никой не си позволява да го кара да чака!

— Всичко в този свят се променя, Алейкон — каза философски Алтал. — И на Марвейн няма да му навреди да разбере това.

— Никой няма да приеме Бейд сериозно, ако нашите хора са на всеки ъгъл — грубо каза Емдал. — Възложихме му да свърши една работа. Нека да се махнем оттук и да не му пречим да я върши.

— Но... — понечи да възрази Алейкон.

— Къщата ти се е запалила, Алейкон — прекъсна го Едон. — По-добре се махай оттук, докато все още е възможно. И не забравяй да вземеш всичките си жреци. В случая си нямаме работа с обикновени хора. Самият аз успях да осъзная това още по време на ансуйското нашествие във Векти. Войната в Перквейн е продължение на онази война, а нашите врагове не са човешки същества в същинския смисъл на думата. Портите на Нагараш бяха отворени, Алейкон, и ти чудесно знаеш какво означава това.

При споменаването на Нагараш Алейкон побледня. Очевидно все още не бе забравил кошмарите си.

— Трябва да ви кажа още нещо, екзарх Алейкон — каза доволно Лейта. — Добре е да вземете със себе си и жреците с кафяви раса, които се опитват да се укрият, като се разтворят сред населението. Те

няма да могат да се укрият, защото Коман ще ги открие до един, а Арган ще ги използва за съчки. Единственият, на когото е по силите, да се справи с Арган, е брат Бейд. Добре ще е вие и вашите хора да се укриете колкото се може по-скоро.

— Струва ми се, че вече изчерпахме тази тема — отбеляза Емдал. — Не е зле да извикаме Марвейн преди да се е вбесил. Да му кажем, че трябва да се готви за път, и да се отървем от него. Съгласни ли сте?

Княз Марвейн нахълта в помещението почти в прединфарктно състояние.

— Как се осмелявате? Не знаете ли кой съм аз? Никога не ми е била нанасяна такава обида!

— Разисквахме много важен проблем, ваше височество — опита се да успокои обстановката Алейкон. — Изправени сме пред сериозна криза.

— Селското въстание ли имаш предвид? — попита презрително Марвейн. — Много лесно се плашиш, Алейкон. Ще смажа това въстание още преди да се доближат до Магу. Достатъчно е да кажа една дума и всички въстаници ще бъдат избити.

— Не ми се вярва да се получи, княз Марвейн — обади се Емдал. — Селяните превъзхождат вашите сили в съотношение хиляда към едно.

— Кой е този човек, Алейкон? — попита Марвейн.

— Екзарх Емдал, ръководител на ордена на жреците с черни раса, ваше височество — отговори Алейкон.

— Нека си изясним обстановката още сега — каза Емдал. — Току-що проведохме заседание на Върховния църковен съвет, а Църквата не е подотчетна на светските власти, когато става дума за чисто религиозни дела. Църквата се видя принудена да се преустрои в съответствие с обстоятелствата, предизвикани от сегашната криза. Ордена на жреците с кафяви раса ще напусне, а на негово място ще действа ордена на жреците със сиви раса.

— Защо никой не ме попита дали позволявам това? — възкликна Марвейн. — Не можете да правите такива неща без моето разрешение!

— Току-що го направихме.

— Забранявам го!

— Можете да забранявате каквото си искате, княз Марвейн, обаче кафявите раса вече не разполагат с никаква власт в Перквейн. Ако имате въпроси от религиозно естество, отсега нататък ще трябва да ги отнасяте към екзарх Бейд, глава на ордена на жреците със сиви раса.

— Ей сега ще извикам стражата! — закани се Марвейн. — Ще ви тикна всичките в тъмницата! Никой не може да си позволява подобни работи без мое разрешение!

— Е, Бейд, как възнамеряваш да се справиш с този малък проблем? — попита Емдал.

— С решителност — отвърна Бейд и гласът му зазвуча като гласа на Емдал. Той погледна твърдо самозабравилия се аристократ и каза високо:

— Княз Марвейн, Върховният църковен съвет взе решение, което не подлежи на обсъждане. Останалите църковни ордени вече започнаха да напускат Перквейн, като ще бъдат заместени от ордена със сиви раса. Отсега нататък ние сме Църквата, а аз съм гласът на Църквата, така че млъкнете и ме слушайте внимателно.

Екзарх Алейкон примига.

— Нямаме време за дипломатически любезности, княз Марвейн — продължи Бейд. — Ще говоря открито. Вие и останалата част от аристокрацията със съучастието на кафявия орден дълго издевателствувахте над обикновените хора и сега това ви се връща. Вашата наглост и вашата бруталност проправиха пътя на хора, с които наистина не бихте пожелали да се срещнете. Тези хора успяха да разбунтуват простолюдието на Перквейн и то в такава степен, че то сега жадува за кръв. За вашата кръв.

Княз Мервейн пребледня.

— Виждам, че май успяхте да вникнете в същината на думите ми — продължи Бейд. — Срещу Магу не напредва армия, княже. Напредва недисциплинирано море от хора, готово да размаже с лекота всякаква сила, която се опитате да му противопоставите. Въстаниците ще нахълтат в Магу като мравки и ще убият всеки, който им се изпречи на пътя. Никак не бих се изненадал, ако първото им решение бъде да ви отрежат главата и да я набучат на кол над градските порти. По всяка вероятност ще разграбят Магу, а после ще го опожарят до основи.

— Бог няма да допусне такова нещо! — каза Мервейн.

— На ваше място не бих разчитал много на това, ваше височество — каза Бейд. — Познавам добре Бог и ми е известно, че по начало той не се бърка в човешките дела.

— Това започва да става досадно — промърмори безмълвно Алтал. — Елиар, успя ли да откриеш вратата, водеща към острова, за който ни говори Еми?

— След малко ще я открия — отвърна облеченият във фустанела млад арумец. — Нима смяташ да я използваме още сега?

— Не виждам защо да не го направим. Ще излъжа Марвейн, че в подземията има таен тунел. После ще го отведем там заедно с Алейкон. Избери си която врата намериш за добре и ни заведи в Дома. Оттам вече ще ги проводиш към новия им дом. Следи внимателно какво говоря, за да няма несъответствия между думите ми и действията ти. Разбра ли ме?

— Разбрах те, Алтал — потвърди Елиар.

Алтал стана, изправи се пред богато облечения княз Марвейн и рече учтиво:

— Моля да ме извините, ваше височество. Аз съм Алтал. Известен съм също и като херцога на Кентейн.

— Чувал съм за вас, ваше сиятелство — каза Мервейн и се поклони.

Алтал отвърна на поклона му и продължи:

— Ваше височество, наложи ми се да пренебрегна личните си дела, за да помогна на екзарх Бейд с някои делови съвети. Забелязали ли сте, че жреците понякога се затрудняват, когато трябва да решават житейски въпроси?

— Много пъти, ваше сиятелство — засмя се Марвейн.

— Така и предположих — каза Алтал и стрелна с поглед екзарх Алейкон. Безизразното лице на духовника го наведе на предположението, че Двейя вече е изключила разума му.

— Както и да е — продължи Алтал. — Когато разбрах, че към Магу се е устремило човешко море, реших да открия обходен път, по който да избягам. Екзарх Бейд може би вярва, че може да се спаси от тази бъркотия с помощта на молитви, но аз предпочитам да се погрижа сам за себе си. Обиколих храма и открих съвършен начин да се напусне Магу съвсем незабелязано. Тъй като и двамата сме благородници, любезността ми налага да споделя тази информация с

вас. Понякога ставам толкова любезен, че самият аз трудно се понасям.
— Той въздъхна.

— Струва ми се, че с вас ще постигнем разбирателство, херцог Алтал — отвърна Марвейн с широка усмивка.

— Напълно съм уверен в това. В момента не е необходимо да се проявява припряност, тъй като бунтовниците още не са достигнали града, обаче ако в Магу стане прекалено шумно, може и да не успеем да се срещнем. Позволете ми да покажа на вас, а и на екзарх Алейкон, един бърз начин за напускане на града, за да можете да се възползвате от него при необходимост.

— Чудесна идея, херцог Алтал. Къде са намира вашият спасителен път?

— В мазето, естествено. Подземните тунели почти винаги започват в мазета. Този тунел не е бил използван от векове, ако съдя по паяжините. Минава под улиците на Магу и свършва в една горичка извън градските стени. Никой няма да ни забележи нито при влизане, нито при излизане от тунела.

— Възможно е да не ни се наложи да го ползуваме, но не е зле да го видим — каза Мервейн. — Ти ще дойдеш ли, Алейкон?

— Както нареди ваше височество — глухо отвърна Алейкон.

— Покажи им тунела, Елиар — каза Алтал.

— Слушам — отвърна Елиар и тръгна към вратата.

— Какво виждат? — обърна се безмълвно Алтал към Елиар.

— Паяжини, светлината на факла, мишки — отвърна младежът.
— Всички тунели си приличат.

— Прав си. Колко още път остава?

— Съвсем малко. Вратата води към малка горска поляна. Когато стигнем до нея, трябва да ми дадеш съвсем малко време, за да настрой рамката. В Магу е сутрин, но в Дверия вече е нощ. Ще трябва да излязат в същия час на денонощието, за да не възникнат подозрения у Мервейн.

— Умно — съгласи се Алтал.

Елиар спря и се обърна към спътниците си.

— Тук е.

— Е, стигнахме най-сетне — каза Марвейн. — Бях започнал да си мисля, че вашият тунел е безкраен, херцог Алтал.

— Магу е доста голям град, ваше височество — напомни му Алтал. — След като се озовем в горичката, ще е добре да се огледаме, за да се уверим, че никой не ни е забелязал. Защо не отидете с екзарха до другия край на горичката, докато ние с Елиар огледаме местността пред градските стени? Не би било хубаво, ако някой бърбров селянин обясни на целия град, че ни е видял, не мислите ли?

— Прав сте — съгласи се Мервейн. — Един такъв оглед е напълно уместен. След това ще се срещнем отново пред входа на тунела, съгласен ли сте?

— Разбира се — отвърна Алтал. — Когато стигнете края на горичката, проверете дали там няма падина или пътека, водеща на изток. Ако ще се измъкваме тайно от града, добре ще е да имаме предвид и тези неща.

— Виждам, че имате опит в това отношение, херцог Алтал.

— Имах много бурно детство, ваше височество. Кентейнското херцогство е доста оживено място. Ще се видим след около половин час.

— Добре — отвърна Мервейн. — Да вървим, Алейкон.

Двамата прекосиха поляната и влязоха в гората.

— Еми — каза безмълвно Алтал.

— Да, мили? — отвърна тя веднага.

— Нека главата на Алейкон остане изключена за още малко. Добре ще е двамата да се поразходят известно време из гората преди Мервейн да му съобщи лошата новина.

— Добре, мили, щом това ти доставя удоволствие.

Алтал замислено докосна отворената врата и каза:

— Запомни точното ѝ местоположение, Елиар. Нищо чудно след време да ни свърши доста полезна работа. На Еми ѝ настръхва опашката, когато убивам хора, но вече имам и друга възможност. Да се върнем сега в Магу и да приберем останалите. Струва ми се, че ще трябва да проведем едно малко съвещание в затворен кръг.

Сержант Халор бе стоял цял ден пред прозореца в кулата на Двейя.

— Давам им в най-добрия случай две седмици — каза той, когато влязоха. — Укрепват позициите си, докато напредват на север, но това не е армия. Това е недисциплинирана тълпа, която се интересува повече от грабежи, отколкото от религия или от социални въпроси.

— Революциите обикновено се развиват по този начин — тъжно каза Двейя. — Теоретиците произнасят високопарни речи. Техните последователи им ръкопляскаат, но съвсем за малко, след което се отдават също на заниманието да присвояват всичко, което има някаква стойност.

— Виждам, че тази вечер си склонна към цинизъм, Еми — отбеляза Алтал.

— Всичко това вече съм го виждала — отвърна уморено Двейя. — При това много пъти. Всяка идея, колкото и да е славна, започва да избледнява почти незабавно. — Тя въздъхна, сякаш за да се отърси от мъката си, после каза: — Има няколко неща, които всички трябва да знаете. Видението, с което ви дарих, показва какво и къде трябва да се случи.

— Знам, че вие с Лейта бяхте в храма в Магу — каза Андина. — Какво точно обаче правехте там?

— Разтребахме — отвърна простиичко Двейя. — Лейта се погрижи за Коман, а ние с Бейд се справихме с Арган.

— Ти ни каза къде и какво ще се случи, Еми — каза Гер. — Не ни съобщи обаче кога. Генд винаги залага много на времето, когато използва тези видения. Твоето видение сега ли се осъществява? Или в някое друго време?

— Не се развива в настоящето, Гер. За да има полза от едно видение, то трябва да е или в миналото, или в бъдещето. Има определена възможност да се осъществят промени, като се въздействува върху настоящето. По-лесно обаче е да ги постигнеш, като отидеш назад или напред във времето.

— Това така и не го разбрах — призна Андина.

— Вероятно Еми още не е взела решение по въпроса — каза Гер. — Предполагам, че ще трябва да се случат още доста неща преди тя да е сигурна относно времето, когато ще се развие действието. Тя знае какво и къде ще се случи. Обаче ще успее да определи момента едва след като лошите се озоват в града, как се казваше...

— В Магу — уточни Лейта.

— Да де — каза Гер. — Според мен Еми изчаква Арган и другият да влязат в храма, преди тя да определи момента. Спомням си за Векти. Там всички сънувахме някогата, когато е била направена каменната брадва на оная лошата.

— Обичам това момче — каза топло Лейта. — Бих могла да размишлявам цели седмици върху неговите разбирания за времето. Трябва да се научиш да пишеш, Гер. Имаш душата на поет.

— Ни си права — каза Гер и се изчерви. — Работата е там, че просто не знам всички думи, с които трябва да облека мислите си, и заради това измислям нови. Както и да е, Арган и неговият приятел — макар че те всъщност не са приятели — ще нахълтат в храма, но ще се окажат във време, което не е сега. Обикновените хора, които вървят подир тях, много ще се изненадат, защото ще им се стори, че техните водачи са се превърнали в нищо. Обзалагам се, че това ще хвърли в ужас цялата тълпа и тя вероятно ще реши, че революцията вече не е забавна. Предполагам, че ще си тръгнат за вкъщи и няма да ни се наложи да убиваме никого. Това е най-добрият начин да се приключи една война, не мислите ли?

— Би трябвало от време на време да си поемаш дъх, Гер — каза му нежно Андина. — Понякога се въодушевяваш твърде много.

— Ти вече реши ли кое време ще използваш, Еми? — попита Елиар.

— Време, в което храмът ми принадлежи — отвърна тя.

— В миналото ли е?

— Може би — отвърна тя със загадъчна усмивка. — А може и да е в бъдещето.

— Ти смяташ ли да се завърнеш в своя храм, Двейя? — попита Бейд. В гласа му пролича известно смущение.

— Аз никога не съм го напускала, Бейд. Храмът е все още мой и винаги ще бъде мой. Засега ти разрешавам да го използваш — каза Двейя и го погледна дяволито. — Може би някой ден, когато разполагаш с повече време, няма да е зле да се разберем колко ми дължи твоята Църква за наемането на сградата. Сигурно вече се е натрупала немалка сума.

— Как са успели да променят лицата си, Еми? — попита Гер след шестнадесет дни, когато видя през прозореца как жреците с червени раса се разхождат сред огромната тълпа селяни пред портите на града. — В Екверо от шлемовете им висяха стоманени висулки, но тук, в Перквейн, лицата им са съвсем открити.

— Това е само илюзия, Гер. Дейва го бива по илюзиите, а е научил и жреците си на това умение.

— Как ще ги накараме да възвърнат истинския си облик, когато дойде времето за това?

— Няма да ни се наложи да го правим — отвърна Двейя. — Когато Елиар им покаже Ножа, всичките илюзии ще се изпарят.

— Много бих се радвал да имам и аз такъв нож.

— На теб такъв нож не ти трябва, Гер. Ти можеш да виждаш и да разбираш нещата по-добре от всички.

— Все още не, но се старая да го постигна.

— Успя ли вече да опразниш града, братко Бейд? — попита сержант Халор.

— В общи линии, да, сержанте. Останаха само малко хора, укрили се по тавани и мазета в най-бедните квартали. — Бейд се усмихна. — Това са тези, които ще се присъединят към хората на Арган веднага след като преминат през градските порти. Вероятно просто са решили да заемат стартова позиция за плякосването на града.

— Защо трябва винаги да палят пожари? — обърна се Бейд към Алтал. Двата бяха застанали пред входа на храма и наблюдаваха как от различни квартали започват да се издигат стълбове дим.

— Не знам, Бейд — призна Алтал. — Възможно е тези пожари да са предизвикани от небрежност. Грабителите са по начало възбудени хора и понякога са твърде безгрижни. Възможно е палежите и да са умишлени, за да се накажат аристократите.

— Това е глупаво, Алтал — възрази Бейд.

— Естествено, че е глупаво. Тълпите са по начало глупави. Умът на тълпата се определя от ума на най-глупавия ѝ член.

Бейд посегна колебливо напред, сякаш за да докосне нещо.

— Не се тревожи за това, Бейд — каза Алтал. — Щитът е на мястото си и нищо не може да проникне през него. Освен гласа ти естествено.

— Сигурен ли си?

— Имай ми доверие, Бейд. Никой няма да те нарани със стрела или да разбие черепа ти с брадва. Лейта направо ще ме съсипе, ако позволя да ти се случи нещо лошо. Твоите хора по местата си ли са?

— Да — каза Бейд. — Те ще проникнат в тълпата заедно с местните бунтовници. — После въздъхна със съжаление. — Жалко, че се налага да действваме по този начин, Алтал. Някак си не е честно.

— И какво от това? Не е ли за предпочитане да се контролира тълпата, както го правя аз, а не както би го направил княз Мервейн?

— На това няма как да се възрази — съгласи се Бейд.

— Идат — каза Алтал и посочи към площада. Там се бяха появили неколцина мъже с коси, вили и брадви. — Сега е по-добре да се прибера. Ще бъда до прозореца. Той е непосредствено зад теб, на около метър и половина над главата ти. Ако нещо не се получи както трябва, ще те изтегля през него. Да направим една последна репетиция. Играта е сложна, така че трябва да сме сигурни във всяка стъпка.

— Вече я репетирахме десетина пъти, Алтал — каза Бейд.

— Нищо, братко Бейд. Значи ти ще излезеш пред входа на храма, за да посрещнеш Арган и Коман, когато стигнат стълбите. Елиар ще бъде при вратата. Арган и Коман ще прекосят площада и ще започнат да те ругаят и да те заплашват.

— И Коман ще подслушва всичките ми мисли — добави Бейд.

— Няма да успее. Лейта ще го заглуши. След това започва интересното. Арган ще поиска да влезе в храма и ти ще го поканиш да направи това. В следващия момент ще направиш стъпка вдясно, за да им дадеш път.

— Знам. В същия момент Елиар ще отвори вратата на храма и ще се премести вляво от нея.

— Виждам, че си запомнил всичко — каза Алтал. — Интересно. Истинската цел на всичко това е Елиар да застане между Арган и Коман и тълпата, която ги следва. Когато Елиар извади Ножа, Арган и Коман ще побягнат в една посока, а тълпата — в противоположната. На Еми не й трябва тълпа в храма, докато работи там. После ти ще произнесеш своята малка проповед пред тълпата и ще се присъединиш

към дамите в храма. И не се туткай, Бейд. Еми няма да може да започне да изпарява Арган, докато ти си там. Всичко ли запомни?

— Толкова пъти съм го репетирал, че мога да го направя и насън.

— По-добре не го прави насън. Дръж очите и ушите си отворени. Ако се случи нещо неочаквано, ще се наложи и ние да направим малки промени в сценария. И ще правиш каквото ти кажа, без да питаш и без да мислиш.

— Не прекаляваш ли, любов моя? — промърмори Двейя.

— Понякога се налага някои неща да се набиват в главата на Бейд, Еми — отвърна той. — Често е склонен към творчески изяви. Лейта как се справя?

— Знае, че това, което ѝ предстои да направи, е наложително. Помогни ѝ, доколкото можеш.

Той кимна и зае мястото си до прозореца.

Облечените в червено палачи на Арган бяха в челната редица на настъпващата тълпа. Площадът пред стълбището на храма се изпълни с въодушевено простолудие. После Арган и Коман тръгнаха към храма.

— Дръж се, Бейд! — каза Алтал на приятеля си. — Не забравяй, че не могат да ти направят нищо.

— Разбрах — отвърна Бейд.

Алтал се обърна към Елиар и му подвикна:

— Ти вече слез долу. Постарай се да не биеш на очи.

— Знам какво трябва да направя, Алтал — отвърна Елиар и нахлузи на главата си качулката на сивото расо. После отвори вратата до прозореца и зае позиция до входа на храма.

Арган и Коман стигнаха стълбите.

— Махай се оттам, ако ти е мил животът! — изкрещя Арган на Бейд.

— Какво искате? — попита подчертано официално Бейд.

— Това вече би следвало да си го разбрал, приятелче — иронично викна Арган. — Ще превземем храма. Махай се, докато все още можеш. От този момент единствената църква в Перквейн е църквата на червените раса.

Войнствено настроената тълпа започна да реве и да пристъпва напред.

— Сигурен ли си, че желаеш точно това, Арган? — попита Бейд.

— Той вече ми принадлежи. Магу е мой и ще управлявам Перквейн от храма.

Бейд се поклони и каза:

— Тук съм, за да служа. Храмът те очаква. — После направи крачка вдясно, за да даде път на натрапниците.

Арган и Коман започнаха да се изкачват по стълбите. Жреците с червени раса и тълпата ги последваха.

Бейд леко се извърна и даде знак на Елиар.

Младият арумец разтвори широко тежките врати на храма, направи крачка вляво и сведе почитително глава.

Арган и Коман направиха крачка назад. През отворените врати се виждаха бушуващи пламъци и се разнасяха жаловити стенания и писъци, които се чува и на площадката пред храма. Ужасеното простолудие се отдръпна.

— Няма ли да влезете? — обърна се Бейд към изпълнената с ужас тълпа.

— Това е само зрителна измама! — извика пискливо Арган. — Това е само илюзия!

— Ти си бил в Нагараш и друг път, братко Арган — каза Бейд. — Чудесно знаеш, че това, което виждаш, е реалност, а не илюзия.

През това време Елиар се разхождаше небрежно сред колоните от лявата част на вратата. Когато стигна до мястото, което Алтал бе белязал с боя върху мраморната плоча, погледна към прозореца и кимна.

— Започвай проповедта, Бейд! — нареди Алтал.

Бейд направи една крачка, застана между тълпата и двамата слуги на Генд и извиси глас.

— Наблюдавайте внимателно това откровение, деца мои! Очаква ви самият пъкъл, а демоните са вече сред вас!

После даде знак на Елиар и младежът дойде при него.

— Огледайте се, деца мои! — продължи Бейд. — Вижете истинските лица на хората с червените раса!

Елиар извади Ножа и го вдигна така, че да го види целият площад.

Арган и Коман нададоха ужасен вик и скриха лицата си с треперещи ръце.

Сред тълпата също се разнесоха викове и писъци. Облечените в червени раса слуги на Арган се загърчиха от неописуема болка, а човешките им лица започнаха да се разтапят като восък.

— Нима наистина са толкова грозни? — възкликна Алтал.

— В действителност са още по-отблъскващи, любов моя — отвърна му спокойно Двейя. — Това, което видя, е само повърхността на истинската им същност.

Създанията с червени раса бяха отвратителни. Кожата им бе люспеста и слuzеста, а от устите им се подаваха остри зъби, от които се стичаше слюнка. Телата им бързо се подуха и достигнаха огромни размери.

— Не вярвайте на обещанията на Арган, чада мои! — закънтя гласът на Бейд. — Последвайте го, ако искате, или се присъединете към ордена на сивите раса. Ние ще ви напътствуваме и ще ви защитаваме от демоните на Нагараш и от тези, които се обявяват за ваши господари! Направете избора си, чада мои! Време е!

— Та това е екзарх Бейд! — извика изненадано един жрец със сиво расо, предрешен като обикновен гражданин. — Той е най-благочестивият човек на света!

— Слушайте го! — възкликна друг. — Сивите раса са нашите единствени приятели!

Думите на Бейд бързо се разпространиха из ужасената тълпа. Демоните, един по един, започнаха да изчезват.

Елиар тръгна към треперещата двойка, застанала пред вратата на храма, вдигнал Ножа пред себе си.

С отчаян писък Коман се обърна и се втурна през вратата на храма. Арган го последва.

И щом прекрачиха прага изчезнаха.

Ножът запя радостно — беше се върнал у дома си. По стените на храма разцъфнаха цветя, а пред олтара, където се намираше величествената мраморна статуя на богинята на плодовете, житото и възраждането, се появиха различни дарове — хляб, плодове и златна пшеница.

Алтал, все още до прозореца на Дома на края на света, промърмори:

— Та той всъщност си е обикновена сграда. Направена е от камъни, а не от стихове.

— Ще престанеш ли, Алтал? — прозвуча сърдито гласът на Двейя в главата му. Колкото и странно да бе, стори му се, че гласът ѝ се разнася от статуята, скрита зад олтара.

— Все някой от двамата ни не трябва да губи връзка с действителността, Еми — отвърна той.

— Именно това е действителността, любов моя. Престани да я опошляваш!

Лейта, с очи, изпълнени със сълзи, бе вперила поглед в прозореца.

— Помогни ми, татко! — извика тя. — Помогни ми, или ще умра!

— Няма да умреш, докато аз мога да дишам, дъще — увери той. — Отвори разума си, за да мога да ти помогна в изпълнението на тази тежка задача.

— Така е по-добре — промърмори Двейя с глас, нежен като хладен пролетен ветрец.

— Ако съм те разбрал добре, продължаваш да настояваш на своето, така ли? — насили се да ѝ каже Алтал с хладен глас.

— По-добре е да те напътствувам в това, мили мой. За предпочитане е да те напътствуват, отколкото да те принуждават.

— Стори ми се, че усетих и заплаха в гласа ти, Есмералда — каза Алтал.

— Ще обсъдим това по-късно, Алтал. Сега дари нашата дъщеря с всичките си мисли и с цялата си любов. Тя много се нуждае от теб, защото ѝ предстои ужасна задача.

Разумът на Алтал се сля с разума на неговата нежна и непокорна дъщеря и мислите им се превърнаха в едно цяло.

И Алтал сподели болката на дъщеря си. Върна се за миг към времето, когато Лейта за пръв път опозна пустотата, обграждаща всички останали хора. Пустота, която преди не бе познавала.

И най-сетне осъзна истината и разбра целия ужас на това, което трябваше да направи скъпата му дъщеря.

— Ела при мен, мило мое дете — рече той. — Ела, и аз ще те закрилям!

Потокът от мисли, с който го заля, бе изпълнен с благодарност и любов.

А после преплетените им мисли се стовариха върху Коман. Мисълта му се изпълни със звук, който не бе звук, тъй като мисълта на Коман никога не бе познавала тишината.

Лейта се доближи до слугата на Генд и той насочи лукавата си мисъл към нея, като забрави обърканите си мисли отвъд стените на храма.

Скърбящата Лейта внимателно затвори вратата зад хитрия Коман.

Изумен, той посегна с мисълта си и се опита да долови звука, който винаги го бе придружавал.

Този звук бе вече, уви, недостижим за него. Мисълта на Коман, сломена от ужаса на тишината, отскочи назад. Тогава той се вкопчи с нея в разума на Арган, макар винаги да бе презирал низвергнатия жрец.

Лейта, по чиито бузи се стичаха сълзи, изтласка напред нежния си разум и отворената врата между разума на Коман и разума на Арган също тихо се затвори.

Коман започна да вие, тъй като пустотата около него стана още по-голяма.

Той се свлече на пода на светия храм на Богинята Двейя и бе обхванат от ужас и отчаяние при мисълта за тази, която бе започнала да затваря вратите, досега винаги отворени за него.

Душата на Алтал се изпълни с жалост.

— Моля те, мили татко, не ме презирай за тази жестокост! — прозвуча изпълнената с болка мисъл на Лейта. — Жестокостта не е мое дело, а необходимост!

И Алтал втвърди сърцето си и изчака Лейта да извърши последното нещо, предизвикано от необходимостта.

— Сбогом, клети братко! — проплака Лейта и едновременно нежно и решително освободи мислите си от слугата на Генд.

Върху разума на нещастния Коман, лежащ на излъскания под на храма, изведнъж се стовариха безкрайна пустота и вечна тишина. Писъкът, който издаде, бе изпълнен с абсолютно отчаяние, защото никога досега не се бе оказвал в такава самота. Той се сви като зародиш и гласът и разумът му угаснаха.

Треперещата от ужас Лейта се разплака. Алтал, без да се замисля, я обгърна с успокояващите си мисли, за да я опази от ужаса на това, което току-що бе сторила.

Русокосият Арган не разбираше какво става и това бе изписано на лицето му.

От олтара се разнесе гласът на Богинята Двейя, и този глас бе изпълнен със строгост.

— Арган, слуга на Генд, самото ти присъствие осквернява моя свят храм.

Това, което доскоро беше било мрамор, се бе превърнало в топла плът. Величествената Двейя се надвеси над Арган.

Той бе така объркан, че не можеше да помръдне.

Гласът на Богинята отново се разнесе из храма.

— Ти бе изхвърлен от църквата, Арган. Всички храмове станаха недостъпни за теб, защото си нечист. Сега ще трябва да почистя това свято и благочестиво място от твоята поквара.

Божествената Двейя разгледа отрепката, която продължаваше да трепери пред нея, присви устни и добави:

— Няма да е много трудно. Ти си само прах, отлъчен от църквата жрецо, а прахът се чисти лесно.

После вдигна ръка, сякаш повдигаше нещо незначително.

И русокосият Арган, слугата на Генд, се издигна и увисна във въздуха пред Богинята, която го бе съдила и го беше намерила за виновен. После постепенно се изпари и във въздуха останаха да висят само блестящи пращинки, запазили формата му.

— Ела при прозореца, Бейд — каза Алтал. — Той е твой. А може би ти и прозорецът сте едно цяло. Не съм съвсем сигурен, тъй като видението на Еми бе доста сложно.

Бейд, побледнял и треперещ, отиде при Алтал до прозореца и попита смирено:

— Какво трябва да направя, Божество?

— Просто отвори прозореца, Бейд — каза Двейя. — Храмът трябва да се проветри.

Бейд послушно отвори прозореца. Нахлу силен вятър и зафуча около раменете му.

Блестящите пращинки, в които се бе превърнал Арган, бяха пометени. От слугата на Генд остана само бледото ехо на неговия

отчаян вик, което се смеси с Песента на Ножа.

Лицето на Двейя излъчваше задоволство.

— Сега храмът ми отново е чист и неопетнен — рече тя.

Песента на Ножа се разнесе с неопикуема красота и благослови светото място.

СЕДМА ЧАСТ

ГЕР

ГЛАВА 41

Останал сам в кулата на Двейя, Алтал наблюдаваше началото и края на искрящия огън Господен отвъд края на света със смесица от разсеяност и изумление. Доколкото бе успял да разбере, огънят Господен не служеше за нищо полезно, но затова пък бе приятен за гледане. Наблюдаването на неговите игриви движения в северното небе бе разтоварващо, а в момента Алтал наистина се нуждаеше от разтоварване.

Лишено от червените раса на Арган, селското въстание се бе провалило. Бейд с изненадваща и неприсъща му бързина назначи своите жреци на важни длъжности. Склонността му да мъдрува болезнено и продължително над всяко решение бе започнала да отслабва и той започна да се справя грубо с всеки, който му противоречеше, сякаш бе по-младо копие на екзарх Емдал. В самото начало перквейнската аристокрация прие Бейд като свой закрилник, обаче той ѝ помогна бързо да се отърси от това заблуждение и благородниците с удивление установиха, че жреците със сиви раса не могат да бъдат нито подкупени, нито сплашени.

Когато зимата започна да отстъпва мястото си на пролетта, перквейнските благородници започнаха да разбират, че последната дума има екзарх Бейд. Наближи време за сеитба и селяните дадоха ясно да се разбере, че нито едно зърно няма да докосне земята без разрешението на екзарх Бейд. Той пък не даваше признаци да има нагласа за даване на такова разрешение.

В южен Перквейн дойде пролетта и благородниците от този район започнаха да се тревожат все повече и повече, като виждаха как владенията им остават неиззорани и незасети. Призивите им към екзарх Бейд да даде разрешение ставаха все по-изпълнени с паника.

Бейд отговори на тези призови с някои „предложения“.

Когато ги чуха, благородниците се възмутиха.

Бейд не каза нищо и реши да ги изчака да размислят. Лейта духовито окачестви поведението му като „печелене на време по бейдски“.

Пролетта напредваше и „предложенията“ на Бейд прераснаха в „условия“. Един по един благородниците в южен Перквейн започнаха да капитулират. Подпомогнат от пролетта, Бейд измъкна отстъпка подир отстъпка от паникьосаните аристократи. Оттам потегли на север, като използваше настъпващата пролет като боен кон и побеждаваше всичко, оказало се на пътя му. Някои от най-надменните благородници окачествиха условията на Бейд като „нагли“. На това Бейд отвърщаше с усмивка и имаше грижата тези благородници да се превърнат в назидателен пример за останалите. Скоро стана съвсем ясно, че когато екзарх Бейд казва „окончателно предложение“, то е именно окончателно. През тази година доста имения в централен Перквейн останаха незасети.

След няколко седмици Бейд престана да се опитва да обяснява своята способност да бъде на три или четири места едва ли не едновременно. В началото на лятото вече почти всички в Перквейн се отнасяха с боязън към „светия Бейд“. Благородниците не харесваха начина, по който той нарушаваше „естествения ред на нещата“, обаче внимаваха да не изразят видимо неодобрението си.

— Важното е да се свърши работа — каза Алтал на глас.

— Какво става, татко? Започнахме да си говорим сами, така ли? — попита Лейта от вратата до стълбището.

— Просто разсъждавам на глас — отвърна той.

— Не мислиш ли, че ако всички правят така, ще остана без работа? Да не забравя, Двейя каза, че е време за вечеря — каза Лейта кротко.

Алтал я погледна и попита:

— Все още ли те измъчва това, което стана в Магу?

— То трябваше да се направи — отвърна тя и вдигна рамене. — Просто не ми се искаше да го направя тъкмо аз.

— След време ще ти мине, Лейта — увери я Алтал.

— Сигурно. Обаче от това не се чувствам по-добре точно сега — отвърна тя. — Хайде да слезем в столовата. Знаеш, че Двейя се сърди, когато закъсняваме.

— Знам — каза той и тръгна с нея по стълбището. — Бейд успя ли да си поспи? Изглеждаше съвсем измъчен, когато се върна тази сутрин от Магу.

— Почина си — отвърна тя. — Не знам дали е спал. Сега умът му е зает с много неща.

— Така е. Рано или късно обаче ще трябва да се научи как да прехвърля правомощията си на други. Човек не може всичко да свърши сам.

— Все още не е успял да разбере това — отбеляза Лейта.

— Жалко, че го няма сержант Халор — каза Алтал. — Той щеше да му го обясни.

— Няма да споделя тази твоя мисъл пред Двейя, татко. Когато Халор си тръгна, тя му даде някои съвсем конкретни указания, свързани с майката на Елиар. Ако я помоля да го върне тук, това няма да ѝ хареса.

— А пък аз се чудех защо той си тръгна така бързо.

— Вече знаеш защо. На твое място не бих се бъркала в тази работа.

— По този въпрос ще позволя да ме напътствуваш ти — каза той шеговито.

— Престани, моля те!

За вечеря Двейя бе приготвила печен бут. Както винаги, бе изключително вкусен. Доколкото Алтал бе успял да установи, в Дома нямаше кухня — очевидно Двейя не се нуждаеше от кухня.

Екзарх Бейд все още изглеждаше изтощен от събитията в Перквейн. Алтал обаче реши да не му дава съвети — Вейд трябваше да свикне сам да взима решения.

Гер излапа вечерята си набързо, както обикновено, и сега шаваше в стола си, но не ставаше от масата, тъй като бе чудесно запознат с въведеното от Двейя желязно правило никой да не става, докато всички не са приключили вечерята.

Алтал нямаше какво да прави, така че отмести чинията си и се порови в спомените си, като потърси в тях нещо, което да развлече Гер.

— Гер, разказвал ли съм ти случката с моето наметало с вълчи уши?

— Не си спомням. Интересна ли е?

— Всичките ми истории са интересни, Гер. Би трябвало досега да си разбрал това.

— Истинска случка ли е, или е една от приказките, които съчиняваш в движение? Предпочитам истинските случки, макар че и

измислените ти истории си ги бива.

— Нима можеш да отличиш едните от другите, Гер? — попита Лейта. — Когато Алтал започне да разказва, думите му винаги те увличат.

— Разкажи, Алтал — помоли Гер.

— Всичко това се случи много, много отдавна — започна Алтал. — Това стана още преди да съм чул за Дома на края на света, за Книгите и за много други неща, които се случиха по-късно. Бях решил да огледам равнинните страни, за да се запозная с цивилизацията, и, което бе още по-важно, с богатите хора, живеещи в цивилизования свят. В онези времена проявявах голям интерес към богатшите.

— Да не би да говориш за онези времена, когато са те гонили кучета и си зарязал книжните пари?

— Точно за тях става дума. Както можеш да предположиш, не бях в особено добро настроение, когато напуснах цивилизования свят и се отправих за Хуле. Нито едно от начинанията ми в равнината не приключи така, както ми се беше искало, така че, меко казано, не бях в добро настроение.

Алтал погледна разсеяно останалите и забеляза, че не само Гер се е заслушал в думите му. Беше му приятно да установи, че не е изгубил уменията си на разказвач.

— Както и да е, за да стигна до Хуле, трябваше да прекося Арум — продължи той. — Това не ме смущаваше, тъй като винаги се бях разбирал добре с арумците. Беше лято. Тъкмо се изкачвах по хълмовете на южен Арум, когато забелязах една крайпътна кръчма. Реших да се отбия в нея и да изпия една-две чаши хубава медовина — хората от равнините не знаеха как да приготвят медовина. Единственото, което пих там, бе вино, а то оставя кисел вкус. Виното ми се струваше почти толкова неприятно, колкото нещата, които бях преживял.

— Ще започнеш ли да говориш по същество, Алтал? — прекъсна го Двейя.

— Разказвам за мое собствено преживяване, Еми — отвърна той. — Ще го разкажа така, както трябва да се разкаже. Ти впрочем не си длъжна да ме слушаш.

— Добре, Алтал, продължавай — каза тя нетърпеливо.

— Добре, Еми — отвърна й любезно той. — Та, Гер, така или иначе в кръчмата се видях с един доста пийнал мъж, който започна да разказва за един племенен вожд, уж най-големия богаташ в Арум. В началото не му обърнах особено внимание, тъй като в Арум винаги се разпространяват слухове поне за четиридесет или петдесет такива богаташи.

— Вярно е, че в Арум често се говори на тази тема — потвърди Елиар.

— Признавам, че парите са доста интересна тема за разговор — каза Алтал. — В онзи момент обаче ме заинтересува повече наметалото от вълча кожа, което носеше този човек. В онези времена не бе нещо необичайно да видиш хора с дрехи, ушити от кожата на диви животни. Това конкретно наметало обаче бе доста странно. Този, който го бе ушил, бе оставил ушите на вълка и те стърчаха от качулката по доста забавен начин. Дори елегантен, ако щеш. Човекът с наметалото бе типичен арумски кръчмарски плъх: пиян, глупав и не особено чист. Човек като него определено не заслужаваше такава изящна дреха, така че реших да взема някои мерки.

— Досещам се какво си имал предвид — весело каза Гер.

— Не избързвай, Гер — смърри го Алтал. — Та, както казах, човекът с наметалото и без това беше пийнал, така че го почерпих, за да се напие съвсем. Когато се стъмни, вече беше готов. Реших да приключим по-бързо, тъй че му предложих да излезем за малко на чист въздух. Той реши, че идеята ми е превъзходна, и излязохме от кръчмата. Навън пък се оказа, че той трудно се държи на краката си. Огледах се бързо, за да се уверя, че никой не ни наблюдава, ударих го един-два пъти по главата с дръжката на меча си и той падна.

Гер радостно се засмя.

— Това е наистина великолепно история, Алтал! Какво стана после?

— После се случи това, което хората от моя занаят наричат „прехвърляне на правото на собственост“. Първо смъкнах от него красивото си ново наметало, а после му прибрах и кесията. Вярно, че не бе особено тежка, но моята беше още по-лека. После проверих в какво състояние са обувките му. В никакъв случай не бяха нови, но моите пък бяха толкова протрити, че на слънчева светлина прозираха.

След като прибрах новите си вещи, започнах да губя вкус към цивилизацията.

— И каква беше съдбата на това наметало? — попита Гер.

Алтал въздъхна тъжно.

— Наложих се да се откажа от него. Когато навлязох по-навътре в Арум, се сблъсках с нови хора, които ми разказаха същата история за споменатия племенен вожд.

— Нали още не си свършил? — попита оживено Гер. — Обичам истории като тази, които все не свършват.

— Повечето млади хора предпочитат именно такива истории — съгласи се Алтал. — А и мнозина, които не са чак толкова млади, също ги предпочитат. Някои истории имат начало, продължение и край. Други истории нямат край, защото са вечни.

— На мен ми харесват вторите — заяви Гер. — Какво стана след това?

— Как да ти кажа... Това, което стана после, може да се възприеме и като „съвпадение“. Но работата е там, че когато в нещо е замесена Еми, никога не може да се говори за съвпадения. Както се оказа, богатият племенен вожд, за когото ми бе разправял бившият собственик на наметалото, случайно беше вожд на рода на Алброн. Казвах му Гости Големия търбух и той бе собственик на мост, за чието ползуване се заплащаше. Въпросният мост беше нещо като златна мина. Поне така ми казаха посетителите на една малка крайпътна кръчма.

— Елиар, ти чувал ли си за този Гости? — попита Гер. — Щом някога е бил вожд на вашия род, би трябвало да са се запазили някакви спомени за него.

— Чувал съм, разбира се — отвърна Елиар. — Най-известната история, свързана с него, е тази, която сега разказва Алтал. Във всички наши предания Алтал е известен като разбойник. Разбира се, неговата версия може би няма да съвпадне с тази, която знам.

— Сега ще продължа — каза Алтал. — Та, където и да отидех в Арум, всички говореха само за несметните богатства на Гости. В кръчмата реших, че може би ще си струва да погостувам на този богат дебелак, за да проверя доколко са верни приказките за неговите богатства.

— Още тогава ли реши да го ограбиш? — попита с въодушевление Гер.

— Да. Реших, че ще го направя, ако ми се удаде възможност. Отидох в крепостта на Гости и със сладки приказки успях да му вляза под кожата. Това се случи много, много отдавна, и обстановката тогава не бе чак дотам изискана. Домът на Алброн е истински замък, с каменни стени и мраморни подове. Гости Големия търбух живееше в крепост от дървени трупи и в трапезарията му се въргаляха прасета.

Андина изсумтя отвратено.

— Това си имаше и известни преимущества, Андина — обясни Алтал. — Когато държиш прасета под масата, не си губиш времето да изхвърляш боклуците на сметището.

— Няма ли да престанеш? — попита Андина.

— Извинявай — каза Алтал. — Както и да е, прекарах зимата в приказки и хапване с Гости. Разбира се, не пропуснах междувременно да разбера къде си държи парите и да проверя състоянието на ключалката.

— Правилно — каза Гер с тон на познавач.

— Е, дойде пролетта и снегът в проходите започна да се топи. Реших, че е време да се сбогувам с Гости и с прасетата му и една вечер посетих съкровищницата му. И направо се смаях. Приказките за несметните му богатства се оказаха именно приказки. Празни. Не открих никакво злато. Открих само медни монети — и няколко бронзови. Бях изгубил почти цяла зима за нищо. Прибрах бронзовите монети и си тръгнах още преди изгрев слънце.

— Това каква връзка има със загубата на наметалото?

— Ще стигна и до това, Гер. Гости, разбираш ли, беше обикновен дебел вожд на малък род и копнееше за слава. Аз му осигурих тази слава. Веднага след това започнаха да се носят слухове, че свръхопитен крадец обрал съкровищницата на Гости и изнесъл от нея поне десетина торби злато. Той предложи награда за главата ми и цял Арум се сдоби със съвършено точно описание на известното ми наметало. В този момент, ща не ща, няхах друг избор, освен да се отърва от него.

— Ужас — промърмори Лейта.

— Тази история изобщо не е забавна — намръщи се Гер.

— Не всички истории имат щастлив край — каза философски Алтал. — Тази е една от тях.

— Защо не поизменим някои неща в нея така, че да се получи щастлив край?

— Добре, следващия път ще поизменя едно-друго, за да зазвучи по-добре — обеща Алтал.

— Не това имах предвид, Алтал. Не става дума за това какво ще разкажеш. Помислих си, че биха могли да се променят самите тогавашни събития, за да може нещата, които после са се случили, да се развият другояче. Така, както би ни се искало на нас — каза Гер. После за миг сбърчи чело. — Когато всичко това се случи, ти вече беше ли се срещнал с Генд?

— Не. С Генд се срещнах по-късно, когато напуснах Арум и отидох в кръчмата на Набжор в Хуле. Дотогава не бях чувал за Генд, но съм сигурен, че той бе чувал за мен. Когато дойде в кръчмата на Набжор, той каза, че ме бил търсил месеци наред. Какво общо обаче има Генд с цялата тази работа?

— Ти каза, че той те е преследвал?

— Да. Поне така ми каза.

— В такъв случай това, което съм намислил, би могло да се получи. След като той те е преследвал, бихме могли да го използваме, за да се получи по-хубава история.

— Гер, би ли уточнил какво имаш предвид? — попита Бейд измъчено. — Ти за история ли говориш, или за реалност?

— Та те не са ли едно и също нещо, господин Бейд? Един наистина добър разказвач винаги променя историите си, за да звучат по-красиво. Ние обаче сме тук, в Дома, и разполагаме с нашите врати. Нима не можем по същия начин да променим самата реалност?

— Гер, невъзможно е да се завърнеш в миналото и да го промениш — възрази Андина.

— Защо да е невъзможно? Нали Генд го прави? Защо пък и ние да не се позабавляваме? — Гер замислено почеса рошавата си главица. — Позволи ми да се занимая с този въпрос, Алтал. Имам чувството, че ще можем да нагласим нещата така, че ти да не се лишиш от хубавото си наметало. Ако пък се помъча малко повече, бихме могли да направим така, че на Генд по същото време да се случи нещо много лошо.

— Не знам какви са вашите намерения, но аз смятам да си лягам — каза Елиар и се прозина.

— Хайде да лягаме всички преди Алтал да е започнал да ни разказва нова история — предложи Двейя.

Тази нощ Алтал спа много добре. На другата сутрин обаче очите на Гер бяха подпухнали и на закуска той се прозяваше.

— Какво ти е? — попита Двейя.

— Не спях добре, Еми — отвърна Гер. — Трудно е да спиш добре, когато мислиш за много неща.

— Не трябва да се лишаваш от сън, Гер — смъмри го тя.

— Ще си отспя, когато успея да реша някои въпроси, свързани със сегашното ми занимание.

— Какво те вълнува толкова много, Гер? — попита Андина.

— Цялата работа започна с вълчето наметало, за което Алтал ни разказа снощи. Захвърлил го, след като обрал дебелака, защото дебелакът го описал на всички. Ако искаме да нагласим нещата така, че Алтал да не трябва да го захвърля, ще трябва да открием начин дебелакът да не разправя тази работа на никого.

— Това не е лесно, Гер — каза Алтал. — Гости не се беше разтревожил толкова за парите си, защото те бяха смешно малко. За него важното беше да успее да се похвали, след като го бях обрал.

— Това ми стана ясно веднага, Алтал — отвърна момчето. — На това вече намерих решение. Трябва само да намерим човек, който да ти помогне за обира.

— В онези дни не познавах много хора в Арум, Гер. Не можеш да си позволиш да поканиш съвсем непознат човек да ти стане съучастник.

— Има обаче човек, с когото си се срещнал по-късно и който е много подходящ за целта. Алтал, непрестанно забравяш, че разполагаме с вратите.

— Добре: кой е човекът, когото съм срещнал по-късно и от когото би се получил добър съучастник?

— Генд. Ти не си го познавал, но той те е познавал. Искал е да ти стане приятел, за да успее да те убеди да откраднеш Книгата. Заради това, ако ти му бе предложил да оберете дебелака заедно, той е щял да се съгласи да ти помогне, не е ли така?

— Може и да е така, но аз не го бях виждал, а и после повече не го видях.

— Не може ли да решим въпроса с едно Видение? Това бе първата мисъл, която ми хрумна. Реших, че той непрестанно те е преследвал, където и да си бил, така че с помощта на прозореца на Еми бихме могли да подберем подходящ момент. Да приемем, че ти си в една от тези кръчми и седиш с хора, които си говорят за дебелака, а Генд клечи под прозореца и ви подслушва. Еми ще сътвори едно Видение и Генд вече няма да е под прозореца, а вътре в кръчмата. Нали крадците обикновено се разпознават?

— Общо взето не съм имал затруднения в намирането на съдружници.

— Значи всичко си идва на мястото. Вие двамата слушате приказките за дебелия богаташ, а после ти каниш Генд да си поговорите и му предлагаш да навестите заедно дебелия Гости. Генд не смее да ти откаже, защото го е страх да не би после да му откажеш ти, когато те помоли да откраднеш Книгата.

— Направо обожавам начина, по който разсъждава това момче — каза Лейта. — В такъв случай Генд наистина не би имал никакъв избор. Ще не ще, би трябвало да се съгласи с предложението ти.

— На мен не ми трябваше никаква помощ, Гер — възрази Алтал.

— Нямам предвид самия обир. Не той предизвика проблема. Нали именно бягството ти е станало причина да се откажеш от вълчето наметало?

— По какъв начин привличането на Генд като съучастник би променило това?

— Ако го бе направил по друг начин, изобщо нямаше да ти се наложи да бягаш. Да допуснем, че вие с Генд открадвате много злато от Гости.

— Вече ти казах, Гер, че нямаше никакво злато.

— Това може да се уреди за минута. В кулата на Еми все още има бурета със злато като тези, с които бе платено на арумските войници. Вкарваме едно от тези бурета в съкровищницата на Гости, а после вие с Генд се промъквате вътре и го открадвате. Дебелакът си няма и представа за тази работа, обаче това не те интересува, защото човекът, когото искаш да измамиш, е Генд. След като открадвате златото, си го разделяте и ти предлагаш на Генд да се разделите, за да е по-трудно да

ви открият. После яхваш коня и тръгваш в една посока, а Генд тръгва в друга. Още в момента, когато се изгубва от погледа ти, ти даваш своя дял от златото на Елиар, който го връща тук, а после се прибираш в крепостта на Гости и се държиш така, сякаш изобщо не си излизал от нея. След това събуждаш Гости и му казваш, че си видял Генд да се вмъква в съкровищницата му, за да краде. Гости си няма и представа за златото и си мисли, че там има само медни монети. Исква обаче хората да го смятат за богат и затова започва да се вайка, че Генд го е обрал. Само дето вместо да описва теб, ще описва Генд. Генд е човекът, който ще бъде описван от всички, и ще се укрива, за да не изгуби живота си. През това време ти ще си живееш при Гости, сякаш не си направил нищо лошо. Ще си седиш пред огнището, ще ядеш пилета и ще разказваш забавни истории цяла зима на Гости, а през това време всички в Арум ще търсят Генд, защото ще си мислят, че е откраднал много злато. След около седмица ти казваш на Гости, че имаш някаква важна работа и трябва да тръгваш. Казваш му довиждане и тръгваш към Хуле, за да се срещнеш там с Генд. Този път обаче ще си запазил наметалото си. Когато пристигаш в Хуле, казваш на Генд, че си успял лесно да се укриеш, а когато той започне да ти разправя за неприятностите си, му съчувствуваш. Той все още няма да знае, че си го измамил, и ще те смята за приятел. И когато той поиска от теб да откраднеш Книгата, ти ще поискаш да ти плати за услугата със своя дял от златото, уж откраднато от дома на Гости. То няма да е откраднато, разбира се, защото нали ние ще сме го оставили там. Как мислиш, планът ми няма ли да успее?

— Ти успя ли да проследиш последователността на всичко, Алтал? — попита Андина озадачено.

— В общи линии да. Има някои подробности, които не успях да схвана напълно, но цялостният му замисъл ми стана ясен — отвърна Алтал. После се обърна към Еми и попита:

— Ти какво ще кажеш, Еми? Мисълта, че можем да изиграем Генд по този начин, ми допада.

— Не е невъзможно — отвърна Двейя. — Не виждам особен смисъл в това, но можем да го направим.

— Двейя, та това е въздействие върху реалността! — възкликна Бейд. — Ако промениш миналото, знаеш ли какво би могло да се случи с настоящето?

— Вече видяхме как изглежда днешното „сега“, Бейд — каза Гер. — И то не ни харесва особено. Няма ли да стане по-зъбавно, ако си направим едно различно сега? Ако се позанимаем малко по-усърдно с миналото, рано или късно ще си създадем едно различно сега, което нас ще ни устройва напълно, а на Генд никак няма да му хареса. Нима самият Генд не прави същото с помощта на собствените си видения? Опитва се да промени днешното сега, така че на него да му харесва. Ние само ще променим миналото съвсем мъничко, колкото днешното сега да се хареса на нас, а не на Генд. А освен това Алтал ще запази наметалото, което толкова много му е харесвало.

— Ако започнем обаче да се занимаваме с миналото, няма да остане нищо постоянно.

— Къде остана любовта ти към приключенията, Бейд? — попита Лейта. — Не намираш ли, че неизменните неща понякога са много скучни? Няма ли да е по-зъбавно да живеем в свят, който Гер е в състояние да промени винаги, когато поиска?

— „Зъбавно“ ли каза?

— Не допускаш ли, че не само обстоятелствата, но и самият език ще се промени?

— Добре дошъл в света на Гер, екзарх Бейд.

— Стига, Лейта — каза разсеяно Двейя.

Алтал я погледна и видя, че наблюдава Гер със странно изражение.

На следващия ден след вечеря Двейя отмести чинията си и каза високо:

— От известно време размишлявам по един въпрос, по който бих желала да споделя мислите си с вас.

— Да не би Генд пак да крои нещо? — попита Елиар.

— Доколкото ми е известно, не. Разбира се, когато става дума за Генд, нищо не може да се твърди с абсолютна сигурност. Става дума за някои възможни промени. Докато всички слушахме как Алтал и Гер се гласят да променят реалността, нещо ми хрумна.

— Ние само се шегувахме, Еми — каза Алтал и се обърна към Гер. — Нали не смятахме да направим нищо сериозно?

— Защо пък да не направим? — възрази Гер. — Ще е интересно. Това ми харесва.

— И на мен ми харесва, Гер — каза Двейя. — Само че ти направи една грешка.

— Каква?

— Обърна прекалено голямо внимание на онова смешно наметало.

— Виж сега... — почна Алтал.

— Ако наистина чак толкова ти е притрябвало наметало с уши, мили, веднага ще направя едно. С магарешки уши ще ти хареса ли?

— Еми!!!

— Не ме прекъсвай — отвърна тя. — Виждате ли, когато някой разкаже на Гер някаква история, той веднага търси начин да я подобри. Този път той изложи една много интересна възможност. Ако наистина създадем Видение в мястото и времето, когато Алтал е бил обикновен крадец, той наистина би могъл да прикотка Генд да му стане съучастник в открадването на прословутите богатства на Гости. Основната цел на първоначалния план на Гер бе да подреди нещата по такъв начин, че Алтал да задържи глупавото си наметало. Това обаче не е особено умна цел, не мислите ли? Все едно да изградиш замък, за да има къде да оставиш шапката си. Планът на Гер е прекалено добър, за да бъде пропилян за нещо толкова дребно, не сте ли съгласни?

— Помислих си, че ще е зъбавно — наежи се Гер.

— Струва ми се, че се досетих за начин, по който всичко да стане още по-зъбавно — отвърна му тя с топла усмивка. — Много ми хареса моментът, в който Алтал подлъгва Генд да му стане съучастник. Още повече ми допадна вариантът, при който Алтал издава Генд на Гости и Генд бяга, за да отърве кожата. След това обаче се стига до задънена улица. Не мислиш ли, че не бива план като твой да се похабява за една глупава дреха?

— В моя план цялото злато остава у Алтал! — каза Гер.

— Но това злато и без това е негово, нали?

— Всъщност да. Замисълът ми обаче бе това злато за известно време да остане у Генд, а после да му бъде отнето с измама.

— А защо да не използваме твой план, за да отнемем с измама от Генд нещо много по-важно от златото?

— Какво може да бъде по-важно от златото, Еми? — попита удивено Гер.

— И до това ще стигнем, Гер. Забелязах, че ти винаги започваш изложението на своите планове с думите „какво би станало, ако...“. Моето „ако“ е малко по-различно. Какво би станало, ако Алтал използва твоя план не за да запази наметалото си и не за да отнеме от Генд злато, което и без това му принадлежи, а за да открадне вместо това Книгата на Генд?

— Боже! — възкликна Бейд.

— Точно сега съм малко заета, екзарх Бейд — каза Двейя. — Нещо важно ли искаше да кажеш?

— Ако Алтал му открадне Книгата и я хвърли в огъня, Генд ще се провали — обади се Елиар.

— Не това имах предвид, Елиар — отвърна Двейя. — Да оставим настрана факта, че Книгата на Генд не гори. Цялата процедура е малко по-сложна. Според мен планът на Генд е предвиждал занасянето на Книгата на Дейвос в Нагараш. Разбира се, нищо нямаше да се получи дори и при това положение. Щеше да разполага с две Книги, но нямаше да има третата.

— Има само две Книги, Двейя — възрази Бейд.

— Грешиш, Бейд. Има три Книги: Книгата на Дейвос, Книгата на Дейва и моята Книга.

— Твоята Книга? Никога не бях чувал, че и ти имаш Книга. — Бейд се ококори. — Къде е?

— Тук, при нас — отвърна спокойно Двейя. — Пъхната е в пояса на Елиар.

— Това е Ножът, а не Книга — възрази Бейд.

Двейя отчаяно въздъхна.

— Какво точно според теб представлява една Книга, Бейд?

— Листове, върху които е написано нещо.

— А на острието на Ножа не е ли написано нещо?

— Но то е само една дума!

— Само една е думата, която ти можеш да прочетеш. Алтал прочита друга дума. Елиар, Андина и Лейта прочитат други думи. Моята Книга е много особена. Тя съобщава на всеки от вас една-единствена дума, а после вие прекарвате целия си живот в опити да разберете нейния смисъл. Книгата на Дейвос се намира тук, където е в

безопасност. Моята Книга трябваше да излезе извън Дома, така че от съображения за сигурност я замаскирах. Защо според вас Пехал и останалите не бяха в състояние да задържат поглед върху нея? Та всички те и преди бяха виждали ножове, а като този има хиляди други. Не нож видяха те пред очите си, а моята Книга. Именно тя ги ужаси. Те не можеха да я погледнат, защото тя им бе съдник.

Междувременно Елиар бе извадил Ножа от пояса си и внимателно го разглеждаше.

— По нищо не се отличава от обикновен нож, Еми — каза младежът.

— Точно такъв бе моят замисъл.

— Каква е на цвят? — попита Гер. — За твоята Книга ми е думата. Книгата на Генд е черна, а Книгата върху масата е бяла. Каква е на цвят твоята Книга.

— Златна, естествено. В крайна сметка тя е най-важната от трите Книги.

— Можем ли да я видим? В истинския ѝ облик, искам да кажа — каза възбудено Бейд.

— Все още не, Бейд. Все още е рано за това. Преди да ѝ върна истинския облик трябва да се случат няколко неща. Точно тях ще обсъдим сега. Ако започнем да изпълняваме плана на Гер и чрез Видение накараме Генд да помогне на Алтал в ограбването на Гости, Генд ще трябва да отиде в крепостта на Гости. А където отива Генд, там отива и Книгата на Дейва.

— Сега разбирам — каза Гер. — Докато Алтал и Генд са в крепостта на Гости, Алтал ще се промъкне и ще открадне неговата Книга.

Двея поклати отрицателно глава.

— Не. Алтал ще открадне Черната книга едва когато се срещне с Генд в странноприемницата на Набжор в Хуле.

— Защо тогава не си спестим целия театър в крепостта на Гости? — попита Бейд. — Защо не оставим по-голямата част от миналото на мира и не съсредоточим усилията си върху открадването на Черната книга в момента, когато Генд се окаже в Хуле?

— Защото ако Генд установи, че Книгата му я няма, веднага ще тръгне по следите на Алтал. Трябва да открием начин, по който да го забавим. Според мен една имитация на Книгата може да ни е от полза.

Аз мога да направя фалшификата, но преди това трябва да видя и да докосна оригинала.

— Ако вече имаш Книгата тук, защо трябва да си правим труда да я връщаме на Генд? — попита Алтал. — Ти ми дай фалшификата, аз ще го пъхна в дисагите му и той въобще няма да си даде сметка за подмяната.

— Не е така, любов моя — възрази тя. — Рано или късно Генд ще отвори Книгата и ще почне да чете. И веднага ще разбере, че тя не е истинската. Не искам да направя това преди да те е наел да откраднеш Бялата книга. Няколко дребни промени в миналото няма всъщност да се отразят особено върху настоящето. Ако обаче Генд съобщи на Дейва, че трябва да напусне Нагараш, за да си възвърне Черната книга, няма да успеем въобще да разпознаем настоящето. Поради това трябва да разполагаш с копие, което да оставиш на мястото на Книгата, която ще открадне, а такова прилично копие мога да направя само аз. Освен това така ще ни бъде много по-забавно.

— Забавно ли? — попита Бейд с недоумение. — Та нима трябва да търсим някакво развлечение във всичко това?

— Алтал винаги се справя по-добре със задачите си, когато се развлича, Бейд — отвърна Двея с усмивка. — Всъщност това по начало важи за повечето хора.

После погледна усмихнато Алтал.

— Доколкото си спомням, при нашето запознанство сключихме с теб малка сделка. Аз ти обещах да те науча да използваш Книгата, а ти в замяна щеше да ме научиш как да лъжа, мамя и крада. Не си спомням и дали не се обзаложихме за нещо.

— Да, спомням си, че проведохме разговор на подобна тема — потвърди Алтал.

— Какво ще кажеш, приятелю? Моят малък план достатъчно ли е непочтен, за да ти хареса?

— Толкова е непочтен, че ме кара да изпитвам известно неудобство — отговори Алтал.

— Значи успех да се справя? — каза тя, имитирайки един от любимите въпроси на Гер.

Той се засмя.

— Успя да се справиш, Еми. Всъщност успя да се справиш чудесно.

— Оставаше и да не се справя! — каза тя и отметна глава. — Нима не знаеше, че съм свършена?

— Все още не мога да разбера смисъла на това начинание — каза Андина. — Какво ще направим с Книгата на Генд, след като Алтал я открадне? След като не изгаря в огъня, как ще я унищожим?

Изражението на Двейя стана сериозно.

— Ще я донесем тук — отговори тя. — Това е смисълът на целия план. Когато и трите Книги се окажат една до друга в едно и също време на едно и също място, ще се случи нещо много важно.

— Така ли? — каза Бейд? — Какво е то?

— Не мога да ти отговоря съвсем определено, защото досега това не се е случвало. С братята ми сме имали дребни разправии, но никога не сме замесвали в тях Книгите. Книгите са възплъщение на първични сили и никой не знае какво ще се получи, когато се съберат на едно място. Ако бяха само две, това можеше и да се предскаже. Тъй като обаче са три... — Двейя повдигна рамене и разпери ръце. — Кой може да знае?

— В такъв случай няма ли да е по-добре да не рискуваме? — попита разтревожено Бейд.

— Вече нямаме избор, Бейд — отвърна Двейя. — Не знам защо Дейва пожела този път да замеси и Книгите, но го направи. Остави ни без избор още в момента, когато нареди на Генд да наеме Алтал, за да открадне Книгата на Дейвос. Не ни остава друго освен да се включим в играта и да чакаме да видим какво ще се случи.

ГЛАВА 42

И тъй се случи, че през един ден в началото на есента Алтал крадецът и младият му другар, яхнали конете си, се озоваха в гористите планини на Арум и слушаха нежната песен на Ножа. Сърцето на Алтал бе изпълнено с щастие, защото отново бе облечен в дреха от великолепна кожа.

В една златна утрин двамата се отбиха в крайпътна кръчма, скрита в планините, за да се освежат и да си отпочинат от изнурителния път. Влязоха в помещение с нисък таван, изпълнено от златната светлина на слънцето, седнаха на една красива и ярко осветена от лъчите му маса и поръчаха на кръчмаря да им донесе светла пенлива медовина.

Наблюдателният Алтал се огледа и в другия край на помещението видя човек с познато лице. Крадецът се озадачи, защото въпреки всичките си усилия не можа да си спомни чие е това лице и кога се е срещал с притежателя му. Косата на познатия непознат бе права, черна и мазна, а малките му хлътнали очи бяха изпълнени с огън. До него бе седнал нисък мъж с хитро лице и угоднически обноски.

И други люде имаше в това място, и тези люде бяха в добро настроение и си говореха за един арумски племенен вожд, известен с невероятното име Гости Големия търбух.

— И аз съм чувал за него, и останах изненадан — рече Алтал. — Стори ми се странно дори и един незначителен вожд да позволи на съплеменниците си да се обръщат към него по този начин, защото подобно име на вдъхва уважение.

— Това е само една от многото странности на Гости, пътнице — рече един от мъжете, заседнали в кръчмата още от сутринта. — Напълно си прав: подобен прякор би обидил всекиго от арумските князе. Всекиго, освен Гости. Той наистина много се гордее с търбуха си и със смях се хвали, че не бил виждал краката си от години.

Мъжът бе развеселен и веселите му очи издаваха добро настроение.

— Хората казват, че бил невероятно богат — рече крадецът Алтал и внимателно се подготви да чуе отговора на мъжа.

— Думата „богат“ не е достатъчна дори за началото на описанието на съкровищата на Гости — рече друг от посетителите.

— Да не би да го е споходило щастие то да открие златна мина? — попита обнадежденият Алтал.

Последва звучен смях, който заглуши дори песента на Ножа.

— Не, пътнице — рече човекът. — Щастие то не се усмихна на рода на Гости, макар понякога да е дарявало със сенките на усмивки. Преди години един пътник, преминаващ през земите на рода на Гости, попадна на много самородно злато. Глупав бе човекът, защото започна да разправя наляво и надясно и надълго и нашироко за намереното злато навсякъде по кръчмите, където продават медовина, та неговото откритие скоро стана известно в цял Арум. Мнозина люде решиха да си опитат късмета и да открият състояние в земите на Гости.

И озадачен остана от тези думи крадецът Алтал.

— Всичко е просто, пътнице — разнесе се друг глас. — Няколко години преди това бащата на Гости бе убит във война между родовете и Гости стана вожд. Вярно е, че имаше в рода люде, които се съмняваха в кадърността на Гости, обаче чичовият му син Галбак, човек с огромен ръст и нрава на свирепа мечка, го подкрепи. Та другите люде от рода мъдро решиха да замълчат, когато стана дума да се обсъдят достойнствата на Гости. Всички мислят, че хората с голям търбух имат малки мозъци, но това твърдение не важи за вожд на Гости. Бащиният му дом е на брега на река, която е толкова бурна, че може да завлече и сянката ти, и никой не е толкова глупав, че да се опита да я пресече, вместо да потърси брод другаде, та ако ще да загуби за това и пет дни. Тогава хитрият Гости и огромният Галбак решиха да издигнат мост над лудата река и после започнаха жестоко да изнудват за пари всички, които минаваха по него. В началото не печелеха много, защото взимаха само медни монети, обаче след като в близките планини бе открито злато, нечестивият род на Гости започна да изнудва хората за злато, а не за мед. Знай, че планините на Арум са много красиви, но че човек, който е копал цяла година твърдата скала, не се интересува от красота. Такъв човек е жаден за хубава пенлива медовина и за компанията на чевръсти дами, които не се интересуват дали един мъж е мръсен или брадясал, ако в кесията му подрънква злато. Както

можеш да си представиш, такива мъже ще заплатят всичко, което им поискат, само и само за да пресекат моста на Гости и да стигнат побързо до удоволствията на другия бряг. Така съкровищницата на Гости се напълни с хубаво жълто злато, което други люде измъкнаха с труд от недрата на планините.

— Отмести си погледа и погледни Генд в лицето — прошепна малкият Гер. — Струва ми се, учителю, че неговата мисъл се движи много близко до твоята.

Озадачен остана Алтал крадецът от това, че другарят му Гер се изрази по такъв начин, защото младият Гер бе неграмотен и невъзпитан. Умният Алтал обаче реши да не размишлява за тези неща и погледна лицето на Генд. И съзря в очите му алчността, присъща на всички, посветили се на любимия и на самия Алтал занаят.

— Може би ще е умно да се свържеш със странника Генд — прошепна Гер на ухото му. — Ако излезе, че мислите му са като твоите, дали няма да си пречите един на друг в преследването на една и съща цел?

И прецени Алтал, че младият Гер говори мъдро, и реши да последва хитрия съвет на детето.

— Нещата в действителност не се случиха по този начин — промърмори в леглото си полузаспалият Алтал.

— Мълчи — нареди му гласът на Двейя. — Мълчи и спи, защото иначе никога няма да приключим тази работа.

— Добре, мила — отвърна той с дълбока въздишка и отново потъна в съня си.

И тъй се случи, че златното утро премина в златно пладне, и Генд с дългите коси и дребният му лукав спътник Хном допиха медовината си и се накунаха да си тръгнат.

И не по-малко хитрият Алтал и младият Гер също станаха и излязоха от кръчмата.

И тъй като случайно конете им бяха вързани на едно и също място, умният Алтал съвсем неволно погледна Генд в огнените очи и проговори.

— Струва ми се, че ваша милост разсъждава досущ като моя милост. Слухът за златото май избива искри от твоя мозък, както ги избива от моя.

— Вярно е — рече Генд. — Златото свети радостно в очите ми и кънти радостно в ушите ми.

— И с мен е тъй — призна хитрият Алтал. — Добре ще е да проявим благоразумие и мъдро да обсъдим този въпрос, защото тръгнем ли поотделно в една и съща посока, бихме могли да се сблъскаме на всички завои и така да си пречим.

— Мъдро говориш — рече Генд. — Нека да се отдалечим от това място и да си поговорим другаде по този въпрос. Чини ми се, че ти ми предлагаш да се съюзим за тази работа, а такъв съюз раздвижва моето въображение.

— Е, това достатъчно ли ти е за начало? — попита Двейя на другата сутрин на закуска.

— Какво направи с устата ми, Еми? — попита удивено Гер. — Та аз дори не знам смисъла на всички тези думи.

— Получи се прекрасно, Гер. Ти говори като поет — каза Андина.

— Не аз говорех така, Андина — отвърна Гер. — Стори ми се, че Еми пхна лапичка в устата ми и вадеше думите.

— На това се казва „високопарен“ стил, Гер — поясни Бейд. — Съмнявам се дали изобщо са съществували хора, разговарящи по този начин.

— Вярно е, че измина доста време, откакто се ползуваше този стил — съгласи се Двейя. — Да оставим обаче засега настрана проблемите на стила и да се заемем със самото събитие. Ще можеш ли да градиш върху основата, която положих, Алтал, или ще ти трябва още помощ?

— Еми, след като тъй и тъй ще правим това, има ли значение дали ще казвам „ваша милост“ вместо „ти“?

— Останах с впечатлението, че ваша милост, изисканий Гер, вече започна да говори по същество — закачливо каза Андина.

— Еми, кажи й да престане — оплака се Гер.

— Не виждам как това би могло да се случи — каза Елиар. — Тогава не са били открити златни залежи.

— Сега обаче са открити — възрази Двейя. — Елиар, не се е променило кой знае какво. Златото от залежите е било извлечено за десетина години и не е представлявало нищо особено. Единственото нещо, което сега ще придобие действително значение, е участието на Генд в обира. Слънцето ще продължи да се движи по своя път, земята и луната също. Едно съвсем леко разместване на човешката история няма да промени вселената. Алтал, има нещо, което не бива да забравяш. Нашето Видение се случи преди малко. Вие с Гер ще го запомните, защото прекарахте нощта в Дома. Когато отидете в миналото, Генд няма да го е запомнил, защото за него то все още няма да се е случило.

Алтал злоещо се изкиска.

— Това ми е достатъчно, Еми. Ще го изям на обяд. Кога почваме?

— Беше ли намислил да правиш нещо важно днес?

— Не, Еми. Нищо важно.

— В такъв случай можем да започнем веднага след закуска.

Подготовката не им отне много време. На Алтал естествено му се наложи да се раздели със стоманения си меч, но това не го притесни. Зарадва се на стария бронзов меч, с който някога се бе появил в Дома. Двейя промени дрехите на Алтал и Гер и махна от тях и копчетата, а Алтал се отби за малко при княз Алброн, за да вземе два коня. Върна се усмихнат.

— Еми, сержант Халор помоли да ти предам много поздрави. Аз пък ти съобщавам, че всичко се развива така, както го бе предвидила.

— Радвам се да чуя това — отвърна тя. — Алтал, разполагаш ли с достатъчно пари?

— Струва ми се, че да. Ако ми потрябват още, ще оберя някого.

— По-добре ще е да не го правиш — каза тя неодобрително.

— Това се дължи на възпитанието ти, Еми — отвърна той снизходително. — След като и ти взе решение да лъжеш, да мамиш и да крадеш, ще трябва да ти устроя някои демонстрации на това. Просто гледай и се учи.

— Хайде, Алтал, тръгвай — нареди тя и му посочи вратата.

— Слушам, госпожо.

Елиар отведе Алтал и Гер през специалната си врата до една пътека, водеща към планините на южен Арум.

— Оставил съм конете ви ей там — каза младежът и им посочи един близък гъсталак.

— Чудесно, Елиар — каза Алтал. — А сега изчезвай, защото Генд вероятно е някъде наблизо, а не бих искал да те види.

Елиар кимна и каза:

— Ще ви наблюдавам от прозореца. Ако ти потрябва помощ, просто ми се обади.

— Добре — отвърна Алтал.

Елиар се обърна и изчезна.

— Това винаги ми се струва зловещо — каза Гер. Отново беше облечен в парцали. — Чудесно знам какво прави, но като го виждам как ей така просто изчезва, винаги настръхвам.

Алтал се огледа, за да се ориентира, и каза съвсем сериозно:

— Ето как ще действувате, Гер. На около километър пред нас би трябвало да има кръстопът. Аз ще вървя по пътеката, а ти мини през гората заедно с конете и ме чакай на този кръстопът. Ще се срещнем там и ще се престорим, че отдавна сме планирали да направим това, което сме намислили.

— Защо трябва да постъпваме така? — озадачено попита Гер.

— Защото в кръчмата на Набжор Генд ми каза, че ме е следил. Нищо чудно да е някъде наблизо. Може и да не е, но не искам да рискувам. Когато напуснах Магу, бях сам и без кон. Ако Генд ме е следил, не искам да се случи нищо, което няма логично обяснение. Ако просто се тътри подир мен, вероятно е полузаспал и бих искал да си остане в това състояние. Ако се събуди, може да започне да забелязва неща, които предпочитам да не забележи.

— Страшно те бива за такива неща — каза Гер.

— Аз съм най-добрият — каза скромно Алтал. — Да не забравя: Андина и Лейта се опитват да те учат да говориш правилно. Забрави това, което си научил, и започни да говориш отново като селско момче. Ако го направиш, Генд може би няма да разбере колко си умен.

Гер потъна в гората, а Алтал продължи да върви по пътеката, като се опита да си припомни всички подробности от това, което се бе случило преди двадесет и пет века, за да може мъничко да ги промени. Продължи да си повтаря думата „мъничко“, докато вървеше напред.

На кръстовището завари Гер, седнал върху пън. Конете бяха вързани наблиз до един храсталак.

— Виждам, че си получил посланието ми — извика Алтал.

— Получих го. Не си си избрал добър вестоносец, Алтал. Беше доста пиян, когато ми обясняваше какво искаш, така че не бях съвсем сигурен дали съм го разбрал добре.

— За толкова малко време друг не успях да намеря. Струва ми се, че си разбрал достатъчно, щом си вече тук.

— Налож ми се доста да се чудя какво иска да ми каже. Оттук накъде ще вървим?

— Към Хуле, там се чувствавам най-добре. Цивилизацията ми омръзна. Да си виждал някъде наблиз крѣчми? Налож ми се доста да вървя, така че съм жаден.

— На няколко километра оттук има крѣчма — каза Гер. — Дето има село, има и крѣчма.

— Прав си — съгласи се Алтал. — В такъв случай да се качваме на конете и да трѣгваме.

— Справих ли се добре, Алтал? — попита момчето, когато се доближиха до конете.

— Справи се чудесно, Гер. Ако Генд ни е подслушвал, е чул това, което ние искахме да чуе.

— А ако не ни е подслушвал?

— Ще имам грижата и това да стане, когато отидем в крѣчмата.

— Няма да ти се наложи да правиш такова нещо — обади се безмълвно Елиар. — Генд е на седем-осем метра от теб заедно с Хном.

— Значи всичко се развива както трѣбва — отвърна също така безмълвно Алтал. — Благодаря ти, Елиар.

— Няма за какво — отвърна гласът на Двейя. — Да не забравя: поощрих Хном да мисли за жажда, така че вероятно ще стигнат в крѣчмата преди вас.

— Поощри го?

— Някой ден ще ти покажа как се прави и това, любов моя. Никак не е трудно.

— Гер, да вървим — каза Алтал на глас и пришпори коня си.

Крѣчмата бе в общи линии такава, каквато я бе запомнил Алтал, с изключение на един дръглив сив кон и едно кафяво конче с измъчен вид, вързани до входа.

— Сивият кон е на Генд — каза Алтал на малкия си приятел, когато слязоха от седлата. — Да вържем и нашите на същото място.

— Добре — съгласи се Гер. — Аз ще мога ли да пия медовина?

— Не — отвърна категорично гласът на Двейя.

— Прощавай, Еми — каза Алтал. — Ако детето не пие нещо, може да събуди подозрения у Генд. Нека пие, пък аз ще имам грижата да не пие много.

— Ще си поговорим после и за това, Алтал — отвърна тя заканително.

— Винаги ми е приятно да събеседвам с теб, Еми — отвърна той покорно.

Вързаха конете и влязоха в кръчмата.

— Ей там са — каза Гер тихо, като направи знак с брадичката си.

— Добре. Да не сядаме прекалено близо до тях.

Седнаха на една грубо скована маса до вратата и Алтал поръча медовина.

— Много хубаво наметало имаш, приятелю — каза кръчмарят.

— Пази ме от вятъра — отвърна Алтал и повдигна рамене.

— Колко взима?! — чу се гласът на един от другите посетители.

Въпросът бе отправен към негов събеседник, който очевидно току-що бе казал нещо изумително.

— По цяла унция злато взима — отвърна човекът. — Освен това Гости Големия търбух държи няколко души с брадви, за да не забравиш да си платиш преди да минеш по моста.

— Че това е направо безсрамно!

— За предпочитане е пред плуването или пред това да обикаляш пет дни. Този мост на Гости си е направо узаконена кражба. Всичките златни мини са от другата страна на реката, обаче никой не може да стигне дотам или да се върне, ако не плати това, което му каже Гости.

— Моля да ме извините — каза Алтал. — Не ви подслушвам, обаче с моя млад приятел сме тръгнали за Хуле. Ако мостът, който току-що споменахте, се намира на пътя ни, вероятно ще трябва да си намерим заобиколен път.

— Ако си тръгнал за Хуле, няма да имаш проблеми, пътнико. Пътят за Хуле е от отсамната страна на реката и за него не се плаща нищо. Кесията ти ще олекне само ако решиш да отидеш от другата

страна на реката. Оттатък има злато и Гости Големия търбух се е погрижил всеки, който е решил да търси злато, да си плати за това.

— Как е могъл един племенен вожд да се сдобие с такова име? — попита Алтал. — Според мен то не е признак на особено уважение към него.

— Би трябвало да си виждал Гости, за да разбереш това — намеси се друг постоянен посетител. — Прав си в смисъл, че подобно име би се възприело като обида от повечето други родови вождове в Арум. Гости обаче се гордее с търбуха си. Дори се смее на глас, когато се хвали, че от години не е виждал краката си.

— Ако взима по една златна унция на човек за минаване по моста, би трябвало доста да се е позамогнал.

— Той си е направо богат — каза човекът, който бе съобщил размера на таксата. — Много, много богат.

— Да не би да е накарал хората си да построят моста веднага след като е разбрал, че в планината има злато?

— Не. Моста го построи преди въобще да се разбере за златото. Цялата история започна преди няколко години. Имаше една война, по време на която загина бащата на Гости. Гости го наследи, макар че на мнозина това не им хареса. Гости много-много не го обичаха, тъй като се предполага, че един вожд трябва да е герой, а дебелациите никога нямат героичен вид. Гости обаче си има един братовчед: Галбак му е името, два метра е висок и е по-злюбен от змия. Да знаеш, че самият Гости не е най-предприемчивият човек на света. Той е наистина много дебел и като повечето дебелаци е мързелив. От време на време обаче един вожд трябва да навестява другите вождове, а на Гости никак не му се искаше да бие пет дни път, за да достигне до някой брод, и заради това нареди на хората си да построят мост. След като го построиха, му хрумна да накара всички, които не са членове на рода, да плащат за минаването. Първо взимаше за това по една медна монета, обаче после, когато откриха злато в планината, цената значително се увеличи.

— Една цяла златна унция е доста повече от „значително“, приятелю — сухо каза Алтал. — Кой човек с всичкия си ум ще плати такива пари?

— Плащат си, и то с удоволствие. Човек, който е копал половин година дупка в планината, изпитва голяма жажда. А и започва да се

чувствува самотен и да му липсва компанията на хубави жени. От тези, които не се интересуват кой как мирише, стига в джоба му да има злато. За да се стигне до планината, трябва задължително да се мине през владенията на Гости, така че той прибира своя дял от всяка златна песъчинка, която са открили златотърсачите. При това, без да си мърси ръцете. Не знам дали въобще съществува дума, която да опише истинския размер на богатството на Гости.

Гер сръга Алтал с лакът и изсъска:

— Погледни Генд! Направо започнаха да му текат лигите!

Алтал уж случайно плъзна поглед по лицата на другите посетители и го задържа съвсем кратко върху Генд. Дългокосият мъж с горящите очи бе побледнял. Изражението му бе гротескно преувеличение на неприкривана алчност.

— Струва ми се, че глътна въдицата, Алтал — рече доволно Гер. — Сега трябва само да го изтеглим.

— Къде точно се намира този мост? — попита внимателно Генд с грубия си глас. — С моя приятел сме тръгнали на север. Вероятно в същата посока, в която и тези двама пътници. — Генд кимна към Алтал и Гер. После добави: — Ако този Гости е наистина толкова алчен, колкото казвате, нищо чудно да е решил да взима пари и за ползуването на пътя за Хуле.

— Е, не ми се вярва да стигне чак дотам, приятелю — каза човекът, който бе описал богатството на Гости. — Другите вождове не биха позволили това. За такива работи дори може да избухне война.

— Вероятно сте прав — съгласи се Генд. — Струва ми се обаче, че с приятеля ми бихме предпочели да заобиколим територията на един алчен човек преди да е решил да разшири малката си империя.

Генд допи чашата си и се изправи.

— За мен бе удоволствие да се запознаем, господа — каза иронично. — Скоро пак ще се видим. — След това двамата с Хном излязоха от кръчмата.

— И ние трябва да излезем — прошепна Алтал на Гер.

— Още не съм си допил медовината — протестира момчето.

— Вече я изпи. Тръгваме си веднага.

Излязоха от кръчмата и тръгнаха към Генд и Хном, които вече бяха при конете си.

— Можеш ли да ми заделиш малко време, приятелю? — попита Алтал.

— Малко бързаме — отвърна Хном.

— Ще ви отнема съвсем малко време — увери го Алтал и го погледна право в очите.

— Ако мога да преценя по изражението ви — а обикновено успявам да преценя, — вие намерихте историята за Гости Големия търбух и златото му за много интересна.

— Да, тя наистина привлече вниманието ми — отвърна Генд.

— Така и предположих. Имате вид на бизнесмен.

— Какъв бизнес имате предвид? Не продавам гърнета, тенджери или овце.

— Аз също не продавам. Имах предвид бизнеса, свързан с прехвърлянето на правото на собственост.

— А, този бизнес ли имате предвид! Съдружникът ми и аз понякога също му отделяме известно внимание.

— Така и предположих. Забелязах, че очите ви светнаха, когато онези прости селяни започнаха да говорят за дебелака и за неговия мост. Признавам ви, че тази история събуди и моето любопитство.

— И какво от това?

— Ако решим и двамата да посетим дебелака с цел да поемем отговорността за част от неговото злато, вероятно бихме си пречили на всеки завой, не смятате ли?

— Не е изключено — съгласи се Генд.

— При положение че аз съм решил да навестя Гости, а вие имате същото намерение, няма ли да е по-добре да обединим силите си, вместо да се състезаваме помежду си? Ако аз се опитвам да надхитря вас, а вие мен, в крайна сметка дебелакът може да надхитри и двамата ни и да ни обесят.

— В думите ви има логика — призна Генд. — Но имате ли опит?

— Той е най-добрият — вметна с гордост Гер. — Просто няма да повярвате какви пари взима от семейството ми, за да ме обучи. Алтал може да ограби и самия Бог.

— Доста смело казано — изкикоти се Хном.

— Достатъчно е само да покажете на Алтал в каква посока се намира Домът на Бога и да не му пречите — продължи Гер.

— Може би си струва да си поговорим за това малко по-обстойно — каза Генд. — Нека обаче първо се махнем оттук. Дворът на една кръчма не е най-подходящото място за такива разговори.

— Тъкмо мислех да предложа същото — каза Алтал. — Инстинктите ви са в ред.

Четиримата се качиха на конете си, прекосиха селото и навлязоха в гората.

— Намери някое подходящо място, Гер — каза Алтал на момчето.

— Веднага — отвърна Гер, пришпори коня си и се устреми напред.

— Изглежда будно момче — отбеляза Хном.

— Толкова е умно, че понякога ми отваря работа — отвърна кисело Алтал. — Винаги когато му предложа план за обикновен обир, започва да го усложнява.

— Да не забравя, казвам се Генд — каза Генд и свали странния си шлем. — Това е Хном.

— Това е полезна информация. Аз се казвам Алтал, а момчето е Гер.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Генд с лека усмивка.

— Струва ми се, че успях да открия подходящо място — разнесе се гласът на Гер. — Наблизо има поляна с няколко дръвчета по средата. Можем да си поговорим там, без никой да ни види. Никой няма да успее и да ни подслуша.

— Заведи ни — нареди му Алтал.

Поляната бе наклонена, а няколкото дръвчета в центъра ѝ бяха разположени на неколкостотин метра от заобикалящата ги отвсякъде гора.

— По обичайния начин ли ще действуваме? — попита Гер, когато слязоха от конете. — Пак ли ще се сторим, че не се познаваме?

— „Ще се сторим?“ Какво значи това? — попита изненадано Хном.

— Гер обича да си измисля думи — обясни Алтал. — Искане да каже „ще се престорим“. Вероятно е прав. Едва ли ще искаме Гости да ни възприеме като група. Според мен ще е най-добре да си дадем вид, че не се познаваме, и да не общуваме много-много помежду си, когато се озовем в дома на Гости. Ще трябва да спечелим доверието му, а това

ще ни отнеме известно време. Разбира се, ще трябва да измислим и няколко убедителни лъжи, но това едва ли ще е проблем за професионалисти като нас.

— Така е — съгласи се Генд. — Навярно ще е добре да се разделим още тук.

— Съгласен съм — каза Алтал. — Защо в такъв случай вие с Хном не тръгнете на север? Ние с Гер ще останем тук още около час и после ще тръгнем на изток. Ако някой реши да ни следи, няма да разбере, че се познаваме.

— Виждам, че те бива, Алтал — рече с възхищение Генд. — Не забравяш подробностите. Когато всичко приключи, няма да е зле отново да си поговорим. Струва ми се, че имам едно делово предложение за теб, но... Нека поговорим за него след като оберем Гости.

— Точно така. Не бива да се правят по няколко неща наведнъж. Добре. Имаш ли достатъчно злато, за да си платиш минаването по моста?

— Имам много злато — отвърна Генд и добави лукаво: — На теб трябва ли ти?

— Ако случайно ти кажа „да“, нашето партньорство ще приключи веднага, не съм ли прав?

— Вероятно да.

— Лесно се разбират, нали? — обърна се Гер към Хном.

— Така е, момчето ми. Ако не бяхме внимавали, можеше да пропуснем нещо много интересно — съгласи се Хном. — Пред нас са двама майстори. Можем да се престорим, че не го виждаме, но все пак е по-добре да си отваряме очите.

— Прав си.

— С Гер ще дойдем ден след като пристигнете вие — продължи Алтал. — И ще страним от вас. Успя ли да огледаш добре наметалото ми?

— Естествено — отвърна Генд.

— По начало няма да си слагам качулката. Ако обаче я нахлузя и видиш двете вълчи уши да стърчат, това ще е знак, че искам да си поговорим, съгласен ли си?

Генд кимна и каза:

— Аз пък ще използвам по същия начин бронзовия си шлем. Ще го нося на пояса си. Сложа ли го на главата си, това ще означава, че искам да разговарям с теб.

— Всичко се подрежда както трябва — каза Алтал. — Засега едва ли е необходимо да договаряме повече неща. Ще трябва да направим оглед на терена преди да се разберем за повече подробности. Предлагам да ги изясним след като разберем къде дебелакът държи парите си.

— Съгласен съм — отвърна лаконично Генд.

— Смяташ ли, че има още нещо за уточняване?

— Според мен засега не — отвърна Генд.

— В такъв случай всичко е наред. Вие двамата най-добре тръгвайте. Ще се видим отново в дома на Гости.

— Там ще се „сторим“, че не се познаваме — ухили се Хном на Гер.

— Схватлив е, нали? — обърна се Генд към Алтал. — Ако откраднем повечко злато, ще го купя и ще го науча на занаята.

Тези му думи изненадаха Алтал.

— Не се тревожи, Алтал — каза Гер с нахална усмивка. — Все още най-добрият си ти. Вероятно ще ми трябва цял месец, дори два, за да стана по-добър от теб. Може би дори и три.

Генд се засмя. После двамата с Хном яхнаха конете си и потеглиха на север.

ГЛАВА 43

— Това не ми е в характера, Генд — каза Хном на съдружника си. Алтал и останалите наблюдаваха от прозореца на Дома как двамата яздат към земите на рода на Гости. — Наистина ли трябва да оставим половината злато на този крадец?

— Необходим ни е, Хном — отвърна Генд. — Ако искаш лично да влезеш в Дома на Дейвос и да откраднеш Книгата му, това е друга работа.

— Не горя от такова желание — каза Хном и потрепери. — Чувал съм ужасни неща за това как Двейя се разправя с хората, които ѝ досаждат. В сравнение с тях пърженето в горящ катран може да ти се стори дори приятно. Добре, а какво ще кажеш за времето, след като той ти донесе Книгата? Той повече няма да ни е необходим, така че бихме могли да му прережем гърлото и да приберем неговия дял от златото на Гости, не си ли съгласен? След като ни донесе Книгата, можем спокойно да му видим сметката.

Генд се засмя подигравателно.

— Хном, ти май не си готов да проявиш лоялност към никого, така ли?

— Не и към хората, които ми пречат — призна Хном. — Обичам златото. Няма да се успокоя, докато всичкото злато не се окаже в ръцете ми.

— Забрави моя дял — каза Генд. — Да не би да си решил да откраднеш и него?

— Не, разбира се — отвърна Хном твърде бързо. — Алтал и това съобразително момченце са ни чужди, Генд. С теб сме като братя, обаче тези двамата не са ни никакви. Единственият смисъл на съществуването им е да ни помогнат да ограбим дебелака, а после да откраднат Книгата по наша поръчка. След като свършат тези неща, можем да ги очистим.

— Подсети ме никога да не заставам с гръб към теб, Хном — каза Генд.

— Няма за какво да се тревожиш, мили братко — каза Хном лицемерно.

— Поне не в близко време — уточни Генд.

— Май не изпитват особено приятелски чувства един към друг — коментира Гер.

— Така е — каза Двейя. — Генд спаси живота на Хном, след като го изгони от Ледан, обаче благодарността е качество, несвойствено на Хном. Наблюдавай го внимателно, Гер. Той е хитър, подъл и съвсем безнравствен, и отгоре на всичко е твоя отговорност.

— Моя ли?

— Твоя, разбира се. Елиар се справи с Пехал във Векти. Андина надхитри Гелта в Треборей, а Лейта и Бейд елиминираха Арган и Коман в Перквейн. Сега е твой ред и човекът, с когото трябва да се справиш, е Хном.

— Едва ли ще ми създаде много трудности, Еми — каза момчето. — Ножът ми каза да мамя. Това не означава ли, че ми е позволено да го измамя? Аз вече направих това, когато измислих Видението, в което той и Генд ще ни помогнат да ограбим Гости. Толкова съм изпреварил Хном, че вече не може да ми види гърба.

— Не бъди прекалено самоуверен, Гер — смъмри го Двейя. — Хном е по-умен, отколкото изглежда. Не усложнявай нещата. Ако започнеш да ставаш прекалено оригинален, той ще усети, че нещо не е съвсем наред, и ще бъде нащрек. Той вече знае, че си умен. Трябва да се погрижиш да продължава да вярва, че си решил да измамиш Гости, а не Генд.

— Няма да забравя това, Еми — обеща Гер.

Два дни по-късно Генд и Хном стигнаха до моста. Наложих им се да почака известно време, докато якият пазач се разправяше с един кандидат-златотърсач, облечен в дрипи.

— Не може ли да платя след като открия златото? — питаше човекът.

— Не се прави на глупак — отвърна татуираният страж с глас, изпълнен с презрение. — Или ще платиш сега, или няма да те пусна.

— Това просто не е справедливо — възрази дриплът. — Там има злато, а ти не ме пускаш, за да прибера своя дял.

— Ти изобщо имаш ли пари?

— Все още нямам, но когато открия злато, ще забогатяя.

— Само ми губиш времето. Отмести се и не пречи на платежоспособните пътници.

— И аз имам право да мина.

— Стража! — изкрещя пазачът на двама мъже, облечени в животински кожи и с бронзови брадви в ръце. — Този глупак ми пречи да работя. Защо не го хвърлите в реката, за да проверим дали може да плува?

Двамата яки войници се ухилиха и тръгнаха към златотърсача.

— Ще разкажа всичко това на моя вожд! — заплаши ги човекът и побягна.

— Това често ли се случва? — обърна се Генд към татуирания пазач.

— Непрестанно. Нямаме представа какви обещания съм чувал. Само един от десет души има достатъчно пари, за да си позволи да мине по моста.

— Колко струва? — делово попита Генд.

— По една златна унция на човек — отвърна татуираният.

Генд развърза кесията си и извади небрежно две монети. После попита:

— Как мога да се срещна с вашия вожд? Искам да проведе един делови разговор с него.

— Той е в крепостта. По всяка вероятност е в трапезарията.

— Не бих искал да го смущавам, докато се храни.

— В такъв случай ще ви се наложи да почакате доста дълго. Той се храни от сутрин до вечер. На ваше място не бих позволил това да ме смущава. Той спокойно може да се храни и да разговаря едновременно.

— Точно това едновременно хранене и говорене създава проблеми на Гости — засмя се един от войниците. — От устата му летят пръски и масата пред него се цапа.

— Ще имам това предвид и ще стоя по-далеко от него — каза Генд. После двамата с Хном тръгнаха по моста.

— Тези хора изобщо не приличат на арумци — каза Елиар. — Защо не носят фустанели като истинските арумци?

— Защото тогава още не е имало търговски връзки между Арум и Векти, Елиар — обясни Двейя.

— Това каква връзка има с облеклото им?

— Непосредствена. Фустанелите се правят от вълна, а арумците не се занимават с овцевъдство. Не забравяй, че всичко това се случва преди две хиляди и петстотин години. Тогава повечето планинци са се обличали в животински кожи, а оръжията им са били от бронз.

— Много странен начин на живот — неодобрително каза Елиар.

— Този мост е по-добър от предишния — отбеляза Алтал. — Старият мост можеше да се разпадне от едно кихане.

— Човекът с татуировката същият ли е, с когото си разговарял тогава? — попита Гер.

— Същият е — потвърди Алтал. — Сега обаче се държи по-важно. Вероятно защото се е вдигнала таксата. — После огледа крепостта отвъд реката. — По-голяма е, отколкото при предишното ми посещение. Еми, би ли ни доближила малко до нея? Бих искал да видя какви точно промени са внесени.

— Разбира се, любов моя.

Изображението зад прозореца леко се размаза и след миг Алтал установи, че гледа крепостта на Гости отгоре.

— Има някои разлики — отбеляза той. — Предишния път този плевник в северния край се намирал отвъд стената, а прасетата се разхождаха спокойно из двора. Виждам, че сега си имат кочина.

Имаше и други промени. Крепостта на Гости бе много по-спретната. Основната сграда вече бе масивна и доста се отличаваше от паянтовата постройка, която помнеше Алтал. В двора имаше работилници и стопански сгради. Конюшните бяха разположени до стария хамбар в северната част на двора, а ковачницата, бояджийницата и дърводелската работилница сега се намираха до източната ограда.

— Като пристигнем, ще трябва да направим основен оглед — каза Алтал. — Внесени са много изменения, с които ще е необходимо да се запознаем на място.

— Аз ще се шляя наоколо — каза Гер. — Никой не обръща особено внимание на малките момчета.

— Добра идея.

— Сега въвеждат Генд в крепостта, за да го представят на Гости — каза Лейта на Алтал. — Сигурно ще искаш да чуеш какво ще си говорят.

— Да. Не бих искал Генд точно в този момент да стане прекалено разговорлив.

Изображението отново се размаза и след миг Алтал видя Гости и неговата трапеза.

— Та той е направо отвратителен! — възкликна Андина с погнуса.

— Не случайно го наричат Гости Големия търбух — каза Елиар.

— Един толкова дебел човек може ли въобще да се движи? — попита Андина.

— Той не се движи — поясни Алтал. — В това кресло също така спи. Освен това си похапва и по време на сън.

Един облечен с кожи войник с копие с бронзов връх въведе Генд и Хном при дебелака и каза:

— Тези непознати искат да говорят с теб, Гости. Било по работа.

— Да заповядат — отвърна Гости и изтри мазните си ръце в огромната си дреха. — За делови разговори винаги съм готов.

— Този казва, че името му било Генд. Тъкмо той иска да разговаря с теб.

— Приятно ми е да се запознаем, Генд. — Гости се оригна. — За каква работа става дума?

— Всъщност не става дума за нищо особено важно, княже — отвърна Генд. — Имам работа в Екверо. Обикновено пътувам дотам през Перквейн и Треборей. За съжаление, там има някои хора, които не ме обичат, така че със слугата ми решихме да отидем в Екверо по северния път. Закъсняхме обаче малко и се боим, че няма да успеем да прекосим планините преди да е завалял сняг. Замислих се дали не бих могъл да ви убедя да ни позволите да прекараме зимата тук.

— Да ме убедите ли? — попита Гости и заръфа една мръвка.

— Иска да каже, че е готов да заплати, княже — преведе Хном.

— Тази думичка, „плащане“, много радва сърцето ми — измляска Гости и покри цялата маса с мазни пръски. — Поговорете с братовчед ми Галбак и той ще се погрижи за настаняването ви.

След тези думи Гости кимна към един великан с късо подрязана брада и студени очи и нареди:

— Погрижи се за хората, Галбак.

— Разбрах, братовчеде — отвърна Галбак с гърлен глас.

— Едричък е, нали? — каза Елиар.

— Като бик — съгласи се Гер. — Не ми се ще да го опознаваме откъм лошата му страна. Съмнявам се обаче, че има и добра.

— Гер, пак започваш да говориш не както трябва — смъмри го Андина. — Нали те учим да си възпитан. Какво е това „като бик“?

— Това сега ми е служебно задължение, Андина — обясни Гер. — Алтал иска да говоря пред Генд и Хном така, за да не ме заподозрат. Искан да разсъждавам умно и да се държа глупаво. Щом е решил, че така трябва, така и ще се държа.

— Поне ще е забавно — отбеляза Лейта.

— Къде ще отидем, Алтал? — попита Гер.

— Ще изчакаме да минат няколко дни. Трябва да дадем време на Генд и Хном да се устроят, а на останалите да свикнат с тях. Ако се явим при Гости прекалено рано, някой може да заподозре, че между нас има връзка. Държа всички там да останат с впечатлението, че с Генд никога не сме се срещали.

Алтал и Гер прекараха следващите два дни във внимателно наблюдение на Генд и Хном. На третия ден Алтал взе решение и каза на детето:

— Е, вече сме готови. Утре сутрин и ние сме там.

— Готов съм, Алтал.

На следващия ден, когато се събраха за закуска, Двейя даде на Алтал и Гер много съвети. Алтал реши да пренебрегне повечето от тях.

— Тя май обича да дава съвети, прав ли съм? — обърна се Гер към Алтал веднага щом последваха Елиар към южното крило на Дома, където бяха конете.

Алтал вдигна рамене.

— Нищо не ни струва да си седим кротко и да я изслушваме, щом това ѝ доставя удоволствие.

— Ти обаче никога не правиш точно това, което ти нарежда.

— Прав си, не го правя много често — съгласи се Алтал. После се обърна към Елиар. — Елиар, най-добре ще е да се озовем на пътя на

петнадесетина километра от моста. За всеки случай. Не знаем къде точно Гости е поставил наблюдателни постове.

Когато се озоваха на пътя, видяха, че листата на върбите покрай реката вече са почервенели.

— Гер, когато стигнем до моста, ще говоря само аз — предупреди го Алтал.

— Ясно де — каза Гер.

Стигнаха по пладне и татуираният пазач им поиска две унции злато.

— Много хубаво наметало имаш, приятелю — каза той, след като Алтал плати таксата.

— Пази ме от дъжда — отвърна небрежно Алтал.

— Къде го намери?

— В Хуле — отвърна Алтал така, както бе отвърнал предишния път. — Един вълк тъкмо се беше наканил да ми прегризе гърлото и да ме изяде за вечеря. Винаги съм обичал вълците, най-вече защото пеят много хубаво. Не обичам обаче да им правя компания за вечеря, особено когато аз съм основното блюдо. Е, за мой късмет имах зарове и предложих на вълка да решим въпроса чрез хвърляне на зарове, вместо да се търкаляме по земята и да се хапем.

Както и предния път, стражът бе очарован от смешната история как Алтал играл на зарове с вълка. Тя очевидно се хареса и на Гер. Алтал се зарадва, че не е изгубил професионалното си чувство за хумор, и добави към историята още няколко забавни небивалици.

— Това е наистина страхотна история, приятелю! — каза смеещият се страж, след като чу края, и потупа Алтал по рамото с месестата си ръка. — Гости трябва непременно да я чуе! — После се обърна към един от също така ухилените войници. — Смени ме! Искам да представя нашия приятел на Гости.

— Слушам — каза войникът.

— Това беше наистина страшно забавна история, Алтал — каза с възхищение Гер, докато следваха стража.

— Радвам се, че и ти я хареса.

— Ти миналия път същото ли му разказа?

— Горедолу същото. Е, все пак този път малко я поукарасих.

Последваха облечения в кожи мъж през селото, минаха през вратите на крепостта и накрая се озоваха пред Гости, който ръфаше печен свински бут.

— Здравей, Гости! — извика силно стражът, за да привлече вниманието на дебелака. — Това е Алтал. Нека ти разкаже как се е сдобил с това наметало.

— Добре — отвърна Гости и отпи голяма глътка медовина от един рог. — Нали нямаш нищо против да продължа да се храня, докато ми разказваш?

— Ни най-малко — отвърна Алтал. — Никак не би ми се искало да стана свидетел на това как започваш да се топиш пред очите ми.

Гости примигна, а после започна да се смее, като опръска с мазни капки цялата маса.

Алтал бързо огледа задименото помещение и видя Генд и Хном, седнали до огнището. Генд едва забележимо кимна и после нахлузи на главата си странния си бронзов шлем.

Алтал започна да разправя разширена версия на историята за играта на зарове с вълка. В късния следобед с Гер вече се бяха сдобили с постоянни места на трапезата на огромния дебелак.

След залез слънце Гости заспа, а високият брадат Галбак се наведе над масата и каза:

— Ако ти и момчето ти нямате друга работа, Алтал, ще те отведе до стаята ви, където ще можете да поспите. Когато Гости започне да хърка, никой не може да заспи.

— Наистина съм уморен, Галбак — призна Алтал. — Разказването на смешни истории понякога е доста уморително.

— Не ме лъжи, Алтал. Видях че на самия теб това ти достави много голямо удоволствие — засмя се Галбак.

Алтал се усмихна и даде знак на Гер да стават от масата.

— Ти, изглежда, си дясната ръка на Гости, Галбак — каза Алтал, докато огромният арумец ги извеждаше от помещението.

— По-скоро лявата — изръмжа Галбак. — Дясната му трябва за ядене. Боя се, че в крайна сметка именно това ядене ще го убие. Няма нищо лошо в това да си дебел, но Гости е изгубил всякакво чувство за мярка. Вече не може да спи легнал, а има и моменти, когато му е трудно да диша.

— Ако му се случи нещо, ти ли ще го наследиш?

— По всяка вероятност, да, но съвсем не чакам смъртта му. С Гости сме като братя — и затова просто наблюдавам как копае собствения си гроб със зъбите си.

Генд стана от скамейката, на която бяха седнали с Хном, и се обърна към Алтал.

— Твоята история ми хареса, страннико.

— Това е Генд — представи го Галбак. — А това е неговият слуга Хном. Те са от Регвос и ще изкарат зимата тук.

— Приятно ми е да се запознаем, Генд — каза Алтал. — Вие явно сте възпитан човек и имате чувство за хумор.

— Благодаря — каза Генд и седна на скамейката.

— На твое място не бих приел думите му за чиста монета, Алтал — каза Галбак, докато ги извеждаше в коридора. — Генд е много затворен човек и не съм забелязвал да се усмихва дори и на най-смешните истории.

— Всякакви хора има по света — каза Алтал и повдигна рамене. После хвърли поглед през рамо и видя как Хном произнася беззвучно: „конюшната“. Кимна му незабележимо, че е разбрал, и последва Галбак и Гер.

Стаята, където ги отведе братовчедът на Гости, нямаше врата. Нямаше и някаква особена мебелировка. В единия ъгъл бе струпана купчина слама, която очевидно бе замислена да служи като легло.

— Знам, че не е нищо особено — извини се Галбак. — Гости обаче предпочита да харчи пари за храна, а не за мебели.

— Нас това напълно ни устройва — увери го Алтал. — С момчето само ще отидем до конюшната, за да си вземем одеялата, и после лягаме.

— В такъв случай ще се видим утре сутрин — каза Галбак и ги остави.

— Засега всичко е наред, Алтал — каза Гер, докато вървяха към конюшната. — Какво мислиш за този висок мъж?

— Имам усещането, че по-нататък може да ни е полезен — отвърна Алтал. — Самият Гости очевидно се занимава единствено с ядене и е поверил всички останали грижи на братовчед си. Това може да се окаже важно.

Излязоха от главната сграда, минаха покрай няколко открити работилници и стигнаха до хамбара, който се намиреше в

североизточния ъгъл на укреплението. Оттам отидоха в конюшната, разположена до северната му стена. В полумрака видяха, че Генд и Хном вече са там.

— Доста се забавихте — изръмжа недоволно Генд.

— Няма закъде да бързаме — отвърна Алтал. — Проходите вече са затрупани със сняг, така че ще можем да се махнем оттук чак напролет.

— Това ми е известно, Алтал — отвърна Генд. — Започнах обаче да се чудя дали не си размислил.

— За да ти оставя всичкото злато на Гости ли? Моля те, не говори глупости. Успя ли да разбереш къде го държи?

Генд кимна утвърдително и каза:

— На долния етаж е. Трябва да се мине покрай трапезарията и да се изкачат няколко стъпала. Не съм влизал, обаче предполагам, че подът е дървен. Вероятно от грубо сковани дъски. Нито един човек, който е с всичкия си, не би държал злато в стая с пръстен под.

— Така е — съгласи се Алтал. — Особено пък в район, където повечето хора са златотърсачи и носят кирки и лопати. Стаята охранявана ли е?

— Непрекъснато, обаче това не би трябвало да е проблем. Стражите, които пазят през нощта, обикновено застъпват на смяна с голяма делва медовина. Ако действуваме след полунощ, вероятно ще са задрямали и ще успеем лесно да ги убием.

— А успяхте ли да огледате ключалката?

— Много е проста — увери го Хном. — С такава ключалка мога да се справя и насън. Можем да си свършим работата още тази нощ, ако питаш мен.

— Много е опасно — побърза да каже Гер. — Вие двамата сте тук от няколко дни, а ние с Алтал току-що пристигнахме. По-всяка вероятност ще ни следят по-внимателно, отколкото вас, защото сме новодошли. Оня бик Галбак сигурно е предупредил стражите, че ще ги одере живи, ако се напият до безсъзнание. Според мен трябва да изчакаме да свикнат с нас. А дотогава снегът ще стига до коремите на конете.

— Той е прав — каза Алтал. — Искам да разполагам с простор, след като откраднем златото. Галбак е дългокрак и сигурно може да

тича като сърна ден и половина, преди да се умори. Обирът трябва да се смята за завършен една след като си се измъкнал.

— Виждам, че разбираш от тези работи, Алтал — отбеляза Генд.

— Разбрах много отдавна, че добрите обири трябва да се предшествуват от добри планове. Предстои ни дълга зима, обаче имаме с какво да си запълним времето. Трябва да опознаем всеки сантиметър от тази крепост, за да можем да се ориентираме в нея и в пълен мрак. Основният ни проблем произтича от това, че се намираме в група сгради, оградени със стена. Влизането е лесно. Излизането със златото обаче може да се окаже доста трудно.

— Аз разбирам от пожари — каза Хном. — Цялата крепост е дървена, а хората, чиято къща гори, рядко обръщат внимание на нещо друго освен на пожара.

— Този вариант заслужава да се има предвид — съгласи се Алтал. — Нека обаче обмислим и други решения. Един пожар би ни дал най-много два часа преднина, а това не е достатъчно. Ако се наложи, аз бих могъл да се измъкна през вратата на крепостта и с лъжи, щом не ни е останал друг изход. Важното е обаче да не убиваме стражите. Кръвта привлича вниманието не по-малко от огъня. Освен това не трябва да разбиваме ключалката на съкровищницата. Ако си свършим работата както трябва, ще мине поне ден преди да разберат, че са ги ограбили. Ако разполагаме с един ден преднина, можем да сме спокойни. Ако разполагаме само с пет минути, ще си имаме големи неприятности.

— И не трябва да забравяме да се преструваме, че не се познаваме — вметна Гер. — Не трябва да разговаряме пред хората, както разговаряме тук.

— Имаме цяла зима, за да уточним подробностите — каза Алтал. — Самият аз няма да ви бъда от голяма полза, защото ще прекарам по-голямата част от времето при Гости и неговите хора, за да ги развличам с шеги и забавни истории. Това означава, че основната работа ще трябва да я свършите вие тримата. Сега е добре да се прибираме. Не бива да забравяме, че ни наблюдават. Ако отсъствуваме дълго време, нищо чудно някой да започне да ни търси.

Алтал забеляза, че очите на Генд пламтят в полумрака.

— Добре ще е да не прекъсваме контактите си, когато всичко това приключи — каза Генд със стържещия си глас. — Искане ми се да

обсъдим с теб деловото предложение, което ти споменах, когато се запознахме.

— Винаги съм готов да те изслушам, приятелю — отвърна Алтал. — Но сега ще е по-добре да се приберем преди някой да е започнал да ни търси.

Алтал и Гер взеха одеялата си и тръгнаха през двора.

— Всичко това навярно ти се вижда много странно, Алтал — каза Гер, докато постилаха одеялата си върху сламата. — Имам предвид, че веднъж вече си го преживял.

— Разликите са достатъчно, за да не губя интерес — отвърна Алтал. — Замислиш ли се над това, което правим, ще разбереш, че в момента осъществяваме едновременно две измами. Мамим Гости за едно нещо и мамим Генд за друго. Това би трябвало да е достатъчно, за да ме поддържа във форма.

Седмица след пристигането на Алтал и Гер в крепостта зимата настъпи с пълна сила. Развихриха се снежни бури и виелици. В самата сграда обаче беше сухо и топло. Алтал продължи да развлича Гости и приятелите му с шеги и весели приказки. Освен това направи всичко възможно, за да се сближи с огромния Галбак. Огромният мъж обикновено бе мрачен, и не бе трудно да се разбере защо. Арумците са изключително лоялни към близките си и Галбак, поради близкото си родство със своя вожд, бе много привързан към него. На всички бе ясно, че здравето на Гости видимо се влошава. Дебелакът пъшкаше, когато говореше, и му трябваше чужда помощ, за да стане от стола.

— Давам му още две години живот, Алтал — каза веднъж Галбак, когато двамата бяха отишли в конюшната, за да огледат конете. — Или най-много три. Гости никога не е бил мършав, обаче десет години непрестанно ядене го превърнаха в планина. По-лесно е да го заобиколиш, отколкото да го прескочиш.

— Вярно е, че не е дребосък — съгласи се Алтал.

— Имаше времена, когато не беше такъв — тъжно каза Галбак. — Когато бяхме малки, той тичаше и си играеше заедно с другите деца. След като обаче умря по-големият му брат, Гости разбра, че му предстои да стане вожд на рода. Точно тогава започна да преяжда.

Колкото повече ядеше, толкова повече му нарастваше апетитът. Сега вече не може да спре. Трябва непрестанно да яде.

— Това е наистина много тъжно, Галбак, но какво можеш да направиш?

— Нищо. Той вече престана да обръща внимание на нещата, които се случват около него, така че се наложи с неговата работа да се заема аз. Аз броя и меря златото, което се трупа в съкровищницата му. Той вече дори не ще и да го погледне. Веднъж седмично му съобщавам размера на приходите, но това само го кара да яде повече. Дебел е, но е щастлив.

След това пояснение Алтал реши да внесе в плана си леки промени. Беше съвсем очевидно, че Гости е запазил само представителни функции, а истински вожд на рода е Галбак. Именно той щеше да заповядва какво да се прави, след като се разбере за кражбата. Това в известен смисъл затрудняваше задачата на Алтал. Събуждането на Гости през нощта можеше да се окаже невъзможно, а вероятно щяха да са необходими поне още час-два, за да му се обясни, че е ограбен. Галбак обаче щеше да реагира мигновено.

Зимните вечери бяха дълги. Алтал продължи да посвещава времето си на забавляването на Гости, като остави останалите грижи по подготовката на Гер, Хном и Генд. Една нощ, когато огънят в огнището в столовата почти бе угаснал, Алтал случайно дочу разгорещен спор между двама белокози стари арумци.

— Ти си глупак, Игнис — каза презрително единият от старите бойци на другия. — Плевникът няма друга врата.

— Има — отвърна разгорещено Игнис. — Ти няма как да знаеш това, Мерг, защото никога през живота си не си работил. Ти четиридесет години лежа по гръб, а аз през цялото това време работех. Много добре си спомням, че още като млад съм прехвърлял сено през тази задна врата.

— Не ми се вярва да си спомняш. Сигурно не можеш да си спомниш и какво си правил тази сутрин.

— Плевникът има задна врата!

— Няма.

— Има!

— Няма.

Гости хъркаше, а двамата старци продължаваха да разменят своите „има“ и „няма“.

Разбира се, съвсем не бе трудно да се открие решение на спора. Алтал обаче реши да не им го предлага. След като на двамата стари мърморковци този спор им доставяше удоволствие, защо трябваше да им пречи? Вместо това тихо стана и отиде да провери лично.

До задната стена на плевника бе вдигната голяма купа сено. Алтал се покатери върху нея и започна да опипва стената. След малко откри това, което търсеше. Очевидно прав беше Игнис. Алтал напипа кръгъл прът, преминаващ през доста голям отвор в гредата. След малко откри още един отвор. Хвана пръта и го бутна първо на едната, после на другата страна. Прътът се движеше свободно.

— Да, да, да... — рече си Алтал. — Интересна работа...

Слезе от купа и отиде да търси Гер.

Откри хлапето в кухнята.

— Стига си ял, Гер — каза му Алтал. — Намери Генд и му кажи, че искам да поговоря с него.

— В конюшната ли?

— Не, в плевника. При сеното открих нещо, което доста ще ни улесни.

— Отивам — отзова се охотно Гер.

— Върви — каза разсеяно Алтал, взе парче хляб и го потопи в чиния със сос.

След четвърт час Гер доведе Генд и Хном в плевника.

— Какво има, Алтал? Нещо не е наред ли? — попита Генд.

— Напротив, извадихме късмет. Успях да науча нещо полезно от спора между двама старци.

— Интересно си прекарваш времето — коментира Хном. — За какво спореха?

— За плевника.

— Че какво има да се спори за плевника? — попита подигравателно Генд.

— Нямаха си друга работа и си припомнях добротото старо време. Старците често се отдават на такива занимания. Та този път стана дума за плевника. Единият старец каза, че имало само една врата, а според другия — две. Реших лично да проверя как стоят нещата и установих,

че е прав вторият старец. Виждате ли тази купа сено до външната стена?

Генд се втренчи в полумрака и каза:

— Почти нищо не се вижда. Трябваше да донесеш факла.

— В плевник? Това е най-сигурният начин да се привлече хорското внимание, приятелю Генд. Както и да е, покатерих се върху сеното и опипах стената. Напипах прът, който залоства нещо. Не съм чувал да се залостват стени без врати. Щом има прът, има и врата. Ако успеем да отворим тази врата, няма да ни се налага да излизаме през предната врата, когато изнасяме плячката.

— Наистина сме извадили късмет — съгласи се Хном. — Това е едно от нещата, които най-много ме смущаваха.

— Ако съдя по състоянието на гредите, този плевник е поне с няколко поколения по-стар от стената около крепостта. Предполагам, че хората на Гости са я построили след откриването на злато в планината и може би заради това таксата за ползуване на моста се е повишила. Преди това не е имало нужда от ограда, защото е нямало какво да се краде. Вече има какво да се краде. Това сено е старо. Предполагам, че е тук от години, вероятно от времето, когато още е нямало ограда. Тъй като стената на плевника тъй и тъй си е била тук, вероятно са я включили в оградата. Едва ли е имало особен смисъл да строиш нова стена там, където вече си има стара. За всеки случай нека утре Гер излезе навън, уж за да си поиграе на снега, а всъщност да огледа това място. Ако наистина има врата и успеем да я отворим, ще се измъкнем с конете оттук много преди някой да е разбрал, че ни няма.

— Имаме още една причина да изчакаме снегът да се стопи, преди да навестим съкровищницата на Гости — каза Хном. — Следите по снега ще са смъртна опасност за нас. Струва ми се, че шансовете ни за успех току-що се удвоиха.

— Да си поиграя на снега ли казваш? — попита Гер.

— Направи снежен човек или нещо от този род — предложи Хном. — Нали малките момчета и без това непрестанно се занимават с такива работи?

— Само ако си нямат сериозна работа — възрази Гер. — Предпочитам да си използвам времето, за да се науча да крада истински ценни неща. Дори не знам как се прави снежен човек.

— Вземи и Хном, Гер — предложи Алтал. — Той ще ти обясни как се правят снежни човеци.

— Благодаря, Алтал — каза Хном враждебно.

— Няма за какво — отвърна Алтал с усмивка. — Искам да проверите дали има врата много старателно. Нали сте съгласни, че е редно да установим това преди да сме си свършили работата?

— Прав си — въздъхна Хном.

— След като приключим работата си и се измъкнем през тази врата, ще е най-добре да се разделим — продължи Алтал. — С Гер ще тръгнем на юг и ще се постараем да оставим много следи — през пролетта почвата е мека. Ще тръгнем на юг от тази страна на реката. Вие двамата по-добре тръгнете на север, но не по пътя. Постарайте се да не оставите никакви следи. Ние с Гер ще минем в галоп през всички села по пътя ни и ще вдигнем много шум.

— Могат да ви уловят и да ви обесят — предупреди Хном.

— Няма такава опасност — отвърна Алтал. — По пътя има един каменист участък, по който не остават никакви следи. Там ще направим завой и ще отидем в планината. Хората на Гости дори няма да разберат, че сме се отбили от пътя, и ще продължат да ни гонят на юг, а когато осъзнаят грешката си, ние с Гер вече ще сме далеч от тях.

— Защо именно ти поемаш най-големия риск, Алтал? — попита с подозрение Генд.

— Защото ме бива повече от теб в тази работа. Знам, че мога да се измъкна. Ти не си сигурен дали можеш да кажеш същото. Вие вървете право на север и идете в Хуле. Там разпитайте как да откриете странноприемницата на Набжор. Ние с Гер ще дойдем там. Ти ми каза, че имаш някакво делово предложение, и ми се иска да чуя нещо повече за него. След като свършим работата си тук, разбира се.

— Значи не крадем по няколко неща едновременно, така ли? — попита Хном.

— Точно така. Да приключим първо с тази кражба, а после ще поговорим за следващата.

ГЛАВА 44

Наближаваше пролетта. Крадците вече бяха опознали добре и най-закътаните ъгълчета в дома на Гости. Оставаше само да изчакат да се стопи снегът.

Алтал започна да си намира поводи да излиза извън крепостта. Бе си набелязал една преспа в близката планина като ориентир.

— Когато тя се стопи, тогава ще изчезнем и ние — каза на другите.

По едно съвпадение, макар и Алтал да не вярваше много-много в съвпадения, Галбак го уведоми, че родът всяка пролет отбелязва едно подобно събитие.

— Гости бе роден в началото на пролетта — каза Галбак. — Ние арумците нямаме навика да броим с особена точност дните и месеците, както правят това хората от равнинните страни. Заради това отбелязваме рождения ден на Гости в деня, когато се стопят последните преспи по близките хълмове. Нас и такава точност ни устройва.

— Важното е вас да ви устройва — отвърна любезно Алтал и нахлузи на главата си качулката с вълчите уши.

— Студено ли ти е? — попита Галбак.

— Не, нещо ми се е схванал вратът.

След четвърт час четиримата крадци се събраха в конюшната.

— Нещо не е наред ли? — попита Генд.

— Съвсем не — отвърна Алтал. — Напротив. Галбак преди малко ми каза, че чествуват рождения ден на Гости в деня, когато се разтапя снегът на близките хълмове. Под чествуване арумците разбират преди всичко сериозно пиене, така че нас това напълно ни устройва. До вечерта няма да е останал и един трезвен арумец, а към полунощ всичките ще хъркат и ще са така пияни, че крепостта ще може да се срути отгоре им, и пак няма да усетят.

— Това сякаш са го организирали специално за нас — каза Хном и се ухили. — След като приключи тяхното празненство, ще почне нашето.

— А и на следващата сутрин няма да са достатъчно изтрезнели, за да започнат веднага да ни търсят — каза Гер.

— Ще поднесем на Гости доста интересен подарък — каза Генд със зла усмивка. — Съвсем определено никога няма да забрави точно този си рожден ден.

— Той се отнесе добре към нас, така че му дължим нещо — каза Алтал. — Подготовката на празненството ще им отнеме седмица, така че ние ще разполагаме с достатъчно време за собствената си подготовка. Задната врата на плевника вече може и да не е дотам интересна, но нека все пак я използваме. Няма смисъл да минаваме през селото, ако не е задължително. По-добре е да оставим следи по земята, а не в паметта на някой буден селянин. Има и още нещо. След като си почиваха цяла зима в конюшната, конете ни може би са станали лениви, така че няма да е зле да ги пораздвижим преди да настъпи великият ден. Тогава ще бързаме и едва ли ще можем да обясним това на конете си.

— Виждам, че мислиш за всичко, Алтал — каза Генд.

— Поне се опитвам. Това е най-добрият начин да не те обесят.

— Защо да не донесем украшения? — попита Гер.

— Не те разбрах, момче — каза Хном.

— Ще се престорим, че сме решили да отсечем клони от гората, за да украсим с тях голямата стая, където всички ще се занимават с ядене и пиене. Все едно че сме решили да помагаме за празненството. Така ще можем да обясним защо отиваме с конете си в гората.

— Това е хитро, Гер — каза Генд. — Така освен това ще имаме и възможност да потърсим посред бял ден най-добрите пътища за бягство.

— Ще кажа това на Галбак — каза Алтал. — А сега е добре да се приберем, преди да сме привлекли нечие внимание. Денят на кражбата приближава, така че ще трябва да следим още по-внимателно това, което става около нас. Не искаме на рождения ден на Гости да ни се поднесе някаква изненада, нали?

Алтал и Гер изчакаха Генд и Хном да се махнат, след това минаха през двора и отидоха в плевника.

— Гер, ти скачал ли си някога от купа сено? — попита Алтал.

— Че защо ми е да скачам от купа сено?

— За удоволствие. Трябва обаче да се приземиш на меко. Така че вземи сено от купата, която закрива задната врата, и го постели пред нея.

— Това не е лека работа, Алтал — възрази Гер.

— Няма защо да бързаш. Цялото това сено трябва да се премести едва в деня на празненството. Ако някой те види как го местиш, му обясни, че си подлагаш сено, за да скачаш на меко.

— Това е страшно много работа, Алтал.

— Затова пък заплащането е добро. Ще обясня на Галбак с какво си се заел. Ще му кажа, че малките момчета обичат да си играят или нещо от този род. Така Галбак няма да заподозре нищо.

— Защо трябва все аз да се занимавам с тези неща?

— Това е част от обучението ти, Гер. Освен това малко физически упражнения няма да ти навредят.

— Ти си лош човек, Алтал.

— И това е част от работата ми, Гер. Някой трябва да премести сеното, което закрива вратата. Ако започна да правя това заедно с Генд, хората няма как да не се усъмнят в действията ни. Направиш ли го ти, никой изобщо няма да ти обърне внимание. Ще решат, че просто си играеш.

На другия ден към пладне Галбак излезе на двора и внимателно огледа стръмните склонове на хълмовете, извисяващи се покрай реката. После каза:

— Денят на празненството приближава. След пет дни ще чествуваме рождения ден на Гости.

Хората отвърнаха на думите му с радостни възгласи.

— Всичко ли ще е готово навреме? — попита Хном същата вечер, когато четиримата крадци се събраха в плевника.

— В общи линии, да — отговори Алтал. — Трябва само да раздвижим конете си. Не трябва обаче да яздим заедно. Сега, когато моментът приближава, не трябва да ни виждат повече заедно, дори и само за минути. Какво става със сеното, Гер?

— Има още доста работа, Алтал — отвърна момчето. — Пред тази врата е натрупано огромно количество сено.

— Ще се опитам да ти помогна.

— Как ще го направиш, без да те забележат?

— Само наблюдавай какво правя, Гер — отвърна дяволито Алтал. — Гледай и се учи.

Когато се върнаха в столовата, Алтал цъкаше и клатеше глава.

— Какво е толкова смешно, Алтал? — не скри любопитството си Галбак.

— Разсмива ме младият ни приятел. Не си ли забелязал, че когато възложиш на едно момче някаква работа, то веднага започва да хленчи и да се оплаква?

— Не се бях замислял. Всъщност обаче си прав. Мисълта, че трябва да свършат някаква работа, не радва особено момчетата.

— Когато обаче става дума за игра, могат да преместят и планина. Описах на Гер как си играехме с братята ми, когато бяхме малки, и думите ми, изглежда, разпалиха въображението му. Имахме един стар плевник на село и заедно с братята ми цяла зима скачахме в сеното. Така или иначе, Гер реши, че трябва и той да изживее това удоволствие. Отиде в плевника и започна да си постила сено, което сваля от голямата купа.

— Да не повярваш! — засмя се Галбак.

— Нямах представа колко усърдно се е заел с тази работа!

— И как точно си играехте, Алтал? — попита един от арумците.

— Ами качвахме се на купата и скачахме — отвърна Алтал. — Все едно че летиш.

— Я виж ти — рече арумецът.

Когато на следващата сутрин Гер отиде в плевника, завари безброй помощници, които усърдно смъкваха сеното, струпано пред отдавна забравената врата. После започнаха скоковете и плевникът се превърна в най-оживеното място в цялата крепост. На Гер това не му хареса.

— Не мога дори да се доближа до сеното — промърмори той. — Арумците се редят на опашка, за да скачат. Просто не мога да се вредя.

— Стига си се оплаквал — каза му Алтал. — Нали свършиха работата вместо теб? Дай сега малко да пояздим. Пък и трябва да се свържа с Еми.

Излязоха с конете от крепостта, за да търсят клони за украса, и веднага щом се озоваха в гората, Алтал погледна нагоре и каза на въздуха над главата си:

— Трябва да си поговорим, Еми.

— Върни ги у дома, Елиар — чу гласа ѝ и след малко Елиар се появи на пътеката пред тях.

— За колко време ще ти трябва Книгата на Генд, Еми? — попита я Алтал, щом се озоваха в Дома. — Ако е само за малко, с Гер бихме могли да отвлечем вниманието на Хном.

— Прекалено много се тревожиш за времето, любов моя. Чудесно знаеш, че тук времето не тече така, както извън Дома, но постоянно забравяш за това.

— Искам просто да се уверя, че не съм пропуснал нищо. Нека ти изложи това, което съм намислил, а ти ще ми кажеш дали не съм догледал нещо.

— Добре, приятелю.

— Ще ограбим Гости в полунощ на рождения му ден. Дотогава всички обитатели на крепостта би трябвало да са извън строя. Лично ще се погрижа за това.

— Точно във връзка с това исках да ти кажа нещо, Алтал — намеси се Бейд. — Познавам хора, които могат да се наливат със силна бира цяла седмица и въпреки това стоят на краката си. Какво ще стане, ако дори един от хората на Гости притежава тази способност.

— И за това съм помислил, братко Бейд — усмихна се Алтал. — Нали си спомняш херцог Нитрал?

— Разбира се. Херцогът на Мавор. Човекът, който използва течен огън срещу хората, които бяха обсадили града му.

— Точна за този течен огън ми е думата. Той е смес от катран, сяра, петрол и една течност, която се получава при дестилирането на силна бира. Тъкмо тази течност придава силата на бирата, виното и медовината и размеква коленете и размътва умовете. Ще имам грижата медовината, която ще пият гостите на рождения ден на Гости, да е достатъчно силна, за да си свърши работата. Ако изпият това, което им предлага, гарантирам ти, че до полунощ там няма да остане буден човек.

— Това си е чиста измама — обади се Лейта.

— Няма да насилвам никого да я пие, Лейта — каза Алтал. — Ако им се услади, това вече си е тяхна работа. Освен това ще предлага

на Генд обирът да бъде извършен от двама ни, а през това време Гер и Хном ще оседлаят конете и ще ги преведат през задната врата на плевника. Ще имам грижата обирът да продължи достатъчно дълго, за да успее Гер да „змами“ Хном, да подаде Книгата на Генд на Елиар и да я върне, когато Еми приключи с нея. После ние с Генд ще отнесем златото в конюшната, ще го натоварим на конете и ще излезем заедно през задната врата. След това ще се разделим. Генд и Хном ще се отправят на север, към Хуле, а ние с Гер ще тръгнем уж на юг, към Треборея, но ще предадем нашия дял от златото на Елиар, за да го върне тук, ще се промъкнем обратно в крепостта и ще си легнем. Дотук пропуснал ли съм нещо?

Алтал погледна останалите, но никой от тях не реагира.

— В такъв случай ще продължа — каза той. — На сутринта ще се престоря, че не ми е добре, и „случайно“ ще забележа, че Генд и Хном ги няма. После ще си „спомня“, че ми се е сторило, че съм забелязал около полунощ Генд да минава през двора и да мъкне нещо тежко.

— Това възможно ли е? — попита Андина. — Ако си решил да изтровиш всички, другите ще се чувствуват още по-зле и от теб.

— Това не е точно отрова, Андина — възрази Алтал.

— Наистина ли? — попита тя. — Искам да кажа, че ако си прекалено деликатен, може би няма да разберат какво всъщност искаш да им кажеш.

— В такъв случай ще им говоря по-открито, Андина. Ще разберат какво искам да им кажа, повярвай ми. Когато слънцето изгрее, хората на Гости вече ще са тръгнали по следите на Генд.

— Момент, татко — весело каза Лейта. — Ти откъде ще минеш?

— Естествено ще оставя следи, за да ги открият хората на Гости. Ще наглася нещата така, че дори слепец да може да проследи Генд. С това моето участие приключва. Оттам нататък ще действа Гер.

— А какви са твоите планове, Гер? — обърна се Лейта към момчето.

— Все още не са съвсем готови — призна Гер. — Ще измисля нещо обаче, не се съмнявайте. — И като имитира доста удачно Алтал, добави: — Вярвайте ми.

— Моля те! Само не почвай и ти!

— Така ме обучават — ухили се Гер.

Денят преди рождения ден на Гости бе ясен и слънчев, но Галбак не бе в добро настроение.

— Неприятности ли имаш? — попита го Алтал.

— Бях намислил да поднеса на Гости една приятна изненада, но се боя, че нищо няма да се получи — каза високият арумец.

— Каква изненада?

— Реших, че може би ще е забавно да го разбудим рано сутринта, да го качим на купата сено и да го хвърлим оттам.

— На теб това може и да ти се струва забавно, Галбак, но не съм сигурен дали и Гости би го оценил така. Какво те накара да се откажеш?

— Подът на плевника не е достатъчно здрав. Едно нещо е да полетиш от купата сено, друго е да пробиеш пода и да се озовеш в торището. Това едва ли би развеселило Гости.

— Прав си — съгласи се Алтал. — И все пак би било забавно да се види изражението му в този момент.

Когато Алтал и Гер се върнаха в стаята, където спяха, Алтал чу безмълвния глас на Елиар.

— Току-що изсипах твоята течност в медовината — съобщи младият арумец.

— Не в цялата, надявам се.

— Не. Обработих единствено десетте делви в дъното на склада. В делвите пред тях има обикновена медовина. Те са първите, които ще бъдат изпити. До делвите с твоята „специална“ медовина ще стигнат чак утре вечер.

— Чудесно — каза Алтал и потри ръце. — Не искам да се напият преди да настъпи вечерта. Човек, който се напие до безсъзнание до обяд, се буди преди полунощ. Ти опита ли „специалната“ медовина?

— Не — тъжно отвърна Елиар. — Еми не ми позволи.

— Тогава ще взема да се отбия до кухнята и да проверя дали наистина е толкова силна, колкото трябва — каза Алтал и с известно колебание добави: — Не е необходимо да казваш това на Еми.

— Чух те, Алтал.

— Тъй ли? — попита Алтал. — Здравей, Еми. Как си?

— Аз съм добре — отвърна тя. — На теб обаче може да ти стане зле, ако се увлечеш с дегустацията.

— Това заплаха ли е, Еми?

— Не, Алтал. Това е обещание.

Алтал тръгна към кухнята. Гер го следваше по петите. Щом влязоха, Алтал загреба един рог от една от делвите от предната редица, а втори от една от делвите от втората редица. Медовината от първия рог бе приятна на вкус. Медовината от втория напълни очите му със сълзи.

— Елиар направил ли е каквото трябва? — прошепна Гер.

— Да — отвърна Алтал, като се опитваше да си поеме дъх.

— Хората на Гости няма ли да усетят разликата?

— Съмнявам се. Когато стигнат до последните десет делви, вече ще са пияни и главите им ще са твърде размътени, за да разберат какво точно пият. Когато започне да се свечерява, занеси няколко рога на стражите, които са на пост пред склада. Занеси им първо от обикновената медовина, а после от другата. Генд е склонен да ползува ножа си с твърде голяма лекота, така че не искам тези стражи да са будни, когато настъпи моментът на обира. Не ми се вярва сред гостите да има даже и един, който да е достатъчно трезвен, за да се сети да провери какво правят стражите. Ако обаче им прережат гърлата, и най-пияният арумец ще бие тревога.

— Един обир винаги ли е толкова сложен? — попита Гер. — Струва ми се, че в последно време ти започна да броиш дори листата по дърветата.

— Дотам още не съм стигнал — отвърна Алтал. — Когато обаче планираш обир, винаги трябва да се опиташ да предвидиш всички възможни варианти на събитията. Само крадецът, който използва главата си, я запазва.

— Ще го запомня.

— Добре. Сега нека се смесим с гостите. Гости вероятно всеки момент ще се събуди. Не е ял цели шест часа, а обикновено не може да издържа повече.

— Заради това ли спи на стола си?

— Предполагам, че тази е една от причините. Вероятно има и друга: сигурно вече не може да се движи. Не прави никакви физически упражнения, а тежи като вол. Навярно краката вече не го държат.

Празненството започна нормално. Галбак държа едно доста пищно слово и накрая предложи на здравица за вожд.

Думата „на здравица“ бе посрещната с въодушевление.

Гости леко кимна в знак на благодарност и се нахвърли върху храната с настървението на лешояд.

Алтал изчака дебелакът да позасити глада си с около половин свински бут и след това се отпусна в стола си и заговори.

— Гости, дали съм ти разказвал историята за лудия, когото срещнах веднъж в северен Кагвер?

— Не си спомням да си ми я разказвал, Алтал — отвърна дълбокомислено Гости, без да спира да мляска. — Ти пък как успя да разбереш, че е луд? Не си спомням кагверец, който да не е бил малко странен.

— Кагверецът, за когото ми е думата, беше по-странен от останалите, Гости — отвърна Алтал. — Разхождаше се покрай края на света и прекарваше по-голямата част от времето си в разговори с Бога. Бях чувал, че много хора се обръщат към Бога, но този човек си мислеше, че Бог му отговаря.

— Значи наистина е бил луд — съгласи се Галбак.

— Разкажи ни тази история, Алтал — обади се някой от присъстващите.

— С удоволствие — отвърна Алтал. — Това се случи преди доста време. Бях влязъл в Кагвер откъм Хуле, защото имах работа там, и когато минах покрай края на света, чух, че някой си говори сам.

После описа подробно лудия старец и разказа фантастична история, която нямаше почти нищо общо с истината.

Обстановката ставаше все по-шумна и оживена и избухнаха първите кавги. Доброто настроение се върна чак вечерта, когато се появиха първите делви с обработена медовина.

Час след това започнаха песни. Малко по-късно започна да се разнася хъркане.

— Гер, занеси силната медовина на пазачите пред склада — каза Алтал. — После иди в конюшната и оседлай конете.

— Слушам — отговори Гер.

— Знаеш ли какво искам от теб? Искам да разсееш Хном достатъчно дълго, за да мога да предам на Еми Книгата на Генд.

— Ще се справя, Алтал — увери го Гер.

Малко след като Гер излезе, се измъкна и Хном. След няколко минути Алтал даде знак на Генд.

Човекът с огнените очи се изправи, сложи бронзовия си шлем и тихо излезе от помещението.

Алтал бавно брои до сто и след това също стана. Погледна още веднъж пияните арумци и се запъти към вратата.

— Защо се забави? — прошепна Генд.

— Искях да се уверя, че не е останал нито един буден — отвърна Алтал. — Хайде, да се залавяме за работа.

Тръгнаха по коридора и след малко изкачиха трите стъпала, водещи към съкровищницата. Двамата стражи лежах неподвижно пред входа на стъпалата и хъркаха.

— Да ги убием ли? — попита Генд.

— В никакъв случай — отвърна категорично Алтал. — Убитите винаги привличат вниманието, а това е последното, което ни трябва. След като откраднем златото, ще заключа и съкровищницата ще изглежда така, както е изглеждала винаги. Ако извадим късмет, ще се сетят да надникнат в нея чак след два-три дни, така че ще разполагаме с достатъчно време.

— Умно — каза Генд с възхищение.

— Радвам се, че одобряваш действията ми — каза Алтал, изкачи трите стъпала и огледа ключалката.

— Ще се справиш ли? — попита нервно Генд.

— С такава ключалка ще се справи дори Гер — отвърна надутото Алтал, измъкна от ботуша си дълга бронзова игла, бръкна с нея в ключалката и се чу шумно щракане.

— Готово — каза Алтал и откряхна тежката врата. — Влез. Аз после ще затворя.

Генд се шмугна през отворената врата.

Алтал извади факлата, поставена в бронзов пръстен до вратата, и го последва. Огледаха съкровищницата. До стената бяха подпрени торби, направени от животински кожи.

— Това ще ни отнеме доста време — каза Генд.

— Не ми се вярва — отвърна Алтал. — Дори и немарлив човек като Гости няма да остави мед и злато на едно място.

После пхна факлата в една халка на стената, отиде до една от торбите и я разтърси.

— Медни монети.

— Как позна?

— По звука. Медните монети дрънчат по-различно от златните. Звукът на златото е по-мелодичен — каза Алтал и продължи да проверява торбите.

— Готово — каза след малко доволно. — Тази е напълнена с пясък и тежи много повече от другите.

— С пясък ли?

— Златотърсачите нямат нито оборудване, нито време и желание да разтопят златото и да го направят на кюлчета. Така че плащат таксата за моста в пясък. С монети плащат онези, които идват от другата страна. — После развърза торбата, бръкна и извади шепа жълти песъчинки. Разтвори ръка и песъчинките се изсипаха обратно в торбата като светец златен дъжд. — Красиво е, нали?

Генд бе сякаш парализиран. Очите му горяха по-силно отпреди.

— Помогни ми да ги сортираме — каза Алтал. — Глупаво ще е да вземем по погрешка торба с медни монети.

— Веднага — каза Генд.

Сортирането на торбите им отне около четвърт час.

— Това май е всичко — каза Алтал. После замислено претегли на ръка една от торбите и каза:

— Тежи около тридесет кила.

— Какво от това? — попита Генд.

— Разполагаме с четири коня, съдружничко. Ако хората на Гости се събудят рано и започнат да ни преследват още от сутринта, ще е добре нашите коне да могат да бягат като подплашени кошути. Не вярвам да е разумно да натоварим по повече от две торби на кон. Впрочем, на коня на Гер бихме могли да натоварим и четири, но това после би могло да ни скара. Да взимаме осем торби и да се махаме.

— Но тук има почти двадесет торби! — протестира Генд.

— Ти вземи колкото торби искаш, Генд, обаче тежестта им ще те забави. Ако те заловят хората на Гости, няма да имаш възможност да похарчиш и стотинка от златото си.

— В конюшната има още много коне.

— Там е работата, че липсващите коне привличат вниманието почти толкова, колкото и мъртвите пазачи. Ако започнем да убиваме хората на Гости и да му крадем конете, можем да се простим с този свят. Предпочитам да пътувам с по-малко злато, но да остана жив, а какво ще решиш ти си е твоя работа.

— Прав си — отвърна Генд с нескрито съжаление и въздъхна тежко.

— Златните монети са в отделни торби — каза Алтал на своя дългокос съучастник. — Те са за предпочитане пред торбите с пясък. Монетите се пласират лесно, докато пясъкът би трябвало да го претопяваме в кюлчета, а в това занимание не ме е бивало никога. — Отиде до вратата и надникна в коридора. — Чисто е. Да се измъкваме. Ще оставим торбите в кухнята, аз ще затворя вратата и ще я заключа. После ще отнесем плячката в плевника. Не вярвам в цялата крепост да е останал дори един буден човек, но нека за всеки случай се движим в сенките.

— Добре — каза Генд. — Да почваме.

Всеки взе по две тежки торби, бързо тръгнаха по коридора и ги оставиха в кухнята. После се върнаха в съкровищницата и взеха по още две торби. Алтал остави своите на горното стъпало и каза:

— Ти тръгвай, ще те настигна след малко.

— Какво ще правиш?

— Ще подреда всичко така, че да не личи, че сме влизали. Така, че дори и Галбак да не разбере, че нещо е разместено, ако рече да надникне. Ако извадим късмет, може да разбере, че Гости е обран, чак след седмица.

— Хитър си, Алтал — каза с възхищение Генд. — Гледай обаче да не се бавиш много.

После тръгна към кухнята. Алтал се върна в стаята и затвори вратата. Бързо развърза няколко торби с медни монети и ги изсипа на пода. Изсипа върху тях и съдържанието на една от торбите със златен пясък и после обърна масата.

— Готово — каза доволно. После излезе, сложи факлата на мястото ѝ и внимателно заключи вратата.

— Бързо се справи — каза Генд, когато Алтал влезе в кухнята.

— Когато се налага, мога да бъда и бърз — отвърна Алтал. — Ако Галбак отвори утре съкровищницата, ще види точно това, което искам да види. Да вървим в плевника. Добре ще е по изгрев слънце да сме далеч оттук.

— По последното нямам възражения — отвърна Генд.

Двамата отново взеха по две тежки торби и излязоха през кухненската врата.

— Защо се забавихте толкова? — тихо попита разтревоженият Гер, когато влязоха в конюшната. — Щях да полудея!

— Какво стана?

— Лошо, Алтал.

— Говори по-тихо! — изсъска Генд. — Какво се е случило?

— Ей това — каза Гер и посочи една неподвижна фигура до вратата на конюшната. — Това е Хном, ако вече не си го познал. Тъкмо когато бяхме оседлали конете и ви чакахме, дойде един пиян арумец — мърмореше, че щял да скача от купата. Хном се опита да му пробута някаква лъжа, за да обясни защо сме тук. Арумецът обаче бе твърде пиян, очевидно реши, че искаме да скачаме преди него, и удари Хном по главата с ей онова ведро. После се покатери на купата и скочи. Не падна обаче там, където трябваше, и май си счупи врата. Не ми дойде наум друго, освен да го покрия със сено. Мисля, че Хном диша, но не мога да го свестя. Какво ще правим?

— Отвори задната врата — каза му Алтал. — С Генд ще отидем да приберем останалото злато. Ще решим какво да правим с Хном, когато се върнем.

По пътя към кухнята Генд не престана да бълва ругатни.

— Тъпа работа! — обобщи накрая.

— Ще го полеем с вода — каза Алтал. — Ако и това не го свести, ще го вържем на седлото и ще водиш коня му. Не можем да си позволим да го оставим тук. Галбак ще измъкне истината от него само за минута. Хайде първо да си приберем златото, а после ще решим какво да правим с Хном.

Прибраха и останалите четири торби и се върнаха в конюшната.

— Дава ли признаци на живот? — попита Генд.

— Никакви — отвърна Гер. — Залях го със студена вода, обаче не шава. Този арумец май здравата го е халосал.

Генд коленичи до приятеля си и започна да го щипе по носа и да го пляска по бузите.

— Какво се случи в действителност, Гер? — прошепна Алтал.

— Ами... халосах Хном с ведрото! — призна Гер. — Хном е хитър, така че очаквах да предположи, че и аз съм хитър. Един вид, да очаква, че може да се промъкна тихо зад него и да го ударя в гръб. Заради това реших да се държа другояче. Взех кофата и се запътих направо към него, без въобще да се крия. Той ме гледаше и даже ми се усмихваше. Дори и не мигнах, а направо го фраснах с все сила. Изглеждаше много изненадан. После го заудрях още, но Еми ми нареди да спра. Сигурно ѝ бе забавно, защото се смееше. После ми каза, че ще направи така, че Хном да не си спомня кой го е ударил.

Гер изглеждаше малко засрамен.

— Това не беше хитруване по правилата, Алтал. Истинско хитруване щеше да е да се промъкна до него незабелязано, а аз не го направих. Просто го ударих по главата.

Алтал насмалко не избухна в смях, но се сдържа.

— Справил си се добре, Гер. Направо чудесно.

— Елиар занесе на Еми Книгата на Генд и след секунда я върна — каза Гер. — Сигурно пак си е играла с времето. Книгата сега си е там, където си беше преди да халосам Хном.

— Направихме всичко, което трябваше, и това е най-важното. Хай де да си прибираме златото и да тръгваме.

ГЛАВА 45

Генд беше много ядосан и ругаеше сърдито.

— Можеше да е и по-лошо, Генд — каза Алтал. — Може да е малко трудно да водиш коня на Хном, обаче ако е вързан както трябва, няма да падне. Ние с Гер ще имаме грижата никой да не ви следва, така че няма да има нужда да препускате.

— Може и да си прав — изръмжа Генд. — Всичко се развиваше така хубаво, а изведнъж това ни се стовари на главата!

— Случва се — каза Алтал. — Не може да се предвиди абсолютно всичко. Можеше да е и по-лошо. Арумецът можеше да убие Хном и да вдигне тревога.

— Прав си — отвърна Генд. После отиде до отворената врата и впери поглед в звездното небе. — Колко часа според теб остават до разсъмване?

— Горедолу четири. Все още имаме достатъчно време.

— Сигурен ли си, че после ще дойдете в Хуле? Нали не си забравил, че ни предстои да обсъдим още един въпрос?

— Ще дойдем — обеща Алтал. — Вие с Хном тръгвайте. Ще се срещнем в странноприемницата на Набжор. С теб се сработихме, Генд, така че партньорството ни изглежда обещаващо.

— Кога ще дойдете в странноприемницата?

— Зависи от времето, което ще бъде необходимо на хората на Гости да се съвземат от празненството. Ако минат два дни, докато се сетят да ни преследват, ще пристигнем при Набжор само ден или два след вас. Ако започнат да ни търсят веднага, може и да се забавим една-две седмици. При Набжор има много развлечения, така че времето там тече бързо.

Вдигнаха неподвижното тяло на Хном, качиха го на коня и го вързаха за седлото.

— Тръгвайте — каза Алтал на Генд. — С Гер ще поразтребим малко и после ще се срещнем в края на гората.

— Какво ще разтребвате?

— Ще подредим всичко така, както си беше преди празненството. Ако има някакви промени, някой може да се усъмни.

— Какво ще направите с мъртвия арумец?

— Просто ще го посипем с повечко сено. Все още е студено, така че в близките дни няма да започне да мирише. Всъщност това няма да е от особено значение, след като Галбак разбере, че сме виждали съкровищницата. Да ти се намира въже, Генд?

— Въже ли?

— Трябва да намеря начин да върна този прът на мястото му. Не върви да си тръгнем и да оставим вратата да зее.

— Прав си — каза Генд и започна да рови в дисагите си. По едно време измъкна Книгата.

Алтал затаи дъх.

— Това ще свърши ли работа? — попита Генд и му показва едно намотано на кълбо въже.

— Да, благодаря.

— Няма защо — отвърна Генд, прибра Книгата в дисагите си и ги завърза. — Не се бави много.

После излезе, като водеше коня на Хном.

— Ти защо се развълнува? — попита Гер.

— Допусках, че може да установи някаква промяна в Книгата си — призна Алтал. — Някаква следа от присъствието на Двейя.

— Нали не смяташ да затваряш тази врата?

— Разбира се, че не — каза Алтал. — Просто исках да спомена, че трябва да го направя преди Генд да ме подсети.

После Алтал започна да се преструва, че се опитва да затвори вратата. Звездната светлина не бе ярка, обаче Генд имаше особени очи и Алтал не бе сигурен дали не може да вижда в мрака. Накрая с Гер се качиха на конете, препуснаха към близката гора и се присъединиха към Генд и все още не дошлия в съзнание Хном.

— Това е всичко, Генд — каза Алтал. — Мисля, че ще е по-добре да не яздиш много бързо. Ако конят на Хном започне да препуска, нашият приятел може да се изхлузи от него и да ти отвори още работа. Ще наваксаш скоростта след като Хном се свести. Дръж се встрани от пътя и не вдигай шум, когато минаваш покрай села. С Гер ще оставим достатъчно следи и ще вдигнем достатъчно шум, за да убедим Галбак,

че всички сме тръгнали на юг. Не би трябвало да имаш проблеми, но все пак бъди внимателен.

— Добре. Значи ще се видим при Набжор.

— Приятно пътуване — каза Алтал. — Хайде, Гер.

След като Генд и неговият приятел се отдалечиха, Алтал спря и попита:

— Тук ли си, Елиар?

— Че къде другаде да съм? — чу се гласът на Елиар точно зад гърба им.

— Помислих си, че Андина или Бейд може да са те ангажирали с нещо. Сега ще ти подам златото. Прибери го на сигурно място.

— Ще имам грижата за това — обеща Елиар.

— Алтал — чу се шепотът на Двейя.

— Да, Еми?

— Би могъл да върнеш това злато на мястото му.

— Не говори глупости — изсумтя той.

— Това злато не ти трябва, любов моя. Забрави ли, че имаш собствена златна мина?

— Хвърлих доста труд за това злато и не смятам да го връщам.

— Знаех си, че ще ми отговориш така.

Алтал вдигна торбите над главата си, от нищото се подадоха ръцете на Елиар и ги взеха.

— А сега, бързо да разседлаем конете и да ги върнем в конюшната — каза Алтал. — После ще отидем да събудим Галбак. Не ми се иска Генд да се отдалечи много.

— Остави ли достатъчно следи по пътеката, за да могат Галбак и хората му лесно да ги открият? — попита Гер.

— Оставих — отвърна Алтал. — От задната врата на плевнята до края на земите на Гости има следи от два коня. Толкова ясно се виждат, че ще ги забележи и дете. Хората на Галбак няма да са във форма, обаче и те няма как да не ги видят.

— Сигурен ли си, че ще успееш да събудиш Галбак? Когато го оставихме, бе страшно пиян.

— Елиар вече се е погрижил за това — увери го Алтал. — Обработил го е така, както навремето обработи княз Твенгор. Галбак е направил кратко пътешествие до вдругиден, а после се е върнал в нашето време и ефектът от препиването е съвсем отслабнал. Все още

няма да се чувствава съвсем добре, но поне ще разбере това, което ще му кажа.

Алтал потупа коня си по врата и животното послушно се върна в конюшната.

— Предполагам, че вече сме готови да съобщим какво е направил Генд. Почваме ли?

— Отдавна очаквам този момент — отвърна нетърпеливо Гер.

— Когато отидем в трапезарията, искам да седнеш някъде близо до Галбак.

— Да се правя, че спя, така ли?

— Точно така. Аз ще разкажа на Галбак една малка история, към която ти нямаш отношение. Просто се преструвай на заспал и не си отваряй очите преди Галбак да се развика. А той непременно ще се развика, след като чуе това, което ще му кажа.

Гости хъркаше в огромния си стол, повечето от останалите се търкаляха по пода. Алтал забеляза, че хъркането им от време на време се прекъсва от стонове и каза:

— Скоро ще започнат да се будят. Хайде, Гер, заемай позиция и се преструвай на заспал.

— Готово — каза Гер и седна близо до стенения Галбак.

Алтал се затътри към масата, като стискаше главата си с ръце. Коленичи до братовчеда на Гости и леко го разтърси.

— Галбак — рече с измъчен глас. — Събуди се!

Галбак изхърка. Алтал го разтърси по-силно.

— Галбак! Събуди се! Нещо не е наред.

— Ооох! — изстена Галбак и докосна челото си с трепереща ръка.

— Галбак! Събуди се! — продължи да го разтърсва Алтал.

— Ти ли си, Алтал? — попита Галбак и го погледна с кръвясал поглед. — Какво има?

— Тая медовина беше нещо много силна — каза Алтал. — Чувствувам се по-зле от куче. Но май видях в двора нещо, което трябва да знаеш.

— Главата ми буквално се пръска — изстена Галбак. — Остави ме да спя. Ще ми го разкажеш утре сутрин.

— Тогава вече може да е късно — разтревожено каза Алтал. — Стори ми се, че видях нещо, което не е наред, и ще е добре да го

провериш и ти. Не съм съвсем сигурен, но ми се струва, че преди малко ви ограбиха.

— Какво? — извика Галбак, седна и стисна главата си с ръце. — Ужас! За какво говориш, Алтал?

— Преди малко станах, защото стомахът ми буквално изгаряше — каза Алтал. — Измъкнах се на двора и повърнах. И преди съм страдал от махмурлук, но никога, както досега. Както и да е, видях, че през двора минават двама души. Мъкнеха тежки торби. Вгледах се и видях, че това са Генд и слугата му Хном. Непрестанно се озъртах и останах с чувството, че ги е страх да не би някой да ги види. Тогава Хном изтърва една от торбите и тя издрънча. Не съм съвсем сигурен, но ми се стори, че в нея имаше пари.

Галбак го погледна изумено.

— Както и да е — продължи Алтал. — И двамата отидоха в конюшната, а след няколко минути чух скърцане, сякаш се отваря врата. Звукът идваше като че ли откъм плевника. После чух тропот на два коня. Според мен няма да е зле да надникнеш в съкровищницата на Гости. Разумът ми още не е съвсем избистрен и е възможно да съм си въобразил всичко това, обаче при всички случаи ще е добре да я провериш.

Галбак с мъка се изправи, веднага се присви и започна да повръща. Когато се посъвзе, успя да каже:

— Ела с мен!

Двамата тръгнаха по коридора и след малко стигнаха до стъпалата пред съкровищницата. Двамата стражи кротко похъркваха. Галбак ги прекрачи и се опита да отвори вратата. След това тихо се засмя.

— Нямах представа как ме уплаши, Алтал! Вратата е заключена, така че всичко е наред. Сигурно си имал кошмар.

— Все пак няма да е зле да надникнеш вътре, Галбак — каза Алтал. — Аз съм имал кошмари и преди, обаче досега никога не съм имал кошмар, в който да повръщам. Ще се чувствам много по-добре, ако все пак надникнеш вътре, за да се убедиш, че всичко е наред.

— Може и да си прав — отвърна Галбак. — Пък и това няма да ми струва нищо.

Извади от джоба си дълъг бронзов ключ, отключи, свали факлата от стената, отвори вратата и влезе.

Алтал едва успя да скрие усмивката си. Купчината медни монети на пода и обърнатата маса нямаше как да не привлекат вниманието на Галбак.

— Ти беше прав, Алтал! — изкрещя Галбак. — Ела с мен!

Двамата забързаха към трапезарията.

— Ставайте всички! — изрева Галбак и започна да разбужда гостите с ритници. — Ограбиха ни!

— Какво има, Галбак? — сънено попита Гости.

— Ограбили са съкровищницата ти, Гости! — изкрещя Галбак в ухото на братовчед си. — На пода са разпилени монети, а няколко чувалчета със злато липсват!

— Ти си пиян, Галбак — надменно каза Гости. — Главната порта е заключена. Никой не може да влезе в крепостта и да ме ограби.

— Крадците са били в крепостта, глупако! — викна Галбак. — Ограбили са те Генд и слугата му. Алтал ги е видял как се промъкват през двора с торби злато в ръце.

После Галбак започна отново да разбужда съплеменниците си с ритници.

— Идете в конюшната и яхвайте конете! Крадците едва ли са далеч! Бързо!

— Някой може ли да ми обясни какво става тук? — попита Гости.

— Разкажи му това, което разказа и на мен, Алтал — рече Галбак.

— Събудих се, защото ми се гадеше — започна Алтал. — Излязох на двора и започнах да повръщам, и изведнъж видях Генд, човека, който каза, че идва от Регвос. Заедно с приятеля си минаха през двора и се озъртаха като кокошки, които се пазят от ястреб. Така се прокрадват само хора, които крият нещо, и заради това ги проследих с поглед. Хном изтърва нещо и то издрънча. Оттам отидоха в конюшната и малко след това чух тропота на коне, отправили се на север.

— Видя ли ги да излизат през главната порта? — попита Гости.

— Не ги видях, обаче чух тропота на коне, които се отдалечават.

— Това са били чужди коне — каза Гости. — От крепостта може да се излезе единствено през главната порта.

— Греша, Гости — обади се белокосият арумец, който бе спорил с другия старец. — Плевникът има още една врата. Не е използвана от години, обаче си е на мястото. Може и да е била закована, но този Генд беше тук доста време, така че може и да е успял да я разкове.

— Галбак! Иди в съкровищницата и провери дали всичко е наред! — извика Гости.

— Вече ти казах, че бях там, Гости! — извика и Галбак. — Ограбиха те, братовчеде!

— Хванете бързо разбойниците! — изрева Гости. — Искam си златото!

— Нали точно това ти обяснявах досега, дебелако!

— Чиста работа — прошепна Гер на Алтал.

— Радвам се, че ти хареса.

— А сега какво ще правим?

— Ти стой тук. Ако някой те пита къде съм, кажи, че пак съм излязъл да повръщам. Не искам да участвуваме в потeрята. Не искам Генд да ни види сред преследвачите си.

След четвърт час арумците вече бяха строени на двора с конете си. Следотърсачите на Галбак бяха открили следите — Алтал се бе погрижил те да започнат още от вратата на плевника и да продължат към пътя, минаващ покрай реката. Отвориха главната порта и Галбак и хората му излязоха.

Макар всичко да се развиваше точно според плана, Алтал се чувствуваше неловко. Галбак му бе симпатичен и Алтал не се гордееше от начина, по който бе измамил братовчеда на Гости. Вярно, че това бе задължителна част от плана и че крайната цел на този план бе благородна, но все пак...

— Гости, шансът Галбак да хване крадците е доста голям — каза той, когато се върна в трапезарията. — Генд и Хном имат най-много един час преднина и освен това не познават околностите така добре като Галбак: — После се усмихна на дебелака. — И още нещо: може и да ти се стори странно, но алчността на Генд работи в наша полза.

— Не те разбрах, Алтал — каза Гости.

— Златото е тежко нещо, Гости — каза Алтал. — Ако съм разбрал добре от думите на Галбак, липсват около осем чувалчета.

— Осем чувалчета! — изстена Гости.

— Щеше да е добре алчният Генд да бе награбил още повече злато, но и осем чувалчета не са малко. Генд и Хном имат само два коня, а така натоварени коне не могат да се движат бързо. Галбак и хората му не са натоварени, така че могат да се движат бързо. Предполагам, че ще настигнат крадците още следобед.

— Разсъжденията ти звучат убедително, Алтал — каза Гости и се усмихна облекчено.

— Очевидно твоето злато много те обича, Гости. Забележи как помага на двама ви с Галбак да заловите крадците.

— Обича ме, така ли? Досега не се бях замислял за това.

— Това злато е било предназначено за теб, Гости, и сега прави всичко възможно, за да се върне отново тук.

— Допада ми твоят начин на мислене, Алтал.

— Никога не е зле да се гледа оптимистично на живота.

Алтал и Гер останаха при Гости още два дни. Настроението на техния дебел домакин започна да се влошава, защото пратениците на Галбак не носеха добри новини.

— Време е да си тръгваме — каза Алтал на Гер на третия ден. — Ще минем по моста на Гости и ще се видим с Елиар на отсрещния бряг. Оттам ще се върнем в Дома.

— Аз пък си мислех, че ще отидем в Хуле, за да се срещнем с Генд.

— Искам преди това да поговоря с Еми. В последно време доста променихме действителността. Според мен би било редно нещата да се върнат повече или по-малко в първоначалния си вид, преди да продължим. Доколкото мога да преценя, ние променихме само една случка. Ако се забавим повече, може да се променят още неща. С две променени събития мога да се справя, но ако станат десет или дванадесет, не съм сигурен дали ще успея.

— Така би станало още по-зъбавно — каза Гер и очите му светнаха.

— Не ни трябва такива забавления — твърдо отсече Алтал.

Двамата си прибраха нещата и отидоха да се сбогуват с Гости.

— Бихме се радвали да останем повече време при теб, Гости — каза Алтал. — Трябва обаче тази пролет да се срещна с един човек в

Магу, а той много ще ми се разсърди, ако го накарам да чака до лятото. Предстои ни да решим няколко делови въпроса, а той е мърморко, който не обича закъсненията.

— Разбирам те, Алтал — отвърна Гости.

— Бихме се радвали, ако можем да минем по моста, но точно сега съм малко зле с парите. Смяташ ли, че...

— Ще предам на хората си да те пуснат — прекъсна го Гости. — Смятам, че ти дължа това. Твоите приказки внесоха светлина в една мрачна и дълга зима, а отгоре на всичко именно ти откри обира. Ако не бе видял как Генд се измъква от крепостта, може би щеше да мине седмица преди да разберем, че ни е ограбил.

— Радвам се, че приемаш нещата така. Ще се отбием отново при теб при следващото си идване в Арум. Тогава пък ти ще ми разкажеш как Галбак е заловил Генд и го е заковал с гвоздеи за някое дърво, та да го изядат вълците.

— Галбак не би направил такова нещо, Алтал.

— В такъв случай можеш да му го подскажеш.

— От това би се получила една наистина хубава история, нали? — усмихна се малко зловещо Гости.

— Прав си. А ако се разчуе, ще мине много, много време преди някой да си помисли, че може да те ограби.

Алтал и Гер отидоха в конюшната, оседлаха конете си и тръгнаха. Стражът на моста ги пусна безпрепятствено.

— Всичко мина чудесно, нали, Алтал? — гордо каза Гер.

— Мина почти съвършено, Гер — съгласи се Алтал. — Съжалявам единствено, че се наложи да измамим Галбак.

— Защо те смущава това?

— Защото ми е симпатичен.

— Елиар ни чака — каза Гер. — Ако побързаме, Еми може би ще успее да ни приготви нещо за обяд. През тази зима много ми липсваха нейните манджи.

— И на мен, Гер.

Елиар ги пресрещна и те го последваха в гората.

— Еми е силно впечатлена от теб, Алтал — каза младежът. — Не съм сигурен дали всичко, което направихте, ѝ хареса, обаче не престана да се смее, докато водехте Генд за носа.

— Тя има артистична нагласа, Елиар — обясни Алтал. — Номерът, който с Гер пробутахме на Генд, бе наистина произведение на изкуството. Ако разполагам с малко повече време, ще я превърна в един от най-добрите крадци на света.

След малко вече бяха на стълбите, водещи към кулата на Двейя.

— Приветствуваме победоносния рицар — каза Лейта, щом влязоха.

— Защо говориш така?

— За да изразя обичта си към теб, татко — отвърна тя с лъчезарна усмивка.

— Еми, мога ли да погледна твоя фалшификат на Книгата? — попита Алтал.

— Разбира се, приятелю. Ето там е, на мраморната пейка.

Алтал отиде до пейката и взе черната книга.

— Корицата ѝ е досущ като тази на истинската.

— Естествено.

Той отвори капака на кутията и извади най-горния лист.

— Не знам защо, но сега ми се вижда различен — призна, след като се втренчи в него.

— Вероятно защото вече си в състояние да го прочетеш — каза Двейя.

— Може и да си права. Когато навремето Генд ми показва истинската Книга, не можах да разбера нищо. Прави ми впечатление обаче, че някои от думите все още са написани с червени букви. Мислех си, че мога да прочета всякакъв текст, но просто не мога да схвана смисъла на думите, написани с червено мастило.

— Не е и необходимо. Върни листа на мястото му.

— Може ли да видим какво прави в момента Генд, Еми? — попита Гер. — Едва ли е в добро настроение.

— По-точно ще е да се каже, че се чувства умерено зле — каза Андина и се изкиска.

— Гер, не мислиш ли, че действа прекалено рязко спрямо Хном? — попита Бейд. — Ножът ти каза „излъжи го“, а не „удари го по главата“.

— Повече няма да допускам такова нещо — отвърна Гер, докато отиваше към южния прозорец. — Нямах намерение да разочаровам Ножа, но ми се наложи да извадя Хном от строя за достатъчно дълго

време, за да успее да взема Книгата на Генд. Освен това реших, че „излъжи“ може да се изтъкува и като „направи нещо, което Хном няма да очаква, че ще направиш“. Последното, което той очакваше, бе удар по главата.

— Логиката ти е безупречна, макар и малко особена — призна Бейд.

— Клетият Генд в момента си има неприятности — събщи Лейта, която бе заела позиция до прозореца. — Галбак го е притиснал натясно.

— Колко тъжно — каза разсеяно Алтал.

— Какво те смущава, Алтал? — попита го Двейя. — Мислех си, че такъв поврат на събитията ще те зарадва.

— Донякъде — да. И все пак ми се искаше нещата да се развият малко по-различно.

— На Алтал не му е приятно, че докато лъжехме Генд, му се наложи да излъже и Галбак — обясни Гер. — Алтал и Галбак се сприятелиха, а Алтал не обича да мами приятелите си.

— Нима си станал моралист, Алтал? — попита Двейя с престомена изненада.

— Става дума за етика, Еми — поправи я той. — Вероятно знаеш, че между морализаторството и етиката има разлика.

— Аз разглеждам нещата от малко по-различна перспектива, любов моя. След като всичко приключи, може би ще обсъдим тази тема в течение на няколко века.

— Нали Хном умее същото, което умее и Елиар? — попита внезапно Гер. — Нали той е човекът, който отваря вратите му?

— Да — отвърна Двейя.

— Защо тогава се плашат? Ако ние се опитвахме да избягаме, щяхме веднага да помолим Елиар да ни отвори една врата и да се отдалечим на сто или на хиляда километра.

— Това не става по тяхна вина, Гер. Дейва държи своите агенти много изкъсо. Не понася творческата дейност, а освен това е много чувствителен, когато става дума за вратите на Нагараш. Не позволява хората му да ги използват без негово разрешение и наказва много сурово онези, които нарушават забраната му.

— Това е просто глупаво, Еми — възрази Гер.

— Тази дума доста точно характеризира поведението на брат ми — каза Двейя. — По-точно, и на двамата ми братя.

— Двейя! — възкликна Бейд.

— И двамата са глупави по различен начин — поясни тя. — Глупостта обаче си остава глупост, независимо как ще се опитваме да я разкрасяваме. Дейвос и Дейва непрестанно се месят в делата на хората. Аз съм просто по-безгрижна от тях. Установих, че щом моите хора ме обичат, събитията неизбежно ще се развият по начин, който ми допада. — После погледна Алтал. — Ти нали бе решил в най-скоро време да се отбиеш в Хуле, любов моя?

— Струва ми се, че трябва да обсъдим този въпрос, Еми — каза той сериозно. — Не смяташ ли, че вече доста се месихме в реалността?

— Не мога да те разбера.

— Последния път Генд пристигна в странноприемницата на Набжор в началото на есента. Какво ще се получи, ако сега пристигне в началото на лятото? Ако ме наеме да открадна Книгата, няма ли да пристигна три месеца по-рано? Ако това се случи, колко още други неща могат да се променят?

Тя се намръщи.

— Може и да си прав. Има някои неща, които ще е по-добре да не се променят.

— Това не би трябвало да е трудно, Еми — каза Гер. — Просто трябва да нагласим нещата така, че Генд и Хном да не се отърват лесно от Галбак. Може да ги следим от прозореца. Винаги, когато Галбак изгуби следата му, Елиар може да го насочи повторно към нея. Така Генд ще изкара едно доста напрегнато лято и ще пристигне при Набжор точно тогава, когато трябва.

— Заслужава си да направим такъв опит, Еми — съгласи се Алтал. — Тогава няма да е необходимо да бързаме да отидем при Набжор. Поне ще имам достатъчно време да се изкъпя и да облека чисти дрехи.

— Ох, ще припадна!

— Престани да се шегуваш, Еми. За няколко века човек може да привикне и към къпането.

— Нали си решил да се отървеш от това смехотворно наметало?

— В никакъв случай. Трудих се цяла зима, за да го запазя.

— Аз пък си мислих, че си използвал зимата, за да измамиш Генд и да откраднеш Книгата му.

— И това е вярно, но основната ми цел бе да си запазя наметалото.

— Ще трябва да поработя още над възпитанието ти — въздъхна Двейя.

ГЛАВА 46

— Приятно е да се върнеш у дома — каза Гер, когато в началото на есента двамата с Алтал отново се озоваха в гъстите гори на Хуле. — Липсваха ми дърветата. Дали обаче са същите дървета?

— Някои може и да са същите — отвърна Алтал. — Поне по-малките.

— Дърветата наистина ли живеят толкова дълго?

— Някои от тях.

— И стават все по-големи и все по-големи, така ли?

— Е, все имат някакъв предел на растежа си.

— И къде точно отиваме?

— Вероятно ще познаеш мястото, Гер. Това е мястото, където ти се присъедини към нас. Мястото, където те хванахме с Елиар, когато се опита да откраднеш конете ни. От време на време попадаме и на такива „паметни“ места.

— Това ми се струва малко зловещо — каза Гер.

— Изясни този въпрос с Еми, щом мислиш така — каза Алтал и огледа огромните дървета. — Променихме много неща, но дърветата са си все още същите. Предполагам, че и странноприемницата на Набжор не се е променила много. Този път обаче се чувствам по-добре. Предния път бях в лошо настроение, тъй като бях изкарал една невероятно неприятна година. Късметът ми ме бе изоставил.

След тези думи Алтал отметна глава и се вслуша в един звук, който се разнасяше още от момента, когато излязоха от вратата.

— И звукът е различен — добави. — Предния път чувах само вой и стенания. Сега чувам песента на Ножа.

— Това означава, че ще победим, така ли?

— Рано е да се каже, но съм склонен да мисля, че успехът ще е на наша страна. Лагерът на Набжор е съвсем близо. Скоро ще ви запозная. А после ще дойде Генд, така че ще е добре Набжор да не знае кой си. Когато мамиш някого, трябва да умееш да се представяш за друг човек.

— Да се правя, че съм друг?

— Точно така. Един добър крадец носи поне десетина различни самоличности в дисагите си. Трябва да овладееш всичките възможни роли и да изиграеш тази, която ще ти е най-полезна — каза Алтал и замислено се почеса по бузата. — Може би сега ще е добре да се държа като щастливия Алтал. Последния път говорех само за лошия си късмет, но сега късметът ми заработи.

— Това означава, че държиш обстановката под контрол, така ли?

— Това е нашата цел, Гер. Последния път положението го контролираше Генд. Този път ще го контролирам аз. Сега разсъждавам над историята, която ще разкажа на Набжор. В нея няма да има много истина, но това не е съществено.

— Струва ми се, че грешиш, Алтал — каза Гер. — Този път променяме събитията, така че каквото и да кажеш, все ще е вярно. Нали не си решил да се преструваш?

Алтал примигна.

— На твоє място преди всичко ще си спестя кучетата, които са те нападнали в дома на богаташа в Дейка — продължи Гер. — Ако е нямало кучета, историята ще се получи различна, нали така? Важното е, че сега от историите можеш да изхвърлиш всичко, което наистина се е случило, но не ти е харесало. Видението, в което живеем, е твоє Видение, така че можеш да го променяш както си искаш. Каквото и да разкажеш, ще бъде самата истина.

— Гер, започваш отново да ме объркваш.

— Това, което ти казвам, изобщо не е трудно, Алтал. Ще ти е много по-лесно, ако не забравяш, че говориш единствено самата истина. Всъщност ти сега не можеш да излъжеш никого, дори и да го поискаш.

— Само ме затрудняваш — каза Алтал и спря коня си. — Най-добре ще е вече да предупредя Набжор за нашето пристигане. Той не обича при него да пристигат хора, без да го предупредят. — Здравей, Набжор! — изкрещя той. — Аз съм, Алтал! Не се тревожи! Ей сега ще дойда при теб!

— Здравей, Алтал! — разнесе се в отговор силният вик на Набжор. — Добре дошъл! Бях започнал да се тревожа, че екверците или треборейците са те заловили и са те обесили с главата надолу.

— Това е невъзможно, Набжор — отвърна Алтал. — Знаеш, че никой не може да ме улови. Медовината ти втасала ли е? Последния

път не беше съвсем готова.

— Ами влез и я опитай — отвърна Набжор. — Тази година стана добра.

Алтал и Гер излязоха на полянката пред странноприемницата. Алтал усети прилив на тъга, когато видя стария си приятел. Знаеше, че Набжор е отдавна мъртъв в света, от който бяха излезли двамата с Гер, за да се върнат в миналото. В сегашния свят обаче Набжор не се беше променил. Бе все така едър, с дяволито изражение и облечен в опърпана мечешка кожа.

Алтал слезе от коня и се ръкува сърдечно с него.

— Кое е това момче? — попита с любопитство Набжор.

— Казва се Гер — отвърна Алтал. — Взех го под крилото си и го уча. Има заложби.

— Добре дошъл, Гер! — каза Набжор. — Заповядайте. Ще донеса медовина, а пък вие ще ми опишете великолепието на цивилизования свят.

— На момчето не се полага медовина — побърза да каже Алтал. — Гер има по-голяма сестра, която решително не одобрява пиенето. Няма нищо против лъжата, измамата и кражбата, но е в състояние да му се кара седмици наред, задето се е докоснал до някои от простите житейски радости. Ако разбере, че съм му позволил да пие, може да си го прибере.

— Има и такива жени — каза Набжор. — То жените по начало са доста странни. Имам малко ябълков сок, който все още не е съвсем ферментирал. Чиракът ти може ли да пие такова нещо?

— Предполагам, че сестра му не би възразила.

— Чудесно. Ще донеса медовина за нас и сок за Гер. На огъня се пече бут от зубър. Ще донеса и хляб.

Алтал и Гер седнаха до огъня и си отрязаха месо от бута, а Набжор напълни две пръстени чаши с пенлива медовина и една със златист сок. После попита:

— Та какво става в цивилизования свят?

Беше настъпил най-важният момент. Точно сега на Алтал му предстоеше да промени хода на събитията.

— Оказа се много по-благодатен, отколкото бях очаквал, Набжор! — възкликна той. — Късметът ми през цялото време ми се усмихваше.

И сега, впрочем, продължава да ме обожава. — После отпи голяма глътка от медовината и каза: — Този път се е получила чудесна.

— Радвам се, че ти харесва.

— Приятно е да се прибереш у дома, където има медовина. Там долу, в цивилизования свят, не знаят как да я приготвят. Единственото, което можеш да пиеш в техните кръчми, е кисело вино. Как върви търговията?

— Не е зле — похвали се Набжор. — На моята кръчма ѝ излезе добра слава. Вече цяло Хуле знае, че ако някой иска да изпие чаша хубава медовина на разумна цена, най-подходящото място е странноприемницата на Набжор. Ако му потрябва компанията на хубава женичка, пак тук ще я намери. Ако е попаднал на нещо ценно, което е решил да продаде, без да му задават неприятни въпроси, знае, че съм готов да обсъдя този въпрос.

— Ще умреш като богат човек, Набжор.

— Предпочитам да живея като богат човек. Я сега ми разкажи какво става в равнините. Не сме се виждали цяла година, така че сигурно има много неща за разказване.

— Просто няма да повярваш как ми потръгна, Набжор — отвърна Алтал с широка усмивка. — Всичко, до което се докоснах, се превърна в злато. Късметът на това момче работи не по-зле от моя, така че когато се събрахме заедно, нямаше как да не спечелим. Това го установихме още в Дейка. Още когато видяхме за пръв път претенциозните им каменни сгради, „случайно“ научихме за един богат търговец на сол, Квесо. Сигурен съм, че това не бе просто съвпадение. От едната страна работеше моят късмет, от другата — късметът на Гер. Ако скоро си купувал сол, няма защо да ти обяснявам причините, поради които търговците на сол са по-богати от собствениците на златни мини.

— Така е. Те са най-големите изнудвачи — потвърди Набжор.

— Добре — продължи Алтал. — Открихме дома на Квесо и изпратих Гер да попита за адреса на един от съседите. И за да огледа отблизо ключалката на вратата на Квесо, разбира се.

— Не представляваше нищо особено, господин Набжор — вметна Гер. — Изглеждаше голяма и здрава, но можех да я отворя с нокътя на малкия си пръст.

— Това момче наистина ли е толкова добро? — обърна се Набжор към Алтал.

— Ти за какво мислиш, че съм го взел за чирак? — отвърна Алтал. — Както и да е, два дни по-късно в полунощ отидохме в дома на Квесо, отворихме и влязохме. Слугите на търговеца спяха, а и самият той хъркаше. Престана да хърка, когато опрях ножа си до гърлото му, и трябва да ти кажа, че се оказа много сговорчив. Няма нищо по-добро от един нож, за да привлечеш нечие внимание. Няколко минути след това с Гер се сдобихме със значително количество пари. Благодарихме на Квесо за гостоприемството, вързахме го, напъхахме парцал в устата му, за да не смущава съня на прислугата, и напуснахме великолепия град Дейка. Дори си купихме коне. След като бяхме богати, нямаше смисъл да продължаваме пътя си пеша.

— А къде отидохте после? — попита Набжор.

— После отидохме в Кантон — отвърна Алтал. — Това е град в северна Треборея. Той има нов владетел, който има твърде своеобразни разбирания за данъците.

— Какво значи „данъци“?

— И аз не мога да ти обясня съвсем точно. Излиза, че хората трябва да си плащат, за да им се позволи да живеят в собствените си домове и да дишат въздуха, който градоначалникът любезно им предоставя. Дишането в Кантон е много скъпо занимание. За него вземат почти половината пари на хората. Местните богаташи са решили, че не е добре да им личи, че са богати. По тази причина в Кантон похабената и потрошена мебел се радва на голямо търсене, а богаташите взимат частни уроци по зидане от зидарите, за да не могат данъчните агенти да открият каменните плочи, под които богаташите крият златото си. За наше щастие, с Гер попаднахме в кръчмата, където разливат кантонските зидари, и то точно в момента, когато обсъждаха един човек, получил голямо наследство. От думите им излезе, че човекът е от ония безделници, които прекарват нощите си в най-долните заведения покрай реката, та реших, че ръцете му през този ден са треперели, когато е полагал каменната плоча на мястото ѝ. За наше щастие и слугите му бяха като него. Уж трябваше да пазят имуществото му, но четвърт час след като той излезе от дома си, те също се изпариха.

— Срамна работа — неодобрително каза Набжор.

— Както и да е, с Гер още същата вечер попаднахме и на други богатства. Бяхме се сдобили с толкова много пари, че пренасянето им започна да ни затруднява, и затова ги заровихме. Това, между другото, не ни беше за пръв път. Заровихме пари на пет-шест места. Имахме повече пари, отколкото можехме да носим, и количеството им непрестанно растеше.

— Не си спомням кога за последен път съм имал подобен проблем — засмя са Набжор.

Алтал премълча епизода с книжните пари, тъй като реши, че Набжор няма да го разбере.

— Бих могъл да разказвам дни наред за успешните ни измами и кражби, обаче най-големи успехи имавме в Арум.

— Чух, че там били открили злато — каза Набжор. — Само не ми казвай, че и ти си започнал да копаеш.

— Не и аз — отвърна Алтал. — За копаенето си има хора. С Гер бяхме напуснали Перквейн и се бяхме запътили за Хуле. Отбихме се в една кръчма и точно там срещнахме един човек с великолепно наметало от вълча кожа, върху което бяха запазени вълчите уши.

— Виждам, че това наметало е сменило собственика си — каза Набжор, като огледа дрехите на Алтал. — Ти измами ли човека, или просто му плати дрехата?

— Пепел ти на езика! Аз крада злато, Набжор, не го харча! Както и да е, там местните пияници си говореха за един богаташ на име Гости Големия търбух, който имал платен мост. По една случайност този мост се намирал на единственото място, където може да се прекоси реката, разделяща Арум от района на златотърсачите. Таксата на Гости е безсрамно голяма, но хората с удоволствие я заплащат, и благодарение на това Гости забогатява с часове. Както ти е известно, не съм от хората, които пропускат такива шансове, така че реших да си опитам късмета.

— Кога направи това? След като стана собственик на наметалото ли? — попита лукаво Набжор.

— Това не ни отне никакво време, господин Набжор — обади се Гер. — Човекът с наметалото излезе за малко от кръчмата, Алтал го последва, удари го по главата с дръжката на меча и му взе наметалото и обувките.

Набжор повдигна вежда.

— Признавам, че тогава малко се поувлякох — каза Алтал. — Собствените ми обувки обаче бяха пред разпадане. На този човек пък въобще не му трябваха обувки, тъй като си личеше, че не отива подалеч от кръчмата. С Гер се качихме на конете и продължихме пътя си. След ден се озовахме в друга кръчма, където хората също разговаряха за богатствата на Гости Големия търбух. Там научихме малко повече подробности, така че решихме, че прибирането на златото на Гости няма как да се осъществи като обикновен обир и че ще ни трябва помощ. Тук нашият късмет отново ни се притече на помощ. В кръчмата имаше още двама мъже, които привлякоха вниманието ми още когато влязох, тъй като им личеше, че не са арумци. Очите им започваха да светят, когато чуеха думата „злато“, така че реших, че са от нашия занаят. Поговорихме си с тях и решихме, че ще е по-добре да се съюзим, отколкото да се конкурираме.

— Проникнахме в дома на Гости поотделно и си дадохме вид, че не се познаваме — вметна Гер. — Другите двама крадци се казваха Генд и Хном и ние дори не се доближихме до тях. Поне не на места, където хората на Гости можеха да ни видят. Срецахме се обаче късно през нощта в конюшната или в плевника, за да се разберем как да действуваме по-нататък. Изкарахме там цялата зима и опознахме всички кътчета на къщата. Алтал пък случайно чу спора между двама дъртаци — спорели дали плевникът има друга врата. Всъщност са можели просто да отидат там и да проверят, но очевидно самият спор им е доставял удоволствие. Ние с Алтал обаче за нищо не спорехме, така че отидохме и проверихме. Врата имаше. Пред нея бе струпана грамадна купчина сено и Алтал ми каза да я махна. Това не ми хареса, обаче не ми се наложи да я местя аз, тъй като арумците решиха, че е по-приятно да скачаш от купа сено, отколкото да стоиш до Гости и да наблюдаваш как се тъпче. И значи арумците преместиха сеното и аз не можах да скокна от купата повече от веднъж или два, защото те се наредиха на опашка, за да си чакат реда. Нямаше да е справедливо да ги лишавам от това удоволствие, нали така?

— Това дете не спира ли от време на време, за да си поеме дъх? — попита изненадано Набжор.

— Не знам. Нищо чудно под ризата си да има хриле. Понякога съм го чувал да говори час или два, без да си поема дъх. Започне ли да говори, по-добре да се отпуснеш и да го чакаш да свърши, защото

обича да говори дълго. Та значи когато настъпи пролетта, братовчедът на Гости каза, че винаги отбелязвали рождения ден на Гости в деня, когато се разтопи последният сняг, и това нещо се вписа чудесно в плановете ни. Пътеките щяха да са чисти, а гостите в крепостта щяха да са толкова пияни, че да не усетят дори земетресение или вулкан.

— Чудесно! — каза Набжор.

— Това ни устройваше. Гер и Хном отидоха в конюшната, за да оседлаят конете, а ние с Генд прескочихме двамата заспали пазачи, които уж трябваше да охраняват златото, отключихме бравата, която изглеждаше много внушително, но можеше да бъде отключена и от четиригодишно дете, и огледахме нашето новопридобито злато.

— Много ли беше? — попита Набжор.

— Повече, отколкото можехме да пренесем.

— Аз бих могъл да пренеса доста злато, Алтал.

— Дори и ти не би се справил с толкова много злато. Отне ми доста време да обясня на Генд, че една кражба може да се смята за успешна само когато се измъкнеш безнаказано. На него му хрумнаха разни нелепи идеи от типа на открадването на още коне, за да се пренесе цялата плячка. За щастие, успях да го убедя, че първостепенната ни цел трябва да е да останем живи и че привличането на хорското внимание не спомага за постигането ѝ.

— Какво се случи после с този Генд? — попита Набжор.

— Нямам представа. Разделихме се, след като излязохме от крепостта на Гости. Замисълът ни бе да объркаме евентуалните преследвачи. Договорихме се, ако те с Хном успеят да се измъкнат, да се съберем тук. Още в дома на Гости Генд ми каза, че иска да ми направи едно делово предложение, а аз от такива предложения никога не бягам.

— Аз пък останах с чувството, че тази година си събрал достатъчно пари, за да излезеш в пенсия.

— И какво да правят тогава, Набжор? — засмя се Алтал. — Не съм от тези камъни, дето събират мъх. Да седя на едно място и да безделнича не ми е в характера.

— Искаш ли още медовина? — попита Набжор.

— Отдавна очаквах да се сетиш да попиташ — каза Алтал и подаде празната си чаша.

Набжор отиде с чашите до тесния процеп между две големи скали, където държеше делвите, за да донесе още медовина.

— Чудесно се справяш, приятелю — каза одобрително гласът на Еми. — Успя да смесиш този отрязък от времето така добре с предишния, че те вече се сляха.

— Това е дарба, Еми. Към лъжите винаги трябва да се добавят малко истини. Разбира се, според логиката на Гер именно сега говоря истината, докато това, което се случи по-рано, е лъжа.

— Престани да се хвалиш, Алтал — смъмри го тя.

Набжор донесе пълни чаши и тримата продължиха да разговарят чак до настъпването на нощта. Алтал забеляза, че в странноприемницата се е появило ново момиче. Имаше кръшна походка и палави очи и той реши, че при други обстоятелства нямаше да е зле да се поопознаят малко по-добре. Прецени обаче, че Еми по всяка вероятност няма да се отнесе одобрително към подобна идея.

След известно време Гер заспа, но Алтал и Набжор продължиха да разговарят до полунощ. После Алтал взе одеялата, които с Гер носеха зад седлата си, зави детето, без да го буди, легна до гаснещия огън и също се зави. Заспа почти мигновено.

На другата сутрин Гер се събуди рано, но Алтал спа до късно. Нямаше какъде да бърза, така че реши да си отспи. Знаеше, че трябва да е в добра форма, когато се срещне с Генд и Хном — един недоспал човек не съобразява достатъчно бързо, а това не биваше да се допуска, особено след като му предстояха важни дела.

Когато се събуди и реши да изплакне лицето си, видя, че Гер седи на една пейка до момичето с палавите очи. Косата му бе измита, а момичето кърпеше един от чорапите му. Алтал поклати учудено глава. Гер очевидно притежаваше излъчване, което караше всички жени да се държат с него майчински. Така се бяха държали с него Андина, а после и Лейта. Еми естествено не влизаше в сметката. Еми се държеше майчински към всички.

Алтал и Гер безделничиха почти седмица в странноприемницата на Набжор, докато в един мрачен ден, когато слънцето бе закрито от облаци, не пристигнаха Генд и Хном.

— Е, ето ви най-сетне и вас! — каза Алтал вместо поздрав. —
Защо се забавихте толкова?

— Бях останал с чувството, че ще ни опазиш от преследването
на Галбак — отвърна уморено Генд. — Слънцето още не бе изгряло,
когато той и хората му тръгнаха по петите ни.

— Дявол да го вземе! — изруга Алтал. — Вие сигурни ли сте, че
се движехте встрани от пътя за Хуле?

— Направихме всичко, което ни каза — отвърна Хном. — Нищо
не се получи така, както очаквахме. Мисля, че виновна за това е
проклетата хрътка на Галбак. Винаги, когато минавахме през мека
почва, замитахме следите си, обаче тя въпреки това ни откриваше. По-
лошо лято през живота си не съм имал. Дори извървяхме над тридесет
километра по една река, но Галбак въпреки това не изгуби следите ни.
Вие двамата как се измъкнахте?

— Не беше трудно — отвърна Алтал и повдигна рамене. — Ние
тръгнахме на юг, като оставихме много следи. След това се
прехвърлихме на една скалиста пътека, прекосихме планините,
навлязохме в Кагвер и после дойдохме в Хуле. Бяхме сигурни, че и вие
ще се измъкнете без затруднения. Защо му е трябвало на Галбак да ви
преследва из пустошта вместо да върви по път, препълнен със следи?

— Струва ми се, че Галбак ни надхитри, Алтал — тъжно отвърна
Генд. — Може би не бяхме достатъчно съобразителни. Очевидно той е
достатъчно хитър, за да пренебрегне път, където следите бият на очи.

— Още не мога да разбера как все пак Галбак е могъл да се
окаже по петите ви — каза Алтал. — Когато си тръгнахме, беше
мъртвопиян. Бях сигурен, че няма да се събуди поне до вечерта, а и че
когато се събуди, ще се чувства прекалено зле, за да може дори да се
замисли върху съдбата на златото на Гости.

— И двамата навярно недооценихме размерите на Галбак — каза
Генд. — Един едър мъж може да поеме много повече медовина от един
дребосък.

— Както и да е. Важното е, че пристигнахте благополучно. Тук
сте в безопасност, така че можете да си починете и да се отпуснете —
каза Алтал и после се обърна към Набжор. — Набжор! Донеси
медовина! Тези са двамата приятели, за които ти говорих. Имали са
много неприятности през лятото.

Генд уморено се отпусна върху един от пъновете край огъня, разтри лицето си и каза:

— Бих могъл да спя цяла седмица.

— Това е подходящо място за спане — каза Алтал. — Как все пак успяхте да се отървете от Галбак?

— Просто извадихме късмет — каза Генд. — Арумците се занимават с лов в тези планини. Ловят сърни, мечки и елени, така че са опитни следотърсачи. Каквото и да правехме, те все бяха по петите ни. Укрихме се за една седмица в една пещера зад един водопад, и точно тогава ни застигна лятна буря. Тогава напуснахме пещерата. Бурята размиваше следите ни още преди да сме ги оставили. След това прехвърлихме хребета — и после беше лесно.

Набжор донесе медовина и Генд и Хном се поотпуснаха.

— Резнете си месо от бута на шиша — каза Набжор.

— Колко ще струва? — попита Хном.

— Не мислете за това. Алтал вече се погрижи за сметката.

— Благодарим ти, Алтал — каза Хном. — Много мило от твоя страна.

— Не забравяйте, че аз ви поканих да дойдете тук — напомни им Алтал. — Освен това нима парите имат някакво значение за нас, след като всички сме безобразно богати?

— Пепел ти на езика! — каза Хном. — Вие двамата да не би наистина да сте донесли всичките си пари тук?

— Нима наистина изглеждам толкова глупав, Хном? — попита Алтал. — Взехме си пари колкото за текущи разходи, а останалите скрихме на сигурно място.

— Така ли? Къде?

— Нима мястото ще е наистина сигурно, ако започна да разправам наляво и надясно къде се намира?

На лицето на Хном за миг се изписа разочарование, което той не успя да прикрие, и Алтал се усмихна наум. Очевидно мисълта, че някъде наблизко са заровени четири торби със злато, които не могат да бъдат открити, причиняваше на Хном по-голяма болка от сблъсъка с ведрото на Гер.

Изпиха по още няколко чаши медовина и се нахраниха. След като Генд и Хном видимо се поотпуснаха, Алтал реши, че е настъпило време за делови разговор.

— Генд, миналата зима ти ми спомена някакво делово предложение — каза той. — Отказал ли си се от него, или остава в сила?

— Не съм се отказал — отвърна Генд. — Работата е следната: имам един познат в Некверос, на когото съм много задължен. Не е от тези, които един нормален човек би си позволил да разочарова. Не знам дали ме разбираш.

— Да не е някой от „ония“?

— Той е този, които измисли „ония“, приятелю. Хората, които са се спречквали с него, обикновено не са доживявали достатъчно дълго, за да съжеляват за това. Съществува нещо, с което той силно желае да се сдобие, и ми даде да разбера, че очаква именно от мен да свърша тази работа. За нещастие това, което му трябва, се намира в една къща в Кагвер, а това много ме затруднява. Трябва да знаеш, че в Кагвер хич не ме обичат. Преди две години с Хном изкарахме едно много успешно турне там, а местните хора са злопапетни. Там има няколко души, пред които Галбак изглежда като ангел, и много им се ще да ме докопат.

— Разбирам проблема ти, Генд. И аз избягвам някои области.

— Сигурен съм в това, Алтал. Ти си много добър крадец, така че на теб може да се разчита. Струва ми се, че точно ти си човекът, който би могъл да ми помогне.

— Аз съм най-добрият — каза Алтал и небрежно повдигна рамене.

— Той казва самата истина, Генд — обади се Набжор, който бе донесъл поредните чаши с медовина. — Алтал може да открадне всичко, което има два края.

— Е, това е може би малко преувеличено — каза Алтал. — Досега никога не съм открадвал река. Какво точно иска да му занесеш този страшен обитател на Некверос? Някаква скъпоценност ли?

— Не е скъпоценност — отвърна Генд с жаден поглед. — Иска нещо друго, за което е готов да плати. Една Книга.

— Думата „плащам“ ми е позната и радва слуха ми — каза Алтал. — Сега обаче стигаме до трудната част. Какво по дяволите е книга?

Генд го погледна изненадано и попита:

— Ти не знаеш ли да четеш?

— Четенето е занимание за жреците, Генд. Аз нямам взимане-даване с тях и гледам да ги избягвам.

— Това донякъде усложнява задачата — каза Генд и се намръщи.

— Генд, приятелю, аз си нямам и представа как се обработват скъпоценни камъни, обаче съм откраднал безброй бижута. Понятие си нямам как се извлича злато от камънаците, обаче от време на време се сдобивам с него. Кажи ми как изглежда тази книга и аз ще я открадна. Разбира се, стига заплащането да е добро и да ми кажеш къде да я търся.

— Всъщност случайно нося една книга със себе си. Ако ти я покажа, ще знаеш какво трябва да търсиш.

— Правилно. Защо не извадиш тази книга, за да я огледаме с Гер? Не сме длъжни да знаем какво пише в нея, за да можем да я откраднем, нали така?

— Прав си — съгласи се Генд, стана, отиде до коня си, бръкна в дисагите и извади Черната книга. После я занесе до огъня.

— Това е просто кожена кутия, ако не ме лъжат очите — каза Алтал.

— Важно е съдържанието ѝ — отвърна Генд, вдигна капака, извади един лист пергамент и го подаде на Алтал.

— Искам да видиш как изглежда писаният текст. Когато видиш кутия като тази, отвори я, преди да я откраднеш, за да не би да ми донесеш по погрешка кутия с копчета или куки за плетене.

Алтал вдигна пергаментата пред очите си и се престори, че не разбира нищо.

— Това ли е писмото? — попита. — На мен ми прилича на безсмислени драсканици.

— Обърнал си листа наопаки — каза Хном.

— Така ли? — каза Алтал и обърна листа. — Пак нищо не разбирам.

Истината бе, че едва се съдържа да не захвърли ужасния пергамент в огъня. Книгата на Дейва не бе четиво за слабосърдечни хора, а някои от буквите ѝ направо обгаряха погледа.

— Все още не разбирам нищо — излъга и върна пергаментата на Генд. — Това обаче е без значение. Единственото, което ми трябва да знам, е, че ще търся черна кутия, пълна с кожени листове.

— Кутията, която ни трябва, е бяла — поправи го Генд и почитателно върна пергамента на мястото му. — Е? Интересува ли те моето предложение?

— Бих искал да науча малко повече подробности. Къде точно се намира тази Книга и как точно се охранява?

— Намира се в Кагвер, в Дома на края на света.

— Знам къде е Кагвер, но не ми бе известно, че светът свършва там. Къде точно в Кагвер се намира този дом?

— В северната част. В тази част на Кагвер, където през зимата слънцето не изгрява, а през лятото няма нощ.

— Доста странно място за живеене.

— Така е. Собственикът на Книгата обаче вече не живее там, така че никой няма да ти попречи да влезеш в Дома и да откраднеш Книгата.

— Това е хубаво. Можеш ли да ми съобщиш някои ориентири? Ще се движа по-бързо, ако знам откъде да мина.

— Просто върви по края на света. Когато видиш един Дом, ще знаеш, че си пристигнал. Друг Дом там няма.

Алтал отпи глътка медовина и каза:

— Задачата ми изглежда проста. Добре, а след като открадна Книгата, как ще те намеря, за да си прибера парите?

— Аз ще те намеря, Алтал — отвърна Генд и пламъците в очите му започнаха да горят още по-ярко. — Повярвай ми, ще те намеря.

— Добре. Ще обмисля предложението ти.

— Съгласен си значи?

— Казах, че ще обмисля предложението ти. А сега защо да не пийнем още малко от медовината на Набжор? Напоследък се сдобих с парици, така че можем да си позволим малко веселие.

Продължиха да разговарят и да пият медовина. След известно време Набжор започна да се прозява.

— Защо не си легнеш, Набжор? — попита Алтал.

— Трябва да ви обслужвам, Алтал.

— По-добре просто сложете един белег върху делвата, господин Набжор — предложи Гер. — Отбележете черта на равнището на медовината сега, и я отбележете още веднъж утре сутрин. Така ще знаете колко медовина сме изпили. Аз ще имам грижата да им поднасям чашите.

Набжор погледна въпросително Алтал. Алтал му кимна и му намигна.

— Наистина съм уморен — призна Набжор. — Господа, нали няма да имате нищо против да ви оставя да се оправяте сами?

— Ни най-малко — отвърна Хном. — Тук сме все стари приятели, така че няма опасност да започнем да се караме и да изпочупим мебелите.

Набжор се засмя.

— Трудно бих окачествил няколко грубо одялани пъна като мебели. Лека нощ, господа.

Гер пое грижата да поднася медовина на мъжете, насядали около огъня. Алтал скоро забеляза, че неговата собствена медовина е доста разводнена. Предположи, че и в медовината на Генд и Хном също е добавено нещо, но различно от вода.

Облагородяването на медовината за Генд и Хном скоро започна да дава резултати. Те и без това бяха много уморени, а медовината, която им поднесе Гер, съвсем ги довърши. Огънят в очите на Генд помътня, а Хном започна да се олюлява. След още малко подобрена медовина и двамата се свлякоха на земята и захъркаха.

— Къде откри тази специална медовина? — обърна се Алтал към Гер.

— Дамата, която ми закърпи чорапите, ми разказа за нея. Набжор от време на време я поднасял на някои от своите клиенти. На тези, които имат много пари, но не обичат да ги харчат.

— Какво точно си намислил, Алтал? — попита Набжор с груб шепот от мрака. — Тези двамата не ти ли бяха приятели?

— Не бих казал, че са ми приятели, Набжор. Съдружници, да, но не и приятели. Генд се опитва да ме подлъже да открадна нещо, което е много по-ценно, отколкото той е готов да признае, и при това от едно място, което е толкова опасно, че самият той не се осмелява да отиде там. Това едва ли би могло да се окачестви като приятелска постъпка, нали?

— Прав си — съгласи се Набжор. — Ако обаче си решил да ги убиваш, не го прави тук.

— Въобще не мисля да ги убивам, Набжор — отвърна Алтал с лукава усмивка. — Просто ще докажа на Генд, че съм много по-хитър от него. Гер, донеси ми фалшификата на Книгата.

— Веднага — отвърна ухиленият Гер.

— Останах с чувството, че въобще не знаеш какво значи книга — каза Набжор. — Беше доста убедителен.

— Той просто се правеше на глупак, господин Набжор — обясни Гер. — Винаги е по-лесно да измамиш човек, който се смята за по-умен от теб. — После отиде при конете и донесе книгата, която им бе дала Двейя. — Сега ли да я подменя, Алтал?

— Това е твоя грижа, Гер — отвърна Алтал. — Само се постарай след като приключиш, дисагите на Генд да не изглеждат различно.

— Да не си решил да ми обясняваш и как се говори? — попита Гер.

— Това момче е и умно, и устато — каза Набжор.

— Прав си — съгласи се Алтал. — Но е способно, и затова го търпя.

После извади една златна монета и я показа на Набжор.

— Направи ми една услуга, приятелю. Генд и Хном изпиха доста от твоята специална медовина преди да заспят, така че едва ли ще се чувствуват много добре, когато се събудят. Ще им потрябва малко лекарство, за да се почувствуват добре. Дай им толкова специална медовина, колкото могат да поемат, а ако и вдругиден са все още неразположени, предложи им от същото лекарство.

— Ти откъде научи за моята специална медовина?

— Самият аз понякога съм я ползувал, Набжор, така че ефектът от нея ми е ясен.

— Да не би да си решил да им откраднеш и златото?

— Не. Не бих искал да се превъзбудят и да се вгледат прекалено внимателно в Книгата на Генд. Оставих им едно доста добро копие, но то не е досущ като оригинала. Постарай се и двамата да си останат пияни и щастливи, а ако те питат за мен, кажи им, че съм заминал за Кагвер, за да им донеса Книгата, която ми поръчаха да открадна.

— След като цялата тази история приключи, ми се обади, за да ми разкажеш как си се справил — каза Набжор и се усмихна широко.

— Непременно — обеща Алтал, макар чудесно да знаеше, че вижда Набжор за последен път. — Отнасяй се към Генд и Хном като дружелюбен кръчмар. Ако решат да тръгнат по стъпките ми, опитай се да ги разубедиш. Не обичам да ме следят, когато работя. По-добре ще е

за тях да си стоят при теб читави и пияни, отколкото да ми се налага да ги убия някъде в планината.

— Можеш да разчиташ на мен, Алтал — отвърна весело Набжор и чевръсто измъкна монетата от пръстите на приятеля си.

ГЛАВА 47

Когато двамата с Гер напуснаха странноприемницата на Набжор и тръгнаха на изток, Алтал бе малко объркан. Променянето на миналото се бе оказало успешно. Дори може би твърде успешно. Не бяха променили кой знае какво, но определено бяха задвижили някои неща, които Алтал не можеше напълно да осмисли.

— Много си се умълчал — каза Гер, докато язدهа през гората.

— Просто съм малко напрегнат — отвърна Алтал. — Може би са се отворили някои врати, които не искахме да се отворят.

— Еми ще има грижата за тях.

— Не съм съвсем сигурен. Имам чувството, че това ще е моя грижа.

— Колко време ще продължи тази разходка? — попита Гер. — Знаеш, че е достатъчно да извикаме Елиар, за да си бъдем след миг у дома.

— Мисля, че не трябва да го викаме, Гер. Имам чувството, че се случиха някои неща, които не бива да пренебрегваме.

— Какви например?

— Не знам. Точно затова съм напрегнат.

— Сподели ли това с Еми?

— Все още не съм, но и това ще стане. След ден-два.

— Пак ще ти се карат, Алтал.

— Няма да ми е за пръв път — отвърна Алтал. — Струва ми се, че вече променихме достатъчно голяма част от миналото, Гер. Измавихме Генд, запазих наметалото си и отгоре на всичко откраднахме Книгата на Дейва. Според мен не бива да променяме нищо повече. Последния път се случи нещо, което трябва да се случи и сега. Ако не се случи, цялата тази работа може да се стовари върху нас.

— Сигурен ли си, че в кръчмата на Набжор не си пил от чашата, предназначена за Генд? Думите ти не звучат особено смислено.

— Ще разберем това после.

Над гъстите гори на Хуле започна да се зазорява. Алтал и Гер продължиха да яздят сред гигантските дървета.

— Пази се от вълци — внезапно каза Алтал.

— Вълци ли? — попита изненадано Гер. — Не бях чувал, че в Хуле има вълци.

— Сега има. Сега сме в едно различно Хуле, Гер. Това не е страната, която познаваш. Сега е много по-дива, отколкото ще е в бъдеще. Вълците не би трябвало да ни плашат, тъй като имаме коне. Все пак няма да е зле да си отваряш очите и ушите.

— Значи навремето пътешествието ти е било по-вълнуващо, така ли?

— Да. Но не и по-опасно. Да продължим, Гер. Ако Набжор изпълни това, което му заръчах, ще мине доста време, докато Генд се събуди и разбере какво сме направили. Искам обаче да се отдалечим колкото се може повече от него. За всеки случай.

— Че какво би могъл да ни направи?

— Ами например да изправи пред нас една армия. Не забравяй, че в това конкретно време той все още има на свое разположение Пехал и Гелта.

— Не се бях сетил за това.

— Знаех си.

— Да пришпорим конете тогава.

Когато навлязоха в кагверските планини и завиха на север, дърветата се разрешиха. Движеха се съвсем близо до пътя, който Алтал бе изминал преди две хиляди и петстотин години.

Въздухът ставаше все по-студен. През една хладна нощ, когато седяха до огъня, Алтал видя в нощното небе нещо познато и каза:

— Според мен вече сме близо, Гер.

— Така ли?

Алтал махна на север.

— Това е огънят Господен. Не съм съвсем сигурен, но мисля, че предстои да се случи едно от тези неща, които се случиха и предишния път.

— Ще се радвам, ако ми обясниш малко по-ясно какво предстои да видим.

— И аз бих се зарадвал да го науча, ако знаех. Надявам се да го разпознаем, когато се случи.

— Надявам се и аз. Зимата наближава, а все още сме много далеч от къщи.

— Ще стигнем там навреме, Гер — увери го Алтал. — В това съм съвсем сигурен. Не забравяй, че вече съм минавал по този път.

Непосредствено преди изгрев ги събуди човешки глас. Глас, който Алтал помнеше.

— Не се тревожи — тихо каза той на Гер. — Това е лудият, за когото разказвах на Гости. Не е опасен.

Лудият бе прегърбен старец, който се подпираше на тояга. Косата и брадата му бяха бели и бе облечен в животински кожи. Лицето му бе сбръчкано, а очите му бяха хитри. Говореше звънко на език, който Алтал не успя да разпознае.

— Здравейте — каза Алтал на лудия. — Нямаме лоши намерения, така че не се безпокойте.

— Кои сте вие? — попита старецът и вдигна тоягата с две ръце, готов да се отбранява.

— Пътници. Заблудихме се.

— По нашите краища няма много пътници — каза старецът и отпусна тоягата. — Не харесват небето ни.

— Видяхме небесния огън. На какво се дължи?

— Казват, че е предупреждение. Някои мислят, че светът свършва на няколко километра на север оттук и че Бог през нощта запалва небето, за да предупреди хората да не се доближават.

Алтал се намръщи. Лудият старец не изглеждаше толкова луд, колкото последния път. И външността му не бе съвсем същата.

— Струва ми се, че не сте съвсем съгласен с тези, които мислят, че някъде тук се намира краят на света — отбеляза Алтал.

— Хората могат да вярват във всичко, в което им се вярва — повдигна рамене старецът. — Те грешат, не ще и дума, но това не е моя работа, не сте ли съгласен?

— С кого разговаряхте преди малко? — попита Алтал, като се опита да вкара разговора в някогашното русло.

— Със себе си, естествено. Да не би да виждате тук други хора? — каза старецът. След това се изправи и с безразличие захвърли тоягата си. — Нищо няма да се получи, Алтал — каза старецът. — Ти промени твърде много неща. Разговорът ни няма да протече както предишния.

После се усмихна лукаво и добави:

— Разбира се, последният ни разговор се получи доста глупав. Сега обаче имаме по-важни неща за изясняване. Когато се върнеш в Дома и видиш сестра ми, кажи ѝ, че я обичам. С Двейя не можем да постигнем съгласие за твърде много неща, но въпреки това я обичам. Кажи ѝ, че този път трябва много да внимава. Целият този ваш план е безспорно умно измислен, но е много опасен. Нашият брат е достатъчно хитър и вече е разбрал какво гласите, така че няма да позволи на Двейя да постигне намеренията си, без да ѝ окаже съпротива.

— Ти да не би да си... — заекна Алтал.

— Нима не можеш да приемеш очевидното, без да задаваш идиотски въпроси, Алтал? Мислех си, че Двейя е успяла да те превъзпита поне в това отношение.

— Пак теб ли срещнах и предния път?

— Естествено. Двейя те очакваше в Дома, а тя не обича да я карат да чака. Нима още не си забелязал това? Ти се нуждаеше от някой, който да те упъти, и аз дойдох тук и те упътих. Това е част от работата ми. Пътят вече ти е известен, така че сега ще ти дам няколко съвета.

— Съвети ли? За Божии заповеди ли става дума?

— Няма такива работи, Алтал. Решенията трябва да ги вземеш ти. И да понесеш последствията им, естествено.

— Двейя непрекъснато ни заповядва.

— Това ми е известно. Тя се опитва дори и на мен да заповядва. В повечето случаи обаче не ѝ обръщам внимание.

— В такива случаи не се ли вдига голяма шумотевица? — попита Гер.

— Става доста шумно, разбира се, но това е част от забавлението. Двейя е ужасно мила, когато избухва, така че от време на време обичам да я дразня. Играем с нея тази игра от много време, но това всъщност си е наше семейно занимание, което не ви засяга.

Внезапно лицето на стареца стана много сериозно.

— Ти все още не си се сбoguвал с Генд, Алтал. Предстои ти да го срещнеш още веднъж, така че е добре да се подготвиш за това.

— Какво ще трябва да направя?

— Ще трябва да решиш сам. Когато реши да се завърнеш в миналото и да промениш някои неща, ти едновременно промени и други. Планът ти беше наистина много умен, признавам, но и крайно опасен. Когато Генд се яви при теб, ще е толкова отчаян, че ще отвори врати, които не трябва да бъдат отваряни, и ти ще трябва да му отговориш със същото. Ако се позамислиш малко, ще се сетиш какво трябва да се направи. Моля те да бъдеш много внимателен. Заделих много време и усилия за това място и не бих искал да го обезсиляш.

— Да го обезсиля?

— Думата наистина не е съвсем точна, но пък изобщо не съществува дума, за да опише това, което ще се случи, ако не си внимателен. На твоє място точно сега не бих докосвал тези врати. Ти ги използваш, за да променяш действителността и за да разместваш някои неща, които е по-добре да не се докосват. Една смяна на годишните времена точно в този момент не би била уместна.

— Размишлявах по този въпрос още преди да напуснем Хуле.

— Ти успя да налучкаш правилно поне някои неща. Последния път пристигна в Дома в началото на зимата. На твоє място не бих променил това. За всяко нещо си има време и сезон, и колкото е по-важно това нещо, толкова по-ключово значение придобива времето. Разбирам, че не искаш да пристигнеш късно в Дома, но и подраняването е опасно.

— И аз така си помислих. Ще имам грижата да пристигнем в Дома точно в същото време.

— Добре — каза старецът и го погледна изпитателно. — Не мога да разбера защо Двейя не одобрява наметалото ти. На мен лично много ми харесва.

— И на мен винаги ми е харесвало.

— Склонен ли си да го продадеш?

Алтал се поколеба.

— Все едно не съм казал нищо, Алтал. Няма повече да повдигам този въпрос. Има обаче нещо, което е много важно за мен.

— Кое?

— Искам да се държиш добре със сестра ми. Ако я разочароваш или нараниш, ще те държа лично отговорен. Ясен ли съм?

Алтал преглътна и кимна.

— Радвам се, че се разбрахме. Приятно ми беше, че си поговорихме, Алтал. Пожелавам ти приятен ден — каза старецът и се отдалечи с пъргави стъпки, като си подсвиркуваше.

— Виж, такива неща наистина не се случват всеки ден — каза Гер с разтреперан гласец. — Ти каза, че навярно ще се случи нещо важно, когато се прибираме у Дома. Това ли имаше предвид?

— Не виждам как може да ни се случи нещо по-важно от това.

— Не е ли добре да се обадим на Елиар и да го помолим да предаде на Еми, че малко ще закъснеем?

— Не — отвърна Алтал. — Старецът каза „съвет“, но разбрах какво иска да ни каже. Каза ни засега да стоим по-далеч от вратите, а вероятно и от прозорците. Този път няма да рискувам.

— Не смяташ ли, че Еми ни е наблюдавала от прозореца?

— Сигурно. Тя обича да ме държи под око. Хайде да си прибираме нещата и да се махаме оттук. Чака ни дълъг път и не бива да закъсняваме.

Закусиха набързо и продължиха към пропастта, която Алтал по навик все още възприемаше като края на света.

— Мислех, че това дърво е мъртво, Алтал — каза Гер и се намръщи. — Сега не ми се вижда мъртво.

Алтал вдигна очи. Дървото все още бе изкривено и бяло като кост. Сега обаче бе украсено с корона от прекрасни червени и златни есенни листа.

— Предния път не беше такова, нали? — каза Гер.

— Не беше — отвърна Алтал озадачено.

— Как е успяло да се съживи?

— Нямам представа, Гер.

— Дали това означава нещо?

— Не знам. Но вече има още нещо, за което трябва да се тревожа.

— Дали да не спрем тук и да не изчакаме нещо да се случи?

— Нямаме време. Да вървим — каза Алтал и пришпори коня си на изток, към ръба на пропастта.

— Сега северът изглежда различен — каза Гер. — От Дома изглеждаше другояче.

— Сега няма лед — каза Алтал.

— Вярно, че няма. Какво стана с всичкия този лед, който се намираще на север?

— Още не се е образувал. Все още се намираме в миналото, в „тогава“. Колкото до „сега“, то ще настъпи след две хилядолетия и половина. Добре ме нареди ти. Тези игри с времето могат съвсем да те объркат.

— Точно затова са забавни — усмихна се Гер.

— На мен досегашните забавления ми стигат — отвърна Алтал. — Оглеждай се за зайци и лалугери. Не взехме много храна, така че ще трябва да си я набавяме сами.

Привечер — тъкмо заобикаляха една голяма канара — видяха в една малка борова горичка огън.

— Трябва да внимаваме с този огън — каза Алтал. — Той е нещо ново. Онзи път го нямаше.

Отидоха до огъня, но не видяха никого.

— Кой е наклал този огън, Алтал? — попита Гер. — Огньовете не се появяват сами.

От огъня се разнесе познато ухание, което наведе Алтал на едно предположение.

— Вечерята е готова, Гер — каза Алтал. — Добре е да я изядем сега, преди да е изстинала. Знаеш, че Еми не обича да закъсняваме за вечеря.

Гер го погледна озадачено, после очите му се разшириха.

— Знаеш ли, Еми понякога е толкова умна, че чак ме дразни — каза момчето. — Искане да ни даде да разберем, че ни е видяла как разговаряме с брат й, без самата тя да се появява тук, и заради това ни поднася вечеря.

— Но пък съвсем определено успя да привлече вниманието ни — каза Алтал и слезе от коня си. — Хайде да хапнем.

— Съгласен съм — каза Гер. — Всъщност отдавна съм съгласен.

Храната бе вкусна, а до огъня бяха оставени няколко торби с припаси. Алтал и Гер се наядоха до насита. Отдавна не бяха яли свята храна, така че въодушевлението им бе съвсем разбираемо.

После продължиха по ръба на края на света. Мина седмица и есента започна неумолимо да преминава в зима. Един ден след вечеря Гер погледна на север и попита:

— Не ти ли се струва, че огънят е необикновено ярък?

— Защо пък да не го огледаме по-добре? — попита Алтал.

— Наистина, защо пък не? — съгласи се Гер.

Напуснаха лагера тъкмо в момента, когато започна да изгрява луната, и се доближиха до края на света.

Луната нежно галеше с лъчите си разположените далеч: под нея мъгляви облаци и те сияеха. Алтал и преди бе наблюдавал тази гледка, но сега тя му се стори различна. През нощния си поход луната изпива цветовете на земята, морето и небето, но не ѝ бе по силите да изпие Божествения огън. Движещите се многоцветни вълни небесна светлина оцветяваха горната повърхност на облаците. Омаяни от играта и блясъците на цветните светлини, Алтал и Гер лежаха на меката кафява трева и наблюдаваха как небесният огън ухажва луната.

В този момент нейде далеч зад кагверските планини се раздаде мелодичната песен на Ножа на Елиар. Алтал се усмихна. Този път всичко бе различно.

Тази нощ заспа лесно. Божественият огън, изпълнил северното небе, съчетан с песента на Ножа, раздаваща се от гората, създаваше усещане за цялостна хармония и им се стори, че всичко е такова, каквото трябва да бъде. Някъде призори мислите за огъня и песента бяха приглушени от едно Видение.

Косите ѝ бяха с цвета на есента, а от съвършенството на тялото ѝ сърцето го заболя. Тя бе облечена в къса древна туника и есенната ѝ коса бе грижливо сресана. Със съвършеното си спокойствие чертите ѝ изглеждаха някак неземни. По време на неотдавнашното си пътуване из цивилизованите южни земи той бе видял древни статуи и му се стори, че лицето на посетителката на неговите сънища напомня по-скоро лицата от миналото, а не тези на хората, сред които живееше.

Веждите ѝ бяха широки и прави, а носът ѝ не нарушаваше изяществото на челото ѝ. Устните ѝ бяха чувствени и извити и наподобяваха зрели череша. Очите ѝ бяха големи и много зелени. Стори му се, че с тях тя надникна чак в душата му.

На тези устни се появи лека усмивка и тя протегна ръка към него.

— Ела. Ела с мен и аз ще се погрижа за теб.

— Иска ми се да дойда — чу той собствения си глас и се ядоса на самия себе си. — Иска ми се да дойда, обаче трудно ще се освободя.

— Ако дойдеш с мен, никога няма да се завърнеш — каза тя с мелодичния си глас. — Ще вървим заедно сред звездите и щастието никога вече няма да ти изневерява. Дните ти ще бъдат изпълнени със слънце, а нощите ти — с любов. Ела с мен, мили мой, и аз ще се погрижа за теб.

След тези думи му даде знак да я последва и го поведе. Той тръгна с нея и двамата се разходиха сред облаците, а луната и небесният огън ги приветствуваха и благословиха тяхната любов.

Когато на сутринта се събуди, сърцето му бе изпълнено от щастие.

Дните започнаха да стават все по-къси, а нощите — все по-студени. Алтал и Гер продължиха да вървят на североизток и след седмица се озоваха в местност, която им се стори много позната.

— Вече сме доста близо до Дома, нали? — попита Гер.

Алтал кимна утвърдително.

— Ще пристигнем там приблизително утре по обяд. Ще изчакаме обаче известно време преди да влезем.

— Защо?

— Предния път минах по подвижния мост на Дома чак когато настъпи вечерта. Сега ще влезем в същия час. Генд използва тези Видения открай време, и те до едно се стовариха върху главата му. Струва ми се, че съществува нещо, на което не му е приятно, когато започнем да си играем с неща, които вече са се случвали. Точно затова ще се постарая да възпроизведа колкото се може по-точно това, което направих при предишното си идване. Ще стъпвам по същите места, ще почесвам носа си в същите моменти и така нататък. Каквото и да е това нещо, което не обича хората да се бъркат в миналото, ще се опитам да си спечеля неговата благосклонност. Влезем ли в Дома, ще сме в безопасност. Докато обаче сме извън него, ще трябва да сме много предпазливи.

Стигнаха Дома късно следващата сутрин. Алтал внезапно осъзна, че не го е поглеждал отвън от доста време. Знаеше, че е много по-голям, отколкото изглежда на пръв поглед. Самото му разположение — намираше се върху скала, свързана с платото с подвижния мост — навеждаше на мисълта, че е откъснат от света. Алтал бе сигурен, че дори светът да изчезне, Домът ще остане на мястото си.

Слязоха от конете и седнаха на скалата, зад която Алтал се бе укривал преди двадесет и пет века.

По обяд по моста дойдоха Андина и Лейта. Носеха голяма кошница.

— Време е за обяд — каза Лейта.

— Еми да не би да ни се сърди? — попита разтревожено Гер.

— Не — отвърна Андина. — Нещо повече, изглежда много доволна от развитието на събитията.

— Двейя иска да изчакате известно време преди да минете по моста. Часът за това още не е настъпил — каза Лейта.

— Знам — отвърна Алтал.

— Наблюдавайте прозореца на кулата — продължи Лейта. — Бейд ще ви даде знак с фенер, когато дойде времето да влезете. И това е част от работата му.

— Това не го знаех — призна Гер.

— Не си ли спомняш, че Ножът му нареди да „просветлява“?

— С това ли намери да се шегуваш?

— Нима бих си позволила такова нещо? — каза тя и се усмихна. — Клетият Бейд заби поглед в земята още когато видя как разговаряте с брата на Двейя. Съвсем не очакваше такова нещо.

— И аз не очаквах — отвърна Алтал. — Ще трябва да проведем един доста дълъг разговор с Еми по този въпрос. Сигурен съм, че тя и предния път знаеше кой е смахнатият старец, но изобщо не си направи труда да ми обясни. А вие, момичета, защо не се приберете? Тук е доста хладно.

Алтал и Гер се нахраниха и започнаха да наблюдават прозореца на кулата.

Чак когато слънцето се сниши, в прозореца блесна светлина.

— Хайде, Гер — каза Алтал и се изправи. — Да се прибираме.

— Готов съм — каза Гер.

Минаха по моста с конете и влязоха в двора. Елиар ги чакаше.

— Аз ще се погрижа за конете — каза младежът. — Еми иска да ви види в кулата. Вземете Книгата на Генд.

— Разбира се — каза Алтал. — Гер, вземи Книгата.

Тръгнаха по стълбите към кулата.

Двейя ги чакаше на горната площадка. Алтал усети как сърцето му се сви — не си бе давал сметка колко много му е липсвала.

— Носите ли Книгата? — попита тя.

— Съжалявам, Еми, но се наложи да я използваме за подпалки — отвърна той.

— Много смешно!

— Тук е, Еми — каза Гер и потупа кожената чанта, която носеше през рамо.

— Чудесно. Качи я горе, но засега не я изваждай.

После прегърна силно Алтал и прошепна:

— Не ме напускай повече!

— Няма, Еми, стига да зависи от мен — обеща той.

— Можем ли да видим Книгата? — попита любопитно Гер, когато влязоха в стаята.

— Не — каза Двейя. — Това не е необходимо.

— Двейя! — опита се да възрази Бейд.

— Не искам дори да я докосваш. Още по-малко пък да прочетеш нещо от нея. Донесохме тази книга тук, за да я унищожим, не за да я четем.

— Какво да правя с нея, Еми? — попита Гер.

— Захвърли я под леглото — спокойно отвърна тя.

— Защо не се отървем веднага от това ужасно нещо? — попита Андина.

— Ще изчакаме да настъпи сутринта, мила — отвърна Двейя. — Ще ни трябва много дневна светлина, когато съберем Книгите на едно място. Искам всички следи от мрак да са изчезнали, когато го направим.

— Много си жестока, Двейя! — укори я Бейд.

— Тя просто те защитава, Бейд — каза Лейта. — Твоят глад за книги й е добре известен. В Книгата на Генд има неща, които е по-добре да не знаеш.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че знаеш какво пише в нея?

— Само в най-общи линии, Бейд. Иначе гледам да стоя колкото се може по-далеч от това нещо.

— Този разговор няма да ни доведе доникъде — каза Двейя. — Не е ли по-добре да слезем да вечеряме?

— Не е ли по-добре да остана тук и да пазя Книгата, Еми? — попита Елиар.

— Защо?

— Добре е някой да остане тук и да я наглежда. Ами ако Генд се опита да се вмъкне тук и да си я прибере?

— Генд може да проникне в този Дом само ако някой го покани, Елиар — отвърна Двейя.

В този момент Алтал направи връзка между няколко неща и разбра какво му предстои да стори.

— Има нещо, което ми се иска да обсъдя с теб, Елиар — каза той на младия арумец, когато започнаха да слизат по стълбището. — Ще си поговорим по-късно, ако не възразяваш.

— Когато кажеш, Алтал.

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш, любов моя? — обърна се Двейя към Алтал, когато останаха сами.

— В общи линии, да — отвърна той. — Брат ти ми намекна нещо, а вече познавам доста добре Генд и имам представа какво вероятно ще се опита да направи. Моля те да не се месиш, Еми. Генд е мой проблем и ще се справя с него както аз си знам.

— Не искам никакви убийства в моя Дом, Алтал — хладно каза тя.

— Изобщо не смятам да го убивам, Еми. Глася му нещо много по-лошо.

— Това опасно ли е?

— Е, няма да бъде градинска разходка — призна той. — Изборът на точния момент ще е от ключово значение, така че не ме прекъсвай и не ме разсейвай. Имай грижата и другите да не ми се пречат. Знам какво точно трябва да се направи и не ми трябва чужда намеса.

— Сигурен ли си, че ще се справиш сам?

— Поне брат ти мислеше така. Да не забравя: той помоли да ти предам, че много те обича.

— Ти шегуваш ли се?

— Ти не го ли чу?

— Не. Не успях.

— В такъв случай си изгървала най-интересната част от разговора ни. Трябва да ти кажа, че можеш да въртиш брат си на малкия си пръст. Той буквално те обожава.

Еми започна да мърка. После каза:

— Я ми разкажи по-подробно.

— Вече можем да се заемем и с тази работа — каза Двейя на следващата сутрин. — Слънчево е, така че нека се качим горе.

Станаха от масата и тръгнаха към вратата. Алтал обаче даде знак на Елиар и двамата останаха в трапезарията.

— Слушай ме внимателно, Елиар — почна Алтал. — Това, което ще ти кажа, е изключително важно.

— Какво искаш да направя, Алтал?

— Когато се качим горе, застани до прозореца, където е специалната врата. Когато се убедиш, че никой не те наблюдава, уж неволно леко я открехни.

— Ако Генд търси начин да се промъкне в Дома, а тази врата е отворена...

— Искам той да види, че не е затворена. Искам да се появи от тази врата, когато реши да ме нападне. Не искам да ме нападне в гръб.

— Започвам да те разбирам. А другото кога да го направя?

— Ще чакаш да ти дам знак. Просто имай готовност и действуй, когато чуеш думата. Ще разполагаме само с няколко секунди, така че бъди нащрек. Ако Еми започне да ти крещи, просто не й обръщай внимание. Ще правиш само това, което ти казвам аз.

— Ще ми създадеш неприятности, Алтал.

— След като всичко приключи, ще ѝ обясня защо съм го направил. Непременно трябва да слушаш само мен, когато започне цялата работа. Ако не си свършим работата както трябва, нито един от нас няма да види залеза на слънцето. При положение, че останат слънце и залези.

— Започваш да ме изнервяш, Алтал.

— Поне няма да съм единственият, който е изнервен.

— Вие двамата ще престанете ли да заговорничите? — обади се Двейя в ума му.

— Сега ще дойдем, Еми — отвърна Алтал. — Не се притеснявай!

— А сега ме изслушайте внимателно — каза Двейя, след като Алтал и Елиар се качиха в кулата. — Когато се започне, искам да не се намесвате. Може да се окаже опасно. Гер, донеси ми Книгата на Генд.

— Веднага, Еми — отвърна момчето, отиде до леглото, коленичи, бръкна под мраморната му основа, измъкна кожената чанта, изправи се и я занесе на Двейя.

— Извади Книгата от чантата, Гер — нареди му тя. Ръцете ѝ бяха зад гърба ѝ.

— Няма да ти стане нищо, Еми — увери я Гер. — Малко странна е на пипане, наистина, но не пари.

— Зависи кой я пипа, Гер — отвърна тя. — Извади Книгата и я сложи до нашата Книга. Не бива обаче да се допират.

— Веднага — каза Гер, бръкна в чантата и извади голяма черна кутия.

— Тежичка е — отбеляза и я сложи на блестящата мраморна маса. — Тук ли да я оставя?

— Може би няма да е зле да я доближиш малко повече до Бялата книга — каза Двейя.

Гер приплъзна черната кутия към бялата.

— Така добре ли е?

— Да.

— Не се случва нищо, Двейя — каза Бейд.

— Това е, защото липсва нещо. Дай ми Ножа, Елиар.

— Веднага, Еми — отвърна Елиар и извади Ножа.

Алтал стрелна с поглед южния прозорец. Забеляза, че вратата е леко открехната. Елиар подаде Ножа на Двейя с дръжката напред.

— Не така — каза тя и протегна двете си ръце с длани, обърнати нагоре. — Положи го тук.

— Добре — каза Елиар и положи Ножа върху дланите ѝ.

Тя се обърна към масата и вдигна ръцете си с Ножа над двете Книги. После каза:

— Сега ще чакаме.

— Какво точно ще чакаме, Еми? — попита Гер.

— Да настъпи подходящият момент.

— И как ще го познаем?

— Не знам. Сигурна съм обаче, че всички ще разберем, когато дойде. Ще го разберат и чак в другия край на света.

— А, имаш предвид онези неща.

— „Онези“ неща, както ги наричаш, са част от семейната традиция. В нашето семейство държим на много традиции.

Домът изведнъж започна да трепери, сякаш разтърсен от гръмотевица. Небето навън потъмня.

Контурите на Ножа върху дланите на Двейя започнаха да стават неясни. Песента му закънтя победно. После Ножът се обви в безформена мъгла.

— Какво става? — разтревожено попита Бейд.

Двейя не му отговори. Мъглата над дланите ѝ се сгъсти и на мястото на Ножа се появи изящна златна кутия.

Мракът, спуснал се над Дома, внезапно бе отблъснат от златистото сияние, излъчвано от Книгата на Двейя. Черните като катран облаци, които за миг бяха затъмнили светлината, се отместиха към хоризонта, отблъснати от златната светлина на Книгата и от божествения огън.

— Много ми липсваше — каза нежно Двейя на Книгата си. — Най-сетне настъпи часът да направиш това, за което те създадох.

После, внимателно положи Книгата върху другите две Книги на масата — така, че тя да е над Книгата на Дейвос и Книгата на Дейва.

Домът започна да трепери още по-силно. От глъбините на земята се разнесе звук, толкова нисък, че по-скоро се усещаше, отколкото се чуваше. От небето и от близките планини се разнесе песента на Ножа, смесена с известното на всички стенание.

— Тихо! — каза Двейя някак разсеяно. — И двама ви имам предвид. Опитвам се да се съсредоточа.

Златистата светлина на Книгата стана още по-ярка и обгърна цялата маса със заслепяваща сила.

— Отдръпнете се! — предупреди Двейя. — Започва!

От светлината започна да се издига лека струйка дим.

— Книгите горят ли? — разтревожено попита Бейд.

— Гори Книгата на Генд — отвърна Двейя. — Точно това беше целта.

— Нали каза, че тя не гори? — попита уплашено Андина.

— Не и в обикновен огън, мила — отвърна Двейя. — Това, което виждаш на масата, не е истински огън.

— Това е истината, Андина — обясни ѝ Лейта.

— Но...

— Тихо, мила — каза ѝ бледото момиче. — По-добре се отдръпни.

После Лейта се обърна към Алтал и го предупреди:

— Иде!

— Знам — отвърна мрачно Алтал. — Очаквах го.

Вратата на Елиар рязко се отвори и влезе Генд, целият обвит в пламъци. Зад него бе застанал също пламтящият Хном. Бяха облечени в огнени доспехи и въоръжени с огнени мечове.

— Дошъл съм да взема това, което е мое! — изрече Генд с гръмовен глас. Горящите му очи бяха изпълнени с безумие.

Зад пламтящата двойка, застанала във вратата, се бе отворила още една врата, от която струеше неописуем ужас. И тази врата гледаше към огнен град. Сградите бяха огнени стълбове, а улиците — потоци от течен огън. По огнените улици имаше тълпи, виещи от ужас, а около тях трещяха мълнии.

— Това е твоята гибел, крадецо! — викна Генд и размаха огнения си меч. Около лицето му закръжиха мълнии, горящите му коси се развиха над главата му. След това той с твърди стъпки тръгна към Алтал и към окъпаната от златна светлина маса. Върху мраморния под останяха горящи следи.

Алтал обаче вдигна ръка и произнесе „леот!“ Между масата и Генд се появи стена от чиста светлина. Генд нададе вой, а след него започна да вие и цялата пламтяща рат на Нагараш.

Обезумелият Генд, обвит от мълнии, се опита да пробие стената с огнения си меч. Той обаче изкънтя безсилно в преградата, която Алтал бе създал само с една дума.

— Ще строшиш меча си, Генд — каза Алтал. — Няма да минеш, освен ако аз не реша да те пусна. Готов ли си да ме изслушаш?

Генд, все още окъпан от пламъци, стисна пламтящия си меч с две ръце и го стовари с все сила върху стената.

— Губиш си времето, Генд! — каза Алтал. — А не ти остава много време.

— Какво правиш? — попита Двейя.

— Не се бъркай в тази работа, Еми! — сопна й се Алтал. — Това е нещо само между мен и Генд!

Генд сведе пламтящия си меч, но очите му продължиха да горят. Писъците на ордите на Нагараш не преставаха да кънтят.

— Имаш право на избор, Генд — каза Алтал на заклетия си враг. — При това трябва да го направиш сега. Можеш да продължиш да упорствуваш в този идиотизъм и да поемеш всички негови последствия, а можеш и да се обърнеш и просто да затвориш вратата.

— Ти полудял ли си?! — изкрещя Генд, а пламъците го обгърнаха още по-плътно.

— Затвори вратата, Генд — каза Алтал. — Направиш ли го, огънят ще угасне. Вразуми се и затвори тази врата. Така ще се освободиш от Нагараш и от Дейва. Това е единствената ти възможност за бягство.

— Да бягам?! — изкрещя Генд. — Да бягам тъкмо в мига, когато светът ще се озове в ръцете ми? И то за вечни времена.

— Без своята Книга не можеш да постигнеш това. Никога няма да достигнеш тази Книга в момента, когато би могъл да я използваш. Ти изгуби битката, Генд. Аз те победих. Ако признаеш това, ще останеш жив. Ако откажеш да го признаеш, ще се погубиш. Изберирай, Генд. Направи избора си веднага, за да можем да приключим. Времето изтича.

— Аз ще взема Книгата си!

— Сигурен ли си?

Генд поднови нападението си срещу светлинната стена и Алтал внезапно изпита облекчение, тъй като това го освободи от бремето на някои ограничения.

— Явно ще трябва да направя и това — промърмори Алтал, свали ръката си и каза „гес!“

Все още пламтящият Генд залитна, тъй като преградата от златна светлина внезапно примига и изчезна. Стенанията на нагарашките тълпи преминаха в победни възгласи.

Алтал се отмести встрани, когато отчаяният му враг се устреми към масата. Обвитият от пламъци Генд за миг се поколеба, а после

захвърли огнения си меч и посегна с две ръце към трите Книги. Когато потопа ръце в златистата светлина, се раздаде Песента на Ножа и изуменият Генд изруга и се отдръпна.

— Нима наистина си допуснал, че ще ти позволя да направиш това? — попита Алтал. — Можеш да прибереш своята Книга, ако наистина толкова ти е притрябвала, но нашите Книги не трябва дори да докосваш. Побързай, Генд! Времето почти изтече!

В отговор Генд изрева като звяр и грабна димящата Черна книга.

— Това все още не е краят, Алтал! — изрева и се запъти към вратата.

— Грещиш, братко, това е наистина краят — чу се глас. Не бе гласът на Алтал, макар и да излезе от неговите устни. А после гласът премина в гръм: — Сега, Елиар!

Чу се кух звук и вратата до прозореца на Двейя изчезна. На нейно място се появи безформен отвор, изпълнен с пустия мрак на Никогата и Никъдето.

Алтал надникна в тази безформена дупка и видя как огнените сгради и стенещите огнени създания, които образуваха самата същност на Нагараш, започнаха да се разтапят и втечняват, и да потъват в огнените реки, които образуваха улиците на града на прокълнатите. Реките стремително изчезваха в някаква невъобразима пропаст, откъдето пропадаха в бездната на абсолютното нищо. Виковете започнаха да звучат все по-приглушено и накрая потънаха в абсолютното безмълвие.

Горящият ужасен Хном се опита да се задържи за ръба на безформения отвор, който неудържимо го засмукваше в нищото, намиращо се отвъд. Усилията му обаче бяха безплодни — Хном премина през вратата на този свят и изчезна.

Генд, все още с огнени доспехи и все още притискащ към гърдите си горящата Книга, се опита отчаяно да се залови за нещо, което да го опази от засмукващата го пустота отвъд вратата. Ръката му напразно се опитваше да се вкопчи в гладката мраморна повърхност на пода. В последния момент той обърна изпълнен с отчаяние поглед към лицето на своя враг, протегна умолително ръка и извика:

— Алтал! Помогни ми!

Но в същия миг изчезна през ужасната врата, все още притиснал Книгата към гърдите си. Отчаяните писъци на Книгата и на Генд се

сляха в едно и после угаснаха и изчезнаха в нищото, което най-сетне ги бе потърсило.

— Затвори вратата, Елиар — каза Алтал. Гласът му беше тъжен.
— Най-сетне всичко свърши.

ПОСЛЕСЛОВ

— Беше едно от онези неща, които човек трябва да види с очите си, за да повярва, че наистина съществуват, Твенгор — каза плешивият Гебел на брадатия племенен вожд, когато Алтал и неговите приятели се събраха в замъка на Алброн за предстоящата сватба на Халор и Алайя. — Това чудо стърчеше от равнината на северно Векти като огромен пън. Само дето рядко можеш да видиш пън, висок повече от триста метра.

— Все още не мога да разбера какво те е накарало да напуснеш окопите си, Гебел — каза неотдавна сдобилият се с титлата си княз Вендан. — Ти току-що беше разгромил ансуйската кавалерия и бе отблъснал изненадващата атака откъм тила ти. Защо не остана там? Укрепленията ти са били надеждни.

— Разузнавачите на Халор ни съобщиха, че наближават ансуйски подкрепления, които ще достигнат нашите окопи много преди Кройтер и Дрегон да ни се притекат на помощ — обясни Гебел. — Траншеите са хубаво нещо, стига обаче врагът да няма огромен числен превес. Когато съотношението на силите стане пет към едно в негова полза, е време да се оттегляш.

— Всичко се получи добре — каза Халор. — Признавам, че самият аз изпитвах известни съмнения в тази кула, обаче изворът и хранителните запаси, складирани в пещерата, наклониха везните в нейна полза.

— Така е — съгласи се Гебел и се усмихна. — Господа, ако нямате нищо против да ви дам един съвет, не играйте на зарове с Халор. Напоследък невероятно му върви. Дори самата природа се е съюзила с него.

— Тъй ли? — рече Колейка Желязната челюст.

— В съвършено спокойно утро над равнината се появява ураган, и то тъкмо в мига, когато трябва да се разпали степен пожар. После земетресение отваря пропаст тъкмо пред лицето на безумеца, решил да щурмува укреплението ни на върха на хълма. Отгоре на всичко се

появява река, която тече в две посоки и изхвърля в бездната войските на врага — каза Гебел и потри голото си теме с ръка. — Случиха се най-различни работи, които не успях да разбера.

— Допускаш ли възможността от божествена намеса, сержанте? — лукаво попита Бейд.

— Аз съм арумец, братко Бейд — отвърна Гебел. — Ние предпочитаме да не разсъждаваме за такива работи. — После вдигна рамене. — Не знам как точно се случиха тези неща, но се радвам, че в тези битки бяхме съюзници с Халор.

— Късметът му не го е изоставил — каза Твенгор и се ухили. — Видях дамата, за която ще се ожени, и трудно мога да си представя по-голям късмет.

Алтал, отпуснал се в креслото си, се усмихваше. Съберяха ли се някъде повече от трима арумци, започваха да си разказват спомени от войните. С течение на времето историите им ставаха все по-интересни. След няколко години някои от историите се превръщаха в легенди, а в легендите се описват най-невероятни неща. След няколко години арумците щяха да разказват за реки, които текат в две посоки, за нож, който пее, и за девойка, която чува мислите на ближните си. Събитията от последните две години щяха да се превърнат в част от царството на народните предания, в които се разхожда Еми с меките си лапички. Никой нямаше да разбере в каква степен се бе намесвала тя в действителността.

— Ти обаче все още не си забравил това, нали, приятелю? — измърка топлият ѝ глас в разума му.

— Без значение е това, което съм забравил аз, Еми — отвърна той. — В моя разум определението на думата „невъзможно“ изчезна. Не виждам какво вече би могло да ме развълнува.

— Струва ми се, че ще открия нещо, което може да те развълнува, любов моя — измърка Еми.

Церемонията по бракосъчетанието на Халор и Алайя бе извършена от брат Бейд. След приключването ѝ Двейя се присъедини към гостите, които поздравяваха младоженците в замъка на Алброн.

— Струва ми се, че открих начин да реша един проблем, приятелю — каза безмълвно на Алтал.

— Така ли? За кой проблем ти е думата?

— Ще стигнем и до него, любов моя. Първо трябва да приключим с още две сватби.

— Не съм им баща — опита се да възрази Алтал след няколко дни. И двамата бяха в кулата.

— Не спори с мен, Алтал. Просто кротувай, гледай бащински и да й благословията си. Това е древен ритуал, а дамите държат на ритуалите. Не се опитвай да превръщаш всичко в шега. Не казвай, че не съм те предупредила.

— Добре, Еми. Не виждам защо трябва да ти настръхва опашката.

— Тази приказка за настръхналата опашка започна да ми омръзва. Всъщност никога не съм я намирала за забавна и освен това започва все повече да ме дразни.

— Виждам, че не си в настроение, Еми. Какво ти е?

— Нашите деца ни изоставят, Алтал — замислено отвърна тя. — Елиар и Андина ще заминат за Остос, а Бейд и Лейта ще останат в Магу.

— Остава ни Гер, мила. Ще мине доста време, докато порасне.

— Ще стигнем и до него, приятелю. Гер никога не е имал нищо, което дори отдалечено да е напомняло нормално детство. Ще трябва да вземем мерки. След сватбата.

— Очакват ни две сватби, Еми.

— Нека се ограничим с една, любов моя. Раздялата сама по себе си е болезнена, така че нека не я удължаваме.

— Кой според теб трябва да извърши бракосъчетанието? Може би Емдал?

— Не и в моя храм.

Алтал примигна от удивление.

— Да не би да си решила с тази работа да се заемеш самата ти?

— Естествено, глупчо. Те са мои деца, така че трябва да имам грижата всичко да стане както трябва.

— Добре, Еми — съгласи се той.

В една златна лятна утрин Алтал, седнал в кулата, се правеше, че преглежда Книгата. Двейя, в цялото си великолепие, бе седнала до южния прозорец.

Вратата откъм стълбището се отвори и влезе Гер, облечен отново като паж.

— Искат да те видят, Алтал — каза момчето. — Андина дори ме инструктира как точно да ти го предам. Държиш ли да го чуеш?

— Добре е да приключим с това, Гер — каза Двейя. — Предай думите й изискано, както е редно.

— Наистина ли трябва да го направя, Еми? — Хлапето се намръщи.

— Дамите обичат изискаността, Гер.

Гер въздъхна и се изкашля.

— Добре, Еми — отвърна. — Всемогъщият татко — обърна се към Алтал. — Твоите любящи чада те умоляват да благоволиш да ги изслушаш по въпрос от изключителна важност.

— Отговори както трябва, Алтал — нареди строго Двейя.

— Добре, Еми — каза Алтал и се обърна към Гер. — Съобщи на благородните ми чада, че ще изслушам тяхното прошение, чадо мое. Предай им още, че ако изключим евентуални непредвидени искания, с радост ще да удовлетвори всичките им молби, и нека нашата скъпа и обичана Богиня ми даде сили за това!

— Непредвидени искания? Какво искаш да кажеш? — попита Двейя.

— Просто предпазна мярка, Еми. Зестрите трябва да бъдат на разумно равнище.

Влязоха Андина и Елиар, официално облечени и хванати за ръка. Плътено ги следваха Лейта и Бейд.

Последваха доста официални поклони.

— Явяваме се тук, за да изложим в този светъл ден нашата молба към теб, о, наш благородний и любими родителю — започна Андина. — Явяваме се, защото ти си този, който ни напътствува във всичко. Благородният Елиар и благочестивият Бейд ще те уведомят за нашето прошение, но знай, че любезната ми сестра и аз горещо го подкрепяме. Дълъг и мъчителен бе пътят до днешната ни молба и видно е, че ако великодушно решиш да я удовлетвориш, то всички народи по света ще да ликуват.

— Готова ли си, славна владетелко, да приемеш това бреме во веки веков? — попита Алтал, като умишлено заговори още официално от Андина. — Колкото и изящно да звучат твоите слова, не ще ли да е по-добре да оставим смелия Елиар и праведния Бейд сами да кажат какво искат?

— Последната ти реплика е неуместна! — избухна Андина. — Двейя, кажи му да спре!

— Замълчи, Алтал — смъмри го Двейя. — Продължавай, Андина.

Малката императрица смело продължи словото си, по време на което Алтал няколко пъти се прозя.

— Въобще не допускам, че бих могла да надмина по красноречие нашата мила владетелка — каза Лейта. — Заради това ще се изразя по-простичко. Отдавна съм хвърлила око на екзарха със сивите дрехи. Дай ми го. Искам го.

— Лейта! — възкликна Андина. — Та това трябваше да се каже съвсем иначе!

— Е, господа? — обърна се Алтал към Елиар и Бейд. — Вие какво ще кажете?

— С Андина искаме да се оженим — отвърна простичко Елиар. — Нали може?

— Самият аз нямам нищо против — отвърна Алтал. — Ти какво ще кажеш, Еми?

— И аз не възразявам — отвърна тя с лека усмивка.

— Значи всичко е наред. Бейд, ти искаш ли да добавиш нещо?

— Не знам дали трябва да добавям нещо, Алтал — отвърна Бейд. — И аз желая Лейта така, както ме желае тя. Може би и малко повече. Официалното бракосъчетание не е лоша идея, макар че някои неща така или иначе ще се случат. С или без церемонии.

— Напредва, нали? — каза Лейта и се усмихна.

— Какъв отговор ще даде великодушният Алтал на нашата скромна молба? — попита Андина, като се опита да спаси поне частица от официалните слова.

— Ако ви кажа „да“, ще останете ли доволни? — попита Алтал.

— Това ли е всичко? — изрази недоволството си Андина. — Само едно „да“ и нищо друго?

— Отговорът му не е лишен от първичен чар — коментира Лейта. — А сега, ако не възразявате, с брат Бейд ще се опитаме да изясним какво е искал да каже с това „с или без церемонии“. Нали нямате нищо против?

Бейд се изчерви.

В един ден, когато златната есен бе разпростряла красотата си върху цялата земя, от всички известни земи се стекоха хора, които запълниха великолепия храм на богинята Двейя в славния град Магу. Благоуханни бяха цветята, които покриваха олтара, а всички присъстващи изпитваха радост, че са свидетели на щастливото бракосъчетание.

Богинята Двейя, майката на живота, се усмихна и усмивката ѝ пречисти хората от всички грижи и ги хвърли във възторг.

Лицето на тази, която е майка на всичко и е изпълнена с любов, се уголеми, защото няма човешко тяло, способно да поеме толкова много обич. И заговори тя на древен език, защото както тя бе майка на любовта, така и този език бе майка на езиците на всички човеци. Странно и неразбираемо прозвуча езикът, на който заговори, и въпреки това всички разбраха думите, защото Двейя се обърна към сърцата и умовете, а не към ушите.

Майката на любовта говори за любовта, изпълнила сърцата на младите още преди тя да благослови техния съюз. Тя отвори между тях врати, които дотогава никога не бяха отваряни, и разумът на високия Елиар завинаги се свърза с разума на малката Андина. Двамата се потопиха в древния език и се сляха в едно неразделно цяло, и бяха бракосъчетани.

Сетне божествената Двейя се обърна към благочестивия Бейд и бледоликата Лейта. Разумът и сърцето на Бейд бяха изпълнени със смут, защото в изблик на гняв бе нанесъл смъртен удар на друго човешко същество и душата му страдаше под бремето на чувството за вина. Богинята Двейя с лекота и с безпределна любов опрости този грях на бившия жрец и душата му бе пречистена. После богинята дари с безпределното си опрощение бледоликата Лейта. Голяма бе болката, която тя изпитваше от някои свои действия, предизвикани от необходимостта, и все още се измъчваше от страданието, което бе

причинила на Коман. Божествената Двейя без усилия освободи паметта на дъщеря си от спомените за Коман и младата двойка бе напълно освободена от това, което ѝ причиняваше болка, и също бе бракосъчетана.

Дори и древните камъни на храма на Двейя се включиха в тържествената песен, която разсея тъгата, наследена от жреците, обсебили свещената сграда и отклонили я от нейната същинска цел — възхвалата на любовта и радостта.

И цял Магу сподели ликуването на храма на Двейя.

— Проблемът, Гер, се състои в това, че не можем да разберем на какво точно се дължи бъркотията през последните няколко години. Не знаем дали те са следствие от деянията на Генд, или се дължат на природната глупост и злонамереност на много хора от така наречения „реален свят“. Струва ми се, че през близките няколко години ще трябва да ги наблюдаваме отблизо. Тези глупави войни съвсем ми омръзнаха.

— Защо не оставиш аз да се занимавам с тази работа, Алтал? — попита Гер. — Ако отново напуснеш Дома и започнеш да шета из света в търсене на лоши хора, Еми ще ти се скара. Доколкото разбирам, тя иска да си стоиш тук.

— Тя ще ми се скара още повече, ако те оставя да се оправяш сам.

Гер се намръщи и след кратък размисъл щракна с пръсти.

— Мисля, че открих решение на въпроса, Алтал.

— Надявам се наистина да си го открил. На мен не ми идва наум нищо, което да не разсърди Еми. Какво предлагаш?

— Не смяташ ли, че след всичко, което се случи през последните няколко години, ако някой глупак реши да разпали война, първото, което ще направи, ще е да се обърне към сержант Халор? Когато водехме нашата война, Халор разгроми всички, които се изпречиха на пътя му. Значи, ако някой е решил да започва война и да постигне победа, ще трябва да се обърне към Халор.

— Е, и ние му помогнахме малко, нали?

— Разбира се, че му помогнахме, но глупаците не знаят това, защото се постаряхме да не бием на очи. Обзалагам се, че според

повечето хора Халор е тридесет метра висок, може да върви по водата и да разчупи планина с юмрук.

— Какво си намислил, Гер?

— Ако искаш да съм някъде, където да мога да надуша неприятностите още преди да са започнали, най-добре ще е да съм близо до Халор. Да се лепна за него като сянка.

— Как да те разбирам? Че не би имал нищо против да напуснеш Дома и да отидеш да живееш при Халор и новата му съпруга, така ли?

— Виж какво, Алтал, с Халор си допадаме. Колкото до майката на Елиар, мога да я въртя на малкия си пръст. Достатъчно е да погледна една жена като малко сираче, и тя веднага започва да се държи майчински към мен. Ще се привърже към мен като патица към вода. Мога да се настаня в предишната стая на Елиар и няма да се хваля с бързината на мисълта си. Ще се преструвам, че не мисля нищо, обаче ако някой се яви при Халор или при княз Алброн, за да търси наемници, ще ти го съобщя още преди да се е усетил. После с теб можем да отидем при съответния глупак и да му кажем, че ако не забрави за войната, ще му извадим черния дроб и ще го накараме да го изяде суров.

— А ние с Еми и Домът няма ли да ти липсваме?

— На Еми погледът ѝ напоследък е прекалено сватбарски, Алтал. Няма защо да ѝ казваш това, но бих предпочел известно време да съм другаде. Ако съм в Арум при Халор и при другите хора, поне ще има с кого да си говоря. Страх ме е, че тук, в Дома, скоро ще се почувствувам самотен. Пък и нали ще се занимавам с много важна работа?

— Прав си, Гер, прав си — каза Алтал замислено, като се постара да си даде вид, че все пак изпитва някакви съмнения. — Ще обмисля идеята ти, а и ще трябва да чуем какво мисли Еми по въпроса.

— Това беше много хитроумно от твоя страна — каза с възхищение Еми.

— Така е — съгласи се Алтал. — Когато искам от някого да направи нещо, гледам да наглася нещата така, че той да остане с усещането, че това е негова идея. Искахме Гер да отиде в Арум и да живее при Халор и Алайя, защото преценихме, че това ще е най-добре

за него. Трябваше само да го подтикна към тази мисъл, за да я възприеме като своя. Ако просто му бяхме заповядали да отиде, той щеше да си помисли, че го гоним, защото искаме да се отървем от него. Знаеш, че ние никога не бихме си позволили подобно отношение към него. Сега Гер ще се сдобие със семейство и с дом, сиреч с неща, които никога не е имал, а Халор и Алайя ще се сдобият със син, без да са го създали самите те. Всичко се нареди в съответствие с твоите желания, Еми. Нали за това ме нае навремето?

— Добре се справяш със задачите си, Алти — отвърна тя с лъчезарна усмивка.

— Не ме разбирай погрешно, Еми. Много обичам деца, но ми е приятно да знам, че най-сетне вече сме сами в Дома. Как ще убиваме времето отсега нататък, след като вече спасихме света и оженихме и устроихме децата?

— Все ще измисля нещо — отвърна тя с тон, който недвусмислено издаде намеренията ѝ.

Сякаш в сън, тя му се яви сред играта на лунната светлина и Божествения огън, а около тях се разнасяше Песента на Ножа.

Косата ѝ имаше цвят на есен, а тя бе толкова съвършена, че сърцето му се сви. Бе облечена в къса старовремска туника, а есенната ѝ коса бе старателно сресана. Чертите ѝ, изразяващи съвършено спокойствие, бяха някак си извънземни. Тя му подаде ръка.

— Ела — каза му нежно. — Ела с мен. Аз ще се грижа за теб.

— С удоволствие ще те последвам — отвърна той. — Светът ме уморява и вече ми е омръзнал. Къде ще отидем, мила? И кога ще се завърнем?

— Дойдеш ли с мен, никога няма да се завърнеш тук — рече тя с трептящия си глас. — Ще се разхождаме заедно сред звездите и късметът ти никога вече няма да ти изневери. Дните ти ще бъдат изпълнени със слънце, а нощите ти — с любов. Ела с мен, мили. Ще се грижа за теб.

И го хвана за ръка, и го поведе по добре познатите му стълби към изпълнената със светлина кула, където бяха живели преди.

Когато влязоха, вратата зад тях изчезна и се сля с извитата стена. Изчезнаха и всички останали врати.

Сърцето на Алтал бе изпълнено с щастие, защото вече си беше у дома и нямаше повече да се скита.

Изредиха се няколко годишни времена. Или няколко века. Пролетта се бе завърнала в Дома на края на света и Алтал, седнал на масата, спокойно прелистваше страниците на Книгата.

От покритото с кожи легло се разнесе познат звук.

— Какво става, Еми? — попита той. — Мислех, че вече сме оставили котката в миналото.

— За какво говориш? — попита Двейя с есенните коси.

— Ти мъркаше, Еми.

Тя се засмя.

— Може и да съм мъркала. Не е лесно да се отървеш от стари навици.

— Мъркането е приятен звук, Еми. И изобщо не ме дразни.

Тя стана и се протегна.

— Вероятно мъркам, защото съм щастлива. Няма по-подходящ звук за изразяване на щастие.

— Аз също съм щастлив, Еми, но се оправям без мъркане.

— Ела тук, любов моя. Ела. Трябва да ти кажа нещо.

Той прибра страниците в бялата кутия, отиде при леглото и като погледна планините зад южния прозорец, каза:

— Пролетта настъпи много рано тази година.

— Освен това вероятно ще продължи доста повече от обичайното — каза тя.

— Така ли? Защо?

— Светът празнува, мили — отвърна тя.

— Нещо специално ли се е случило?

— Нещо наистина много специално, любов моя — отвърна тя и нежно го погали по лицето.

— Да не би да си решила да го запазиш в тайна?

— Не е от тези неща, които могат дълго да се запазят в тайна — отвърна тя, усмихна се загадъчно и после леко докосна закръгления си корем.

— Може би в последно време малко прекаляваш с яденето, Еми — каза той.

— Не си прав — отвърна тя и го стрелна с поглед. — Тази сутрин си доста несъобразителен. Освен от храната, от какво друго може да се издуе коремът на една жена?

— Ти сериозно ли говориш?! — възкликна той.

Тя отново потупа корема си.

— Ако не аз, то говори сериозно. Ще си имаме дете, Алтал.

Погледът му се изпълни с удивление. После очите му се напълниха със сълзи.

— Нима плачеш, Алтал? Винаги съм си мислила, че не знаеш какво е това сълзи.

Той я взе в обятията си и я притисна към себе си. По лицето му се стичаха щастливи сълзи.

— Еми, наистина много те обичам! — каза Алтал.

Нищо друго не му дойде наум.

Издание:

ДЕЙВИД И ЛИЙ ЕДИНГС
ИЗКУПЛЕНИЕТО НА АЛТАЛ

Американска, първо издание

Превод Венелин Мечков

Редактор Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица „Megachrom“

Петър Христов

Компютърна обработка ИК „БАРД“ ООД

Линче Шопова

Формат 70/100/16 Печатни коли 41

Формат: 165×235. Страници: 656. Цена: 13.50 лв.

ИК „БАРД“ ООД — София 1124

жк „Яворов“, бл. 12-А, вх. II

тел. 46 46 59

E-Mail: bard@bulnet.bg

ВСИЧКИ ПРАВА НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК ЗАПАЗЕНИ!

THE REDEMPTION OF ALTHALUS

David and Leigh Eddings

HARPER COLLINS PUBLISHERS

© 2000 by David and Leigh Eddings

© Венелин Мечков, превод, 2002

© „Megachrom“ — Петър Христов, оформление на корица, 2002

© ИК „БАРД“ ООД, 2002

ISBN 954-585-316-6 www.bard.bg

БАРД®

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.